

Δαίμονες του Παρελθόντος

*Το Παιχνίδι των Ράζλερ
Τόμος 1ος*

**ΚΩΣΤΑΣ
ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ**

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5031-01-5

ISBN(set): 978-618-5031-00-8

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/) <<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>>.

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους

Βιβλίο Πρώτο
Οι Δίδυμοι

Κεφάλαιο 1

Το Παρατηρητήριο

Το κάστρο Ράλτον βρίσκεται στο βορειότερο σημείο του Βασιλείου Νόρβηλ, στην ήπειρο Βάλγκριθμωρ, όπου κατοικούν οι φυλές των ταχυπόδων Ωθράγκος και των ανθεκτικών στο ψύχος Καρμώζ. Το Ράλτον, φυσικά, ανήκει σε ανθρώπους της πρώτης από τις δύο τούτες φυλές και, ύστερα απ' αυτό, απλώνονται οι Στέπες, για χιλιόμετρα και χιλιόμετρα, ως εκεί όπου φτάνει το μάτι, μην αντικρίζοντας τίποτα, τις περισσότερες φορές, πέρα από άμμο, ξερό έδαφος και, πού και πού, σε ελάχιστα σημεία, χαμηλή βλάστηση ή θάμνους, όταν ο χειμώνας δεν είναι ιδιαίτερα παγερός ή το καλοκαίρι ανυπόφορα καυτό. Περιστασιακά, όμως, δεν αποκλείεται κάποιος να δει και φιγούρες να κινούνται στον ορίζοντα, μαζί με αγέλες ζώων. Αυτοί είναι οι Ποιμένες της Στέπας, και τα ζώα τους ονομάζονται *σ'άρκι* – μια κοφτή λέξη που μονάχα οι Ποιμένες λέγεται πως μπορούν να προφέρουν σωστά – και μοιάζουν με πρόβατα, αλλά δεν είναι· γιατί έχουν καμπούρες στη ράχη, τα περισσότερα μία, μα έχει ακουστεί πως υπάρχουν και με δύο, και τότε θεωρούνται ή γρουσουζικά ή ευλογημένα, και οι Ποιμένες τ' αποκαλούν *ρα σ'άρκι* και *μο σ'άρκι* αντίστοιχα. Στη γλώσσα τους οι λέξεις πάντοτε είναι μικρές και κοφτές· δεν ξοδεύουν το σάλιο τους παραπάνω απ' ό,τι πρέπει.

Όλα τούτα τα αδέρφια Βάνμιρ και Ρόλμαρ τα γνώριζαν από γεννησιμιού τους, αφού είχαν μεγαλώσει στο κάστρο Ράλτον από μικρά παιδιά και ατένιζαν καθημερινά τις ατελείωτες εκτάσεις των Στεπών, τονίζοντας ο ένας στον άλλο κάτι που δεν είχαν παρατηρήσει χτες – γιατί υπάρχουν κρυφά σημάδια στις Στέπες για κείνους που ξέρουν πώς να ψάξουν γι' αυτά –, το οποίο μπορεί να χανόταν αύριο· γιατί, παρότι οι Στέπες μοιάζουν ασάλευτες και σταθερές, στην πραγματικότητα, συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο: κινούνται και αλλάζουν, πολύ χαμηλά στο έδαφος για να το προσέξουν οι περισσότεροι που δεν κατοικούν σε τούτα τα μέρη.

Αυτή τη νύχτα, όμως, ο Βάνμιρ κι ο Ρόλμαρ δεν έβλεπαν τίποτα το ασυνήθιστο στις Στέπες, καθώς βρίσκονταν στο Παρατηρητήριο: κανέναν Ποιμένα και κανένα νέο σημάδι. Η σιγαλιά σχιζόταν μονάχα από τα κρωξιμάτα κανενός νυχτοπουλιού. Καθώς επίσης και από τα ουρλιαχτά –τουλάχιστον, με *ουρλιαχτά* έμοιαζαν στον Ρόλμαρ– της νυχτερίδας που βασάνιζε ο Βάνμιρ. Το δύσμοιρο φτερωτό θηλαστικό βρισκόταν καρφωμένο επάνω σ'έναν βράχο, με τα δερμάτινά του φτερά τεντωμένα, ανήμπορο να πετάξει. Όταν τα δύο αδέρφια είχαν μπει στο Παρατηρητήριο (ένα μέρος που δεν ήταν πραγματικό παρατηρητήριο, αλλά αποτελούσε προσωπική τους κρυψώνα), είχαν βρει τη νυχτερίδα να κρέμεται από το ταβάνι. Ο Βάνμιρ είχε αμέσως φωνάξει στον αδελφό του: «Ένας εισβολέας!»

«Διώξτη, να πάει στο Μαύρο Άνεμο,» είχε αποκριθεί ο Ρόλμαρ, αδιάφορα.

Τα μάτια του Βάνμιρ στένευαν. «Μπορεί, όμως, νάναι κατάσκοπος· μπορεί τώρα κάποιος μάγος να βλέπει μεσ'απ'τα μάτια της! Θα το ρισκάρεις;»

Ο Ρόλμαρ λοξοκοίταξε τον αδελφό του. «Δεν ξέρω κανέναν τρόπο για να μαγέψει κάποιος μια νυχτερίδα. Ξέρεις, μήπως, εσύ;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Όμως τα πάντα είναι πιθανά!»

Και η νυχτερίδα κατέληξε καρφωμένη στο βράχο του Παρατηρητηρίου, ενώ ο Ρόλμαρ ατένιζε τη Στέπα, προσπαθώντας ν'αγνοήσει τις φωνές της. Είχε σηκώσει δυνατό αγέρα απόψε, ο οποίος ερχόταν από το Βορρά, φέρνοντας το ασηκωτο ψύχος της βόρειας Βάλγκριθμωρ, όπου μονάχα οι Καρμώζ κατοικούσαν, μαζί μ'ελάχιστα άγρια θηρία, και κανείς άλλος δεν ταξίδευε εκεί. Τα μυστικά του Βορρά ήταν όλα δικά τους. Ο Ρόλμαρ ευχόταν κάποια στιγμή να κατάφερνε να τ'ανακαλύψει –τι απαγορευμένη γνώση θα είχαν κρατήσει μέσα στους αιώνες οι Καρμώζ!–, μα γνώριζε καλά πως κάτι τέτοιο, μάλλον, ποτέ δε θα συνέβαινε. *Ακόμα κι εγώ, σκεφτόταν, παρ'όλη μου την ιδιοφυΐα, δε θα μπορούσα να το επιτύχω τούτο. Γιαυτό κιόλας κανείς άλλος δεν έχει ποτέ κλέψει τα μυστικά του Βορρά.* Ωστόσο, για κάθε απαγορευμένο πράγμα, υπάρχει και ένας δρόμος που παρακάμπτει την «απαγόρευση»–

«Σκκκρρρρρρρρρρρρ!»

Ο ήχος που βγήκε από τη νυχτερίδα τον έκανε να στραφεί πάλι στον αδελφό του. «Σκότωσέ τη, επιτέλους!» του μούγκρισε.

«Την ερευνώ!» αντιγύρισε ο Βάνμιρ, ρίχνοντάς του ένα οξύ βλέμμα πάνω απ'τον ώμο. Τα πράσινά του μάτια γυάλισαν μέσα στο σκοτάδι.

«Τι σκατά ερευνάς;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Αν είναι μαγεμένη.»

«Άμα νομίζεις ότι είναι μαγεμένη και κάποιος μας παρακολουθεί μέσω αυτής, σκότωσέ την, την καριόλα, να ξεμπερδεύουμε!»

«Όχι, δεν είναι έτσι απλά τα πράγματα,» τόνισε ο Βάνμιρ, υψώνοντας ένα του δάχτυλο για έμφαση. «Ίσως καταφέρω να ανακαλύψω διάφορα...»

Ο Ρόλμαρ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Όπως;»

«Ποιος μας παρακολουθεί μέσω της νυχτερίδας.»

«Μα εσύ δεν ξέρεις καν αν κάποιος μας παρακολουθεί!»

«Και, επιπλέον, ίσως καταφέρω να μάθω το κόλπο του, ώστε να μπορώ κι εγώ να μαγέψω νυχτερίδες και να τις κάνω κατασκόπους μου.»

Ο Ρόλμαρ ρουθούνισε. «Σιγά μη γίνεις κι ο Άρχοντας των Νυχτερίδων!...»

Ο Βάνμιρ στένεψε το ένα του μάτι. «Δε θάταν κι άσχημος τίτλος... αν, τελικά, τα καταφέρω, δηλαδή.»

«Η νυχτερίδα, πάντως, νομίζω ότι θα πεθάνει πολύ πριν τα καταφέρεις. Και να μην αναφέρω ότι το αίμα της έχει ήδη ποτίσει το βράχο και θα μείνει για πάντα στο Παρατηρητήριο –ένα μάλλον κακόγουστο σημάδι.» Ο αδελφός του δεν είχε καμία αίσθηση της αισθητικής· μονάχα στις φάρσες είχε ταλέντο και σε ό,τι άλλο ελεεινό μπορούσε κανείς να φανταστεί.

«Χα-χα, καλό!» γέλασε ο Βάνμιρ, κουνώντας το κεφάλι. «Σίγουρα, δε σοβαρολογείς, αδελφέ.» Στράφηκε πάλι στην αιμόφυρτη νυχτερίδα, μοιάζοντας να ψάχνει κάτι κάτω από το τρίχωμά της. «Τι είναι ένας ασήμαντος λεκές μπροστά σε μια μεγάλη ανακάλυψη, ε; Μια ανουσιότητα.»

«Τι κάνεις εκεί πέρα;» τον ρώτησε ο Ρόλμαρ, αγνοώντας τις εξηγήσεις του, που προσπαθούσαν να δικαιολογήσουν γιατί λέρωνε το Παρατηρητήριο. «Τι ψάχνεις, ρε βλάκα;»

«Κανένα σημάδι. Μπορεί ο αφέντης της νυχτερίδας να την έχει ση-
μαδέψει κι έτσι να την ελέγχει. Ίσως, μάλιστα, να έχει κάνα σημάδι
και στο δικό του δέρμα, ξέρεις, για να δημιουργείται κάποιος δε-
σμός. Υπάρχουν τέτοια πράγματα, έχω διαβάσει. Και πρέπει να θυ-
μάσαι κι εκείνο το παραμύθι που μας έλεγε η μαμά, για τον βασιληά
που μιλούσε στα ζώα και τάχε για κατασκόπους του σ'όλο το βασι-
λειο...»

«Αυτό ήταν *παραμύθι*...!» αναστέναξε ο Ρόλμαρ.

«Αποκλείεται, όμως, να είχε βγει έτσι, απ'το τίποτα! Τα παραμύθια
δε βγαίνουν απ'το τίποτα· κάτι θα έκανε κείνος ο βασιληάς. Τώρα,
σκάσε πλέον κι άσε με στην έρευνά μου!»

Ο Ρόλμαρ στράφηκε απ'την άλλη, αφήνοντάς τον στην... έρευνά
του. *Σπουδαία έρευνα!* σκέφτηκε. *Να ψάχνει τρόπο για να γίνει ο*
Άρχοντας των Νυχτερίδων... Τα όνειρά του αδελφού του ήταν πά-
ντοτε τόσο... κοντόφθαλμα. Τίποτα το σπουδαίο. *Χα! Άρχοντας των*
Νυχτερίδων... Ο Ρόλμαρ μειδίασε, καθώς το βλέμμα του είχε χαθεί
ξανά στις Στέπες.

Βέβαια, μπορούσε κανείς να σκεφτεί τα πράγματα κι αλλιώς: Αν ο
Βάνμιρ δεν έκανε όλους αυτούς τους πειραματισμούς του, ποτέ δε
θα είχε ανακαλύψει όσα έχει ανακαλύψει μέχρι σήμερα. *Γιατί εγώ*
δεν έχω χρόνο ν'ασχολούμαι με τέτοιες μικροδουλειές... οι οποίες,
όμως, μπορούσαν να φανούν χρήσιμες, πού και πού! Αυτό έπρεπε να
το παραδεχτεί. Ο αδελφός του, εξάλλου, του είχε μάθει όλη την Τα-
χύτητα που γνώριζε· και, μάλιστα, αναρωτιόταν αν ο Βάνμιρ είχε
κρατήσει και κάποια κόλπα για τον εαυτό του, αρνούμενος να του τα
αποκαλύψει όλα· γιατί δεν υπήρχε τρόπος να ξέρεις αν αυτός ο γε-
λοίος σου έλεγε αλήθεια ή ψέματα: η φάτσα του ήταν τόσο... κάπως,
που δεν μπορούσες να διακρίνεις τίποτα. *Τίποτα –εγώ, που έχω την*
ικανότητα να καταλαβαίνω τι θα σκεφτούν οι άλλοι πριν το σκε-
φτούν! Αλίθανα πράγματα... Ο αδελφός του δεν ήταν ένας συνηθι-
σμένος Ωθράγκος.

«ΣΚΚΡΡΡΡΡΡΡΡΡΡΡΡ!»

Ο Ρόλμαρ γύρισε, απότομα. «Θα του βάλεις κάτι στο στόμα, του-
λάχ-;»

«Δεν το είχα σκεφτεί αυτό,» παραδέχτηκε ο Βάνμιρ. Αλλά, μετά, παρατήρησε ότι ο αδελφός του δεν κοιτούσε αυτόν, παρά κάπου πίσω του, προς τα νότια. «Τι είναι; Τι βλέπεις εκεί;»

Ο Ρόλμαρ έδειξε. «Κάτι κινήθηκε.»

Ο Βάνμιρ διέκρινε την ανησυχία στο πρόσωπο του αδελφού του· είχε μάθει να εμπιστεύεται την κρίση και τα ένστικτα του Ρόλμαρ, παρότι κάποιες φορές ήταν μάλλον παράλογος –όπως τώρα, για παράδειγμα, που του έλεγε να σταματήσει ν'ασχολείται μ'αυτή τη νυχτερίδα, απ'την οποία ίσως να μάθαιναν τόσα πολλά. Για την ώρα, όμως, ο Βάνμιρ έδωξε τούτες τις σκέψεις απ'το νου του και κοίταξε ευθεία... βλέποντας μονάχα το κάστρο Ράλτον του πατέρα τους.

«Δεν παρατηρώ κάτι,» είπε.

«Όχι εκεί, βλάκα,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Πού λες να ήταν; επάνω στο κάστρο; Εδώ, στα βράχια, δεξ...»

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να διακρίνει κάτι. «Δεν υπάρχει τίποτα. Μάλλον, θα το φαντάστηκες.»

«Όχι,» επέμεινε ο Ρόλμαρ. «Κάτι κινήθηκε εκεί· και νομίζω πως ήταν άνθρωπος. Πάω να κοιτάξω.»

Οι μύες του σώματός του τσιττώθηκαν και τα νεύρα του τεντώθηκαν, καθώς προετοιμαζόταν για την Τηλεμεταφορά (ένα κόλπο που του είχε μάθει ο Βάνμιρ, με τη χρήση της Ταχύτητας της φυλής τους). Επικέντρωσε το βλέμμα του στον προορισμό του, ενώ αισθανόταν την ενέργεια να συγκεντρώνεται μέσα του. *Εκείνος ο βράχος. Μπροστά από αυτόν τον βράχο.* Ήξερε πόση προσοχή ήθελε η Τηλεμεταφορά· αν φαινόταν απρόσεκτος, ίσως να τσάκιζε τα κόκαλά του.

Ο Βάνμιρ είπε κάτι, μα ο Ρόλμαρ δεν τον άκουσε, αυτοσυγκεντρωμένος όπως ήταν. Απελευθέρωσε όλη την ενέργεια που βρισκόταν εντός του, μετατρέποντάς τη σε Ταχύτητα. Ο κόσμος θόλωσε γύρω του, τα σχήματα χάθηκαν, τα χρώματα έγιναν ένα χρώμα, δύσκολο να περιγραφεί (το Κοσμικό Χρώμα, τ'αποκαλούσε ο Βάνμιρ), και ύστερα, ο Ρόλμαρ σταμάτησε. Τα πάντα ανασχηματίστηκαν, αστραπιαία, σα να είχε πεθάνει και αναγεννηθεί.

Κοίταξε τριγύρω. Δεν είχε βρεθεί στο σημείο που ήθελε. Ήταν μερικά μέτρα αριστερά του βράχου, προς τα νότια. *Ήμουν απρόσεκτος!* Όμως, μετά, διαπίστωσε πως η Τύχη τον είχε ευνοήσει, γιατί

από εδώ όπου στεκόταν μπορούσε να δει καθαρά πίσω απ'το βράχο –κι εκεί ήταν κάποιος.

«Ε! Ποιος είσαι συ;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

Ο Βάνμιρ τον παρακολουθούσε από το Παρατηρητήριο, με τα χέρια του στη μέση. Όταν ο αδελφός του είχε τηλεμεταφερθεί, εκείνος τον είχε χάσει, προς στιγμή, από τα μάτια του και μετά τον είχε δει να παρουσιάζεται αριστερά του βράχου. Ήταν πολύ... ανειδίκευτος με την Τηλεμεταφορά. Κατ'αρχήν, συχνά έκανε λάθη (πράγμα που μπορούσε ν'αποδειχτεί μοιραίο!), κι επίσης, δεν τη χρησιμοποιούσε αρκετά γρήγορα. Ο Βάνμιρ, για παράδειγμα, περίμενε εδώ, αθέατος, μήπως ο Ρόλμαρ βρεθεί σε κίνδυνο, και τότε μόνο θα έβαζε σε χρήση την Τηλεμεταφορά, σίγουρος πως θα προλάβαινε το κακό, ό,τι κι αν ήταν.

Πίσω απ'το βράχο, ο Ρόλμαρ αντίκρισε τη σκιερή φιγούρα να κινείται, ζυγώνοντάς τον. Τράβηξε το μακρύ, στολισμένο ξιφίδιο που ήταν περασμένο στη ζώνη του. «Σταμάτα εκεί που είσαι!» την απείλησε, δείχνοντάς την με τη λεπίδα, που γυάλισε στο φεγγαρόφωτο.

«Ειρήνη, παρακαλώ,» αποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή. «Δεν έχω κακό στο νου μου.» Και ένα χέρι βγήκε μέσα απ'την κάπα, για να ρίξει την κουκούλα στους ώμους της άγνωστης.

Ο Ρόλμαρ παρατήρησε το πρόσωπό της, λιγνό με μεγάλη μύτη και πλαισιωμένο από μακριά, μαύρα μαλλιά· τα μάτια της είχαν ένα γλυκό, μελί χρώμα.

«Τι κάνεις εδώ;» τη ρώτησε, κατεβάζοντας το ξιφίδιό του, αλλά χωρίς να το θηκαρώσει. «Δε μοιάζεις νάσαι από τούτα τα μέρη...»

«Αλίμονο, κύριέ μου,» είπε η γυναίκα, που ο Ρόλμαρ υπολόγιζε πως πρέπει να ήταν, περίπου, στην ηλικία του (είκοσι-δύο χρονών), με μικρή πιθανή απόκλιση. «Ταξιδιώτισσα είμαι, και έχω χαθεί.»

Ταξιδιώτισσα είμαι, και έχω χαθεί.

Ο Ρόλμαρ βλεφάρισε. Γιατί τα λόγια της είχαν ακουστεί διπλά, σαν ηχώ;

«Εμ, ναι. Πού πηγαίνεις;» ρώτησε, ευγενικά. «Και, παρακαλώ, στον ενικό να μου μιλάς...»

«Επιτέλους, κάποιος άνθρωπος συζητήσιμος.» (*Επιτέλους, κάποιος άνθρωπος συζητήσιμος*) «Ευχαριστώ.» (*Ευχαριστώ.*) «Ψάχνω για

ένα μέρος να ξεκουραστώ, και είδα εσένα και το φίλο σου εκεί πάνω...» (...και είδα εσένα και το φίλο σου εκεί πάνω...)

Πολύ παρατηρητική, για να είχε προσέξει το Παρατηρητήριο μες στη νύχτα· άλλοι δεν το πρόσεχαν ακόμα και την ημέρα. Όμως αισθανόταν ζαλισμένος από τον τρόπο που τα λόγια της έμοιαζαν ν'αντηχούν μες στο νου του. Παρ'όλ'αυτά, ήταν ευγενική κοπέλα. *Και όχι άσχημη. Άραγε, έχει ευγενική καταγωγή;*

«Ν'ανεβώ, για να περάσω τη νύχτα;»

Ν'ανεβώ, για να περάσω τη νύχτα;

Ο Ρόλμαρ χαμογέλασε. «Μα, φυσικά, έλα...»

«Είμαι πολύ κουρασμένη.»

Είμαι πολύ κουρασμένη.

«Έλα, έλα μαζί μου.» Ο Ρόλμαρ βάδισε προς την κρυφή είσοδο του Παρατηρητηρίου, έχοντας ξεχάσει το ξιφίδιο στο χέρι του. Η γυναίκα τον ακολούθησε.

Ο Βάνμιρ, που τους παρακολουθούσε από πάνω, σκέφτηκε: *Μα ΤΙ ΚΑΝΕΙ, ο ηλίθιος; Τη φέρνει στο Παρατηρητήριο; Δεν έφερναν κανέναν εδώ πέρα· ήταν το κρυφό τους μέρος. Είχαν τόσα σημαντικά πράγματα εδώ. Τρελάθηκε!*

Ο Ρόλμαρ πλησίασε την κρυφή είσοδο και την άνοιξε, πιάνοντας την πετούγια που βρισκόταν μέσα σε μια σχισμή. Μπήκε πρώτος, και η γυναίκα τον ακολούθησε.

Εμπρός τους αντίκρισαν τον Βάνμιρ, ο οποίος φώναξε στον αδελφό του, βάζοντας τα χέρια στη μέση: «Τι κάνεις εκεί πέρα; Δεν έχουμε πει για το Παρατηρητήριο ούτε στον πατέρα, και βάζεις αυτή την άγνωστη εδώ μέσα!»

«Με συγχωρείτε για την ενόχληση, κύριε,» είπε η γυναίκα (και ο Βάνμιρ άκουσε τα λόγια της ν'αντηχούν ξανά και ξανά σ'αφτιά του: *Με συγχωρείτε για την ενόχληση, κύριε – Με συγχωρείτε για την ενόχληση, κύριε – Με συγχωρείτε για την ενόχληση, κύριε*). «Δεν ήθελα να σας ταράξω.» (Δεν ήθελα να σας ταράξω.) «Ο φίλος σας ήταν πολύ ευγεν—» (Ο φίλος σας ήταν πολύ ευγεν—)

Ο Βάνμιρ κούνησε το κεφάλι του, για να σταματήσει τις φωνές. «Βούλωστο!» φώναξε, και την έσπρωξε απ'τον ώμο. «Τι είσαι; Καμια Ρουζβάνη;»

Η γυναίκα παραπάτησε, αλλά δεν έχασε την ισορροπία της· πιάστηκε απ'την άκρη της κρυφής εισόδου, που ήταν ακόμα ανοιχτή.

Ο Ρόλμαρ βλεφάρισε. «Ρουζβάνη;» είπε. Και μετά: «*Ρουζβάνη!*» Στράφηκε να την κοιτάξει, αντιλαμβανόμενος ξανά το ξιφίδιο στο χέρι του και βάζοντας την καλοακονισμένη του αιχμή στο λαιμό της.

«Σε παρακαλώ,» είπε η γυναίκα (κι εκείνος άκουσε μέσα του: *Σε παρακαλώ – Σε παρακαλώ – Σε παρακαλώ – Σε παρακαλώ*). «Δε σας έχω πειράξει, και με τρομάζεις.» (*Δε σας έχω πειράξει, και με τρομάζεις.*) Άγγιξε τη λεπίδα, ελαφρά, παραμερίζοντάς την από επάνω της. «Σε παρακαλώ, θηκάρ–» (*Σε παρακαλώ, θηκάρ–*)

Ο Βάνμιρ την άρπαξε απ'τα μαλλιά και τη σώριασε στο δάπεδο του προθάλαμου του Παρατηρητηρίου. «Σταμάτα να μιλάς!» Την κλότσησε στα πλευρά.

«Τι κάνεις εκεί, ρε σαλτιμπάγκε;» γρύλισε ο Ρόλμαρ. «Δεν την ξέρουμε τη γυναίκα.»

«Σκάσε κι εσύ, και κλείσε την πόρτα!» αντιγύρισε ο Βάνμιρ, καθώς η άγνωστη μούγκριζε, διπλωμένη στο πάτωμα. «Είναι Ρουζβάνη μάγισσα· ακόμα δεν το κατάλαβες;»

Ο Ρόλμαρ έκλεισε. «Το κατάλαβα.»

«*Τότε, τι κάθεσαι και λες;*» Ο Βάνμιρ ήταν εκτός εαυτού. «Είν'επικίνδυνη –θα της κόψω τη γλώσσα!» Καβάλησε τη γυναίκα που βρισκόταν στο πάτωμα, τραβώντας το μαχαίρι απ'τη ζώνη του.

Εκείνη άρχισε να ουρλιάζει, προσπαθώντας να τον απωθήσει και χτυπώντας τον με τις μικρές γροθιές της, ενώ φώναζε βοήθεια, πανικόβλητη.

Ο Ρόλμαρ ακούμπησε το δεξί του χέρι στον ώμο του αδελφού του. «Ε, σταμάτα.» Ο Βάνμιρ τον αγνόησε. «Σταμάτα!»

Έλαψε να προσπαθεί να κόψει τη γλώσσα της γυναίκας, και είπε: «Θα μας αποβλακώσει πάλι, άμα δε–»

«Όχι!» φώναξε αμέσως εκείνη. «Δε θα το κάνω! Δε θα το κάνω!»

Η φωνή της δεν αντήχησε μήτε στο μυαλό του ενός μήτε στο μυαλό του άλλου. Ο Βάνμιρ δίστασε, για λίγο, ατενίζοντας το πρόσωπό της, που ήταν χλομό και δακρυσμένο.

Τελικά, της είπε: «Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι· πρέπει να πάρουμε τις προφυλάξεις μας.»

«Όχι!» ούρλιαξε η Ρουζβάνη, καθώς εκείνος έπιασε με το ένα χέρι τα μάγουλά της, πιέζοντάς τα, για ν'ανοίξει το στόμα της. Η φωνή τώρα έβγαινε παράξενα απ'τα χείλη της: «Όχι –δε θα το κάνω! Όχι!»

Ο Ρόλμαρ γράπωσε τον αδελφό του πιο δυνατά, κι απ'τους δύο ώμους, και τον τράβηξε πίσω και μακριά απ'τη γυναίκα, η οποία σύρθηκε επάνω στο πάτωμα, για να ξεφύγει.

«Φτάνει, Βάνμιρ!»

«Τα έχεις χάσει;» του πέταξε εκείνος, ενώ σηκωνόταν όρθιος, σπρώχνοντάς τον. «Θα πάει πάλι να μας–»

«Όχι, δε θα το κάνω!» τον διέκοψε η Ρουζβάνη, που είχε επίσης σηκωθεί όρθια, στην αντικρινή μεριά του πέτρινου προθάλαμου. «Σ'το είπα, δε θα το κάνω. Είστε τρελοί εδώ πέρα;»

«Μην ανησυχείς,» της είπε ο Ρόλμαρ. «Ο Βάνμιρ καμια φορά παραφέρεται.» Στράφηκε στον αδελφό του. «Σωστά;»

«Τι λες, ρε κουφιοκέφαλε;» μούγκρισε εκείνος.

«Νομίζω πως τώρα λύθηκε η παρεξήγηση,» είπε ο Ρόλμαρ. «Η κυρία δε θα επιχειρήσει να χρησιμοποιήσει τις ικανότητές της εναντίον μας.»

«Ναι, σας το υπόσχομαι,» τους διαβεβαίωσε η Ρουζβάνη.

«Αλλιώς μπορούμε πάντα να ολοκληρώσουμε το έργο που άρχισες,» συνέχισε ο Ρόλμαρ, μιλώντας ακόμα στον Βάνμιρ.

«Δε θα χρειαστεί!» πετάχτηκε η άγνωστη. «Δε θα κάνω τίποτα.»

Ο Ρόλμαρ σήκωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά, προς τη μεριά του αδελφού του.

Ο Βάνμιρ αναστέναξε, και θηκάρωσε το μαχαίρι του. «Ααχ... κρίμα. Δεν έχω γλώσσα Ρουζβάνου... Ίσως να κατάφερνα να τη διατηρήσω και να μου φαινόταν χρήσιμη, τελικά.»

Η άγνωστη χλόμιασε.

Ο Ρόλμαρ λοξοκοίταξε τον αδελφό του.

«Τι κοιτάς έτσι;» έκανε ο Βάνμιρ. «Σοβαρολογώ.»

Ο Ρόλμαρ στράφηκε στη Ρουζβάνη. «Η διαφορά λύθηκε,» της είπε, καθησυχαστικά. «Με λένε Ρόλμαρ, κι απο δώ είναι ο δίδυμός μου αδελφός, Βάνμιρ.»

«Νίθρα,» αποκρίθηκε η γυναίκα. «Νίθρα, με λένε.»

Ο Ρόλμαρ θηκάρωσε το ξιφίδιό του και βάδισε προς το μέρος της, προτείνοντας το δεξί χέρι. «Χαίρω πολύ, Νίθρα. Τι σε φέρνει σ'αυτά τα μέρη;»

Η Ρουζβάνη αντάλλαξε μια σύντομη χειραψία μαζί του. «Ταξίδευα, και δεν είχα πού να περάσω τη νύχτα... και είδα εσάς, οπότε είπα νάρθω...»

«Μας είδες επάνω στο Παρατηρητήριο;» ρώτησε ο Βάνμυρ, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήρνο του.

Η Νίθρα ένευσε, επιφυλακτικά. «Ναι...» Η φωνή της αδύναμη.

«Έχεις καλά μάτια, κοπελιά,» παραδέχτηκε ο Βάνμυρ. «Λίγοι μας βλέπουν, όταν είμαστε εκεί πάνω.»

«Ίσως να ήμουν τυχερή απόψε. Πολύ τυχερή, γιατί δεν είχα πού να πάω.»

«Μπορείς να περάσεις τη νύχτα εδώ,» τη διαβεβαίωσε ο Ρόλμαρ· «δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα.»

«Χρησιμοποιεί τα μάγια της επάνω σου πάλι;» ρώτησε αμέσως ο Βάνμυρ.

«Όχι!» πετάχτηκε η Νίθρα.

Και: «Όχι,» είπε κι ο Ρόλμαρ. «Δε μου έκανε μάγια.»

«Κύριοι, δεν κάνω 'μάγια',» δήλωσε η Νίθρα. «Και δεν είμαι μάγισσα.»

«Τι είσαι, τότε;» απαίτησε ο Βάνμυρ.

«Ομιλήτρια.»

«Έτσι το λέμε, τώρα... Αλλά απάντησέ μου και σε μια άλλη ερώτηση: Γιατί ήρθες εδώ να περάσεις τη νύχτα σου και δεν πήγες στην πόλη, δυο χιλιόμετρα δυτικά του κάστρου Ράλτον;»

«Εεε... Υπάρχει πόλη εκεί; Δεν το ήξερα...»

«Δεν είναι καλό να μας λες ψέματα, όταν ζητάς τη φιλοξενία μας.» Ήταν ο Ρόλμαρ που μίλησε τώρα.

«Εντάξει, ήξερα για την πόλη, αλλά... αλλά εδώ βρέθηκα, τι να κάνουμε; Και είχε πέσει νύχτα, εξάλλου· πού να τρέχω δύο χιλιόμετρα απόσταση; Τόσοι παλιάνθρωποι μπορεί να τριγυρίζουν σε τούτες τις ερημιές.»

«Σαν κι εμάς, εννοείς;» έκανε ο Βάνμυρ.

«Προφανώς, αδελφέ,» είπε ο Ρόλμαρ, «θέλει να ξεφύγει από κάποιον ή κάποιους, γιαυτό ήρθε σε τούτο το μέρος. Επιπλέον, αγαπη-

τή Νίθρα, δεν μπορεί να μην ξέρεις ότι εδώ δεν συχνάζουν ούτε παλιάνθρωποι ούτε κανένας άνθρωπος γενικά, πλην των Ποιμένων της Στέπας –κι αυτοί παρουσιάζονται σποραδικά...»

«Δε γνωρίζω τα μέρη σας· είμαι καινούργια εδώ... Αλλά δεν πάμε κάπου να καθίσω; Το ταξίδι μου μ'έχει κουράσει πολύ.»

«Ας πάμε επάνω,» πρότεινε ο Ρόλμαρ, κάνοντας νόημα στον Βάνμιρ.

Εκείνος κατένευσε, κι άρχισε ν'ανεβαίνει την πέτρινη σκάλα που ήταν λαξεμένη μες στην πέτρα. Το Παρατηρητήριο, ασφαλώς, δεν το είχαν φτιάξει τα δύο αδέρφια· το είχαν βρει εδώ, όταν εξερευνούσαν έναν παράξενο βράχο που τους είχε κινήσει την περιέργεια, ο οποίος διαπίστωσαν, τελικά, πως άνοιγε σαν πόρτα... Ο Βάνμιρ πίστευε ότι το μέρος ήταν πανάρχαιο, και έκανε κάποιες «μελέτες» μέσα του, όπως είχε πει στον Ρόλμαρ, που δεν είχε ιδέα τι είδους μελέτες ήταν.

Όταν βρέθηκαν στην κορυφή, η Νίθρα κάθισε σε ένα από τα πέτρινα καθίσματα, πάνω στα οποία τα δύο αδέρφια είχαν βάλει μαξιλάρια, για τη βολή τους.

«Πες μας τώρα ποιος σε κυνηγά και γιατί,» την προέτρεψε ο Ρόλμαρ. «Και μη φοβάσαι· δε θα σε προδώσουμε.»

Ο Βάνμιρ υποψιαζόταν πως ο αδελφός του έλεγε ψέματα. Είχε το κατιτίς του με τα λόγια· μπορούσε να σε κάνει να τον εμπιστευτείς, ενώ, στην πραγματικότητα, μηχανορραφούσε πίσω απ'την πλάτη σου. Αλλά, παρότι δεν ήταν αξιόπιστο πρόσωπο, όλοι έμοιαζαν να τον συμπαθούν περισσότερο από τον Βάνμιρ, ο οποίος αδυνατούσε να καταλάβει πώς συνέβαινε αυτό...

Η Νίθρα δίστασε να μιλήσει. Κοίταξε τριγύρω, αμήχανα –και το βλέμμα της έπεσε επάνω στην καρφωμένη στο βράχο, αιμόφυρτη νυχτερίδα.

«Δική σου είναι;» τη ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Πώς;» έκανε η Νίθρα. «Τι είναι δικό μου;»

«Η νυχτερίδα. Εσύ τη μάγεψες, σωστά;»

«Όχι,» είπε η Ρουζβάνη. «Πώς το σκέφτηκες αυτό; Τι σχέση έχω εγώ με... μ'αυτή την καρφωμένη νυχτερίδα; Γιατί την έχετε εκεί;»

«Νομίζω ότι μας κατασκόπευε,» εξήγησε ο Βάνμιρ, πλησιάζοντας πάλι το βασανιζόμενο θηλαστικό.

«Αδελφέ, μην την κάνεις να ουρλιάζει ξανά,» είπε, επιτακτικά, ο Ρόλμαρ.

«Γιατί;»

«Έτσι.» Και προς τη Νίθρα: «Ποιος σε κυνηγάει; Αν μας πεις, ίσως και να έχουμε λόγο να σε κρύψουμε. Αν δεν μας πεις, δεν θα υπάρχει κανένας τέτοιος λόγος.»

«Έρχομαι από τη Λιάμνερ-Κρωθ...» άρχισε εκείνη, διστακτικά.

«Προφανώς,» είπε ο Ρόλμαρ. Εκεί κατοικούσε η φυλή των Ρουζβάων, άλλωστε. «Γιατί έφυγες, όμως;»

«Γιατί έπρεπε να φύγω,» εξήγησε η Νίθρα. «Έγινε... μια παρεξήγηση, βλέπεις. Η Βασίλισσα Καλβάρθα του Νούφρεκ ήθελε να κάνω κάποιες διαπραγματεύσεις με έναν έπαρχο του Βασιλείου, χρησιμοποιώντας την Πειθώ μου, αυτό που ο αδελφός σου έλεγε 'μάγια'. Όμως η Βασίλισσα δεν είχε σκεφτεί κάποιους παράγοντες. Ο έπαρχος πιθανώς να είχε σε ορισμένα πράγματα άδικο, και να ήταν υπερβολικός μάλιστα, αλλά αποτελούσε σταθεροποιητική δύναμη ανάμεσα στο Βασίλειό μας και το Άνφρακ. Προσπάθησα να το εξηγήσω αυτό στη Βασίλισσα Καλβάρθα, μα έκανα κι εγώ ένα λάθος: όταν είδα πως δεν μπορούσα να την πείσω κανονικά, χρησιμοποίησα Πειθώ. Κι έτσι, με είπαν προδότρια, και υποστήριξαν ότι συνεργάζομαι με δυνάμεις ενάντιες του Βασιλείου, πράγμα που δεν αληθεύει, βέβαια. Έπρεπε να φύγω, λοιπόν, αλλά όσο πιο κρυφά και γρήγορα γινόταν. Ένας φίλος με βοήθησε να τα επιτύχω και τα δύο· είναι καλός σ'αυτά...» Το βλέμμα της πήγε στο πέτρινο έδαφος, σαν να τον θυμόταν, με κάποια θλίψη. «Μπήκα σ'ένα πλοίο και κατέληξα στην ήπειρό σας. Αλλά, κάπως, οι άνθρωποι της Βασίλισσας με είχαν εντοπίσει, και ήρθαν ξοπίσω μου. Δεν πρόλαβα να πατήσω πόδι στην ξηρά και με καταδίωξαν. Ευτυχώς που στο Βασίλειό σας δεν έχουν και τόσο μεγάλες ελευθερίες, όπως στο δικό τους, αλλιώς θα με συλλάμβαναν εύκολα.»

«Και πώς βρέθηκες εδώ;» ρώτησε ο Βάνμυρ.

Η Νίθρα ανασήκωσε τους ώμους. «Ούτε κι εγώ δεν ξέρω· απλά, προσπαθούσα ν'απομακρυνθώ απ'τους διώκτες μου.» Και ρώτησε: «Θα με κρύψετε, μέχρι να φύγουν; Αποκλείεται να με βρουν μέσα σε τούτο το βράχο. Δε ζητάω τίποτ'άλλο, μόνο αυτό.»

Τ'αδέλφια αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Θα ήταν ευγενικό να φιλοξενήσουμε την κυρία, Βάνμιρ· τι λες;»
«Ναι, γιατί όχι; Άλλωστε, μπορεί να μας φανεί χρήσιμη...»
Η Νίθρα τaráχτηκε. Κοίταξε τον Ρόλμαρ, ερωτηματικά.
Εκείνος χαμογέλασε. «Ο αδελφός μου απλά αστειευόταν.»
«Δεν αστειευόμουν,» διαμαρτυρήθηκε εκείνος.
Ο Ρόλμαρ τον κάρφωσε με το βλέμμα του. «Αστειευόσουν.»

Κεφάλαιο 2

Αναξιόπιστος Πληροφοριοδότης

Το φως πέρασε από τη χαραμάδα ανάμεσα στις κουρτίνες του παραθύρου και σχημάτισε μια ευθεία γραμμή, φωτίζοντας τον μεγάλο χάρτη που βρισκόταν καρφωμένος στον τοίχο πάνω από το ξύλινο γραφείο, το οποίο ο Ρόλμαρ χρησιμοποιούσε μόνο όταν ήταν ανάγκη και ποτέ άλλοτε. Το υπόλοιπο δωμάτιο ήταν όμορφα τακτοποιημένο, με τα περισσότερα πράγματα τοποθετημένα γύρω-γύρω και όχι στη μέση, ώστε να μπορεί κανείς να βαδίζει άνετα, δίχως τίποτα να παρακωλύει την κίνησή του. Εκτός από τον χάρτη, υπήρχαν και πίνακες που στόλιζαν τους τοίχους, καθώς και ένα μικρό, αργυρό και σκαλιστό πολύφωτο το οποίο κρεμόταν από το ταβάνι, απεικονίζοντας ένα μεγάλο φίδι που από την ουρά του ξεπρόβαλαν έξι κεφάλια, και το κάθε κεφάλι κρατούσε στα δόντια του ένα κερί. Το πέτρινο πάτωμα του δωματίου ήταν στρωμένο με ένα μελί-γκρίζο χαλί, επάνω στο οποίο βρισκόταν κεντημένο κάτι που έμοιαζε με μεγάλο, δωδεκάκτινο άστρο.

Ο Ρόλμαρ κοιμόταν στο μεγάλο του κρεβάτι, με τις κουρτίνες κλειστές απ'όλες τις μεριές, εκτός από μία. Ο νεαρός άρχοντας στριφογύριζε, παλεύοντας με τα σεντόνια, καθώς το μυαλό του ταλαιπωρούσε ένα δυσοίωνα όνειρο. Έβλεπε τη Νίθρα –τη Ρουζβάνη Ομιλήτρια, που είχαν χτες βράδυ κρύψει, εκείνος κι ο αδελφός του– να βρίσκεται μέσα στη σκάλα του Παρατηρητηρίου και να προσπαθεί να διώξει ένα σμήνος νυχτερίδων, που έρχονταν πανταχόθεν. Το μοναδικό όπλο της γυναίκας ήταν ένας δαυλός, ο οποίος είχε αρχίσει να σβήνει. Η Νίθρα φώναζε βοήθεια, μα κανείς δεν έμοιαζε να την ακούει. Η φωνή της αντηχούσε, ξανά και ξανά, μέσα στο Παρατηρητήριο... αντηχούσε περισσότερο απ'ό,τι θα έπρεπε... λες και υπήρχαν σήραγγες που τ'αδέλφια δεν ήξεραν. Και τότε, ο Ρόλμαρ είδε –σαν να ήταν άυλος και να αιωρείτο όπου επιθυμούσε, περνώντας ακόμα κι από τις πιο μικρές χαραμάδες– μια κρυφή είσοδο ν'ανοίγει στο βράχο, για ν'αποκαλύψει σκαλιά, σκαλιά, κι άλλα σκαλιά, που πήγαιναν βαθιά, σε απύθμενα βάραθρα, όπου μπορούσε ν'ακούσει το

νερό να τρέχει... και κάτι άλλο: ένα διαβολικό, καταχθόνιο γέλιο. Μια σκέψη πέρασε σαν κεραυνός απ'το νου του, καθώς ακόμα κοιμόταν: *Ο Βάνμιρ είχε δίκιο! Μα το Μαύρο Άνεμο, είχε δίκιο! Και μετά: Η Νίθρα, εκεί μέσα –κινδυνεύει!*

Πετάχτηκε πάνω, στέλνοντας το μαξιλάρι του στο πάτωμα.

Σηκώθηκε όρθιος. Τα γυμνά του πόδια, που είχαν παγώσει –από το κρύο ή από τον τρόπο· δεν ήξερε ακριβώς–, πάτησαν στο ζεστό χαλί του πατώματος. Ο Ρόλμαρ ξεφύσησε. «Έχω αρχίσει να τα χάνω...» μονολόγησε, και πήγε στο μπάνιο του δωματίου, για να πλυθεί και να ξαλαφρώσει. Καθώς τα έκανε αυτά, αναρωτιόταν πώς του είχε έρθει τούτο το όνειρο. Μάλλον, ανησυχούσε για τη Νίθρα, συμπεράνε. Εκεί μέσα όπου την είχαν αφήσει, στο Παρατηρητήριο, οι διώκτες της ίσως να την έβρισκαν και να τη συλλάμβαναν. *Λες βλακείες τώρα!* μάλωσε τον εαυτό του. *Αποκλείεται να την εντόπισαν. Εκτός κι αν η γυναίκα είναι τόσο ηλίθια, ώστε να βγήκε επάνω και ν'άρχιζε να κουνά τα χέρια της, φωνάζοντας «Εδώ είμαι»!* Ωστόσο, τι ήταν κι εκείνα τ'άλλα που είχε ονειρευτεί –το βάραθρο, το νερό, και το γέλιο;... *Ο Βάνμιρ μ'έχει επηρεάσει με τις ανοησίες του.*

Βγήκε απ'το μπάνιο και άνοιξε το ένα ξύλινο φύλλο της μεγάλης ντουλάπας, για να χτενιστεί στον καθρέφτη που ήταν κρεμασμένος πίσω απ'αυτό. Ως συνήθως, έφτιαξε μια ιδιαιτέρως προσεγμένη χωρίστρα στα καστανά του μαλλιά. Μέχρι και στην εμφάνιση ήταν αντίθετος του αδελφού του. Ο Ρόλμαρ δεν ήξερε καν αν ο Βάνμιρ χτενιζόταν ποτέ! Αλλά, ακόμα κι αν χτενιζόταν, αυτό δεν έκανε τίποτα για να βελτιώσει τ'ανακατεμένα, σγουρά του μαλλιά. *Βέβαια, δεν μπορούμε όλοι να είμαστε τέλειοι*, σκέφτηκε, μ'ένα αυτάρεσκο μειδίαμα.

Πήρε μερικά ρούχα από τη ντουλάπα και ντύθηκε. Σύντομα, φορούσε ένα λευκό πουκάμισο με ψηλό, όρθιο γιακά, ένα πλεχτό γιλέκο από *μο σ'άρκι* πάνω απ'το πουκάμισο, ένα καφέ, πέτσινο παντελόνι, μια φαρδιά, δερμάτινη ζώνη με θηκάρι για ξίφος, και ψηλές μπότες με γούνα στην κορυφή. Καθώς ασχολείτο με την ενδυμασία του, στο μυαλό του συνέχιζε να στριφογυρίζει το όνειρο που είχε δει, καθώς και η Νίθρα: Όσο ήταν μόνη της στο Παρατηρητήριο, τα πάντα μπορούσαν να συμβούν... δηλαδή, μάλλον όχι, αλλά ποτέ δεν ξέρεις... *Καλύτερα να πάω να ρίξω μια ματιά εκεί. Και να ειδοποιη-*

σω και το βλάκα. Εκείνος τα γνωρίζει καλύτερα τα κατατόπια. Όχι πως θα χρειαστούν αυτές του οι γνώσεις, βέβαια... εκτός κι αν, ό-ντως, κάτι κακό έχει συμβεί –πράγμα απίθανο.

Πήρε μια μαύρη κάπα, με γούνα γύρω απ'το λαιμό, και άνοιξε την πόρτα του δωματίου του, για να βγει στους διαδρόμους του κάστρου Ράλτον και να βαδίζει προς το δωμάτιο του Βάνμιρ.

Στο δρόμο, συνάντησε τον δεκαπεντάχρονο αδελφό του, Άσιλθαρ, ο οποίος έτρεχε ενθουσιασμένος, με τα μαύρα του μαλλιά να χοροπηδάνε πάνω στους ώμους του. Έπιασε τον Ρόλμαρ απ'τον μπράτσο. «Χαμός, ε! Είδες τι γίνεται κάτω;»

Εκείνος ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά. «Τι, δηλαδή;» Κανένα παραμύθι πάλι θα ήταν· ο Άσιλθαρ είχε τη φήμη του παραμυθά της οικογένειας. Δεν ήταν ποτέ να πιστεύεις αυτά που σου έλεγε.

«Στρατιώτες έχουν έρθει, και κουβεντιάζουν με τον πατέρα. Φορούν ψηλά κράνη με λοφία, και ο αρχηγός τους έχει ένα κράνος που μοιάζει με κεφάλι αετού –χρυσό!–, και το λοφίο του είναι–»

«Καλά, άσε τις αηδίες· έχω δουλειά.» Του γύρισε την πλάτη, συνεχίζοντας να βαδίζει προς τον προορισμό του.

Ο Άσιλθαρ τον ακολούθησε. «Δεν είναι ψέματα!» διαμαρτυρήθηκε. «Αλήθεια λέω! Έχουν έρθει στρατιώτες στο κάστρο! Άντε να δεις!»

Ο Ρόλμαρ σταμάτησε. «Και τι θέλουν στο Ράλτον;» Υπήρχαν και περιπτώσεις που ο μικρός έλεγε αλήθεια...

Ο Άσιλθαρ σήκωσε τους ώμους. «Ξέρω γω;»

«Γιατί δεν έμαθες; Και πού πηγαίνεις τώρα;»

«Στον Βάνμιρ, να του το πω.»

Ο δίδυμος αδελφός του Ρόλμαρ είχε έναν παράξενο δεσμό με τον Άσιλθαρ, λες κι οι δυο τους να μαστίζονταν από την ίδια τρέλα, κατά κάποιο τρόπο. Αν και, βέβαια, ήταν πολύ διαφορετικοί ο ένας από τον άλλο. Ο Άσιλθαρ, για παράδειγμα, δεν είχε την εξερευνητική μανία του Βάνμιρ· και ο Βάνμιρ δεν ήταν μυθομανής, όπως ο δεκαπεντάχρονός του αδελφός.

«Εσύ πού πηγαίνεις, Ρόλμαρ;»

«Κι εγώ σ'αυτόν πηγαίνω, μα γι'άλλο λόγο...» Αναρωτήθηκε αν οι στρατιώτες που βρίσκονταν κάτω ήταν της Ρουζβάνης Βασίλισσας Καλβάρθα, που κυνηγούσε τη Νίθρα. *Πώς έφτασαν ως εδώ; Πιστεύουν ότι την κρύβουμε; Ή την έχουν ήδη βρει;*

«Για τι λόγο, δηλαδή;»

Ο Ρόλμαρ δεν του απάντησε. «Άκου τι θα κάνεις,» είπε.

«Θα πάω στον Βάνμιρ, να του πω για τους στρατιώτες.»

«Όχι, δε θα κάνεις αυτό.»

«Μα—»

«Θα του πω εγώ για τους στρατιώτες· μην ανησυχείς,» τον διαβεβαίωσε ο Ρόλμαρ. «Θέλω να μου κάνεις μια δουλειά, πολύ ενδιαφέρουσα.»

Ο Άσιλθαρ συνοφρυώθηκε. Ο Ρόλμαρ ήξερε πως με αυτό το «πολύ ενδιαφέρουσα» θα του κινούσε αμέσως την περιέργεια· έτσι ήταν ο αδελφός του: εύκολα εντυπωσιαζόταν. Γιαυτό, άλλωστε, έκανε και τόση παρέα με τον Βάνμιρ: τον έβλεπε ως παράξενο και ενδιαφέροντα.

«Θα πας πάλι κάτω και θα μάθεις γιατί βρίσκονται αυτοί οι στρατιώτες εδώ. Και θα μου πεις μόνο ό,τι άκουσες, εντάξει; Όχι ό,τι νομίζεις πως άκουσες ή ό,τι φαντάζεσαι πως μπορεί να συμβαίνει.»

Ο Άσιλθαρ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Έγινε. Πού θα είσαι;»

«Μάλλον, στο δωμάτιο του Βάνμιρ. Μην αργήσεις, αλλά μην έρθεις και προτού μάθεις αυτά που θέλω.»

Ο Άσιλθαρ ένευσε ξανά. «Έγινε,» είπε, κι έφυγε, βαδίζοντας γρήγορα μέσα στο διάδρομο.

Ο Ρόλμαρ τον είδε να χάνεται στη στροφή. Μετά, πήγε στο δωμάτιο του Βάνμιρ, που δεν ήταν μακριά, και χτύπησε την πόρτα, με τη γροθιά του.

«Ποιος ήρθε να ταραξεί την πολύτιμή μου γαλήνη;» ακούστηκε μια φωνή από μέσα.

Ορεξάτος είναι, σήμερα! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. «Εγώ, ο ταραχοποιός. Να μπω;»

«Μόνο αν επιθυμείς να ενοχλήσεις έναν ερευνητή την ώρα της εργασίας του—»

Ο Ρόλμαρ άνοιξε, και μπήκε στο χάος που ο Βάνμιρ ονόμαζε «δωμάτιο» αλλά μόνο τέτοιο δεν ήταν. Επρόκειτο για έναν χώρο γεμάτο με ό,τι μπορούσε κανείς να φανταστεί: βιβλία, περγαμηνές, χαρτιά, μελανοδοχεία, γυάλες με διάφορα υγρά, βαζάκια, φίλτρα που δήθεν είχαν κάποιες ιδιότητες μα ποτέ δε λειτουργούσαν, όπλα (ξιφίδια, ξίφη, πέλεκεις, κεφαλοθραύστες, και άλλα) εξωτικής κατασκευής,

πέτρες χαραγμένες με σύμβολα, κλουβιά με μικρά ζώα παγιδευμένα, χάρτες (πραγματικοί και φανταστικοί –αν και τους φανταστικούς ο Ρόλμαρ δε μπορούσε να υποθέσει τι τους ήθελε ο αδελφός του), σχεδιαγράμματα που δεν έβγαζες νόημα, είτε γιατί περιέγραφαν κάποια αλλόκοτη θεωρία είτε γιατί εξηγούσαν τη δημιουργία κάποιας ανέφικτης μηχανής· και ανάμεσα σε όλ'αυτά, θαμμένο κάπου συνήθως, βρισκόταν και το στενόμακρο κρεβάτι του Βάνμυρ, ο οποίος αρνείτο να έχει ένα *πραγματικό* κρεβάτι, αρκετά μεγάλο για ύπνο και με κουρτίνες, γιατί, λέει, «έτρωγε χώρο»! Το χειρότερο, όμως, εδώ μέσα ήταν η *δυσσομία* που κυριαρχούσε, σαν μοναδική βασίλισσα του χάους και σαν διώκτρια όλων των πιθανών επισκεπτών.

Επί του παρόντος, ο αδελφός του Ρόλμαρ στεκόταν πάνω από έναν ξύλινο πάγκο (*Υπήρχε αυτός ο πάγκος εκεί, την τελευταία φορά που είχα έρθει σε τούτο το αχούρι;*) και κάτι σκάλιζε. «Μπες και κλείσε,» είπε.

Εκείνος μπήκε και έκλεισε. «Τι κάνεις εκεί;» Ύστερα, πλησίασε και είδε. «Ακόμα μ'αυτή την καταραμένη νυχτερίδα ασχολείσαι;» Το κακόμοιρο θηλαστικό ήταν τώρα καρφωμένο επάνω στον ξύλινο πάγκο, ενώ στο ράμφος του υπήρχε κάτι –ένα μίγμα, έκρινε ο Ρόλμαρ– που το εμπόδιζε να φωνάξει.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βάνμυρ. «Είναι πολύ ενδιαφέρουσα περίπτωση.» Έβγαλε τα γυαλιά του –ένα αποκρουστικό κατασκευάσμα που είχε φτιάξει μόνος του– και στράφηκε στον αδελφό του.

«Τη βρήκες... μαγεμένη;»

«Όχι.»

«Τότε, τι το ενδιαφέρον έχει;»

«Ίσως, στο τέλος, να τη βρω· πού ξέρεις; Αν δεν την ερευνήσω διεξοδικά, ποτέ δε θα μάθω.»

Ο Ρόλμαρ αναποδογύρισε τα μάτια. «Πήγες απ'το Παρατηρητήριο, μήπως;»

«Ε; Πού να προλάβω; Αυγή είναι.»

«Εσύ, όμως, μάλλον ξύπνησες πιο πριν...»

«Είχα δουλειά, μην ξεχνάς.» Πέταξε μερικά βιβλία στο πάτωμα, για ν'αποκαλύψει ένα ξύλινο σκαμνί και να καθίσει. Στον αδελφό του

δεν πρόσφερε κάθισμα... αγενής, όπως πάντα. «Εξάλλου, γιατί να πάω;»

«Γιατί είναι η Νίθρα εκεί.»

«Ε, και;»

«Ίσως να κινδυνεύει,» είπε ο Ρόλμαρ.

«Από τι, δηλαδή; Τίποτα δε μπαίνει στο Παρατηρητήριο, αδελφέ.»

«Κάτω βρίσκονται στρατιώτες, το ξέρεις;»

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε. «Όχι. Τι στρατιώτες;»

«Δε γνωρίζω. Όμως υποθέτω πως είναι της Βασίλισσας Καλβάρθα, που κυνηγά τη φιλοξενούμενή μας.»

«Ποιος σ'τα είπε αυτά;»

«Ο Άσιλθαρ.»

Ο Βάνμιρ γέλασε. «Καλά, και τον πίστεψες;»

Ο Ρόλμαρ κατάφερε να εντοπίσει κάτι που έμοιαζε με καρέκλα, αλλά ήταν σκεπασμένο από ένα λευκό ύφασμα. «Αυτή τη φορά, ο μικρός δεν έλεγε ψέματα· είμαι σίγουρος.» Πλησίασε την καρέκλα και τράβηξε το λευκό πανί –για ν'αποκαλύψει ένα ψηλό κλουβί, μέσα στο οποίο βρισκόταν ένα αποκρουστικό, μαύρο πλάσμα, που έμοιαζε καμένο –ήταν μαυρισμένο, τουλάχιστον– και γεμάτο πληγές· στο δε κεφάλι του είχαν ξεφυτρώσει δύο ειδικευμένοι αποφύσεις, που ο Ρόλμαρ θα τολμούσε να αποκαλέσει πρωταρχικά κέρατα. Για μια στιγμή, πάγωσε, ξαφνιασμένος, και το στόμα του ξεράθηκε.

Πίσω του, άκουσε το υστερικό γέλιο του Βάνμιρ –ακόμα μία επιβεβαίωση ότι ο αδελφός του ήταν παρανοϊκός πέραν κάθε δυνατής θεραπείας.

Ο Ρόλμαρ στράφηκε, για να τον αντικρίσει. «Τι σκατά είν'αυτό το πράγμα εκεί μέσα;» μούγκρισε, δείχνοντας το αξιολύπητο πλάσμα στο κλουβί.

«Πρόβατο, προφανώς,» απάντησε ο Βάνμιρ.

«...Προφανώς...» Ο Ρόλμαρ έριξε το λευκό ύφασμα πάλι επάνω στο κλουβί. «Τι του έκανες;»

«Πειραματίζομαι. Τέλος πάντων. Άστο αυτό, τώρα· έχω απογοητευτεί μαζί του: δε γίνεται τίποτα πλέον. Πες μου: Πιστεύεις ότι ο μικρός λέει αλήθεια;»

«Ναι,» αποκρίθηκε, σοβαρά, ο Ρόλμαρ.

«Αφού εσύ το λες αυτό, πρέπει να έχει κάποια βάση...» είπε ο Βάνμιρ, ακουμπώντας το σαγόνι στη γροθιά. «Και έχουν έρθει για τη Νίθρα, νομίζεις;»

Ο Ρόλμαρ ένευσε.

«Θες, λοιπόν, να ετοιμάσω καμια... έκπληξη γι' αυτούς;»

«Δε θέλω να κάνεις κάτι που θα μας βάλει σε μπελάδες με τη Βασίλισσα Καλβάρθα.»

«Τι μπελάδες, δηλαδή; Αυτή είναι σ' άλλη ήπειρο!»

«Παρατάχτα, πρέπει να φερθούμε κόσμια στους στρατιώτες της,» τόνισε ο Ρόλμαρ.

«Προτείνεις να τους δώσουμε τη Νίθρα;»

«Φυσικά και όχι. Της υποσχέθηκα πως θα την κρύψω.»

«Κι από πότε άρχισες να κρατάς το λόγο σου;»

Ο Ρόλμαρ τον αγριοκοίταξε. «Αυτό είναι λιγάκι προσβλητικό για μένα, ξέρεις.»

Ο Βάνμιρ ανασήκωσε τους ώμους, αδιάφορα. Η αντίδραση του Ρόλμαρ ήταν αναμενόμενη· ο αδελφός του πάντα προσβαλλόταν πιο εύκολα απ' ό,τι έπρεπε. Γενικά, ήταν λίγο –έως πολύ!– εκνευριστικός, ορισμένες στιγμές. *Απορώ πώς είναι δυνατόν να είμαστε δίδυμοι.*

Η πόρτα χτύπησε.

«Βάνμιρ! Είσαι μέσα; Ρόλμαρ!»

Ο Ρόλμαρ άνοιξε, για να μπει ο Άσιλθαρ. «Τι έγινε; Τι έμαθες;»

Ο δεκαπεντάχρονος αδελφός του κοίταξε τριγύρω, το δωμάτιο, σα να περίμενε να δει τίποτα το σπουδαίο. Αυτό δεν εξέπληξε διόλου τον Βάνμιρ, που ήξερε ότι ο Άσιλθαρ ερχόταν κάθε φορά εδώ για να σπάσει την πλήξη του και να βρει κάτι ενδιαφέρον. Κάπου-κάπου, όμως, ο μικρός γινόταν υπέρ το δέον ενοχλητικός, κι εκείνος τον έδιωχνε με τις κλοτσιές. Ειδικά όταν είχε τίποτα σημαντικό να ερευνήσει.

Ο Ρόλμαρ χτύπησε, νευρικά, το πόδι του στο πάτωμα και σκούντηξε τον Άσιλθαρ. «Σε ρώτησα κάτι. Τι έμαθες για τους στρατιώτες;»

«Απαιτούν από τον πατέρα να τους δώσει κάποιον που κυνηγάνε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μια εγκληματία, λένε, από την Λιάμνερ-Κρωθ – μια δαιμόνισσα, από την παρουσία της οποίας κινδυνεύει το Βασίλειό μας.»

Ο Ρόλμαρ τον ατένισε διαπεραστικά. «Αυτό το τελευταίο είσαι *σίγουρος* ότι το είπαν, Άσιλθαρ;» απαίτησε.

«Εεμμ...» Πήρε μια αθώα έκφραση. «Δεν είμαι και *σίγουρος*, Ρόλμαρ. Αλλά θα μπορούσ—»

«Προφανώς, ψάχνουν για τη γνωστή,» είπε ο Ρόλμαρ στον δίδυμο αδελφό του.

«Ποια γνωστή;» πετάχτηκε ο Άσιλθαρ.

«Εσύ δε θα πεις τίποτα γι' αυτό,» τον απείλησε ο Βάνμυρ, «γιατί θα ρίξω καθαρτικό στο φαΐ σου και θα συνέλθεις μετά από δέκα μέρες.» Ο Άσιλθαρ χλόμιασε.

«Τι τους απάντησε ο πατέρας;» τον ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Ότι η δαιμόνισσα δεν κρύβεται στο κάστρο μας. Αλλά...» Με πιο σιγανή φωνή: «Είναι εδώ;»

«Ασφαλώς και όχι.»

«Οι στρατιώτες, πάντως, μοιάζουν αρκετά επίμονοι,» είπε ο Άσιλθαρ. «Λένε πως, αν είχε πάει στις Στέπες, θα την έβλεπαν από απόσταση, γιατί το τοπίο είναι ανοιχτό. Οπότε, κάπου εδώ γύρω πρέπει να κρύβεται.»

«Χμμ...» έκανε ο Βάνμυρ. «Μάλλον, στην πόλη θα βρίσκεται. Είναι το λογικότερο.»

«Έχουν κι εκεί ανθρώπους τους, λένε. Όμως ζητούν και τη βοήθεια του πατέρα, για να βρουν την καταζητούμενη ευκολότερα. Υποστηρίζουν ότι ο Βασιλιάς τούς υποσχέθηκε πως οι άρχοντές του θα τους βοηθήσουν να πιάσουν αυτή την επικίνδυνη εγκληματία.»

«Τούτο είναι ένα από τα παραμύθια σου, Άσιλθαρ,» τον κατηγόρησε ο Ρόλμαρ.

«Όχι!» τόνισε εκείνος, υψώνοντας το δάχτυλό του. «Είναι αλήθεια. Το άκουσα απ' τα χείλη του αρχηγού τους: ένας που λέγεται Σάβμιν ο Δαιμονοκυνηγός.»

«Ο... Δαιμονοκυνηγός...» είπε ο Ρόλμαρ.

«Μάλλον... για να κυνηγάει μια δαιμόνισσα... λογικό δεν είναι;»

«Εγώ θα έλεγα πως τα μισά που λες αληθεύουν, ενώ τ' άλλα μισά είναι παραμύθια,» μούγκρισε ο Βάνμυρ.

«Και ποια αληθεύουν, αδελφέ;» ρώτησε ο Ρόλμαρ, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Εσύ ξέρεις αυτό το φρικιό καλύτερα από μένα.»

Ο Άσιλθαρ βλεφάρισε, σαν ν'αναρωτιόταν αν ο αδελφός του αναφερόταν σ'εκείνον με τον τίτλο *φρικιό*.

«Ο Βασιληάς μας έχει υποσχεθεί βοήθεια στους στρατιώτες,» είπε ο Βάνμιρ· «ο αρχηγός τους, όμως, δε λέγεται 'Δαιμονοκυνηγός'.»

«Και είναι το όνομά του Σάβμιν ή όχι;»

«Είναι,» είπε ο Άσιλθαρ. «Και υποστηρίζει πως συγγενεύει με τη Βασίλισσα που τον έστειλε εδώ, η οποία πρέπει νάναι μάγισσα, νομίζω...»

Αυτό το τελευταίο, οι δίδυμοι το αγνόησαν· ήταν, σίγουρα, φαντασίωση του μικρού τους αδελφού.

«Φύγε,» του είπε ο Ρόλμαρ. «Βγες απ'το δωμάτιο.»

«Γιατί;» απαιήτησε εκείνος.

Ο Ρόλμαρ άνοιξε την πόρτα, άρπαξε τον Άσιλθαρ απ'το γιακά, και τον πέταξε έξω, παρά τις διαμαρτυρίες του. Έκλεισε την πόρτα και στράφηκε στον Βάνμιρ. «Εσύ θα πας στο Παρατηρητήριο, να δεις τι γίνεται η Νίθρα· εγώ θα μείνω εδώ, να δω τι γίνεται με τον πατέρα κι αυτό τον Σάβμιν, τον αρχηγό των Ρουζβάνων.»

«Τι να έχει πάθει η Νίθρα, δηλαδή; Καλά είναι εκεί—»

«*Πήγαινε,*» επέμεινε ο Ρόλμαρ.

Ο Βάνμιρ αναστέναξε και σηκώθηκε από το σκαμνί. Ήξερε πολύ καλά πως, όταν ο αδελφός του έβαζε κάτι στο μυαλό του, δεν μπορούσες να του το βγάλεις με τίποτα. Επομένως, δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να πάει να ελέγξει την κατάσταση με τη Ρουζβάνη μάγισσα—και ύστερα, φυσικά, να επιστρέψει εδώ, για να συνεχίσει την έρευνά του με τη νυχτερίδα. Ήλπιζε μόνο το εν λόγω θηλαστικό να άντεχε ως τότε. Το είχε ποτίσει με ένα φίλτρο ακεραιότητας, βέβαια, αλλά ποτέ δεν ξέρεις τι απρόοπτο μπορεί να συμβεί...

Παραμέρισε τον πάγκο, για να σταθεί μπροστά στο παράθυρό του και να το ανοίξει, ατενίζοντας τη Στέλα και το Παρατηρητήριο.

«Θα τηλεμεταφερθείς ως εκεί;» τον ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, δίχως να γυρίσει να τον κοιτάξει. Εστίασε το βλέμμα του στο σημείο όπου ήθελε να φτάσει και αυτοσυγκεντρώθηκε. Τα νεύρα του τεντώθηκαν, καθώς συγκέντρωνε ενέργεια εντός του.

Μέσα σε μια στιγμή, ο Ρόλμαρ έχασε τον αδελφό του από τα μάτια του, μένοντας μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο και τις βρόμικες

κουρτίνες που ανέμιζαν στον παγερό βορινό άνεμο. Ατενίζοντας προς τη Στέπα, είδε έναν άντρα να βαδίζει, κατευθυνόμενος στο μεγάλο βράχο του Παρατηρητηρίου.

Απορώ πώς είναι καλύτερος από μένα στην Τηλεμεταφορά, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Μάλλον, έχει κάποιο χάρισμα με την Ταχύτητα. Αλλά αυτό, φυσικά, δε διόρθωνε αυτομάτως όλα τ'άλλα του ελαττώματα –τα οποία ήταν πολλά!

Κεφάλαιο 3

Διπλωματικοί Διαξιφισμοί

Ο αρχηγός των στρατιωτών πράγματι φορούσε χρυσό κράνος σε σχήμα αετοκεφαλής, διαπίστωσε ο Ρόλμαρ, μπαίνοντας στη μεγάλη αίθουσα του κάστρου Ράλτον. Ή, μάλλον, για την ακρίβεια, δεν το φορούσε τώρα· το είχε ακουμπισμένο, πλάι του, επάνω στο ξύλινο τραπέζι. Ο ίδιος ο Σάβμιν –αν ο Άσυλθαρ είχε πει αλήθεια και, όντως, αυτό ήταν το όνομά του– καθόταν σε μια πολυθρόνα, με τα πόδια του σταυρωμένα και έχοντας πάρει μια αναπauτική θέση, ενώ ένα κύπελλο βρισκόταν στο δεξί του χέρι, περιέχοντας κρασί, μάλλον. Ήταν ντυμένος με αλυσιδωτή αρματωσιά, και από τη φαρδιά του ζώνη κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος, θηκαρωμένο μέσα σε ξύλινο θηκάρι με σκαλίσματα, τα οποία ο Ρόλμαρ δε μπορούσε να διακρίνει από αυτή την απόσταση, αλλά πρέπει να σχημάτιζαν κάποια εικόνα.

Αντίκρυ του Ρουζβάνου στρατιώτη βρισκόταν ο Άρχοντας-Φύλακας του Ράλτον, και πατέρας του Ρόλμαρ και του Βάνμιρ, Άραντιρ. Δεν είχε κατεβεί από το θρόνο του, όπως έκανε συνήθως όταν είχε επισκέπτες, παρά καθόταν εκεί με μια σκεπτική –ενοχλημένη, ίσως– όψη στο ψημένο από τον παγερό αέρα πρόσωπό του. Φορούσε έναν πορφυρό χιτώνα, και από το λαιμό του κρεμόταν ένα απλό αργυρό περιδέραιο με τον Πέλεκυ και το Άστρο του Βορρά. Κάτω από τον ποδόγυρο του ενδύματός του φαινόταν μία μαύρη μπότα και ένα ξύλο. Ο πατέρας του Ρόλμαρ είχε χάσει το δεξί του πόδι, στη μάχη με το Θηρίο της Στέπας, για την οποία πάντοτε μιλούσε λίγο και ποτέ αναλυτικά. «*Το βάρος της μάχης ανήκει μονάχα στην ψυχή του αγωνισθέντος,*» έλεγε.

Τώρα, ο Άραντιρ στράφηκε στο γιο του, καθώς εκείνος περνούσε κάτω από μια πέτρινη αυλάδα του κάστρου, διακοσμημένη δεξιά κι αριστερά με γλυπτά της αδελφής του, Μιάνη.

«Ρόλμαρ, καλωσόρισες,» είπε ο Άρχοντας-Φύλακας του Ράλτον, και ο Ρόλμαρ είδε μια γυαλάδα στα γαλανά του μάτια, ενώ η σκιά που είχε απλωθεί στο πρόσωπό του έμοιαζε να παραμερίζει λιγάκι.

«Καλημέρα, πατέρα,» αποκρίθηκε. «Έχουμε επισκέπτες, βλέπω...» Έριξε μια ματιά στον Σάβμιν, καθώς και στους έξι Ρουζβάνους στρατιώτες που βρίσκονταν στην αίθουσα εκτός από αυτόν. Πόσο διέφεραν από τους μαχητές του Βόρειου Νόρβηλ! παρατήρησε ο Ρόλμαρ. Τους περνούσες για γυάλινους, έτοιμους να σπάσουν με το πρώτο φύσημα του άγριου ανέμου της Στέπας. «Καλημέρα σας, κύριοι,» τους χαιρέτησε. «Και κυρία μου,» πρόσθεσε, γιατί είδε πως ο ένας από τους στρατιώτες ήταν γυναίκα. *Μα το Μαύρο Άνεμο! παραλίγο να μην την ξεχωρίσω από τους υπόλοιπους, έτσι μικρόσωμοι όπως είναι.*

«Να σας γνωρίσω τον γιο μου Ρόλμαρ,» είπε ο Άρχων Άραντιρ. «Και, Ρόλμαρ, από εδώ ο κύριος Σάβμιν, Διοικητής του Δεύτερου Τάγματος της Φρουράς της Βασίλισσας Καλβάρθα του Νούφρεκ.»

«Χαίρω πολύ,» είπε ο Ρόλμαρ. Και, προσποιούμενος ότι δεν τα γνώριζε ήδη όλα αυτά: «Του Νούφρεκ, όμως;» Συνοφρυώθηκε. «Αυτό το Βασίλειο βρίσκεται στην ήπειρο Λιάμνερ-Κρωθ, αν δε λαθεύω, κύριε...» Απεύθυνε την ερώτησή του στον Σάβμιν.

«Ακριβώς, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο διοικητής, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του, σε ένδειξη σεβασμού. «Και, αναμφίβολα, θ'αναρωτιέστε τι ζητάμε στα μέρη σας, τόσο μακριά από τα δικά μας...»

Ο Ρόλμαρ ένευσε. «Οφείλω να πω ότι η παρουσία σας εδώ με έπιασε... απροετοίμαστο.»

«Μας συγχωρείτε για την αναστάτωση, Άρχοντά μου, αλλά καταδιώκουμε μία πολύ επικίνδυνη εγκληματία, όπως ανέφερα και στον πατέρα σας.»

«Παρακαλώ, καθίστε, κύριε διοικητά,» τον προέτρεψε ο Ρόλμαρ, καθώς καθόταν κι εκείνος, στην κορυφή του ξύλινου τραπεζιού. «Και μιλήστε μου: Πώς βρέθηκε αυτή η εγκληματίας στα μέρη μας;»

Ο Σάβμιν κάθισε, περνώντας το δεξί του χέρι μέσα από τα ξανθά, σγουρά του μαλλιά, σα να αισθανόταν αμηχανία για κάποιο λόγο. «Άρχοντά μου,» είπε, «η εγκληματίας είναι μάγισσα και προσπάθησε να βλάψει τη Βασίλισσα Καλβάρθα. Ευτυχώς, δεν το κατόρθωσε· τη σταματήσαμε εγκαίρως. Αλλά το δυστυχές της υπόθεσης είναι ότι μας ξέφυγε και, σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, μπάρκαρε σε καράβι, διέσχισε τη θάλασσα Νερεν'γκέρ και βγήκε στην Βάλγκριθ-

μωρ, ή πιο συγκεκριμένα, στην πόλη-λιμάνι Νέλβορ του Βασιλείου σας.»

«Και από εκεί πώς βρέθηκε εδώ πάνω, στα σύνορα της Στέπας;» ρώτησε ο Ρόλμαρ. Ο Διοικητής Σάβμιν δεν του φαινόταν και τόσο εχθρικός ή άγριος τύπος, και αναρωτήθηκε αν, τελικά, είχε δίκιο: αν η Νίθρα ήταν που τους είχε πει ψέματα, για να την κρύβουν. *Αλλά όχι, συλλογίστηκε. Πολλές φορές τα φαινόμενα απατούν. Το ξέρω αυτό –δεν πρέπει να πέφτω σε τέτοιες παγίδες –όχι εγώ!* Κι επιπλέον, δεν ήταν κανείς να λησμονεί τις έμφυτες ικανότητες των Ρουζβάνων· ήταν μια παράξενα... γλυκομίλητη φυλή. Ορισμένοι έλεγαν ότι ένας Ρουζβάνος μπορούσε να σε πείσει ότι ο ουρανός είναι, στην πραγματικότητα, κόκκινος!

«Η Νίθρα –αυτό είναι το όνομα της παρανόμου, Άρχοντά μου– ήξερε ότι την καταδιώκαμε, έτσι, φυσικά, ήθελε να πάει όσο πιο μακριά μπορούσε. Και, τελικά, έφτασε στην πόλη Ράλτον, όπου και χάσαμε, περιέργως, τα ίχνη της. Όσο κι αν ψάξαμε εκεί, δεν την εντοπίσαμε. Επομένως, μονάχα δύο μέρη υπήρχαν όπου μπορούσε τα πάει.» Τα γκρίζα μάτια του Σάβμιν στένεψαν ελαφρώς. «Η Στέπα ή το κάστρο σας. Στη Στέπα, σίγουρα, δεν πήγε, διότι θα τη βλέπαμε από μεγάλη απόσταση. Άρα, είναι εδώ.»

Ο Ρόλμαρ άκουσε τον πατέρα του να μουγκρίζει. Προφανώς, το απέκλειε η Νίθρα να είχε μπει στο κάστρο απαρατήρητη· και, προφανώς, το είχε ξαναπεί στον Σάβμιν. «Δεν υπάρχει περίπτωση η εγκληματίας σας να εισέβαλε στο Ράλτον, χωρίς κανείς να την πρόσεξε.»

«Το ίδιο μου τόνισε και ο πατέρας σας, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Σάβμιν. Ήπιε μια γουλιά από το κρασί στο κύπελλό του. «Ωστόσο, επιτρέψτε μου να έχω τις αμφιβολίες μου.»

«Πιστεύετε ότι την *κρύβουμε* από εσάς;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σάβμιν, με τέτοιο τρόπο που ο γιος του Άραντιρ δεν μπορούσε να καταλάβει αν μιλούσε ειλικρινά ή ψευδώς, παρότι θεωρούσε τον εαυτό του καλό στη διπλωματία και στις κοινωνικές συναναστροφές –ήταν, ουσιαστικά, ο επίσημος, και ο ικανότερος, διπλωμάτης του Ράλτον. «Όμως η γυναίκα είναι πανούργα και πολυμήχανη· μπορεί να πέρασε τα τείχη σας με κάποιο κόλπο–»

«Και πιστεύετε, κύριε Σάβμιν, ότι οι στρατιώτες σας θα τη βρουν εδώ μέσα;» είπε ο Άραντιρ. *Ο πατέρας είναι θυμωμένος*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. *Θα τολμούσε να υποστηρίξει κανείς ότι οι πέτρες της αίθουσας τρίζουν από τα λόγια του.* «Ή, μήπως, θεωρείτε ότι οι δικοί μου δε θα κάνουν καλά τη δουλειά τους;»

Ο Σάβμιν χαμογέλασε (φαινομενικά) καλοπροαίρετα. «Άρχοντά μου, εμείς μονάχα τη βοήθειά μας επιθυμούμε να προσφέρουμε. Επιπλέον, είναι υποχρέωσή μας να κυνηγήσουμε την εγκληματία, όπως καταλαβαίνετε. Η Βασίλισσα Καλβάρθα το απαιτεί, και ο Βασιλιάς σας το εγκρίνει.» Έδειξε, με μια τεμπέλικη κίνηση του χεριού του, το τυλιγμένο κομμάτι χαρτί που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι, και που ο Άραντιρ δεν έμοιαζε να έχει μπει στον κόπο να ανοίξει.

Ο Ρόλμαρ το πήρε από τη θέση του και έλυσε την πορφυρή κορδέλα με την οποία ήταν δεμένο. Η σφραγίδα ήταν, αναμφίβολα, του Βασιλιά Άργκελ, έχοντας το έμβλημα με τα έξι άστρα και το ξιφίδιο ανάμεσά τους. Ο Ρόλμαρ την έσπασε, με τον αντίχειρά του, και άνοιξε το χαρτί, το οποίο έγραφε:

*Παρέχεται Βασιλική Άδεια Έρευνας στον Διοικητή Σάβμιν
Έντομο του Δεύτερου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς της
Βασίλισσας Καλβάρθα του Νούφρεκ, προς εύρεση παρανόμου
φέρουσα το όνομα Νίθρα.*

*Η Αυτού Μεγαλειότης,
Βασιλεύς Άργκελ του Νόρβηλ,
Άρχοντας της Αστροφώτιστης Νουάλβορ,
Κύρης του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων,
Κάτοχος του Ουρανολίθινου Θρόνου
και του Στέμματος των Χρυσών Κυμάτων*

Ο Βασιλιάς Άργκελ ανέκαθεν είχε εμμονή με τους πολλούς τίτλους. Σε ορισμένες δε από τις επιστολές του, οι τίτλοι καταλάμβαναν περισσότερο χώρο από το θέμα (!). Ήταν σπατάλη μελάνης! έπρεπε να παραδεχτεί ο Ρόλμαρ, καθώς άφηνε το χαρτί ξανά επάνω στο τραπέζι, για να τυλιχτεί από μόνο του.

«Τι λες;» ρώτησε ο Άραντιρ το γιο του.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Όπως τα λέει ο κύριος διοικητής είναι. Ο Βασιλιάς, πράγματι, του έχει δώσει άδεια έρευνας.» *Ωστόσο, πώς κατάφερε να πάρει τόσο εύκολα αυτή την άδεια μ'έχει παραξενέψει*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, αλλά δε μίλησε. Η Βασιλική Άδεια Έρευνας δε δινόταν στον καθένα, γιατί σήμαινε πως ο κάτοχος της μπορούσε να ψάξει παντού μέσα στο Βασίλειο: να μπει στο καλύβι του φτωχότερου χωρικού ή στο παλάτι του πλουσιότερου άρχοντα, πλην από τη βασιλική οικία. *Άραγε, ο Βασιλιάς μας γνωρίζει προσωπικά τον Σάβμιν;...*

«Το αμφισβητούσατε, Άρχοντά μου;» Η ερώτηση του Ρουζβάνου απευθυνόταν στον Άραντιρ.

«Αφού είχατε χαρτί εκεί δίπλα σας, κύριε, όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ωστόσο, εμπιστεύομαι τη διπλωματία του κάστρου στο γιο μου. Είναι πιο... μορφωμένος από εμένα σ'αυτά τα ζητήματα. Εγώ είμαι αγριάνθρωπος.» Υπήρχε μια χαριτολόγος διάθεση στα λόγια του, η οποία έκανε και τον Σάβμιν και τον Ρόλμαρ να χαμογελάσουν.

Αλλά, σκέφτηκε ο τελευταίος, είναι αλήθεια. Ο πατέρας είναι αγριάνθρωπος. Κι όταν θυμώνει, αγριεύει ακόμα περισσότερο. Ευτυχώς που δε θυμώνει συχνά... Θυμόταν μία φορά, παλιά, που είχε θυμώσει ο πατέρας του, όταν εκείνος ήταν περίπου δέκα χρονών· μετά από την οργή του, η διακόσμηση είχε αλλάξει δραματικά στη μεγάλη αίθουσα. Αλλά το κόλπο είναι να μπορεί κανείς να συγκρατήσει τα νεύρα του. Ο πατέρας ίσως νάναι φοβερός ακρίτης της Στέπας, μα δεν έχει τη δική μου αυτοκυριαρχία, ασφαλώς!

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται από την κεντρική είσοδο της μεγάλης αίθουσας. Ο Ρόλμαρ έστρεψε το βλέμμα του προς τα κει, για να δει την Καστελάνο Νιρμέα να μπαίνει, συνοδευόμενη από δικούς της μαχητές, καθώς και από Ρουζβάνους, οι οποίοι ξεχώρισαν έντονα από τους υπόλοιπους, και όχι μόνο λόγω της διαφορετικής τους ενδυμασίας.

«Άρχοντά μου,» είπε η Καστελάνος στον Άραντιρ, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Αυτός ο στρατιώτης υποστηρίζει ότι είδε κάτι χτες βράδυ, ενώ φυλούσε σκοπιά στα τείχη.» Στράφηκε σε έναν κοντοκουρεμένο άντρα που βαστούσε την περικεφαλαία του παραμάσκαλα.

«Τι είδες ακριβώς;» ρώτησε ο Άρχοντας-Φύλακας του Ράλτον, εστιάζοντας το βλέμμα του στον πολεμιστή.

«Άρχοντά μου.» Ο στρατιώτης υποκλίθηκε. «Είδα μια φιγούρα να πλησιάζει τα βράχια—»

«Ποια απ'όλα;»

«Εμ... μπορώ να σας δείξω, Άρχοντά μου, από τις επάλξεις, αν το επιθυμείτε.»

«Καλά· συνέχισε, στρατιώτη.»

«Η φιγούρα πλησίαζε τα βράχια, όπως έλεγα, Άρχοντά μου, και κρύφτηκε πίσω από κάτι άλλα βράχια εκεί κοντά, και παρατηρούσε κάτι, νομίζω, αλλά δεν ξέρω τι. Μετά, ξαφνικά, μια άλλη φιγούρα εμφανίστηκε μπροστά της, απ'το πουθενά!—»

«Από το πουθενά;» μούγκρισε ο Άραντιρ, σφίγγοντας τους βραχίονες του πέτρινου του θρόνου.

«Άρχοντά μου, έχω την εντύπωση πως πρέπει να ήταν κάποιος από τους γιους σας. Κι άλλοι τους έχουν δει να χρησιμοποιούν αυτό που λέγεται 'Τηλεμεταφορά'.»

Ο Άραντιρ αγριοκοίταξε τον Ρόλμαρ. Είχε πολλές φορές διαφωνήσει με εκείνον και τον Βάνμιρ, σχετικά με αυτό τον τρόπο χρήσης της Ταχύτητας. Υποστήριζε ότι ήταν επικίνδυνο, και τους έλεγε να το χρησιμοποιούν σπάνια και όχι για πλάκα. Ωστόσο, πάντα υπήρχε ένα ίχνος περηφάνιας στο πρόσωπό του, που τα δίδυμά του αγόρια μπορούσαν να χειριστούν τόσο επιδέξια το χάρισμα της φυλής τους.

Ο Ρόλμαρ δε μίλησε στον πατέρα του. «Συνέχισε, στρατιώτη, σε παρακαλώ,» είπε μονάχα.

Και ο άντρας συνέχισε: «Εμφανίστηκε, λοιπόν, αυτός ο άλλος μπροστά στον πρώτο, και κάτι γυάλισε στο φεγγαρόφωτο· πρέπει να τράβηξε ξιφίδιο, Άρχοντές μου.» *Ο μπάσταρδος! είναι παρατηρητικός*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. «Μίλησαν, νομίζω· κάτι είπανε εκεί πέρα, μα δεν μπορούσα, φυσικά, ν'ακούσω τι... Μετά, όμως, βάδισαν μαζί και πήγαν πίσω από τα βράχια, οπότε τους έχασα απ'τα μάτια μου.» Η είσοδος του Παρατηρητηρίου δε φαινόταν από το κάστρο· ψηλές πέτρες την έκρυβαν.

«Αυτή η πρώτη φιγούρα θα μπορούσε να ήταν η Νίθρα...» άρχισε ο Σάβμιν, συνοφρυωμένος.

Ο Ρόλμαρ γέλασε. «Ασφαλώς, θα αστειεύεστε, κύριε διοικητά. Θα την είχαμε βρει και θα σας το κρύβουμε, πιστεύετε;»

«Δεν ήθελα να υπονοήσω αυτό, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε, ευγενικά, ο Σάβμιν, ηττημένος σ' αυτό το γύρο από το γιο του Άραντιρ. «Με συγχωρείτε.»

«Πατέρα,» είπε ο Ρόλμαρ, «η πρώτη φιγούρα που είδε ο στρατιώτης ήταν ο Βάνμιρ, και η δεύτερη ήμουν εγώ.»

«Δηλαδή, χρησιμοποιούσατε την Τηλεμεταφορά ξανά...» μούγκρισε ο Άραντιρ, μοιάζοντας να τρίζει τα δόντια του πίσω από ξανθό του μούσι.

«Μόνο εγώ τη χρησιμοποίησα, για να ξεγελάσω τον Βάνμιρ.» Χαμογέλασε στραβά –ένα προσποιητό χαμόγελο, αλλά ήξερε ότι θα πετύχαινε το σκοπό του. «Εκπαιδευόμαστε.»

«Μόνοι σας;»

«Ναι,» είπε ο Ρόλμαρ, «όπως και τόσες άλλες φορές. Η νύχτα είναι καλύτερη για να κρύβεται κανείς ανάμεσα στους βράχους και να περιμένει την επίθεση του αντιπάλου του ανάμεσα στις σκιές.» Ήξερε ότι αυτό θα εντυπωσίαζε –ή, τουλάχιστον, θα ικανοποιούσε– τον πατέρα του, που τους ήθελε πάντοτε ετοιμοπόλεμους.

«Καλώς...» μουρμούρισε ο Άραντιρ. Δεν έμοιαζε ιδιαίτερα εντυπωσιασμένος, πάντως πρέπει να ήταν ικανοποιημένος –ή, έστω, δεν ήταν πρόθυμος να διαφωνήσει με το γιο του επάνω στο θέμα. «Επομένως,» είπε, δυναμώνοντας τη φωνή του, «θεωρώ το ζήτημα της 'παράξενης φιγούρας' λήξαν. Μπορείς να πηγαίνεις, στρατιώτη... και οι υπόλοιποι, επίσης.»

«Η έρευνα, ωστόσο, οφείλει να συνεχιστεί, Άρχοντά μου,» τόνισε ο Σάβμιν. «Η εγκληματίας πρέπει να βρεθεί.»

«Κι αν η εγκληματίας σας δεν είναι μέσα στο κάστρο μου;» αντιγύρισε ο Άραντιρ. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ζάρωσαν.

Ο Σάβμιν στράφηκε σε έναν από τους μαχητές του. «Είστε βέβαιοι πως η Νίθρα δεν κρύβεται σε τούτο το κάστρο;»

«Όχι, κύριε διοικητά. Δεν το έχουμε ερευνήσει όλο ακόμα.»

Ο Σάβμιν γύρισε ξανά στον Άρχοντα του Ράλτον. «Η έρευνα θα πρέπει να συνεχιστεί.»

«Είναι σχεδόν απίθανο αυτή η Νίθρα να μπήκε στο κάστρο μας, κύριε διοικητά,» είπε ο Ρόλμαρ. «Το Ράλτον είναι απόρθητο–»

«Απόρθητο για έναν μόνο άνθρωπο, Άρχοντά μου; Και πολυμήχανο, μάλιστα;» τον διέκοψε ο Σάβμιν.

«Ασφαλώς! Κατά πάσα πιθανότητα, η εγκληματίας που κυνηγάτε, αυτή τη στιγμή, βρίσκεται είτε στην πόλη είτε στη Στέπα, και γελάει με τις λανθασμένες σας ενέργειες.»

Τα λόγια του φάνηκε να πείραξαν τον Ρουζβάνο· οι μύες του προσώπου του συσπάστηκαν. «Μην ανησυχείτε, Άρχοντά μου,» είπε· «οι στρατιώτες μου ερευνούν και την πόλη, όσο μιλάμε. Επιπλέον, ψάχνουν για σημάδια της Νίθρα στην αρχή της Στέπας. Αλλά δεν έχουν ακόμα βρει τίποτα...»

«Είμαι σίγουρος πως, σύντομα, θα βρουν –εκεί και όχι εδώ.»

Κεφάλαιο 4

Απειλή από το Σκοτάδι

Ο Βάνμιρ πλησίασε τον μεγάλο βράχο του Παρατηρητηρίου. Έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, για να κοιτάξει το κάστρο Ράλτον: οι κουρτίνες του δωματίου ανέμιζαν στον βορινό άνεμο, και μια φιγούρα φαινόταν εκεί –ο αδελφός του, Ρόλμαρ–, η οποία γύρισε και έφυγε.

Χωρίς να κλείσει το παράθυρο! Και μετά, λέει ότι εγώ είμαι αφηρημένος και ατημέλητος, κι άλλα τέτοια κομπλιμέντα... Τι γελοίος... Ο Βάνμιρ κούνησε το κεφάλι, αηδιασμένος από την υποκρισία του διδυμου αδελφού του, και στράφηκε απ'την άλλη. Πέρασε τα βράχια που έκρυβαν την είσοδο του Παρατηρητηρίου από τις επάλξεις του κάστρου –κι επομένως, από τα μάτια των φρουρών που στέκονταν εκεί– και έπιασε την κρυφή πετούγια. Την έστριψε και μπήκε στο σκιερό άνοιγμα. Έκλεισε πίσω του την πέτρινη θύρα, ενώ βλεφάριζε, προσπαθώντας να συνηθίσει στο φως της λάμπας, της οποίας το λαδί πλησίαζε στο τέλος του.

Αναρωτιέμαι, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, αν είναι δυνατόν, κάπως, να φτιάξω μια λάμπα που δε σβήνει ποτέ... Χμμμ... θα ήταν χρήσιμη για τούτο το μέρος. Αλλά δεν έχω καμία ιδέα πώς να το καταφέρω αυτό... Αν και πρέπει να υπάρχει τρόπος...

Όμως γιατί ήρθα εδώ; Α, ναι, για τη Νίθρα. Πού είν'αυτή;... Συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας μέσα στις βαθιές σκιές της σπηλιάς που είχε ονομάσει προθάλαμο, αν και δεν ήταν βέβαιος ότι ήταν προθάλαμος του οικοδομήματος που βρισκόταν εδώ παλιά. Γιατί, φυσικά, δεν αμφέβαλε καθόλου πως το Παρατηρητήριό τους αποτελούσε απομεινάρι ενός άλλου, αρχαίου κτίσματος. Ωστόσο, τα στοιχεία που είχε συλλέξει μέχρι στιγμής δεν τον βοηθούσαν να συμπεράνει για τι κτίσμα ακριβώς επρόκειτο... Αλλά κάποιο κάστρο υποπτευόταν... Άραγε, πόσα χρόνια πριν από το Ράλτον να–;

Αλλά πού είναι η Νίθρα;

«Νίθρα;» είπε, χωρίς να δυναμώσει πολύ τη φωνή του. «Πού είσαι, Ρουζβάνη;»

Καμία απάντηση.

«Μην παίζεις μαζί μου· δε με τρομάζεις. Το ξέρω τούτο το μέρος πολύ καλύτερα από σένα.» Πήρε τη λάμπα από το γάντζο όπου κρεμόταν και έκανε το γύρο του προθάλαμου, για να την εντυπωσιάσει. *Δες να επιχειρήσε κανένα... κόλπο; Οι Ρουζβάνοι ήταν παράξενη φυλή, και η μαγεία τους το ίδιο παράξενη ήταν.* «Πού είσαι μάγισσα;» Δεν την έβλεπε πουθενά τριγύρω. *Σα νάχε δίκιο, τελικά, ο Ρόλμαρ, που ανησυχούσε...*

Πέρασε τη λάμπα πάλι στο γάντζο, και ζύγωσε την πέτρινη σκάλα του Παρατηρητηρίου, αρχίζοντας να την ανεβαίνει με αργά βήματα. Το μέρος εδώ ήταν φωτισμένο από άλλες, μικρότερες λάμπες. Ο Βάνμιρ ξεθηκάρωσε το μαχαίρι που βρισκόταν στη μπότα του. Έπρεπε να παραδεχτεί πως η εξαφάνιση της τρισκατάρατης Ρουζβάνης τον είχε τρομάξει. Πού στο Μαύρο Άνεμο είχε πάει; Όταν εκείνος κι ο Ρόλμαρ έφυγαν από εδώ, την άφησαν στον προθάλαμο, για να κοιμηθεί, τυλιγμένη στην κάπα της. Η ίδια είχε υποστηρίξει πως δεν ήθελε να της φέρουν ούτε φαγητό ούτε κάποια κουβέρτα. *Τα έλεγε, μήπως, όλα αυτά γιατί είχε κάποιο σχέδιο στο νου της; Αυτοί οι Ρουζβάνοι είναι παράξενη φάρα.* Πάρα πολλά λέγονταν για τους Ρουζβάνους, πάρα πολλά...

Και τούτη ήταν μία από τις σπάνιες φορές που ο Βάνμιρ αισθάνθηκε την ανάγκη να επικαλεστεί το όνομα του Θεού των Συνόρων, του Αρχαιοφύλακα Ούργκολ, που φημιολογείτο πως ανήκε και στους Ποιμένες της Στέπας και στους Ωθράγκος –η μάνα του ήταν από τους πρώτους κι ο πατέρας του από τους δευτέρους. Και, μάλιστα, λεγόταν πως είχε κι αίμα των Καρμώζ εντός του, γιατί, άλλωστε, ορισμένοι από τους Ποιμένες είναι Καρμώζ, αλλά συνήθως έχουν και χαρακτηριστικά των Καρμώζ και χαρακτηριστικά των Ωθράγκος. Όμως αυτοί που βρίσκονται πιο κοντά στα σύνορα του Νόρβηλ έχουν, φυσικά, περισσότερο αίμα Ωθράγκος, αφού όσοι έχουν μεγαλύτερη συγγένεια με τους Καρμώζ έλκονται προς τα παγερά βόρεια μέρη, αντιπαθώντας τα νότια.

Ο Βάνμιρ έφτασε στην κορυφή της σκάλας, και ο αγέρας έκανε τα καστανά, ατημέλητα του μαλλιά ν'ανεμίσουν. Τα μάτια του αμέσως έπεσαν επάνω στην κουκουλωμένη μορφή που βρισκόταν ξαπλωμένη στην άκρη του Παρατηρητηρίου. *Γιατί ανέβηκε εδώ;*

«Νίθρα;» φώναξε. Εκείνη δε σάλεψε. «Νίθρα!»

Η Ρουζβάνη πετάχτηκε πάνω, με μια κραυγή. Μια τρομοκρατημένη όψη βρισκόταν στο πρόσωπό της και ένα ξιφίδιο στο δεξί της χέρι. Τα μελιά της μάτια ήταν γουρλωμένα.

«Ηρέμησε,» της είπε ο Βάνμιρ. «Εγώ είμαι. Με θυμάσαι, πιστεύω!...»

«Γιατί κρατάς μαχαίρι;» ρώτησε, επιφυλακτικά, η Νίθρα, κάνοντας μερικά βήματα προς τα πίσω. «Γιατί κρατάς μαχαίρι;»

«Γιατί τρώμαξα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε σε είδα κάτω και φοβήθηκα μήπως σου είχε συμβεί κάτι...» Θηκάρωσε πάλι το μαχαίρι στη μπότα του, αλλά συνέχισε να είναι προσεκτικός, γιατί η Ρουζβάνη ακόμα βαστούσε το δικό της όπλο.

Η Νίθρα ξεφύσησε. «Με συγχωρείς,» είπε. «Είμαι ταραγμένη.» Κάθισε σε μια από τις πέτρες του Παρατηρητηρίου, ακουμπώντας το ξιφίδιο στα γόνατά της. «Άκουσα κάτι ήχους το βράδυ...»

Ήχους; «Τι ήχους;» Ο Βάνμιρ πλησίασε, αργά· δεν ήταν απίθανο η Ρουζβάνη να είχε σχεδιάσει κάποιο κόλπο, όσο βρισκόταν εδώ.

«Σαν κάτι να...» Ύψωσε το δεξί της χέρι, με τα δάχτυλα τσακισμένα, και το ανεβοκατέβασε μπροστά της, στον αέρα. «...να γρατσουνίζε τους τοίχους. Φοβήθηκα κι ανέβηκα επάνω. Έκανε πιο κρύο εδώ, μα δεν μπορούσα να κοιμηθώ εκεί κάτω. Τι ήταν αυτό το πράγμα, Βάνμιρ;»

Ή είναι τρελή, ή προσπαθεί να με τρομοκρατήσει... ή λέει την αλήθεια –που είναι το χειρότερο απ'όλα. «Δεν έχω ιδέα. Είσαι σίγουρη πως κάτι γρατσουνίζε τους τοίχους; Μήπως ήταν τίποτ'άλλο;»

«Σαν τι, δηλαδή; Δικό σου μέρος είναι· δεν ξέρεις τι ζώα κυκλοφορούν εδώ;»

«Απ'όσο γνωρίζω, δεν κυκλοφορούν ζώα μέσα στο Παρατηρητήριο... εκτός βέβαια από...»

«Εκτός από τι;»

«Από κείνη τη νυχτερίδα που βρήκα χτες. Δεν είχα ξαναβρεί νυχτερίδα στο Παρατηρητήριο.»

«Αυτό, πάντως, που γρατσουνίζε τους τοίχους αποκλείεται να ήταν νυχτερίδα!» είπε η Νίθρα.

«Παρουσιάστηκε; Το είδες;»

«Δόξα τη Μεγάλη Θεά, όχι...»

«Από πού ακριβώς άκουσες το γρατσούνισμα;»

«Από κάτω, εκεί που με είχατε αφήσει.»

«Από ποια μεριά συγκεκριμένα; Πάμε, να μου δείξεις,» την προέτρεψε ο Βάνμιρ, βαδίζοντας προς τη σκάλα.

Η Νίθρα δε σηκώθηκε απ' τη θέση της. «Είσαι σίγουρος ότι το μέρος εκεί κάτω είναι ασφαλές; Εννοώ, μπορεί νάχει τίποτα, και—»

«Μόλις *τώρα* πέρασα από τον προθάλαμο,» της είπε ο Βάνμιρ. «Δες αυτό το τρομερό θηρίο να μου κρυβόταν;» Μειδίασε. «Κι επιπλέον, αν μου κρυβόταν, δε θάναί και τόσο 'τρομερό', τελικά, ε;»

Η Νίθρα γέλασε, λιγάκι νευρικά. «Εντάξει, έρχομαι. Εξάλλου, δεν μπορώ να μείνω για πάντα εδώ πάνω.» Ωστόσο, δε θηκάρωσε το ξιφίδιό της, και άφησε τον Βάνμιρ να κατεβεί πρώτος τη σκάλα, ενώ εκείνη ακολουθούσε. Ο γιος του Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον μπορούσε να αισθανθεί την ανησυχία της και ν' ακούσει τη βαριά αναπνοή της.

Όταν έφτασαν στον προθάλαμο, δε συνάντησαν τίποτα παραπάνω από το ημίφως και τις σκιές. Μήτε κανένas ήχος ακουγόταν.

«Από πού ήρθαν τα γρατσούνισματα;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Απο κεί.» Η Νίθρα έδειξε τον τοίχο στα δεξιά τους, ο οποίος ήταν τυλιγμένος στο σκοτάδι.

«Χμμ...» Ο Βάνμιρ πήρε τη λάμπα από το γάντζο και πλησίασε, φωτίζοντας την περιοχή. Η Ρουζβάνη ήρθε πίσω του, φοβούμενη, προφανώς, να μείνει μόνη στο σκοτάδι. «Μια χαρά μού φαίνεται ο τοίχος...»

«Εμένα μου φαινόταν παράξενος, χτες βράδυ,» δήλωσε η Νίθρα, με ελαφρώς τρεμάμενη φωνή.

Ο Βάνμιρ έστρεψε το βλέμμα, για να κοιτάξει το χλομό πρόσωπό της πάνω απ' τον ώμο του. «Τι θες να πεις 'παράξενος';»

«Ότι ακούγονταν εκείνοι οι ήχοι, φυσικά! Τι άλλο πρέπει να συμβεί, δηλαδή;»

Ο Βάνμιρ αναστέναξε και στράφηκε πάλι στον τοίχο, ψάχνοντας με το βλέμμα του. *Τι μπορεί να γρατζουνούσε τις πέτρες;* αναρωτήθηκε. *Βρίσκεται κάτι πίσω απο δώ;* «Δώσε μου το ξιφίδιό σου,» ζήτησε από τη Ρουζβάνη.

«Τι το θες;»

«Δώστο.»

Η Νίθρα τού το έδωσε. Ο Βάνμιρ χτύπησε το βράχο, με το χοντρό πέρας του μανικιού του όπλου, ενώ, συγχρόνως, κολλούσε το αφτί του επάνω στον τοίχο. *Κούφιος; Χτύπησε ξανά, δυνατότερα. Κούφιος, ναι.* Έκανε δύο βήματα πίσω, για να κοιτάξει πάλι το μέρος εμπρός του. Αισθάνθηκε τη Νίθρα να κουτουλά επάνω του, ξαφνιασμένη από την κίνησή του.

«Τι είναι;» τον ρώτησε.

Ο Βάνμιρ δεν απάντησε, ερευνώντας με τη ματιά του. Και είδε κάτι που δεν υπήρχε εκεί πριν! Μια ρωγμή, κοντά στη γωνία. Πλησίασε, βιαστικά, για να τη φωτίσει. «Απο δώ ερχόταν ο ήχος;» Έδειξε τη ρωγμή, με το ξιφίδιο που κρατούσε.

«Ε; Δεν ξέρω,» απάντησε η Νίθρα. «Πού να θυμάμαι από πού ακριβώς ήρθε; Από αυτόν τον τοίχο ήταν, πάντως. Δεν κάθισα για πολύ εδώ κάτω· μόλις τα γρατσουνίσματα δυνάμωσαν, έφυγα και πήγα πάνω. Περίμενα ξύπνια, για πολλή ώρα, μα κανείς δεν ήρθε, ούτε άνθρωπος ούτε θηρίο.»

Ο Βάνμιρ τής έδωσε το ξιφίδιο και άγγιξε τη ρωγμή με τα δάχτυλά του. «Δε νομίζω ότι κανένα θηρίο θα μπορούσε να το κάνει τούτο... εκτός κι αν είχε νύχια από ατσάλι.»

«Δηλαδή, είναι κάποιος απο κεί πίσω;» έκανε η Νίθρα.

«Μάλλον...»

«Μα τι λες, τώρα; Είναι δυνατόν κάποιος να κρύβεται πίσω απ'το βράχο;» Η Ρουζβάνη έμοιαζε να είχε πανικοβληθεί.

Ο Βάνμιρ ανασήκωσε τους ώμους. «Ξέρω γω;... Μοιάζει παράξενο, έτσι;»

«Δε λες τίποτα!...»

«Κι επομένως, είναι πολύ ενδιαφέρον,» είπε ο Βάνμιρ. «Μισό λεπτό να γεμίσω τη λάμπα, για να το ερευνήσουμε πιο διεξοδικά.» Πήγε προς το μπαούλο που βρισκόταν στην άλλη άκρη του προθάλαμου, κοντά στη σκάλα. Γονάτισε και το άνοιξε, παίρνοντας από μέσα μια φιάλη με λάδι και αρχίζοντας να γεμίζει τη λάμπα.

Όμως ο νους του δεν ήταν εκεί, αλλά αλλού... *Τούτη ίσως νάναι η μεγαλύτερή μου ανακάλυψη!* σκεφτόταν. *Ίσως, μάλιστα, να βρω τι ήταν το Παρατηρητήριό μας στις παλιές του ημέρες.* Μπορεί το οικοδόμημα να είχε, κάπως (μέσω αρχέγονης μαγείας, πιθανώς), βυ-

θιστεί κάτω απ'τη γη και οι κάτοικοί του να ζούσαν ακόμα, κρυμμένοι στα υπόγεια και περιμένοντας... περιμένοντας κάτι, κάποιο σημάδι ίσως, για να αναδυθούν. Αλλά πώς είχαν καταφέρει να επιβιώσουν τόσον καιρό; Δες να είχαν ανακαλύψει το Μυστικό της Αειζωίας; *Αν είναι έτσι, μπορεί να καταφέρω να το αποσπάσω απ'αυτούς!...*

Έχοντας γεμίσει τη λάμπα, σηκώθηκε πάλι όρθιος, στρεφόμενος στην Νίθρα, η οποία κοιτούσε απ'την άλλη, το σκοτάδι, σα να νόμιζε πως κάτι θα ερχόταν από εκεί. Καθώς η λυχνία του Βάνμιρ διέλυσε τις σκιές του μέρους, η Ρουζβάνη πισωπάτησε, δείχνοντας σ'ένα σημείο ψηλά στον τοίχο. «Τι είν'αυτό;»

«Ποιο; Πού;» Ο Ωθράγκος συνοφρυώθηκε.

«Εκεί, άνθρωπέ μου!» Η Νίθρα συνέχισε να δείχνει.

Ο Βάνμιρ παρατήρησε, και είδε κάτι μαύρο, κοντά στο ταβάνι του προθάλαμου –ή, για την ακρίβεια, μέσα στην εσοχή που σχημάτιζε ο τοίχος με το ταβάνι. «Το μάτι σου κόβει σαν κέρατο!» είπε. Αλλά τι άλλο να περιμένει κανείς από τη γυναίκα που είχε καταφέρει να προσέξει εκείνον και τον αδελφό του, ενώ βρίσκονταν στο Παρατηρητήριο;... «Δεν πρέπει νάσαι κάτι ζωντανό, πάντως, ε;...»

«Τώρα που το κοιτάζω καλύτερα, όχι, δε νομίζω. Μάλλον, τρύπα είναι...»

«Ναι, σωστά...» έκανε ο Βάνμιρ, σκεπτικός. *Μια τρύπα εκεί πάνω... Και μια ρωγμή στον τοίχο... πίσω απ'τον οποίο υπάρχει κενό... κάποιο ανεξερεύνητο μέρος... –Να από πού ήρθε η νυχτερίδα! «Να σ'ανεβάσω, για να ρίξεις μια ματιά;»*

Τα μάτια της Νίθρα γούρλωσαν. «Ορίστε;»

«Λέω: να σ'ανεβάσω, για να ρίξεις μια ματιά στην τρύπ-;»

«Κατάλαβα τι είπες, αλλά ξέχνα το!»

«Θες να μ'ανεβάσεις εσύ;»

«Μια καταραμένη τρύπα είναι! Τι να την κάνεις;» διαφώνησε η Νίθρα, μουγκρίζοντας.

«Πιθανώς η νυχτερίδα να μπήκε απο κεί.»

«Και τι σε νοιάζει από πού μπήκε η νυχτερίδα;»

«Αν τα σκεφτείς όλα τούτα σε συνδυασμό με το ότι υπάρχει κενό πίσω από τον τοίχο, θα δεις πως έχω απόλυτο δίκιο,» τόνισε ο Βάνμιρ.

Η Νίθρα θηκάρωσε το ξιφίδιο στη ζώνη της και σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, βαριαναστενάζοντας και κουνώντας το κεφάλι. «Πώς παγιδεύτηκα εγώ εδώ πέρα;...» Έμοιαζε να μιλά περισσότερο στον εαυτό της, παρά στον Ωθράγκος με τον οποίο μοιραζόταν τον προθάλαμο του Παρατηρητηρίου.

«Τι θα γίνει τώρα;» είπε ο Βάνμιρ. «Θα σ'ανεβάσω να ξεμπερδεύουμε;»

«Ούτε να το σκέφτεσαι!»

Ο Βάνμιρ θύμωσε. «Αυτό είναι το ευχαριστώ που σε κρύψαμε στο Παρατηρητήριο;» απαίτησε. «Δε μπορείς ούτε να μας κάνεις μια γελοία χάρη;»

«Σε λίγο θα μου ζητήσεις και να πλαγιάσω μαζί σου, για να σε ξεπληρώσω!...» μούγκρισε η Νίθρα.

«Γιατί όχι;» είπε ο Βάνμιρ. «Έχω ακούσει πως οι Ρουζβάνοι είναι παράξενοι σ'όλες τις εκφάνσεις της ζωής– Παρεμπιπτόντως, μήπως θα μπορούσες να μου απαντήσεις σε μια ερώτηση για το είδος σας;–»

»

«Όχι!» γρύλισε η Νίθρα, μοιάζοντας ενοχλημένη από το ακαδημαϊκό του ενδιαφέρον. *Όντως, οι Ρουζβάνοι είναι πολύ παράξενοι λαός!*

«Καλά· άμα δε θέλεις, δε θα σε βάλουμε και με το ζόρι–»

«Αυτό έλειπε!...»

«Αλλά, τουλάχιστον,» –πλησίασε τον τοίχο– «άσε με να σ'ανεβάσω, ώστε να μου πεις τι βλέπεις εκεί πάνω. Ούτως ή άλλως, τα μάτια σου μοιάζουν νάναι καλύτερα από τα δικά μου.»

Η Νίθρα τον κοίταξε με τέτοιο τρόπο που έδειχνε φανερά ότι είχε μετανιώσει που του μίλησε για το άνοιγμα κοντά στο ταβάνι. Ωστόσο, τώρα ήταν πολύ αργά· ο Βάνμιρ το είχε μάθει –και ήθελε να μάθει ακόμα περισσότερα. Περίμενε την απόκρισή της, ενώ εκείνη έμοιαζε να στέκεται αναποφάσιστη, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της και τα μάτια της στενεμένα.

«Μη σκέφτεσαι να χρησιμοποιήσεις την Πειθώ σου επάνω μου, κοπελιά,» την προειδοποίησε ο Ωθράγκος. «Μονάχα μια ματιά σου ζήτησα να ρίξεις. Μικρό αντίτιμο, νομίζω, για τη φιλοξενία μας.»

«Κι αν κάτι πεταχτεί απο κεί μέσα;» απαίτησε η Νίθρα.

«Τι να πεταχτεί, δηλαδή; Το άνοιγμα μοιάζει μικρό. Αποκλείεται να χωρά να περάσει το πλάσμα που γρατσουνίζει τους τοίχους, χτες βράδυ, είτε είναι άνθρωπος είτε θηρίο!»

«Κι άμα βγει καμια νυχτερίδα;»

«Δε θα σου κάνει τίποτα. Αλλά, μάλλον, δεν είναι καμία εκεί μέσα τώρα. Έλα! Όσο πιο γρήγορα τελειώνουμε, τόσο το καλύτερο. Έχω τόσες δουλειές σήμερα!»

«Εντάξει,» είπε η Νίθρα, συμβιβαστικά, «όμως μη μου ζητήσεις και τίποτ'άλλο παρόμοιο, αργότερα. Είναι η τελευταία φορά που κάνω τέτοια πράγματα.» Καθώς μιλούσε βάδιζε και, επί του παρόντος, στάθηκε μπροστά του.

Δες και της ζητήσαμε τίποτα το τραγικό! Στριμμένη Ρουζβάνη!... Χωρίς να μιλήσει, ο Βάνμιρ άφησε τη λάμπα κάτω και ένωσε τα δάχτυλα των χεριών του, σκύβοντας ελαφρώς, για να της κάνει πάτημα ώστε να ανεβεί.

«Μη σκέφτεσαι ν'αγγίξεις παραπάνω,» του είπε η Νίθρα. «Μόνο τις μπότες μου.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Έχουν οι Ρουζβάνοι τίποτα αξιο έρευνας στον πισινό τους;»

Η Νίθρα τον αγριοκοίταξε.

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε. «Δεν πιστεύω να έχετε· δεν έχω ακούσει τίποτα τέτοιο...»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου!» Η Νίθρα πάτησε, με το ένα πόδι, επάνω στις παλάμες του.

«Περίμενε!» τη διέκοψε ο Βάνμιρ. «Πάρε τη λάμπα μαζί σου. Πώς θα δεις μέσα στην τρύπα;»

Η Νίθρα άρπαξε τη λάμπα από κάτω και ξαναπάτησε στις παλάμες του. Ο Ωθράγκος την ανέβασε, κρατώντας τις μπότες της, όπως του είχε προτείνει. Παρατήρησε πως η Ρουζβάνη ήταν ιδιαίτερα ελαφριά, και πως οι μπότες της ήταν από ένα πολύ όμορφο μαλακό, μαύρο δέρμα. Από την άκρη της δεξιάς, ξεπρόβαλε το πέρας ενός τυλιγμένου χαρτιού. *Τι νάναι τούτο;* αναρωτήθηκε ο Βάνμιρ· αλλά δεν είχε χρόνο ν'ασχοληθεί μ'αυτό τώρα.

«Τι βλέπεις;» ρώτησε τη Νίθρα.

«Κάτι πολύ περίεργο.»

«Τι;» θέλησε να μάθει, ανυπόμονα.

«Μια τρύπα!»

«Με κοροϊδεύεις;» μούγκρισε ο Βάνμιρ.

«Προφανώς.»

«Υπάρχει τίποτα το αξιοσημείωτο εκεί πάνω, τελικά;»

«Όχι· είναι απλά μια τρύπα.»

«Αρκετά μεγάλη για να χωρέσει νυχτερίδα;»

«Υποθέτω· δεν ασχολούμαι και συνέχεια με νυχτερίδες, ξέρεις...»

«Τι βλέπεις μέσα στην τρύπα; Πού βγάζει;»

«Δε φαίνεται κάτι το ιδιαίτερο. Αλλά ο τοίχος πρέπει να είναι, ό-
ντως, κούφιος. Δηλαδή, από πίσω νομίζω πως υπάρχει κάποιος χώ-
ρος. Όμως η τρύπα είναι πολύ στενή· δε διακρίνω τίποτα παραπάνω.
Άντε, κατέβασέ με τώρα.»

«Μη βιάζεσαι,» της είπε ο Βάνμιρ. «Πες μου όλα όσα παρατηρείς.»

«Σ'τα είπα! Κατέβασέ με. Τώρα!»

Ο Ωθράγκος την κατέβασε, και εκείνη του έδωσε πάλι τη λυχνία.

«Ικανοποιήθηκες, λοιπόν;» τον ρώτησε.

«Τουλάχιστον, έμαθα από πού μπήκε η νυχτερίδα.»

«Αυτό το είχες καταλάβει από πριν.»

«Ναι, αλλά τώρα είμαι βέβαιος.»

Η Νίθρα αναποδογύρισε τα μάτια, σε ένδειξη αγανάκτησης. *Σα να
την κουράσαμε ιδιαίτερα! Και τι ζητήσαμε; Ουσιαστικά, τίποτα για
το άσυλο που της προσφέρουμε από τους διώκτες της.*

Ο Βάνμιρ την προσπέρασε και πλησίασε τη ρωγμή στον τοίχο. Μάλλον, κάτι ή κάποιος –κατά πάσα πιθανότητα, κάποιος– προ-
σπαθούσε να εισβάλει στο Παρατηρητήριο. Αλλά είχε σταματήσει
την προσπάθειά του στη μέση... Γιατί; Έμοιαζε ότι, με λίγη ακόμα
επιμονή, θα τα κατάφερνε. Τι τον είχε εμποδίσει; *Και τι υπάρχει απο
κεί πίσω, τελικά; Ποιος κρύβεται –ή ποιοι; Πρέπει να μάθω.*

Πήγε πάλι στο μπαούλο και πήρε από μέσα μια σιδερένια αξίνα. Είχε συγκεντρώσει διάφορα πράγματα εκεί πέρα, άλλα περισσότερο
χρήσιμα άλλα λιγότερο· όμως όλα μπορεί να αποδεικνύονταν σημα-
ντικά, κάποια στιγμή, έκρινε ο Βάνμιρ.

Επιστρέφοντας στον τοίχο, έδωσε τη λυχνία του στην Νίθρα, ζητώ-
ντας της να την κρατήσει και να του φωτίζει.

«Τι θα κάνεις;» τον ρώτησε εκείνη. «Θα σπάσεις τον τοίχο;»

«Ναι.» Ο Βάνμιρ ύψωσε την αξίνα και την κατέβασε, με δύναμη, επάνω στη ρωγμή. Όπως το περίμενε, άκουσε τις πέτρες να τρίζουν –και, μάλιστα, της είδε να κινούνται κάπως! *Αυτό το σημείο του τοίχου πρέπει να είναι λεπτότερο από τα άλλα... υποθέτω. Εκτός κι αν ο επίδοξος εισβολέας έχει καταφέρει να προκαλέσει τόση ζη-*

Καθώς ο Βάνμιρ ύψωσε ξανά την αξίνα του, αισθάνθηκε κάτι να τον εμποδίζει. Στράφηκε και είδε τη Νίθρα να έχει αρπάξει το ξύλινο μανίκι του σιδερένιου εργαλείου. «Σταμάτα!» είπε. «Θα έρθει πάλι.»

«Τι;»

«Αυτό που γρατσουνίζει τον τοίχο, χτες βράδυ.»

«Αποκλείεται, γιατί πρέπει κάτι να το εμπόδισε.»

Η Νίθρα συνοφρυώθηκε, μην έχοντας ακόμα αφήσει την αξίνα. «Πού το ξέρεις;»

Ο Βάνμιρ δεν επιχείρησε να πάρει με τη βία το σκαπτικό εργαλείο από τα χέρια της. «Είναι προφανές. Τούτος ο τοίχος είναι μισοφαγωμένος. Δεν ήθελε πολύ ακόμα, για ν'ανοίξει τρύπα και να περάσει. Μάλλον, έφυγε... ή έπαθε κάτι άλλο. Αλλά, όπως και νάχει η ιστορία, *πρέπει να μάθω.*» Και τώρα, τράβηξε την αξίνα, παίρνοντάς την από τη λαβή της.

Η Νίθρα έκανε μερικά βήματα όπισθεν, καθώς ο Βάνμιρ ύψωσε το εργαλείο και το κατέβασε επάνω στις πέτρες του τοίχου, ξανά και ξανά και ξανά, ώσπου εκείνες κατέρρευσαν και σκόνη σηκώθηκε, η οποία τον έκανε να διπλωθεί, βήχοντας.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε η Ρουζβάνη, μέσα από τη θολούρα.

«...Ναι,» αποκρίθηκε, πνιχτά, ο Βάνμιρ, απομακρυνόμενος από το άνοιγμα που είχε δημιουργήσει και πλησιάζοντάς την. «Ας περιμένουμε λίγο να καθαρίσει αυτός ο καταραμένος καπνός.»

«Ποιος σου είπε ότι βιάζομαι;...» άκουσε τη Νίθρα να μουρμουρίζει πλάι του, και παρατήρησε ότι το ξιφίδιο βρισκόταν και πάλι στο δεξί της χέρι, ενώ βαστούσε τη λάμπα με το αριστερό.

Τελικά, ο καπνός διαλύθηκε, ύστερα από κανένα λεπτό, κατά τη διάρκεια του οποίου κι οι δυο περίμεναν ασάλευτοι, σα να κρατούσαν την αναπνοή τους, ενώ οι μύες τους βρίσκονταν σε ετοιμότητα, σε περίπτωση που χρειαζόταν να δράσουν γρήγορα, σε περίπτωση που κίνδυνος παρουσιαζόταν. Ο Βάνμιρ προσπαθούσε να σκεφτεί αν η Ταχύτητα θα μπορούσε να τον ωφελήσει εδώ μέσα, όμως ο νους

του –που αυτή την πιθανώς κρίσιμη στιγμή αρνείτο να λειτουργήσει στους κανονικούς του ρυθμούς– δεν του έδινε καμία απάντηση: κανένα κόλπο που δε θα τον έβαζε σε άμεσο κίνδυνο να τσακιστεί επάνω στις πέτρες και να πεθάνει ακαριαία ή να μείνει για πάντα σακάτης.

Ωστόσο, οι ανησυχίες του αποδείχτηκαν ανόητες (Όπως, άλλωστε, ήταν αναμενόμενο, σκέφτηκε. *Κοντεύω να καταντήσω σαν τη Ρουζβάνη μάγισσα!...*), και η τρύπα που αποκαλύφθηκε δεν περιείχε τίποτα πιο αποτρόπαιο από το ίδιο το σκοτάδι. Ούτε μάτια γυάλιζαν στο εσωτερικό της, ούτε δόντια ακούγονταν να κροταλίζουν, ούτε νύχια έγδερναν τις πέτρες, ούτε αφύσικα μέλη σάλευαν επάνω στο χώμα.

Ο Βάνμιρ άκουσε τη Νίθρα να ξεφυσά πλάι του. Πρέπει, πράγματι, να κρατούσε την αναπνοή της! συμπέρανε. Προφανώς, δεν ήταν καθόλου συνηθισμένη σε τέτοιες καταστάσεις.

«Πάμε πιο κοντά, να δούμε,» της είπε.

Εκείνη, δίχως να μιλήσει, του έδωσε τη λάμπα. Μάλλον, προτιμούσε η ίδια να παραμείνει μακριά. Ο Βάνμιρ, ωστόσο, πλησίασε, περίεργος να μάθει τι κρυβόταν, τέλος πάντων, απο κεί πίσω. Αντιλαμβανόταν ότι πολλές φορές η περιέργειά του ήταν ισχυρότερη του ένστικτου αυτοσυντήρησής του, όμως το αποδεχόταν ως αλήθεια για τον εαυτό του. Εξάλλου, είχε κάνει πολύ πιο επικίνδυνα πράγματα από το να πλησιάσει ένα άνοιγμα...

Το φως της λυχνίας του έδιωξε το σκοτάδι, καθώς ο Βάνμιρ γονάτισε· αλλά πίσω απ'το σκοτάδι υπήρχε κι άλλο σκοτάδι, κι άλλο, κι άλλο, κι άλλο, προς όλες τις κατευθύνσεις. «Μα το Μαύρο Άνεμο...!» έκανε ο Ωθράγκος.

«Τι είναι;» ρώτησε η Νίθρα πίσω του, και την άκουσε να πλησιάζει· οι σπασμένες πέτρες του τοίχου και το χώμα έτριζαν κάτω από τις μπότες της.

«Ένα βάραθρο,» εξήγησε ο Βάνμιρ, «που δε βλέπω να τελειώνει κάπου.» Ύστερα, κοίταξε το σημείο που βρισκόταν αμέσως μπροστά του και, στο φως της λάμπας, είδε μια μεγάλη γρατσουνιά επάνω στο βράχο –μια μεγάλη και βαθιά γρατσουνιά, η οποία ήταν στα δεξιά του. *Χμμμ...* Σερνόμενος στα χέρια και στα γόνατα, πέρασε μέσα στην τρύπα, από τη μέση κι επάνω, για να κοιτάξει καλύτερα. Και

επάνω στο βράχο αντίκρισε κι άλλες γρατσουνιές, οι οποίες έρχονταν από κάτω... από τον πυθμένα αυτού του βαράθρου, ή από κάποιο σημείο πολύ, πολύ βαθιά. Όμως καμία από τις γρατσουνιές δεν ήταν τόσο βαθιά, σαν την πρώτη. *Γιατί;* αναρωτήθηκε—

—και, ξαφνικά, κατάλαβε: Αυτός που σκαρφάλωνε ήξερε ακριβώς πού ήθελε να φτάσει. Όταν, λοιπόν, έφτασε σ' αυτό το σημείο — δηλαδή, πίσω από τον τοίχο του Παρατηρητηρίου—, κρατήθηκε γερά με κάποιου είδους αναρριχητικό εργαλείο, το οποίο βαστούσε στο αριστερό χέρι, και με το δεξί άρχισε να κοπανά τον τοίχο, χρησιμοποιώντας άλλο εργαλείο —καμια αξίνα, ή τίποτα παρόμοιο. Όμως η μοίρα του δεν ήταν να σπάσει τον τοίχο και να εισβάλει στο Παρατηρητήριο: Ο Βάνμιρ μπορούσε σχεδόν να δει τη σκηνή μπροστά στα μάτια του—

—Ο τρισκατάρατος βράχος δεν έλεγε να υποχωρήσει κάτω από τα χτυπήματα του επίδοξου εισβολέα. Ο μυώδης άντρας, που ήταν ντυμένος από πάνω ως κάτω στα μαύρα και φορούσε κράνος με κοντά κέρατα, κοπανούσε βίαια τον τοίχο, τρίζοντας τα δόντια και γρυλίζοντας κατάρες σε μια γλώσσα χαμένη μέσα στους αιώνες. Αυτοί οι Κάτοικοι της Επιφάνειας έχουν πολύ ισχυρή άμυνα! συλλογιζόταν, εξοργισμένος. Όμως ήταν αποφασισμένος να εισβάλει στο οχυρό τους και να το καταλάβει· τίποτα δε θα τον σταματούσε! Κι εκεί, πάνω στη μάνητά του, έκανε λάθος: η άλλη, η μικρότερη αξίνα, που χρησιμοποιούσε για σκαρφάλωμα, τρύπησε βαθύτερα την πέτρα και, μετά, γλίστρησε προς τα κάτω. Ο αγριάνθρωπος εξακολουθούσε να κοπανά τον τοίχο, μην έχοντας προσέξει τι συνέβαινε, ο ανόητος! Κι αυτό ήταν το τέλος του· η αξίνα ξέφυγε από το βράχο και ο επίδοξος εισβολέας χάθηκε στα βάθη του σκοτεινού βαράθρου, με μια δυνατή κραυγή—

«Ναι...» υποτονθόρυσε ο Βάνμιρ. «Ναι, έτσι πρέπει νάγινε. Όμως ποιοι είναι οι εχθροί μας;»

«Τι λες; Δε σ' ακούω.» Η φωνή της Νίθρα.

Ο Βάνμιρ βγήκε από την τρύπα και σηκώθηκε όρθιος.

«Τι βρήκες;» τον ρώτησε η Ρουζβάνη.

«Χτες βράδυ...» είπε εκείνος, σκεπτικός. «...ένας εχθρός ήθελε να πορθήσει το Παρατηρητήριο.»

«Τι εχθρός, δηλαδή;»

Ο Βάνμιρ ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Αλλά ερχόταν κάτω από την επιφάνεια του εδάφους.»

«Είσαι βέβαιος ότι ήταν άνθρωπος;»

«Ναι. Δε μπορεί να ήταν κάτι άλλο· πάλι τα ίδια θα λέμε; Είναι προφανές ότι χρησιμοποίησε εργαλεία, και για να σκαρφαλώσει το βάραθρο και για να σπάσει τον τοίχο. Αλλά έπεσε, ενώ έσκαβε.»

Η Νίθρα ύψωσε ένα λεπτό, Ρουζβάνικο φρύδι. «Πολύ... διορατικό σε βρίσκω...»

Ο Βάνμιρ μειδίασε, κλείνοντάς της το μάτι. «Πάντα έτσι είμαι.»

«Δεν το είπα ως φιλοφρόνηση...» μουρμούρισε η Νίθρα, κάτω απ'την ανάσα της. Και άλλαξε αμέσως θέμα: «Δε μου λες, Βάνμιρ, με τους διώκτες μου τι γίνεται; Έχεις μάθει τίποτα; Έφυγαν από την πόλη ή ακόμα με ψάχνουν;»

«Οι διώκτες σου; Α, ναι· ήρθαν στο κάστρο Ράλτον.»

«Τι!» έκανε η Ρουζβάνη, γουρλώνοντας τα μάτια.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Ήρθε ένας τύπος με κάτι στρατιώτες. Κάτσε να δεις πώς τον είπε ο Άσιλθαρ...» Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του αυλακώθηκαν, καθώς προσπαθούμε να θυμηθεί. «Σάβμιν! Σάβμιν, τον είπε.»

«Σκατά...» μούγκρισε η Νίθρα. «Αυτός είναι. Αλλά γιατί δε μου το ανέφερες τόση ώρα, ότι είχε έρθει;»

«Γιατί είχαμε πιο σημαντικά πράγματα να κάνουμε,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, δείχνοντας την τρύπα στον τοίχο, με τη λυχνία του.

Η Νίθρα αγνόησε την απάντησή του. «Δεν πιστεύω να του είπατε ότι είμαι εδώ.»

«Φυσικά και όχι.» *Τουλάχιστον, ελπίζω ο Ρόλμαρ να μην αποφάσισε να σε προδώσει. Γιατί αυτός άλλα λέει κι άλλα κάνει, πολλές φορές.*

«Ωραία...» είπε η Νίθρα, σα να σκεφτόταν. «Ωραία...» Έκανε μερικά άσκοπα βήματα, μέσα στον προθάλαμο. «Και πότε θα φύγει;» ρώτησε τον Βάνμιρ, στρεφόμενη απότομα, για να τον κοιτάξει.

«Ξέρω γω;... Όταν σε βρει, υποθέτω.»

«Μα-!»

«Ή, όταν βαρεθεί να ψάχνει άλλο για σένα,» πρόσθεσε, για να την ηρεμήσει. «Τώρα, σκέφτομαι να πάω στο κάστρο. Θέλεις να σου φέ-

ρω τίποτα να φας, επιστρέφοντας; Μάλλον, θα μείνεις για κάμποσο καιρό εδώ· και δε θα σου πρότεινα να την περάσεις νηστεύοντας.»

«Έχω λίγο φαγητό μαζί μου, στο σάκο μου,» εξήγησε η Νίθρα. «Αλλά δεν είναι εκεί το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι αυτό.» Έδειξε το άνοιγμα στον τοίχο. «Αν έρθει κάτι απο κεί, όσο θα λείπεις;»

«Χμμ... ναι.» Ο Βάνμιρ ατένισε την τρύπα. «Δε νομίζω να έρθει—»

«Δε νομίζεις;» τον διέκοψε η Νίθρα. «Χτες βράδυ, κάτι γρατσούνιζε τον τοίχο. Δε μένω εδώ, μόνη μου!»

«Και τι προτιμάς; Να έρθεις στο κάστρο και να παραδοθείς σ'αυτόν τον Σάβμιν;»

«Ω Μεγάλη Θεά! γιατί να με μαστίζει τόση κακοτυχία;» έκανε η Ρουζβάνη.

«Βοήθησέ με να σύρουμε το μπαούλο ως την τρύπα,» πρότεινε ο Βάνμιρ.

«Δες ένα μπαούλο να τους εμποδίζει απ'το να ξανάρθουν;»

«Τουλάχιστον, θα τους καθυστερήσει απ'το να εισβάλουν, δίνοντάς σου χρόνο για να φύγεις.»

«Καλά· ας το σύρουμε.»

Ο Βάνμιρ κρέμασε τη λυχνία από το γάντζο, και έπιασαν το μπαούλο ο ένας από τη δεξιά μεριά κι η άλλη από την αριστερή.

Η μεταφορά του μέσα στον προθάλαμο δεν ήταν καθόλου εύκολη.

«...Τι έχεις εδώ μέσα, μα τη Μεγάλη Θεά;...» μούγκρισε η Νίθρα, ασθμαίνοντας.

«...Διάφορα...» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, παρομοίως. «...Δεν το φανταζόμουν ότι θα ήταν τόσο βαρύ, το τρισκατάρατο...»

Όταν τελικά το πήγαν μπροστά στην τρύπα, η Ρουζβάνη τεντώθηκε, μαλάσσοντας το χαμηλότερο σημείο της πλάτης της με τις φάλαγγες της δεξιάς της γροθιάς, και ξεφυσώντας. «Μακάρι να φανεί πιο ανθεκτικό απ'τον τοίχο σου.»

«Μακάρι να μην έρθει κανένας για να το χτυπήσει!» είπε ο Βάνμιρ, σοβαρά. «Έχω πράγματα εκεί μέσα, τα οποία δε θέλω να καταστραφούν.»

«Δείξε μου πώς ν'ανοίγω αυτή την πόρτα.» Η Νίθρα έδειξε την κρυφή είσοδο του Παρατηρητηρίου. «Ξέρεις, σε περίπτωση που πρέπει να φύγω....»

«Άμα βγεις απο δώ, είναι πολύ πιθανό να σε δουν οι διώκτες σου,» την προειδοποίησε ο Βάνμιρ.

«Κοίτα, αν χρειαστεί να διαλέξω ανάμεσα στο να με φάει ένα υποχθόνιο πλάσμα του σκότους και στο να με συλλάβει ο Σάβμιν, θα προτιμήσω το δεύτερο,» δήλωσε η Νίθρα.

«Όπως νομίζεις,» αποκρίθηκε ο Ωθράγκος, και πλησίασε το μηχανισμό ανοίγματος της πέτρινης θύρας του Παρατηρητηρίου.

Κεφάλαιο 5

Σύσκεψη Διδύμων

Ο Ρόλμαρ έφυγε, τελικά, από τη μεγάλη αίθουσα του κάστρου και πήγε προς το δωμάτιο του Βάνμιρ. Ο αδελφός του πρέπει ως τώρα να είχε επιστρέψει από το Παρατηρητήριο... εκτός, βέβαια, κι αν κάτι απρόσμενο είχε συμβεί εκεί. Αλλά αυτό ήταν μάλλον απίθανο, αφού οι στρατιώτες του Διοικητή Σάβμιν δεν είχαν ακόμα εντοπίσει κανέναν ίχνο της Νίθρα.

Καθώς ο Ρόλμαρ βάδιζε μέσα στους διαδρόμους, σκεφτόταν πώς θα μπορούσε να λυθεί ετούτη η κατάσταση. Για πόσο σκόπευαν να μείνουν εδώ οι Ρουζβάνοι; Και τι σκόπευαν να κάνουν αν δεν έβρισκαν τη Νίθρα; Θα ταξίδευαν βόρεια, στη Στέπα, ελπίζοντας να την εντοπίσουν εκεί; Ο Ρόλμαρ το αμφέβαλε, γιατί, παρότι του έμοιαζαν επίμονοι στο σκοπό τους, δε νόμιζε πως θα άρχιζαν μια αναζήτηση χωρίς να έχουν κανέναν σημάδι. Επομένως, θα έφευγαν· δεν υπήρχε κάτι άλλο για εκείνους στο κάστρο Ράλτον.

Και μετά, θα δούμε τι θα κάνουμε με τη Νίθρα. Σίγουρα, δε μπορούμε να την κρατήσουμε εδώ. Ο πατέρας θα μας σκοτώσει και τους δύο, αν μάθει ότι του κρύψαμε την αλήθεια σχετικά μ' αυτήν. Χμμμ... Δεν πιστεύω πως θα είναι δύσκολο να τη στείλουμε σε κάνα γειτονικό βασίλειο. Το Ένρεβηλ είναι δίπλα μας, και το Σάρενθαλ δε βρίσκεται και τόσο μακριά.

Βέβαια, όλα τούτα εξαρτιόνταν από το πώς θα εξελισσόταν τώρα η κατάσταση. Πάντως, ο Ρόλμαρ ήταν σχεδόν βέβαιος ότι ο Σάβμιν, στο τέλος, θα έφευγε, για να επιστρέψει στη Βασίλισσά του και να αναφέρει αποτυχία. Δεν τον είχε για τόσο πολυμήχανο, ώστε να κατορθώσει να βρει το Παρατηρητήριο – κάτι που ακόμα και ο Βάνμιρ (αυτό το φρικιό!) είχε δυσκολευτεί να κατορθώσει.

«Πού πας, αγαπητέ αδελφέ;»

Ο Ρόλμαρ σταμάτησε εκεί όπου ήταν. Και στράφηκε, μ' ένα λεπτό μειδίαμα στα χείλη, για να ν' αντικρίσει την αδελφή του, Μιάνη, η οποία ήταν μικρότερη από εκείνον και τον Βάνμιρ, αλλά μεγαλύτερη από τον Άσιλθαρ. Σήμερα, φορούσε ένα κίτρινο φόρεμα με πράσινα

σιρίτια, το οποίο πήγαινε πολύ με τα ξανθά, σγουρά της μαλλιά, καθώς χύνονταν στους ώμους της. Τα μικρά της στήθη, ως συνήθως, έμοιαζαν χαμένα μέσα στα ρούχα της. Μια φαρδιά ζώνη περνούσε γύρω από τη μέση της, έχοντας αργυρή αγκράφα, σε σχήμα τριαντάφυλλου· η Μιάνη λάτρευε τα τριαντάφυλλά, αλλά, δυστυχώς, δεν έβρισκε κανένα εδώ, κοντά στις Στέπες.

«Όπου επιθυμώ, αγαπητή αδελφή,» αντιγύρισε ο Ρόλμαρ, όχι όμως με εχθρικό τόνο στη φωνή του.

Η Μιάνη γέλασε, πλησιάζοντάς τον, για ν'ακουμπήσει το χέρι της στον ώμο του. «Ρόλμαρ... πάντα παίρνεις τις ενέργειές σου πολύ σοβαρά –ακόμα κι έναν απλό περίπατο στους διαδρόμους του κάστρου.» Μετά, τον ρώτησε, αλλάζοντας θέμα ξαφνικά: «Είδες τους στρατιώτες;»

«Τους μίλησα κιόλας,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Και γιατί είναι εδώ;» θέλησε να μάθει η Μιάνη, ανασηκώνοντας ένα λεπτό, σχεδόν αόρατο, φρύδι. «Ο Άσιλθαρ μού έλεγε κάτι εξωφρενικά πράγματα –αλλά ο Άσιλθαρ πάντα λέει εξωφρενικά πράγματα.» Μειδίασε, πλατιά.

«Πρόκειται για Ρουζβάνους,» εξήγησε ο Ρόλμαρ, «οι οποίοι νομίζουν ότι κρύβουμε μια εγκληματία που έφυγε απ'το Βασίλειο Νούφρεκ και ήρθε εδώ.»

«Δεν είναι αλήθεια, έτσι;»

«Δες να κρύβουμε εγκληματία χωρίς να το ξέρουμε, Μιάνη;»

Η Μιάνη ανασήκωσε τους ώμους. «Απλά, ρώτησα· μην κάνεις σα να σε βρίσαμε!...»

«Είμαι ταραγμένος σήμερα,» εξήγησε ο Ρόλμαρ· αλλά ο τόνος της φωνής του δεν ήταν και τόσο απολογητικός. *Άλλωστε, γιατί ν'απολογηθώ; Εκείνη με καθυστερεί μ'όλες αυτές τις ερωτήσεις!*

«Γιατί;»

«Δεν είναι λίγο να εισβάλουν ένα μάτσο στρατιώτες στο κάστρο σου, μικρή! Και να σε κατηγορούν κιόλας ότι κρύβεις εγκληματίες!» Δεν ήταν και τόσο πιο «μικρή» απ'αυτόν –μόλις δύο χρόνια–, αλλά πολλές φορές φερόταν σαν τον Άσιλθαρ!

«Βλέπω ότι δεν είσαι στις καλές σου σήμερα,» αποκρίθηκε η Μιάνη. «Θα τα πούμε μετά.» Γύρισε απ'την άλλη και βάδισε μέσα στον διάδρομο, από τη μεριά όπου είχε έρθει ο Ρόλμαρ.

Τώρα, πάει στη μεγάλη αίθουσα· είμαι σίγουρος. Αλλά τι τον ένοιαζε εκείνον; Αυτό που τον ένοιαζε πραγματικά, ετούτη τη στιγμή, ήταν τι είχε γίνει με τον Βάνμιρ. Έτσι, συνέχισε να βαδίζει προς το δωμάτιό του, ευχόμενος να μη συναντήσει και τον Άσιλθαρ στο δρόμο.

Δυστυχώς, όμως, τον συνάντησε. Αλλά όχι ακριβώς όπως θα περίμενε. Ο μικρός τον κατασκόπευε από τη γωνία ενός διαδρόμου. *Ο προβληματικός μπόμπιρας!* μούγκρισε από μέσα του ο Ρόλμαρ· και, πάραυτα, στράφηκε να κοιτάξει τον αδελφού του, βαδίζοντας γρήγορα προς το μέρος του.

Ο Άσιλθαρ, παριστάνοντας πως δεν τον είχε προσέξει, γύρισε απ'την άλλη κι άρχισε να προχωρά, πιο γρήγορα από τον Ρόλμαρ· πώς ήταν αυτό δυνατόν, δεδομένου ότι είχαν εφτά χρόνια διαφορά, καλύτερα να μην υποθέτει κανείς! *Ίσως και να χρησιμοποιεί την Ταχύτητα. Αλλά δεν τόξερα ότι το μπασμένο γνωρίζει πώς να τη χειρίζεται... Μάλλον, είναι της ιδέας μου.*

«Άσιλθαρ! Έλα εδώ!» Εκείνος δεν τον υπάκουσε. «Άσιλθαρ!»

Ο μικρός έτρεξε, στρίβοντας δεξιά.

Ο Ρόλμαρ σκέφτηκε να τον ακολουθήσει, μα άλλαξε γνώμη. «Θα σε ξαναπετύχω, δε θα σε ξαναπετύχω!» του φώναξε, αν και δεν ήταν σίγουρος ότι ο Άσιλθαρ τον άκουγε πλέον. Ύστερα, πήρε πάλι το δρόμο του για το δωμάτιο του Βάνμιρ.

Αυτή τη φορά, δε συνάντησε κανένα εμπόδιο, και, φτάνοντας μπροστά στην ξύλινη πόρτα, χτύπησε δύο φορές, ανυπόμονα. Κανείς δεν απάντησε.

«Τρελέ άνθρωπε, αν είσαι μέσα μιλά!» μούγκρισε. Πάλι, καμία απάντηση, πράγμα που σήμαινε πως είτε ο Βάνμιρ δεν ήταν μέσα είτε είχε αποφασίσει να το παίξει γελοίος (σύνθηες γι'αυτόν!). Ο Ρόλμαρ άνοιξε την πόρτα, μην περιμένοντας την έγκρισή του, και βρήκε το δωμάτιο όπως το είχε αφήσει. Το παράθυρο ήταν ακόμα ανοιχτό και οι κουρτίνες ανέμιζαν στον βορινό αγέρα. Αμέσως, έσπευσε να το κλείσει, γιατί μπορούσε να δει πως οι κουρτίνες είχαν παρασύρει κάποια χαρτιά, ανακατευνόντάς τα. *Που τι ν'ανακατέψουν, δηλαδή; Ούτως ή άλλως, όλα ανάκατα είναι εδώ μέσα! Πώς μένει σ'ετούτο το αχούρι; Και –ακόμα πιο παράξενο– πώς μένει ο δικός μου δίδυμος αδελφός σ'ετούτο το αχούρι;*

Ο Ρόλμαρ κάθισε σε μια καρέκλα (με κάθε επιφύλαξη) και περίμενε τον Βάνμιρ να επιστρέψει, σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο και διπλώνοντας τα χέρια μπροστά του. *Σαν πολύ δεν έχει αργήσει; Και... σαν ύποπτο δεν είναι τούτο; Άμα οι στρατιώτες του Σάβμιν έχουν βρει τη Νίθρα— Αλλά, όχι, αποκλείεται! Αν την είχαν βρει, τώρα θα την είχαν δέσει και θα έσπευδαν οίκαδε.*

Όταν ο Βάνμιρ επέστρεψε στο δωμάτιό του, βρήκε τον Ρόλμαρ να κάθεται ακόμα στην καρέκλα, με ανήσυχη όψη στο πρόσωπο και βλέμμα ψυχρού δολοφόνου. Ο αδελφός του έπαιρνε συχνά αυτό το δολοφονικό βλέμμα, όταν πίστευε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. *Ελπίζω μονάχα να μην αποδειχτώ εγώ ο στόχος της οργής του,* σκέφτηκε ο Βάνμιρ, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

«Να υποθέσω πως οι διαπραγματεύσεις ήταν σύντομες;» ρώτησε.

Ο Ρόλμαρ σηκώθηκε από την καρέκλα. «Πιο σύντομες απ'ό,τι μπορείς να φανταστείς. Οι Ρουζβάνοι δεν μπήκαν καν στον κόπο να ζητήσουν την άδειά μας. Έχουν Βασιλική Άδεια Έρευνας, και σκοπεύουν να ψάξουν το κάστρο πατόκορφα. Αλλά—»

«Τι! Περίμενε, περίμενε λίγο,» είπε ο Βάνμιρ, ευχόμενος αυτό να μην απελευθέρωνε τις δολοφονικές διαθέσεις του αδελφού του εναντίον του. «Βασιλική Άδεια Έρευνας, είπες; Πώς πήραν τέτοιο πράγμα τόσο εύκολα;»

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Κι εμένα με παραξένεψε, μόλις το άκουσα.»

«Ξέρεις τι μου έρχεται αμέσως στο μυαλό;»

«Είναι αδύνατον να ξέρει κανείς τι περνά απ'το δικό σου μυαλό, Βάνμιρ!»

Ο Βάνμιρ μειδίασε. «Ναι, το αντιλαμβάνομαι. Ωστόσο, θα σ'αφήσω να προσπαθήσεις, άμα θες.»

«Λέγε· δεν έχω όρεξη για παιχνίδια.»

«Μήπως κάποιος Ρουζβάνος μάγος χρησιμοποίησε την Πειθώ του επάνω στο Βασιλιά μας;»

«Δε θα τολμούσαν!...»

«Γιατί όχι;» έθεσε το ερώτημα ο Βάνμιρ.

«Γιατί...» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, σκεπτικός, «γιατί, κατ'αρχήν, δε θα ήθελαν να το ρισκοκινδυνεύουν. Τι θα γινόταν αν η Πειθώ τους

αποτύχαινε; Οι σχέσεις του Βασιλείου μας με το δικό τους θα θρυμματίζονταν γρηγορότερα απ'την πνοή του Μαύρου Ανέμου.»

«Σωστό, δε λέω...» συμφώνησε ο Βάνμιρ. «Εσύ τα ξέρεις καλύτερα τα πολιτικά πράγματα. Ωστόσο, πιστεύω ότι είναι φανερό πως κάτι ασυνήθιστο συμβαίνει, ε;»

«Ναι, πολύ πιθανόν,» ένευσε ο Ρόλμαρ.

«Κι επίσης, κάτι πολύ, πολύ ασυνήθιστο –αλλά ίσως και αναμενόμενο, συγχρόνως!... από εμένα τουλάχιστον– συμβαίνει στο Παρατηρητήριο,» δήλωσε ο Βάνμιρ.

Ο Ρόλμαρ συνοφρυώθηκε. Ωχ, σκέφτηκε, αυτό θα είναι κάτι κακό... «Η Νίθρα...;»

«Όχι, δεν αφορά τη Νίθρα· ή, τουλάχιστον, όχι μόνο εκείνη.»

«Πες.» *Πώς μιλάει έτσι, πάντα; Μπερδεμένα, άνω-κάτω, σαν το δωμάτιό του· δεν καταλαβαίνεις τι θέλει να σου πει!*

Ο Βάνμιρ τού διηγήθηκε το περιστατικό με το άνοιγμα στον τοίχο του προθαλάμου, καθώς και τις υποθέσεις του περί αυτού. Ο Ρόλμαρ τον άκουγε κάνοντας πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω απ'την πλάτη του, και προσπαθώντας να μη σκοντάψει στα αρίφνητα ακατάστατα πράγματα.

Στο τέλος, του είπε: «Η Νίθρα είχε δίκιο, ανόητε: Δεν έπρεπε να την αφήσεις εκεί μόνη.»

«Και τι να κάνω; Να καθίσω να της πω κανένα παραμύθι;» αντιγύρισε ο Βάνμιρ. «Εξάλλου, έπρεπε να μάθεις κι εσύ τι γίνεται–»

«Ναι, σωστό αυτό...»

«–Κι επιπλέον, έχω ένα σωρό δουλειές να κάνω εδώ.»

«Αυτό είναι ηλίθιο. Η σοβαρότερή μας δουλειά, για την ώρα, *πρέπει* να είναι το Παρατηρητήριο και η Νίθρα. Δεν ξέρω αν το έχεις καταλάβει, Βάνμιρ, αλλά το άνοιγμα στον τοίχο του προθαλάμου μπορεί να σημαίνει πολλά!»

«Δες να μην το έχω σκεφτεί;» Ο Βάνμιρ είχε καθίσει σε μια καρέκλα, καθώς διηγιόταν την ιστορία του στον Ρόλμαρ, και είχε ακουμπήσει το σαγόνι του στο δεξί του χέρι και τον αγκώνα του δεξιού του χεριού επάνω σε μια στοίβα βιβλίων, η οποία βρισκόταν σε έναν πάγκο γεμάτο με εκατοντάδες χαρτιά και άλλα διάφορα μικροπράγματα. «Απλά, έχω και διάφορες μελέτες στη μέση...» Έστρεψε το βλέμμα του στη νυχτερίδα, η οποία ήταν ακόμα καρφωμένη στον

απέναντι πάγκο. Σηκώθηκε από την καρέκλα του και την πλησίασε. Τη σκάλισε με τον δείκτη του δεξιού του χεριού. «Δέκα χιλιάδες κατάρας!...» μούγκρισε.

«Τι είναι;»

«Πέθανε!» εξήγησε ο Βάνμυρ. «Ούτε το φίλτρο ακεραιότητας δε λειτούργησε, για να την κρατήσει ζωντανή...»

Ο Ρόλμαρ ρουθούνισε, αποδοκιμαστικά. «Εσύ τι περιμένεις; να λειτουργήσει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε, ειλικρινά, ο Βάνμυρ. «Γιαυτό το είχα φτιάξει. Αλλά κάτι δεν πρέπει να ήταν σωστό στη φόρμουλα. Τέλος πάντων... Τώρα που το σκέφτομαι, ίσως να μάθω περισσότερα γι' αυτό στον Υπόγειο Κόσμο...»

«Ποιον Υπόγειο Κόσμο;» απόρησε ο Ρόλμαρ.

«Αυτόν που υπάρχει κάτω από το Παρατηρητήριο. Φαντάζεσαι τι χαμένη γνώση θα βρίσκεται εκεί, αδελφέ; Θα γίνουμε πλούσιοι! Σε σκέψη, ασφαλώς.»

Ο Ρόλμαρ κούνησε το κεφάλι. «Μάλλον, θα γίνουμε πλούσιοι σε μαχαίρια στην πλάτη, αν δεν κλείσουμε εκείνη την τρύπα που άνοιξε. Ή, καλύτερα, αν δεν τη σφραγίσουμε όπως πρέπει.»

«Τι πιστεύεις ότι συμβαίνει;» Ο Βάνμυρ κάθισε.

«Προφανώς, κάποιος ήθελε να εισβάλει...» –ο Ρόλμαρ ακόμα βηματίζει μέσα στο δωμάτιο· τώρα είχε σταυρώσει τα χέρια του στο στήθος– «αλλά δεν μπορώ να καταλάβω.... Κατ'αρχήν, ποιος σχεδίασε τούτη την επιχείρηση και ποιοι εκτελούν το σχέδιο; Και πόσοι είναι; Σκοπεύουν, μήπως, να επιτεθούν στο Ράλτον;»

«Αποκλείεται να πρόκειται για κάτι τόσο μεγάλο, Ρόλμαρ–» είπε ο Βάνμυρ.

Ο αδελφός του έπαψε να βαδίζει. «Τότε, τι είναι; Ήθελε κάποιο τέρας του σκότους να καταλάβει το Παρατηρητήριο, ε;»

Ο Βάνμυρ ανασήκωσε τους ώμους. «Πιο πιθανόν...»

Ο Ρόλμαρ γέλασε, κάνοντας το κεφάλι πίσω. «Μην είσαι αφελής, αδελφέ· τίποτα δε γίνεται τυχαία –ειδικά τέτοια πράγματα!» Και συνέχισε τους συλλογισμούς του: «Αλλά, ξέρεις, δεν είναι μόνο το πρόβλημα του *ποιος* σχεδίασε την εισβολή· είναι και το πρόβλημα του *πώς* βρέθηκε κάτω από το Παρατηρητήριο. Το γνώριζες εσύ ότι υπάρχουν υπόγειες σήραγγες κάτω απ' αυτό;»

«Το υποπτευόμουν—»

«Δε μετράει τούτο. Εσύ υποπτεύεσαι τα πάντα—»

«—και, συχνά, πέφτω μέσα! Αλλά άκουσέ με λίγο, Ρόλμαρ. Λίγο, μόνο.»

«Εντάξει, λέγε.» Εξακολούθησε να στέκεται, αλλά ακούμπησε τον δεξή του ώμο στον τοίχο, για να στηριχτεί.

«Όλες αυτές οι ιστορίες περί πολιτικής μου φαίνονται χαζές.» Ο Ρόλμαρ έκανε να μιλήσει, αλλά ο Βάνμιρ δεν τον άφησε να τον διακόψει. «Στάσου, και σκέψου το εξής: Ποιος μπορεί να ήθελε ποτέ να επιτεθεί στο Ράλτον; Πού βρίσκεται το κάστρο μας; Στα σύνορα με τη Μεγάλη Στέπα. Ούτε κοντά στο Ένρεβηλ είναι, ούτε κοντά στη θάλασσα, ούτε καν κοντά στην Φεν εν Ρωθ, όπως το κάστρο Κάρτον. Ποιος, λοιπόν, μπορεί να ήθελε ποτέ να κάνει εισβολή εδώ; Μονάχα ένας πιθανός εχθρός υπάρχει: οι Ποιμένες της Στέπας, μα αυτοί έχουν να επιτεθούν στο Ράλτον από... από αιώνες. Δε θυμάται κανένας να έχει γίνει ποτέ σοβαρή επίθεση των Ποιμένων· μόνο καμιά-δυ επιδρομές, κι αυτές, φυσικά, όχι στα συνοριακά φρούρια, παρά σε κάνα απροστάτευτο χωριό.»

Ο Βάνμιρ μιλούσε σωστά τώρα, έπρεπε να παραδεχτεί ο Ρόλμαρ· έτσι, δεν τον διέκοψε, περιμένοντάς τον να ολοκληρώσει τη σκέψη του. *Όντως, οι εχθροί μας εδώ είναι περιορισμένοι —έως ανύπαρκτοι!*

«Η τελευταία γερή επίθεση, όπως θα θυμάσαι,» είπε ο Βάνμιρ, «έγινε από το Θηρίο της Στέπας, το οποίο ο πατέρας αντιμετώπισε επιτυχώς...»

«...χάνοντας το δεξί του πόδι στη μάχη,» τελείωσε ο Ρόλμαρ.

«Όμως το Θηρίο είναι ακόμα ζωντανό,» τόνισε ο αδελφός του.

«Μη μου πεις τώρα ότι υποπτεύεσαι πως το Θηρίο βρίσκεται κάτω από το Παρατηρητήριο!...»

«Φυσικά και όχι.»

«Επομένως, πού θέλεις να καταλήξεις;» ρώτησε ο Ρόλμαρ, ανασηκώνοντας ένα φρύδι.

«Πουθενά,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Απλά, σου εξηγώ ότι δεν υπάρχει περίπτωση να πρόκειται για κάτι συνηθισμένο, ούτε για κάτι ανάμεσα σε βασιλεία.»

Κι εγώ που νόμιζα ότι θα έλεγε τίποτα σοβαρό! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Αλλά ανέκαθεν αυτά ήταν τα καμώματα του αδελφού του. Αερολογίες, συνεχώς! Αναστέναξε. «Και τι προτείνεις να κάνουμε;» *Για να δούμε, τι έχει να απαντήσει σ'ετούτο...*

«Να είμαστε έτοιμοι και να περιμένουμε,» είπε εκείνος. «Αυτή είναι, τουλάχιστον, η προφανής λύση. Υπάρχει, όμως, και μια άλλη... πιο ενδιαφέρουσα.»

Κατάλαβα... «Η οποία είναι;»

«Να καταδυθούμε στο βάραθρο.»

Το περίμενα. «Να καταδυθείς στο βάραθρο, άμα θες!»

«Φοβάσαι το σκοτάδι, Ρόλμαρ;» τον πείραξε ο Βάνμυρ.

Ο αδελφός του τον λοξοκοίταξε, προειδοποιητικά –και είχε πάλι εκείνο το δολοφονικό βλέμμα στα μάτια του. Ωστόσο, δε μίλησε.

«Διαφωνείς μ'αυτό το σχέδιο; Οι εχθροί μας –όποιοι κι αν είναι– τώρα θα είναι αποδιοργανωμένοι, οπότε–»

«Γιατί να είναι αποδιοργανωμένοι;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Επειδή ένας απ'αυτούς έπεσε, επάνω στην προσπάθειά του να εισβάλει στο Παρατηρητήριο. Οπότε, θα μπορούσαμε να μάθουμε ευκολότερα τι σχεδιάζουν και, ίσως, να τους σταματήσουμε, προτού επιχειρήσουν κι άλλη εισβολή.»

«Υποθέτεις πάρα πολλά, αδελφέ.»

«Δηλαδή;»

«Υποθέτεις ότι είναι αποδιοργανωμένοι, υποθέτεις ότι θα μπορούσαμε να μάθουμε ευκολότερα τι σχεδιάζουν, και υποθέτεις ότι θα καταφέρουμε να τους σταματήσουμε.»

«Ωραία· και τι λες εσύ να κάνουμε; Να περιμένουμε απλώς;»

«Η κατάσταση είναι δύσκολη για δύο λόγους: Πρώτον, θέλουμε το Παρατηρητήριο να παραμείνει κρυφό από τους υπόλοιπους και γνωστό μόνο σε μας–»

«Ούτε συζήτηση επάνω σ'αυτό!»

«–και δεύτερον, η Νίθρα πρέπει να μείνει μέσα, προς το παρόν, και κανείς να μη μάθει πού κρύβεται.»

«Απορώ πώς δεν έχεις σκεφτεί ακόμα να την προδώσεις...»

Ο Ρόλμαρ τον αγριοκοίταξε. «Πάλι τα ίδια θα λέμε; Της υποσχέθηκαμε ότι θα την κρύψουμε· επομένως, θα την παραδώσουμε μόνο αν δε γίνεται αλλιώς. Συμφωνείς;»

«Ναι, γιατί όχι;» είπε ο Βάνμιρ, και πρόσθεσε: «Για την ώρα, όμως, –για τώρα– τι κάνουμε;»

«Θα περιμένουμε, να δούμε τι θα γίνει με τον Διοικητή Σάβμιν και με το άνοιγμα στο Παρατηρητήριο... Αλλά, όσον αφορά το δεύτερο, θα πάω κι εγώ να ρίξω μια ματιά, Βάνμιρ. Θέλω να ξέρω από πρώτο χέρι.»

«Πάρε και φαγητό για τη Νίθρα. Της είπα πως θα της φέρω κάτι να φάει, όταν επιστρέψω.»

«Δεν ήθελε φαγητό χτες βράδυ.»

«Τώρα θέλει.»

«Εντάξει.» Ο Ρόλμαρ βάδισε προς την πόρτα.

«Και πρόσεχε τους στρατιώτες του Σάβμιν. Όταν ερχόμουν στο κάστρο, δύο απ'αυτούς κάθονταν σε άλογα και με παρατηρούσαν καλά-καλά.»

Άσχημα νέα, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, καθώς έφευγε απ'το δωμάτιο του δίδυμου αδελφού του.

Κεφάλαιο 6

Πολιτικά Ζητήματα

Πράγματι, δύο έφιπποι Ρουζβάνοι μαχητές περίμεναν αρκετές δεκάδες μέτρα απόσταση από το φρούριο Ράλτον, και τον ατένιζαν καθώς βάδιζε προς το βράχο του Παρατηρητηρίου, έχοντας ένα δερμάτινο δισάκι περασμένο στον ώμο του, γεμάτο με φαγητό για τη Νίθρα. *Θα τους έβγαζα τα μάτια, άμα μπορούσα*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, αλλά παρίστανε πως δεν τους έδινε σημασία, προχωρώντας σχεδόν ανέμελα, καθώς ο βορινός άνεμος χτυπούσε το πρόσωπό του.

Μετά, όμως, ήταν που συνέβη το πιο εξοργιστικό.

Οι καβαλάρηδες ήρθαν, καλπάζοντας, προς το μέρος του. Εκείνος σταμάτησε και τους περίμενε να ζυγώσουν. *Τι θέλουν; Αν και είχε μια ιδέα τι μπορεί να ήθελαν. Αλλά δεν ήταν δυνατόν να έμπαιναν στο δικό του δρόμο γι' αυτό το λόγο. Άλλωστε, ήταν γιος του Άρχοντα ετούτου του μέρους!*

Οι Ρουζβάνοι αφίππευσαν εμπρός του. «Πού πηγαίνετε, κύριε;» ρώτησε ο πρώτος, βγάζοντας το κωνοειδές κράνος του και ατενίζοντάς τον με γυαλιστερά καστανά μάτια. Τα επίσης καστανά του μαλλιά ήταν κοντοκουρεμένα αλλά πλούσια.

«Με συγχωρείς που δε θα απαντήσω στην ερώτησή σου, στρατιώτη,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ (επίτηδες στον ενικό, για να δείξει τη διαφορά κοινωνικής στάθμης ανάμεσα στον εαυτό του και στον Ρουζβάνο), «μα αναμφίβολα δεν είναι η θέση σου να απαιτείς πράγματα από τους άρχοντες ετούτου του τόπου. Ή, μήπως, λαθεύω και, τελικά, πρόκειται για εισβολή εκ μέρους σας;»

Τα απότομα και ψυχρά του λόγια σόκαραν τους δύο ιππείς, πράγμα που φάνηκε από την ξαφνιασμένη όψη στα πρόσωπά τους κι από το ταραγμένο βλέμμα τους. *Ακριβώς το αποτέλεσμα που ήθελα να επιτύχω...*

Εκείνος που είχε μιλήσει και πριν καθάρισε το λαιμό του. «Άρχοντά μου, μας συγχωρείτε· δε σας αναγνώρισαμε. Η επιθυμία μας δεν ή-

ταν να σας προσβάλουμε. Βλέπετε, είμαστε καινούργιοι σε τούτα τα μέρη –και, ουσιαστικά, περαστικοί–, γιαυτό κιόλας–»

«–δε θα πρέπει η δράση να προηγείται της σκέψης σας. Καλή σας ημέρα,» είπε ο Ρόλμαρ, και, γυρίζοντας από την άλλη, συνέχισε την πορεία του. Μπορούσε να αισθανθεί τα μάτια τους να είναι καρφωμένα επάνω στην πλάτη του, μα δεν στράφηκε για να τους κοιτάξει· αυτό θα τους έδειχνε ότι ήταν ανήσυχος σχετικά μ'εκείνους, πράγμα που δεν ίσχυε.

Ωστόσο, καθώς βάδιζε, ο Ωθράγκος σκεφτόταν: *Σίγουρα, θα τους έχω κινήσει την περιέργεια. Δηλώνοντας ότι είμαι άρχοντας της περιοχής, το δίχως άλλο θα τους έβαλα σε σκέψεις: Θ'αναρωτιούνται αν είμαι ο Άρχοντας εδώ πέρα –δηλαδή, ο πατέρας μου–, καθώς επίσης και τι πάω να κάνω σ'αυτή τη συγκέντρωση βράχων. Δεν μπορεί να μην τους φαίνεται παράξενο το γεγονός ότι ένας άρχοντας φεύγει από το κάστρο του, κατευθυνόμενος σε κάποιο άσχετο σημείο στην ερημιά, μ'ένα δισάκι στον ώμο.*

Φτάνοντας στα βράχια, δεν πήγε στη μυστική είσοδο του Παρατηρητηρίου, παρά κάθισε επάνω σε μια μεγάλη πέτρα, έβγαλε το φαγητό που είχε πάρει για τη Νίθρα κι άρχισε να γευματίζει, αργά, ατενίζοντας τη Στέπα. *Για ν'ανακαλύψουμε πόσο θρασείς είναι, τελικά, αυτοί οι Ρουζβάνοι...*

Περίμενε, παριστάνοντας τον ανέμελο. Και, σε λίγο, είδε έναν καβαλάρη να κάνει βόλτες στην απέραντη έκταση βόρειά του. Μειδίασε, λεπτά. *Παριστάνει πως κατοπτεύει την περιοχή. Χα-χα-χα... Πραγματικά, νομίζουν ότι με κοροϊδεύουν; Ας δουν, λοιπόν, ότι είναι πολύ όμορφα να γευματίζεις στους βράχους! Ο Ρόλμαρ έβγαλε το πώμα από το φλασκί του και ήπια μια μεγάλη γουλιά κρασί.*

Ύστερα από κάποια ώρα «κατόπτρευσης», ο Ρουζβάνος καβαλάρης έφυγε από τη Στέπα, πεπεισμένος ότι ο παράξενος άρχοντας δεν έκανε τίποτα ύποπτο. *Έχουν αρχίσει να μ'εκνευρίζουν, οι τρισκατάρατοι, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, καθώς έπαιρνε το δισάκι στον ώμο και πήγαινε προς την κρυφή θύρα του Παρατηρητηρίου. Τράβηξε το κρυμμένο πόμολο και άνοιξε, για να μπει στον προθάλαμο, ο οποίος φωτιζόταν από μια λάμπα και στον αριστερό του τοίχο ήταν ακουμπισμένο το μπαούλο του Βάνμιρ, κρύβοντας το άνοιγμα που είχε*

δημιουργηθεί. Η Νίθρα δε φαινόταν πουθενά· μάλλον, θα είχε πάει επάνω.

Ο Ρόλμαρ έκλεισε την είσοδο πίσω του και ζύγωσε το σεντούκι. Προσπάθησε να το τραβήξει από τον παλιό σιδερένιο χαλκά που βρισκόταν στη δεξιά του μεριά, μα δεν τα κατάφερε· ήταν πολύ βαρύ. «Να σε πάρει ο Μαύρος Άνεμος!...» καταράστηκε, αγκομαχώντας. Θυμόταν ότι εκείνος κι ο αδελφός του το είχαν φέρει εδώ σχετικά εύκολα. Με τι το είχε γεμίσει από τότε ο Βάνμιρ, τέλος πάντων;

«Βάνμιρ;» ακούστηκε μια φωνή πίσω του, συνοδευόμενη από βήματα που κατέβαιναν τις πέτρινες σκάλες του Παρατηρητηρίου.

«Λάθος,» είπε ο Ρόλμαρ, γυρίζοντας για να κοιτάξει τη Νίθρα να πατά στο πρώτο σκαλοπάτι.

Η Ρουζβάνη μειδίασε. «Ρόλμαρ...» Του έδινε την εντύπωση πως χαιρόταν που ήταν εκείνος και όχι ο αδελφός του. *Αλλά αυτό είναι φυσικό. Ποιος λογικός άνθρωπος θέλει να βρίσκεται για πολύ μαζί με τον Βάνμιρ; Εγώ, βέβαια, αποτελώ εξαίρεση, καθώς διδύμός του.*

«Άκουσα για το άνοιγμα» –έδειξε πίσω του, με τον αντίχειρα– «και ήρθα να ρίξω μια ματιά. Επίσης, σου έφερα φαγητό.» Έβγαλε το δισάκι του απ'τον ώμο και το ύψωσε εμπρός του.

«Ευχαριστώ,» είπε η Νίθρα, πλησιάζοντας, για να πάρει το βάρος από τα χέρια του. «Θα μείνεις, ή θα φύγεις αμέσως;» ρώτησε, αλλά τα μάτια της έλεγαν: *Μείνε.*

«Άκουσες πάλι τίποτα από το άνοιγμα;» θέλησε να μάθει ο Ρόλμαρ.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ρουζβάνη. «Ευτυχώς, όχι.» Κάθισε σε μία μεγάλη πέτρα του προθάλαμου, την οποία οι διδύμοι είχαν φτιάξει έτσι ώστε να είναι βολική για τα ανθρώπινα οπίσθια. Ο Βάνμιρ, ουσιαστικά, την είχε σκαλίσει· εκείνος τα έκανε αυτά.

«Συγνώμη που σε διακόπτω,» είπε ο Ρόλμαρ, γιατί η Ρουζβάνη έμοιαζε να είναι έτοιμη ν'ανοίξει το δισάκι για να φάει, «αλλά μήπως θα μπορούσες να με βοηθήσεις να τραβήξω το σεντούκι από τον τοίχο;»

Η Νίθρα προσπάθησε να κρύψει τη δυσарέσκεία της, αλλά ο Ρόλμαρ την αντιλήφθηκε αμέσως, από το βλέμμα κι από τα χείλη της. *Κι ο Βάνμιρ το ίδιο θα της ζήτησε.* Ωστόσο, η Ρουζβάνη είπε: «Εντάξει,» και σηκώθηκε από το πέτρινό της κάθισμα, αφήνοντας το δισάκι επάνω.

«Δε θέλω να σε βάζω σε κόπο—» άρχισε ο Ρόλμαρ.

«Όχι, δεν είναι κόπος,» τον διέκοψε η Νίθρα, και έπιασε το μπαούλο από τη δεξιά μεριά.

Ο Ρόλμαρ το έπιασε από την αριστερή, και το έσυραν μερικά μέτρα. Ύστερα, εκείνος είπε: «Μέχρι εδώ καλά είναι. Μια ματιά θέλω να ρίξω μονάχα.»

«Σου μίλησε ο Βάνμυρ για τα γρατσουνίσματα που ακούγονταν από εδώ;» ρώτησε η Νίθρα, ξεφυσώντας.

«Ναι. Και μου είπε και για τα σημάδια επάνω στο βράχο.» Ξεκρέμασε τη λυχνία από το γάντζο της και πλησίασε το άνοιγμα, για να φωτίσει μέσα. *Πράγματι, σκέφτηκε, δεν μπορεί να είναι τίποτ'άλλο από βάραθρο. Έβλεπε μονάχα σκοτάδι, ατελείωτο. Πόσο φάρδος έχει αυτό το χάσμα; Και πόσο βάθος;*

Έσκυψε, για να εντοπίσει τις γρατσουνιές επάνω στις πέτρες. Ναι, κι αυτές ήταν ακριβώς όπως είχε πει ο Βάνμυρ. *Κάποιος προσπαθούσε να σπάσει τον τοίχο, μα έπεσε προτού προλάβει να ολοκληρώσει τη δουλειά του.* Τα μάτια του Ρόλμαρ είχαν καρφωθεί στο μεγάλο αυλάκι, στο μεγάλο χάραγμα, που μάλλον είχε κάνει το εργαλείο του σκαρφαλωτή το οποίο γλίστρησε. *Γιατί, όμως, όλα τούτα μου μοιάζουν πολύ... Βανμυριανά; Κάτι δε δένει!...*

Σηκώθηκε πάλι όρθιος και είδε πως η Νίθρα είχε καθίσει στο πέτρινο κάθισμα, τρώγοντας ένα κομμάτι χορτόπιτα από το φαγητό που της είχε φέρει.

«Τι νομίζεις εσύ;» τη ρώτησε, πηγαίνοντας να κρεμάσει τη λάμπα στο γάντζο.

«Σχετικά με τι;»

«Με το άνοιγμα στον τοίχο. Τι έρχεται από το σκοτάδι;»

Την είδε να αναριγεί· *πρέπει να τρώμαξε πολύ, όταν άκουσε τους ήχους...* «Δεν ξέρω...» Σταμάτησε να τρώει. «Στην αρχή, πίστευα πως ήταν κάποιο θηρίο. Μετά, όμως, ο αδελφός σου μου είπε πως, όχι, αποκλείεται νάσαι θηρίο· είπε ότι, μάλλον, ήταν άνθρωπος.»

Ο Ρόλμαρ κάθισε στο πέτρινο κάθισμα δίπλα της. «Συμφωνείς μαζί του;»

«Πρέπει να έχει δίκιο,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Άλλωστε, πώς να σκαρφαλώσει ένα θηρίο τόσο ψηλά; Το βάραθρο είναι πολύ βαθύ, έτσι;»

Ο Ρόλμαρ ένευσε. «Ναι, είναι πολύ βαθύ... Παράξενο πράγμα, όμως... Θα μπορούσαν να ήταν ομογενείς σου, Νίθρα;»

«Ρουζβάνοι, εννοείς;»

«Ναι, αυτοί που σε ψάχνουν.»

«Μα, δεν ξέρουν ότι είμαι εδώ· το μάθανε;» Υπήρχε έντονη ανησυχία στη φωνή της.

«Όχι, δεν το μάθανε, αλλά ίσως να υποπτεύονται κάτι... και ίσως να βρήκαν ένα άνοιγμα στο έδαφος και να...» Κούνησε το κεφάλι του. «Αλλά δε νομίζω. Τι άνοιγμα να βρήκαν το οποίο δε γνωρίζουμε ήδη εμείς;»

«Σωστά,» είπε η Νίθρα. «Ο Σάβμιν δεν έχει ποτέ ξανά έρθει εδώ, στα βόρεια σύνορα του Νόρβηλ. Δεν έχω ακούσει κάτι τέτοιο, τουλάχιστον...» Συνέχισε το φαγητό της, μοιάζοντας σκεπτική.

Ο Ρόλμαρ σταύρωσε τα χέρια εμπρός του, κάνοντας πίσω και ακουμπώντας την πλάτη του στον δροσερό βράχο του Παρατηρητηρίου. «Νίθρα,» ρώτησε, ύστερα από λίγο, «έχετε κάποιον σύνδεσμο στο παλάτι του Βασιλιά μας;»

«Σύνδεσμο;» Η Ρουζβάνη ήπιε μια γουλιά από το κρασί που της είχε φέρει.

«Ο Σάβμιν πήρε Βασιλική Άδεια Έρευνας από την πρωτεύουσα Νουάλβορ... πώς έγινε αυτό τόσο εύκολα;»

«Για εμένα; Για εμένα είναι η άδεια έρευνας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Όμως δεν είναι κάτι απλό: η Βασιλική Άδεια Έρευνας—»

«—του επιτρέπει να ψάξει παντού μέσα στο Βασίλειο. Ξέρω, Ρόλμαρ. Μην ξεχνάς ότι ήμουν Ομιλήτρια της Βασίλισσας Καλβάρθα. Γνωρίζω τους νόμους πολύ καλά, και όχι μονάχα του Βασιλείου Νούφρεκ.»

«Γιατί, λοιπόν, ο Βασιλιάς μας του έδωσε την άδεια έτσι εύκολα;»

«Είναι, όντως, αξιοπερίεργο,» παραδέχτηκε η Νίθρα. «Πρώτη φορά το μαθαίνω, από εσένα. Νομίζα ότι ο μονάρχης σας απλά του είχε επιτρέψει πρόσβαση και τίποτα παραπάνω.»

«Προφανώς, τα πράγματα δεν είναι έτσι. Και τώρα, ο μπάσταρδος συμπατριώτης σου έχει βαλθεί να ψάξει το φρούριο Ράλτον από τον ψηλότερο πύργο ως το βαθύτερο υπόγειο.»

Η Νίθρα κοίταξε το πρόσωπό του. «Δεν ήθελα να σας βάλω σε μπελάδες... αλλά...» Χαμογέλασε, κάπως πικρά. «Αλλά εδώ ήταν το τέλος για μένα. Μετά, αρχίζει αυτή η απέραντη ερημιά που αποκαλείτε Στέπα, κι εκεί θα μ'έβρισκαν σίγουρα.»

«Οι Ρουζβάνοι θα ψάξουν,» είπε ο Ρόλμαρ, «και μάλιστα πολύ διεξοδικά, μα δε θα σε εντοπίσουν· κανείς δεν έχει ως τώρα ανακαλύψει το Παρατηρητήριο. Μόνο ο Βάνμιρ τα κάνει αυτά.» Μειδίασε, στραβά.

«Εκείνος το βρήκε;»

Ο Ρόλμαρ ένευσε. «Και εσύ είσαι ο μόνος άνθρωπος που έχει ποτέ καταφέρει να μας δει, όταν βρισκόμαστε εκεί πάνω.»

«Η αλήθεια είναι πως ίσα που φαινόταν κάποιος. Εσύ, μάλλον, πρέπει να ήσουν. Μονάχα ένα κεφάλι μπορούσα να διακρίνω... Πώς, όμως, ήρθες κοντά μου τόσο γρήγορα;»

«Τηλεμεταφορά.»

«Τι είναι αυτό;»

«Κάτι που μπορείς να κάνεις με την Ταχύτητα,» εξήγησε ο Ρόλμαρ. «Ουσιαστικά, κινείσαι τόσο γρήγορα που φαίνεται να χάνεσαι απ'το ένα σημείο και να εμφανίζεσαι στο άλλο. Σ'όλο το φρούριο Ράλτον μόνο εγώ κι ο Βάνμιρ το καταφέρνουμε. Είναι δύσκολο, και επικίνδυνο.»

Η Ρουζβάνη έπαψε να τρώει, πίνοντας μια τελευταία γουλιά κρασί και κλείνοντας το δισάκι του Ρόλμαρ, για να το αποθέσει στο πέτρινο πάτωμα του Παρατηρητηρίου.

«Μπορείς να μου αναλύσεις περισσότερο την κατάσταση σου;» της ζήτησε εκείνος. «Τι ακριβώς έγινε με τη Βασίλισσά σου και σε έδιωξε; Την πρώτη φορά, μας τα είπες λιγάκι βιαστικά.»

Η Νίθρα τον κοίταξε διστακτικά. *Λες να μας έχει αραδιάσει ψέματα, τελικά; αναρωτήθηκε ο Ρόλμαρ. Μήπως δεν κάνουμε καθόλου καλά που την κρύβουμε; Και μήπως ο Διοικητής Σάβμιν έχει δίκιο που την αναζητά; Δεν του άρεσε η σκέψη ότι ίσως να έκρυβε μία εγκληματία, από τη στιγμή μάλιστα που δεν είχε να κερδίσει τίποτα απ'αυτό. Αλλά θα δούμε... Αν τα πράγματα δυσκολέψουν, απλά θα τους τη δώσουμε. Θα τους πούμε ότι τη βρήκαμε να κρύβεται κάπου στα βράχια.*

«Είναι μπλεγμένη ιστορία. Θες να την ακούσεις όλη;»

«Ναι. Εκτός κι αν προτιμάς να φύγω, για να ξεκουραστείς...»

«Είναι καλύτερα όταν κάποιος βρίσκεται εδώ,» τον διαβεβαίωσε η Νίθρα. «Έτσι κι αλλιώς, δεν μπορώ να ξεκουραστώ τώρα.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Ρόλμαρ. Πήρε το δισάκι του από κάτω και το άνοιξε, για να φάει κάτι κι ο ίδιος. Έβγαλε ένα μήλο και το δάγκωσε.

«Όλα άρχισαν... ας πούμε ότι άρχισαν από τον... γάμο –όπως τον λέτε εσείς, γιατί εμείς τον λέμε Όρκο– του Έπαρχου Τάκμιν με την Πριγκίπισσα Φόλνα, η οποία είναι κόρη του Βασιληά Σίλγκερομ, μονάρχη του δυτικόθεν γειτονικού μας Βασιλείου, Άνφρακ. Η Βασίλισσα Καλβάρθα, αρχικά, είδε την ένωση τούτη με καλό μάτι, γιατί τα δύο μας Βασίλεια, που από παλιά δεν είχαν τις καλύτερες δυνατές σχέσεις, τώρα θα έρχονταν πιο κοντά, και θα έπαυαν οι φιλονικίες και οι πόλεμοι. Αν δε σ'το είχα αναφέρει την προηγούμενη φορά, πρέπει να σου πω ότι η Επαρχία του Τάκμιν βρίσκεται στη δυτική μεριά του Νούφρεκ. Θα καταλαβαίνεις, λοιπόν, γιατί ο 'γάμος' έμοιαζε συμφέρων στη Βασίλισσα Καλβάρθα, έτσι;»

Ο Ρόλμαρ ένευσε. «Φυσικά. Ασχολούμαι από μικρός με την πολιτική και τη διπλωματία. Είμαι ο βασικός διπλωμάτης του φρουρίου μας.» Γιατί αισθανόταν ότι έπρεπε να την εντυπωσιάσει, με κάποιο τρόπο; Μάλλον, επειδή το έπαιζε τόσο έμπειρη σ'αυτά τα θέματα, που ήταν εκνευριστικό.

Η Νίθρα αγνομεidiaσε. «Είσαι, σίγουρα, πιο διπλωματικός απ'τον αδελφός σου, Ρόλμαρ.» *Τι πάει να πει τούτο; Για καλό το λέει ή για κακό;* «Αλλά θα πρέπει να ξέρεις ότι δεν υπάρχουν πιο ικανοί διπλωμάτες από τους Ρουζβάνους.» *Πράγματι, είναι φανερό,* σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, αναλογιζόμενος το προηγούμενό της σχόλιο για εκείνον και τον Βάνμιρ. Όμως αυτό που έλεγε ήταν, έτσι κι αλλιώς, γενική αλήθεια. Και ποιος δεν ήξερε ότι οι Ρουζβάνοι ήταν οι ικανότεροι διπλωμάτες; Του έμοιαζε ότι προσπαθούσε, κάπως, να τον περιπαίξει, και τσαντίστηκε.

Ύστερα, όμως, το βλέμμα της Νίθρα φάνηκε να σοβαρεύει, και εκείνη συνέχισε τη διήγησή της: «Η Βασίλισσα, λοιπόν, είδε το γάμο θετικά. Και ο γάμος ήταν θετικός, κατά την άποψή μου.» *(Νομίζει ότι η άποψή της είναι πολύ σημαντική, προφανώς!)* «Απλά, μετά, η Καλβάρθα άρχισε να παίρνει πολλά πράγματα στραβά, για σχετικά

ασήμαντους λόγους, ο ουσιαστικότερος από τους οποίους ήταν πως ο Έπαρχος επέτρεψε στη σύζυγό του να φέρει στρατιώτες της – Ανφρακιανούς στρατιώτες– στο Βασίλειο Νούφρεκ. Η Καλβάρθα εξοργίστηκε, αλλά συγκρατούσε το θυμό της· τον έκρυβε, γιατί δεν ήθελε να προσβάλει το Βασιλιά Σίλγκερομ, φυσικά. Όμως το πράγμα δε σταμάτησε εκεί: Φήμες άρχισαν ν'ακούγονται, ότι κι άλλοι στρατιώτες συγκεντρώνονταν μέσα στην Επαρχία και ότι οι Ανφρακιανοί σχεδίαζαν εισβολή στο Νούφρεκ, ότι ήθελαν να το γεμίσουν με μαχητές τους, ώστε στο τέλος να καταλάβουν την πρωτεύουσα και το θρόνο! Η Βασίλισσά μας έδινε βάση σ'αυτές τις φήμες, και εξοργίζοταν ολοένα και περισσότερο, μέρα με τη μέρα. Έτσι, έστειλε επιστολές στον Έπαρχο Τάκμιν, οι οποίες του ζητούσαν να διώξει τους στρατιώτες από την Επαρχία του, και τον προειδοποιούσαν ότι οι Ανφρακιανοί τον χρησιμοποιούσαν για να κατακτήσουν το Βασίλειο. Μάλιστα, σε ορισμένα της μηνύματα, η Βασίλισσα έχω την εντύπωση ότι υπονοούσε εμμέσως πως ο Έπαρχος είναι προδότης του Βασιλείου! Είχε χάσει το μυαλό της, περισσότερο απ'ό,τι το έχει χαμένο. *(Παράξενο σχόλιο. Τι θες να πεις, Νίθρα;)*

»Ο Έπαρχος Τάκμιν αρνήθηκε να διώξει τους μαχητές της συζύγου του, πράγμα που θύμωσε ακόμα πιο πολύ την Καλβάρθα. Βέβαια, δεν της είπε ευθέως Όχι, όμως της απάντησε –με μήνυμά του– ότι οι Ανφρακιανοί στρατιώτες βρίσκονται στην Επαρχία του μονάχα για λόγους ασφάλειας, και δε θα έπρεπε να ανησυχεί σε καμία περίπτωση. Τόνισε, επίσης, πως τον βοηθούσαν να εξολοθρευτεί κάποιους τοπικούς ληστές, των οποίων ο αριθμός είχε αυξηθεί επικίνδυνα τον τελευταίο καιρό. Η Βασίλισσα πίστεψε πως ετούτα ήταν υπεκφυγές, για να μη διώξει τον Ανφρακιανό στρατό από την Επαρχία του· και αισθανόταν πλέον σχεδόν σίγουρη πως ο Τάκμιν είχε προδώσει το Βασίλειο. Ωστόσο, δεν ήταν πρόθυμη ακόμα να τον αποκαλέσει προδότη μπροστά σε όλους, γιατί δεν υπήρχαν αρκετές αποδείξεις. Επίσης, έτσι ίσως να ρίσκαρε πολλά.

»Επομένως, προτίμησε μια πιο... Ρουζβάνικη μέθοδο: να στείλει εμένα, μία Ομιλήτριά της, για να Πείσω τον Τάκμιν να διώξει τους στρατιώτες της συζύγου του από την Επαρχία. Όμως, όπως σου είπα, εγώ προσωπικά θεωρούσα ότι ο γάμος αυτός ήταν πολύ θετικός για το Νούφρεκ, και δεν ήθελα να χαλάσει, πράγμα που σίγουρα θα

συνέβαινε με όσα πρόσταζε η Καλβάρθα. Τώρα, βέβαια, θα μου πεις ότι η δουλειά μου δεν ήταν να εναντιώνομαι στη Βασίλισσά μου, παρά να υπακούω στις διαταγές της· αλλά...» η φωνή της χαμήλωσε σε τόνο, «...υπάρχουν και φορές, Ρόλμαρ, που κάνεις ό,τι είναι καλύτερο για τη χώρα σου, όχι για το μονάρχη αυτής, ο οποίος, άλλωστε, είναι ο διαχειριστής της και όχι ο λαός. Νομίζεις ότι έχω δίκιο;» Κοίταξε το πρόσωπό του πάλι.

Γιατί τη νοιάζει η άποψή μου; Πιστεύει ότι, αν διαφωνώ μαζί της, θα την παραδώσω στους φίλους της που περιμένουν απέξω; «Εσύ ξέρεις καλύτερα, υποθέτω,» της αποκρίθηκε, αινιγματικά.

Η Νίθρα έγλειψε τα χείλη και συνέχισε: «Αποφάσισα, λοιπόν, να υπηρετήσω τη χώρα μου, όχι τη Βασίλισσά μου, και προσπάθησα να Πείσω εκείνη αντί για τον Τάκμιν: να την κάνω να καταλάβει πως η ενέργειά της ήταν λανθασμένη. Η απόπειρά μου ήταν πολύ καλοσχεδιασμένη, Ρόλμαρ... αλλά κάτι πήγε στραβά.» Συνοφρυνώθηκε, σα να πάλευε ακόμα να καταλάβει τι ήταν αυτό το κάτι. «Δε νομίζω ότι η Βασίλισσα Καλβάρθα επηρεάστηκε καθόλου από την Πειθώ μου· κι αυτό είναι σπάνιο –είμαι καλή στην Πειθώ... Τέλος πάντων, απέτυχα, και με κατηγορήσαν αμέσως για προδότρια του Βασιλείου. Έσχατη Προδοσία κατά του Νούφρεκ και της Βασίλισσάς του, είπαν. Κι έτσι, ξεκίνησε η καταδίωξή μου...»

«Ποιος σε έβγαλε από το Βασίλειο; Μίλησες για κάποιον τις προάλλες.»

«Ένας φίλος,» είπε μόνο η Νίθρα. «Αλλά τώρα πρέπει να δω τι θα κάνω μετά... αν, φυσικά, δε με βρει ο Σάβμιν.»

Ο Ρόλμαρ νόμιζε ότι απέφευγε να του αναφέρει ποιος ήταν ο φίλος της, γι'αυτό είχε αλλάξει θέμα έτσι ξαφνικά αλλά επιδέξια.

«Πού μπορώ να πάω ύστερα από εδώ, Ρόλμαρ;» ρώτησε η Ρουζβάνη. «Γιατί, βέβαια, δεν μπορώ να επιστρέψω στο Νούφρεκ.»

«Εσύ δεν ήσουν που ήθελες να βοηθήσεις τη χώρα σου, πρώτα απ'όλα;»

Η Νίθρα τού έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα. «Και τι να κάνω, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα; Θα με κρεμάσουν άμα γυρίσω!»

«Δεν προσπαθώ να σου υποδείξω πώς να ενεργήσεις,» αντιγύρισε ο Ρόλμαρ. Είχε φάει το μήλο του και σηκώθηκε όρθιος. «Μονάχα μια παρατήρηση έκανα.»

«Και τι σημαίνει αυτό; Πως πιστεύεις ότι δε με νοιάζει, τελικά, για την πατρίδα μου;» Και η Νίθρα σηκώθηκε όρθια, καθώς εκείνος βηματίζει μέσα στον προθάλαμο.

«Μην το παίρνεις τόσο προσωπικά,» της είπε ο Ρόλμαρ, και άρχισε ν'ανεβαίνει τις σκάλες του Παρατηρητηρίου.

«Πού πας;» ρώτησε πίσω του η Ρουζβάνη.

«Να ρίξω μια ματιά στην τριγύρω περιοχή, προτού φύγω.»

Βγήκε επάνω και ατένισε τη Στέπα, για να διαπιστώσει ότι ήταν άδεια. Ύστερα, στράφηκε προς το φρούριο Ράλτον. Οι δύο ιππείς που τον είχαν σταματήσει πριν τώρα έλειπαν. Πού να είχαν πάει, άραγε; *Μάλλον, πήγαν στην πόλη, να φάνε τίποτα*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ· *πλησιάζει μεσημέρι*.

Κατέβηκε τη σκάλα, φτάνοντας στον προθάλαμο. «Φεύγω,» είπε στη Νίθρα.

«Γιατί δεν κάθεται κι άλλο;» πρότεινε εκείνη, που είχε πάρει πάλι θέση στο πέτρινο κάθισμα.

«Δεν μπορώ να περάσω όλη μου τη μέρα εδώ,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Κι επιπλέον, θα φανεί περίεργο στην οικογένειά μου, αν εξαφανιστώ από το φρούριο.» *Κι ορισμένα από τ'αδέλφια μου παραείναι... κατασκοπευτικά*, σκέφτηκε, αναλογιζόμενος τον Άσιλθαρ, τον οποίο έπρεπε να βάλει στη θέση του κάποια στιγμή, σύντομα.

«Καλά· αλλά, τουλάχιστον, βοήθησέ με να σύρω ξανά το μπαούλο μπροστά από το άνοιγμα.»

Ο Ρόλμαρ τη βοήθησε, και της είπε: «Όσο θα είσαι εδώ, πρόσεχε μην ακουστεί κανένας ήχος από το βάραθρο.»

«Να είσαι σίγουρος πως δε θα μου ξεφύγει,» αποκρίθηκε η Νίθρα, μοιάζοντας προσβεβλημένη πάλι.

«Δεν εννοώ τους ήχους που ακούει κανείς εύκολα,» εξήγησε ο Ρόλμαρ. «Εννοώ τους πιο... σιγανούς ήχους, από το βάθος –οτιδήποτε μπορεί να μας δώσει κάποιο στοιχείο για το τι συμβαίνει εκεί κάτω.»

«Ντάξει,» είπε η Νίθρα, ψυχρά. «Αμα ακούσω κάτι, θα σ'το πω.»

Τι ξεπαρμένη που είναι! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, και έφυγε από το Παρατηρητήριο.

Κεφάλαιο 7

Νυχτερινές Ανησυχίες, Πρωινές Μηχανογραφίες

Τι μέρα κι αυτή... σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, καθώς ξάπλωνε στο κρεβάτι, με τα χέρια του σταυρωμένα πίσω απ'το κεφάλι. Είχε πλέον νυχτώσει, δίχως να έχει συμβεί τίποτα σημαντικό σχετικά με τη Νίθρα και τους Ρουζβάνους διώκτες της, οι οποίοι έψαχναν το φρουρίο από πάνω ως κάτω για «τυπικούς λόγους», όπως υποστήριζαν. Όμως ο Ρόλμαρ πίστευε πως οι λόγοι τους δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, «τυπικοί»· πραγματικά νόμιζαν ότι ο πατέρας του έκρυβε την καταζητούμενη μέσα στο Ράλτον. Πράγμα με το οποίο ήταν ή να γελάς ή ν'ανησυχείς, ν'ανησυχείς πολύ, επειδή ποτέ ξανά δεν είχε συμβεί κάτι τέτοιο στα συνοριακά φρουρία. Τα σύνορα με τη Μεγάλη Στέπα ήταν, κατά κανόνα, ήσυχα μέρη, εκτός από *ορισμένες* περιστάσεις... όπως τότε που ο πατέρας του Ρόλμαρ είχε αντιμετωπίσει το Θηρίο.

Ο Διοικητής Σάβμιν τριγυρνούσε μέσα στους διαδρόμους και στα δωμάτια του φρουρίου όλη την ημέρα, σαν επιστάτης, εκμεταλλευόμενος στο έπακρο τη Βασιλική Άδεια Έρευνας. Η συμπεριφορά του δεν είχε εξοργίσει μονάχα τον πατέρα του Ρόλμαρ, αλλά και τη μητέρα του, καθώς και τον Ιερέα Βάγκραμ, όταν οι Ρουζβάνοι μπήκαν στην ιεροκατοικία του, για να την ερευνήσουν. Ο Βάγκραμ είχε εξοργιστεί, και ο Άσιλθαρ είπε στον Ρόλμαρ ότι τον άκουσε να λέει: «Ο Ιερός Ναός του Αρχαιοφύλακα Ούργκολ δεν είναι κρυφώνα για παρανόμους, φυγάδες κι εγκληματίες! Άμα δεν είχατε την έγκριση του Βασιλιά, θα σας είχα ανοίξει τα κεφάλια!» Και κοπάνησε το μακρύ, ξύλινο ραβδί του στο δάπεδο, ενώ –σύμφωνα με τα λεγόμενα του Άσιλθαρ πάντα– τα τυφλά του μάτια γυάλιζαν και, για λίγο, δύο κουκίδες πορφυρής φωτιάς φάνηκαν εντός τους (ψέματα του μικρού, φυσικά). «Και μπορεί να το κάνω ακόμα και τώρα,» πρόσθεσε ο ιερέας, γρυλίζοντας. «Γιαυτό τελειώνετε, τελειώνετε γρήγορα, αλ-

λόθηρσκα σκυλιά!...» Οι ιερείς των Ωθράγκος δεν είχαν και μεγάλη αγάπη για τη Λιάμνερ Κρωθ, τη Μεγάλη Κυρά των Ρουζβάνων.

Γενικά, η έρευνα του Διοικητή Σάβμιν δεν έμοιαζε να είχε ευχαριστησει κανέναν μέσα στο Ράλτον, εκτός ίσως από τον Άσιλθαρ, ο οποίος έδινε την εντύπωση στον Ρόλμαρ ότι είχε κατενθουσιαστεί με την όλη κατάσταση, παριστάνοντας τον κατάσκοπο που παρακολουθούσε τους Ρουζβάνους μαχητές, για να μάθει τα κρυφά τους σχέδια.

Ο Βάνμιν βρισκόταν συνεχώς στο δωμάτιό του, εργαζόμενος, και έχοντας ζητήσει από τον Ρόλμαρ να μην τον ενοχλήσει σε καμία περίπτωση: εκτός κι αν οι Ποιμένες της Στέπας κατέβαιναν απ'το Βορρά για να επιτεθούν στο Ράλτον, ή εκτός κι αν κάτι έβγαινε από το βάραθρο κάτω από το Παρατηρητήριο.

Αναρωτιέμαι τι να μαγειρεύει ο τρελός μου αδελφός... κι εύχομαι να μην προσπαθήσει με κάποιο τέχνασμα να διώξει τους Ρουζβάνους. Ο Βάνμιν ήταν περίφημος σε κάτι τέτοια, μα η παρούσα κατάσταση απαιτούσε διπλωματία, όχι κόλπα και ξόρκια. Και το ότι έχει κλειδωθεί μέσα στο μπουντρούμι που αποκαλεί δωμάτιο μ'άνησυχεί, μ'άνησυχεί πολύ...

Ωστόσο, γύρισε απ'την άλλη και προσπάθησε να κοιμηθεί. Ο ύπνος άργησε να τον πάρει, καθώς ατελείωτες σκέψεις περνούσαν από το νου του. Δεν ήταν συνηθισμένος σε τόση κινητικότητα μέσα στο Ράλτον, εκτός από τις φορές που είχαν επισκέψεις από νότιους άρχοντες ή όταν κάποια γιορτή γινόταν.

Ποιος είχε πείσει το Βασιληά να δώσει Άδεια Έρευνας;...

Έλεγε αλήθεια η Νίθρα;

...Δεν είχε ο Σάβμιν κάτι το περίεργο επάνω του;...

...Μάγια... είχε κάποιος μαγέψει το Βασιληά Άργκελ;...

...ένας μάγος που άρθρωνε λόγο, με Πειθώ να ρέει σαν φίδι από τα χείλη του...

...το μυαλό του Βασιληά είχε παραλύσει...

...Η Νίθρα κρυβόταν μέσα στις πέτρες, ακούγοντας ήχους...

...Ο Βάνμιν μαγείρευε ξόρκια, φίλτρα, ελιξίρια, και μαντζούνια στο δωμάτιό του...

...Ένα ξίφος ακονίζεται στο σκοτάδι...

...τα βράχια χαράζονται...

...ένα γέλιο από το βάθος...

...μια κραυγή...

Ο Ρόλμαρ ξύπνησε, ταραγμένος. Τα όνειρά του ήταν μπερδεμένα, αλλά... είχαν φέρει ένα άλλο όνειρο στο νου του: ένα όνειρο που είχε δει το πρωί, και το είχε ξεχάσει: μια μυστική είσοδο ν'ανοίγει στο βράχο του Παρατηρητηρίου, και σκαλιά να φαίνονται εντός, σκαλιά που οδηγούσαν μέσα στο σκοτάδι, σ'ένα ατέρμονο βάραθρο... απ'όπου ένα εωσφορικό γέλιο είχε ακουστεί.

«*Μα το Μαύρο Άνεμο!...*» καταράστηκε ο Ρόλμαρ, καθώς πετούσε τα σκεπάσματα από πάνω του και σηκώνόταν όρθιος, ντυμένος μονάχα με την περισκελίδα του και ένα ελαφρύ, λευκό πουκάμισο. *Πώς είναι δυνατόν να ονειρεύτηκα αυτό που συνέβη; Ούργκολ, φύλαγέ μας...*

Πέρασε το χέρι μέσα απ'τα μαλλιά του, προσπαθώντας να ηρεμήσει. *Ήταν τυχαίο. Πρέπει να ήταν τυχαίο.* Πώς, όμως, μπορούσε να είναι βέβαιος; Και τι είχε συμβεί, δηλαδή, αν δεν ήταν τυχαίο; Ανοησίες... *Καλύτερα να πάω για ύπνο.*

Ξάπλωσε.

Αδύνατον.

Σηκώθηκε και ντύθηκε, βιαστικά. Χτένισε τα μαλλιά του μπροστά στον καθρέφτη και βγήκε απ'το δωμάτιο, πηγαίνοντας στο αχούρι του δίδυμου αδελφού του. Χτύπησε την πόρτα, κάμποσες φορές, όσο πιο σιγά μπορούσε, γιατί, εκτός από τον Άσιλθαρ (που, μάλλον, κοιμόταν τέτοια ώρα), υπήρχε περίπτωση να караδοκούν και λακέδες του Σάβμιν. *Να φοβόμαστε μέσα στο Ράλτον, πού ξανακούστηκε; Να τους πάρει ο Μαύρος Άνεμος!*

«Άνοιξε, ρε άρρωστε άνθρωπε!»

Η πόρτα άνοιξε, για να παρουσιαστεί ο Βάνμυρ με μια αγουροξυπνημένη όψη στο πρόσωπό του. Ωστόσο, δεν έμοιαζε να είχε πέσει για κανονικό ύπνο, επειδή φορούσε τα πρωινά του ρούχα. *Αλλά τότε πέφτει για κανονικό ύπνο αυτός;*

Συνοφρυώθηκε, αντικρίζοντας τον Ρόλμαρ. «Τι έχεις; Είσαι χλωμός.»

Εκείνος μπήκε στο δωμάτιο, παραμερίζοντάς τον με τον ώμο του. «Πρέπει να κουβεντιάσουμε.» Ρίχνοντας μια ματιά τριγύρω, στο μισοσκοτεινό χώρο, παρατήρησε πως η εμφάνισή του είχε αλλάξει α-

ξιοσημείωτα· πράγματι, ο αδελφός του πρέπει να εργαζόταν εντατικά. Φιαλίδια υπήρχαν σε διάφορα σημεία, μια χαμηλή φωτιά ήταν αναμμένη στο τζάκι (το μοναδικό φως εδώ μέσα) κι από πάνω της κρεμόταν ένα δοχείο, βιβλία ήταν ορθάνοιχτα, χαρτιά υπήρχαν εδώ κι εκεί γεμάτα με σημειώσεις, κοντά τους βρίσκονταν μελανοδοχεία με μελάνια διαφόρων χρωμάτων, καθώς και πένες από ποικίλα φτερά· τέλος, ο Ρόλμαρ παρατήρησε ότι παράξενες οσμές πλανιόνταν στον αέρα, αναμίζεις.

Ο Βάνμυρ έκλεισε την πόρτα. «Ξέρεις τι ώρα είναι;»

«Όχι.»

«Ούτε κι εγώ, αλλά...» Έψαξε μέσα σε μπόλικη σαβούρα και έβγαλε ένα μηχανικό ρολόι που είχε κατασκευάσει ο ίδιος, σύμφωνα με τις οδηγίες ενός περιπλανητή, περαστικού από τα σύνορα, ο οποίος κατευθυνόταν στη Στέπα... και ο οποίος ποτέ δεν επέστρεψε. «Αλλά είναι πέντε η ώρα τα χαράματα!»

«Είδα ένα όνειρο.»

Ο Βάνμυρ τον ατένισε ερευνητικά μέσα στο μισοσκόταδο. *Πρέπει να είναι κάτι το ξεχωριστό*, σκέφτηκε, γιατί ποτέ άλλοτε ο Ρόλμαρ δεν είχε έρθει για να του διηγηθεί όνειρό του. «Και;»

«Δεν το είδα τώρα, το όνειρο· το είχα δει χτες, λίγο προτού ξυπνήσω. Και δεν του είχα δώσει ιδιαίτερη σημασία...» Το βλέμμα του Ρόλμαρ χαμήλωσε, πηγαίνοντας στο πάτωμα και στα αμέτρητα πράγματα που βρίσκονταν εκεί.

«Ενώ είχε σημασία, τελικά;» απόρησε ο Βάνμυρ· και πρόσθεσε νοερά: *Πρώτη φορά ακούω εσύ, αδελφέ, να δίνεις αξία στα όνειρα!*

«Μπορεί να ήταν τυχαίο, αλλά τώρα το θυμήθηκα, και με τρόμαξε,» είπε ο Ρόλμαρ, και του διηγήθηκε το όνειρό του.

«Δεν ήταν τυχαίο,» κατέληξε ο Βάνμυρ. «Αποκλείεται.»

«Και τι ήταν, δηλαδή; Είσαι σοβαρός, τώρα; Πιστεύεις στα προφητικά όνειρα; Κι ακόμα πιο περίεργο: πιστεύεις ότι εγώ είναι δυνατόν να βλέπω προφητικά όνειρα;»

«Εσύ ήρθες να με δεις, Ρόλμαρ. Άμα νομίζεις ότι δεν ήταν σημαντικό, γιατί είσαι εδώ;»

Ο Ρόλμαρ συνοφρυώθηκε. *Σωστά*, σκέφτηκε. *Έχει δίκιο: εγώ ήρθα να τον βρω. Να πάρει ο Μαύρος Άνεμος, γιατί έχω πανικοβληθεί έ-*

τοι; Ξεφύσησε, προσπαθώντας να ηρεμήσει. Δεν είναι για μένα αυτά. Ο πανικός είναι για κατώτερους ανθρώπους.

«Τι πιστεύεις;» ρώτησε τον αδελφό του. «Ήταν προφητικό ή όχι;»

Ο Βάνμυρ κάθισε σε μια καρέκλα. «Κοίτα... όλοι μπορούν να δουν προφητικά όνειρα. Συμβαίνει, καμια φορά.»

«Μπορεί, όμως, και να με είχαν επηρεάσει τα παραμύθια σου,» τόνισε ο Ρόλμαρ. «Πάντα μου έλεγες ότι κάτω από το Παρατηρητήριο ίσως να υπάρχει κάτι.»

«Ναι, μπορεί νάναι κι έτσι,» παραδέχτηκε ο Βάνμυρ. «Αλλά, όπως και νάχει το πράγμα, δε νομίζω πως το όνειρό σου μας προσφέρει κάποιο επιπλέον στοιχείο... εκτός από εκείνο το γέλιο. Εκείνο το γέλιο δε μου ακούγεται καθόλου καλό.»

«Ναι,» αποκρίθηκε, κοροϊδευτικά, ο Ρόλμαρ, «είναι ένας υποχθόνιος δαίμονας του σκότους που έρχεται για να μας φάει!...» Ρουθούνισε αποδοκιμαστικά. «Όχι, Βάνμυρ, οι δαίμονες δεν κρύβονται κάτω απ'το έδαφος. Κάτι άλλο συμβαίνει εκεί, και πρέπει να το βρούμε. Ίσως να είναι πιο επικίνδυνο απ'ό,τι πιστεύεις.»

«Πιο επικίνδυνο απ'τους δαίμονες του σκότους;» έκανε εκείνος, υπομειδιώντας μέσα στο μισοσκόταδο.

«Καλά. Πάω για ύπνο,» τον πληροφόρησε ο Ρόλμαρ. «Ελπίζω αυτή τη φορά να τα καταφέρω.» Πλησίασε την πόρτα και έπιασε το πόμολο· αλλά δεν το τράβηξε. Στράφηκε να κοιτάξει τον αδελφό του, πάνω απ'τον ώμο του. «Παρεμπιπτόντως, τι κάνεις εδώ μέσα, Βάνμυρ; Τι μαγειρεύεις;»

«Πήγαινε να κοιμηθείς,» τον προέτρεψε εκείνος. «Απλά προετοιμάζομαι.»

«Μην κάνεις καμια ανοησία με τους Ρουζβάνους· θα σε κρεμάσω από τον Πύργο των Μαρτυριών!» τον προειδοποίησε ο Ρόλμαρ. Ο Πύργος των Μαρτυριών είχε πέσει σε αχρηστία εδώ και πολλά χρόνια, αλλά θα φρόντιζε να τον ξανανοίξει, σε περίπτωση που ο αδελφός του έκανε του κεφαλιού του με τους... επισκέπτες του φρουρίου.

Ο Βάνμυρ δεν απάντησε· μονάχα του έριξε ένα άγριο βλέμμα, που οι σκιές του δωματίου τόνιζαν την αγριότητά του.

Ο Ρόλμαρ έφυγε.

Ο Βάνμυρ γέλασε, και επέστρεψε στη δουλειά του. Ήξερε ότι δύσκολοι καιροί έρχονταν –μπορούσε να το αισθανθεί στην καρδιά,

στην ψυχή, στα κόκαλά του— και δε σκόπευε να τον πιάσουν απροετοίμαστο. *Όχι, ούτε ο Χρόνος ο ίδιος δε με πιάνει απροετοίμαστο.* Το γέλιο του αργοπέθανε, καθώς ο νους του προσηλωνόταν στις προετοιμασίες του.

Η συγκέντρωση στη μεγάλη αίθουσα του φρουρίου ήταν πολυπληθής. Σχεδόν όλα τα σημαντικά πρόσωπα του Ράλτον βρίσκονταν εκεί: ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ, η Αρχόντισσα σύζυγός του Μανρούνα, η Μιάνη, ο Άσιλθαρ, η Καστελάνος Νιρμέα, ο Αρχυπηρέτης Ζώλναρ, ο Θεραπευτής Άλρεκ, και φυσικά ο Ρόλμαρ, ο οποίος παρατηρούσε ότι ο Βάνμιρ δεν είχε παρουσιαστεί, όπως επίσης κι ο Ιερέας Βάγκραμ.

Είχαν άπαντες συναχθεί εδώ διότι ο Ρουζβάνος Διοικητής Σάβμιν είχε δηλώσει πως θα αναχωρούσε από το κάστρο εντός της ημέρας, πράγμα που είχε ευχαριστήσει τον Ρόλμαρ. Τώρα, θα έβρισκαν έναν τρόπο για να φυγαδέψουν τη Νίθρα πολύ πιο εύκολα. Και, τελικά, δεν είχε συμβεί και τόσο μεγάλη ζημιά όσο φοβόταν. Τα πάντα θα είχαν καλό τέλος. Οι νυχτερινές του ανασφάλειες κι ανησυχίες έμοιαζαν με ξέθωρα φαντάσματα τώρα.

Ο Σάβμιν στεκόταν αντίκρυ τους μέσα στη μεγάλη αίθουσα, ντυμένος με την αλυσιδωτή του αρματωσιά, ζωσμένος το ξίφος του, και φορώντας το χρυσό αετίσιο του κράνος στο κεφάλι. Από τους ώμους του κρεμόταν ένας μενεξεδής μανδύας, πιασμένος με χρυσαφένιες αγκράφες. Ρουζβάνοι μαχητές περιστοίχιζαν τον διοικητή τους, λες και χρειαζόταν προστασία μέσα στο κάστρο Ράλτον.

«Άρχοντα Άραντιρ,» είπε ο Σάβμιν, κλίνοντας ελαφρώς το κεφάλι σε ένδειξη σεβασμού. «Σας ευχαριστώ για τη φιλοξενία που προσφέρατε σε εμένα και τους στρατιώτες μου. Δυστυχώς, η εγκληματίας δε βρέθηκε, αλλά είμαι βέβαιος πως αυτό δεν οφειλόταν στην έλλειψη προσπάθειας εκ μέρους μας, ή στη δική σας έλλειψη συνεργασίας.» Ωστόσο, ο Ρόλμαρ μπορούσε να διακρίνει κάτι στην όψη του Ρουζβάνου το οποίο αντίκειται στα λόγια του. Βέβαια, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια σκιά, μια *υπόνοια* —και ο γιος του Άραντιρ αποφάσισε πως μπορεί να έκανε και λάθος. «Όμως θα πρέπει να εγκαταλείψω τα σύνορα του Βασιλείου Νόρβηλ, έστω και χωρίς τη

Νίθρα. Αρχίζω και σκέφτομαι ότι ίσως να σφάλαμε, ίσως να μην ήρθε από εδώ, τελικά, παρά να προσπάθησε να μας παραπλανήσει, ώστε να νομίσουμε πως πήρε βόρεια κατεύθυνση. Τι λέτε κι εσείς, Άρχοντά μου;»

«Το μόνο που έχω να σας πω εγώ, κύριε διοικητά, είναι εκείνο που σας τόνισα και στην αρχή: *Η εγκληματίας δεν βρίσκεται στο Ράλτον*. Και, μάλλον, αποδείχτηκα σωστός.»

«Ναι, πράγματι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Σάβμιν. *Αλλά τι ήταν αυτή η γυαλάδα στο βλέμμα του; σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Αναρωτιέμαι αν όλα τούτα αποτελούν, ίσως, κάποιο κόλπο του Ρουζβάνου. Χμμ...* «Σας χαίρετώ, λοιπόν, και σας ευχαριστώ και πάλι για την φιλοξενία σας.» Έκανε μια σύντομη υπόκλιση μπροστά στον Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ και βγήκε από τη μεγάλη αίθουσα, περιστοιχισμένος από τους μαχητές του.

Η Καστελάνος Νιρμέα στράβωσε τα χείλη της. «Επιτέλους, Άρχοντά μου, το Ράλτον θα βρει ξανά την ησυχία του.»

Ο Άραντιρ μειδίασε. «Ναι, επιτέλους,» συμφώνησε, μ'ένα κοφτό νεύμα.

Και να φανταστεί κανείς πως είχε περάσει μονάχα μία μέρα με την... παρέα των Ρουζβάνων, συλλογίστηκε ο Ρόλμαρ, και γέλασε.

«Βρίσκεις κάτι αστείο, γιε μου;» τον ρώτησε ο Άραντιρ.

«Απλά, πατέρα,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, μ'ένα στραβό μειδίαμα, «διαπιστώνω για ακόμα μία φορά πόσο αντικοινωνικός Οίκος είμαστε.» Εξάλλου, η μητέρα τους ήταν διάσημη για την αντικοινωνικότητά της, και γι'αυτό, μάλιστα, η οικογένειά της την είχε παντρέψει με τον Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον: επειδή δεν μπορούσε να την παντρέψει πουθενά αλλού.

«Απολαμβάνεις τη συντροφιά των Ρουζβάνων, Ρόλμαρ;» τον ρώτησε η Μιάνη.

«Καθόλου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και, για την ακρίβεια, φοβάμαι ότι δεν τελείωσαν μαζί μας...»

«Τι εννοείτε, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Καστελάνος Νιρμέα. Το σημαδεμένο από τον πόλεμο πρόσωπό της συσπάστηκε.

«Ο Διοικητής Σάβμιν μού έδωσε την εντύπωση ότι ίσως μας υποπτεύεται, ή ότι θα επιστρέψει ώστε να ξαναφάξει για την καταζητούμενη,» εξήγησε ο Ρόλμαρ.

«Το βέβαιο, όμως, είναι ότι στο κάστρο Ράλτον δεν πρόκειται να τη βρει!» μούγκρισε ο Άρχων Άραντιρ, και κατέβηκε από το θρόνο του, στηριζόμενος σε ένα μποτοφορεμένο πόδι και σ'ένα ξύλινο. «Οπότε, γιατί να χάνει τον καιρό του;»

«Ωστόσο, δεν είναι παράξενο, πατέρα, που αυτή η Νίθρα εξαφανίστηκε στα σύνορα;» Ήταν η Μιάνη που είχε μιλήσει. Κάποιες φορές, η μικρή αδελφή του Ρόλμαρ αποδεικνυόταν εξυπνότερη απ'ό,τι εκείνος περίμενε. «Θέλω να πω, πού πήγε; Πώς είναι δυνατόν να μην μπορούν να τη βρουν, αν είναι στην πόλη Ράλτον ή κάπου στη Στέπα; Κατ'αρχήν, η πόλη είναι σχετικά μικρή· αν έψαξαν διεξοδικά, κανονικά, έπρεπε να την είχαν εντοπίσει. Και, σε περίπτωση που η εγκληματίας διέφυγε στη Στέπα, τότε θα την έβλεπαν από χιλιόμετρα απόσταση.»

«Έχεις δίκιο, καλή μου,» αποκρίθηκε ο Άραντιρ, «αλλά δεν είναι δικό μας ζήτημα, σωστά; Ας κάνει ό,τι θέλει ο Διοικητής Σάβμιν· δε μας απασχολεί.»

«Πολύ σωστά,» ένευσε η Μανρούνα, έχοντας τα χέρια δεμένα στην ποδιά του φορέματός της. «Δεν υπάρχει λόγος να μπλέκουμε σε ξένες υποθέσεις, ούτε να έχουμε πολλές-πολλές συναναστροφές με άγνωστους λαούς, των οποίων τις συνήθειες δε γνωρίζουμε. Η υπόθεση τελείωσε τώρα· ας την ξεχάσουμε όλοι.»

«Μα, μαμά, αν η εγκληματίας είναι μάγισσα και μας καταραστεί;» έθεσε το ερώτημα ο Άσιλθαρ. «Να μην τη βρούμε πρώτοι και να τη σκοτώσουμε;»

Η Μανρούνα τον ατένισε αυστηρά. «Η φαντασία σου καλπάζει πάλι, Άσιλθαρ!» είπε. «Αυτά τα πράγματα δε συμβαίνουν. Ρόλμαρ, πήγαινε τον στο δάσκαλό του, γιατί, αν του ζητήσω να πάει μόνος του, θα μου πει ψέματα και θα τρέξει αλλού.»

«Εντάξει,» αναστέναξε ο Ρόλμαρ, βαριεστημένα. «Έλα, τζόβενο, πάμε.» Στράφηκε προς μια έξοδο της μεγάλης αίθουσας, κάνοντας νόημα στον Άσιλθαρ να τον ακολουθήσει.

«Και μη λες τον αδελφό σου τζόβενο!» άκουσε πίσω του τη μητέρα του να τονίζει. Αλλά τ'αφτιά του έπιασαν κι έναν άλλο ήχο: τη Μιάνη να γελά, προσπαθώντας να το κρύψει.

Ο Άσιλθαρ ήρθε κοντά του, και οι δυο τους μπήκαν στους διαδρόμους του παλατιού, βαδίζοντας με αργό ρυθμό.

«Τι θάλεγες να κάνουμε μια συμφωνία μεταξύ μας;» τον ρώτησε ο μικρός του αδελφός.

Ο Ρόλμαρ ακούμπησε το δεξί του χέρι στους ώμους του Άσιλθαρ. «Ναι, καλά λες: μια συμφωνία, να μη με κατασκοπεύεις απο δώ και στο εξής.»

Εκείνος τον λοξοκοίταξε, αθώα. «Εγώ ποτέ δε σε—»

«Μεταξύ κατεργαριών *εilikρίνεια*,» σφύριξε ο Ρόλμαρ, «αλλιώς θα σου βγάλω τ'αφτιά, φρικιό!» Και τον άρπαξε από το δεξί αφτί, τσιμπώντας τον δυνατά.

Το πρόσωπο του Άσιλθαρ, πάραυτα, κοκκίνισε. «Άσε με! Σταμάτα! Ρόλμαρ!» φώναξε.

Ο Ρόλμαρ τον ελευθέρωσε, ενώ είχαν πάψει να βαδίζουν. «Δε θα με ξανακατασκοπεύσεις, Άσιλθαρ: *ποτέ ξανά*. Έγινε κατανοητός;»

Ο μικρός του αδελφός έτριψε το αφτί του, πονεμένα. Μερικά δάκρυα έμοιαζαν να είχαν συγκεντρωθεί στα μάτια. «Καλά, εντάξει...»

«Το ξέρω ότι ψεύδεσαι τώρα, αλλά την επόμενη φορά να έχεις υπόψη πως θα πάθεις κάτι πολύ χειρότερο,» τον προειδοποίησε ο Ρόλμαρ. Και απομακρύνθηκε απ'αυτόν, στρίβοντας σε έναν κάθετο διάδρομο. «Α, και μην ξεχάσεις να πας στο δάσκαλό σου, Άσιλθαρ, αλλιώς θα υποστείς κι άλλες συνέπειες.»

Με τούτα τα λόγια, άφησε τον μικρό του αδελφό και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο του Βάνμιρ. Φτάνοντας, χτύπησε την πόρτα δύο φορές, δυνατά. Κι άλλες δύο, όταν εκείνος δεν άνοιξε. *Κοιμάται ακόμα*; Ύψωσε τη γροθιά του, για να ξαναχτυπήσει, αλλά η θύρα, αυτή τη φορά, άνοιξε διάπλατα και ο Βάνμιρ παρουσιάστηκε.

«Κι άλλο όνειρο;» τον ρώτησε.

«Όχι.» Ο Ρόλμαρ μπήκε στο δωμάτιο, για να το βρει τόσο ακατάστατο όσο και το βράδυ... ή ίσως περισσότερο... Ή, μήπως, λιγότερο; Δεν μπορούσε ν'αποφασίσει. Εξάλλου, δεν υπήρχαν βαθμοί ακαταστασίας στο αχούρι του δίδυμου αδελφού του· υπήρχε μονάχα η Ακαταστασία.

«Τότε, τι είναι πάλι;»

«Πέρασα για να σε ενημερώσω για κάτι μάλλον σημαντικό,» εξήγησε ο Ρόλμαρ.

«Ναι;» Ο Βάνμιρ σήκωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Ο αγαπητός Διοικητής Σάβμιν μόλις εγκατέλειψε το φρούριο Ράλτον.»

«Καλό αυτό, έτσι; Η Νίθρα μπορεί να φύγει τώρα.»

«Αναρωτιέμαι...»

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε. «Τι αναρωτιέσαι πάλι;»

«Αναρωτιέμαι αν πρόκειται για απάτη από μέρος του διοικητή,» εξήγησε ο Ρόλμαρ. Βάδισε μέσα στο δωμάτιο, με περίσσια προσοχή. «Βλέπεις, μου έχει δώσει την εντύπωση ότι νομίζει πως κρύβουμε τη Νίθρα—»

«Κι έχει δίκιο,» μειδίασε ο Βάνμιρ.

«Έχει, αλλά δεν είναι εκεί το θέμα, τρελέ μου αδελφέ. Το θέμα είναι ότι ο Ρουζβάνος Διοικητής είναι έξυπνος· αντιλαμβάνεται πως, από εδώ, η Νίθρα δε θα μπορούσε να πάει πουθενά για να του κρυφτεί... εκτός κι αν εμείς την κρύβαμε. Όμως ερεύνησε το συνοριακό μας φρούριο και δε βρήκε τίποτα... Εσύ τι θα έκανες στη θέση του, Βάνμιρ;» Ο Ρόλμαρ έπαψε να βαδίζει, στρεφόμενος για να τον κοιτάξει.

Εκείνος μόρφασε, σε ένδειξη άγνοιας. «Θα έφευγα, ίσως;»

«Μα υποθέσαμε ότι είσαι έξυπνος,» τόνισε ο Ρόλμαρ. «Βέβαια, ίσως να δυσκολεύεσαι να προσποιηθείς κάτι τέτοιο...»

«Κόψε τις αηδίες, μην πιαστούμε στο ξύλο πρωινιάτικα...!» του μούγκρισε ο Βάνμιρ. «Και πες μου τι έχεις στο μυαλό σου.»

«Νομίζω ότι ο Σάβμιν δεν φεύγει στην πραγματικότητα· απλά, θέλει να μας κάνει να πιστέψουμε ότι φεύγει, για να ενεργήσουμε επιπόλαιο.»

«Πώς, δηλαδή;»

«Να προσπαθήσουμε να φυγαδέψουμε τη Νίθρα σε άλλο βασίλειο.»

«Μα, αυτό δεν έχουμε σχεδιάσει;»

Ο Ρόλμαρ ένευσε. «Αρχίζεις, λοιπόν, και κατανοείς τη συλλογιστική μου, αγαπητέ αδελφέ.»

Κεφάλαιο 8

Βρυχηθμοί από τα Βάθη

«**P**όλμαρ! Βάνμιρ! Εσείς είστε; Ρόλμαρ, Βάνμιρ! Μιλήστε: είστε εσείς;»
«Ναι, εμείς είμαστε!» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Τι συνέβη;»

Η Νίθρα κατέβηκε, βιαστικά, τη σκάλα του Παρατηρητηρίου, σχεδόν παραπατώντας, με μια έξαλλη όψη στο πρόσωπό της. Ο Ρόλμαρ την έπιασε στα χέρια του, προτού πέσει. Ήταν λαχανιασμένη και έτρεμε ολόκορμη· ο Ωθράγκος μπορούσε να μυρίσει τον ιδρώτα της. *Μα δε φαίνεται να είναι χτυπημένη, συλλογίστηκε· ούτε μοιάζει κάποιος να εισέβαλε εδώ.* Το μπαούλο βρισκόταν κολλημένο στον τοίχο, εξακολουθώντας να κλείνει το άνοιγμα προς το βάραθρο.

«Τι είναι;» τη ρώτησε. «Γιατί κάνεις έτσι;»

«Ήχοι έρχονταν από τον τοίχο!» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Όλη τη νύχτα, Ρόλμαρ! Ουρλιαχτά, κραυγές, βρυχηθμοί! Δεν – δεν ξέρω τι 'ταν αυτά τα πράγματα. Κάτι – κάτι γινόταν εκεί κάτω, σα να σφάζονταν!»

«Εντάξει, ηρέμησε,» της είπε εκείνος. «Δεν ακούγεται τίποτα τώρα.»

Η Νίθρα στάθηκε στα πόδια της, αλλά ακόμα φαινόταν να τρέμει. Ένευσε, παραμερίζοντας μια τούφα μαύρων μαλλιών από το πρόσωπό της και βάζοντάς την πίσω απ'τ'αφτί. «Ναι. Σταμάτησαν, όμως όχι πριν από πολύ ώρα... Νόμιζα ότι θα ερχόταν κάποιος εδώ. Σκέφτηκα αμέσως να φύγω, μα μετά, όταν – όταν δεν ήρθε κανείς, είπα να μείνω, γιατί δεν ήθελα να πέσω και στα χέρια του Σάβμιν και των δικών του, έτσι αποφάσισα να κάτσω να – να—»

«Ηρέμησε,» της ξανάπε ο Ρόλμαρ. «Κάθισε.» Και την οδήγησε ως ένα από τα πέτρινα καθίσματα του προθάλαμου.

Ο Βάνμιρ έμεινε πίσω, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του και αναλογιζόμενος την κατάσταση. *Κραυγές από το βάραθρο; σκέφτηκε. Σα να σφάζονταν, είπε η Ρουζβάνη... Ποιοι θα μπορούσαν να μάχονται εκεί κάτω, σ'ανήλιαγα βάθη; Είχα, τελικά, δίκιο από την αρχή;*

Υπάρχει ένας ολόκληρος πολιτισμός στον Υπόγειο Κόσμο; Έχουν βρει το μυστικό της Αειζωίας, ίσως;

«Νίθρα,» είπε. «Εξήγησέ μας τι άκουσες, πιο λεπτομερειακά.»

«Τι πιο λεπτομερειακά, δηλαδή;» ρώτησε εκείνη. «Ακούγονταν παράξενοι ήχοι απο κεί κάτω, κραυγές... και βρυχηθμοί... Ω, Μεγάλη Θέα, τι ήταν αυτοί οι βρυχηθμοί;...» Ακούμπησε το κεφάλι στο ένα της χέρι.

Ο Ρόλμαρ τής έδωσε ένα φλασκι με νερό που είχε φέρει μαζί του. «Ηρέμησε πρώτα και μετά πες μας.»

«Ευχαριστώ,» είπε η Νίθρα, παίρνοντας το δοχείο και πίνοντας μια μεγάλη γουλιά.

Ο Βάνμιρ, όμως, ένα είχε στο νου του τώρα: *Βρυχηθμοί; Τι εννοεί βρυχηθμοί;* «Πώς ήταν οι βρυχηθμοί;» τη ρώτησε.

«Περίμενε,» τον αγριοκοίταξε ο Ρόλμαρ· «δε βλέπεις ότι η γυναίκα είναι ταραγμένη;»

«Κι εσύ δεν καταλαβαίνεις τι μπορεί να σημαίνουν όλ'αυτά;» αντιγύρισε ο Βάνμιρ. «Μίλησε για βρυχηθμούς! Τι έβγαζε αυτούς τους βρυχηθμούς;»

«Αρχίζεις να πιστεύεις ότι η θεωρία σου με τους δαίμονες του σκότους θα βγει αληθινή;» γέλασε ο αδελφός του.

«Μη γίνεσαι γελοίος!» μούγκρισε ο Βάνμιρ (και ο Ρόλμαρ σκέφτηκε: *Άκου ποιος λέει γελοίο ποιον!*). «Και κατ'αρχήν, για να λέμε την αλήθεια, εγώ ποτέ δε μίλησα για δαίμονες του σκότους· εσύ το είπες.»

«Το είπα *αστειευόμενος*.»

«Τέλος πάντων. Οι βρυχηθμοί κάτι σημαίνουν: ότι κάποιο πλάσμα υπάρχει κάτω.»

«Ή άνθρωποι, πιθανώς,» τόνισε ο Ρόλμαρ. «Κι οι άνθρωποι μπορούν να βγάλουν βρυχηθμούς, αδελφέ—»

«Όχι, Ρόλμαρ,» τον διέκοψε η Νίθρα, κουνώντας το κεφάλι. «Όχι τέτοιους βρυχηθμούς. Αυτό που άκουσα δεν βγήκε από ανθρώπινο λαιμό· δε θα μπορούσε ποτέ να βγει από ανθρώπινο λαιμό. Και, σημειωτέον, δεν το άκουσα μονάχα μία φορά· το άκουσα πολλές φορές, και σχεδόν όλες συνοδευόταν από άλλες κραυγές, οι οποίες, εν αντιθέσει, πρέπει να ήταν ανθρώπινες.» Αναστέναξε. «Κάθε στιγμή, νόμιζα ότι το τέρας θα σκαρφάλωνε και θ'ανέβαινε εδώ πέρα.» Το

πρόσωπό της είχε γίνει χλομό και μόνο στη σκέψη τούτων των πραγμάτων.

«Χα!» έκανε, νικηφόρα, ο Βάνμιρ προς τον Ρόλμαρ. «Βλέπεις ότι έχω δίκιο;»

Εκείνος μόρφασε αποδοκιμαστικά· και έθεσε το ερώτημα: «Τι μπορεί να κατοικεί εκεί κάτω; Τι είδους άνθρωποι είναι αυτοί; Και τι πλάσμα– Ή, μάλλον, ίσως να μην κατοικούν ακριβώς· ίσως να ήρθαν για κάποιο λόγο, και να συνάντησαν το τέρας–»

«Ακόμα θεωρείς ότι πρόκειται για δολοπλοκία ανάμεσα σε κράτη;» απόρησε ο Βάνμιρ. «Είσαι χαζός;»

«Μη με λες εμένα χαζό, αδελφέ!» σφύριξε ο Ρόλμαρ, καρφώνοντάς τον μ'ένα φαρμακερό βλέμμα. Τον ενοχλούσε να τον αποκαλεί ο Βάνμιρ –ποιος; ο Βάνμιρ!– «χαζό» μπροστά στη Νίθρα· δεν ήξερε ακριβώς γιατί.

Η Ρουζβάνη αποφόρτισε τη σύγκρουση ανάμεσα στους δίδυμους, λέγοντας: «Τίποτα δεν μπορούμε να αποκλείσουμε. Εξάλλου, ποιος θα μένει μόνιμα εκεί κάτω; Κανένας άνθρωπος δε ζει σε υπόγειες σπηλιές· τουλάχιστον, κανένας που ξέρω εγώ.»

Σωστή παρατήρηση! σκέφτηκε ο Βάνμιρ. «Ίσως να έχεις δίκιο,» συμφώνησε μαζί της, έχοντας ήδη ξεχάσει το σύντομο διαπληκτισμό με τον αδελφό του. «Κανένας άνθρωπος δε ζει σε υπόγειες σπηλιές...»

«Υπονοείς τώρα ότι δεν πρόκειται γι'ανθρώπους;» ρώτησε, κάπως απότομα, ο Ρόλμαρ, που, σε αντίθεση με τον Βάνμιρ, δεν είχε ξεχάσει τόσο γρήγορα το διαπληκτισμό τους. «Και για τι μπορεί να πρόκειται; Για θηρία που παλεύουν αναμεταξύ τους;»

«Κοίτα,» του είπε ο Βάνμιρ, «εκείνες οι χαρακιές στους βράχους του βαράθρου, καθώς και τα χτυπήματα στον τοίχο του Παρατηρητηρίου, εμένα μου θυμίζουν ανθρώπινες ενέργειες. Δηλαδή, το λογικό –εκείνο που σου έρχεται αμέσως στο νου– είναι ότι ένας τύπος σκαρφάλωσε ως εδώ, κοπάνησε κάμποσες φορές τον τοίχο, γλίστρησε, έπεσε, και–»

«Αντιλαμβάνεσαι ότι αντιφάσκεις αυτή τη στιγμή;»

«Ναι, αλλά θέλω να καταλήξω κάπου.» (*Αυτό είναι πρωτότυπο!* σκέφτηκε ο Ρόλμαρ.) «Στο ότι, αν δεν είναι άνθρωποι εκεί κάτω, τό-

τε σίγουρα είναι κάποια πλάσματα που μοιάζουν πολύ με ανθρώπους.»

«Πίθηκοι;» έκανε η Νίθρα, συνοφρυωμένη.

«Τι πίθηκοι;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Δεν ξέρεις τι είναι οι πίθηκοι;» είπε η Ρουζβάνη. «Αλλά, βέβαια... μάλλον, δεν υπάρχουν και πολλοί πίθηκοι εδώ. Όμως μπορεί να απαντηθούν στα κεντρικά μέρη της Λιάμνερ-Κρωθ. Πρόκειται για ανθρωποειδή πλάσματα με τρίχωμα, τα οποία ζούνε επάνω στα δέντρα και έχουν τρομερή δύναμη, σύμφωνα μ'όσα έχω ακούσει· γιατί κι εγώ η ίδια δεν έχω ποτέ δει πιθήκους. Επίσης, φημολογείται πως οι άνθρωποι προήλθαν από αυτούς –μια ακραία θεωρία, πρέπει να πω!»

«Και πιστεύεις, δηλαδή, ότι πίθηκοι μένουν στον πάτο του βαράθρου;» είπε ο Βάνμιρ.

«Απλά, η περιγραφή σου μου θυμίζει πιθήκους...»

«Μυστήρια πράγματα...» αναστέναξε ο Ρόλμαρ.

«Δεν ξέρω τι θα κάνετε εδώ πέρα,» είπε η Νίθρα, «πάντως εγώ δεν μπορώ να μείνω άλλο βράδυ στο Παρατηρητήριό σας.»

«Και είσαι τυχερή,» την πληροφόρησε ο Βάνμιρ· «οι φίλοι σου μόλις έφυγαν από το κάστρο.»

«Τι! Ο Σάβμιν έφυγε;»

«Ναι.»

«Αλλά,» τόνισε ο Ρόλμαρ, «δε νομίζω ότι έφυγε για τα καλά.»

«Τι θες να πεις;» ρώτησε η Νίθρα.

«Νομίζω ότι περιμένει να σε βγάλουμε από την κρυψώνα σου, για να σε συλλάβει.»

«Μα, δε μου είχατε πει πως δεν ξέρει ότι είμαι εδώ;»

«Δεν το ξέρει,» τη διαβεβαίωσε ο Ρόλμαρ, «μα το υποπτεύεται. Δεν υπήρχε άλλο μέρος για να πας, Νίθρα. Η πόλη Ράλτον είναι μικρή, πολύ μικρή· θα σε είχαν ξετρυπώσει εύκολα, αν κρυβόσουν εκεί. Και, αν είχες μπει στη Στέπα, τότε θα σε είχαν δει από απόσταση. Επομένως, ένα μένει: να σε βάλαμε στο κάστρο μας.»

«Και δεν ερευνήσαν το κάστρο;»

«Το ερευνήσαν, αλλά, μάλλον, θεωρούν ότι τους σαμποτάραμε, κάπως. Άλλωστε, σίγουρα αντιλαμβάνονται ότι γνωρίζουμε τα μέρη μας καλύτερα από εκείνους.»

«Και τώρα τι θα γίνει;» ρώτησε η Νίθρα. «Εγώ αποκλείεται να μείνω εδώ. Σας το λέω: Δεν μπορώ άλλο βράδυ ν'ακούω αυτές τις καταραμένες κραυγές!»

«Θα πρότεινα κάτι διαφορετικό,» είπε ο Βάνμιρ: «Προσπάθησε να κρατήσεις την ψυχραιμία σου και ν'ακούσεις προσεκτικά τι—»

«Είσαι τρελός;» γρύλισε η Ρουζβάνη.

Ο Ρόλμαρ γέλασε. «Ναι, είναι.»

«Μην το σκέφτεστε!» Η Νίθρα σηκώθηκε από το πέτρινο κάθισμα. «Ούτε εσύ» —κοίταξε τον Βάνμιρ— «ούτε εσύ!» —κοίταξε τον Ρόλμαρ, αλλά με πιο ήπιο ύφος. «Δε μένω άλλη νύχτα εδώ. Σας ευχαριστώ για τη φιλοξενία σας, αλλά θα φύγω. Εν ανάγκη, θα το ρισκάρω να με βρει ο Σάβμιν, αλλά, όχι, δε μένω εδώ!»

«Ο Σάβμιν θα σε πιάσει,» της τόνισε ο Ρόλμαρ. «Μην είσαι ανόητη. Σε περιμένει, και θα πέσεις στην παγίδα του.»

«Και να μείνω σ'ετούτο το δαιμονισμένο μέρος;» Τα μελιά μάτια της Νίθρα έδειχναν να τον θεωρούν τώρα κι εκείνον τρελό.

«Για να πω την αλήθεια, έχω μια ιδέα,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Αλλά, αν είναι αυτή η ιδέα να πραγματοποιηθεί, πρέπει κάποιος από εμάς να μείνει πίσω...»

«Δε μας λες την ιδέα, πρώτα;» πρότεινε ο Βάνμιρ.

«Φυσικά και θα σας την πω. Ακούστε: Νομίζω ότι μπορούμε εύκολα να σε βάλουμε στο κάστρο Ράλτον» —κοίταξε τη Νίθρα—, «για λίγο έστω, αφού δε γίνεται αλλιώς. Απλά, θα πρέπει ν'αλλάξεις ρούχα με τον Βάνμιρ. Θα φορέσεις την κάπα του, θα βάλεις και την κουκούλα, και, μέσα στο σούρουπο, κανείς δε θα σε ξεχωρίσει από τον αδελφό μου. Εσύ, όμως, Βάνμιρ, θα πρέπει να μείνεις εδώ· γιατί, αν οι φρουροί στις επάλξεις δουν ότι έρχονται τρεις αντί για δύο, ίσως να έχουμε προβλήματα. Αλλά θα μπορούσες να επιστρέψεις το βράδυ, με Τηλεμεταφορά, ίσως...»

«Χα-χα-χα!» γέλασε ο Βάνμιρ, και ο Ρόλμαρ νόμισε, για μια στιγμή, ότι τον κορόιδευε· όμως, μετά, ο αδελφός του τον άρπαξε απ'τους ώμους, σφιγγοντάς τον τόσο δυνατά που πόνεσε. «Είσαι ιδιοφυής, μερικές φορές!» (Όχι μόνο μερικές φορές, αδελφέ —πάντα.) «Αλλά έκανες κι ένα τραγικό λάθος στους υπολογισμούς σου. Γιατί να θέλω να φύγω το βράδυ; Θα μείνω, για να καταλάβω τι γίνεται εκεί κάτω.»

«Είσαι, πράγματι, τρελός...» μουρμούρισε η Νίθρα. «Ίσως τώρα ν'ανεβεί επάνω αυτό που κρύβεται κάτω,» τον προειδοποίησε.

«Θα προσέχω,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Αν δω κάτι επικίνδυνο να ξεπροβάλει, θα φύγω.»

«Και να μη διστάσεις,» τόνισε ο Ρόλμαρ, που ήξερε πόσο παράτολμος μπορούσε να φανεί, κάπου-κάπου, ο αδελφός του.

«Δεν πιστεύω τίποτα να έρθει,» είπε ο Βάνμιρ, «αλλά, ναι, αν έρθει και είναι επικίνδυνο, δε θα διστάσω να φύγω.» Η έκφρασή του ήταν σοβαρή. *Καλό σημάδι τούτο*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, ο οποίος έπρεπε να παραδεχτεί ότι ανησυχούσε για τον αδελφό του, που θα έμενε μόνος εδώ. Ωστόσο, δεν αμφέβαλε ότι ο Βάνμιρ μπορούσε να προστατέψει τον εαυτό του άριστα, σε περίπτωση ανάγκης.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε. «Αλλά τώρα θα πρέπει να περιμένουμε μέχρι να σουρουπώσει. Πάμε επάνω;»

Η Νίθρα και ο Βάνμιρ κατένευσαν· έτσι, ανέβηκαν την πέτρινη σκάλα και βρέθηκαν στο ύστατο σημείο του Παρατηρητηρίου, απ'όπου μπορούσαν να δουν τη Μεγάλη Στέπα ν'απλώνεται ατέρμονη προς το Βορρά.

«Υπάρχουν ζώα σ'αυτό το μέρος;» ρώτησε η Νίθρα, μαζεύοντας τη φούστα της, για να καθίσει σε μία από τις πέτρινες θέσεις.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, καθώς κι εκείνος καθόταν. «Μικρά ζώα, κυρίως—»

«—και Ποιμένες,» είπε ο Βάνμιρ, που δεν είχε καθίσει ακόμα, παρά στεκόταν όρθιος ατενίζοντας τον ορίζοντα. «Κοιτάξτε.» Έδειξε, υψώνοντας το δεξί του χέρι.

Ο Ρόλμαρ και η Νίθρα στράφηκαν, και στο φως του απογεύματος (οι διδυμοί είχαν επισκεφτεί το Παρατηρητήριο ύστερα από το μεσημεριανό φαγητό τους) είδαν δυσδιάκριτες μορφές στον ορίζοντα, ανθρώπους και ζώα.

«Πρόβατα είν'αυτά;» ρώτησε η Ρουζβάνη.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, «αλλά μοιάζουν με πρόβατα. Οι Ποιμένες της Στέπας τα λένε *σ'άρκι*.»

«*Σ'άρκι*; Τι παράξενη λέξη...» σχολίασε η Νίθρα, αλλά ο Ρόλμαρ και ο Βάνμιρ παρατήρησαν ότι η Ρουζβάνη την είχε αμέσως αρθρώσει σωστά.

«Πρέπει να είσαι καλή με τις άγνωστες γλώσσες, πάντως,» της είπε ο Βάνμιρ.

«Γιατί το λες αυτό;»

«Γιατί είπες το *σ'άρκι* σχεδόν όπως το λένε κι οι Ποιμένες.»

«Γνωρίζω πολλές γλώσσες,» παραδέχτηκε η Νίθρα. «Όπως, για παράδειγμα, τη δική σας. Δεν προσέξατε ότι κι αυτή τη μιλάω καλά;»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Ρόλμαρ.

«Οι Ρουζβάνοι έχετε ταλέντο στη γλωσσομάθεια,» είπε ο Βάνμιρ.

«Το ξέρω· το έχω διαβάσει.»

«Είμαι σίγουρη για τούτο,» αποκρίθηκε η Νίθρα, ψυχρότερα από τον βορινό άνεμο που φυσούσε επάνω στο Παρατηρητήριο.

Τι την έπιασε τώρα; απόρησε ο Βάνμιρ. «Γιατί τέτοια μούρη;» τη ρώτησε. «Είπα κάτι προσβλητικό;»

Η Νίθρα μειδίασε, καλοπροαίρετα. «Όχι· με συγχωρείς. Απλά, λένε διάφορα για τη φυλή μου... όπως κι αυτό, αναμφίβολα, θα το γνωρίζεις.»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Ναι· και;»

«Δεν είναι ωραίο, ξέρεις, οι αλλογενείς να σε βλέπουν σα νάχεις κάποιο κέρατο στο κούτελο.»

Ο Ρόλμαρ γέλασε. «Μπορείς να μείνεις ήσυχη, Νίθρα· εμείς δε βλέπουμε κανένα κέρατο στο κούτελό σου. Απλά, ο Βάνμιρ είναι λιγάκι... ερευνητικός τύπος.»

«Πράγματι,» συμφώνησε εκείνος, μ'ένα νεύμα. «Και θα ήθελα, κάποτε, να κάνω κάποια πειράματα επάνω σου, αν μου το επιτρέπεις,» είπε στη Νίθρα, που τα μάτια της γούρλωσαν.

Ο Ρόλμαρ καθάρισε, δυνατά, το λαιμό του.

«Πού ήσουν τόση ώρα;» έκανε ο Ρόλμαρ, βλέποντας τον Βάνμιρ ν'ανεβαίνει τη σκάλα του Παρατηρητηρίου. Είχε ήδη σουρουλώσει και βαθιές σκιές είχαν πέσει γύρω από το κάστρο Ράλτον, ενώ ο α-γέρας είχε δυναμώσει, φέρνοντας από τα βόρεια το ψύχος των Καρμώζ.

«Ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσα,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, που είχε πάει στο φρουρίο, ώστε να προετοιμαστεί για τη νυχτερινή του

σκοπιά στο Παρατηρητήριο. Τώρα, στον δεξή του ώμο βρισκόταν ένας σχετικά μεγάλος δερμάτινος σάκος.

«Τι έχεις εκεί μέσα;» τον ρώτησε ο Ρόλμαρ, ο οποίος είχε ήδη σηκωθεί από το πέτρινο κάθισμά του και τώρα σηκωνόταν και η Νίθρα απ'το δικό της.

«Μια στιγμή!» έκανε ο Βάνμιρ, στενεύοντας τα μάτια του και ατενίζοντάς τους. «Αυτό θα φανεί περίεργο, αν πέσετε σε έξυπνους φύλακες...»

Ο Ρόλμαρ συνοφρυώθηκε. «Ποιο;»

«Η Νίθρα είναι πολύ πιο κοντή από σένα, δε βλέπεις; Ακόμα και με τη δική μου κάπα, αν οι φρουροί σας δούνε μαζί, ίσως να παραξενευτούν. Δε μπορεί να μη φανεί η διαφορά ύψους.»

Ο Ρόλμαρ μόρφασε, υποτονθορύζοντας μια κατάρα. «Έχεις δίκιο...»

«Δε θα μείνω εδώ,» δήλωσε, για πολλοστή φορά, η Ρουζβάνη.

«Μην ανησυχείς· νομίζω πως υπάρχει λύση,» της είπε ο Βάνμιρ.

«Τι λύση;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Να πας πρώτα εσύ στο κάστρο και να περιμένεις τη Νίθρα να έρθει μετά. Έτσι, θα αποφύγετε να σας δουν οι φρουροί μαζί, και δε θα καταλάβουν τη διαφορά ύψους.»

«Καλή ιδέα,» είπε η Ρουζβάνη.

«Τώρα, ό,τι και να σου λέγανε ‘καλή ιδέα’ θα το έβρισκες,» σχολίασε ο Ρόλμαρ.

«Όχι αν δεν ήταν!» αντιγύρισε εκείνη· μια γυαλάδα θυμού πέρασε από τα μελιά της μάτια.

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Βάνμιρ τον Ρόλμαρ. «Διαφωνείς; Γιατί;»

«Εντάξει, δε διαφωνώ,» αποκρίθηκε εκείνος· «ας το κάνουμε έτσι. Αν και πάλι δεν είναι απόλυτα ασφαλές...»

«Βγάλε τη φούστα σου,» είπε ο Βάνμιρ στη Νίθρα.

«Ορίστε;» έκανε εκείνη.

«Για να βάλεις το παντελόνι μου. Θα φανεί παράξενο στους φρουρούς, άμα με δουν με φούστα· δε συνηθίζω να ντύνομαι έτσι...» Άφησε κάτω το δερμάτινό του σάκο και τράβηξε από μέσα ένα παντελόνι, προτείνοντάς το στη Νίθρα.

Εκείνη το πήρε και πήγε σε μια σκοτεινή μεριά του Παρατηρητηρίου –κάτω από μια λίθινη προεξοχή που εμπόδιζε το φως του φεγγαριού–, για να ντυθεί. Ο Ρόλμαρ και ο Βάνμιρ την περίμεναν.

«Τι έχεις εκεί μέσα;» ρώτησε ο πρώτος τον δεύτερο, δείχνοντας το σάκο με το σαγόνι του.

«Κάποια πράγματα που ίσως να μου φάνουν χρήσιμα,» απάντησε μόνο εκείνος.

Από αυτά που ετοιμάζεις χτες βράδυ, άραγε; αναρωτήθηκε ο Ρόλμαρ, αλλά δεν πίεσε το θέμα. «Να προσέχεις,» είπε.

«Δεν περίμενα τόσο μεγάλο συναισθηματισμό από εσένα, αδελφέ,» μειδίασε στραβά ο Βάνμιρ.

Εκείνη τη στιγμή, η Νίθρα βγήκε από τις σκιές, ντυμένη με το παντελόνι, ενώ κρατούσε τη φούστα της διπλωμένη στο δεξί χέρι. «Μου είναι πολύ μεγάλο,» είπε στους δίδυμους, οι οποίοι παρατήρησαν πως, όντως, της ήταν μεγάλο, και χαμογέλασαν πλατιά. Οι Ρουζβάνοι διέθεταν μικροκαμωμένα σώματα σε σχέση με τους Ωθράγκος· κι επιπλέον, η Νίθρα ήταν γυναίκα, πράγμα που την έκανε ακόμα πιο μικρόσωμη.

«Ωστόσο, *μπορείς* να το φορέσεις,» της αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Πάμε στο Ράλτον.» Και, γυρίζοντας, άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα. Η Νίθρα πήρε τον ταξιδιωτικό της σάκο στον ώμο και τον ακολούθησε, δίχως καθυστέρηση. Παρότι το παντελόνι του Βάνμιρ τής ήταν μεγάλο, δεν είχε πρόβλημα στο βάδισμα, γιατί το είχε περάσει μέσα στις μαύρες της μπότες.

Στον προθάλαμο, ο Ρόλμαρ μισάνοιξε την κρυφή πέτρινη θύρα. «Θα περιμένεις να φτάσω στην πύλη του κάστρου και, τότε, θα αρχίσεις να έρχεσαι, εντάξει; Θα βρίσκομαι εκεί· δε θα φύγω,» είπε στη Ρουζβάνη.

Εκείνη έγνεψε καταφατικά, μ'ένα κοφτό κούνημα του κεφαλιού. Ο Ωθράγκος μπορούσε να δει ότι ήταν αγχωμένη, από τα σφιγμένα της χείλη και από την αλύγιστη όψη του προσώπου της. «Χαλάρωσε,» της πρότεινε, αγγίζοντας της τον ώμο. «Δεν πρέπει να μοιάζεις σφιγμένη στους φρουρούς των επάλξεων. Ο Βάνμιρ ποτέ δεν είναι σφιγμένος.»

«Πήγαινε!» τον προέτρεψε η Νίθρα, μ'ένα αδύναμο σπρώξιμο στο μπράτσο. «Ξέρω τι πρέπει να κάνω.»

Ξεπαρμένη, πράγματι...! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, και βγήκε από το Παρατηρητήριο, ξεκινώντας να πηγαίνει προς το κάστρο. Οι σκοποί, φυσικά, δεν του έδωσαν ιδιαίτερη σημασία. Άλλωστε, δεν ήταν η πρώτη φορά που οι δίδυμοι του Άρχοντά τους τριγύριζαν έξω από το Ράλτον τα βράδια...

Ο Ρόλμαρ πέρασε την ανοιχτή πύλη, και σταμάτησε, περιμένοντας τη Νίθρα να έρθει. Για μια στιγμή, νόμιζε ότι η Ρουζβάνη το είχε, τελικά, μετανιώσει και θα δειλίαζε να πλησιάσει· όμως, ύστερα, είδε μια κουκουλοφόρο μορφή να ζυγώνει, βαδίζοντας με ρυθμό που δεν ταίριαζε και τόσο στον Βάνμιρ... *Αλλά εγώ ξέρω καλά τον αδελφό μου· οι φύλακες στις επάλξεις δεν τον ξέρουν το ίδιο καλά. Δε θα καταλάβουν τίποτα. Εξάλλου, ποιος μπορεί να έρχεται στο κάστρο από την ίδια κατεύθυνση που ήρθα κι εγώ; Μονάχα ένας...*

Σύντομα, η Νίθρα ήταν κοντά του, χωρίς να γίνει κανένα επεισόδιο. Ο Ρόλμαρ κοίταξε το πρόσωπό της μέσα από την κουκούλα, το οποίο ήταν ανέκφραστο. «Πάμε,» της ψιθύρισε. Εκείνη έγλειψε τα χείλη, νεύοντας καταφατικά.

Ξεκίνησαν να διασχίζουν την καστραυλή του Ράλτον, κατευθυνόμενοι προς το κεντρικό φρουρίο, όπου διέμενε ο Άρχοντας-Φύλακας των Συνόρων και η οικογένειά του. Ο Ρόλμαρ δεν είδε κανέναν να τους δίνει ιδιαίτερη σημασία. Όλα ήταν ήσυχα.

Σκοτάδι κυριαρχούσε στους στάβλους, το οποίο διαλυόταν μονάχα σε ένα σημείο από μία αναμμένη λάμπα, και σ' αυτό το σημείο φαινονταν δύο άντρες να παίζουν πεσσούς: ο Σταβλάρχης Κάλραμ και ένας στρατιώτης· κανένας από τους δύο δε στράφηκε στο μέρος του Ρόλμαρ και της Ρουζβάνης.

Ο Ναός του Ούργκολ –ο οποίος ήταν μια συγκέντρωση πέντε κοντών, χοντρών κιόνων, με έναν πέτρινο βωμό στη μέση– φωτιζόταν αποκλειστικά από το φεγγαρόφωτο, ενώ η ιεροκατοικία του Βάγκραμ –ουσιαστικά, τίποτα παραπάνω από μια λίθινη καλύβα– βρισκόταν τυλιγμένη στο σκοτάδι· ο τυφλός ιερέας, μάλλον, κοιμόταν.

Στο στρατώνα, ως συνήθως, ορισμένα φώτα ήταν αναμμένα και ορισμένα σβηστά, αλλά κι απο κεί, σίγουρα, κανείς δεν έμοιαζε να δίνει ιδιαίτερη σημασία στον γιο του Άρχοντα Άραντιρ και στην αλλοδαπή Ρουζβάνη.

Όταν μπήκαν στο κεντρικό φρούριο, ο Ρόλμαρ άρχισε να βαδίζει πιο γρήγορα μέσα στους διαδρόμους.

«Γιατί τρέχεις;» τον ρώτησε η Νίθρα, σιγανά.

«Γιατί δε θέλω να συναντήσω κανένα από τ'αδέλφια μου.»

«Έχεις κι άλλα αδέλφια;»

«Ναι. Σςς, τώρα.»

Ο Ρόλμαρ αντιλαμβανόταν πως, αν έβρισκε στο δρόμο του τον Άσιλθαρ, θα την είχε πολύ άσχημα· γιατί, έτσι και ο μικρός καταλάβαινε ότι ο κουκουλοφόρος δεν ήταν ο Βάνμιρ (που σχεδόν σίγουρα θα το καταλάβαινε!), τότε όλο το κάστρο θα μάθαινε πως ο Ρόλμαρ είχε φέρει μέσα κάποιον άγνωστο –ή κάποια άγνωστη, αν ο Άσιλθαρ κατάφερνε να δει το πρόσωπό της. Επίσης, και η Μιάνη δεν ήταν μικρή απειλή. Καλύτερα να μη συναντούσε κανέναν απ'τους δυο τους!

Φάνηκε τυχερός, τελικά. Η αδελφή του, μάλλον, κοιμόταν, ή ασχολιόταν με κάποιο από τα γλυπτά της, και δεν τριγύριζε στο κάστρο βραδιάτικα· ενώ ο Άσιλθαρ ή κοιμόταν επίσης ή είχε λάβει την προειδοποίηση του Ρόλμαρ πολύ σοβαρά. *Και καλά θα έκανε να την έλαβε σοβαρά!*

Ο Ρόλμαρ άνοιξε την πόρτα του δωματίου του και μπήκε, ακολουθούμενος καταπόδας από τη Νίθρα. Ύστερα, έκλεισε και τράβηξε το σιδερένιο σύρτη, για να μη μπει κανείς αναπάντεχα.

«Εδώ είσαι ασφαλής,» είπε στη Ρουζβάνη.

Εκείνη έβγαλε την κουκούλά της και κοίταξε το μέρος· ιδιαίτερη σημασία φάνηκε να έδωσε στο χάρτη πάνω από το γραφείο και στους πίνακες στους τοίχους.

«Σ'αρέσουν οι πίνακες;» τη ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Ωραίοι είναι,» χαμογέλασε η Νίθρα, μοιάζοντας τώρα να έχει πραγματικά χαλαρώσει.

Ο Ρόλμαρ έλυσε την κάπα από το λαιμό της και την έβαλε στη ντουλάπα... με κάποια επιφύλαξη, φυσικά, γιατί ήταν του Βάνμιρ, και ποτέ δεν ξέρει κανείς τι μπορεί να είχε επάνω.

«Θέλεις να σου προσφέρω κάτι;» ρώτησε τη Νίθρα. «Φαγητό, ποτό;»

Η Ρουζβάνη άγγιξε την πλάτη της καρέκλας του γραφείου. «Μου επιτρέπεις;»

«Φυσικά· σαν στο σπίτι σου.»

Η Νίθρα κάθισε, αφήνοντας το σάκο της κάτω. «Απλά, θέλω να βγάλω αυτές τις μπότες.» Έσκυψε, αρχίζοντας να τις λύνει. «Τις φοράω για τρεις ολόκληρες ημέρες, συνέχεια· χωρίς να υπολογίζω τον καιρό που πέρασα στο Παρατηρητήριό σας, το οποίο, από μια άποψη, είναι πιο εφιαλτικό από τους δρόμους τούτου του Βασιλείου.» Πήρε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί από τη δεξιά της μπότα και το έβαλε στο σάκο της. *(Τι ήταν αυτό; αναρωτήθηκε ο Ρόλμαρ, μα δε μίλησε.)* Με τη μύτη του ενός υποδήματος πίεσε τη φτέρνα του άλλου, βγάζοντάς το, για να φανερώσει μια γαλάζια μάλλινη κάλτσα, η οποία σχεδόν αμέσως καλύφθηκε από την άκρη του παντελονιού του Βάνμυρ. Ύστερα, η Νίθρα ξεφορτώθηκε και τη δεύτερή της μπότα και τεντώθηκε επάνω στην ξύλινη, επενδυμένη με ύφασμα καρέκλα του γραφείου, σταυρώνοντας τα πόδια της στον αστράγαλο και κάνοντας τους ώμους της πίσω.

Ο Ρόλμαρ, που την παρατηρούσε, έπρεπε να παραδεχτεί ότι ήταν γοητευτική, παρότι Ρουζβάνικα μικρόσωμη. Γέμισε ένα αργυρό ποτήρι με κρασί και της το πρόσφερε, προτού γεμίσει ένα και για τον εαυτό του.

«Ευχαριστώ,» είπε η Νίθρα, και ήπια μια μεγάλη γουλιά. «Αυτή είναι, πραγματικά, η μόνη αληθινή ξεκούραση που είχα από τότε που ήρθα στο Νόρβηλ. Και δεν είμαι πλέον κυνηγημένη· όχι άμεσα, τουλάχιστον.»

«Σε καταδίωκαν σε κάθε σου βήμα, ο Σάβμιν και οι δικοί του;» Ο Ρόλμαρ κάθισε επάνω στο γραφείο, κοντά της.

«Ουσιαστικά, ναι,» αποκρίθηκε η Νίθρα, πίνοντας ακόμα μια γουλιά κρασί. «Και νόμιζα ότι ήμουν χαμένη, όταν δε μπορούσα να πάω αλλού, παρά μόνο προς τα σύνορα με τη Στέπα. Φάνηκα τυχερή που σας βρήκα, κι ακόμα πιο τυχερή που με κρύψατε. Άλλοι πιθανώς να με παρέδιδαν. Γιαυτό κιόλας, στην αρχή, είχα προσπαθήσει να χρησιμοποιήσω την Πειθώ μου επάνω σας. Δε σας ήξερα, Ρόλμαρ...»

«Δεν έγινε και κανένα μεγάλο κακό,» της χαμογέλασε εκείνος. Μετά, κοίταξε γύρω-γύρω, το δωμάτιό του. «Δυστυχώς,» είπε, «δεν υπάρχει και πολύς χώρος εδώ, για να μπορούν να απομονωθούν δύο άνθρωποι, ο ένας από τον άλλο... και σε ξενώνα δε γίνεται να σε πάω... Καταλαβαίνεις γιατί...»

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε η Νίθρα· «δεν έχω πρόβλημα. Μόνο, αν είναι δυνατόν, θα ήθελα να κάνω ένα μπάνιο. Έχω κάνα μήνα να κάνω μπάνιο –από τότε που έφυγα από το Βασίλειο Νούφρεκ.»

Ο Ρόλμαρ κατέβηκε από το γραφείο. «Θα ζητήσω από τους υπηρέτες να ζεστάνουν νερό και να το φέρουν,» προθυμοποιήθηκε. «Δεν υπάρχει υδρευτικό σύστημα στο Ράλτον, ακόμα –και ισχύει χρόνια αυτή η κατάσταση.»

«Αν είναι κόπος–» άρχισε η Νίθρα.

«Όχι, δεν είναι καθόλου κόπος. Μονάχα ένα πράγμα θέλω από σένα: Κρύψου μέσα στη ντουλάπα, για να μη σε δουν οι υπηρέτες, εντάξει;»

«Φυσικά.» Η Ρουζβάνη κατένευσε, καθώς σηκωνόταν όρθια.

«Και οι μπότες, ο σάκος και το κρασοπότηρο –πάρτα μαζί σου· μην τα ξεχάσεις έξω,» τόνισε ο Ρόλμαρ και, ανοίγοντας την πόρτα, βγήκε απ'το δωμάτιο.

Πίσω του, η Νίθρα χαμογέλασε, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

Ο Βάνμιρ καθόταν μόνος στον προθάλαμο του Παρατηρητηρίου, περιμένοντας. Η σιγαλιά της πέτρας και οι σκιές της λυχνίας των περιέβαλαν. Ήταν ήρεμος, σχεδόν γαλήνιος· μία από τις λίγες στιγμές που εκείνος βρισκόταν σε μια τέτοια κατάσταση. Όμως ο κίνδυνος και η αναμονή των ήχων από το βάραθρο τον συνάρπαζαν, σαν κάτι να έκλεβε την ανάσα από μέσα του και να τον άφηνε αδύναμο, αλλά έτοιμο για δράση όταν η κατάλληλη στιγμή ερχόταν.

Μπορεί ετούτη την ώρα να βρίσκομαι μπροστά σε μια πολύ μεγάλη ανακάλυψη, σκεφτόταν ο γιος του Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον. Κανείς άλλος δεν έχει ποτέ μιλήσει για υπόγεια κάτω από την περιοχή του κάστρου μας. Τι κρύβεται εκεί; Ποιοι κρύβονται εκεί; Είναι, μήπως, πολιτικοί εχθροί μας, όπως υποστηρίζει ο Ρόλμαρ; Δεν είναι καθόλου χαζός ο αδελφός μου· κάτι τέτοια τα πιάνει σα γέρακας της Στέπας. Ωστόσο, δε μπορώ παρά να έχω τις αμφιβολίες μου, γιατί – δεν έχουμε πολιτικούς αντιπάλους εδώ πάνω, μα το Μαύρο Άνεμο! Αλλά, το δίχως άλλο, έχουμε εχθρούς, αλλιώς ποιος ήταν ο επίδοξος εισβολέας που τρόμαξε τη Νίθρα;

Και το πλάσμα που βρυχιόταν; Τι ήταν αυτό; Ακόμα ένα μυστήριο. Πάντως, αν όντως ήταν κάποιο τέρας –και τι άλλο μπορεί να ήταν;–, τότε πρέπει να αποτελούσε εχθρό των εχθρών του Ράλτον· αλλιώς, γιατί τους κατασπάραζε; *Ή, μήπως, δεν τους κατασπάραζε, τελικά; Η Νίθρα, άλλωστε, απλά είπε πως, μαζί με τους βρυχηθμούς, άκουγε και ανθρώπινα ουρλιαχτά, σαν κάποιοι να σφάζονταν... Όμως τι άλλο μπορεί να σημαίνει τούτο;*

Ένας θόρυβος διέκοψε τις σκέψεις του.

Κλικ... κλακ... κλικ... κλακ...

Κάποιος έρχεται! Ο Βάνμιρ άρπαξε τη λυχνία και πλησίασε το άνοιγμα στον τοίχο (εκείνος κι ο αδελφός του είχαν παραμερίσει το μπαούλο από μπροστά). Γονάτισε και κοίταξε μέσα στο σκοτάδι... για να δει μονάχα αυτό: σκοτάδι. Αλλά ο ήχος συνεχιζόταν: *Κλικ... κλακ... κλικ...* Κάποιος ανέβαινε· κάποιος σκαρφάλωνε το βάραθρο, όπως και πριν.

Ας μην τον προειδοποιήσω για την παρουσία μου, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, και τράβηξε τη λυχνία προς τα πίσω, αντί να τεντώσει το χέρι του μέσα στο σκοτάδι, με την ελπίδα να φωτίσει τον σκαρφαλωτή. *Αν είναι εχθρός, μάλλον με συμφέρει να τον πιάσω απροετοίμαστο.* Αλλά, βέβαια, ο ερχόμενος από το έρεβος άγνωστος ίσως ήδη να είχε δει το φως του Βάνμιρ. *Να πάρει!* καταράστηκε εκείνος εντός του. *Έπρεπε να ήμουν προσεκτικότερος.* Τραβήχτηκε πίσω, ενώ, συγχρόνως, ξεθηκάρωνε το ξιφίδιο από τη ζώνη του.

Τότε, μια άλλη σκέψη πέρασε απ'το νου του: *Ίσως, όμως, να μην είναι νοήμων ο αντίπαλός μου. Γιατί, αν ανήκει σ'αυτούς τους πιθήκους για τους οποίους μίλησε η Ρουζβάνη, μάλλον δε θα έχει κανονική ανθρώπινη νοημοσύνη. Επομένως, μπορεί ακόμα να τον πιάσω εξ απήνης!*

Ο Βάνμιρ περίμενε.

Κλικ... κλακ... κλικ... κλακ... κλικ... κλακ... κλικ... κλακ... ΚΛΙΚ... ΚΛΑΚ... ΚΛΙΚ... ΚΛΑΚ... ΚΛΙΚ... ΚΛΑΚ... ΚΛΙΚ... ΚΛΑΚ... ΚΛΙΚ... ΚΛΑΚ...

Ο ήχος είχε αρχίσει να δυναμώνει. Ο Βάνμιρ αισθανόταν ότι δεν μπορούσε να περιμένει άλλο: Γονάτισε και μπήκε στο άνοιγμα του τοίχου, βαστώντας στο ένα χέρι το ξιφίδιο και στο άλλο τη λάμπα.

ΚΛΑΚ... ΚΛΙΚ... ΚΛΑΚ... ΚΛΙΚ...

Φώτισε προς κάτω.

...ΚΛΙΚ...

Ένα αντρικό πρόσωπο.

Δύο μάτια γούρλωσαν.

Ένα στόμα άνοιξε και ούρλιαξε.

Ο άγνωστος γλίστρησε και έπεσε στο έρεβος του βαράθρου.

«ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ...!»

Ο Βάνμιρ δεν πρόλαβε να δει και πολλά από τον σκαρφαλωτή, πλην του ότι στα χέρια του είχε κάτι μεταλλικούς γάντζους, προφανώς φτιαγμένους ειδικά για σκαρφάλωμα. *Μα το Μαύρο Άνεμο, τον τρώμαξα... και έπεσε*, σκέφτηκε, ταραγμένος.

Και το χειρότερο απ'όλα ήταν πως δεν του έμοιαζε με τέρας, παρά με κανονικό άνθρωπο. Ωστόσο, τον είχε δει για τόσο λίγο που δεν μπορούσε να είναι βέβαιος· ίσως, τελικά, να *ήταν* άνους. Ίσως να ήταν πίθηκος, όπως είχε πει η Νίθρα. Αλλά, αν ίσχυε τούτο, τότε πού είχε βρει εργαλεία αναρρίχησης;

Ο Βάνμιρ σηκώθηκε όρθιος, μέσα στον προθάλαμο. Αναποφάσιστος και μπερδεμένος.

Η σιγαλιά της πέτρας τον τύλιξε πάλι.

Ο Ρόλμαρ χτύπησε το ένα φύλλο της ντουλάπας. «Μπορείς να βγεις.»

Το φύλλο άνοιξε και η Νίθρα βγήκε, μαζί με το κρασοπότηρο, τις μπότες και το σάκο της. «Όλα εντάξει;» ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Η μπανιέρα είναι γεμάτη. Πήγαινε, με την ησυχία σου.»

«Σ'ευχαριστώ και πάλι,» είπε η Νίθρα, σφίγγοντας, στιγμιαία, τον ώμο του. Ακούμπησε το κρασοπότηρό της στο γραφείο, άφησε τις μπότες και το σάκο της στο πάτωμα, και άνοιξε την πόρτα του μπάνιου, για να χαθεί απ'τα μάτια του Ρόλμαρ.

Εκείνος έβγαλε από το επάνω μέρος της ντουλάπας μία κουβέρτα και την άπλωσε δίπλα από το κρεβάτι του δωματίου. Σκόπευε να κοιμηθεί κάτω, αφήνοντας τη Ρουζβάνη να αναπαυθεί ποιοτικά ύστερα από το μακρύ και δύσκολο ταξίδι της. Εξάλλου, ο Ρόλμαρ πάντα ήταν καλός οικοδεσπότης, κι αυτό ήθελε να λέγεται.

Πλησίασε το παράθυρό του, για να κοιτάξει προς τα βόρεια, προς το βράχο του Παρατηρητηρίου. Τίποτα παράξενο δε φαινόταν απο κεί... αλλά και πότε φαινόταν κάτι παράξενο από το Παρατηρητήριο; Ποτέ. *Ίσως ο Βάνμυρ να είναι νεκρός εκεί μέσα και να μην το ξέρω...* Κούνησε το κεφάλι, για να καθαρίσει το νου του από αυτή την άσχημη σκέψη. Τα πράγματα, σίγουρα, δεν ήταν τόσο δραματικά, αλλιώς κάτι κακό θα είχε συμβεί στη Νίθρα, όσο κρυβόταν στο Παρατηρητήριο.

Ο Βάνμυρ έκανε βόλτες μέσα στον προθάλαμο, ανήσυχος και έχοντας τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του. Το ξιφιδιό του ήταν και πάλι θηκαρωμένο στη ζώνη του, ενώ η λάμπα κρεμόταν από το σιδερένιο γάντζο, όπως και πριν. Κανένας ήχος δεν ερχόταν πλέον από το βάραθρο, και ο γιος του Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον αναρωτιόταν τι να κάνει. Να προσπαθούσε να κατεβεί στον πυθμένα του βαράθρου; Είχε φέρει μαζί του τον ανάλογο εξοπλισμό· πίστευε ότι θα κατόρθωνε να πιαστεί στις πέτρες αρκετά καλά και να μη γλιστρήσει. Μα κάτι τον συγκρατούσε.

Μέχρι στιγμής, όσοι έχουν σκαρφαλώσει εκεί πάνω έχουν γκρεμοτσακιστεί. Γιατί; Είναι αυτοί χειρότεροι από μένα στην αναρρίχηση; Μάλλον, όχι. Είναι, μήπως, ο εξοπλισμός τους χειρότερος; Για τούτο δεν μπορούσε να είναι βέβαιος, γιατί δεν είχε καταφέρει να δει καλά τον σκαρφαλωτή του βαράθρου, πριν από λίγο· μόλις τον φώτισε, εκείνος γλίστρησε. Ωστόσο, υπήρχε μια πολύ καλή πιθανότητα τα πράγματα να ήταν έτσι. Αλλά, αν δεν είναι, τότε θα τσακιστώ κι εγώ. Και δεν είχε καμία επιθυμία να γνωρίσει τη γη από τόσο κοντά!

...ρρααααααρρρ...

Ένας ήχος –ή, για την ακρίβεια, ένας βρυχηθμός. Λιγάκι αδύνατος, όμως, και προερχόμενος, προφανώς, από μεγάλο βάθος.

Ο Βάνμυρ άρπαξε αμέσως τη λυχνία από το γάντζο και πήγε στο άνοιγμα, για ν'ακούσει.

Κι άλλοι βρυχηθμοί. *Η Νίθρα είχε δίκιο· δεν κάνει άνθρωπος έτσι... Και ουρλιαχτά... τα οποία πρέπει να είναι ανθρώπινα, ή ίσως πιθηκίσια. Κάτι πολύ κακό συμβαίνει εκεί κάτω. Τι να κάνω;*

Ο Βάνμιρ προσπάθησε να φωτίσει προς το βάθος, αλλά, φυσικά, δεν μπορούσε να φτάσει ως τον πάτο του βαράθρου. «Δέκα χιλιάδες κατάρες!...» γρύλισε κάτω απ'την ανάσα του.

Οι βρυχηθμοί και τα ουρλιαχτά συνεχίζονταν.

Το βλέμμα του Ρόλμαρ έπεσε στο σάκο της Νίθρα, καθώς την περίμενε να τελειώσει το μπάνιο της. Και στο μυαλό του αμέσως ήρθε μια εικόνα: η Ρουζβάνη να τραβά ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί από τη μπότα της και να το βάζει στο σάκο. Ένα χαρτί που είχε κινήσει την περιέργεια του Ωθράγκος.

Ελπίζω να μην τελειώσει τώρα το μπάνιο της, σκέφτηκε, και πλησίωσε το σάκο. Γονάτισε πλάι του και τον έλυσε. Το τυλιγμένο χαρτί ήταν πάνω-πάνω, έτσι δε χρειάστηκε να ψάξει για να το βρει. Δεν είναι και ό,τι καλύτερο να ψαχουλεύεις τα πράγματα των άλλων, όταν δεν κοιτάζουν, μα αυτή η Ρουζβάνη μοιάζει παράξενη, και δε βλέπτε να ξέρει κανείς ποιον κρύβει μέσα στο φρούριό του.

Ο Ρόλμαρ πήρε το τυλιγμένο χαρτί και το άνοιξε, βαστώντας το με τα δύο χέρια. Για να αποκαλύψει έναν χάρτη. Χαμογέλασε, αναγνωρίζοντας τη χώρα του, το Βασίλειο Νόρβηλ. Προφανώς, η Νίθρα είχε αγοράσει ετούτο το χάρτη για να προσανατολιστεί· γιαυτό κιόλας τον είχε στη μπότα της, ώστε να είναι πάντα εύκολος να τον κοιτάξει. Ο Ωθράγκος τον έβαλε πάλι στο σάκο της, και έδεσε τα λουριά.

Παραείμαι καχύποπτος, σκέφτηκε, καθώς σηκώνονταν όρθιος, κουτώντας το κεφάλι.

Ο σαματάς έπαψε, και η σιγή απλώθηκε πάλι.

Τους σκότωσε όλους; αναρωτήθηκε ο Βάνμιρ, και σηκώθηκε στα μπουτοφορεμένα του πόδια, απομακρυνόμενος από την τρύπα. Τι ακριβώς συμβαίνει εκεί κάτω; Πρέπει να μάθω. Υπήρχε μια λύση, όμως ίσως να προκαλούσε περισσότερη φασαρία από ό,τι εκείνος θα επιθυμούσε. Ωστόσο, πρέπει να το ρισκοκινδυνέψω. Μ'αυτό τον τρόπο, ίσως καταφέρω να πάρω κάποια πληροφορία.

Ο Βάνμιρ πλησίασε το μεγάλο του σάκο και πήρε από μέσα μια μέτρια φιάλη λαδιού. Την άνοιξε και έβαλε ένα ποτισμένο με λάδι πανί

στο στόμιό της. Έπειτα, ζύγωσε το άνοιγμα του τοίχου. Γονάτισε πλάι του. Άναψε το πανί μ'ένα τσακμάκι και εκτόξευε τη μπουτίλια προς τα κάτω. Την είδε να πέφτει, και να πέφτει, και να πέφτει....

Πόσο βαθύ είναι;

Η φωτιά επάνω στο πανί της φιάλης έγινε ένα μικρό άστρο μέσα στο ατέρμονο έρεβος.

Και μετά, το άστρο εξερράγη, καθώς η φιάλη χτύπησε στις πέτρες του πάτου και θρυμματίστηκε, με αποτέλεσμα το λάδι να χυθεί παντού τριγύρω και οι φλόγες να πηδήσουν λαίμαργα επάνω του.

Αλλά, δυστυχώς, δε φανέρωσαν τίποτα το ιδιαίτερο στον Ωθράγκος που κοιτούσε από ψηλά.

«Είκοσι χιλιάδες κατάρες!...» έφτυσε ο Βάνμιρ. *Πού πήγαν όλοι; Τώρα βρήκαν να φύγουν;*

Περίμενε κάποιος να εμφανιστεί, μα οι φλόγες, τελικά, πέθαναν και το μέρος τυλίχτηκε πάλι στο σκοτάδι, απογοητεύοντας τον νεαρό Ωθράγκος.

«Ρόλμαρ;» Η φωνή της Νίθρα ήρθε από την κλειστή πόρτα του μπάνιου.

«Ναι.»

«Έχεις μια ρόμπα;»

Ο Ρόλμαρ άνοιξε την ντουλάπα και πήρε από μέσα μια γκριζα ρόμπα με πάνινη ζώνη. «Ναι.»

Η πόρτα του μπάνιου άνοιξε στο ελάχιστο, ίσα για να φανεί το πρόσωπο της Ρουζβάνης και για να βγει το γυμνό της χέρι. Ο Ρόλμαρ τής έδωσε το ένδυμα. «Ευχαριστώ,» είπε εκείνη, και έκλεισε πάλι. Ύστερα, η πόρτα άνοιξε διάπλατα, και η Νίθρα βγήκε, ντυμένη με τη γκριζα ρόμπα και κρατώντας τα ρούχα της στα χέρια, τυλιγμένα σε ένα κουβάρι. *Χειρότερα από τον Βάνμιρ φέρεται στην ενδυμασία της.* Τα μαύρα της μαλλιά ήταν βρεγμένα από το μπάνιο, και χύνονταν λυτά στους ώμους της.

«Είναι αργά,» είπε ο Ρόλμαρ. «Θέλεις να κοιμηθείς;»

«Ναι. Γιατί όχι;» Άφησε τα ρούχα της επάνω στην καρέκλα του γραφείου. «Είμαι πτώμα, ούτως ή άλλως.»

Ο Ρόλμαρ ξάπλωσε στην κουβέρτα που ήταν απλωμένη στο πάτωμα. Είχε βγάλει τις μπότες και τα δικά του ρούχα πριν από λίγο, για να φορέσει μια άνετη μαύρη ρόμπα.

Η Νίθρα τον κοίταξε καλά-καλά, σα ν'απορούσε μ'αυτό που έβλεπε. «Τι κάνεις εκεί;» είπε. «Δεν πιστεύω να νομίζεις ότι θα κοιμηθώ στο κρεβάτι, ενώ εσύ θα κοιμάσαι κάτω!»

«Δε με πειράζει,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Είσαι φιλοξενούμενη, και θα ήταν αγένεια να μην—»

«Ρόλμαρ.» Η Νίθρα τον πλησίασε και γονάτισε κοντά του. «Αυτό το φρούριο είναι της οικογένειάς σου. Εγώ είμαι ξένη σ'ετούτο τον τόπο· θα ήταν αγένεια από το δικό μου μέρος, αν σε έδιωχνα από το κρεβάτι σου. Ήδη έχετε κάνει πολλά για μένα. Σε παρακαλώ, εγώ θα κοιμηθώ κάτω.»

Ο Ρόλμαρ έπρεπε να παραδεχτεί πως ήταν λογικά όλα όσα έλεγε η Ρουζβάνη. Πράγματι, ήταν ξένη εδώ, και πράγματι την είχαν ήδη βοηθήσει αρκετά. «Εντάξει,» της είπε, και σηκώθηκε από την κουβέρτα. «Αλλά, αν δεν είσαι βολικά—»

«Είμαι πιο βολικά απ'ό,τι ήμουνα εδώ και *ημέρες!*» τόνισε η Νίθρα, ξαπλώνοντας.

Ο Ρόλμαρ κατένευσε και ανέβηκε στο κρεβάτι, νιώθοντας το κεφάλι του λιγάκι μουδιασμένο. *Ήταν κουραστική μέρα...* σκέφτηκε.

Από κάτω του, η Νίθρα χαμογέλασε, αχνά.

Αν μη τι άλλο, ας μάθουμε, τουλάχιστον, ένα πράγμα: Πόσο βαθύ είναι αυτό το τρισκατάρατο βάραθρο.

Ο Βάνμιρ πήγε ξανά στο σάκο του και τον άνοιξε, για να βγάλει από μέσα μια μεγάλη κουλούρα σχοινί, κομποδεμένη ανά μέτρο. Καθώς την κοίταξε, όμως, μια άλλη σκέψη πέρασε απ'το νου: *Είμαι δειλός. Μ'αυτό το πράγμα, σίγουρα μπορώ να κατεβώ ο ίδιος, χωρίς να κινδυνέψω να πέσω. Ο αναρριχητής που ερχόταν πριν δεν είχε σκοινί. Έριξε μια ματιά τριγύρω, στον προθάλαμο. Ένα καρφί εκεί κι ένα καρφί εκεί, και το σκοινί θα κρατήσει.*

Όμως, μετά, σκέφτηκε ότι ίσως να έκανε λάθος σχετικά με τον επίδοξο εισβολέα, και προσπάθησε να θυμηθεί αν, όντως, χρησιμοποι-

ούσε σκοινί, το οποίο, λογικά, θα μπορούσε να καρφώνει καθώς ανέβαινε. Αλλά δεν είδα καρφιά να ξεφεύγουν λόγω της πτώσης...

Από την άλλη, βέβαια, δεν άκουσα και τον ανάλογο ήχο που κάνει ένας άνθρωπος όταν κοπανά στις πέτρες πέφτοντας!

Δεν είναι νεκρός, ο μπαγαπόντης! Κάποιο από τα καρφιά του – σίγουρα υπήρχαν καρφιά, απλά ο Βάνμιρ δεν τα είχε δει– πρέπει να κράτησε το βάρος του. Αλλά, μάλλον, η κραυγή του προσέλκυσε το τέρας του βαράθρου–

Και, όταν κατεβώ, υπάρχει περίπτωση να το συναντήσω κι εγώ! Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε την ανάσα του να κόβεται, για λίγο. Ωστόσο, για εμένα η κάθοδος θα είναι ευκολότερη απ'ό,τι είναι η αναρρίχηση για τους κάτωθεν, επειδή θα έχω πιάσει το σκοινί μου από επάνω και δε θα προσπαθώ, σε κάθε μου βήμα, να καρφώνω καρφιά στη γλιστερή πλαγιά του βαράθρου.

Όμως ήταν συνετότερο να μάθει, πρώτα, το βάθος. Έτσι, πήγε στην τρύπα του τοίχου, έδεσε ένα ξιφίδιο στην άκρη του σχοινιού, και άρχισε να το κατεβάζει σιγά-σιγά, μετρώντας τους κόμπους. Ένα μέτρο... δύο μέτρα... τρία μέτρα...

Τελικά, βρήκε ότι το βάραθρο ήταν είκοσι-εφτά μέτρα βαθύ. Τράβηξε πάλι το σχοινί του επάνω, και αναρωτήθηκε αν έπρεπε να κατεβεί. Τώρα, η κατάσταση έμοιαζε ασφαλής. Δεν ακουγόταν πλέον σαματάς. Και θα είμαι προσεκτικός, όπως υποσχέθηκα στον Ρόλμαρ.

Σηκώθηκε όρθιος, πηγαίνοντας να φέρει τα καρφιά αναρρίχησης από το σάκο του, ενώ, συγχρόνως, προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του ότι εκείνος δε θα κατακρημνιζόταν, όπως οι δύο προηγούμενοι επίδοξοι εισβολείς του Παρατηρητηρίου. Το σχοινί του θα ήταν καλά πιασμένο στον προθάλαμο: ένα πλεονέκτημα που αυτοί δεν είχαν...

Κεφάλαιο 9

Εκείνοι που Βλέπουν στο Σκοτάδι

Τέσσερα καρφιά κάρφωσε στον προθάλαμο του Παρατηρητηρίου, και έδεσε γερά το σκοινί επάνω τους. Από το σάκο του έβγαλε δύο αντικείμενα δικής του κατασκευής, τα οποία ονόμαζε καρφιδοπέδिला και ήταν κατάλληλα για σκαρφάλωμα. Όταν τα είχε φτιάξει, νόμιζε ότι ποτέ δε θα του χρειάζονταν. *Όμως, ευτυχώς, πάντα είμαι προνοητικός και φτιάχνω ακόμα και φαινομενικά άχρηστα πράγματα!*

Προσάρμοσε τα καρφιδοπέδिला κάτω από τις μπότες του και βάδισε –με κάποια δυσκολία, λόγω των καρφιών– ως το άνοιγμα του τοίχου. Στον ώμο του κουβαλούσε έναν μικρότερο σάκο, τον οποίο είχε βγάλει από τον μεγαλύτερο που είχε φέρει στο Παρατηρητήριο, και μέσα στον οποίο τώρα είχε βάλει τα απαραίτητα: δηλαδή, ό,τι πιθανώς να του χρειαζόταν σε μια υπόγεια εξερεύνηση, αλλά και αυτοσχέδια όπλα, σε περίπτωση που συναντούσε το τέρας που τριγύριζε εκεί κάτω. Βέβαια, ο Βάνμιρ ήλπιζε να μην πέσει επάνω του, γιατί, αφού οι υπόγειοι κάτοικοι δεν το είχαν νικήσει, εκείνος θα το νικούσε; Από την άλλη, όμως, ποτέ δεν ξέρεις...

Ο γιος του Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον πέρασε ένα ραβδί σε έναν από τους πέτσινους βρόχους της ζώνης του, στερεώνοντάς το εκεί. Το ραβδί ήταν ψηλό –ξεπερνούσε το κεφάλι του– και σιδερένιο· στην κορυφή του υπήρχε ένας γάντζος, όπου και ο Βάνμιρ κρέμασε την αναμμένη του λυχνία, αφού της είχε ήδη αλλάξει λάδι και φτίλι.

Τέλος, έδεσε το σκοινί στη μέση του, έσκυψε, και μπήκε στο άνοιγμα του τοίχου, αρχίζοντας να κατεβαίνει. Το τοίχωμα του βαράθρου ήταν λείο και υγρό: στο έπακρο επικίνδυνο. Όμως τα καρφιδοπέδिला του Βάνμιρ γαντζώνονταν γερά στη λίθινη επιφάνεια, και το σκοινί του άντεχε με άνεση το βάρος του.

Κατά την κάθοδό του, είδε γρατσουνιές και βαθιές χαρακιές επάνω στις πέτρες, καθώς επίσης και τρύπες. Οι πρώτες υπέθετε ότι είχαν γίνει από τα εργαλεία στα χέρια των εισβολέων, ενώ οι τελευταίες από καρφιά. *Επομένως, είχα δίκιο, σκέφτηκε· πράγματι, χρησιμο-*

ποιούσαν σκοινί στην αναρρίχησή τους. Αλλά –και αυτή η σκέψη πέρασε τώρα, για πρώτη φορά, από το νου του– πώς έβλεπαν; Εκείνος που ατένισα εγώ, τουλάχιστον, δεν είχε καμία λάμπα μαζί του... Ένα ρίγος διαπέρασε τον Βάνμιρ. Τι είδους πλάσματα έμεναν εκεί κάτω; Μπορούσαν να δουν στο σκοτάδι;

Η ανησυχία και ο φόβος του Βάνμιρ μεγάλωναν, καθώς ο νεαρός Ωθράγκος κατέβαινε μέσα στο βάραθρο και, τώρα πλέον, ατένιζε σκοτάδι πανταχόθεν: πάνω, κάτω, δεξιά, αριστερά... Σκοτάδι και πέτρα. Και μια ψευδαίσθηση είχε ζωντανέψει στο νου του, ότι ήταν ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο, και κατέβαινε προς το Έρεβος, από την Αρχή ως το Άπειρο. Όμως η πραγματικότητα εισέβαλε βίαια στις σκέψεις του, και ο Βάνμιρ δε μπόρεσε παρά να θυμηθεί τους υπόγειους κατοίκους, και το τέρας που βρυχιόταν. Το τέρας κι οι υποχθόνιοι. Οι υποχθόνιοι και το τέρας. Ουρλιαχτά, βρυχηθμοί, κραυγές... θάνατος κάπου στα λίθινα ερεβώδη βάθη.

Σχεδόν απρόσμενα, τα πόδια του άγγιζαν το έδαφος.

Η κάθοδός του είχε τελειώσει.

Ο Βάνμιρ έλυσε το σκοινί από τη μέση του και κοίταξε τριγύρω. Αίμα επάνω στις πέτρες. *Αίμα ποιανού;* Έβγαλε τα καρφιδοπέδιλα από τις μπότες του και τα έχωσε στο σάκο· ξεκρέμασε τη λάμπα από τη σιδερένια ράβδο, παίρνοντάς τη στο αριστερό χέρι. Μετά, ζύγωσε το αίμα. Γονάτισε, στο ένα γόνατο, και το άγγιξε. *Φρέσκο. Από κάποιο θύμα του τέρατος, πιθανώς. Ή, από τον αναρριχητή που τρόμαξα...*

Σηκώθηκε όρθιος πάλι, και έκανε μερικά βήματα. Η λάμπα του διέλυσε το σκοτάδι. Το σπήλαιο όπου βρισκόταν ήταν μεγάλο. Μια σιγαλιά απλωνόταν παντού. Σταλαγμίτες ξεπρόβαλαν από το έδαφος, μπαίνοντας στο δρόμο του Βάνμιρ, καθώς εκείνος βάδιζε ανάμεσά τους, διαγράφοντας μια σπειροειδή πορεία μέσα στο σκοτάδι. Κανένα τέρας δεν είδε, και κανέναν υποχθόνιο άνθρωπο. Όμως κάμποσα υπόγεια περάσματα αποκαλύφθηκαν στο φως της λυχνίας του.

Αναμφίβολα, είναι εύκολο κανείς να χαθεί εδώ κάτω, σκέφτηκε. Δεν πρέπει να απομακρυνθώ πολύ από το σκοινί μου. Μονάχα μια ματιά θα ρίξω –να μάθω, τελικά, τι συμβαίνει σε τούτο το υπόγειο μέρος...

Αλλά προς τα πού να πάω;

Αφουγκράστηκε.

Στην αρχή, ησυχία... μετά, ένας ήχος. Ένα χαρχαλητό, σαν κάποιος να τάραζε τις πέτρες, με ελαφρές κινήσεις.

Ο Βάνμιρ βάδισε, αργά, προς τη μεριά του ήχου. Δεν τράβηξε κανένα όπλο, γιατί δεν ήταν βέβαιος τι μπορεί να αντιμετωπίζει. Εξάλλου, είχε διάφορα όπλα επάνω του, για κάθε περίπτωση· έτσι, θα έβλεπε επιτόπου τι θα χρησιμοποιούσε!

Έβγαλε το σιδερένιο ραβδί από τη ζώνη του και το έβαλε στην ειδική θήκη του σάκου του. Ύστερα, προχώρησε καταμήκος μιας σήραγγας, περνώντας ανάμεσα από σταλαγμίτες και σταλακτίτες. Ο ήχος ακόμα ερχόταν στ'αφτιά του, μα τώρα συνεχώς δυνάμωνε. *Τελικά, ήταν πιο μακριά απ'όσο νόμιζα...* Αναρίγησε, όχι μόνο από τον τρόμο, αλλά και από το κρύο ετούτου του μέρους. *Να πάρει και να σηκώσει!* σκέφτηκε. *Πήρα τα πάντα μαζί μου, εκτός από ζεστά ρούχα!...* Καταράστηκε τον εαυτό του. *Βλάκα, Βάνμιρ! Βλάκα, ηλίθιε! Έπρεπε να τόχες σκεφτεί ότι εδώ κάτω θάχε ψόφο! Τρισάθλιε σαλτιμπάγκε!*

Ένας ήχος τον έκανε να σταματήσει απότομα. Αυτός δεν ήταν σαν τον προηγούμενο· ήταν διαφορετικός... σαν... Ο Βάνμιρ προσπάθησε να τον προσδιορίσει. *Δεν ήταν σαν κάποιος να ψαχούλευε μέσα στις πέτρες, αλλά σαν κάτι να σύρθηκε επάνω στο χώμα. Και είναι κοντά.* Ξεθηκάρωσε το ξιφίδιο από τη ζώνη του. *Αν είναι ερπετό, μόνο το κόψιμο του κεφαλιού του θα το σκοτώσει...*

Ούργκολ, οδήγησε το χέρι μου! Κοίταξε το έδαφος με προσοχή, κινούμενος αργά ανάμεσα στους σταλαγμίτες και τους σταλακτίτες, που έκλειναν το δρόμο του σαν κάγκελα φυλακής.

Κάτι πετάχτηκε!

Ο Βάνμιρ έσκυψε, και οι νυχτερίδες πέρασαν πάνω απ'το κεφάλι του. Τα συρίγματα και τα φτερουγίσματά τους γέμισαν τ'αφτιά του –αλλά ακούστηκε κι ένας άλλος ήχος. *Τι ήταν αυτό; Μουγκρητό;...*

«Είναι κανείς εκεί;»

Καμία απόκριση... εκτός από ένα μεταλλικό σύρσιμο. *Κάποιος τράβηξε όπλο!*

Ο Βάνμιρ προχώρησε, κοιτώντας πίσω από τους σταλαγμίτες. «Δεν έρχομαι εχθρικά.» *Ελπίζω να μπορεί να με καταλάβει.* Έσφιξε το ξιφίδιο στο χέρι του. Αλλά: *Τελικά, δεν είναι ερπετό, σκέφτηκε. Ίσως να μη βαστώ και το καλύτερο δυνατό όπλο για την περίπτωση. Ίσως*

μια ναλόβομβα να ήταν αποτελεσματικότερη... Μα, αυτό θα τον σκότωνε, ή θα τον τραυμάτιζε πολύ άσχημα, σίγουρα, και μπορεί να μην είν' εχθρός...

«Βγες έξω.» Ο Βάνμιρ εξακολούθησε να βαδίζει. *Εκεί είναι!* Πίσω από έναν σταλαγμίτη κρυβόταν κάποιος. Ήταν πασιφανές, γιατί ο σταλαγμίτης δεν ήταν αρκετά μεγάλος για να τον κρύψει. «Βλέπω πού είσαι. Βγες έξω!»

Μια φωνή αποκρίθηκε, την οποία ο Βάνμιρ δεν κατάλαβε. *Σε τι γλώσσα μιλάει; Ωθράγκικα;* «Μίλα πιο καθαρά. Δε σε καταλαβαίνω. Και βγες έξω!»

Ο άγνωστος φώναξε κάτι που ο Βάνμιρ μπόρεσε, κάπως, να κατανοήσει: «Σελογκάμι, βόγκα-λε νι!»

Είναι σαν τη γλώσσα των Ποιμένων της Στέπας, αλλά όχι ακριβώς... Το σελογκάμι δεν ήξερε τι πήγαινε να πει. Το νι σήμαινε εσύ. Το βόγκα σήμαινε *έρχομαι, πηγαίνω, βαδίζω, πλησιάζω*. Και το λε ήταν αρνητικό μόριο. Εν ολίγοις, ο άγνωστος πρέπει να του ζητούσε να μην πλησιάσει άλλο.

Ο Βάνμιρ προσπάθησε να θυμηθεί τη γλώσσα των Ποιμένων της Στέπας, για να του αποκριθεί. Την είχε μάθει –μέσες-άκριες, δηλαδή– επειδή οι Ποιμένες περνούσαν, ορισμένες φορές, από το Ράλτον, για να εμπορευτούν ή ακόμα και να συζητήσουν με όποιους ήταν πρόθυμοι να τους πλησιάσουν.

Έτσι, είπε, καθαρά και φωναχτά, στον άγνωστο πίσω από το σταλαγμίτη: «Λόγκι-λε κι!» Δεν είμαι εχθρός.

«Σελογκάμι νάζφι!»

Θαυμάσια. Τώρα, δεν καταλαβαίνω τίποτα... Ο Βάνμιρ αναστέναξε. «Λόγκι-λε κι!» ξανάπε, και πλησίασε τον άγνωστο, κάνοντας το γύρω του σταλακτίτη, για να δει το πρόσωπό του.

Τον αναγνώρισε!

Ήταν εκείνος τον οποίο είχε δει να σκαρφαλώνει το βάραθρο. Ο δεξής του ώμος ήταν τραυματισμένος, και τον είχε σκεπάσει με ένα πανί, που είχε ποτιστεί με το αίμα του. Επίσης, το αριστερό του πόδι δεν έμοιαζε να μπορεί να κουνηθεί κανονικά, καθώς ο άντρας σερνόταν προς τα πίσω, βαστώντας ένα χάλκινο ξιφίδιο στη γροθιά του και τρίζοντας τα δόντια.

Ο Βάνμιρ θηκάρωσε το δικό του ξιφίδιο, λέγοντας: «Λόγκι-λε κι.»

Ο άντρας τον έδειξε με το όπλο του, γρυλίζοντας: «Σελογκάμι νάζφι!»

Πώς σκατά είναι το «Δεν καταλαβαίνω» στην τρισκατάρατη γλώσσα των Ποιμένων; αναρωτήθηκε ο Βάνμιρ, μη βρίσκοντας απάντηση. Αλλά το ξέρω είναι φούγκνα... «Φούγκνα-λε,» άρθρωσε. «Σελογκάμι...; Φούγκνα-λε. Νάζφι...; Φούγκνα-λε.» Και χαμογέλασε, δείχνοντας τον εαυτό του. «Λόγκι-λε κι.»

Ο άγνωστος τον κοίταξε με καχυποψία στα γκριζα του μάτια. «Ρούτε νι, σελογκάμι!»

Ο Βάνμιρ αναστέναξε ξανά. Πάλι δεν καταλάβαινε τι του έλεγε. Ανασήκωσε τους ώμους, για να δείξει την αγνοιά του. Ύστερα, πλησίασε, κάνοντάς του νόημα να παραμερίσει το όπλο του. «Νι ζάμπο κι,» του είπε. Θα σε βοηθήσω.

Ο άγνωστος θηκάρωσε το χάλκινό του ξιφίδιο, διστακτικά.

Ο Βάνμιρ τού χαμογέλασε και γονάτισε δίπλα του, στο ένα γόνατο. «Νάργκεϊ;» τον ρώτησε, δείχνοντας το αριστερό του πόδι. Χτυπημένο;

Ο άντρας ένευσε. «Ν'ρ.» Ναι.

Ο Βάνμιρ πασπάτευσε το πόδι του αγνώστου πάνω από το δερμάτινο του χιτώνα, ο οποίος ήταν σχιστός, ειδικός για σκαρφάλωμα. Πρέπει να είναι σπάσιμο, σκέφτηκε. Είπε: «Νι ζάμπο κι. Ν'ρ;»

Ο άντρας ένευσε πάλι. «Ν'ρ.»

Ο Βάνμιρ έβγαλε δύο μακριά ξύλα από το σάκο του, καθώς και μερικά δερμάτινα λουριά. Είχε πάρει μαζί του όλων των ειδών τα πράγματα –εκτός από ζεστά ρούχα, πανάθεμά με!–, ώστε να είναι προετοιμασμένος για οτιδήποτε μπορεί να τύχαινε. Ακούμπησε τα ξύλα επάνω στο πόδι του αγνώστου και τα έδεσε εκεί, με τα λουριά. Δεν ήταν ό,τι καλύτερο, μα, για την ώρα, αυτό είχε τη δυνατότητα να κάνει.

Έπειτα, άπλωσε το χέρι του, για να πιάσει το ποτισμένο με αίμα πανί που βρισκόταν στον ώμο του άντρα. Το πήρε απο κεί και πασπάτευσε τη σάρκα, ενώ ο ασθενής του παρέμενε παράξενα σιωπηλός, τριζοντας τα δόντια, για να μη φωνάξει. Πράγμα που ο Βάνμιρ είχε παρατηρήσει και κατά το δέσιμο των ξύλων επάνω στο σπασμένο πόδι του υποχθόνιου. Φοβάται ότι κάτι θα τον ακούσει και θα έρθει; Μα, πριν, μιλούσε αρκετά δυνατά...

Ο ώμος δεν ήταν σπασμένος, ευτυχώς. Ο Βάνμιρ έφαξε το σάκο του για κανένα μαντζούνι· πρέπει να είχε φέρει κάτι για τραύματα....

Τότε ήταν που το χαρχαλητό δυνάμωσε.

Ο Βάνμιρ στράφηκε στα δεξιά, μα δεν είδε τίποτα. Ύστερα, κοίταξε το πρόσωπο του ασθενή του. Τα μάτια του υποχθόνιου είχαν στενέψει, και η όψη του είχε ξαφνικά σκληρύνει. *Κίνδυνος*, έλεγε χωρίς να μιλά. Όμως δε φαινόταν κανένας φόβος στην έκφρασή του, καμία δειλία· ήταν προετοιμασμένος να πολεμήσει μέχρι το θάνατο. *Μαχητής*, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, *όχι κάποιος τυχαίος*.

«*Κάρχ'νι!*» είπε ο άγνωστος, σιγανά αλλά έντονα. Ο νεαρός Ωθράγκος ήξερε ότι η κατάληξη *-νι* στη γλώσσα των Ποιμένων υποδήλωνε κάτι θηλυκού γένους, μα δεν ήξερε τι ήταν η *κάρχ'νι*. Πάντως, από τον τρόπο με τον οποίο ο υποχθόνιος μιλούσε γι'αυτήν, σίγουρα δεν πρέπει να ήταν τίποτα το καλό.

Ο Βάνμιρ ξεθηκάρωσε το ξιφίδιό του, αργά.

Ο άντρας αμέσως του γράπωσε τον καρπό. «*Βόγκα-λε νι!*» πρόσταξε –ήταν προσταγή, δίχως αμφιβολία.

Ένας βρυχηθμός ήρθε από τα δεξιά. *Το τέρας! Αυτό είναι η κάρχ'νι;*

«*Κάρχ'νι;*» ρώτησε τον άγνωστο.

«*Νρ...*» Ξεθηκάρωσε κι εκείνος το ξιφίδιο του. «*Φε βόγκα-λε βι, κ'ρ μίγκιζ.*» Με την λεπίδα του όπλου του χτύπησε δύο φορές το σταλαγμίτη κοντά τους.

Ο Βάνμιρ προσπάθησε να καταλάβει τι είχε πει. Το *φε* σήμαινε *όμως*. *Βόγκα-λε βι*: δεν έρχεται αυτή. *Κ'ρ*: επειδή, για το λόγο ότι. *Μίγκιζ...* Δεν ήξερε ετούτη την τελευταία λέξη, μα υπέθετε πως ήταν ο σταλαγμίτης, αφού ο άγνωστος τον είχε χτυπήσει με το ξιφίδιό του. Αλλά το *-ζ* υποδήλωνε πληθυντικό. *Αχά...* Ο Βάνμιρ κατάλαβε: *Δεν μπορεί να έρθει το τέρας, γιατί το εμποδίζουν οι σταλαγμίτες*. Και σκέφτηκε: *Τότε, πρέπει να είναι κάτι μεγάλο, αλλά όχι αρκετά δυνατό για να σπάσει αυτό το πέτρινο δάσος και να περάσει*.

Πήρε το μαντζούνι του από το σάκο και, αφήνοντας το ξιφίδιο στο έδαφος, περιποιήθηκε το τραύμα στον ώμο του υποχθόνιου, ενώ κι οι δυο τους άκουγαν το τέρας να βρυχάται από το βάθος. Όταν τελείωσε, έκανε νόημα στον άντρα να σηκωθεί, προσθέτοντας: «*Νι ζάμπο κι.*» Έτσι, εκείνος έβαλε το χέρι του στον ώμο του Βάνμιρ και

πάτησε στα γυμνά του πόδια –ή, μάλλον, στο ένα από αυτά: το ατραυματίστο. Ο νεαρός Ωθράγκος παραξενεύτηκε από το γεγονός ότι ο άγνωστος δεν ήταν ποδεμένος, μα δεν είπε τίποτα. Άλλωστε, πού να έψαχνε να βρει λόγια για να τον ρωτήσει!

«Σόγκι κε.» Ο υποχθόνιος έδειξε έναν άκομψα φτιαγμένο δερμάτινο σάκο στο έδαφος· ο Βάνμιρ δεν τον είχε δει πριν, γιατί ο άντρας τον κάλυπτε με το σώμα του.

Ο νεαρός Ωθράγκος κατάλαβε τα λόγια του εύκολα. Ο κάτοικος των υπογείων έλεγε «Ο σάκος μου» ή «Τα υπάρχοντά μου». Ο Βάνμιρ σήκωσε το σάκο από κάτω και του τον έδωσε. Εκείνος τον πήρε στο δεξί χέρι, χωρίς να δυσκολεύεται ιδιαίτερα από το τραύμα στον ώμο του. Ήταν πολύ γεροδεμένος· τουλάχιστον δύο φορές πιο δυνατός από το γιο του Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον.

Ο Βάνμιρ ξεκίνησε να βαδίζει, υποστηρίζοντας τον υποχθόνιο, ενώ το τέρας –η *κάρχ'νι*– βρυχιόταν πίσω τους. Σύντομα, οι δύο άντρες βγήκαν από το λαβύρινθο των σταλαγμιτών και των σταλακτιτών, και βρέθηκαν στη μεγάλη σπηλιά, όπου ήταν και το βάραθρο. Ο Βάνμιρ αναρωτήθηκε πώς είχε καταφέρει να μπλεχτεί εκεί μέσα ο τραυματίας. Ή, μήπως, είχε πάει σε κείνο το μέρος για προστασία; Όπως είχε πει κι ο ίδιος, η *κάρχ'νι* δεν μπορούσε να περάσει ανάμεσα από τους σταλαγμίτες και τους σταλακτίτες.

Επί του παρόντος, ο υποχθόνιος άρθρωσε: «*Κάρτμα κι.*» Ευχαριστώ.

Ο Βάνμιρ χαμογέλασε μονάχα, μην ξέροντας πώς ήταν το *παρακαλώ* στη γλώσσα των Ποιμένων. Αν υπήρχε κάτι τέτοιο, δηλαδή.

«*Βόγκο κι,*» είπε (Θα φύγω), και έδειξε προς τη μεριά του βάραθρου.

Ο υποχθόνιος κατένευσε. «*Ν'ρ. Κάρτμα κι.*» Και έβγαλε το χέρι του από τον ώμο του Βάνμιρ· αλλά δεν μπορούσε να στηριχτεί καλά στο ένα πόδι, κι έτσι έπιασε αμέσως έναν σταλαγμίτη.

Ο Ωθράγκος τράβηξε από το σάκο του τη σιδερόβεργα και του την έδωσε. Ήξερε ότι χωρίς αυτήν θα δυσκολευόταν να ανεβεί το βάραθρο, μα δεν μπορούσε να μη βοηθήσει τον τραυματία.

Ο άγνωστος μειδίασε πλατιά, παραμερίζοντας μπλεγμένα ξανθά, σχεδόν άχρωμα, μαλλιά από το πρόσωπό του. «*Κάρτμα κι. Φάμι νε;*» Ευχαριστώ. Το όνομά σου;

«Βάνμιρ. Φάμι νε;»

«Θ'λεμ.»

«Σάλι νε, Θ'λεμ.» Σάλι νε: μια έκφραση που, όταν κάποιος χώριζαν, σήμαινε «Αντίο» ή «Καλό ταξίδι», ενώ, όταν συναντιόνταν, σήμαινε «Καλώς σας βρίσκω» ή, απλά, «Γεια».

«Σάλι νε, Βάνμιρ,» αποκρίθηκε ο υποχθόνιος, κι απομακρύνθηκε, στηριζόμενος στο σιδερένιο ραβδί του. Ο Βάνμιρ τον κοίταζε, μέχρι που εκείνος χάθηκε μέσα σε μια σήραγγα. Απορούσε πώς δεν είχε ζητήσει φως. Τελικά, *μπορούσε* να δει στο σκοτάδι ή όχι; Μια απορία που, σίγουρα, δε θα λυνόταν τώρα.

Ο Βάνμιρ πλησίασε την πλαγιά του βαράθρου και φόρεσε τα καρφιδοπέδιλά του. Έσβησε τη λάμπα και την κρέμασε στη ζώνη του. Ύστερα, μέσα στο έρεβος, πιάστηκε από το σκοινί και ξεκίνησε την ανάβαση.

Δεν πέρασε πολύ ώρα και άρχισε να καταλαβαίνει πώς οι υποχθόνιοι «έβλεπαν» στο σκοτάδι...

Κεφάλαιο 10

Αναστατωμένη Ρουζβάνη

Ο Ρόλμαρ αισθάνθηκε κάτι να ανεβαίνει στο κρεβάτι. Στην αρχή, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του ότι ήταν όνειρο· ύστερα, όμως, μισάνοιξε τα μάτια και, μέσα στο ημίφως του δωματίου, είδε κάποιον με γκριζα ρόμπα, την Νίθρα. Το γεγονός τον παραξένεψε, μα δεν το πολυσκέφτηκε, κουρασμένος και κοιμισμένος καθώς ήταν. Η Ρουζβάνη ξάπλωσε κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του. Στα ρουθούνια του Ρόλμαρ ήρθε η οσμή των μαλλιών της, καθώς και η γνώριμη οσμή του σαπουνιού που χρησιμοποιούσαν στο κάστρο Ράλτον. *Μάλλον, το πάτωμα τής φάνηκε πιο σκληρό απ'ό,τι νόμιζε.* Πέρασε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της και βούλιαξε πάλι στα βαθύτερα σημεία του βασιλείου του ύπνου.

Δεν κατάλαβε τι ακριβώς ήταν εκείνο που τον ξύπνησε. Ίσως, όμως, να ήταν το σήκωμα της Νίθρα από το κρεβάτι, γιατί τώρα, καθώς ο Ρόλμαρ άνοιγε τα μάτια του, την είδε να στέκεται μπροστά στο παράθυρο του δωματίου και να ατενίζει βόρεια, τη Στέπα και, πιθανώς, το Παρατηρητήριο. Άραγε, ανησυχούσε κι εκείνη για τον Βάνμιρ, που είχε μείνει όλο το βράδυ εκεί μέσα; Η γκριζα ρόμπα ήταν δεμένη σφιχτά επάνω της, και ο Ρόλμαρ μπορούσε να διακρίνει το κορμί της, μικροσκοπικό αλλά εύγραμμο. Στην αριστερή μεριά η ρόμπα άνοιγε, αποκαλύπτοντας ένα γυμνό πόδι. Η θύμηση της αίσθησής της πλάι του και η μυρωδιά των μαλλιών της τον είχαν αναστατώσει. Αναστέναξε.

Η Νίθρα γύρισε· τον είχε ακούσει; Χαμογέλασε. «Καλημέρα, Ρόλμαρ.»

Ο Ρόλμαρ τής επέστρεψε το χαμόγελο. «Ήταν το πάτωμα πολύ σκληρό, τελικά;»

«Χα-χα, ήταν,» αποκρίθηκε η Νίθρα, πλησιάζοντας το κρεβάτι. «Όπως επίσης ετούτο το στρώμα ήταν πολύ μεγάλος πειρασμός.»

«Σου είχα πει να κοιμηθείς επάνω κι εγώ κάτω.»

Η Ρουζβάνη κάθισε. «Δε μου έκανε καρδιά να σε διώξω απ'το κρεβάτι σου. Και με συγχωρείς που ανέβηκα έτσι, απρόσκλητα· δεν ήθελα να σε ξυπνήσω.»

«Δε με ξύπνησες,» τη διαβεβαίωσε ο Ρόλμαρ· «ίσα που σε κατάλαβα.»

«Περνάω τόσο απαρατήρητη;» ρώτησε η Νίθρα, σμίγοντας τα φρύδια.

Μα τι λέει, τώρα, η τρελή Ρουζβάνη; απόρησε ο Ρόλμαρ. «Δεν εννούσα κάτι προσβλητικό για... για τον εαυτό σου, γενικότερα.»

«Το φαντάστηκα. Μ'ενοχλούσες όλη τη νύχτα.» Το χαμόγελό της ήταν λεπτό και βαθύ.

«Κουνιόμουν στον ύπνο μου;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

Η Νίθρα γέλασε. «Όχι ακριβώς, όχι ολόκληρος. Αλλά... μου κέντριζες τα πλευρά, νομίζω.» Το βλέμμα της πήγε κάτω από τη μέση του, όπου ο Ρόλμαρ παρατήρησε ότι η ρόμπα του ήταν παραμερισμένη και κάτι φούσκωνε μέσα στην περισκελίδα.

«Εε...» Τράβηξε πάλι τη ρόμπα μπροστά του, κοκκινίζοντας. «Με συγχωρείς, Νίθρα. Δεν είχα πρόθεσή να... Αλλά εσύ ανέβηκες στο κρεβάτι!»

«Η ενόχληση ήταν ευχάριστη,» τον διαβεβαίωσε η Ρουζβάνη. Έσκυψε και τον φίλησε στα χείλη, προτού εκείνος προλάβει να κουνηθεί από τη θέση του· το δεξί της χέρι χάιδεψε τα μαλλιά του. Ύστερα, η Νίθρα αποτραβήχτηκε, κοιτάζοντάς τον μ'ένα βλέμμα που γυάλιζε, αναμφίβολα απαιτώντας κάτι από αυτόν.

Ο Ρόλμαρ αισθάνθηκε την καρδιά του να χτυπά δυνατά κάτω απ'το στέρνο του. Δεν το είχε καταλάβει ότι η Ρουζβάνη τον επιθυμούσε ερωτικά· δεν του είχε δώσει τέτοια εντύπωση, μέχρι σήμερα, τουλάχιστον. Ή, μήπως, ήταν η ενόχληση στα πλευρά που είχε φουντώσει αυτή την επιθυμία μέσα της; έπρεπε ν'αναρωτηθεί ο Ωθράγκος.

Όμως, προτού προλάβει να μιλήσει, να πει κάτι σχετικά με το απότομο φιλή της Νίθρα –που δεν ήταν διόλου δυσάρεστο, έπρεπε να παραδεχτεί–, η Ρουζβάνη στάθηκε στα γόνατα επάνω στο στρώμα του κρεβατιού και έλυσε τη γκριζα ρόμπα από τη μέση της, αφήνοντάς τη να γλιστρήσει απ'το κορμί της. Από μέσα ήταν ντυμένη μονάχα με μια μαύρη, μεταξωτή, στενή περισκελίδα. Ο Ρόλμαρ την παρατήρησε. Τα στήθη της ήταν μικρά και σφιχτά, και το σώμα της

πολύ πιο μικροσκοπικό από αυτό μιας Ωθράγκι, αλλά εύγραμμο και σαγηνευτικό. Η Νίθρα ήταν τελείως διαφορετική από τις πολεμιστρίες ή τις υπηρέτριες του κάστρου, με τις οποίες είχε συνηθίσει ο Ρόλμαρ να κοιμάται.

Άπλωσε το αριστερό του χέρι και άγγιξε την επίπεδη της κοιλιά, ανεβαίνοντας αργά, νιώθοντας την απαλή επιδερμίδα της, καθώς και την ανάσα της Ρουζβάνης η οποία είχε γίνει πιο γρήγορη. Χάιδεψε το δεξί της στήθος, με τα δάχτυλά του, και πίεσε ελαφριά τη θηλή με τον αντίχειρα.

Η Νίθρα βρέθηκε, σχεδόν αμέσως, πλάι του, φιλώντας του τα χείλη και πασπατεύοντάς τον κάτω από τη μαύρη του ρόμπα, γρατσουνίζοντάς τον με τα νύχια της. Είπε τ'όνομά του λαχανιασμένα, και εκείνος το άκουσε ν'αντηχεί ξανά και ξανά μέσα στο νου του: *Ρόλμαρ... Ρόλμαρ... Ρόλμαρ... Ρόλμαρ... Ρόλμαρ...* Πρέπει να είχε χρησιμοποιήσει την Πειθώ της, μα τούτο, μάλλον, είχε συμβεί κατά λάθος, και δεν τον ένοιαζε, όχι τώρα.

Η Νίθρα έπιασε το δεξί του χέρι και το έσυρε επάνω στην κοιλιά της, περνώντας το κάτω απ'την περισκελίδα της και οδηγώντας το στο πιο γυναικείο της σημείο. – *Τελείωσέ με, Ρόλμαρ*, του ψιθύρισε. – *Όχι έτσι*, της αποκρίθηκε. – *Μετά θα κάνουμε κι άλλα* –η ανάσα της ήταν καυτή στ'αφτί του– *και σ'αυτά θέλω ν'αντέξω για πολύ...*

Ο Ρόλμαρ δεν είχε ξαναγγίξει γυναίκα εκεί, αλλά δε δίστασε. Η Νίθρα ήταν ζεστή, μαλακή και υγρή σ'εκείνο το σημείο, και ο νεαρός Ωθράγκος νόμιζε πως δεν είχε ποτέ του πλαγιάσει με πιο ερωτικό πλάσμα. Οι γυναίκες του κάστρου –που δεν ήταν πολλές– έμοιαζαν απλά να ενεργούν μηχανικά σε σύγκριση με τη Ρουζβάνη. Δεν πέρασε πολύ ώρα και η Νίθρα έφτασε στην τελείωσή της: έχωσε το πρόσωπό της στον ώμο του, μουγκρίζοντας, ενώ οι μύες του μικροσκοπικού της σώματός είχαν τεντωθεί· το αριστερό της πόδι είχε μπλεχτεί ανάμεσα στα γόνατα του Ρόλμαρ, ο οποίος νόμιζε ότι θα τελείωνε επίσης εκείνη τη στιγμή, όμως κρατήθηκε.

Η Νίθρα πήρε βαθιές ανάσες και φίλησε το μάγουλό του, ξανά και ξανά, κι ύστερα τα χείλη του. «*Είσαι κούκλος...*» μουρμούρισε. «*Σε λατρεύω...*» Σε λατρεύω... Σε λατρεύω... Σε λατρεύω... άκουσε ο Ρόλμαρ μέσα στο νου του· η φωνή της τον ζάλιζε περισσότερο απ'ό,τι ήταν ζαλισμένος, τον μούδιαζε και τον παρέλυε. Ύστερα, αι-

σθάνθηκε να ζωντανεύει απότομα, καθώς το χέρι της Ρουζβάνης πέ-
ρασε μέσα στην περισκελίδα του, για να τη σπρώξει κάτω και
ν'αρπάξει το μόριό του ανάμεσα στα δάχτυλά της. Ο Ρόλμαρ ήθελε
να πει κάτι, αλλά δε μπορούσε να θυμηθεί τι ήταν.

Έφτανε στην κορύφωσή του, την ώρα που η Νίθρα τον άφησε, α-
πότομα, και κατέβηκε απ'το κρεβάτι. «Πού πας;» τη ρώτησε.

Εκείνη του χαμογέλασε πονηρά, βγάζοντας την περισκελίδα της και
πετώντας τη κάπου τυχαία. «Όχι μακριά, γλύκα μου.» Από το σωρό
στο πάτωμα, όπου βρίσκονταν τα ρούχα της, άρπαξε κάτι –μια κάλ-
τσα– και ανέβηκε πάλι στο κρεβάτι. «Απλά, δε θέλω να λερώσεις
αυτά τα υπέροχα σεντόνια, ή τη ρόμπα σου.» Ο Ρόλμαρ αισθάνθηκε
αμήχανα, καθώς η Νίθρα περνούσε το όργανό του μέσα στην κάλτσα
της, αλλά εκείνη δε φάνηκε να διστάζει καθόλου. *Είναι όλες οι Ρου-
ζβάνες έτσι;* Η Νίθρα συνέχισε το προηγούμενό της έργο· αλλά τώρα
στεκόταν στα γόνατα, πάνω από τον Ρόλμαρ, με τα μακριά, μαύρα
της μαλλιά να χύνονται στα μικρά, σφιγμένα της στήθη, και τα χέρια
της να συνεργάζονται, για να τον φέρουν σε ολοκλήρωση.

Τη λατρεύω αυτή τη γυναίκα! ήταν η τελευταία σκέψη του Ρόλμαρ,
προτού φτάσει στην κορύφωσή του. Τα δάχτυλά του έσφιξαν τα γό-
νατά της Νίθρα, καθώς ανασηκωνόταν ενστικτωδώς επάνω στο κρε-
βάτι. Η Ρουζβάνη πήρε το ένα της χέρι από το μόριό του και το πέ-
ρασε πίσω απ'το κεφάλι του, φέρνοντας τα χείλη του κοντά της, για
να τον φιλήσει αχόρταγα τη στιγμή της έκστασής του. Ύστερα, τον
άφησε και ο Ρόλμαρ κατέρρευσε στο στρώμα, βαριανασαίνοντας.
Αναρωτιόταν αν είχε ποτέ ξανά στη ζωή του κάνει έρωτα με γυναί-
κα· οι άλλες ήταν σαν ψεύτικες εικόνες μπροστά στη Νίθρα. *Μα το
Μαύρο Άνεμο, είναι πολύ καλή για νάναι αληθινή...*

«Τι σας ταΐζουν στη Λιάμνερ-Κρωθ;» τη ρώτησε, λαχανιασμένος.
«Το Χόρτο του Έρωτα;»

Η Νίθρα γέλασε: ένα βαθύ, λαρυγγώδες γέλιο. Ύστερα, τράβηξε
την κάλτσα από πάνω του και την πέταξε στο πάτωμα· το τράβηγμα
ήταν απότομο και τον πόνεσε, αλλά ο πόνος τού φάνηκε γλυκός. Και
ακόμα πιο γλυκιά ήταν η παρουσία της Ρουζβάνης, η οποία ξάπλωσε
στο στέρνο του, γλείφοντάς τον, αργά.

«Ρόλμαρ,» είπε, «δεν έπρεπε να το είχες κάνει αυτό...»

Ο Ωθράγκος χάιδεψε τα ανακατεμένα μαύρα της μαλλιά. «Ποιο;» ρώτησε, πιέζοντάς την επάνω του και νιώθοντας να τη θέλει ξανά: τόσο γρήγορα, ναι· την ήθελε ξανά, τόσο γρήγορα.

«Να μ'αναστατώσεις τόσο στον ύπνο μου,» αποκρίθηκε η Νίθρα, γρατσουνίζοντάς τον και δαγκώνοντάς τον.

«Δεν το έκανα επίτηδες...»

Η Ρουζβάνη γέλασε πάλι. «Ξέρεις τι λένε στη Λιάμνερ-Κρωθ;»

«Όχι. Τι;»

«Ότι, όταν ερωτευθείς στον ύπνο σου, είναι ο δυνατότερος έρωτας απ'όλους. Είσαι έτοιμος ξανά για μένα, αγάπη μου;» Πήρε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της και τον φίλησε, ενώ το κορμί της ανασηκωνόταν επάνω στο κρεβάτι, στηριζόμενο στα γόνατα.

«Είμαι,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, και δεν έλεγε ψέματα· μάλιστα, νόμιζε ότι θα τελείωνε τόσο γρήγορα όσο και την πρώτη φορά, ή μπορεί ακόμα και πιο γρήγορα.

Η Νίθρα τον αγκάλιασε, με χέρια και με πόδια, και το μικρό της σώμα φάνηκε αρκετό για τον καταπιεί ολόκληρο και να τον παρασύρει σ'έναν δυνατό χείμαρρο αισθήσεων, τον οποίο ο Ρόλμαρ δεν είχε ξαναζήσει.

«Νομίζω πως είναι καιρός να πάω να δω τι κάνει ο Βάνμιρ,» είπε ο Ρόλμαρ, καθώς ήταν ξαπλωμένος επάνω στο κρεβάτι και κοιτούσε τη Νίθρα, η οποία είχε ξαπλώσει από κάτω, στην κουβέρτα που ήταν στρωμένη στο πάτωμα. Είχαν αποφασίσει να απομακρυνθούν για λίγο, ώστε να μπορέσουν να έρθουν στα συγκαλά τους.

«Υποθέτω πως έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε η Ρουζβάνη, και τεντώθηκε, απλώνοντας τα χέρια προς τα πίσω, με τα δάχτυλά της μπλεγμένα.

«Μην το κάνεις αυτό!» είπε ο Ρόλμαρ, κλοτσώντας την ελαφρά στον μηρό, καθώς έπαιρνε καθιστή θέση την άκρη του κρεβατιού. «Θ'αρχίσουμε πάλι απ'την αρχή.»

Η Νίθρα γέλασε, και τον χτύπησε στη γάμπα, με την παλάμη της· ύστερα, τον δάγκωσε εκεί.

«Είσαι τρελή!» είπε ο Ρόλμαρ, και απομακρύνθηκε, κατεβαίνοντας από το κρεβάτι, για να ντυθεί.

Η Νίθρα συνέχισε να γελά. Αλλά, μετά από λίγο, σταμάτησε, ενώ τον παρακολουθούσε να φορά καινούργια ρούχα που έβγαζε από την ντουλάπα.

«Θα ήθελες να Ορκιστείς στο όνομά μου, Ρόλμαρ;» τον ρώτησε.

«Τι να κάνω;» απόρησε εκείνος, μην παύοντας το ντύσιμό του.

«Δε σου είχα αναφέρει την προηγούμενη φορά τι είναι αυτό; Πρόκειται για ένα έθιμο της Λιάμνερ-Κρωθ. Εσείς το λέτε γάμο, αλλά δεν είναι το ίδιο, στην ουσία.»

«Και τι είναι, τότε;»

«Ο Όρκος είναι μυστήριο· δεν είναι απλά κάτι με το οποίο συναινεί ο τοπικός άρχοντας ή ιερέας, γίνεται ένα γλέντι, και αυτό ήταν, τελείωσε...»

«Τι άλλο συμβαίνει, όταν Ορκίζεσαι;»

«Ο Όρκος παίρνεται μπροστά στην ίδια τη Μεγάλη Θεά, Λιάμνερ Κρωθ, και πρόκειται για ολόκληρη τελετή, που μονάχα οι ιερείς της μπορούν να πραγματοποιήσουν.»

«Δεν έχουμε ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ εδώ,» είπε ο Ρόλμαρ, δένοντας τις μπότες στα πόδια του.

«Το ξέρω,» αναστέναξε η Νίθρα. «Και τώρα, είναι δύσκολο να πάω στην πατρίδα μου...»

«Τότε, γιατί με ρώτησες;»

«Για να μάθω αν είσαι πρόθυμος!»

Ο Ρόλμαρ γέλασε. Πέρασε ένα ξιφίδιο στη ζώνη του και γονάτισε πλάι της, για να τη φιλήσει. «Τι σημασία έχει;» είπε. «Ούτως ή άλλως, δεν είμαι πιστός της Λιάμνερ Κρωθ· η Θεά σας, μάλλον, δε θα με δεχτεί.»

«Απλά, ήθελα να ξέρω,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Και δεν είναι σίγουρο ότι δε θα σε δεχτεί,» τόνισε. «Εξάλλου, θα μπορούσες να γίνεις πιστός της.»

Ο Ρόλμαρ αναστέναξε και σηκώθηκε όρθιος. «Πηγαίνω να βρω τον Βάνμρ,» δήλωσε. «Εν τω μεταξύ, ντύσου, και μην ανοίξεις σε κανέναν όσο θα λείπω... Ή, μάλλον, καλύτερα ντύσου και κρύψου μέσα στη ντουλάπα, γιατί ίσως να μπει κάποιος υπηρέτης, για ν'αλλάξει τα σεντόνια και να καθαρίσει το δωμάτιο. Εντάξει;»

«Εντάξει,» είπε η Νίθρα, με μια κάπως βαριεστημένη όψη στο πρόσωπό της.

Ο Ρόλμαρ έφυγε. Βγήκε από το κάστρο Ράλτον και πήγε στο Παρατηρητήριο. Άνοιξε την κρυφή είσοδο και μπήκε στον προθάλαμο. Ο αδελφός του δεν ήταν πουθενά, ούτε τα πράγματά του. «Βάνμιρ!» φώναξε, αλλά δεν πήρε καμια απάντηση. Ανέβηκε την πέτρινη σκάλα, μα ούτε επάνω τον βρήκε. *Πού στο Μαύρο Άνεμο πήγε; Μήπως επέστρεψε στο φρούριο;*

Ο Ρόλμαρ γύρισε στο κάστρο Ράλτον και έσπευσε στο δωμάτιο του δίδυμου αδελφού του. Χτύπησε την πόρτα, δυνατά, όμως κανείς δεν του άνοιξε. «Εγώ είμαι, ηλίθιε!» μούγκρισε. Πάλι, καμια απόκριση. «Άνοιξε, ρε!» Χτύπησε ξανά. Τίποτα, όμως. *Θα με τρελάνει! Δες να έπαθε κάτι, χτες βράδυ; Δες να έπεσε στο βάραθρο; Θα τον σκοτώσω, αν δεν είναι νεκρός!*

Επέστρεψε στο δωμάτιό του, φουριόζος –και σταμάτησε απότομα, καθώς άνοιξε την πόρτα. Ο Βάνμιρ στεκόταν μπροστά στο παράθυρο, και η Νίθρα ήταν καθισμένη στην καρέκλα του γραφείου, ακόμα ντυμένη με τη γκρίζα της ρόμπα· είχε τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο, φανερώνοντας όλη την αριστερή της κνήμη κι ένα μεγάλο μέρος του μηρού της. *Τι κάνει μπροστά στον αδελφό μου;* σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, πειραγμένος, αν και ο ίδιος ο Βάνμιρ δεν έμοιαζε να δίνει ιδιαίτερη σημασία στη Ρουζβάνη.

«Επιτέλους ήρθες!» παρατήρησε. «Η Νίθρα μου είπε ότι είχες πάει στο Παρατηρητήριο.»

Ο Ρόλμαρ έκλεισε την πόρτα πίσω του και τράβηξε το σύρτη. «Δε σου είχα ζητήσει να μην ανοίξεις σε κανέναν;» ρώτησε τη Ρουζβάνη.

«Ναι,» απάντησε εκείνη, «αλλά είπε ότι ήταν ο Βάνμιρ, όχι κανένας άσχετος!» Έμοιαζε η ερώτησή του να την είχε πειράξει.

Εύκολα προσβάλλεται, πολύ εύκολα, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, αλλά δεν της είπε τίποτα. Στράφηκε στον Βάνμιρ. «Τι έγινε χτες;»

«Πάρα πολλά ενδιαφέροντα πράγματα. Κάτσε να σου πω.»

Ο Ρόλμαρ πήρε θέση στο κρεβάτι, ενώ ο αδελφός του παρέμεινε όρθιος, αρχίζοντας να του διηγείται τις περιπέτειές του στον πυθμένα του βάραθρου.

«Τι ήταν εκείνο το τέρας, πίσω από τους σταλαγμίτες και τους σταλακτίτες;» τον ρώτησε ο Ρόλμαρ, παραξενεμένος.

«Πού θες να ξέρω; Δεν το είδα, και ίσα που μπορούσα να συνεννοηθώ με τον Θ'λεμ.»

«Ήταν κανονικός άνθρωπος αυτός;» θέλησε να μάθει ο Ρόλμαρ.

Ο Βάνμυρ ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι, κανονικός μου φάνηκε...»

«Μήπως ήταν από κείνους τους πιθήκους;»

Η Νίθρα γέλασε. «Αν ήταν πιθήκος, δε θα ήταν τόσο συζητήσιμος· μπορείς να είσαι βέβαιος γι' αυτό.»

«Δηλαδή,» είπε ο Ρόλμαρ, «εκεί κάτω, σ' αυτές τις υπόγειες σπηλιές, ζουν *άνθρωποι*; Πώς ζούνε; Μέσα στο σκοτάδι; Τι τρώνε; Τι πίνουν;»

«Δεν είχα χρόνο να πάρω όλες τούτες τις πληροφορίες, αδελφέ,» αποκρίθηκε ο Βάνμυρ. «Όμως νομίζω ότι έχω καταλάβει πώς 'βλέπουν' στα σκοτεινά.»

Ο Ρόλμαρ ανασήκωσε ένα φρύδι. «Πώς;»

«Με την αφή. Ξέρουν τόσο καλά τα μέρη τους, που μπορούν να προχωρήσουν με την αφή. Επίσης, πρέπει να έχουν και πολύ καλή ακοή, ώστε να μπορούν ν' ακούσουν τους ήχους που έρχονται από τα βάθη.»

«Πάλι υποθέσεις κάνεις,» τόνισε ο Ρόλμαρ. «Δεν τα γνωρίζεις όλα αυτά με σιγουριά—»

«Ναι, αλλά, μάλλον, δε λαθεύω—»

«Κι επιπλέον, αδελφέ, δε γνωρίζεις το σημαντικότερο: Είναι, τελικά, εχθρικοί προς εμάς; Ή είναι φιλικοί;»

Ο Βάνμυρ φάνηκε σκεπτικός. «Κοίτα... ο Θ'λεμ, σίγουρα, δεν ήταν εχθρικός—»

«Ο Θ'λεμ χρειαζόταν τη βοήθειά σου,» τον διέκοψε ο Ρόλμαρ. «Νομίζεις ότι θα σου φερόταν εχθρικά; Ειδικά από τη στιγμή που αυτό το τέρας ήταν εκεί κοντά;»

«Με ευχαρίστησε πολύ ευγενικά, ωστόσο...»

«Όμως δε σου είπε γιατί προσπαθούσε να σκαρφαλώσει στο Παρατηρητήριο, σ' το είπε;»

«Όχι. Όπως σου εξήγησα, η συνεννόησή μας ήταν δύσκολη. Πάντως, για να μιλάνε τη γλώσσα των Ποιμένων, πρέπει νάχουν κάποια σχέση μ' αυτούς, δε νομίζεις;»

Ο Ρόλμαρ κατένευσε. «Ναι, έχεις δίκιο. Αλλά και τι μ' αυτό; Πιστεύεις ότι είναι Ποιμένες που βρήκαν κάποια υπόγεια σήραγγα;»

Ο Βάνμυρ στράβωσε τα χείλη, αναλογιζόμενος την εμφάνιση του Θ'λεμ. «Έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά από τους Ποιμένες. Εί-

ναι χλομοί και τα μαλλιά τους ανοιχτόχρωμα. Φρονώ πως έχουν περάσει πολλά χρόνια εκεί κάτω. Ή, για την ακρίβεια, πρέπει να ζουν από πολύ παλιά στα υπόγεια, γενιά μετά τη γενιά.»

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω.»

«Θα ξαναπροσπαθήσουν να ανεβούν στο Παρατηρητήριο;»

«Υποθέτω, Ρόλμαρ. Δηλαδή, δε βλέπω το λόγο γιατί να μην προσπαθήσουν. Εκτός, φυσικά, κι αν το τέρας τούς φάει όλους.»

«Τι μπορεί να είναι αυτό το τέρας; Έχεις καμια υποψία;»

«Βρυχέται πολύ δυνατά... σα σκύλος, σα λύκος...» είπε ο Βάνμιρ. «Θα μπορούσε νάναι και το Θηρίο της Στέπας, που τραυμάτισε ο πατέρας.»

«Μη λες ανοησίες. Το Θηρίο δε θα τριγύριζε στα υπόγεια. Κατά πάσα πιθανότητα, δε θα χωρούσε εκεί μέσα.»

Ο Βάνμιρ έτριψε το σαγόνι του. «Μάλλον... Πάντως, πρέπει να φρουρούμε το Παρατηρητήριο απο δώ και μπρος· και πρέπει να μάθουμε τι ακριβώς θέλουν οι υποχθόνιοι.»

«Εσύ είχες έναν στα χέρια σου και τον άφησες να φύγει!» μούγκρισε ο Ρόλμαρ.

«Τι να έκανα, δηλαδή; Να τον έπαιρνα αιχμάλωτο;»

«Αυτή θα ήταν μια πολύ καλή ιδέα.»

«Δε νομίζω ότι θα μ'άφηνε, αδελφέ,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Μάλλον, θα πολεμούσε μέχρι θανάτου. Και, μάλλον, θα με σκότωνε. Μου φάνηκε πολύ δυνατός και εμπειροπόλεμος.»

Οι δίδυμοι σώπασαν για λίγο, καθώς σκέφτονταν κι οι δυο το ζήτημα του υπόγειου κόσμου και των υποχθόνιων, οι οποίοι ίσως –ίσως– να αποτελούσαν απειλή για το κάστρο Ράλτον.

Η Νίθρα βρήκε την ευκαιρία να μιλήσει. «Είδες κανέναν από τους διώκτες μου, Βάνμιρ;»

«Πού να τον δω;» απόρησε εκείνος. «Μέσα στο βάραθρο; Όχι, δεν είδα κανέναν τους εκεί!»

Η Νίθρα τον αγριοκοίταξε. «Εννοώ, καθώς επέστρεφες από το Παρατηρητήριο.»

Ο Βάνμιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είδα κανέναν.»

«Δεν είναι ανόητοι, για να έρθουν τόσο κοντά, χωρίς μεταμφίεση,» είπε ο Ρόλμαρ. «Κατά πάσα πιθανότητα, κρύβονται στην πόλη, ή μερικά χιλιόμετρα νότια.»

«Πώς θα μάθουμε τις θέσεις τους;» ρώτησε η Νίθρα.

«Αν προσπαθήσουμε να το κάνουμε αυτό, θα τους φανεί ύποπτο, και ίσως να βεβαιωθούν ότι σε κρύβουμε. Επομένως, θα πρότεινα να περιμένουμε για κάποιο καιρό, μέχρι να βαρεθούν και να φύγουν. Συμφωνείς;»

Την είδε να χαμογελά αχνά, ενώ μια παιχνιδιάρικη γυαλάδα πέρασε απ'τα μάτια της. *Τι νομίζει;* σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. *Ότι το λέω τούτο για να την κρατήσω εδώ; Δηλαδή, το λέω για να την κρατήσω εδώ – αλλά δεν το λέω μόνο γι'αυτό!* Αισθάνθηκε ένοχος, για λίγο.

Την ίδια στιγμή, ο Βάνμιρ παρατήρησε το βλέμμα που αντάλλαξαν ο αδελφός του και η Νίθρα. *Τι συμβαίνει;* απόρησε. *Υπάρχει καμία συμφωνία αναμεταξύ τους, για την οποία δεν ξέρω;* Γιατί, αναμφίβολα, μπορούσε να διακρίνει κάτι συνωμοτικό στα μάτια τους. *Ή, μήπως...; Ααα, τώρα καταλαβαίνω... Πόσο ηλίθιος, τέλος πάντων, είναι ο αδελφός μου, ώστε να κοιμάται μ'αυτή τη Ρουζβάνη μάγισσα; Εκτός από το φαλλό, θα ξεζουμίζει και το νου του!* Πλησίασε την πόρτα του δωματίου, χωρίς να μιλήσει.

«Πού πηγαίνεις;» τον ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Στο δωμάτιό μου,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Πρέπει να σκεφτώ την κατάσταση. Και θα σου πρότεινα να κάνεις κι εσύ το ίδιο: να σκεφτείς.» Έφυγε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Τι στο Μαύρο Άνεμο εννοούσε τώρα; μούγκρισε εντός του ο Ρόλμαρ.

Κεφάλαιο 11

Βασιλική Απαίτηση

Τις ημέρες που ακολούθησαν, τα πράγματα επέστρεψαν στον κανονικό τους ρυθμό στο κάστρο Ράλτον, για όλους εκτός από τον Βάνμιρ και τον Ρόλμαρ.

Ο Βάνμιρ μετέφερε, σταδιακά –ώστε να μην το καταλάβουν οι άλλοι ένοικοι του φρουρίου–, αρκετά από τα βιβλία και τα σύνεργα του δωματίου του στον προθάλαμο του Παρατηρητηρίου· κι έτσι, έστησε τώρα ένα πρόχειρο, αλλά όχι απλό, εργαστήριο μέσα στον πανάρχαιο βράχο. Σκοπός του ήταν να μελετήσει τα δρώμενα στον πυθμένα του βαράθρου, ενώ, συγχρόνως, θα βρισκόταν κάθε στιγμή κοντά σ' αυτό, ώστε να μη χάσει τίποτα σημαντικό, και ώστε να μη γίνει εισβολή στο Παρατηρητήριο δίχως εκείνος να το μάθει.

Όμως ανησυχούσε και για τον αδελφό του, γιατί ήταν σχεδόν βέβαιος ότι η Ρουζβάνη μάγισσα είχε κάτι κακό στο νου της. *Τι προσπαθεί να κάνει; αναρωτιόταν ο Βάνμιρ. Να πάρει τον έλεγχο του κάστρου Ράλτον και να μας υποτάξει άπαντες στη θέλησή της; Πάντως, αν ήταν αυτό το σχέδιό της, σίγουρα θα δυσκολευόταν να το καταφέρει, κλεισμένη στο δωμάτιο του Ρόλμαρ. Κι επιπλέον, ο Βάνμιρ την είχε καταλάβει, και θα την εμπόδιζε, μόλις έβλεπε το πρώτο σημάδι προδοσίας από το μέρος της. Ωστόσο, ίσως να επιθυμεί να ελέγχει μονάχα τον αδελφό μου. Άλλωστε, εκείνος είναι ο βασικός διπλωμάτης του φρουρίου.* Τούτη η σκέψη ήταν αρκετά ανησυχητική. Τι είχε στο μυαλό της, τελικά, η Ρουζβάνη; Το Ράλτον βρισκόταν τόσο μακριά από τον πολιτισμό, εδώ στα σύνορα με τη Στέπα, που, λογικά, πρέπει να της ήταν άχρηστο. *Αλλά αυτά τα πολιτικά ζητήματα ο Ρόλμαρ τα ξέρει καλύτερα...* Το πρόβλημα, βέβαια, είναι ότι τώρα δε μοιάζει να σκέφτεται και πολύ· και, σίγουρα, δε σκέφτεται ότι η Νίθρα μπορεί να έχει κακούς σκοπούς. *Να πάρει και να σηκώσει, γιατί πρέπει πάντα εγώ να τα κάνω όλα; Γιατί πρέπει πάντα εγώ να τον βοηθάω να ξεμπλέκει από τις καταστάσεις όπου πάει και μπουρδουκλώνεται;*

Πάντως, η λογική του Ρόλμαρ δεν έμοιαζε να τον είχε εγκαταλείψει τελείως. Σύμφωνα με ό,τι γνώριζε ο Βάνμιρ, δεν είχε αφήσει τη Ρουζβάνη μάγισσα να βγει καθόλου από το δωμάτιό του· και, όποτε έμπαιναν υπηρέτες εκεί, η Νίθρα κρυβόταν στη ντουλάπα ή κάτω απ'το κρεβάτι. Ωστόσο, το σημαντικότερο ήταν να μη μάθει γι'αυτήν ο Άσιλθαρ, γιατί τότε, ουαί κι αλίμονο! παντού θ'απλωνόταν η φήμη της «εξώκοσμης δαιμόνισσας που παρουσιαζόταν μέσα στο δωμάτιο του Ρόλμαρ». *Αυτός ο μικρός μας αδελφός παραείναι φαντασμένος· ποτέ του δε σκέφτεται ρεαλιστικά. Αλλά και ο δίδυμός μου αδελφός, βέβαια, δεν είναι καλύτερος· αυτός μοιάζει να μη βλέπει τι βρίσκεται μπροστά του! Είναι προφανές ότι η Νίθρα έχει υφάνει τα Ρουζβάνικα μάγια της επάνω του. Και δεν ξέρω πώς να τα λύσω...*

Ωστόσο, είχε ορισμένους τρόπους για να αδρανοποιήσει τη μάγισσα, σε περίπτωση που υπήρχε ανάγκη να γίνει αυτό οπωσδήποτε. Μπορούσε να ρίξει διάφορα φίλτρα στο φαγητό ή στο ποτό της: υπνωτικό, παραλυτικό, καθαρτικό, και άλλα. Όμως έκρινε πως δεν ήταν ακόμα η ώρα· κι επιπλέον, ετούτο ίσως να εξόργιζε τον Ρόλμαρ, αν το μάθαινε. *Αλλά το σημαντικό είναι ότι έχω όπλα να την εξουδετερώσω, όταν το επιθυμήσω!*

Βέβαια, δε θα τα σκεφτόταν όλα αυτά αν υπήρχε κάτι πιο ενδιαφέρον στο βάραθρο. Τις τελευταίες ημέρες, δεν ακούγονταν ούτε ουρλιαχτά, ούτε βρυχηθμοί, ούτε το κλικ-κλακ των υποχθόνιων που προσπαθούσαν να σκαρφαλώσουν στον προθάλαμο του Παρατηρητηρίου. Και ο Βάνμιρ είχε απορήσει μ'ετούτη τη δυσοίωση σιγή. Ναι, *δυσοίωση*, γιατί πιθανώς να προμήνυε κάτι πολύ, πολύ κακό, έκρινε ο νεαρός Ωθράγκος. Οι υποχθόνιοι μπορεί να ετοιμάζαν ισχυρά όπλα στα ανήλιαγα βάθη όπου κατοικούσαν, ή μπορεί να ύφαιναν ξόρκια που οι ψαλμωδίες τους γέμιζαν τις σπηλιές και τις λίθινες σήραγγες, μα δεν έφταναν ως εδώ πάνω, για να τις ακούσει ο Βάνμιρ. Ή ίσως, φυσικά, το τέρας να τους είχε εξολοθρεύσει όλους...

Το εν λόγω πλάσμα τον είχε βάλει σε πολλές σκέψεις. Προσπαθούσε να προσδιορίσει τη φύση του, μα δεν τα κατάφερνε. Συνεχώς, στον νου του ερχόταν το Θηρίο της Στέπας, το οποίο είχε, πριν από χρόνια, αντιμετωπίσει ο πατέρας του, μα –όπως είχε πει κι ο Ρόλμαρ– αποκλείεται να ήταν αυτό. Έτσι, ο Βάνμιρ έψαχνε μέσα σε αρχαία ζωολόγια και τερατολόγια, όπου τα μισά όντα που περιγράφονταν

ήταν πραγματικά και τ'άλλα μισά φανταστικά... μα από τη φαντασία μπορεί, ορισμένες φορές, κανείς ν'αντλήσει πληροφορίες χρήσιμες για την πραγματικότητα· έτσι, ο Βάνμιρ έδινε βάση σε όλα όσα διάβαζε. Αλλά λύση ακόμα δεν είχε βρει.

Στο φρούριο, ο Άσιλθαρ τον είχε χάσει, και του έκανε τα ανάλογα παράπονα, όταν τον συνάντησε μια φορά στο δωμάτιό του.

«Πού πηγαίνεις τώρα, Βάνμιρ; Όλο έξω από το κάστρο είσαι;»

«Ναι, μικρέ· έχω δουλειές,» αποκρίθηκε εκείνος, ενώ έκλεινε ένα φιαλίδιο που περιείχε αναισθητικό δηλητήριο. Το ήθελε μαζί του σε περίπτωση που έπιανε πάλι καμια νυχτερίδα, απ'αυτές που έρχονταν από το βράθυρο. Γιατί, ποτέ δεν ξέρεις, ίσως, τελικά, οι υποχθόνιοι να *μπορούσαν* να δουν μέσα από τα μάτια τους, και να παρακολουθούσαν τον Βάνμιρ, ενόσω εκείνος νόμιζε πως εργαζόταν απαρατήρητος.

«Τι δουλειές; Να έρθω μαζί σου, να σε βοηθήσω;»

«Όχι.» Ο Βάνμιρ πέρασε το φιαλίδιο στη ζώνη του.

«Γιατί;»

«Γιατί δε θέλω, εντάξει; Βγες, τώρα.»

Ο Άσιλθαρ μούτρωσε, και έφυγε.

Συγγνώμη, αδελφέ, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, αλλά είναι αδύνατον να έχω κι εσένα εκεί μέσα.

Εγκατέλειψε κι εκείνος το δωμάτιό του και βγήκε απ'το κάστρο Ράλτον, πηγαίνοντας στα βράχια· αλλά όχι στα βράχια όπου βρισκόταν το Παρατηρητήριο, παρά σε μια άλλη συγκέντρωση από μεγάλες πέτρες. Είχε καθιερώσει ετούτη τη μέθοδο για να μην τον βλέπουν οι σκοποί στις επάλξεις να κατευθύνεται συνέχεια στο ίδιο μέρος και, υποπτευόμενοι ότι συνέβαινε τίποτα παράξενο, αναφέρουν το γεγονός στον πατέρα του.

Ο Βάνμιρ πέρασε ανάμεσα από δύο κοφτερές πέτρες και έστριψε αριστερά, βαδίζοντας προς το κατάλληλο σημείο. Το «κατάλληλο σημείο» ήταν το μέρος όπου στεκόταν για να τηλεμεταφερθεί πίσω από τα βράχια του Παρατηρητηρίου. Όμως, προτού φτάσει εκεί, άκουσε μια κραυγή πίσω του:

«Αααααααααααα!...»

Στράφηκε αμέσως και είδε τον Άσιλθαρ να σωριάζεται, κουτρουβαλώντας και παρασέρνοντας χώμα και μικρές πέτρες.

Ο Βάνμιρ εξοργίστηκε. Χίμησε και τον άρπαξε από το γιακά, σηκώνοντάς τον βίαια στον αέρα. «Τι κάνεις εκεί, ηλίθιο παγανό;» του γρύλισε, και τον πέταξε, με την πλάτη, επάνω στα βράχια. «Με παρακολουθείς; Θα σου δώσω να πεις φίλτρο κερατοφυΐας!»

«...Με συγχωρείς, Βάνμιρ...» έκανε, σιγανά, ο Άσιλθαρ, μοιάζοντας τρομαγμένος. «Ανησυχούσα για σένα...»

«Χα! Καλή η προσπάθεια, μικρέ, αλλά δεν έπιασε. Δε χρειάζεται ν'ανησυχείς τόσο για μένα. Μονάχα άσε με ήσυχο. Δίνε του, μη σε λιώσω!» Ο Βάνμιρ πάτησε το μποτοφορεμένο του πόδι στο χώμα.

Ο Άσιλθαρ πετάχτηκε προς τα πίσω, σκόνταψε και έπεσε.

Ο Βάνμιρ αναστέναξε. *Ίσως να τον τρώμαξα πιο πολύ απ'ό,τι έπρεπε...*

Ο μικρός του αδελφός σηκώθηκε πάλι όρθιος, τινάζοντας τα ρούχα του από το χώμα. «Γιατί δε θέλεις να σε βοηθήσω, Βάνμιρ;» ρώτησε. «Άφησέ με να σε βοηθήσω, και θα κάνω ό,τι μου λες. Δε θα κάνω καμία βλακεία· τ'ορκίζομαι στον Ούργκολ!»

«Πρόσεχε τους όρκους σου, μπασμένο,» τον αγριοκοίταξε ο Βάνμιρ, «γιατί ο Ιερέας Βάγκραμ θα σε θυσιάσει επάνω στο βωμό του Αρχαιοφύλακα.»

«Ο όρκος μου είναι πραγματικός!» δήλωσε ο Άσιλθαρ. «Άσε με να σε βοηθήσω, και δε θα κάνω καμία βλακεία. Επιπλέον, θα κάνω ό,τι μου πεις εσύ.»

Χμμμ, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Ο μικρός ίσως και να έχει δίκιο. Ίσως να μου φανεί χρήσιμος, τελικά. Για παράδειγμα, όταν θέλω να κοιμηθώ, κάποιος θα φυλάει βάρδια στον προθάλαμο του Παρατηρητηρίου. Ωστόσο, μπορώ να τον εμπιστευτώ; Δεν είναι καθόλου σοβαρός...

«Άκουσέ με καλά, Άσιλθαρ,» τόνισε: «Έτσι και προδώσεις την εμπιστοσύνη μου, θα σου δώσω να πεις φίλτρο κερατοφυΐας, καθώς και άλλα, πολύ χειρότερα πράγματα. Με καταλαβαίνεις;»

Ο Άσιλθαρ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Δε θα σε προδώσω, Βάνμιρ.»

«Ωραία,» είπε εκείνος. «Πήγαινε, λοιπόν, σ'αυτά τα βράχια, εκεί.» Έδειξε, με το δεξί χέρι, τα βράχια όπου βρισκόταν η είσοδος του Παρατηρητηρίου. «Θα σε συναντήσω αμέσως.»

«Δεν καταλαβαίνω. Γιατί να—;»

«Πήγαινε, και μη ρωτάς τίποτα,» μούγκρισε ο Βάνμιρ.

Ο Άσιλθαρ ένευσε. «Καλά.» Και έφυγε, κατευθυνόμενος προς το μέρος που του είχε δείξει.

Ο Βάνμιρ στάθηκε στο «κατάλληλο σημείο» και χρησιμοποίησε την Ταχύτητα, για να τηλεμεταφερθεί πίσω από τα βράχια του Παρατηρητηρίου. Όταν ήταν εκεί –πράγμα που χρειάστηκε μερικά κλάσματα του δευτερολέπτου–, πήγε στην κρυφή είσοδο και έκανε νόημα στον Άσιλθαρ να πλησιάσει.

Έτσι, ο μικρός του αδελφός έμαθε για το Παρατηρητήριο και για τον υπόγειο κόσμο που βρισκόταν κάτω από αυτό. Στην αρχή, ο Βάνμιρ τον είδε να εντυπωσιάζεται πολύ από όσα του διηγήθηκε· ύστερα, όμως, διέκρινε και φόβο στο βλέμμα του. Επομένως, του τόνισε: «Δε θα μιλήσεις σε κανέναν για όλα τούτα, εντάξει;»

«Και ο πατέρας; Δε θα έπρεπε να μάθει κάτι;»

«Θα μάθει κάτι όταν κρίνω εγώ ότι η στιγμή είναι κατάλληλη. Με κατάλαβες;»

Ο Άσιλθαρ έγνεψε καταφατικά.

«Εξάλλου,» πρόσθεσε ο Βάνμιρ, «η κατάσταση δεν είναι τόσο επικίνδυνη όσο ίσως να σου φαίνεται. Κι επιπλέον, έχει πολύ ενδιαφέρον, δε νομίζεις;»

«Όντως, έχει,» παραδέχτηκε ο Άσιλθαρ. Και ο Βάνμιρ είδε ένα συνηθισμένο χαμόγελο στο πρόσωπο του μικρού του αδελφού. *Ωραία, σκέφτηκε, του κίνησα το ενδιαφέρον. Τώρα δε θα με προδώσει.*

Και δεν τον πρόδωσε.

Η ταχυπομπός ήρθε στο φρούριο Ράλτον έντεκα ημέρες ύστερα από την αναχώρηση του Διοικητή Σάβμιν και λίγο πριν από το μεσημέρι της δωδέκατης. Ο Ρόλμαρ την είδε από το παράθυρο τουωματίου του. Ήταν μια ψηλή γυναίκα με μαύρα μαλλιά, δεμένα σε μια μακριά αλογοουρά η οποία έμοιαζε να βρίσκεται τεντωμένη οριζόντια, καθώς η ταχυπομπός έτρεχε, χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα. Ο πορφυρόχρυσός της μανδύας φανέρωνε ότι ερχόταν από την πρωτεύουσα Νουάλβορ και, για την ακρίβεια, από τον ίδιο το Βασιλιά Άργκελ. Ο Ρόλμαρ αναρωτήθηκε τι μπορεί να ήθελε ο Μονάρχης του Νόρβηλ από το συνοριακό κάστρο Ράλτον.

«Πηγαίνω κάτω,» είπε στη Νίθρα, η οποία διάβαζε ένα βιβλίο, καθισμένη στο γραφείο του.

«Για να φέρεις φαγητό;» τον ρώτησε, παίρνοντας το βλέμμα της από το κείμενο.

«Όχι μόνο,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, «αλλά θα φέρω και φαγητό.» Άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Δε χρειαζόταν να πει στη Ρουζβάνη να μη φύγει, ή να κρυφτεί στη ντουλάπα, σε περίπτωση που άκουγε κάποιον να έρχεται· αυτά τα πράγματα πλέον εννοούνταν, τόσες ημέρες που είχε μείνει στο Ράλτον.

Όταν έφτασε στη μεγάλη αίθουσα του φρουρίου, η ταχυπομπός βρισκόταν ήδη εκεί. Ιδρώτας κυλούσε επάνω στο πρόσωπό της, παρά τη σημερινή παγωνιά, και έμοιαζε εξαντλημένη. Η χρήση της Ταχύτητας εξουθενώνει ακόμα και τους πιο εκπαιδευμένους. Και οι καλοί ταχυπομποί –ανάμεσα στους οποίους ο Ρόλμαρ υπέθετε πως ήταν κι ετούτη η γυναίκα– μπορούσαν να ταξιδέψουν με την τριπλάσια, ή ακόμα και την τετραπλάσια, ταχύτητα ενός ανεκπαίδευτου ανθρώπου, πράγμα που ήταν, αναμφίβολα, εξαντλητικό.

Εκτός από την απεσταλμένη του Βασιλιά, κανείς άλλος δε βρισκόταν, επί του παρόντος, στη μεγάλη αίθουσα. Ο Ρόλμαρ υπέθετε ότι κάποιος υπηρέτης θα είχε πάει να φωνάξει τον πατέρα του, και η ταχυπομπός τον περίμενε να εμφανιστεί.

«Χαίρετε,» της είπε.

«Χαίρετε, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνη, κάνοντας μια υπόκλιση.

«Είμαι ο Ρόλμαρ,» συστήθηκε, «ένας από τους δύο μεγαλύτερους γιους του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ, και επίσης, επίσημος διπλωμάτης του κάστρου Ράλτον. Έχεις κάποιο μήνυμα να μας μεταφέρεις;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου. Να το μεταφέρω σ'εσάς, ή επιθυμείτε να περιμένουμε και τον πατέρα σας;»

«Ας τον περιμένουμε,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, «αφού... νομίζω πως έρχεται.» Μπορούσε ν'ακούσει το βάδισμα του Άρχοντα Άραντιρ· ειδικά το ξύλινό του πόδι έκανε έναν πολύ χαρακτηριστικό ήχο επάνω στο πλακόστρωτο του φρουρίου.

Ο πατέρας του βγήκε από το άνοιγμα ενός διαδρόμου. Έριξε ένα βλέμμα στο γιο του και ένα βλέμμα στην ταχυπομπό. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Με συγχωρείτε, Ἀρχοντά μου, εἰς σας διέκοψα ἀπὸ το γεῦμα σας,» εἶπε ἡ γυναῖκα, «ὅμως ὁ Βασιληάς μου τόνισε ὅτι τὸ μήνυμά του εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικόν.»

Ὁ Ἀρχὼν Ἀραντιρ πήγε καὶ κάθισε στὸ θρόνο του. «Δώσε μου τὸ μήνυμα, λοιπόν.»

«Εἶναι προφορικόν, Ἀρχοντά μου.»

«Ἀς το ἀκούσουμε, τότε.»

Ἡ ταχυπομπὸς καθάρισε τὸ λαιμὸ της καὶ εἶπε, δυνατὰ καὶ καθαρὰ: «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, Βασιλεὺς Ἀργκελ, Ἀρχοντας τῆς Αστροφώτιστης Νουάλβορ, Κύρης τοῦ Παλατιοῦ τῶν Δεκαεννέα Πύργων, Κάτοχος τοῦ Οὐρανολίθινου Θρόνου καὶ τοῦ Στέμματος τῶν Χρυσῶν Κυμάτων, Ἀπόλυτος Μονάρχης τοῦ Νόρβηλ, καὶ Ξεχωριστὸς Ἡγέτης ἀνάμεσα στὴν Ἐνδοξὴ Φυλὴ τῶν Ωθράγκος, ἐπιθυμεῖ νὰ σας ζητήσει, Ἀρχοντά μου,» (*Ἐπιτέλους τελειώσαμε με τὰ παρατσούκλια τοῦ ἀγαπητοῦ μας μονάρχη!* σκέφτηκε ὁ Ρόλμαρ, σαρκαστικά.) «νὰ παραδώσετε, ἄμεσα καὶ χωρὶς καθυστέρηση, τὴν ἐκ Λιάμνερ-Κρωθ προερχόμενη Ρουζβάνη ἐγκληματία τὴν ὁποία ἔχει βάσιμες πληροφορίες ὅτι κρύβετε στὸ κάστρο Ράλτον.»

«*Βάσιμες πληροφορίες;*» βρυχήθηκε ὁ Ἀρχὼν-Φύλαξ Ἀραντιρ. «Εἶσαι τρελὴ, γυναῖκα; Τί 'βάσιμες πληροφορίες', ε; Ποιὸς εἶπε αὐτὰ τὰ ψέματα; Ἐνας Ρουζβάνος Διοικητῆς, ὀνόματι Σάβμιν, μήπως;» Τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα τοῦ Ρόλμαρ εἶχε ἀγριέψει, καὶ ὁ νεαρὸς Ωθράγκος φοβόταν μὴν ἀντιδράσει ὁ γονιὸς του σπασμωδικά. Ὅφειλε κανεὶς νὰ εἶναι προσεκτικὸς στὰ πολιτικὰ ζητήματα, ἀλλιῶς ἦταν σα νὰ βουτὰ ξυπόλητος μέσα σ' ἓνα λάκκο με δηλητηριώδεις οὐχίες.

Ἡ ταχυπομπὸς ἐγλείψε τὰ χεῖλη της, νευρικά. «Ἀρχοντά μου, δε γνωρίζω τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἐχετε τὴ συγνώμη μου, εἰς τὰ νέα που σας μετέφερα σὰς ἀναστάτωσαν, μα ἀκολουθοῦσα τὴν προσταγὴ τοῦ Βασιληά μας μονάχα...»

«Ναι, ναι...» μούγκρισε ὁ Ἀραντιρ. «Δε λέω ὅτι εἶναι δικό σου τὸ σφάλμα, γυναῖκα. Μα *δεν ἔχω καμία Ρουζβάνη ἐγκληματία γιὰ νὰ δώσω στὸν Βασιληά Ἀργκελ!*» τόνισε. «Με καταλαβαίνει;»

«Ἀντιλαμβάνομαι τὸ πρόβλημά σας, Ἀρχοντά μου,» ἀποκρίθηκε, οὐδέτερα, ἡ ταχυπομπὸς. «Ὡστόσο, δυστυχῶς, δε μπορῶ νὰ σας βοηθήσω.»

Ὁ Ἀραντιρ στράφηκε στὸ γιο του. «Ρόλμαρ, τι προτείνεις;»

Εκείνος έτριψε το σαγόνι του. «Πρέπει να το σκεφτώ, πατέρα...» *Νίθρα...* συλλογίστηκε, *μας έβαλες σε μπελάδες, τελικά. Να τον πάρει και να τον σηκώσει ο Μαύρος Άνεμος, αυτόν τον ξιπασμένο τον Σάβμιν! Μάλλον, τα σχέδιά του ήταν διαφορετικά από εκείνα που είχα υποθέσει. Δεν περίμενε κάπου εδώ γύρω, κρυμμένος· πήγε κατευθείαν στο Βασιλιά, για να μας εκβιάσει. Ήταν από την αρχή βέβαιος ότι κρύβαμε τη Νίθρα.*

«Τι μήνυμα να μεταφέρω στο μονάρχη μας, Άρχοντές μου;» ρώτησε η ταχυπομπός.

«Να μην του μεταφέρεις κανένα μήνυμα ακόμα,» της αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Θα σε φιλοξενήσουμε στο φρουρίο, μέχρι να πάρουμε μια απόφαση.»

«Ο Βασιλιάς επέμεινε στη γρήγορη παράδοση της καταζητούμενης, Άρχοντά μου,» τον πληροφόρησε η ταχυπομπός.

«Μα δεν έχουμε καμία εγκληματία για να του παραδώσουμε!» επανέλαβε ο Άραντιρ, μουγκρίζοντας.

«Ακριβώς,» τόνισε ο Ρόλμαρ. «Επομένως, θα πρέπει να περιμένει, ώστε να βρούμε μία λύση σ'ετούτο το μπλέξιμο.» Χτύπησε τα χέρια του και, αμέσως, ένας υπηρέτης ήρθε και υποκλίθηκε εμπρός του.

«Άρχοντά μου,» είπε.

«Οδήγησε την ταχυπομπό στον ξενώνα του φρουρίου, και φρόντισε να έχει φαγητό, ποτό, και ό,τι άλλο εφικτό επιθυμήσει.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.» Ο υπηρέτης υποκλίθηκε ακόμα μία φορά. Ύστερα, στράφηκε στην ταχυπομπό. «Παρακαλώ, κυρία, ακολουθήστε με.»

Όταν κι οι δυο είχαν φύγει από το μεγάλο δωμάτιο, ο Άραντιρ είπε στον Ρόλμαρ: «Σκέφτηκες τίποτα, λοιπόν;»

«Μη βιάζεσαι, πατέρα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Έχω μια ιδέα... και, μάλλον, σύμφωνα μ'αυτή θα ενεργήσω· απλά, θέλω να βεβαιωθώ για κάποια πράγματα, πρώτα.»

«Πες μου την ιδέα σου.»

«Σκέφτομαι να πάω στην Αυλή του Βασιλιά, ώστε να λύσω αυτή την παρεξήγηση.»

«Και πού θα μείνω εγώ;» ρώτησε η Νίθρα, αναστατωμένη. «Ρόλμαρ, δεν θα—»

«Κι όμως, είναι απαραίτητο να πάω,» αποκρίθηκε ο νεαρός Ωθράγκος· «αλλιώς θα έχουμε άσχημα ξεμπερδέματα με το Βασιλιά Άργκελ, ο οποίος δε φημίζεται για την ανεκτικότητα του.»

«Δεν πρόκειται να επιστρέψω στο Παρατηρητήριο,» δήλωσε η Νίθρα, κατηγορηματικά.

«Δε θα πρότεινα αυτό, αλλά κάτι άλλο...»

Η Ρουζβάνη ανασήκωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά. «Ναι;»

«Κατ'αρχήν,» είπε ο Ρόλμαρ, «μάλλον, έκανα λάθος όταν υπέθεσα πως ο Σάβμιν σε περίμενε να βγεις από το κάστρο Ράλτον. Γιατί, απ'ό,τι φαίνεται, πήγε κατευθείαν στο Βασιλιά.»

«Ναι, κατά πάσα πιθανότητα έτσι είναι,» συμφώνησε η Νίθρα. «Αλλά είπες ότι είχες να προτείνεις κάτι...»

«Θα έφταναν και σ'αυτό,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ· και συνέχισε: «Αφού, λοιπόν, ο Σάβμιν δε σε περιμένει να βγεις από το Ράλτον, πιστεύω πως τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή για να σε φυγαδέψουμε.» Το έλεγε με βαριά καρδιά, αλλά ήξερε πως κάποτε θα έπρεπε να γίνει κι αυτό. Μερικές ημέρες πριν, μερικές ημέρες μετά, δεν είχε σημασία· το σίγουρο ήταν ότι δεν μπορούσαν να κρατήσουν τη Ρουζβάνη για πάντα εδώ.

«Μα,» διαφώνησε η Νίθρα, «δεν έχουμε ακόμα αποφασίσει πού θα πάω!»

«Δεν έχεις σε κάποιο μέρος συγγενείς;»

«Έχω —στο Βασίλειο Νούφρεκ! Αλλά, όπως καταλαβαίνεις, αν πάω εκεί, θα είναι σα να πηγαίνω στα δόντια του λύκου.»

«Μόνο εκεί έχεις συγγενείς;»

Η Νίθρα ένευσε. «Ναι. Και, μάλιστα, οι συγγενείς μου θα με απεχθάνονται τώρα· θα θέλουν να με δούνε νεκρή...»

Ο Ρόλμαρ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος. «Γιατί;» Το «έγκλημα» της Ρουζβάνης δεν ήταν και τόσο τρομερό· απλά, είχε προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει την έμφυτη ικανότητά της —την Πειθώ— επάνω στη Βασίλισσα: δεν είχε επιχειρήσει και να τη σκοτώσει!

«Ρόλμαρ...» είπε η Νίθρα, γλείφοντας τα χείλη, «η Βασίλισσα Καλβάρθα ανήκει στην ίδια οικογένεια με εμένα...»

«Πώς!» εξεπλάγη ο Ωθράγκος.

«Σςς!» του έκανε η Νίθρα. «Αν περνάει κάποιος απ έξω, θα σ' ακούσει να 'παραμιλάς'.»

«Η Βασίλισσα Καλβάρθα είναι συγγενής σου;» είπε ο Ρόλμαρ, τώρα με σιγανότερη φωνή. «Καιρός είναι να μου πεις ότι είσαι κι αδελφή της!» Τη λοξοκοίταξε. «Νίθρα... μη μου πεις ότι είσαι Πριγκ-»

«'Οχι,» αποκρίθηκε εκείνη, διακόπτοντάς τον, «δεν είμαι αδελφή της· είμαι ξαδέλφη της. Αλλά δε θα είχε καμία διαφορά, ακόμα κι αν ήμουν αδελφή της. Πάλι θα με κρεμούσε γι' αυτό που έκανα.»

«Δεν καταλαβαίνω γιατί είναι τόσο τρομερό...» μουρμούρισε ο Ρόλμαρ, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο.

«Δεν καταλαβαίνεις;» έκανε η Νίθρα. «Φαντάζεσαι τι θα γινόταν, έτσι και όλοι οι Ομιλητές της Βασίλισσας επιχειρούσαν να την Πείσουν; Θα τη μετέτρεπαν σε υποχείριό τους.»

«Υποθέτω ότι ξέρεις τα της χώρας σου καλύτερα από εμένα,» είπε ο Ρόλμαρ. «Όμως το κεντρικό μας πρόβλημα εξακολουθεί να υφίσταται. Πρέπει να σε φυγαδέψουμε μακριά από το Νόρβηλ. Και νομίζω πως τώρα έχω τρόπο να το κάνω.»

«Και πού θα με στείλεις;»

«Περίμενε. Άκουσέ με λίγο. Θα έρθεις μαζί μου στην Αυλή του Βασιληά Άργκελ.» Την είδε να χάνει το χρώμα της, έτσι πρόσθεσε αμέσως: «Αλλά, φυσικά, θα είσαι μεταμφιεσμένη, σαν υπηρέτρια.»

«Υπηρέτρια!»

«Δε γίνεται διαφορετικά,» είπε ο Ρόλμαρ. «Θα ταξιδέψω νότια μέσα σε άμαξα, και θα σε έχω μαζί μου συνεχώς, ως προσωπική μου υπηρέτρια. Δε χρειάζομαι την άδεια κανενός, για να πάρω υπηρέτες από το κάστρο, έτσι δε θα έχουμε πρόβλημα. Αλλά, για να αποφύγουμε τυχόν παρεξηγήσεις, θα ξεκινήσουμε με την αυγή. Τώρα τα πρωινά κάνει πολύ κρύο, οπότε θα είσαι τυλιγμένη σε κάπα και θα φοράς κουκούλα, καθώς θα μεταφέρεις τα πράγματά μου στην άμαξα—»

«Τι θα κάνω;» διαμαρτυρήθηκε η Νίθρα.

«Μην ανησυχείς· ταξιδεύω ελαφριά.»

Η Ρουζβάνη σηκώθηκε, απότομα, από την καρέκλα του γραφείου. «Δε μ' αρέσει αυτή η ιδέα, Ρόλμαρ.»

Ο Ωθράγκος στάθηκε εμπρός της. «Έχεις κάποια καλύτερη λύση;» τη ρώτησε. «Πρέπει να πάω στη Βασιλική Αυλή, Νίθρα. Κι επίσης, σκέψου ότι αυτός είναι ένας πολύ καλός τρόπος για να σε φυγαδέψω. Εκτός κι αν θες να επιστρέψεις στο Παρατηρητήριο –που το ξέρω πως δεν θέλεις.»

Η Νίθρα αναλογίστηκε τα λόγια του. Αναστέναξε, και τον αγκάλιασε, σφιχτά. Ο Ρόλμαρ χάιδεψε τα μαύρα μαλλιά που χύνονταν στους ώμους της.

«Γιατί ανησυχείς;» τη ρώτησε, ψιθυριστά, και τη φίλησε κάτω από το αφτί.

Η Νίθρα έκανε πίσω, για να τον κοιτάξει. «Δεν έχω πού να πάω,» είπε. «Δεν έχω φίλους έξω από το Νούφρεκ.»

«Έχεις εμένα,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, «και τον Βάνμιρ. Θα φροντίσουμε να πας κάπου όπου η Βασίλισσα Καλβάρθα θα χάσει τα ίχνη σου· ίσως, στο ανατολικό Βασίλειο Ένρεβηλ, ή στο λίγο πιο μακρινό Σάρενθαλ, ε;»

«Δεν ξέρω τίποτα γι'αυτούς τους τόπους,» είπε η Νίθρα.

«Θα προσπαθήσω να σου βρω έναν οδηγό, όταν θα είμαστε στη Νουάλβορ,» της υποσχέθηκε ο Ρόλμαρ. «Τώρα,» είπε, «πηγαίνω να κάνω τις απαραίτητες προετοιμασίες. Αύριο, με την αυγή, θα φύγουμε. Συμφωνείς;»

Η Νίθρα ένευσε, αν και έμοιαζε μελαγχολική.

Η Ρόλμαρ φίλησε τα Ρουζβάνικα χείλη της και έφυγε από το δωμάτιο.

Χτύπησε την πόρτα του δωματίου του αδελφού του.

«Τρελέ άνθρωπε. Αν είσαι μέσα, άνοιξε.»

Ο Βάνμιρ άνοιξε, κάνοντας πίσω τα μονίμως ατημέλητα μαλλιά του και βλεφαρίζοντας.

«Κοιμόσουν;» τον ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος· «διάβαζα κάτι. Πέρνα.»

Ο Ρόλμαρ μπήκε. «Δεν ήμουν σίγουρος αν θα σε έβρισκα εδώ. Το άφησες το Παρατηρητήριο;»

«Όχι ακριβώς. Ο Άσιλθαρ είναι εκεί.»

Ο Ρόλμαρ στράφηκε, απότομα, για να τον καρφώσει με το βλέμμα του. «Ο Άσιλθαρ...»

«Α, ναι, ξέχασα να σ' το πω,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Αλλά, βέβαια, δεν ήξερα άμα ενδιαφερόσουν. Τώρα μοιάζεις να έχεις άλλα ενδιαφέροντα, κρυμμένα στο δωμάτιό σου.»

«Τι θες να πεις, Βάνμιρ;» μούγκρισε ο Ρόλμαρ.

«Δε θέλω να πω τίποτα. Όμως μου έχει κάνει εντύπωση το γεγονός ότι έχεις να πατήσεις στο Παρατηρητήριο από τότε... από τότε που έφυγε η Ρουζβάνη μάγισσα απο κεί.»

«Δεν είναι μάγισσα.»

«Σε έχει μαγέψει τόσο πολύ, λοιπόν;»

«Τι αηδίες είναι πάλι αυτές που τσαμπουνάς;» σφύριξε ο Ρόλμαρ. «Έχεις αρχίσει να τρελαίνεσαι εκεί μέσα, στα κατάβαθα των βράχων;»

«Εγώ μια χαρά είμαι, αδελφέ,» είπε ο Βάνμιρ. «Όπως ήμουν πάντα, δηλαδή.» (Τότε, μόνο «μια χαρά» δεν είσαι! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ.) «Για σένα ανησυχώ!»

Ο Βάνμιρ ανησυχεί για εμένα! Χα, καλό κι αυτό! «Ν' ανησυχείς για τον εαυτό σου.»

«Εγώ δεν έχω μια Ρουζβάνη μάγισσα πλάι μου, για να μου ψιθυρίζει περίεργα πράγματα στ' αφτί!»

«΄Περίεργα πράγματα΄; Τι περίεργα πράγματα; Είσαι καλά σήμερα, Βάνμιρ; Έχω κάτι πολύ σημαντικό να σου πω.»

Ο Βάνμιρ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. *Ο αδελφός μου δεν είναι καθόλου καλά, σκέφτηκε. Η Νίθρα έχει αποβλακώσει το νου του τελείως! Να δω πού θα οδηγηθούμε, στο τέλος, μέτουτη την κατάσταση...* «Τι σημαντικό;»

Ο Ρόλμαρ τού εξήγησε ότι έπρεπε να πάει στην Αυλή του Βασιληά Άργκελ, κι επίσης τον πληροφόρησε ότι θα έπαιρνε τη Νίθρα μαζί του, ώστε να τη φυγαδέψει από το λιμάνι της Νουάλβορ.

Επιτέλους, θα ξεφορτωθούμε τη Ρουζβάνη μάγισσα! σκέφτηκε ο Βάνμιρ, και είπε: «Νομίζω πως η ιδέα σου είναι καλή, αδελφέ. Αλλά να προσέχεις. Σε καμία περίπτωση, μην πας μαζί της!»

«Όπως σου τόνισα, θα τη φυγαδέψω. Δεν μπορώ να πάω μαζί της, όσο κι αν το θέλω.»

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε. «Το θέλεις;»

«Υποθετικά μιλούσα,» του μούγκρισε ο Ρόλμαρ.

«Αχά...» *Ίσως να μη μιλούσε και τόσο υποθετικά...* «Πάντως, να προσέχεις,» επανέλαβε, «όχι μονάχα τη Νίθρα, μα και τους διώκτες της.»

«Δε χρειάζομαι τέτοιες συμβουλές από σένα, Βάνμιρ!» δήλωσε ο Ρόλμαρ. «Τώρα, πες μου τι γίνεται στο Παρατηρητήριο. Είναι εκεί ο Άσιλθαρ; Πώς; Και γιατί;»

«Με ακολούθησε,» εξήγησε ο Βάνμιρ, «και αποφάσισα να του αποκαλύψω το μυστικό μας. Εξάλλου, μπορεί και να μου φανεί χρήσιμος. Εσύ δε φαινόταν να δείχνεις και κανένα σπουδαίο ενδιαφέρον για το βάραθρο, αλλά εγώ χρειάζομαι οπωσδήποτε έναν βοηθό.»

Βοηθό! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. *Εγώ μόνο βοηθός σου δεν είμαι, αδελφέ! Για τούτο νάσαι σίγουρος. Ακούς εκεί, βοηθός...!* «Ως συνήθως, είσαι απερίσκεπτος,» του είπε. «Σύντομα, όλο το κάστρο θα μάθει για το Παρατηρητήριο.»

«Ο Άσιλθαρ υποσχέθηκε να μην αποκαλύψει τίποτα.»

Ο Ρόλμαρ ρουθούνισε, αποδοκιμαστικά. «Καλάαα...»

«Του έχω απόλυτη εμπιστοσύνη, αδελφέ.»

«Παράξενο αυτό... Τι του έκανες;»

«Τον απείλησα ότι θα του δώσω φίλτρο κερατοφυΐας, αν με προδώσει,» εξήγησε ο Βάνμιρ.

Ο Ρόλμαρ γέλασε, κάνοντας πίσω το κεφάλι. «Έχεις, πραγματικά, τέτοιο πράγμα;»

«Ναι,» ένευσε ο Βάνμιρ. «Θες να το δοκιμάσεις;»

«Θα προτιμούσα όχι. Δοκίμασέ το επάνω σε κανένα από τα ποντίκια σου.»

«Το έχω ήδη δοκιμάσει επάνω σ'ένα απ'αυτά. Στάσου, να σου δείξω.»

Ο Βάνμιρ άνοιξε μια ταλαιπωρημένη ξύλινη ντουλάπα και άρχισε να ψάχνει μέσα, καθώς ο Ρόλμαρ περίμενε. Σύντομα, έβγαλε ένα μικρό κλουβί, κρατώντας το από έναν κρίκο στην κορυφή του. Στο εσωτερικό του κλουβιού βρισκόταν ένα ποντίκι με δύο κέρατα μερικών εκατοστών.

Ο Βάνμιρ μειδίασε πλατιά. «Όπως βλέπεις, το φίλτρο δούλεψε.»

«Οι πειραματισμοί σου δε με απασχολούν,» είπε ο Ρόλμαρ, αποδοκιμαστικά. «Πρέπει να πηγαίνω τώρα.» Πλησίασε την πόρτα και έπιασε την πετούγιά. «Να φυλάγεις, αδελφέ, στις υπόγειες εξερευνήσεις σου· και να προσέχεις και τον άλλο, τον θεότρελο αδελφό μας.»

Κεφάλαιο 12

Κακός Οιωνός

Το πρωί ο ουρανός ήταν σκοτεινός· μελανόχρωμα σύννεφα είχαν συγκεντρωθεί πάνω από την ευρύτερη περιοχή του συνοριακού κάστρου Ράλτον, και ένας δυνατός αγέρας είχε πιάσει, εισβάλλοντας στις πετρόχτιστες αίθουσες και στους διαδρόμους, και σφυρίζοντας σαν τα παγανά της Στέπας, τόσο άγρια που ο Ρόλμαρ νόμιζε πως ο Μαύρος Άνεμος θα ερχόταν από τα βόρεια, για να τους τυλίξει όλους σε κατάρες και βάσανα.

Ωραία ημέρα διάλεξα για να φύγω, αναλογίστηκε, καθώς εκείνος και η Νίθρα έβγαιναν από το κεντρικό φρούριο του κάστρου, ντυμένοι με κάπες και με κουκούλες στα κεφάλια. Η δεύτερη παρίστανε την υπηρέτρια, μεταφέροντας δύο μικρούς σάκους στους ώμους και παραμένοντας σιωπηλή. Η άμαξα τους περίμενε έξω από το στάβλο, με τα δύο της άλογα χαλινωμένα και έτοιμα, το ένα κατάμαυρο και τ' άλλο κατάλευκο, έχοντας –όχι τυχαία– τα χρώματα του εμβλήματος που ο Ρόλμαρ είχε διαλέξει για τον εαυτό του. Γύρω από την άμαξα βρίσκονταν έξι ξεπεζεμένοι καβαλάρηδες, κρατώντας τους ίππους τους από τα χαλινάρια. Μόλις αντίκρισαν τον Άρχοντά τους να πλησιάζει, υποκλίθηκαν εμπρός του, καθώς επίσης και ο οδηγός της άμαξας, ο οποίος ύστερα ανέβηκε στην μπροστινή θέση, παίρνοντας ένα μακρύ, μαύρο μαστίγιο στο ένα γαντοφορεμένο του χέρι και τα ηνία των αλόγων στο άλλο.

Η ταχυπομπός του Βασιληά Άργκελ –η οποία ονομαζόταν Κάρλα, απ'ό,τι είχε μάθει ο Ρόλμαρ– έκανε μια βαθιά υπόκλιση και ρώτησε: «Θα επιθυμούσατε, Άρχοντά μου, να προπορευτώ της άμαξάς σας και να ειδοποιήσω τον Μεγαλειότατο για τον ερχομό σας στην πρωτεύουσα;»

«Φυσικά. Σ'ευχαριστώ, ταχυπομπέ Κάρλα.»

«Τότε, με την άδειά σας, να φεύγω.»

Ο Ρόλμαρ κατένευσε.

Η Κάρλα υποκλίθηκε κοφτά και στράφηκε προς την ανοιχτή νότια πύλη του κάστρου. Ύστερα, άρχισε να τρέχει, χρησιμοποιώντας την

Ταχύτητα. Η μακριά, μαύρη αλογοουρά έγινε πάλι μια οριζόντια γραμμή πίσω της.

Μόλις η ταχυπομπός είχε βγει από το Ράλτον, ο ουρανός μούγκρισε πάνω από τον Ρόλμαρ και τη συνοδεία του, και άρχισε να βρέχει, κατακλυσμικά. Ένας από τους ξεπεζεμένους καβαλάρηδες άνοιξε τη μια πόρτα της άμαξας, λέγοντας μέσα στο βουητό του ανέμου: «Περάστε, Άρχοντά μου.»

Ο Ρόλμαρ έκανε νόημα στη Νίθρα να μπει, και εκείνη υπάκουσε, βάζοντας τα πράγματά του στο εσωτερικό του τροχοφόρου. *Παίζει το ρόλο της καλά, μέχρι στιγμής. Ας ελπίσουμε ότι αυτό θα κρατήσει και ώσπου να φτάσουμε στη Νουάλβορ.* Ύστερα, μπήκε κι ο ίδιος στην άμαξα. Απ έξω, άκουσε τον οδηγό να μαστιγώνει τα άλογα, τα οποία χρεμέτισαν δυνατά μέσα στην καταιγίδα, και το όχημα ξεκίνησε να κυλά επάνω στην καστραυλή του Ράλτον. Οι έξι καβαλάρηδες ανέβηκαν στις σέλες των ζώων τους και περιστοιχίσαν την άμαξα, πάνοπλοι και κουκουλωμένοι.

Σύντομα, ο Ρόλμαρ είχε βγει από το συνοριακό κάστρο του πατέρα του και κατευθυνόταν νότια, ταξιδεύοντας επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά που διέσχιζε κάθετα το Βασίλειο από το Βορρά ως το Νότο. Την ταχυπομπό Κάρλα δεν μπορούσε να τη δει καθόλου εξ αποστάσεως· η δυνατή βροχή και τα μαύρα σύννεφα είχαν μειώσει την ορατότητα στα διακόσια, το πολύ τριακόσια, μέτρα μπροστά από την άμαξα.

«Αυτός δεν είναι καλός οiwνός,» σχολίασε η Νίθρα, που καθόταν αντίκρυ του Ρόλμαρ, εξακολουθώντας να φορά την κουκούλα της και ατενίζοντας έξω απ' το παράθυρο.

«Εξαρτάται.»

«Από τι;»

«Από το αν δεν έχεις νερό να πεις, ή από το αν φοβάσαι μην πλημμυρίσει ο τοπικός ποταμός.»

Η Νίθρα μειδίασε μέσα στη σκιά της κουκούλας της. «Δεν πιστεύετε στους οiwνούς, στο Νόρβηλ;»

«Εγώ όχι, δεν πιστεύω· πιστεύω μόνο σε ό,τι μπορώ να δω και να εξηγήσω λογικά. Ο Βάνμυρ είναι εκείνος που πιστεύει στα άλλα... τα ανεξήγητα πράγματα.»

«Αυτός δεν είναι καλός οiwονός, αδελφέ,» είπε ο Βάνμιρ στον Άσιλ-
θαρ, καθώς οι δυο τους στέκονταν στο πέτρινο υπόστεγο του Παρα-
τηρητηρίου, ατενίζοντας βόρεια, προς τη Μεγάλη Στέπα, που ήταν
μισοκρυμμένη από το υδάτινο παραπέτασμα της βροχής και το πέ-
πλο της επουράνιας σκοτεινιάς.

«Δες νάρθουν δαιμόνια από τη Στέπα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, κουνώντας το κεφάλι αρνητικά, «όχι
από τη Στέπα.»

«Από πού, τότε;»

«Πάμε κάτω.» Ο Βάνμιρ στράφηκε στην πέτρινη σκάλα του Παρα-
τηρητηρίου και άρχισε να κατεβαίνει. Ο Άσιλθαρ τον ακολούθησε.

Στον προθάλαμο είχαν στήσει ένα αρκετά μεγάλο, πρόχειρο ξύλινο
γραφείο, το οποίο, σύντομα, είχε γεμίσει με περγαμηνές, σημειωμα-
τάρια, φιαλίδια, μελάνια, πένες, και ένα σωρό άλλα πράγματα που ο
Βάνμιρ πίστευε ότι πιθανώς να του φαίνονταν χρήσιμα. Ωστόσο,
τώρα τελευταία, βρισκόταν σε αδιέξοδο, γιατί τίποτα δεν έμοιαζε να
έρχεται από το βάραθρο, κι επομένως, ο νεαρός Ωθράγκος δεν είχε
από πού να αντλήσει πληροφορίες, για να συνεχίσει τις μελέτες του.
Για το υποχθόνιο θηρίο, φυσικά, δεν είχε βγάλει ακόμα συμπέρα-
σμα· πάντως, για ένα πράγμα είχε βεβαιωθεί: το τέρας δεν ήταν ερ-
πετοειδές· κανένα ερπετό δε θα έβγαζε εκείνους τους βρυχηθμούς
από το λαιμό του. Εκτός, βέβαια... εκτός από μία πολύ, πολύ συγκε-
κριμένη περίπτωση. Αλλά αποκλείεται ένας δράκος να είχε εμφανι-
στεί εδώ· οι δράκοι δεν κατοικούσαν κοντά στη Στέπα, και ποτέ σε
υπόγεια. Συνήθως, βρίσκονταν στα δάση, προτού κάποιος άνθρωπος
τούς αιχμαλωτίσει και τους εκπαιδεύσει, για να τους προσφέρει στις
υπηρεσίες του Βασιλιά Άργκελ, επί καθόλου ευκαταφρόνητη πλη-
ρωμή, φυσικά. Το να είσαι δράκαρχος δεν ήταν εύκολη δουλειά·
πολλοί απ'αυτούς είχαν καεί από τις φλόγες των δράκων τους, κατά
την εξημέρωση των εν λόγω ερπετών.

Αλλά τώρα όλα τούτα ο Βάνμιρ τα είχε παραμερίσει απ'το νου. Κα-
θώς καθόταν σε μια ξύλινη καρέκλα, μπροστά από το γραφείο του,
αναρωτιόταν τι μπορεί να σήμαινε αυτή η καταιγίδα, γιατί ήταν, σί-
γουρα, ένας οiwονός. Ένας οiwονός ο οποίος μοιάζει τόσο με τον Μαύ-

ρο Άνεμο, που είναι τρομακτικό...! Όχι πως, βέβαια, ο Βάνμιρ είχε ποτέ στη ζωή του δει τον Μαύρο Άνεμο (και, για την ακρίβεια, κανένας ζωντανός Ωθράγκος των συνόρων δεν δήλωνε μάρτυρας ενός τέτοιου φαινομένου), αλλά είχε ακούσει τους πολλούς και διάφορους θρύλους γι' αυτόν. Ένα κατάμαυρο σύννεφο που φέρνει μαζί του τα ουρλιαχτά των νεκρών. Ένας αγέρας μαύρος σαν τ' ανήλιαγα βάραιθρα της γης, που νυχτερίδες πετούν εντός του, και γαντζώνονται στους λαιμούς των ανθρώπων, για να τους πιούνε το αίμα. Ένα λυσσαλέο κύμα θανάτου και καταστροφής: η οργή ενός πανάρχαιου, αδικημένου θεού που αποζητά εκδίκηση. Κανείς, όμως, δε γνώριζε την αλήθεια για το Μαύρο Άνεμο. Απ' όσο ήξερε ο Βάνμιρ, μπορεί ο σημερινός άνεμος να ήταν ο Μαύρος Άνεμος, τελικά· αν και, βέβαια, το αμφέβαλε πολύ.

Ελπίζω να μη σημαίνουν όλα τούτα κάτι κακό για τον Ρόλμαρ, που πάει στο Νότο, συλλογίστηκε.

«Βάνμιρ, Βάνμιρ! Άκου.»

Ο Βάνμιρ στράφηκε, για να κοιτάξει τον μικρό του αδελφό, ο οποίος βρισκόταν γονατισμένος πλάι στο άνοιγμα του τοίχου. Σηκώθηκε από την καρέκλα. «Τι είναι;»

«Κάτι ακούγεται.»

Ο Βάνμιρ πλησίασε, γονάτισε κι εκείνος. Αφουγκράστηκε.

Κλικ... κλακ... κλικ... κλακ... Σίδερο επάνω στην πέτρα.

«Έρχονται,» είπε. «Οι υποχθόνιοι έρχονται. Και δεν πρέπει να είναι μόνο ένας, αυτή τη φορά.»

«Πόσοι είναι, δηλαδή;» ρώτησε ο Άσιλθαρ.

Ο Βάνμιρ προσπάθησε να καταλάβει από τα κλικ κλακ που ακούγονταν. «Τρεις... τουλάχιστον τρεις... ίσως και τέσσερις.»

«Τι κάνουμε;» Υπήρχε έντονη ανησυχία στη φωνή του Άσιλθαρ.

«Πήγαινε και πιάσε ένα όπλο,» τον παρότρυνε. «Ένα κανονικό όπλο,» τόνισε, γιατί ο αδελφός του ήταν ικανός ν' αρπάξει υαλόβομβες, και να την πετάξει κιόλας. «Αν και, μάλλον, δε θα είναι εχθρικοί.»

Σηκώθηκε όρθιος και πήγε να καθίσει στην καρέκλα του γραφείου του, έχοντας έναν σάκο από κοντά: έναν σάκο γεμάτο υαλόβομβες. *Ο Άσιλθαρ μπορεί να μην ξέρει πώς, πού, και πότε να τις πετάξει, αλλά εγώ ξέρω· εγώ τις έφτιαξα!*

Στα δεξιά μπορούσε να δει τον αδελφό του να στέκεται, βαστώντας ένα κοντόσπαθο στα γαντοφορεμένα του χέρια. *Πότε φόρεσε τα γάντια, το μπασμένο;* Ήταν μικρά, μαύρα γάντια, χωρίς δάχτυλα, προφανώς φτιαγμένα για να μη σου ξεφεύγει το μανίκι του όπλου σου. *Ο ανόητος! Από την αρχή περίμενε επίθεση, και τώρα νομίζει ότι θα μας χιμήσουν.*

«Άσπλθαρ, χαλάρωσε,» του είπε. «Οι υποχθόνιοι είμαι βέβαιος πως δεν έρχονται εχθρικά. Άλλωστε, βοήθησα έναν απ' αυτούς, όταν ήμουν κάτω· δε θυμάσαι τι σου εξιστόρησα τις προάλλες;»

Ο Άσπλθαρ ένευσε, αλλά δε χαλάρωσε.

«Κάτσε κάτω και ηρέμησε!» του μούγκρισε ο Βάνμιρ. Ο αδελφός του κάθισε στο παχύ μαξιλάρι ενός πέτρινου καθίσματος, αλλά συνέχισε να κρατά τη λαβή του ξίφους του, παρότι τώρα το είχε ακουμπήσει στους μηρούς του.

Το κλικ κλακ δυνάμωσε, σταδιακά· και ο Βάνμιρ ήταν σίγουρος πως θα είχε εξάψει τη φαντασία του Άσπλθαρ. Τώρα, μάλλον, θα περνούσαν εκατοντάδες εξώκοσμα τέρατα από το μυαλό του μικρού. Βέβαια, κι οι υποχθόνιοι δεν ήταν ό,τι πιο φυσιολογικό υπήρχε... *Ακόμα δεν έχω λύσει πολλές μου απορίες σχετικά με δαύτους. Ίσως σήμερα να τις λύσω, όμως...*

Ένα πρόσωπο φάνηκε από το άνοιγμα στον τοίχο: ένας άντρας με χλομό δέρμα και ανοιχτόχρωμα μαλλιά, ο οποίος κρατούσε ένα μαχαίρι ανάμεσα στα δόντια.

Ο Βάνμιρ ύψωσε το δεξί του χέρι, σε χαιρετισμό. «Σάλι νε,» είπε, φιλικά.

Ο υποχθόνιος μπήκε στον προθάλαμο. Στους καρπούς του ήταν δεμένοι σιδερένιοι γάντζοι –που, αναμφίβολα, έκαναν το κλικ κλακ επάνω στις πέτρες– και στο αριστερό του χέρι κρατούσε μια μικρή κουλούρα σκοινιού –μικρή επειδή έμοιαζε ο άντρας να έχει ξεδιπλώσει την περισσότερη ανεβαίνοντας. Επί του παρόντος, τράβηξε ένα σφυρί από την χοντρή, πέτσινη ζώνη του και κάρφωσε έναν σιδερένιο καρφί στον τοίχο. Στο τέλος του καρφιού υπήρχε ένας βρόχος, μέσα στον οποίο πέρασε το σκοινί του και το έδεσε σφιχτά.

Ο Βάνμιρ δεν έκανε καμία κίνηση για να τον εμποδίσει, ενώ αγριοκοίταξε τον Άσπλθαρ, προειδοποιώντας τον έτσι πως, αν ενεργούσε βλακωδώς, θα τον κερνούσε φίλτρο κερατοφυΐας.

Ο υποχθόνιος έβγαλε το μαχαίρι –το οποίο ήταν χάλκινο– από τα δόντια του και φώναξε προς τη μεριά του ανοίγματος: «*Ρούτα κι!*» – κάτι που ο Βάνμιρ δεν καταλάβαινε, αλλά παρέμεινε ακίνητος και φιλικός.

Ο υποχθόνιος στράφηκε και τον ατένισε, με επιφυλακτικό βλέμμα.

«*Λόγκι-λε κι,*» του είπε εκείνος. Δεν είμαι εχθρός. Και, δείχνοντας τον Άσιλθαρ: «*Λόγκι-λε βι.*» Ούτε κι αυτός είναι εχθρός.

Ο υποχθόνιος παρέμεινε ανέκφραστος. *Μα, δεν καταλαβαίνει τι του λέω;*

Ένα άλλο πρόσωπο φάνηκε από το άνοιγμα: γυναικείο, αλλά χλομό, όπως του άντρα, με ανοιχτόχρωμα μαλλιά. Η υποχθόνια βγήκε από την τρύπα και κάρφωσε κι εκείνη το σκοινί της στον τοίχο, όχι όμως στην ίδια μεριά όπου ο άντρας είχε καρφώσει το δικό του.

«*Σάλι νε,*» είπε πάλι ο Βάνμιρ. Και ρώτησε: «*Φάμι νεζ;*» Τα ονόματά σας;

Οι δύο υποχθόνιοι αλληλοκοιτάχτηκαν. Ύστερα, κοίταξαν μία τον Βάνμιρ και μία τον Άσιλθαρ. Η γυναίκα έδειξε τον πρώτο, και είπε, με προστακτικό τόνο στη φωνή της: «*Βι νάργκα νι!*»

Το οποίο ο Ωθράγκος μπορούσε να κατανοήσει μόνο ως *Χτύπα τον, ή Σκότωσέ τον, ή Αδρανοποίησέ τον*. Πάντως, σίγουρα, δεν ήταν τίποτα το φιλικό!

Μα τον χλιοκατάρατο Μαύρο Άνεμο! σκέφτηκε· και, δίχως να χάσει χρόνο, άρπαξε το τσακμάκι του απ'το γραφείο και μια υαλόβομβα απ'το σάκο.

Είδε τον υποχθόνιο να τον ζυγώνει, γρήγορα, με το χάλκινο μαχαίρι στο ένα χέρι και το σιδερένιο σφυρί στο άλλο· ενώ η υποχθόνια, τραβώντας δύο χάλκινα ξιφίδια από τη ζώνη της, πήγαινε προς τον Άσιλθαρ, ο οποίος είχε αμέσως πεταχτεί όρθιος, βαστώντας το κοντόσπαθό του διλαβα.

«*Βόγκα-λε νι!*» φώναξε ο Βάνμιρ, παράγοντας σπίθα με το τσακμάκι και προσπαθώντας να κάνει το φτιλί της υαλόβομβας ν'ανάψει –αλλά αποτυχαίνοντας. *Το καταραμένο κατασκεύασμα, τώρα βρήκε να με προδώσει;*

Ο υποχθόνιος, αγνοώντας την προειδοποίηση του νεαρού Ωθράγκος –που είχε φωνάξει *Μην πλησιάζεις*–, χίμησε καταπάνω του. Εκείνος έκανε τον κύκλο του γραφείου, χρησιμοποιώντας λίγη Τα-

χύτητα. Το σφυρί του άντρα κοπάνησε μερικά χαρτιά, κάνοντάς τα ν'ανακατευτούν.

Ο Βάνμιρ κατάφερε, επιτέλους, ν'ανάψει το φυτίλι, και, δείχνοντας την υαλόβομβα στον υποχθόνιο, γρύλισε: «*Βόγκα-λε νι!*» Εκείνος τον ατένισε με στενεμένα μάτια, σα να προσπαθούσε να κατανοήσει τι ήταν αυτό με το οποίο τον απειλούσε ο ένοικος του πέτρινου φρουρίου.

Την ίδια στιγμή, ο Βάνμιρ άκουσε θόρυβο από το άνοιγμα στον τοίχο, και αντίκρισε άλλον έναν υποχθόνιο να βγαίνει από το βάραθρο. Πάραυτα, εκτόξευε την υαλόβομβα προς τα κει. Η γυάλινη σφαίρα ταξίδεψε στον αέρα και έσπασε επάνω στο πέτρινο δάπεδο, μ'έναν δυνατό ήχο θραύσης και μια ακόμα δυνατότερη λάμψη.

Κραυγές αντήχησαν από παντού. Και ο Βάνμιρ είδε τον αντίπαλό του να πσωπατά, σκεπάζοντας τα μάτια του και ουρλιάζοντας, τρομαγμένα. *Φοβούνται το φως! Φοβούνται το φως! Αλλά φυσικό είναι, έτσι όπως έχουν συνηθίσει, στο σκοτάδι.*

Αμέσως, στράφηκε στον Άσιλθαρ, για να μάθει πώς τα πήγαινε ο μικρός, και διαπίστωσε πως η υποχθόνια είχε αντιδράσει ακριβώς όπως και ο συμπολεμιστής της: Ουρλιαζε, έχοντας τους πήχεις της μπροστά στα μάτια. Ο Άσιλθαρ δεν έχασε την ευκαιρία: το κοντόσπαθό του κινήθηκε γρήγορα, καρφώνοντας την αντίμαχό του στην κοιλιά.

Ο Βάνμιρ τράβηξε το ξιφίδιο από τη ζώνη του, βλέποντας τον υποχθόνιο να τεντώνεται πάνω απ'το γραφείο, για να τον χτυπήσει. Απέκρουσε το χάλκινο μαχαίρι και έκανε ν'αποφύγει και το σφυρί, μα δεν τα κατάφερε, και το εργαλείο αναρρίχησης τον βρήκε στο πλάι του κεφαλιού. Ο Βάνμιρ ζαλίστηκε και παραπάτησε, πέφτοντας στο δάπεδο του Παρατηρητηρίου.

Στ'αφτιά του ήρθε η πολεμική κραυγή του Άσιλθαρ: «Κάτω απ'τον αδελφό μου, άθλιο παγανό του τοίχου!» Ύστερα, άκουσε μια δυνατή κλαγγή όπλων –μάλλον, το κοντόσπαθο του μικρού είχε συναντήσει το χάλκινο μαχαίρι του υποχθόνιου–, έναν ήχο θραύσης –το κοντόσπαθο έσπασε το μαχαίρι–, και ένα μουγκρητό πόνου –ο υποχθόνιος τραυματίστηκε από τη λεπίδα του Άσιλθαρ! Μετά, όμως, αντήχησε ένας άλλος θόρυβος, σαν άγριο κοπάνημα, τον οποίο ακολούθησε μια κραυγή –που δεν ανήκε στον υποχθόνιο.

«Άσιλθαρ!» φώναξε ο Βάνμιρ, προσπαθώντας να σηκωθεί, ενώ βλεφάριζε, για να διώξει τα χρώματα που είχαν γεμίσει την όρασή του. Έπιασε το ξιφίδιό του από κάτω και το έμπηξε στο πόδι του εχθρού του. Ο υποχθόνιος ούρλιαξε και έπεσε στο ήδη πιτσιλισμένο με το αίμα του δάπεδο. Ο Βάνμιρ γρύλισε, και τον κάρφωσε στα πλευρά. Τώρα, το αίμα πετάχτηκε απ'το στόμα του άντρα, σαν εμετός, κι εκείνος κατέρρευσε, βογκώντας. Θα πέθαινε μέσα σε μερικές στιγμές.

Αλλά ο νεαρός Ωθράγκος άκουσε βήματα.

«Εσύ σαι, Άσιλθαρ;» ρώτησε αμέσως, ακόμα βλεφαρίζοντας, για να διώξει τα χρώματα από τα μάτια του.

Ύψωσε το κεφάλι –παρότι τον πονούσε και το αισθανόταν βαρύ– κι αντίκρισε μια θολή φιγούρα να έρχεται, πολύ ψηλή για νάσαι ο Άσιλθαρ.

«Βόγκα-λε νι!» φώναξε, σείοντας το ξιφίδιο εμπρός του, κι ελπίζοντας ότι το έσειε απειλητικά κι όχι γελοία.

Ο άγνωστος πλησίασε, γρήγορα. Ένα γυμνό πόδι κλότσησε τον Βάνμιρ κατακέφαλα, κι εκείνος βούλιαξε στο παγερό σκοτάδι.

Νομίζοντας ότι έπεφτε στο βάραθρο, χωρίς να φτάνει ποτέ στον πυθμένα.

Κεφάλαιο 13

Ριβογκάμι

Φωνές.

Κάποιοι μιλούσαν. Σε μια άγνωστη γλώσσα.

Ή, όχι· μιλούσαν στη γλώσσα των Ποιμένων της Στέπας. Αλλά μιλούσαν τόσο γρήγορα που ήταν δύσκολο να τους κα-

ταλάβει.

Τα βλέφαρα του Βάνμιρ τρεμόπαιξαν, και τα μάτια του άνοιξαν. Το κεφάλι του πονούσε. Κοίταξε και είδε ανθρώπους, πολύ ψηλούς... *Ή, μάλλον, δεν είναι πολύ ψηλοί· απλά, εγώ βρίσκομαι στο έδαφος, δι-*απίστωσε. Προσπάθησε να σηκωθεί, μα δεν τα κατάφερε. Τα χέρια και τα πόδια του ήταν δεμένα με χοντρά σκοινιά.

Πού είναι ο Άσιλθαρ; Κοίταξε μέσα στο δωμάτιο, ψάχνοντας τον μικρό του αδελφό. Αλλά το βλέμμα του έπεσε επάνω σε ένα άλλο, γνώριμο πρόσωπο. *Ο Θ'λεμ!* Ναι, αυτός ήταν, σίγουρα· και έμοιαζε να διαφωνεί με μια υποχθόνια, η οποία ήταν ντυμένη με χιτώνα και ανυπόδητη, όπως κι όλοι οι υπόλοιποι του είδους της. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της, και στη ζώνη της βρισκόταν δεμένο ένα ξιφίδιο. Ο Θ'λεμ στηριζόταν στο σιδερένιο ραβδί που του είχε δώσει κάποτε ο Βάνμιρ.

Αλλά πού είναι ο Άσιλθαρ; Το βλέμμα του συνέχισε να ψάχνει για τον αδελφό του, μα δεν μπορούσε να τον βρει πουθενά. *Τον σκοτώ-*σαν; Πάλεψε, να ξεφύγει από τα δεσμά του. Ένας από τους υποχθόνιους τον αντιλήφθηκε, και τον έδειξε, με το δεξί χέρι, φωνάζοντας μια κοφτή λέξη. Οι υπόλοιποι στράφηκαν να τον κοιτάζουν.

Και ο Θ'λεμ μίλησε: «*Βάνμιρ, κ'ρ βιζ νάργκε νιζ;*» Βάνμιρ, γιατί τους χτυπήσατε;

«*Κιζ λόγκε βιζ.*» Μας επιτέθηκαν.

Ο Θ'λεμ στράφηκε στη γυναίκα –που μάλλον πρέπει να είχε κάποια ξεχωριστή θέση ανάμεσα στους υποχθόνιους· ίσως να ήταν αρχηγός τους– και της μίλησε γρήγορα. Ο Βάνμιρ δεν μπορούσε να παρακολουθήσει το διάλογό τους. Όμως είπε, φωναχτά: «*Άσιλθαρ;*»

Η συζήτηση σταμάτησε, απότομα, και σιγή απλώθηκε στον προθάλαμο. Τα μάτια όλων των υποχθόνιων ήταν ξανά καρφωμένα επάνω του.

«*Σα πι Άσιλθαρ;*» ρώτησε ο Θ'λεμ. Ποιος είναι ο Άσιλθαρ;

Ο αδελφός μου. Αλλά δεν ήξερε πως ήταν ο αδελφός στη γλώσσα των Ποιμένων. Ο Βάνμιρ καταράστηκε βουβά τον εαυτό του. *Πώς να τους το πω τώρα για το καταλάβουν; «Κε χι.»* Σύντροφός μου.

Τότε, ένας από τους υποχθόνιους τον άρπαξε από το δεξί μπράτσο και τον σήκωσε όρθιο, στρέφοντάς τον να κοιτάξει πίσω του, προς τα εκεί όπου πριν δεν μπορούσε να δει, και όπου βρισκόταν ο Άσιλθαρ, δεμένος χειροπόδαρα κι ασάλευτος. *Για να τον έχουν δέσει, δεν πρέπει νάναι νεκρός,* σκέφτηκε ο Βάνμιρ, με ανακούφιση.

Ο Θ'λεμ μίλησε –είπε κάτι που ο Ωθράγκος δεν κατάλαβε– και έδειξε ένα από τα πέτρινα καθίσματα του προθάλαμου. Ο υποχθόνιος που κρατούσε όρθιο τον Βάνμιρ τον έβαλε να καθίσει εκεί, και του έκοψε τα δεσμά από τους αστραγάλους και τους καρπούς. Πράγμα που έκανε τους υπόλοιπους εισβολείς να φανούν ανήσυχοι και να πλησιάσουν τα χέρια στις λαβές των όπλων τους.

Ο Θ'λεμ ένευσε στη γυναίκα –την αρχηγό τους– να περιμένει, και ζύγωσε μόνος του τον Βάνμιρ, ο οποίος, φυσικά, δεν έκανε καμία εχθρική κίνηση, γιατί είχε αρχίσει να αντιλαμβάνεται, κάπως, τι συνέβαινε. Αυτή τη στιγμή, ο Θ'λεμ, μάλλον, προσπαθούσε να του σώσει τη ζωή, ενώ οι άλλοι ήθελαν να τον σκοτώσουν.

Ο υποχθόνιος ξεκίνησε να του μιλά αργά, στη γλώσσα των Ποιμένων, προσπαθώντας να συνεννοηθεί μαζί του. Ο Βάνμιρ τον παρακολουθούσε με προσοχή, για να καταλάβει τι του έλεγε, και απαντούσε επίσης αργά, ψάχνοντας να βρει λόγια ώστε να εκφράσει τις σκέψεις του.

«Μας επιτέθηκαν,» είπε ο Ωθράγκος. «Τους είπαμε ότι ήμασταν φίλοι. Μας επιτέθηκαν.»

«...βρουν εχθρούς. Είστε σελογκάμι.»

«Σελογκάμι;»

Ο Θ'λεμ άρχισε να του εξηγεί τι ήταν οι σελογκάμι, και ο Βάνμιρ κατάλαβε, τελικά, πως έτσι οι υποχθόνιοι ονόμαζαν τους κατοίκους της επιφάνειας. Τους εαυτούς τους αποκαλούσαν *ριβογκάμι*: δηλαδή, παιδιά της γης, ή κάτι τέτοιο.

Η κουβέντα τους συνεχίστηκε.

«Όλοι οι σελογκάμι είναι εχθροί σας;»

«Οι σελογκάμι ζούνε στη *βίρι*. Είναι επικίνδυνα πλάσματα.»

Μετά, εξήγησε στον Βάνμιρ ότι *βίρι* σήμαινε *φως*, αλλά όχι το φως της φωτιάς, παρά το ηλιακό φως, το φως της ημέρας, το οποίο οι *ρι-βογκάμι* δεν έμοιαζαν να μπορούν ν'αντέξουν. Είχαν συνηθίσει τόσο πολύ να ζουν στα υπόγεια, που η επιφάνεια της γης ήταν αφιλόξενο μέρος γι'αυτούς. Ο Βάνμιρ αναρωτήθηκε τι να ήταν εκείνο το οποίο τους είχε οδηγήσει στον υπόγειο κόσμο εξ αρχής. Αλλά, αν ξεκινούσε μια τέτοια κουβέντα με τον Θ'λεμ, δε θα τελείωναν ποτέ.

Επί του παρόντος, ο υποχθόνιος τον ρώτησε: «Εσύ πώς πετάς φως; Είσαι *νάρμι*;» Και πάλι χρειάστηκε να του εξηγήσει τι σήμαινε αυτό, και ο Βάνμιρ κατάλαβε ότι *νάρμι* ήταν κάποιος που έκανε παράξενα και θαυμαστά πράγματα: μάγος, δηλαδή.

Ο Ωθράγκος μειδίασε. «Το φως ήταν κάτι... κάτι που είχα... φτιάξει.» Ήλπιζε αυτό να ήταν αρκετό· δε γνώριζε τις κατάλληλες λέξεις, ώστε να περιγράψει την υαλόβομβα. Ύστερα, για να απομακρύνει την κουβέντα από τούτο, ρώτησε: «Γιατί ήρθατε εδώ;»

«Η *κάρχ'νι* μάς κυνηγά. Έπρεπε να της ξεφύγουμε. Έχει σκοτώσει πολλούς από εμάς. Και υπάρχει και δευτέρα *κάρχ'νι* από την άλλη μεριά.»

Τι στο Μαύρο Άνεμο ήταν αυτά τα τέρατα, τέλος πάντων; Τόσο δυνατά ήταν, ώστε να μη μπορεί μια ολόκληρη φυλή υποχθόνιων να τα κατατροπώσει;

«Και πού θα πάτε;»

«Ήρθαμε εδώ.»

«Μα δεν μπορείτε να μείνετε εδώ!» Προσπάθησε να εξηγήσει στον Θ'λεμ ότι το Παρατηρητήριο ήταν ένα μικρό μέρος και τίποτα περισσότερο. Έξω από αυτό υπήρχε *βίρι*.

Ο υποχθόνιος έγνεψε καταφατικά, ακούγοντάς το αυτό. Προφανώς, κάποιοι από τους συντρόφους του είχαν επιχειρήσει να ανεβούν την πέτρινη σκάλα και είχαν διαπιστώσει πως από εκεί ερχόταν ηλιακό φως.

«Βάνμιρ-*νάρμι*, μπορείς να νικήσεις την *κάρχ'νι* με το δυνατό φως σου;»

Ο νεαρός Ωθράγκος κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω... δεν ξέρω...»

Ο Θ'λεμ έκανε νόημα στη γυναίκα που έμοιαζε με αρχηγό να πλησιάσει. «Τη λένε Σιλ'μο. Είναι γκάντι-μι.» Ύστερα από αρκετές εξηγήσεις, ο Βάνμιρ κατάλαβε ότι γκάντι πρέπει να ήταν κάποιος τίτλος άρχοντα των υποχθόνιων, ενώ το -μι -το οποίο ήταν, αναμφισβήτητα, θηλυκό- μάλλον σήμαινε μια γυναίκα που είχε σχέση με τον γκάντι: σύζυγός του, πιθανώς. «Ο γκάντι μας είναι νεκρός. Τον σκότωσε η *κάρχ'νι*.»

Η Σιλ'μο μίλησε. Αλλά μίλησε τόσο γρήγορα, που ο Βάνμιρ δεν την κατάλαβε, και το είπε. Η γκάντι-μι επανέλαβε πιο αργά και καθαρά: «Μας έκανες κακό, Βάνμιρ-νάρμι. Σκότωσες δικούς μας.»

«Μας επιτέθηκαν,» αποκρίθηκε εκείνος. «Χτύπησαν τον Άσιλθαρ· χτύπησαν εμένα.» Και ρώτησε: «Πού θα πάτε τώρα;»

«Θα μένουμε εδώ.»

«Δε γίνεται-»

«Κάτω, μας περιμένει η *κάρχ'νι*. Τα περισσότερα μέλη του *ράγκι* μας έχουν σκοτωθεί από την *κάρχ'νι*.»

Ο Θ'λεμ εξήγησε στον Βάνμιρ ότι *ράγκι* ήταν όλοι οι *ριβογκάμι* που είχαν έρθει εδώ. *Μία φυλή, επομένως*, σκέφτηκε ο Ωθράγκος, και έγενεφε καταφατικά, για να δείξει ότι κατάλαβε.

«Πρέπει να σκοτώσετε την *κάρχ'νι*,» είπε στη Σιλ'μο.

Εκείνη γέλασε. «Είναι αδύνατον, *σελογκάμι-νάρμι*!»

Ο Βάνμιρ τούς ρώτησε πώς ήταν στην εμφάνιση αυτό το τέρας. Δηλαδή, *προσπάθησε* να τους ρωτήσει και, ύστερα από κάποια ώρα, αντιλήφθηκαν τι ήθελε να πει. Και του απάντησαν, αλλά, όπως το περίμενε, δεν κατάλαβε και πολλά.

«Δε θα σας πειράξω,» τους είπε, και σηκώθηκε όρθιος, με τα χέρια του υψωμένα, για να δείξει ότι δεν πήγαινε να τραβήξει όπλο. Οι υποχθόνιοι μέσα στον προθάλαμο τον κοίταξαν με καχυποψία στα μάτια. Ο Βάνμιρ πλησίασε το γραφείο του και έκανε να πιάσει χαρτί και μελάνι.

Αναπάντεχα, η Σιλ'μο τράβηξε το ξιφίδιό της και το έβαλε στο λαιμό του.

«Δεν είμαι εχθρός σας,» είπε ο Βάνμιρ. Και έδειξε το χαρτί και την πένα, προσπαθώντας να τους εξηγήσει ότι έπρεπε να του ζωγραφίσουν το τέρας, για να δει πώς ήταν.

Τελικά, το κατάλαβαν, και γέλασαν αναμεταξύ τους, λες κι ήταν κάτι αστείο, ή κάτι που δεν είχαν δει ποτέ ξανά. Η Σιλ'μο έπιασε την πένα και τη βούτηξε στο μελάνι με επιφύλαξη, σαν να επρόκειτο για κάποια επικίνδυνη ουσία. Μετά, σχημάτισε αδέξια ένα σκίτσο επάνω στο χαρτί. Ένα στόμα με δόντια, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, και δυο μάτια. Με φώτισε! Και η υποχθόνια έμοιαζε να καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια, για να ζωγραφίσει το άθλιο σχήμα που ζωγράφιζε.

Ο Βάνμιρ έπιασε ένα από τα τερατολόγιά του και το άνοιξε στην πρώτη σελίδα, δείχνοντας την εικόνα που υπήρχε εκεί και ρωτώντας: «Κάρχ'νι;»

Ο Θ'λεμ και η Σιλ'μο έγνεψαν καταφατικά.

Αποκλείεται αυτό να είναι το τέρας! σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Η εικόνα που τους έδειχνε ήταν ένα φίδι με φτερά (!). Για στάσου λίγο, όμως... Γύρισε το βιβλίο σε μια τυχαία σελίδα, και έδειξε μια άλλη εικόνα: ένα πρόβατο με δύο κερασφόρα κεφάλια. «Κάρχ'νι;» ρώτησε.

Οι υποχθόνιοι πάλι ένευσαν. Και ο Βάνμιρ κατάλαβε. Κάρχ'νι σημαίνει, γενικά, τέρας γι'αυτούς.

Ο Θ'λεμ αντιλήφθηκε τι γινόταν και είπε: «Δεν είναι η κάρχ'νι-εχθρός μας, όμως.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ· και συνέχισε να γυρίζει τις σελίδες του τερατολόγιου, δείχνοντας, μία-μία, τις εικόνες και προσπαθώντας να βρει εκείνη την οποία οι υποχθόνιοι θα αναγνώριζαν ως «κάρχ'νι-εχθρό». Καθώς στεκόταν όρθιος, είχε αρχίσει να ζαλίζεται και, αγγίζοντας το πλάι του κεφαλιού του, διαπίστωσε ότι ήταν πρησμένο από τα χτυπήματα που είχε δεχτεί πιο πριν. Κάθισε στην ξύλινη καρέκλα, εξακολουθώντας να γυρίζει τις σελίδες του βιβλίου.

Μετά από αρκετή ώρα και από αρκετό ψάξιμο, σε όλα τα τερατολόγια και σε όλα τα ζωολόγια που διέθετε, ο Βάνμιρ έφτασε στο συμπέρασμα πως ο εχθρός των ριβογκάμι πρέπει να ήταν τετράποδο θηλαστικό· γιατί, όταν τους έδειχνε κάποιο τέτοιο πλάσμα, του κουνούσαν τα χέρια και έκαναν γκριμάτσες, για να του πουν ότι έμοιαζε με τον εχθρό τους, μα δεν ήταν βέβαιοι ότι ήταν αυτός. Ο Βάνμιρ, στο τέλος, άρχισε να αναρωτιέται αν είχαν καν δει ποτέ καθαρά το τέρας ή αν πάντα το πολεμούσαν μέσα στο σκοτάδι και τις σκιές. Κατά πάσα πιθανότητα, το δεύτερο συνέβαινε, αν σκεφτόταν κανείς

ότι οι υποχθόνιοι ζούσαν εκεί κάτω με ελάχιστο φως και είχαν μάθει να βρίσκουν το δρόμο τους με την αφή και την ακοή.

Τι θα κάνουμε τώρα; συλλογίστηκε. *Πώς θα τους διώξω από δώ;* Δεν είναι δυνατόν να μείνουν στο Παρατηρητήριο. Πρέπει να σκοτώσουν το θηρίο και να ξανακατεβούν στην πατρίδα τους. Τότε, όμως, θυμήθηκε ότι ο Θ'λεμ είχε πει πως υπήρχε και δεύτερο θηρίο. Ωωωωχ...

«Βρήκες λύση, Βάνμιρ-νάρμι;» ρώτησε η Σίλ'μο.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, κουνώντας αρνητικά το κεφάλι.

Η γκάντι-μμι είπε κάτι στους υποχθόνιους της, και εκείνοι κάθισαν στο έδαφος, ανοίγοντας τους σάκους τους και βγάζοντας από μέσα κάτι για να φάνε.

Σωστά, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. *Κάτι να φάμε. Πλησιάζει μεσημέρι, που να τους πάρει ο Μαύρος Άνεμος. Και η κοιλιά μου διαμαρτύρεται, όπως και το κεφάλι μου.* Ατένισε με προσοχή το φαγητό τους. *Τι είν'αυτό που τρώνε;* Μετά, νόμισε πως κατάλαβε τι ήταν. *Νυχτερίδες! Τρώνε νυχτερίδες...! Και άψητες! Ουγκχ...*

Σηκώθηκε από το γραφείο και, παραπατώντας από τη ζάλη, πλησίασε τον Άσιλθαρ, για να γονατίσει δίπλα του και να τον ταρακουνήσει από τον ώμο. Ο μικρός άνοιξε τα μάτια. Βλεφάρισε, ανήσυχα.

«Τον νίκησες;» ρώτησε. Και προσπάθησε να σηκωθεί –για να διαπιστώσει ότι ήταν δεμένος.

«Όχι ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, και έκοψε τα σκοινιά του αδελφού του, με ένα ξιφίδιο που είχε πάρει από το γραφείο, χωρίς να τον εμποδίσουν οι ριβογκάμι, οι οποίοι τώρα έμοιαζαν να του δείχνουν εμπιστοσύνη· μάλιστα, θα τολμούσε να υποθέσει ότι τον θεωρούσαν ως την τελευταία τους ελπίδα! *Αν θεωρούν εμένα ως την τελευταία τους ελπίδα, τότε πρέπει να είναι πολύ απελτισμένοι!...*

«Τι θες να πεις;»

«Σήκω,» είπε ο Βάνμιρ, και σηκώθηκε πρώτος.

Ο αδελφός του υπάκουσε. Στη δεξιά μεριά του κεφαλιού του, εκεί όπου, μάλλον, τον είχε πετύχει το σφυρί του υποχθόνιου, υπήρχε ξεραμένο αίμα. Ο Άσιλθαρ κοίταξε τριγύρω, με γουρλωμένα μάτια. «Βάνμιρ...!»

«Μην κάνεις καμία βλακεία, μικρέ,» του μούγκρισε εκείνος. «Δεν είναι εχθροί μας–»

Ο Άσιλθαρ τον κάρφωσε με το βλέμμα του. «Μα τι λες, τώρα; Είναι δαίμονες του σκότους! Δεν είδες πώς ούρλιαξαν όταν πέταξες την υαλόβομβα; Κι εξάλλου, μας επιτέθηκαν—»

«Δεν εμπιστεύονται τους κατοίκους της επιφάνειας—»

«Φυσικά και δεν τους εμπιστεύονται —είναι παγανά της γης!»

Ο Βάνμιρ τον άρπαξε απ'τους ώμους και τον ταρακούνησε —με αποτέλεσμα να ζαλιστεί και εκείνος και ο αδελφός του. «Μας είχαν στο χέρι, ηλίθιε! Μπορούσαν να μας σκοτώσουν. Αλλά δεν το έκαναν. Πρέπει να καταλάβεις ότι ήρθαν εδώ επειδή κάτι τους κυνηγούσε στα υπόγεια —το τέρας για το οποίο σου έλεγα. Και δεν είναι μονάχα ένα τέτοιο τέρας, αλλά δύο, Άσιλθαρ. Οι υποχθόνιοι —που ονομάζονται *ριβογκάμι*— προσπαθούσαν απλά να επιβιώσουν. Τα τέρατα έχουν φάει σχεδόν όλη τους τη φυλή.»

«Τότε, διώξ'τους στη Στέπα. Αν μιλάνε τη γλώσσα των Ποιμένων, θα μπορούν να—»

«Δεν είναι εκεί το πρόβλημα.»

«Και πού είναι το πρόβλημα;»

«Δεν μπορούν να αντέξουν το ηλιακό φως, Άσιλθαρ. Έχουν περάσει τόσους αιώνες στα ανήλιαγα βάθη, που τους βλέπτει.»

«Μα...» Ο Άσιλθαρ φάνηκε να χάνει, για λίγο, τα λόγια του. «Θα τους κρατήσουμε στο Παρατηρητήριο;»

«Δεν είναι δυνατόν να τους έχουμε όλους τούτους εδώ μέσα!» είπε ο Βάνμιρ.

«Χμμ...» Ο Άσιλθαρ συνοφρυώθηκε, σκεπτικός. «Για να τους διώξουμε, λοιπόν... Για να τους διώξουμε, πρέπει να πεθάνουν τα τέρατα που τους κυνηγάνε.»

«Ναι, αλλά κι αυτό είναι αδύνατον... ή σχεδόν αδύνατον. Δεν έχω ακόμα κάποια ιδέα. Όμως έχω μια άλλη ιδέα.»

«Τι εννοείς;»

«Σκέφτομαι να τους πάω στο κάστρο του πατέρα, όταν βραδιάσει.»

«Το φεγγαρόφωτο δεν τους πειράζει;»

«Δε νομίζω.»

«Και τι θα τους κάνουμε μέσα στο φρούριο;» ρώτησε ο Άσιλθαρ.

«Θα τουςβάλουμε στο υπόγειο, όπου το ηλιακό φως δε θα τους φτάνει,» απάντησε ο Βάνμιρ.

«Και μετά;»

«Μετά... βλέπουμε. Θα το συζητήσουμε και με τον πατέρα, και... Ελπίζω μόνο να μην εξοργιστεί, όταν του τα πούμε όλ' αυτά.»

«Γιατί να εξοργιστεί; Δε ζητήσαμε εμείς από τους δαίμονες της γης να έρθουν!»

Ο Άσιλθαρ δεν καταλάβαινε, γιατί δε γνώριζε τίποτα για τη Νίθρα· ο Βάνμιρ δεν του την είχε αναφέρει: του είχε πει ότι εκείνος ήταν που άκουσε τους θορύβους πίσω από τον τοίχο. Και, φυσικά, σκόπευε να πει ακριβώς το ίδιο και στον πατέρα τους· δεν περνούσε ούτε καν από το νου του να μιλήσει για την καταζητούμενη Ρουζβάνη στον Άρχοντα Άραντιρ. Ωστόσο, εξακολουθούσε να υπάρχει μια ανησυχία μέσα του, ότι μπορεί ο κύρης του κάστρου Ράλτον να θύμωσε με όλα τούτα. Και τον θυμό του άπαντες τον φοβόνταν, ακόμα κι ο Βάνμιρ.

Κεφάλαιο 14

Οργή στη Μεγάλη Αίθουσα

Ο Βάνμυρ και ο Άσιλθαρ βγήκαν από την κρυφή είσοδο του Παρατηρητηρίου, και την έκλεισαν πίσω τους. Οι *ριβογκάμι* δεν τους έφεραν καμία αντίσταση, ούτε προσπάθησαν να τους κρατήσουν αιχμαλώτους. Για την ακρίβεια, έμοιαζαν να εμπιστεύονται τον Βάνμυρ, τον οποίο και θεωρούσαν μάγο. Στην αρχή, είχαν δει το σχέδιό του –το σχέδιο να πάνε στα υπόγεια του φρουρίου Ράλτον– με καχυποψία, αλλά, ύστερα, φάνηκε να αντιλήφθηκαν ότι αυτή ήταν η τελευταία τους λύση και ότι, εκ των πραγμάτων, δεν μπορούσαν να κατοικήσουν στο Παρατηρητήριο. Αριθμούσαν τριάντα-οκτώ στο σύνολό τους: ό,τι είχε απομείνει από την υπόγειά τους φυλή: υπερβολικά μεγάλος αριθμός για να μείνουν στον προθάλαμο. Επομένως, επί του παρόντος, έμοιαζαν να θεωρούν τον Βάνμυρ ως τη μόνη τους σωτηρία. Πράγμα καθόλου, μα καθόλου, καλό, όπως έκρινε ο ίδιος.

Τώρα, καθώς κατευθυνόταν προς τη βόρεια πύλη του κάστρου Ράλτον, αισθανόταν πάλι να ζαλίζεται, και ίσα που μπορούσε να συγκρατήσει τον εαυτό του απ'το να παραπατά. Δίπλα του, ο Άσιλθαρ φαινόταν να είναι στην ίδια κατάσταση, ενώ, πού και πού, κουτουλούσε ελαφρά επάνω στον Βάνμυρ.

Η πρωινή καταιγίδα είχε σταματήσει, αφήνοντας τον τόπο γεμάτο υγρό χώμα, λίμνες από λάσπες, και λίμνες από νερό, μέσα στις οποίες οι μπότες των δύο Ωθράγκος πλατσουρίζαν, καθώς εκείνοι περπατούσαν ασταθώς. Αντίκρυ τους, τα τείχη του κάστρου έμοιαζαν να γυαλίζουν, σαν κάποιο θεϊκά καθοδηγούμενο χέρι να τα είχε πλύνει.

«Πρώτα, θα πάμε στον Θεραπευτή Άλρεκ,» είπε ο Βάνμυρ. «Είμαστε κι οι δυο σε μαύρα χάλια.»

Ο Άσιλθαρ έβγαλε ένα μουγκρητό κάτω απ'την κουκούλα του. «Δεν έχω κανένα πρόβλημα–»

«Έτσι νομίζεις.»

Το ιατρείο του Θεραπευτή Άλρεκ βρισκόταν στην ανατολική πτέρυγα του φρουρίου Ράλτον. Όταν ο Βάνμιρ χτύπησε την πόρτα, ο θεραπευτής αμέσως του ζήτησε να περάσει. Το μεγάλο δωμάτιο ήταν αρωματισμένο με το άρωμα λουλουδιών που φυτρώνουν κυρίως στο Νότιο Νόρβηλ. Τα δοκάρια του βρίσκονταν ψηλά πάνω απ' το κεφάλι των δύο νεαρών Ωθράγκος, και ήταν χοντρά και καμπουριασμένα από την ηλικία. Δύο τοξωτά παράθυρα υπήρχαν στο χώρο, και το ένα έβλεπε στο Ναό του Ούργκολ, ενώ το άλλο στη βόρεια πύλη. Τρία κρεβάτια βρίσκονταν στη νότια μεριά, αλλά κανένα δεν ήταν γεμάτο. Ξύλινα ράφια, πάγκοι, και μικρές βιβλιοθήκες δεν έλειπαν, φυσικά, από το χώρο. Ο Βάνμιρ έπρεπε να παραδεχτεί πως ο Άλρεκ ήταν πολύ καλός στην τέχνη του· γνώριζε πολλά και διάφορα τα οποία άλλοι, σίγουρα, αγνοούσαν. Είχε μεγαλώσει στη Νέλβορ, και είχε μάθει αρκετά πράγματα για τα φυτά των βάλτων Όρντλαχ, τα οποία φημιολογείτο πως είχαν ξεχωριστές θεραπευτικές ιδιότητες. Δεν ήταν τυχαίο που από εκείνη την πόλη έβγαιναν οι καλύτεροι θεραπευτές του Βασιλείου· γιατί, πέρα από την επαφή τους με τους κοντινούς βάλτους, είχαν και άμεση επαφή με τον έξω κόσμο, καθώς από το λιμάνι της Νέλβορ περνούσαν άνθρωποι διαφόρων φυλών και εθνικοτήτων.

Μοιάζει τόσο μεγαλύτερος από εμένα, σκέφτηκε τώρα ο Βάνμιρ, ατενίζοντας τον Άλρεκ, αλλά δεν είναι. Ο θεραπευτής είχε μόλις τέσσερα χρόνια διαφορά από εκείνον και τον δίδυμο αδελφό του· κι όμως, αυτά τα τέσσερα χρόνια θα νόμιζε κανείς ότι δεν ήταν μονάχα τέσσερα, αλλά δεκατέσσερα, κι ετούτο, μάλλον, ποτέ δε θα άλλαζε. Το μακρύ του πρόσωπο είχε κάτι το ακαθόριστο στοχαστικό, τα μάτια του κοιτούσαν κάπου πέρα, και οι γραμμές στο ψηλό του μέτωπο έμοιαζαν να είχαν γίνει από το χέρι της γλύπτριας αδελφής του Βάνμιρ, τόσο τέλεια χαραγμένες φαίνονταν στον νεαρό Ωθράγκος.

«Χαίρετε, Άρχοντα Βάνμιρ,» είπε ο Άλρεκ, κλίνοντας ελαφρώς το κεφάλι. Ο Βάνμιρ έβγαλε την κουκούλα του, και τα μάτια του θεραπευτή γούρλωσαν, στιγμιαία· ύστερα, στένεψαν. «Πού χτυπήσατε, Άρχοντά μου;»

«Είναι μεγάλη ιστορία,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και δεν είμαι μόνο εγώ τραυματισμένος.» Έκανε νόημα στον Άσιλθαρ να βγάλει την

κουκούλα του. Εκείνος δίστασε, προς στιγμή, αλλά, μετά, υπάκουσε, φανερώνοντας το χτύπημα στο κεφάλι του.

«Μα τη Μεγάλη Φιάρνυ!» έκανε ο Άλρεκ. «Μοιάζετε σα να σας επιτέθηκαν ληστές.»

«Δαίμονες μάς επιτέθηκαν, θεραπευτή,» αποκρίθηκε ο Άσιλθαρ.

Ο Βάνμιρ τον γρονθοκόπησε στον ώμο. «Φυσικά και δεν ήταν δαίμονες,» είπε στον Άλρεκ. «Ωστόσο, ναι, κάποιοι μας επιτέθηκαν. Τώρα, σε παρακαλώ, θεραπευτή, δες τι μπορείς να κάνεις για τα τραύματά μας.»

«Καθίστε, Άρχοντές μου,» αποκρίθηκε εκείνος, δείχνοντας δύο ξύλινες καρέκλες με ψηλή πλάτη.

Ο Βάνμιρ κάθισε και, ύστερα, ο Άσιλθαρ ακολουθούσε το παράδειγμά του. Ο Άλρεκ κοίταξε το τραύμα στο κεφάλι του μικρότερου αδελφού. «Από ρόπαλο...» είπε, «ή από σφυρί.»

«Από σφυρί έγινε,» τον διαβεβαίωσε εκείνος.

«Μετά από τέτοιο χτύπημα, είστε τυχερός που έχετε διατηρήσει τα λογικά σας, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο θεραπευτής.

«Δεν είχε τίποτα για να διατηρήσει, Άλρεκ,» είπε ο Βάνμιρ.

Ο θεραπευτής χαμογέλασε διακριτικά –ήταν πάντοτε διακριτικός ο Άλρεκ–, αν και φαινόταν να θέλει να γελάσει ανοιχτά. «Ας δούμε τώρα το δικό σας τραύμα, Άρχοντα Βάνμιρ.»

Τον ζύγωσε και παραμέρισε τα ατημέλητα του μαλλιά. «Δύο χτυπήματα,» παρατήρησε. «Το πρώτο, μάλλον, από σφυρί, όπως και του αδελφού σας· το δεύτερο... Χμμ... Σας κλότσησε κάποιος με γυμνό πόδι, Άρχοντά μου;»

Τίποτα δεν του ξεφεύγει! σκέφτηκε ο Βάνμιρ· και είπε: «Πώς το κατάλαβες;»

«Υπάρχουν γρατσουνιές επάνω στο δέρμα σας, από νύχια. Τα λέω σωστά, Άρχοντά μου;»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Το παράξενο θα ήταν να μην τα έλεγες σωστά, Άλρεκ.»

«Ο Άρχοντας Βάνμιρ είναι πολύ ευγενικός μαζί μου.» Ο θεραπευτής του κάστρου έβρεξε ένα πανί με καθαρό νερό και έπλυνε τις μελανιές και τις γρατσουνιές του νεαρού Ωθράγκος, του οποίου το πρόσωπο συσπαστικέ από τον ξαφνικό πόνο και από την παγερή αί-

σθηση του ύδατος. «Θα μπορούσα να μάθω πού συνέβησαν όλα τούτα, Άρχοντά μου; Σίγουρα, έξω από το κάστρο, ελπίζω!...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, «έξω απ'το κάστρο ήταν.»

«Έχουν συγκεντρωθεί ληστές στα περίχωρα της πόλης Ράλτον;» Ο Άλρεκ άρχισε να βάζει μια δροσερή αλοιφή επάνω στο χτυπημένο κεφάλι του Βάνμιρ· η οποία αλοιφή, όμως, τον έτσουζε, εκεί όπου κάλυπτε τις γρατσουνιές από τα νύχια του ποδιού του υποχθόνιου.

«Όχι. Δε θα τολμούσαν να έρθουν ληστές τόσο κοντά στο κάστρο μας.»

«Τότε; Ήταν δικοί μας οι πολεμιστές που σας χτύπησαν, Άρχοντά μου;» Υπήρχε ανησυχία στη φωνή του Άλρεκ, παρότι έμοιαζε να μιλά και να κινείται ήρεμα· τα χέρια του δεν μπερδεύονταν ούτε για μία στιγμή, καθώς περιποιούνταν τα χτυπήματα του Βάνμιρ.

«Δαίμονες ήταν!» πετάχτηκε ο Άσιλθαρ. «Παγανά που βγήκαν από τα βάραθρα της γης—»

«Βούλωστο...!» του μούγκρισε ο Βάνμιρ, και ο μικρός σώπασε. «Θυμάσαι τι σου είχα πει στην αρχή, δε θυμάσαι; Το φίλτρο κρατοφυΐας σε περιμένει.»

Ο Άσιλθαρ φάνηκε τρομαγμένος. «Με συγχωρείς, Βάνμιρ,» αποκρίθηκε, σα βρεγμένη γάτα.

Ο Βάνμιρ αισθανόταν έτοιμος να γελάσει, μα έπνιξε το γέλιο μέσα του, μη θέλοντας να δείξει στον Άσιλθαρ ότι αστειευόταν στο ελάχιστο.

Ο Θεραπευτής Άλρεκ απομακρύνθηκε από τον μεγάλο αδελφό και πήγε στον μικρότερο. Έβρεξε πάλι ένα πανί και έπλυνε το τραύμα του. Ύστερα, άρχισε να το αλείφει με την ίδια αλοιφή.

Ο Βάνμιρ μπορούσε να δει, από το πρόσωπό του, ότι ήταν προβληματισμένος: σαν ν'αναρωτιόταν αν έπρεπε να πιέσει περισσότερο τους άρχοντές του, ώστε να του μιλήσουν, ή αν έπρεπε να παραμείνει σιωπηλός, όσο σημαντικό κι αν ήταν το ζήτημα.

«Άλρεκ.» Ο Βάνμιρ καθάρισε το λαιμό του. «Δε σου λέω ακόμα τίποτα επειδή θέλω, πρώτα, να μιλήσω στον πατέρα για το όλο θέμα.»

«Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε, ουδέτερα, ο θεραπευτής.

Ναι, πάντοτε ευγενικός, ακόμα κι όταν είναι δυσαρεστημένος.

Όταν τελείωσε με το χτύπημα του Άσιλθαρ, έβαλε τα σύνεργά του στις θέσεις τους και είπε: «Καλύτερα θα ήταν να μη λουστείτε για τρεις-τέσσερις ημέρες, Άρχοντές μου· και, όταν λουστείτε, ελάτε πάλι σε μένα, για να σας κοιτάξω και να δω αν θα χρειαστεί να ξαναχρησιμοποιήσω την ίδια αλοιφή ή κάτι διαφορετικό.»

«Σ'ευχαριστούμε, Άλρεκ,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, καθώς σηκωνόταν όρθιος. Ο Άσιλθαρ είχε ήδη σηκωθεί, λες και υπήρχαν καρφιά στο ξύλινο κάθισμα της καρέκλας του.

«Μία ακόμα ερώτηση, Άρχοντές μου,» είπε ο θεραπευτής. «Ζαλίζεστε, ύστερα από τα χτυπήματά σας;» Τα δύο αδέρφια έγνεψαν καταφατικά. «Τότε, θα σας συμβούλευα να ξαπλώσετε και να ξεκουραστείτε ως αύριο το πρωί· και, αν συνεχίσετε να ζαλίζεστε, παρακαλώ επισκεφτείτε με.»

Δυστυχώς, δεν έχω χρόνο για ανάπαυση τώρα, σκέφτηκε ο Βάνμιρ· αλλά είπε: «Σ'ευχαριστούμε και πάλι, Άλρεκ.» Και εκείνος κι ο Άσιλθαρ έφυγαν από το δωμάτιο του θεραπευτή, βαδίζοντας αργά μέσα στους διαδρόμους του φρουρίου Ράλτον.

«Τι σκοπεύεις να κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο μικρός αδελφός.

«Εσύ θα πας στο δωμάτιό σου, να ξεκουραστείς, όπως είπε ο Θεραπευτής Άλρεκ.»

«Κι εσύ τι θα κάνεις, Βάνμιρ;»

«Πρέπει να μιλήσω στον πατέρα· δε γίνεται αλλιώς.»

«Πατέρα, πρέπει να σου μιλήσω,» είπε ο Βάνμιρ, βαδίζοντας μέσα στη μεγάλη αίθουσα του φρουρίου, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του, όντας συλλογισμένος σχετικά με μια πληθώρα πραγμάτων.

Ο Άρχοντας Άραντιρ καθόταν στο θρόνο του, έχοντας το ένα χέρι επάνω στον δεξή βραχίονα του ψηλού καθίσματος. «Ελπίζω ο λόγος να είναι καλός και το θέμα σημαντικό.» Ο Βάνμιρ τον είχε καλέσει άρον-άρον από την καστραυλή, όπου ο Άρχοντας-Φύλακας του Ράλτον εκπαίδευε στο ξίφος και στην ασπίδα πέντε από τους στρατιώτες του. Παρότι κουτσός από τη δεξιά μεριά, με ξύλο ως αντικατάστατο του ποδιού του, ήταν δεινότερος από οποιονδήποτε μαχητή του κάστρου, ενώ, μάλιστα, ορισμένοι έλεγαν ότι μπορούσε να τα βάλει και με είκοσι μαζί και να βγει νικητής, δίχως ιδιαίτερη δυσκολία.

«Ο λόγος είναι πολύ καλός και το θέμα πολύ σημαντικό.» Ο Βάνμιρ συνέχισε να κάνει πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο, καθώς μυριάδες σκέψεις περνούσαν σα σίφουνας από το νου του, προκαλώντας του υπερένταση.

«Κάτσε κάτω!» του μούγκρισε ο Άρχων Άραντιρ. «Και πες μου, πρώτα, τι είν'αυτό πάνω στο κεφάλι σου.»

Ο Βάνμιρ σταμάτησε να βαδίζει, μα δεν κάθισε. «Τραυματίστηκα, πατέρα,» εξήγησε.

«Εκπαιδευόσουν;»

«Όχι· κάποιoi μου επιτέθηκαν.»

Τα μάτια του Άρχοντα Άραντιρ φλογίστηκαν, πάραυτα. «Ποιος τόλμησε να επιτεθεί στο γιο μου;» ρώτησε, μοιάζοντας έτοιμος να καρατομήσει τον επιτιθέμενο, αν βρισκόταν μέσα στις δυνατότητές του.

«Οι *ριβογκάμι*· αλλά δεν το έκαναν επίτηδες— ή, τουλάχιστον, πρόκειται για παρεξήγηση.»

«Ποιοι είναι οι *ριβογκάμι*, Βάνμιρ; Εγώ δεν ξέρω κανέναν τέτοιο λαό.»

Ο γιος του άρχισε να του διηγείται όλα όσα είχαν διαδραματιστεί στο Παρατηρητήριο —εκτός από την άφιξη της Νίθρα, ασφαλώς. «Έτσι,» τελείωσε ο Βάνμιρ, «η άποψή μου είναι, πατέρα, ότι πρέπει να τους φέρουμε στο φρούριο και να τους κρύψουμε στα υπόγεια, μέχρι να βρεθεί λύση στο πρόβλημά τους.»

«Γιατί δε μου είχες αναφέρει τίποτα γι'αυτό το Παρατηρητήριο;» απαίτησε ο Άραντιρ. «Γιατί το έκρυψες από μένα;» Ωστόσο, δεν έμοιαζε να τον είχε καταλάβει ο περίφημος θυμός του. Τον καταλάμβανε σπάνια, αλλά τότε ήταν, πραγματικά, να τρέχεις να κρυφτείς από τον Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον.

«Δεν σ'το έκρυψα ακριβώς, πατέρα,» εξήγησε ο Βάνμιρ· «απλά, μέχρι στιγμής, δεν το θεώρησα σκόπιμο να σου το αναφέρω. Δεν πιστευα ότι επρόκειτο για κάτι το σπουδαίο—»

«Ακόμα και όταν είδες τον πρώτο σκαρφαλωτή του βαράθρου να ανεβαίνει;» δυνάμωσε τη φωνή του ο Άραντιρ. Τώρα, έμοιαζε να βρίσκεται στα πρόθυρα του Θυμού. «Θα μπορούσες να είχες σκοτωθεί εκεί κάτω που πήγες, Βάνμιρ!» Ο Άρχων-Φύλαξ του Ράλτον σηκώθηκε από το θρόνο του, πατώντας σε μια μαύρη μπότα και σ'ένα

ξύλινο πόδι. «Και παραλίγο να σκοτωθείς, ύστερα! Είσαι *ΗΛΙΘΙ-ΟΣ*;» Η φωνή του αντήχησε σαν αστροπελέκι μέσα στη μεγάλη αίθουσα και στους τριγυρινούς διαδρόμους του φρουρίου.

Ο Άραντιρ κατέβηκε από το βάθρο του θρόνου των συνόρων και πλησίασε τον γιο του, για να σταθεί εμπρός του και να τον κοιτάξει στα μάτια. Οι γροθιές του ήταν σφιγμένες· ο Βάνμιρ νόμιζε ότι θα τον χτυπούσε, και ετοίμασε τον εαυτό του ν'αποφύγει το γρονθοκόπημα. Ωστόσο, ο πατέρας του δεν έκανε καμία τέτοια κίνηση.

«Όχι,» είπε, και τώρα η φωνή του έμοιαζε πολύ σιγανή, σχεδόν ένας ψίθυρος σε σύγκριση με πριν, «δεν είναι τα μάτια ηλίθιου ετούτα τα μάτια που αντικρίζω. Αλλά γιατί είσαι τόσο ανόητα παράτολμος, Βάνμιρ;»

«Πατέρα, τι θα κάνουμε με τους υποχθόνιους;– Ουγκχ!...» Ο Άραντιρ τον γρονθοκόπησε στην κοιλιά, και ο νεαρός Ωθράγκος διπλώθηκε, νιώθοντας όλο τον αέρα να έχει φύγει από μέσα του και βογκώντας από τη δύναμη του χτυπήματος.

Ο Άρχοντας-Φύλακας του Ράλτον βάδισε, απομακρυνόμενος από το γιο του. «Δεν έχουμε και πολλές επιλογές,» είπε. «Για την ακρίβεια, έχουμε δύο επιλογές: Να σκοτώσουμε τους υποχθόνιους ή να τους φέρουμε στα υπόγεια.»

Να τους σκοτώσουμε! Ο Βάνμιρ προσπάθησε να πάρει αναπνοή, για να μιλήσει, αλλά δεν τα κατάφερε. *Αυτό δεν είναι σωστό! Δεν μπορούμε να τους σκοτώσουμε!*

«Η πρώτη επιλογή θα μας κοστίσει... θα μας κοστίσει σε ανθρώπινες ζωές,» είπε ο Άραντιρ, σα να μονολογούσε, καθώς βημάτιζε μέσα στην αίθουσα, με το ξύλινό του πόδι να ηχεί χαρακτηριστικά επάνω στο πέτρινο πάτωμα. «Η δεύτερη επιλογή θα μας κοστίσει σε τρόφιμα, γιατί, σίγουρα, οι... *ριβογκάμι* τρώνε, δεν τρώνε, γιε μου;» Στράφηκε, για να κοιτάξει τον Βάνμιρ, ο οποίος ένευσε. «Ίσως θα έπρεπε να εκπαιδεύσει περισσότερο, για να μπορείς ν'αντέχεις στα χτυπήματα,» του είπε ο πατέρας του. «Σε χάιδεψα μονάχα.»

Η τρελός είναι ή λέει την αλήθεια... Το δεύτερο ήταν, πραγματικά, τρομακτικό. Ο Βάνμιρ ξεφύσησε, βρίσκοντας, επιτέλους, τη μιλιά του. «Τρώνε,» αποκρίθηκε. «Τρώνε νυχτερίδες, όπως είπα και πριν. Αλλά, σίγουρα, θα μπορούνε να φάνε κι άλλα πράγματα. Πατέρα, δε νομίζω ότι θα ήταν σωστό να τους σκοτώσουμε...»

«Συμφωνώ, Βάνμιρ,» ένευσε ο Άραντιρ. «Μάλλον, τελικά, μπορείς να χρησιμοποιήσεις το μυαλό στο κεφάλι σου, όταν θέλεις –πράγμα που δε συμβαίνει συχνά.»

Ο Βάνμιρ, παρότι διαφωνούσε κάθετα μ' αυτή την τελευταία δήλωση, αποφάσισε να μην αντειπεί. Ο Άρχοντας-Φύλακας του Ράλτον δεν ήταν από τους ανθρώπους που δέχονταν αντιρρήσεις. Μάλιστα, ορισμένες φορές –όπως τώρα–, έμοιαζε τόσο αδιάλλακτος και άγριος, που ο γιος του τον μισούσε. Αλλά, φυσικά, δεν ήθελε ν' αφήσει τέτοια συναισθήματα να έρθουν στην επιφάνεια. Άλλωστε, ο πατέρας του, δίχως αμφιβολία, είχε εξοργιστεί επειδή απλά νοιαζόταν για εκείνον, και η σκέψη ότι μπορεί να είχε σκοτωθεί από τους υποχθόνιους έκανε το θυμό να καταλύει την κρίση του.

Κι όμως, κάπου εξακολουθούσε να υπάρχει μια υποβόσκουσα οργή εντός του Βάνμιρ. *Άραγε, στον Ρόλμαρ θα φερόταν έτσι; Γιατί σ'έμένα, λοιπόν; Γιατί ό,τι κι αν κάνω σ'ετούτο το καταραμένο μέρος μοιάζει σε όλους ανόητο και απερίσκεπτο; Δεν μπορούν να κατανοήσουν τις εφευρέσεις και τη δουλειά μου· ποτέ τους δε θα μπορέσουν.*

Βιβλίο Δεύτερο
Η Μάντισσα

Κεφάλαιο 1

Η Μάντισσα

Ένας παγερός άνεμος φυσούσε πάνω από τη Μεγάλη Στέπα, και το κρύο ήταν τσουχτερό. Ο άντρας ήταν ντυμένος με τον δερμάτινο χιτώνα των Ποιμένων της Στέπας, ενώ είχε ένα ατσάλινο ξιφίδιο περασμένο στη ζώνη του. Τα ανοιχτά καστανά του μαλλιά ήταν δεμένα σε μια μακριά αλογοουρά πίσω του, η οποία του έφτανε ως τη μέση. Στα γαλανόχρωμα μάτια του υπήρχε ένας βαθύς προβληματισμός, μια ανησυχία, ίσως.

Ο άντρας –που ονομαζόταν Σάνγκτου– πλησίαζε, με αργά βήματα, μια γυναίκα, η οποία στεκόταν ξυπόλυτη επάνω στην άμμο της Στέπας. Ήταν ντυμένη με μια μαύρη, υφασμάτινη περισκελίδα, η οποία κρεμόταν ανάμεσα στα πόδια της έως τους αστραγάλους, όπου ήταν περασμένοι μπρούτζινοι κρίκοι. Στο επάνω μέρος του εύγραμμου σώματός της δενόταν ένας στηθόδεσμος από όμοιο υλικό, ενώ στους ώμους της έπεφτε μια δερμάτινη, μπεζ κάπα, με γούνα γύρω από το λαιμό. Η κάπα αναδενόταν από τον παγερό άνεμο, αποκαλύπτοντας το κορμί της γυναίκας σ'όλο του το θηλυκό μεγαλείο.

Και δεν μοιάζει να κρύνει καθόλου, σκέφτηκε ο Σάνγκτου. Ορισμένοι ανάμεσα στους Ποιμένες έλεγαν πως η αντοχή της στο κρύο οφειλόταν στο ότι ήταν μάντισσα· άλλοι υποστήριζαν πως η καταγωγή της ήταν από τη φυλή των Καρμώζ. *Και, μάλλον, αυτό είναι το πιθανότερο.* Άλλωστε, πώς ήταν ποτέ δυνατόν η μαντική ικανότητα κάποιου να τον προστατεύει από το κρύο; Ο Σάνγκτου δεν μπορούσε να το καταλάβει. Επίσης, δεν πίστευε και το άλλο που έλεγαν: ότι η μαντική ικανότητα της γυναίκας οφειλόταν στην παρθενιά της, και ότι, αν κάποιος έκλεβε τη δεύτερη, θα έκλεβε και την πρώτη. Ωστόσο, κανένας από τους συνοδοιπόρους του δεν είχε απλώσει χέρι επάνω της· ούτε, φυσικά, και ο Σάνγκτου είχε κάνει ποτέ κάτι τέτοιο.

«Μάντισσα,» είπε, ζυγώνοντάς την. «Δεν μπορεί να τους οσμιστεί πλέον...»

Η γυναίκα έστρεψε τα γαλανά της μάτια επάνω του, ενώ ο αέρας τραβούσε τα μαύρα της μαλλιά, μπλέκοντάς τα ξανά και ξανά ανα-

μεταξύ τους. Από τις σγουρές της μπούκλες κρέμονταν μικρά κόκαλα πουλιών και ερπετών, καθώς και πετρούλες με ρούνους χαραγμένους επάνω· ορισμένοι Ποιμένες υποστήριζαν ότι αυτά τα πράγματα βοηθούσαν τη Μάντισσα στις οιωνοσκοπίες της, αν και η ίδια δεν είχε ποτέ δηλώσει κάτι τέτοιο.

«Τους σκότωσε όλους;»

«...Δε νομίζω,» αποκρίθηκε ο Σάνγκτου. «Πρέπει να βρήκαν κάποια διέξοδο.»

«Δεν είχα δει καμία διέξοδο...» είπε η Μάντισσα, σμίγοντας τα φρύδια και κατεβάζοντας το βλέμμα στην άμμο της Στέπας. *Τι παράξενο τούτο, συλλογίστηκε. Αποκλείεται να μην είχα προβλέψει σωστά. Τι προκάλεσε αυτή την αναταραχή στον Ιστό της Μοίρας;* Ύψωσε πάλι το βλέμμα, για να ατενίσει τον Ποιμένα εμπρός της, τον τηλαιοθητικό της *Βι-Κάρχ'νι*. Υπήρχε πιθανότητα ο νεαρός να ήταν που είχε κάνει το λάθος; Ίσως οι αισθήσεις του να μην του αποκάλυπταν πλέον τα πάντα. «Είσαι σίγουρος για τούτο, Σάνγκτου;»

«Ναι, Μάντισσα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν μπορεί πια να τους οσμιστεί. Και δεν τους βρίσκει πουθενά. Ξέφυγαν· δεν ξέρω πώς.»

«Και ήρθες σε μένα για να τους βρω;»

«Εσύ μας μίλησες εξ αρχής γι'αυτούς, Μάντισσα...» είπε ο Σάνγκτου. *Και, αφού τους βρήκες τότε, που δεν είχες καμία ιδέα για τη φυλή τους, σίγουρα θα μπορείς να τους βρεις και πάλι!* πρόσθεσε, νοερά. *Εκτός κι αν εξαφανίστηκαν...*

Η Μάντισσα στένεψε τα μάτια. Αυτό ήταν που πάντα σιχαινόταν με τους τηλαιοθητικούς των *Κάρχ'νι*· της φέρονταν σαν να ήταν μια οποιαδήποτε ανάμεσα στους Ποιμένες! ή, τουλάχιστον, σχεδόν σαν να ήταν μια οποιαδήποτε. Και, φυσικά, κάτι τέτοιο αποτελούσε... ανάρμοστη συμπεριφορά, από τη στιγμή που μεγάλοι φύλαρχοι τη σέβονταν απεριόριστα.

«Θα προσπαθήσω,» αποκρίθηκε στον Σάνγκτου. «Αλλά υποπτεύομαι πως ίσως εσύ να κάνεις λάθος.» Τράβηξε ένα δερμάτινο σακούλι μέσα από την κάπα της. Στράφηκε απ'την άλλη και καθάρισε ένα σημείο της άμμου με το δεξί της πόδι. Ύστερα, με το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού, διέγραψε επιδέξια έναν κύκλο και διάφορους ρούνους γύρω από αυτόν. Τέλος, ταρακούνησε το δερμάτινο σακούλι και άδειασε το περιεχόμενό του στο εσωτερικό του κύκλου.

Κόκαλα έπεσαν επάνω στην άμμο, σε διάφορες θέσεις.

Ο Σάνγκτου δεν ήξερε από τι πλάσμα ήταν τούτα τα οστά, πάντως όμοιά τους δεν είχε ποτέ του ξαναδεί. Όταν η Μάντισσα μιλούσε γι'αυτά –πράγμα που δε συνέβαινε συχνά– τα αποκαλούσε «Οστά της Μοίρας». Ο Ποιμένας σκεφτόταν, κάποια ημέρα, να τη ρωτήσει ευθέως ποιο ήταν το νεκρό ον που τη βοηθούσε στις μαντείες της.

Η γυναίκα κοντοκάθισε μπροστά από τα σκορπισμένα κόκαλα. «Η φυλή...» μουρμούρισε μέσα στον άνεμο. «...Περνά από ένα μέρος... κρυφό, κρυφό από τη Μοίρα κι από το Χρόνο... τα Οστά αποπροσανατολίζονται...»

«Τι είν'αυτό το μέρος;» ρώτησε, ανυπόμονα, ο Σάνγκτου.

Η Μάντισσα ύψωσε το δεξί της χέρι. «Σιωπή!» πρόσταξε, παγερά, και συνέχισε την ανάγνωση των κοκάλων. «Περνάνε το Κρυφό Μέρος... ταξιδεύουν μέσα στη νύχτα, κάτω από τ'αστέρια... και μπαίνουν σ'ένα φρούριο ισχυρό... στα έγκατα του φρουρίου... Τους κρύβουν... οι... ο ταχυβάμων λαός –οι Ωθράγκος!»

«Οι Ωθράγκος; Γνωρίζουν το σχέδιό μας; Πώς το έμαθαν; Είναι το κρυφό μέρος δικό τους; Πρόκειται γι'αυτό το φρούριο που ανέφερες; Πού βρίσκεται το φρούριο;»

Η Μάντισσα μάζεψε τα κόκαλα και τα έβαλε ξανά στο δερμάτινό της σακούλι. Ορθώθηκε, ατενίζοντας νότια, την φαινομενικά ατέρμονη Στέπα. «Το φρούριο υποθέτω ότι είναι στα σύνορα του Βασιλείου Νόρβηλ.»

«Και τι θα κάνουμε τώρα, Μάντισσα;»

«Αυτή η φυλή των *ριβογκάμι* πρέπει να αφανιστεί,» αποκρίθηκε η γυναίκα, βαστώντας ακόμα το δερμάτινο σακούλι και σφίγγοντάς το στα χέρια της.

«Θα επιτεθούμε νωρίτερα, δηλαδή; Προτού επιτελεστεί η γενοκτονία;» Αλλά μας έλεγες παλιότερα, σκέφτηκε ο Σάνγκτου· γιατί η Μάντισσα υποστήριζε πως, πρώτα, έπρεπε να πεθάνει εκείνη η φυλή των *ριβογκάμι* (το ακριβές όνομα της φυλής δεν το γνώριζε κανείς τους) και, μετά, να κατεβούν προς το Νόρβηλ. Σε διαφορετική περίπτωση, όλη τους η εκστρατεία θα πήγαινε χαμένη, αφού η φυλή ήταν ο μόνος εχθρός που μπορούσε να σκοτώσει την *Λα-Κάρχ'νι*.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε, απότομα, η Μάντισσα. «Η δική σου δουλειά δεν είναι να σχεδιάζεις επιθέσεις, Σάνγκτου· είναι να επικοινωνώ-

νείς με τη *Βι-Κάρχ'νι* –και να εξολοθρεύσεις τους *ριβογκάμι* – πράγμα στο οποίο απέτυχες!» Η γυναίκα στράφηκε απ'την άλλη, μ'ένα τίναγμα μαύρων, σγουρών μαλλιών και δερμάτινης, μπεζ κάπας. Άρχισε να βαδίζει γρήγορα επάνω στην άμμο, απομακρυνόμενη από τον τηλαιοθητικό και ζυγώνοντας την κατασκήνωση των Ποιμένων, καθώς αυτή διαλυόταν στο φως της αυγής.

Η Μάντισσα τώρα μας ζητά να πάμε νότια, σκέφτηκε ο Σάνγκτου, αλλά θα πηγαίναμε εκεί ούτως ή άλλως, γιατί ετούτη την εποχή η χλόη σ'αυτά τα μέρη είναι περισσότερη για τα πρόβατα. Παράξενα τα φέρνει η Μοίρα, τελικά...

Ακολούθησε τη Μάντισσα, με τα μποτοφορεμένα πόδια του ν'αφήνουν μεγάλες πατημασιές επάνω στην άμμο, οι οποίες αμέσως άρχισαν να σβήνονται από τον βόρειο άνεμο.

«Τι είναι αυτό το 'κρυφό μέρος' στο οποίο αναφέρεσαι, Μάντισσα;» ρώτησε ο Φύλαρχος Κάρντου, χαϊδεύοντας τη μακριά γκριζομαυρή γενειάδα του. Ήταν ντυμένος με χιτώνα, κάπα, και κουκούλα, ενώ στο δεξί του χέρι βαστούσε μια μακριά, ποιμενική γκλίτσα. Βάδιζε στην αρχή του κοπαδιού, αναλαμβάνοντας ρόλο καθοδηγητή και αρχηγού ανάμεσα στους υπόλοιπους Ποιμένες. Επὶ του παρόντος, προχωρούσαν μαζί του ο Σάνγκτου και η Βιάργκι, οι δύο τηλαιοθητικοί, καθώς επίσης και η Μάντισσα, που είχε έρθει από το Βορρά όταν οι *Κάρχ'νι* γεννήθηκαν.

«Δε γνωρίζω, Φύλαρχε,» αποκρίθηκε στον Κάρντου· «γιαυτό κιόλας αποκαλώ το μέρος 'κρυφό': εννοώ ότι είναι κρυφό από τις μαντείες μου.»

Ο Φύλαρχος έτριψε πάλι τα μακριά του γένια, μη ρωτώντας περισσότερα τη Μάντισσα. Ήταν παράξενη γυναίκα, πολύ παράξενη, και έβλεπε πράγματα που μονάχα εκείνη μπορούσε να δει. *Και, παρ'όλα αυτά, την αφήνουμε να μας καθοδηγεί· την αφήνω να καθοδηγεί το κοπάδι μου. Πού θα μας οδηγήσει στο τέλος, άραγε; Ήρθε ως σωτήρας ή ως καταστροφέας μας;*

«Τότε, ίσως αυτό το μέρος να είναι επικίνδυνο για εμάς,» είπε ο Κάρντου. «Ίσως να είναι μαγεμένο από τους Ωθράγκος.»

Η Μάντισσα γέλασε: ένα παγερό γέλιο, που έμοιαζε με παγοκρυστάλλους οι οποίοι κουδουνίζουν. «Οι Ωθράγκος δεν κατέχουν τέτοιες δυνάμεις, Φύλαρχε. Υποπεύομαι πως το μέρος είναι πολύ, πολύ παλιό. Πανάρχαιο, μάλλον.»

«Όπως και νάχει, δε θα είναι επικίνδυνο για το κοπάδι μου;» επέμεινε στην ερώτησή του ο Κάρντου.

«Φοβάσαι, Φύλαρχε; Ακόμα και με τη Λα-Κάρχ'νι στο πλευρό σου;» ρώτησε η Μάντισσα, χωρίς ένταση στη φωνή της, λες και κουβέντιαζε για ένα πολύ ανάλαφρο θέμα.

«Μα, η φυλή... οι ριβογκάμι του υπόγειου κόσμου, δε θα σκοτώσουν αυτοί την Λα-Κάρχ'νι;»

«Η Λα-Κάρχ'νι δεν πεθαίνει τόσο εύκολα. Απλά, θα πρέπει να προσέχουμε ιδιαίτερα την εν λόγω φυλή. Θα πρέπει, οπωσδήποτε, να τους εξολοθρεύσουμε στο τέλος· γιατί είναι *δυνητικοί* φονιάδες της.»

«Δηλαδή, μπορεί να τη σκοτώσουν, αλλά μπορεί και να μην τη σκοτώσουν...;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μάντισσα, ατενίζοντας την αχανή Στέπα, συλλογισμένη. Από το νου της περνούσε συνεχώς μία σκέψη –μία σκέψη που δεν έλεγε να την εγκαταλείψει: *Είναι τυχαίο που οι Ωθράγκος προστάτεψαν τους ριβογκάμι; Ή γνωρίζουν ότι ερχόμαστε; Γνωρίζουν τι έχω προφητέψει; Γνωρίζουν ποιος μπορεί να τους σώσει από την Λα-Κάρχ'νι και τα Τέκνα της; Ποιος τους το είπε αυτό;*

«Θα το ρισκάρουμε, Μάντισσα;» ρώτησε η Βιάργκι.

«Τα Οστά της Μοίρας θα μας πούνε πώς οφείλουμε να δράσουμε, μικρή μου. Αλλά θα προτιμούσα να τα ρίξω όταν θα είμαστε πιο κοντά στο φρούριο των Ωθράγκος.»

Μικρή μου... σκέφτηκε ο Σάνγκτου. Η Βιάργκι δεν ήταν και τόσο μικρή. Είχε κλείσει τα δεκαπέντε της χρόνια! Όπως κι εκείνος. Τώρα, κι οι δυο τους θεωρούνταν επίσημα μέλη του κοπαδιού· ή, μάλλον, κάτι παραπάνω από απλά μέλη, γιατί μόνο αυτοί διατηρούσαν επαφή με τα Τέκνα της Λα-Κάρχ'νι, την *Ιν-Κάρχ'νι* και την *Βι-Κάρχ'νι*. Κι όμως, η Μάντισσα, πολλές φορές, τους αποκαλούσε «μικρούς»· αν και, βέβαια, τούτο συνέβαινε πιο συχνά με τη Βιάργκι. Ο Σάνγκτου δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί. Άλλωστε, κι η Μάντισσα δεν έμοιαζε γριά! Στοίχημα ήταν αν είχε δει είκοσι χειμώνες. Ω-

στόσο, ίσως να κάνω και λάθος... Ήταν δύσκολο να υπολογίσεις την ηλικία αυτής της παράξενης γυναίκας των Καρμώζ (;), και η ίδια ποτέ δε μιλούσε για τον εαυτό της. Ποτέ. Είχε εμφανιστεί σε μια δύσκολη στιγμή του κοπαδιού κι από τότε είχε παραμείνει μαζί του, σχεδόν χωρίς να ρωτήσει κανέναν· ούτε καν τον Φύλαρχο Κάρντου, ο οποίος *σίγουρα* ήταν γηραιότερός της. *Θα νόμιζε κανείς πως αυτοθεωρείται δικαιωματική βασίλισσά μας, όπως συμβαίνει στα βασίλεια των Ωθράγκος, στο Νότο* –για τα οποία ο Σάνγκτου είχε ακούσει μονάχα ιστορίες· ποτέ δεν είχε ταξιδέψει εκεί ο ίδιος.

«Χμμ...» Ο Φύλαρχος Κάρντου μάσησε τα μούσια του. «Μάντισσα. Είπες ότι τους *ριβογκάμι* τούς έχουνε στα... έγκατα του φρουρίου τους οι Ωθράγκος· τι εννοούσες μ'ετούτο, Μάντισσα;»

«Ότι τους έχουν κρύψει στα υπόγεια, ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Και πώς θα φτάσουμε στα υπόγεια;» Ο Φύλαρχος μάσησε τα γένια του με περισσότερη ένταση. Δεν του άρεσε καθόλου αυτή η τροπή που έπαιρναν τα πράγματα. *Εγώ δεν έχω καμία γνώση για τα τρανά οικοδομήματα του Νότου· δεν είναι η φύση μας να ζούμε σε... κάστρα και φρούρια, όπως τα λεν οι Ωθράγκος. «Θ'ανοίξει η Λα-Κάρχ'νι το δρόμο για μας;»*

Η Μάντισσα συνοφρυώθηκε. *Τούτο μπορεί ν'αποδειχτεί επικίνδυνο, συλλογίστηκε. Οι τρισκατάρατοι ριβογκάμι ίσως να τη σκοτώσουν...* Στράφηκε να κοιτάξει τον Σάνγκτου και την Βιάργκι. «Αναρωτιέμαι αν τα Τέκνα της Λα-Κάρχ'νι μπορούν να βρουν κάποια δίοδο που βγάζει στα υπόγεια του Ωθράγκικου φρουρίου. Τι λέτε κι εσείς, τηλαισθητικοί;»

Οι τηλαισθητικοί –μια ονομασία που τους είχε δώσει η Μάντισσα– αλληλοκοιτάχτηκαν· ύστερα, ο Σάνγκτου είπε: «Θ'αφήσουμε τα Τέκνα να εξερευνήσουν»· και η Βιάργκι κατένευσε.

«Ωραία,» είπε η Μάντισσα, και ένα ψυχρό χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπό της. «Αφήστε τα να εξερευνήσουν νότια. Το Ωθράγκικο φρούριο δε θάναι πολύ μακριά, μικροί μου.»

Εκείνο το βράδυ, όταν το κοπάδι σταμάτησε για να ξεκουραστεί, συνέβη κάτι που πολλοί είχαν στις φαντασιώσεις τους, μα κανείς δεν

είχε αποτολμήσει, αφού ήταν απαγορευμένο. Ένας νεαρός Ποιμένας, ονόματι Χάρνουν, πλησίασε τη Μάντισσα, εκεί όπου εκείνη καθόταν, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, μακριά από τις φωτιές και μη μοιάζοντας να κρυώνει στο ελάχιστο: η κάπα της ήταν ριγμένη προς τα πίσω, αποκαλύπτοντας το αλαβάστρινο δέρμα της στο φεγγαρόφωτο.

«Μάντισσα,» ρώτησε, «είναι αλήθεια αυτό που λένε: ότι, αν πλαγιάσεις με άντρα, θα χάσεις τη μαντική σου ικανότητα;»

«Όχι,» απάντησε, ουδέτερα, η γυναίκα.

«Τότε, γιατί δεν έχεις πλαγιάσει με κανέναν; Βρίσκεσαι εδώ πέντε χρόνια.» Ο Χάρνουν κάθισε δίπλα της, σε μια πέτρα. Η Μάντισσα καθόταν επάνω στην κρύα άμμο, οκλαδόν.

«Θα ήταν επικίνδυνο.» Δε γύρισε να τον κοιτάξει.

«Επικίνδυνο;» παραξενεύτηκε ο Χάρνουν. «Γιατί;»

«Όχι για εμένα· για εκείνον.»

Ο Ποιμένας γέλασε, νομίζοντας ότι η Μάντισσα αστειευόταν. Ωστόσο, δεν μπορούσε να δει κανένα χαμόγελο στο πρόσωπό της· τα χείλη της δεν είχαν κινηθεί καθόλου. «Κι αν υποθεθεί ότι είμαι πολύ γενναίος, και θέλω να το ρισκοκινδυνέψω;» Ο Χάρνουν διέτρεξε ένα του δάχτυλο επάνω στο μηρό της: Πόσο λείο κι απαλό ήταν το δέρμα της!

Τα μάτια της Μάντισσας στράφηκαν και ατένισαν το πρόσωπό του. Οι ακτίνες του φεγγαριού αντανάκλαστηκαν σ'αυτά τα δύο πολύ μικρότερα φεγγάρια. Το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο. «Είσαι πολύ ανόητος, Χάρνουν,» είπε, «όχι πολύ γενναίος. Τώρα, πάρε το χέρι σου από πάνω μου, γιατί δεν είμαι πλασμένη από πέτρα.»

Ο Ποιμένας χαμογέλασε, και δεν σήκωσε το χέρι του από το μηρό της· τουναντίον, το έσυρε κι άλλο καταμήκος αυτού. «Είμαι πολύ ανόητος, τότε,» συμφώνησε. «Κι εσύ, σίγουρα, δεν είσαι πλασμένη από πέτρα, Μάντισσα. Δεν έχεις αισθανθεί ποτέ επιθυμία για άντρα;»

Τα μάτια της άστραψαν, προς στιγμή, με μια μελαγχολική λάμψη. «Πολλές φορές, Χάρνουν,» είπε, «πολλές φορές...»

«Τότε, πάμε στη σκηνή σου.»

«Θα είναι επικίνδυνο για εσένα.»

Το μειδίαμα του Χάρνουν έγινε βαθύ και στραβό. «Είσαι τόσο άγρια κάτω από τα δέρματα, Μάντισσα;»

«Το τίμημα μπορεί να είναι η ζωή σου.»

Εκείνος γέλασε. «Νομίζω ότι θα το αντέξω.»

Η Μάντισσα σηκώθηκε όρθια, αφήνοντας την άμμο να γλιστρήσει από την κάπα της. «Έλα, τότε.» Πήρε τον Ποιμένα από το χέρι και πήγε προς τη σκηνή της.

Όσοι από τους άλλους τούς κοίταζαν από απόσταση απόρησαν μ'ετούτο το συμβάν, και αναρωτήθηκαν πώς είχε καταφέρει ο Χάρνουν να δελεάσει τη Μάντισσα. Ήταν η πρώτη φορά που αυτή η μυστηριώδης γυναίκα θα πλάγιαζε με έναν από τα μέλη του κολαδιού.

Οι Ποιμένες της Στέπας περίμεναν, σιωπηλοί, μέσα στη νύχτα. Όλες οι συζητήσεις είχαν πάψει, και μονάχα το τριξίμο από τις φωτιές ακουγόταν, καθώς και το απόμακρο βουητό του ανέμου που αλώνιζε τις ατέρμονες εκτάσεις. Ύστερα, δυνατές κραυγές ηδονής ήρθαν από το εσωτερικό της σκηνής της Μάντισσας· και πολλοί σκέφτηκαν, μειδώντας: *Είναι πραγματική γυναίκα, τελικά, κι όχι μεταμορφωμένο στοιχείο της Στέπας· ενώ άλλοι: Έτσι όπως φωνάζει, σίγουρα πρέπει νάχει αιώνες ν'αγκαλιαστεί με άντρα.*

Οι συζητήσεις ξανάρχισαν ανάμεσα στους Ποιμένες της Στέπας. Μέχρι που όλοι αποφάσισαν να πάνε για ύπνο, γιατί η νύχτα όσο προχωρούσε γινόταν και πιο παγερή, και έπρεπε άπαντες να σηκωθούν με το χάραμα, για να συνεχίσουν το ταξίδι τους νότια. Τότε, ελάχιστοι από αυτούς άκουσαν έναν άλλο ήχο από το εσωτερικό της σκηνής της Μάντισσας: έναν ήχο που έμοιαζε με κλάμα, μια γυναίκα που έκλαιγε σιγανά αλλά με πραγματική θλίψη.

Το πρωί, το πρόσωπο της Μάντισσας ήταν ανέκφραστο και ουδέτερο, όπως συνήθως. Βγήκε από τη σκηνή της και άφησε τους Ποιμένες να την μαζέψουν γι'αυτήν... και να βρουν τον Χάρνουν μέσα: νεκρό, και με όλο του το σώμα παγωμένο, σαν κάτι να του είχε απομυζήσει τη ζωή. Πολλοί ατένισαν τη Μάντισσα με τρόμο.

«Τον είχα προειδοποιήσει,» είπε μονάχα εκείνη. «Λυπάμαι.»

Οι Ποιμένες έκαψαν τον συνοδοιπόρο τους, προσφέροντάς τον στον Φριγκ τον Αιώνιο Άνεμο, που, όταν θύμωνε, γινόταν Φρεγκ ο Μαύρος Άνεμος.

Κεφάλαιο 2

Η Παγίδα του Κυνηγού, και οι Παγίδες του Καιρού

Καθώς ταξίδευαν νότια, η καταιγίδα ολοένα και δυνάμωνε. Μαύρα σύννεφα είχαν σκεπάσει τον ουρανό, και αστραπές τα έσκιζαν πού και πού, διαγράφοντας σπαστές γραμμές ψηλά πάνω από την άμαξα του Ρόλμαρ, ενώ οι βροντές ήταν η μοναδική μουσική που ερχόταν στ'αφτιά του Άρχοντα των Ωθράγκος και της Νίθρα, της Ρουζβάνης Ομιλήτριας, που επί του παρόντος ήταν μασκαρεμένη σαν υπηρέτρια.

Η λιθόστρωτη δημοσιά είχε γεμίσει νερό και λάσπες, και κανένας διαβάτης δε φαινόταν στον ορίζοντα, προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Το τοπίο ήταν ερημικό και τρομακτικότερο της άγριας αχανούς Στέπας πέρα από τα σύνορα, την οποία είχε συνηθίσει ν'ατενίζει ο Ρόλμαρ. Η άμαξα κάθε λίγο και λιγάκι τρανταζόταν, και η Νίθρα έμοιαζε να ζαλίζεται· είχε την πλάτη της ακουμπισμένη στον καναπέ της άμαξας, και τα πόδια της τεντωμένα εμπρός, ενώ κρατούσε τα μάτια κλειστά. Ούτε κι ο Ρόλμαρ βρισκόταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση, μα μπορούσε, τουλάχιστον, να κοιτάξει έξω απ'το παράθυρο, χωρίς να κινδυνεύει ν'αδειάσει την κοιλιά του από ό,τι είχε φάει όλη του τη ζωή. Το βλέμμα του έψαχνε νότια, μέσα στη θολούρα και στο σκοτάδι: έψαχνε για την ταχυπομπό Κάρλα, αλλά δεν την εντόπιζε πουθενά, και ανησυχούσε. *Συνεχίζει την πορεία της, μέσα σ'ετούτη τη θεομηνία;* αναρωτιόταν. *Δε σταμάτησε κάπου;* Ήξερε ότι δεν ήταν φρόνιμο να χρησιμοποιεί κανείς την Ταχύτητα υπό τέτοιες συνθήκες· η Κάρλα μπορεί να γλιστρούσε πολύ εύκολα στις πέτρες της δημοσιάς, με αποτέλεσμα να σπάσει τα πόδια της, ή ακόμα και να σκοτωθεί.

Η πρώτη ημέρα πέρασε χωρίς η νεροποντή να πάψει καθόλου. Η Νίθρα συνεχώς βρισκόταν σε άθλια κατάσταση, και συνερχόταν μονάχα όταν η άμαξα σταματούσε, δηλαδή το μεσημέρι και το βράδυ. Οι καβαλάρηδες γύρω από το τροχοφόρο δεν είχαν εκφράσει καμία

δυσარέσκεια στον Άρχοντά τους, ακολουθώντας τον κουκουλωμένοι και πάνοπλοι. Κατά τις στάσεις, έστηναν σκηνές και κάθονταν μέσα, ενώ ο Ρόλμαρ και η μεταμφιεσμένη Ρουζβάνη παρέμεναν στο εσωτερικό της άμαξας.

«Δε νομίζω ότι θα σταματήσει ως το πρωί,» είπε η Νίθρα, ατενίζοντας έξω από το παράθυρο τη νυχτερινή χορταριασμένη πεδιάδα που απλωνόταν στα ανατολικά, θολή πίσω από το πέπλο της καταρρακτώδους βροχόπτωσης.

«Πώς το ξέρεις;»

«Είναι προφανές! Βλέπεις τα σύννεφα να καθαρίζουν καθόλου;»

«Μέχρι το πρωί, ίσως να έχουν καθαρίσει. Φάε κάτι.» Της έδωσε ένα μπουλ με σουπά.

«Δεν μπορώ να φάω,» αποκρίθηκε η Νίθρα, κουνώντας το κεφάλι. «Θα τα βγάλω όλα, αύριο.»

«Θα έχεις χωνέψει ως την αυγή.»

«Ρόλμαρ, γιατί δε στέκεται φρουρός κανένας από τους καβαλάρηδες σου;» ρώτησε η Νίθρα. «Ίσως να μας επιτεθούν ληστές, κατά τη διάρκεια της νύχτας.»

«Μ'αυτό τον καιρό;» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε νομίζω ότι θα τολμήσουν να βγουν απ'τα λημέρια τους. Έλα τώρα, φάε κάτι,» επέμεινε.

Η Νίθρα αναστέναξε και πήρε το μπουλ από τα χέρια του, αρχίζοντας να τρώει σουπά με το ξύλινο κουτάλι. «Είναι κρύα,» είπε.

«Να ευχαριστήσεις τον Ούργκολ που δε χύθηκε όλη, με τα ταρακουνήματα της άμαξας.» Ο Ρόλμαρ πήρε ένα άλλο μπουλ από δίπλα του και ξεκίνησε να τρώει κι εκείνος.

«Δεν πιστεύω στον Ούργκολ,» τόνισε η Νίθρα.

«Φυσικά· το ξέχασα...»

Η Ρουζβάνη έφαγε τη σουπά της γρήγορα και, ύστερα, ξάπλωσε στον καναπέ αντίκρυ του Ρόλμαρ. Τα μάτια της έκλεισαν και κοιμήθηκε.

Την επόμενη ημέρα, η καταιγίδα συνεχιζόταν· δεν έμοιαζε να είχε μειωθεί καθόλου σε σφοδρότητα: αν μη τι άλλο, ο άνεμος ακουγόταν να φυσά δυνατότερα από χτες.

«Ωωωωχχχ...» έκανε η Νίθρα, που ξύπνησε από την αναταραχή της άμαξας, καθώς το τροχοφόρο άρχιζε να κυλά επάνω στη λιθόστρωτη

δημοσιά. «Μα τη Μεγάλη Μητέρα... δεν έχει ακόμα σταματήσει, έχει;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, που κοιτούσε πάλι έξω απ'τα παράθυρα της άμαξας, αναζητώντας την ταχυπομπό Κάρλα, επί ματαίω. «Καλύτερα, όμως, να σηκωθείς.»

«Τι λες, καρδιά μου; Είσαι τρελός;» Η Νίθρα έτριψε το πρόσωπο με τις παλάμες της. «Γιατί να σηκωθώ;» Η άμαξα τραντάχτηκε άγρια – «Αααααα!– και η Ρουζβάνη βρέθηκε στα ξύλινα σανίδια ανάμεσα στους δύο καναπέδες.

«Γι'αυτόν ακριβώς το λόγο,» είπε ο Ρόλμαρ.

«Η χώρα σου πρέπει νάναι καταραμένη, Ωθράγκος...!» μούγκρισε η Νίθρα. Σηκώθηκε και κάθισε στον καναπέ του Ρόλμαρ, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του. «Ένα καλό πράγμα δε μου έχει συμβεί, από τότε που ήρθα εδώ!...»

Εκείνος την κράτησε στην αγκαλιά του. «Σε κρύψαμε στο Παρατηρητήριο.»

«Ναι, εκτός απ'αυτό...» Μετά, ξεφύσησε και σώπασε, προσφέροντας απόλυτη ηχητική κυριαρχία στην καταιγίδα.

Η βασιλική ταχυπομπός Κάρλα έφυγε από το κάστρο Ράλτον τρέχοντας μέσα στην βρυχούμενη, σκοτεινή καταιγίδα, χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα, για να ταξιδέψει έτσι που ένας κανονικός άνθρωπος ποτέ δε θα μπορούσε. Ωστόσο, ήξερε πως ήταν επικίνδυνο να κινείται τοιουτοτρόπως υπό αυτές τις συνθήκες· οι πέτρες της δημοσιάς ήταν γλιστερές κάτω από τις μπότες της και, σύντομα, θα τσακιζόταν, αν εξακολουθούσε να χρησιμοποιεί την Ταχύτητα. Από την άλλη, δεν ήθελε ν'αργήσει να φτάσει στην πρωτεύουσα Νουάλβορ και στο Βασιλιά Άργκελ· άλλωστε, αυτή ήταν η δουλειά της, να μεταφέρει μηνύματα σε όλο το Βασίλειο Νόρβηλ, όσο το δυνατόν ταχύτερα, και η Κάρλα έδινε μεγάλη σημασία στην τιμή της ως ταχυπομπός, καθώς και στο πώς την έβλεπαν οι άλλοι· γιατί, γενικά, τη θεωρούσαν από τους καλύτερους του είδους της.

Όμως, αν τσακιζόταν επάνω στη δημοσιά, αυτό δε θα έκανε και πολύ καλό στη φήμη της· έτσι, η Κάρλα πήδησε έξω από τον κεντρικό δρόμο και έτρεξε στην ύπαιθρο, η οποία ήταν γεμάτη λάσπες και την

καθυστερούσε, μα τώρα η πορεία της είχε γίνει σαφώς ασφαλέστερη. Φόρεσε την κουκούλα του παντός καιρού πορφυρόχρυσου μανδύα της και συνέχισε να ταξιδεύει προς τα νότια, διασχίζοντας τη μεγάλη πεδιάδα που απλωνόταν εμπρός της.

Το μεσημέρι, σταμάτησε στο πλάι της δημοσίας, για να ξεκουραστεί. Υπήρχαν αρκετά δέντρα στα ανατολικά της, όπου θα μπορούσε να καλυφθεί από τη βροχή, μα δεν το ριψοκινδύνευε, φοβούμενη μην πέσει εκεί κανένα αστροπελέκι και να την κάψει. Έτσι, αποφάσισε να δεχτεί τη νεροποντή επάνω στον πορφυρόχρυσό της μανδύα και να χωθεί σ'ένα χαντάκι που βρήκε ανατολικά της κύριας οδού.

Άνοιξε ένα μικρό δερμάτινο σακούλι που βρισκόταν στη ζώνη της και πήρε από μέσα ένα σπόρο χίλντρον. Τον έβαλε στο στόμα της και τον δάγκωσε με δύναμη, για να γευτεί το πικρό υγρό του, που θα της έδινε ενέργεια ώστε να συνεχίσει το ταξίδι της. Ύστερα, άνοιξε το φλασκι της και ήπια μια μεγάλη γουλιά νερό, για να καταπιεί τον σπόρο και το υγρό του. Η Κάρλα απεχθανόταν το φυτό χίλντρον και τους σπόρους του, μα, δυστυχώς, αυτή ήταν η κατάρα και η ευλογία των ταχυπομπών: το βοτάνι τούτο τους πρόσφερε αντοχή, για να τρέχουν σ'όλο το Βασίλειο Νόρβηλ, αλλά, συγχρόνως, τους γέμιζε το στόμα και τα σωθικά με την πικρή του γεύση. Η Κάρλα περίμενε τη στιγμή που οι βασιλικοί βοτανολόγοι θα έβρισκαν τρόπο για να κάνουν αυτή τη γεύση ανεπαίσθητη.

Η ταχυπομπός έβγαλε ένα καλαμπόκι από το σάκο της και το μάσησε αργά, περιμένοντας να περάσει κάποια ώρα, ώσπου να ξεκουραστεί και να μπορεί να χρησιμοποιήσει πάλι την Ταχύτητα.

Όταν έκρινε πως ήταν έτοιμη, βγήκε από το χαντάκι και πάτησε στην ύπαιθρο ανατολικά της δημοσίας. Επικαλέστηκε τις δυνάμεις της και ξεκίνησε να τρέχει. Το απόγευμα πέρασε χωρίς κανένα απρόοπτο... *αν εξαιρέσουμε, βέβαια, ετούτη την καταραμένη καταιγίδα, που με μαστίζει από τη στιγμή που έφυγα απ'το Ράλτον. Είναι λες κι οι θεοί να έχουνε εξοργιστεί. Και ίσως νάχουν δίκιο· όλη αυτή η ιστορία φαίνεται, κάπως, παράξενη...*

Γιατί ο Άρχοντας-Φύλακας Άραντιρ να κρύψει μια επικίνδυνη Ρουζβάνη κακοποιό; Δεν το καταλαβαίνω. Τι θα είχε να κερδίσει, πέρα από την έχθρα του μονάρχη του; Αλλά και ο Βασιληάς Άργκελ, βέβαια, φέρεται περίεργα. Είναι πολύ πρόθυμος να βοηθήσει τους

Ρουζβάνους, να εντοπίσουν την καταζητούμενη. Πράγμα που αντιτίθεται στη γενικότερη φύση του Κύρη μας... Ακούς εκεί να δώσει στον Διοικητή Σάβμιν Βασιλική Άδεια Έρευνας σε ολόκληρο το Νόρβηλ, μα τον Ζικαράθορ τον Ταχυβάμονα! Αλλά εγώ μια απλή ταχυπομπός είμαι, όχι διπλωμάτισσα. Ας κανονίσουνε, λοιπόν, τις δουλειές τους αναμεταξύ τους. Δε μ'απασχολεί.

Καθώς η νύχτα έπεφτε, τα δέντρα πλήθαιναν γύρω από την Κάρλα, κι εκείνη πρόσεχε μη σκοντάφει επάνω σε καμια προεξέχουσα ρίζα. *Πρέπει να μπαίνω στο Δρακοδάσος, σκέφτηκε· και ίσως θα ήταν καλύτερα αν έτρεχα πάλι επάνω στη δημοσιά: τούτα τα εδάφη μπορεί να αποδειχτούν χειρότερα.* Σταμάτησε και στράφηκε δυτικά, για να κοιτάξει το δρόμο, ανάμεσα από δύο δέντρα με λυγιστούς κορμούς, τα οποία θα έλεγε κανείς ότι έφτιαχναν φυσική πύλη. Μια αστραπή έσχισε τον ουρανό, και η Κάρλα είδε τις λάσπες και τα νερά επάνω στις πλάκες της κεντρικής οδού –και άλλαξε γνώμη. *Πιο καλά το δάσος. Εξάλλου, είμαι κουρασμένη· κάπου εδώ, θα πρέπει να σταματήσω, για το βράδυ... Αλλά λίγο ακόμα.* Επικαλέστηκε την Ταχύτητα και ξεκίνησε.

Τα δέντρα γίνονταν ολοένα και περισσότερα, καθώς ταξίδευε νότια, και η ταχυπομπός έπρεπε να δίνει ιδιαίτερη προσοχή στις προεξέχουσες ρίζες και στα κλαδιά. Ύστερα από λίγο, είχε λαχανιάσει και αισθανόταν κατάκοπη. *Εντάξει, τώρα θα σταματήσω εδώ–*

«Αααααααααααααααα!»

Βρεγμένο χώμα πετάχτηκε στον αέρα, καθώς κάτι βγήκε απ'το έδαφος, παγιδεύοντας την Κάρλα εντός του και σηκώνοντάς την ψηλά. Η ταχυπομπός αισθάνθηκε σίδερα να μπήγονται στη σάρκα της. Τα ουρλιαχτά της χάθηκαν μέσα στις βροντές και στη βουή της καταιγίδας.

Για μερικές στιγμές, ο τρόμος της ήταν ανείπωτος· όμως, ύστερα, άρχισε να καταλαβαίνει τι είχε συμβεί. Ένα δίχτυ την είχε πιάσει: ένα σιδερένιο δίχτυ, το οποίο της έσκιζε τα ρούχα και τη σάρκα.

«Ποιος ηλίθιος έστησε τούτη την παγίδα εδώ;» φώναξε. «Βοήθεια! Βοήθεια! ΒΟΗΘΕΙΑ!»

Μετά, σταμάτησε να μιλά, καθώς είδε κάποιον να βγαίνει μέσα από τα δέντρα. Ο άγνωστος ήταν ντυμένος με μαύρη κάπα –ή σκούρα πράσινη· η Κάρλα δεν μπορούσε να διακρίνει– και φορούσε κου-

κούλα, που έκρυβε το πρόσωπό του. Στο δεξί χέρι έφερε ένα κοντό, πλατυλέπιδο ξίφος, του οποίου η λεπίδα γυάλιζε στο φως των αστραπών.

Από το βράδυ της δεύτερης ημέρας, η καταιγίδα είχε αρχίσει να καταλαγιάζει, όμως δεν είχε κοπάσει ακόμα: Μαύρα σύννεφα εξακολουθούσαν να υπάρχουν στον ουρανό, σκοτεινιάζοντας τη γη, αλλά το φεγγάρι φαινόταν από ένα αλλόκοτου σχήματος άνοιγμα ανάμεσά τους, και η βροχή είχε ελαττωθεί, επιτρέποντας πολύ περισσότερη ορατότητα απ'ό,τι πριν.

«Είδες, λοιπόν, που τα πράγματα καλυτερεύουν;» είπε ο Ρόλμαρ στη Νίθρα, η οποία μονάχα μούγκρισε, βρισκόμενη στον αντικρινό καναπέ, με τα κοντά της πόδια τεντωμένα εμπρός της.

Η κατάσταση της Ρουζβάνης δεν έμοιαζε να είχε βελτιωθεί συναρτήσει του καιρού. Η γυναίκα εξακολουθούσε να είναι ζαλισμένη και να μιλάει λίγο, κρατώντας τα μάτια της κλειστά.

Ο Ρόλμαρ κοιτούσε έξω από το παράθυρο, όπως και πριν, ελπίζοντας να εντοπίσει κάπου την ταχυπομπό Κάρλα· και τώρα, είδε προς τ'ανατολικά μια φιγούρα να ξεπροβάλει μέσα απ'τα δέντρα. Η φιγούρα φορούσε σκουρόχρωμη κάπα και κουκούλα, και ύψωσε το δεξί χέρι, φωνάζοντας: «Αμαξά, σταμάτα! Άρχοντα Ρόλμαρ, σταμάτα!»

Εκείνη τη στιγμή, βγήκε και μια άλλη φιγούρα ανάμεσα από δύο δέντρα που έμοιαζαν να σχηματίζουν φυσική πύλη, με τους λυγιστούς κορμούς τους. Αυτή η φιγούρα φορούσε πορφυρόχρυσο μανδύα.

«Οδηγέ, σταμάτα!» πρόσταξε ο Ρόλμαρ. «Σταματήστε!»

Η άμαξα σταμάτησε, και τα άλογά της χλιμίντρισαν· το ίδιο και τα άλογα των καβαλάρηδων φρουρών του γιου του Άρχοντα Άραντιρ, οι οποίοι τράβηξαν τα ξίφη τους από τα θηκάρια.

«Ταχυπομπέ Κάρλα!» φώναξε ο Ρόλμαρ. «Εσύ είσαι εκεί;»

Η ταχυπομπός έβγαλε την κουκούλα της μέσα στη βροχή. «Μάλιστα, Άρχοντά μου.» Μια μακριά γρατσουνιά υπήρχε στο αριστερό της μάγουλο.

«Και ποιος είσαι συ;» απαίτησε ο Ρόλμαρ, ατενίζοντας τον κουκουλοφόρο με τη σκουρόχρωμη κάπα.

«Εγώ, ασφαλώς, είμαι ένας ληστής, που σκέφτομαι μόνος μου να ληστεύω τον Άρχοντα Ρόλμαρ, αφού πρώτα σκοτώσω τους έξι ιππείς και τον άμαξά της άμαξάς του!» Τράβηξε ένα κοντό, πλατυλέπιδο ξίφος απ'το θηκάρι στη ζώνη του.

Οι καβαλάρηδες ύψωσαν τις ασπίδες τους.

Ο άγνωστος γέλασε, και κατέβασε την κουκούλα του. Ήταν μελαχρινός, με μακριά μαλλιά δεμένα αλογοουρά· στο πρόσωπό του υπήρχε ένα μεγάλο χαμόγελο.

«Θείε Χάφναρ!» είπε ο Ρόλμαρ, και γέλασε κι εκείνος. «Πού βρέθηκες εσύ εδώ πάνω; Και τι δουλειά έχεις με την ταχυπομπό Κάρλα;»

«Να μπούμε, πρώτα, στην άμαξα;» ρώτησε ο Χάφναρ.

«Φυσικά, περάστε,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ· και ψιθύρισε στη Νίθρα: «Φόρα την κουκούλα σου· και να θυμάσαι: είσαι υπηρέτριά μου.»

Εκείνη φόρεσε αμέσως την κουκούλα και έγνεψε καταφατικά, πηγαίνοντας να καθίσει πλάι στον Ωθράγκος Άρχοντα.

Ο Ρόλμαρ άνοιξε την πόρτα, και ο Χάφναρ κι η Κάρλα μπήκαν· ύστερα, φώναξε έξω απ'το παράθυρο: «Οδηγέ, ξεκίνα!»

Η άμαξα άρχισε πάλι να κυλά επάνω στη δημοσιά, περιστοιχισμένη από τους έξι πάνοπλους καβαλάρηδες.

«Λοιπόν, θείε, πώς βρέθηκες εδώ;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Δεν είμαστε και τόσο μακριά από την Έριγκ,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ. «Μόλις δύο ημέρες πεζοπορία.»

«Και τι έκανες σε τούτα τα μέρη; Περίμενες την ταχυπομπό Κάρλα να έρθει;»

«Φυσικά και όχι· εκείνη έπεσε κατά λάθος στο δίχτυ μου,» εξήγησε ο Χάφναρ. «Το είχα προετοιμάσει για να πιάσω δράκο.»

«Δράκο!» εξεπλάγη ο Ρόλμαρ. «Σκοπεύεις να γίνεις δράκαρχος;»

«Ναι, στην υπηρεσία του Βασιληά.»

«Αν υποθέσουμε ότι θα καταφέρεις να παραμείνεις ζωντανός ως τότε.» Ο θείος Χάφναρ ήταν τέσσερα χρόνια μικρότερος από τον Ρόλμαρ και, ορισμένες φορές, πολύ πιο απερίσκεπτος ακόμα κι από

τον Βάνμιρ –εντάξει, ορισμένες φορές, μόνο... Κι ετούτη είναι μία απ'αυτές! «Συμφωνεί μαζί σου η Αρχόντισσα Ρικέλθη;»

«Η μάνα μου συμφωνεί με πολύ λίγα πράγματα απ'όσα κάνω, Ρόλμαρ,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του και στρέφοντας το βλέμμα στη Νίθρα. «Ποια είναι η κοπελιά;» ρώτησε.

«Μια υπηρέτρια του φρουρίου,» είπε, πάραυτα, ο Ρόλμαρ, αλλά όχι έτσι που να φανεί ότι βιαζόταν να μιλήσει γιατί είχε κάτι να κρύψει. «Τ'όνομά της είναι Μανρούνα.»

«Η υπηρέτριά σου έχει το όνομα της μητέρας σου, ανιψούδι μου;»

«Ναι, γιατί;»

Ο Χάφναρ ανασήκωσε τους ώμους. «Μια γενική παρατήρηση έκανα...» Και ρώτησε: «Λοιπόν, τι σε φέρνει στα μέρη μας; Η ταχυπομπός απο δώ δε θέλησε να μου αποκαλύψει τίποτα. Υποστήριξε πως πρόκειται για βασιλική υπόθεση.»

Τι να του πω τώρα; σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. *Υπάρχει και κίνδυνος να δει τη Νίθρα καλύτερα, και να καταλάβει πως είναι Ρουζβάνη...* «Υφίστανται κάποιες κατηγορίες εναντίον του κάστρου Ράλτον.»

Ο Χάφναρ συνοφρυώθηκε. «Τι κατηγορίες, δηλαδή;»

«Καλύτερα να το αφήσ–»

Ένα δυνατό

ΚΡΑΚ!

ακούστηκε, και η άμαξα τραντάχτηκε ολόκληρη. Ο Ρόλμαρ την αισθάνθηκε να γέρνει, απότομα, προς τ'αριστερά. Δεν είχε χρόνο να κάνει τίποτα· κοπάνησε στο ξύλινο τοίχωμα του τροχοφόρου, και ένιωσε και τη Νίθρα να πέφτει επάνω του. Αντίκρυ είδε τον Χάφναρ να πέφτει επάνω στην ταχυπομπό Κάρλα, η οποία ούρλιαξε, καθώς συνθλιβόταν ανάμεσα στο τοίχωμα και στον θείο του Ρόλμαρ.

«Μα τα Πόδια του Ζικαράθορ!» φώναξε η Κάρλα. «Τι έγινε;»

Η πόρτα της άμαξας –που τώρα βρισκόταν σαν καταπακτή πάνω από τους επιβαίνοντες– άνοιξε απότομα, για να φανεί το πρόσωπο ενός καβαλάρη. «Άρχοντά μου, είστε εντάξει;»

«Ναι, καλά είμαι,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Μανρούνα, ανέβα.» Η Νίθρα, μην έχοντας συνηθίσει το καινούργιο της όνομα, δεν αντι-

λήφθηκε αμέσως ότι μιλούσε σ'εκείνη. Ο Ωθράγκος τη χτύπησε στον μηρό. «Μανρούνα, ανέβα!»

Η Ρουζβάνη αναπήδησε και του έριξε ένα άγριο βλέμμα, αλλά είπε: «Μάλιστα, Άρχοντά μου,» και έδωσε το δεξί της χέρι στον πολεμιστή, για να την τραβήξει έξω από την αναποδογυρισμένη άμαξα.

«Πήγαινε, θείε –βγες!» πρόσταξε ο Ρόλμαρ τον Χάφναρ, ο οποίος πιάστηκε από τις άκριες της ανοιχτής πόρτας/καταπακτής και βγήκε από το τροχοφόρο. Η βασιλική ταχυπομπός τον ακολούθησε, μουρμουρίζοντας κάτω απ'την ανάσα της: «Ο ηλίθιος ευγενής! Δεν του έφτασε η μία φορά, με το δίκτυ!...»

Ο Ρόλμαρ υπομειδίασε και βγήκε κι εκείνος από την άμαξα, για να νιώσει τη βροχή επάνω στο πρόσωπο και στο κεφάλι του.

«Σπασμένος τροχός, Άρχοντά μου,» του είπε ένας ξεπεζεμένος καβαλάρης, δείχνοντας με το γαντοφορεμένο χέρι του.

Ο Ρόλμαρ κοίταξε, στραβώνοντας τα χείλη. «Σκατά κι απόσκατα....!» καταράστηκε, φορώντας την κουκούλα του και βάζοντας τις σφιγμένες του γροθιές στη μέση.

Κεφάλαιο 3 Έζβαρ

«**Τ**ι γίνεται τώρα;» αναρωτήθηκε φωναχτά ο Ρόλμαρ.
«Άρχοντά μου,» είπε ένας από τους καβαλάρηδες του,
«θα μπορούσαμε να σας δώσουμε τα άλογά μας, για να
συνεχίσετε, εάν το επιθυμείτε.»

Ο Ρόλμαρ ατένισε τα άλογα της άμαξας, που έτρεχαν, αφηνιασμένα, προς τα νότια, καθώς τα ηνία τους είχαν σπάσει. Μπροστά από το αναποδογυρισμένο τροχοφόρο στεκόταν όρθιος ο αμαξάς, κρατώντας ένα αιματοβαμμένο πανί στο πλάι του κεφαλιού του, εκεί όπου, προφανώς, είχε χτυπήσει πέφτοντας. Πλάι του, βρισκόταν ένας από τους ξεπεζεμένους καβαλάρηδες, σε περίπτωση που ο άντρας χρειαζόταν βοήθεια.

«Πέντε από εμάς είναι χωρίς άλογα,» είπε ο Ρόλμαρ. «Θα χρειαστούμε, επομένως, τουλάχιστον δύο ίππους· πράγμα που σημαίνει ότι κάποιος από εσάς θα μείνουν πίσω—»

«Άρχοντά μου, δε μας ενοχλεί—» πήγε να τον διακόψει ο στρατιώτης, αλλά εκείνος συνέχισε: «Επιπλέον, μην ξεχνάς ότι είναι βράδυ, και τα ζώα μας θέλουν ξεκούραση.»

«Αυτό είναι αλήθεια, Άρχοντά μου,» έκλινε το κεφάλι ο καβαλάρης. «Όλα θα γίνουν όπως επιθυμείτε.»

«Θα μπορούσα να πάω, γρήγορα, στην Έριγκ, ώστε να φέρω βοήθεια,» προθυμοποιήθηκε η Κάρλα.

Ο Χάφναρ αναστέναξε. «Δε σε κράτησα μία ολόκληρη ημέρα ζωντανή, ταχυπομπέ, για να μου πεθάνεις τώρα!»

«Άρχοντά μου –αυτή είναι η δουλειά μου!» διαμαρτυρήθηκε η Κάρλα. «Θα σας υπηρετήσω όσο καλύτερα δύναμαι.»

«Τα ίδια μου έλεγε κι εχτές, από το πρωί ως το βράδυ,» είπε ο Χάφναρ στον Ρόλμαρ. «Πρέπει να ομολογήσω ότι εμπνέεις τρομερή πίστη στους υπηκόους σου, ανιψούδι μου· είναι πρόθυμοι να σκοτωθούν για σένα –και, μάλιστα, όχι στη μάχη, αλλά επάνω στην κεντρική δημοσιά του Βασιλείου!.»

«Η Κάρλα δεν είναι δική μου υπήκοος,» τόνισε ο γιος του Άρχοντα Άραντιρ. «Είναι ταχυπομπός του Βασιλιά και οφείλει υποταγή μονάχα σ'εκείνον.» Στράφηκε στην Κάρλα. «Σ'ευχαριστώ, ταχυπομπέ, αλλά θα προτιμούσα να σταματήσουμε εδώ, για το βράδυ, και αύριο να συνεχίσουμε. Μάλιστα, αν η ημέρα είναι καλή, θα μπορείς να πας στην Έριγκ πολύ πιο εύκολα.»

Η Κάρλα ένευσε καταφατικά. «Όπως επιθυμεί ο Άρχοντας Ρόλμαρ.»

Ο Ρόλμαρ κοίταξε το θείο του. «Υπάρχει κάποιο ασφαλές καταφύγιο, εδώ γύρω;»

«Υπάρχει,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ: «το Λημέρι του Έζβαρ, όπως το λένε πολλοί. Έχεις ακούσει ποτέ γι'αυτόν;»

«Ερημίτης είναι, νομίζω...» Κάτι είχε πάρει τ'αφτί του, μα δεν ήταν σίγουρος. Σε κάποιο ταξίδι του στα νότια, πρέπει να του είχαν αναφέρει το όνομα Έζβαρ.

Ο Χάφναρ γέλασε, κοφτά. «Όχι ερημίτης ακριβώς· έρχεται συχνά στην Έριγκ, αλλά του είναι αναγκαίο και ένα καταφύγιο. Ορισμένοι προληπτικοί τον αποκαλούν 'μάγο'. Τον γνωρίζω καλά. Ελάτε μαζί μου.» Βάδιζε προς το δάσος.

«Ε, περίμενε! Πόσο μακριά είναι αυτός ο Έζβαρ;» θέλησε να μάθει ο Ρόλμαρ.

«Όχι πολύ μακριά,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ. «Ρώτα και την ταχυπομπό, να σου πει.»

«Έχεις πάει εκεί, Κάρλα;»

Εκείνη ένευσε. «Ναι, Άρχοντά μου, μαζί με τον θείο σας. Πράγματι, δεν είναι πολύ μακριά. Περίπου, πέντε χιλιόμετρα.»

«Εντάξει, ας πάμε,» αποφάσισε ο Ρόλμαρ. «Ακολουθήστε μας,» είπε στους υπλείς του, και πήγε πίσω από τον Χάφναρ, ο οποίος είχε ήδη μπει στο δάσος. Η μεταμφιεσμένη Νίθρα και η ταχυπομπός Κάρλα βάδισαν δεξιά κι αριστερά του γιου του Άρχοντα Άραντιρ, ενώ οι καβαλάρηδες τούς περικύκλωσαν όλους, προστατευτικά, τραβώντας τα άλογά τους από τα γκέμια και φέροντας γυμνολέπδα ξίφη και ατσάλινες ασπίδες.

«Πώς είναι, λοιπόν, αυτό το μέρος;» ρώτησε ο Ρόλμαρ την ταχυπομπό, η οποία είχε πάλι φορέσει την κουκούλα του πορφυρόχρυσου

μανδύα της, καλύπτοντας στη σκιά τη γρατσουνιά του δεξιού της μάγουλου.

«Έχει έναν μεγάλο κήπο με μοβ τριαντάφυλλα, γύρω-γύρω—»

«Τριαντάφυλλα αυτή την εποχή;»

«Ο Έζβαρ τούς βάζει ένα ειδικό λίπασμα, για ν'αντέχουν,» απάντησε ο Χάφναρ, από μπροστά. «Ξέρεις γιατί τάχει εκεί, ανιψούδι μου; Δεν είναι τυχαίο.»

«Όχι, πρέπει να παραδεχτώ ότι δεν ξέρω,» είπε ο Ρόλμαρ. *Πάντα τα ίδια ο θεός –θέλει σε όλα να κάνει τον έξυπνο, τον ειδήμονα!* σκέφτηκε.

«Οι δράκοι δεν τα πλησιάζουν.»

«Τα τριαντάφυλλα;»

«Ναι. Παράξενο δεν είναι;»

«Πολύ.»

«Κι όμως, αληθινό, ανιψούδι μου.»

Η βλάστηση είχε αρχίσει να πυκνώνει, καθώς βάδιζαν μέσα στο Δρακοδάσος, έχοντας εγκαταλείψει τις παρυφές του πίσω τους. Οι κορμοί των δέντρων έμοιαζαν να γίνονται πιο ψηλοί και χοντροί, ενώ τα κλαδιά φάνταζαν μακρύτερα και με περισσότερα φύλλα, τα οποία αναδεδύονταν στον άνεμο, σαν μέσα τους να ενοικούσαν στοιχειά. Ο Ρόλμαρ παρατήρησε ότι η Νίθρα κοιτούσε αγριεμένα τριγύρω, με τα όμορφα μελιά της μάτια να γυαλίζουν από το εσωτερικό της σκιερής της κουκούλας.

«Και πώς είναι το υπόλοιπο σπίτι του Έζβαρ;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Για την ακρίβεια, δεν είναι ένα σπίτι· είναι πολλά,» εξήγησε ο Χάφναρ. «Βρισκόταν ένας μικρός οικισμός σ'εκείνο το σημείο, πριν από πολλά χρόνια. Αν προσέξετε κιόλας το έδαφος, θα παρατηρήσετε ότι εδώ όπου τώρα βαδίζουμε φαίνεται σαν κάποτε να υπήρχε μονοπάτι: αυτό το μονοπάτι οδηγούσε στον οικισμό, ο οποίος ερειπώθηκε, όταν οι κάτοικοι έφυγαν απο κεί—»

«Γιατί έφυγαν;»

«Δεν ξέρω· ρώτα τον Έζβαρ. Προσωπικά, υποθέτω ότι προτίμησαν κάποιο πιο ασφαλές μέρος, για να κατοικήσουν, όπως είναι η Έριγκ. Τέλος πάντων· τώρα, ο Έζβαρ έχει μπόλικά χτίρια στη διάθεσή του, και φαίνεται πως όλα τού χρειάζονται.»

«Γιατί; Τι κάνει;»

«Ααα, ο Έζβαρ είναι... πολυπράγμων άνθρωπος, ανιψούδι μου. Δεν κάνει συνηθισμένες δουλειές, αλλά, πιστεψέ με, πληρώνετε καλά για τις δουλειές που κάνει, επειδή, πολύ απλά, δεν υπάρχει κανείς άλλος στην ευρύτερη περιοχή του κεντρικού Βασιλείου που να έχει τις απαραίτητες γνώσεις για τέτοια πράγματα. Για παράδειγμα, είδες που δεν ήξερες ότι τα μοβ τριαντάφυλλα απομακρύνουν τους δράκους;»

Το Λημέρι του Έζβαρ ήταν, όντως, όπως το είχαν περιγράψει ο Χάφναρ και η Κάρλα: μερικά πέτρινα οικοδομήματα, περιτριγυρισμένα από έναν μεγάλο κήπο με μοβ τριαντάφυλλα. Τα κτίρια του παλιού οικισμού δεν ήταν κι άσχημα διατηρημένα, έπρεπε να παραδεχτεί ο Ρόλμαρ· υπήρχαν, βέβαια, ορισμένες ρωγμές στους τοίχους και κάποια σημεία όπου τα κεραμίδια είχαν πέσει από τις επικλινείς οροφές, μα τούτο το μικρό χωριό βρισκόταν σε άριστη κατάσταση, αν σκεφτόταν κανείς πως όλα τα οικοδομήματα –πέντε στο σύνολό τους– έπρεπε να συντηρούνται από έναν μόνο άνθρωπο.

Καθώς διέσχιζαν τον κήπο των τριαντάφυλλων, μια σκιερή φιγούρα παρουσιάστηκε πίσω από ένα μισάνοιχτο παράθυρο. Και στα χέρια της βαστούσε μακρύ τόξο, με δύο βέλη περασμένα στη χορδή. *Υποθέτω πως είναι αρκετά ικανός για να τα εξαπολύσει και τα δύο συγχρόνως, και να πετύχει τους επιθυμητούς στόχους*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ· πράγμα που μπορούσε να διακρίνει από τον τρόπο με τον οποίο ο άγνωστος βαστούσε το τηλέμαχο όπλο.

«Ποιοι είστε;» φώναξε η σκιερή μορφή, με αντρική φωνή.

«Εγώ είμαι, Έζβαρ,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ, κουνώντας το δεξί χέρι. «Μην ανησυχείς· φέρνω φίλους. Τον Άρχοντα Ρόλμαρ, γιο του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ του Ράλτον, και τους φρουρούς του. Έσπασε ο τροχός της άμαξάς τους, στο δρόμο.»

Ο Έζβαρ τράβηξε το τόξο του στο εσωτερικό του κτιρίου. «Περάστε, τότε.»

Με τον Χάφναρ να προηγείται, διέσχισαν τον κήπο και βρέθηκαν ανάμεσα στα πέντε πέτρινα σπίτια, όπου τους περίμενε ένας άντρας ο οποίος πρέπει να ήταν στην ηλικία του πατέρα του Ρόλμαρ: περίπου πενήντα-πέντε χρονών. Είχε λευκά γένια και μακριά μαλλιά, δεμένα κότσο· τα μάτια του γυάλιζαν με ένα βαθύ-μπλε χρώμα. Ήταν ντυμένος σαν κυνηγός, με ψηλές μπότες και δερμάτινο παντελό-

νι και πανωφόρι· στον δεξή του ώμο είχε περασμένη μια φαρέτρα και στο χέρι ακόμα βαστούσε το μακρύ του τόξο: τώρα, μάλιστα, στηριζόταν επάνω του, σαν το τηλέμαχο όπλο να ήταν μπαστούνι.

«Έξβαρ, απο δώ ο Άρχοντας Ρόλμαρ,» σύστησε ο Χάφναρ τον ανιψιό του.

«Χαίρω πολύ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο γενειοφόρος άντρας, κλίνοντας ανεπαίσθητα το κεφάλι. Η φωνή του έμοιαζε με τον ξερό άνεμο του δάσους που παρασέρνει το φύλλα.

Η ταχυπομπός Κάρλα, που είχε ξανακούσει πρόσφατα αυτή τη φωνή, έπρεπε να παραδεχτεί πως ήταν όμορφη και παράξενη, συγχρόνως. Ο Έξβαρ της φαινόταν ένας από τους φιλικότερους ανθρώπους που είχε συναντήσει στα ταξίδια της.

Από την άλλη, ο Ρόλμαρ τον θεωρούσε απλά περίεργο. «Χαίρομαι κι εγώ για τη γνωριμία, κύριε,» αποκρίθηκε, επίσημα. «Ζητάμε την άδεια να περάσουμε τη νύχτα στο... Δημέρι σας, αν επιτρέπεται.» Η βροχή συνεχιζόταν, καθώς μιλούσε· ο Έξβαρ, όμως, δε φορούσε κουκούλα, και δεν φαινόταν να τον νοιάζει που το νερό έβρεχε το κεφάλι του.

«Άρχοντα Ρόλμαρ,» είπε, «δεν δέχομαι πολλούς επισκέπτες σε τούτο το μέρος· έτσι φοβάμαι πως, δυστυχώς, η φιλοξενία μου θα είναι ελλιπής. Θα πρέπει να κοιμηθείτε στην αποθήκη.»

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ.

Κι ακόμα και να μας πείραζε, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, πού θα πηγαίναμε, μ' αυτή τη νεροποντή;

«Καλώς, τότε,» αποκρίθηκε ο Έξβαρ. «Ελάτε.» Βάδισε προς ένα από τα σπίτια, και πλησίασε τη μεγάλη, διπλή ξύλινη πόρτα. Έπιασε τους σιδερένιους χαλκάδες που βρίσκονταν επάνω της και τράβηξε τα φύλλα προς τα έξω, για ν' αποκαλύψει ένα σκοτεινό δωμάτιο.

Ο ουρανός άστραψε, και στο εσωτερικό φάνηκαν σακιά, κιβώτια, βαρέλια, ξύλα, έπιπλα, και άλλα που θα περίμενε κανείς να βρει μέσα σε μια αποθήκη.

Η Κάρλα γνώριζε αυτό το μέρος αρκετά καλά, αφού εδώ είχε περάσει και την προηγούμενη της νύχτα. Ο Χάφναρ δεν ήθελε με τίποτα να την αφήσει να φύγει, μέσα στην καταιγίδα. Τα λόγια της –ότι ήταν βασιλική ταχυπομπός και, επομένως, δεν είχε χρόνο για χάσιμο– δεν έμοιαζαν να του αλλάζουν γνώμη. «Θα είσαι άχρηστη στο Βασι-

ληά, άμα σπάσεις το κεφάλι σου, κάπου στις ερημιές!» της είπε, προτού κλείσει τη διπλή πόρτα της αποθήκης. Ο ίδιος κοιμήθηκε σε διαφορετικό μέρος, μα η Κάρλα δεν ήξερε πού.

Ο Έζβαρ μπήκε στην αποθήκη και άναψε μια λάμπα λαδιού, παραμερίζοντας από την είσοδο, για να μπουν ο Ρόλμαρ και οι σύντροφοί του· οι καβαλάρηδες έμειναν έξω, κρατώντας τα ηνία των αλόγων τους. «Υπάρχουν αρκετά άχυρα εκεί,» είπε ο οικοδεσπότης, δείχνοντας. «Μπορείτε να πάρετε όσα θέλετε, για να ξαπλώσετε. Το κρεβάτι που έφτιαξε χτες ο Χάφναρ για την κυρία Κάρλα βρίσκεται στη θέση όπου το άφησε η ίδια.» Πράγματι, ένα σημείο ήταν στρωμένο με άχυρα. «Σας εύχομαι καλό βράδυ, φίλοι μου. Τα άλογά σας, παρακαλώ, να τα δέσετε έξω.» Κρέμασε τη λάμπα σε έναν σιδερένιο γάντζο. «Θα θέλατε, μήπως, κάτι ακόμα; Φαγητό, ίσως;»

«Ευχαριστούμε, κύριε Έζβαρ, αλλά έχουμε αρκετό μαζί μας, και δε θα θέλαμε να σας βάλουμε σε κόπο,» απάντησε ο Ρόλμαρ.

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου,» είπε ο Έζβαρ. «Καληνύχτα σε όλους.» Και, μ'ετούτα τα λόγια, βγήκε από την αποθήκη.

«Θα σας δω πάλι το πρωί,» δήλωσε ο Χάφναρ, και ακολούθησε τον Έζβαρ, προτού ο Ρόλμαρ προλάβει να τον ρωτήσει τίποτα.

Ο Άρχοντας του Ράλτον στράφηκε στην Κάρλα. «Πού θα κοιμηθεί αυτός;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους «Δεν ξέρω. Και την άλλη φορά είχε περάσει τη νύχτα κάπου αλλού...»

Περίεργο... σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, αλλά δεν είχε όρεξη να καθίσει και να αναρωτηθεί. «Δέστε τα άλογά σας όπου μπορείτε και ελάτε μέσα,» είπε στους στρατιώτες του, οι οποίοι έσπευσαν να υπακούσουν.

Η Κάρλα κάθισε στο αχυρένιο στρώμα που είχε χρησιμοποιήσει και την προηγούμενη φορά. Άρχισε να λύνει τις μπότες της. Ακόμα πονούσε ολόκορμη από το σιδερένιο δίχτυ μέσα στο οποίο την είχε πιάσει ο Χάφναρ. Η ταχυπομπός ποτέ δεν περίμενε ότι θα έλεφετε σε δρακοπαγίδα, και έπρεπε να παραδεχτεί ότι δεν ήταν καθόλου ευχάριστη εμπειρία. Τα ρούχα της είχαν σκιστεί σε μερικά σημεία και μακριές επιδερμικές πληγές είχαν γίνει στο δέρμα της, ή μεγάλες μελανιές.

Ο Ρόλμαρ και η Νίθρα άρχισαν να μαζεύουν άχυρα, για να φτιάξουν κι εκείνοι στρώμα.

«Θέλετε βοήθεια, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Κάρλα.

Εκείνος έγνεψε αρνητικά, ρίχνοντας μερικά άχυρα σε μία γωνία του δωματίου. Όταν είχαν συγκεντρωθεί αρκετά εκεί, η μεταμφιεσμένη Ρουζβάνη κάθισε πρώτη επάνω τους, ξεφυσώνοντας από την κούραση. *Δε φέρεται σαν υπηρέτρια, και θα την υποψιαστεί κανένας*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, και κάθισε κοντά της.

Εκείνη τη στιγμή, μπήκαν οι έξι καβαλάρηδες και ο αμαξάς στην αποθήκη, και ένας απ'αυτούς έκλεισε τη διπλή, ξύλινη πόρτα. Ύστερα, όλοι άρχισαν να μαζεύουν άχυρα, για να κοιμηθούν. Ο Ρόλμαρ έβγαλε τις μπότες του και ξάπλωσε. Η Νίθρα είχε ήδη ξαπλώσει, χωρίς να βγάλει τις δικές της μπότες και τυλίγοντας την κάπα γύρω της, για ζεστασιά. Ήταν σιωπηλή, για αρκετή ώρα: έτσι, οι μόνοι ήχοι που άκουγε ο γιος του Άρχοντα Άραντιρ ήταν η βροχή, ο άνεμος, το απόμακρο χρεμέτισμα κανενός αλόγου, και το κουδούνισμα από τις πανοπλίες των φρουρών του, καθώς αυτοί αφαιρούσαν τον πολεμικό τους εξοπλισμό, για να ξαπλώσουν στα άχυρα.

Ύστερα, και ενώ ο θόρυβος από τις πανοπλίες των στρατιωτών είχε πάψει, η Νίθρα σάλεψε επάνω στο αχυρόστρωμα, και στράφηκε να κοιτάξει το πρόσωπο του Ρόλμαρ.

«Είναι πραγματικά θεός σου, ο Χάφναρ;» του ψιθύρισε.

Εκείνος μειδίασε. «Γιατί ρωτάς;»

«Μου μοιάζει μικρότερός σου.»

«Είναι.»

«Πόσα χρόνια;»

«Τέσσερα.»

«Γιατί;»

«Γιατί ο παππούς μου –από την πλευρά της μάνας μου– τον έκανε μεγάλος, με τη δεύτερή του γυναίκα, τη Ρικέλθη. Κατάλαβες;»

«Ναι,» είπε η Νίθρα. «Είναι, όμως, λιγάκι παράξενος, δεν είναι; Σαν τον αδελφό σου.»

«Όχι τόσο παράξενος!» Το χαμόγελο του Ρόλμαρ πλάτυνε. «Κανείς δεν είναι τόσο παράξενος όσο ο Βάνμιρ: ούτε καν αυτός ο Έζβαρ.»

Η Νίθρα γέλασε, σιγανά. «Δεν πρέπει νάχεις άδικο. Στην αρχή, νόμιζα πως ήταν τρελός.»

Ο Ρόλμαρ ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Συνηθισμένοι εντύπωση άγνωστων για τον Βάνμυρ.»

«Ο Χάφναρ πού θα κοιμηθεί απόψε;»

«Δεν ξέρω. Κι εμένα μου έκανε εντύπωση, που δεν κοιμάται μαζί μας.»

«Δες νάναι εραστής του Έζβαρ;» ρώτησε η Νίθρα.

«Φυσικά και όχι!»

«Πώς το ξέρεις;»

«Δεν το νομίζω...» *Ο Χάφναρ κίναιδος; σκέφτηκε. Αυτό κι αν θα ήταν παράξενο... πολύ, πολύ παράξενο.* «Κατά πάσα πιθανότητα, θα έχει κάποιο συνηθισμένο μέρος εδώ, αφού γνωρίζει τόσο καλά τον Έζβαρ.»

«Η γνωριμία τους πρέπει να είναι πρόσφατη, πάντως...»

«Ναι, κι εγώ έτσι πιστεύω,» είπε ο Ρόλμαρ. «Μάλλον, ο Χάφναρ θέλει να μάθει από τον Έζβαρ πώς μπορεί να δαμάσει κάποιο δράκο. Έχεις δει ποτέ σου δράκο, Νίθρα;»

«Δεν υπάρχουν δράκοι στη Λιάμνερ-Κρωθ,» εξήγησε η Ρουζβάνη.

«Α, και μια και τόφερε η κουβέντα, το όνομά σου είναι *Μανρούνα*, εντάξει; Μην το ξεχνάς.»

«Πώς το έφερε η κουβέντα, δηλαδή;»

«Σε είπα Νίθρα.»

«Αχά...» Η Ρουζβάνη χασμουρήθηκε. «Δεν κοιμόμαστε, τώρα;»

Ο Ρόλμαρ κατένευσε. «Ναι.»

Κεφάλαιο 4

Φίδια στο Παλάτι

«Καλή σας ημέρα, φίλοι μου. Και είναι, όντως, μια πολύ καλή ημέρα, μετά από την καταιγίδα. Θα σας πρότεινα να σηκωθείτε.»

Ο Ρόλμαρ βλεφάρισε, ακούγοντας την τραχιά, ξερή φωνή του Έζβαρ. Είδε πως η είσοδος της αποθήκης έστεκε ανοιχτή, και το φως του ήλιου εισέβαλε δυνατό στο χώρο. Στο κατώφλι της διπλής θύρας στεκόταν μια μορφή, που έμοιαζε σκοτεινή, λόγω της πρωινής λαμπρότητας.

Ο γιος του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ ανακάθισε επάνω στο αχυρόστρωμα. Δίπλα του άκουσε τη Νίθρα να σαλεύει· αντίκρυ του, ατένισε την ταχυπομπό Κάρλα και τους πολεμιστές του να σηκώνονται από τα δικά τους αχυροστρώματα.

«Καλή ημέρα και σ'εσάς, κύριε Έζβαρ,» είπε ο Ρόλμαρ, καθώς έβαζε τις μπότες του και ορθωνόταν. «Καταλάγιασε η καταιγίδα, είπατε;»

«Ναι.» Η σκιερή φιγούρα του άντρα φάνηκε να γνέφει καταφατικά. «Ο ουρανός είναι πεντακάθαρος σήμερα. Το ταξίδι σας ως την Έριγκ θα είναι εύκολο, πιστεύω, αν εξαιρέσουμε κάποιες λάσπες και νερά που θα έχουν μείνει ακόμα στο δρόμο. Ωστόσο, μην ανησυχείτε· έχω ετοιμάσει κάτι για σας.» Και, μέτουτα τα λόγια, τους γύρισε την πλάτη και έφυγε από την αποθήκη, αφήνοντας τη διπλή ξύλινη πόρτα ανοιχτή.

Έχει ετοιμάσει κάτι για μας; σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, παραξενεμένος. Τι εννοεί; Αυτός ο άνθρωπος, ο Έζβαρ, παρότι ήταν πολύ εξυπηρετικός και πρόθυμος, είχε μια αυθάδεια επάνω του... μια αυθάδεια που δε μ'αρέσει καθόλου! Θα νόμιζε κανείς πως, αν έβλεπε τον Βασιλιά Άργκελ μπροστά του, θα τον χτυπούσε συντροφικά στην πλάτη και θα του έλεγε, «Πώς τα πας σήμερα, παλιομπαγάσα;»

Η Νίθρα σηκώθηκε όρθια, δίπλα από τον Ρόλμαρ. «Καλημέρα, Μανρούνα,» της είπε εκείνος, για να της θυμίσει ξανά το προσωρινό της όνομα.

Η Ρουζβάνη συνοφρυώθηκε μέσα απ'την κουκούλα της –μάλλον, δεν εκτίμησε την υπενθύμιση–, αλλά είπε επίσημα: «Καλημέρα, Άρχοντά μου.»

«Ετοιμαστείτε να φύγουμε,» πρόσταξε ο Ρόλμαρ τους στρατιώτες του, οι οποίοι κατένευσαν, μουρμουρίζοντας μερικά «Μάλιστα, Άρχοντά μου», και άρχισαν να φορούν τις αρματωσιές τους.

Η βασιλική ταχυπομπός Κάρλα δεν έμοιαζε πρόθυμη να τους περιμένει· βάδισε προς την έξοδο της αποθήκης, προς το φωτεινό πρωινό, και ο Ρόλμαρ είδε τη μορφή της να γίνεται σκοτεινή μπροστά στη λαμπρότητα του ήλιου. Την ακολούθησε –*Για να μάθουμε, λοιπόν, τι έχει ετοιμάσει για εμάς ο κύριος Έζβαρ...*– και άκουσε τη Νίθρα να ακολουθεί εκείνον· η Ρουζβάνη έμοιαζε να σέρνει, βαρετά ή θυμωμένα, τα πόδια της επάνω στα σανίδια της αποθήκης.

Στο κέντρο των πέντε χτιρίων που αποτελούσαν το Λημέρι του Έζβαρ στέκονταν ο Κύρης του Λημεριού –ντυμένος όπως εχτές βράδυ, σαν κυνηγός– και ο Χάφναρ, ο οποίος είχε τους πήχεις του ακουμπισμένους επάνω σε έναν μεγάλο, ξύλινο τροχό και τα δάχτυλα των χεριών του μπλεγμένα αναμεταξύ τους. Στο πρόσωπό του υπήρχε ένα μεγάλο χαμόγελο.

«Καλημέρα, ανιψούδι μου!» χαιρέτησε.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Ρόλμαρ, δείχνοντας τον τροχό με μια κοφτή κίνηση του σαγονιού του.

«Αυτός, *προφανώς*, είναι ένας τροχός!» αποκρίθηκε, ευδιάθετα, ο Χάφναρ, «και, *προφανώς*, μπορεί να ταιριάζει στην άμαξά σου. Δώρο από τον Έζβαρ.»

«Σας ευχαριστούμε, κύριε Έζβαρ,» είπε, ευγενικά αλλά τυπικά, ο Ρόλμαρ, «για όλα.»

«Άρχοντά μου,» απάντησε εκείνος, «οι φίλοι του Χάφναρ είναι και δικοί μου φίλοι· οι συγγενείς του και δικοί μου συγγενείς. Αν υπάρχει και κάτι άλλο που πιθανώς να χρειάζεστε, θα σας προμηθεύσω μ'αυτό, δεδομένου ότι βρίσκεται εντός των δυνατοτήτων μου.»

«Για την ώρα, πιστεύω πως είμαστε εντάξει,» είπε ο Ρόλμαρ, και στράφηκε στην αποθήκη, περιμένοντας τους μαχητές του να εξοπλιστούν, για να έρθουν. Ο αμαξάς ήδη βρισκόταν έξω· το τραύμα στο πλάι του κεφαλιού του είχε επουλωθεί: ευτυχώς, δεν ήταν τίποτα το σοβαρό.

Όταν και οι στρατιώτες βγήκαν από το χώρο διανυκτέρευσής τους και πήγαν προς τα δέντρα όπου είχαν δέσει τους ίππους τους, ο Χάφναρ είπε στον ανιψιό του: «Σας εύχομαι καλό ταξίδι ως την Έριγκ, η οποία, βέβαια, δεν είναι πλέον μακριά. Σε περίπτωση που χρειαστείτε βοήθεια, για να βάλετε τον τροχό στην άμαξα, στείλτε την ταχυπομπό να μας καλέσει.»

«Δε θα έρθεις μαζί μας;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Αποφάσισα πως καλύτερα θα ήταν να μείνω εδώ.» Το βλέμμα του Χάφναρ, όμως, δεν έμοιαζε να είναι πρόθυμο να συναντήσει τα μάτια του ανιψιού του.

«Για κυνήγι δράκων;»

Ο Χάφναρ ανασήκωσε τους ώμους, ενώ ακόμα ακουμπούσε τους πέλεις του επάνω στον τροχό. «Ό,τι προκύψει.»

«Κύριε Έζβαρ, θα τον βοηθήσετε να πιάσει δράκο;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

Η όψη του Έζβαρ σκοτεινίασε. «Εγώ προσπαθώ να τον μεταπείσω από το να γίνει δράκαρχος, Άρχοντά μου.»

«Δηλαδή, δεν ξέρετε πώς να πιάσετε δράκο;»

«Αυτό δεν έχει καμία σχέση!»

Αυθάδης, πράγματι, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Όχι μόνο θα χτυπούσε τον Βασιλιά συντροφικά στην πλάτη, μα θα τον έλεγε και φαφλατά, άμα νόμιζε πως ο Άργκελ μιλούσε πολύ!

«Καλώς,» είπε. «Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν.»

Οι ιππείς του είχαν ήδη πλησιάσει, τραβώντας τ'άλογά τους από τα γκέμια. «Είστε έτοιμοι;» τους ρώτησε εκείνος.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

«Χάφναρ, δώσε μου τον τροχό.»

Ο Χάφναρ τον κύλησε προς το μέρος του Ρόλμαρ, και εκείνος άγγιξε την ξύλινη επιφάνεια. «Καλοφτιαγμένος,» παρατήρησε. «Να είστε καλά, κύριε Έζβαρ.» Ο παράξενος άνθρωπος των δασών έκλινε το κεφάλι σε χαιρετισμό. «Και, Χάφναρ... καλό κυνήγι.» Ο θείος του μειδίασε, στραβά.

Ο Ρόλμαρ άρχισε να κυλά τον τροχό προς τον κήπο με τα μοβ τριαντάφυλλα, ενώ η Νίθρα και η Κάρλα βάδιζαν δεξιά κι αριστερά του, και ο αμαξάς κι οι έξι ιππείς ακολουθούσαν, τραβώντας τ'άλογά τους

από τα γκέμια· κανένας τους δεν αποδεχόταν να είναι έφιππος, όταν ο Άρχοντάς τους ήταν πεζός.

Αρκετά από τα όμορφα άνθη τσακίστηκαν κάτω από τη μεγάλη ξύλινη ρόδα, προτού ο Ρόλμαρ διασχίσει τον κήπο· όμως ήταν βέβαιος πως ο Έζβαρ θα φρόντιζε πάλι να μεγαλώσουν, όπως και πριν, ή ίσως να γίνουν ακόμα μεγαλύτερα. Άλλωστε, προφανώς, αυτά αποτελούσαν τη μοναδική του ασπίδα εναντίον των δράκων του δάσους. *Ένα τείχος από άνθη... Αλλά αναρωτιέται: δεν έχει κι άλλες εκπλήξεις κρυμμένες στο Λημέρι του ο παράξενός μας φίλος; Δεν έχει κι άλλους τρόπους εκδίωξης δράκων; Για κάποιο λόγο, ο Ρόλμαρ ήταν βέβαιος πως ο Έζβαρ είχε αρκετούς τέτοιους τρόπους. Πολυπράγμονα, τον είχε αποκαλέσει ο Χάφναρ και, μάλλον, όχι τυχαία· προφανώς, τον γνώριζε καλά.*

Κι αφού τον γνωρίζει τόσο καλά, ελπίζω ν'ακούσει τη συμβουλή του, και να μην κυνηγήσει δράκο. Ο Χάφναρ δράκαρχος... Χα! Ούτε ο Βάνμυρ δε θα επιχειρούσε κάτι τόσο ανόητα παράτολμο— ή, μάλλον, λέω βλακείες... ο Βάνμυρ είναι ικανός για τα πάντα. Ωστόσο, ο Ρόλμαρ ευχόταν ο δίδυμος αδελφός του να μην έκανε τίποτα επίσης ανόητα παράτολμο, στο Παρατηρητήριο· ήδη ήταν αρκετό που είχε μιλήσει στον Άσιλθαρ για όλ'αυτά. Πάντως, θα πρέπει, κάπως, να λύσουμε εκείνη την υπόθεση, όταν επιστρέψω, αφότου μάθουμε τι συμβαίνει στα υπόγεια και πώς μπορεί να επηρεάσει εμάς.

Τα πέντε χιλιόμετρα που χώριζαν το Λημέρι του Έζβαρ από την κεντρική δημοσιά του Βασιλείου πέρασαν γρήγορα, καθώς ο Ρόλμαρ βρισκόταν χαμένος στο περίπλοκο γεωγραφικό τοπίο των σκέψεών του· και, όταν τελικά εκείνος και η ομάδα του έφτασαν στο μεγάλο δρόμο, είδαν πως η άμαξα ήταν στο σημείο όπου την είχαν αφήσει, και όπως την είχαν αφήσει, φυσικά: πεσμένη στο πλάι.

«Σηκώστε την,» πρόσταξε τους πολεμιστές του, «και αντικαταστήστε τον τροχό.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ένας από αυτούς, και έπιασαν δουλειά.

«Άρχοντά μου,» είπε η Κάρλα, «με την άδειά σας θα φύγω, ώστε να ειδοποιήσω τον Βασιληά Άργκελ για την άφιξή σας στην πρωτεύουσα.»

«Όπως επιθυμείς, ταχυπομπέ. Είθε το υπόλοιπό σου ταξίδι να είναι ευκολότερο, και χωρίς βροχές ή δρακοπαγίδες.»

Η γυναίκα μειδίασε. «Ευχαριστώ, Άρχοντά μου.» Στράφηκε προς τα νότια και, χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα, άρχισε να τρέχει επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά, αφήνοντας τον Ρόλμαρ και τη Νίθρα μόνους, να περιμένουν την ολοκλήρωση της αντικατάστασης του τροχού της άμαξάς τους.

Έφτασαν στην Έριγκ το μεσημέρι της επόμενης ημέρας, έχοντας περάσει από μερικά μικρά χωριά και οικισμούς, που βρίσκονταν στις παρυφές του Δρακοδάσους ή δυτικά της λιθόστρωτης δημοσιάς, στους πρόποδες των βουνών. Στη βόρεια πύλη της πόλης ήταν μονάχα μερικοί ταξιδιώτες μπροστά από τον Άρχοντα Ρόλμαρ και τη συνοδεία του. Δεν μαζευόταν πολύς κόσμος από αυτή τη μεριά της Έριγκ, και λίγοι έμποροι περνούσαν, πηγαίνοντας στο Βόρειο Νόρβηλ ή ερχόμενοι από αυτό. Η νότια πύλη ήταν που είχε την περισσότερη κίνηση, βρισκόμενη δίπλα στον ποταμό Μάρνελ και ενώνοντας τη βόρεια του όχθη με τη νότια, μέσω μιας μεγάλης, πέτρινης γέφυρας, όπου οι φόροι για τα εμπορεύματα ήταν πολύ υψηλοί.

Οι συγγενείς μας, ο Οίκος των Νίλγκωρ, προσπαθούν, ως συνήθως, να βγάλουν από τη μύγα ξύγκι, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Για να μη συμπεριλάβουμε τον «επιπλέον φόρο» που επιβάλουν αυτοβούλως ορισμένοι από τους διοικητές της φρουράς. Ο ένας είναι χειρότερος από τον άλλο...

Καθώς καθόταν αναπαυτικά μέσα στην άμαξά του, ατένιζε τη βόρεια πύλη, η οποία ήταν πέτρινη, ψηλή και λαξευτή, έτσι ώστε να μοιάζει με το στόμα δράκου –ενός υπερμεγέθους, ανύπαρκτου δράκου, φυσικά.

Οι υπείς του Άρχοντα από το Ράλτον περιστοιχίζαν το τροχοφόρο, τέσσερις στο σύνολό τους, αφού τα δύο τους άλογα τα είχαν δέσει στην άμαξα, και οι δύο μαχητές που τα καβαλούσαν τώρα κάθονταν δεξιά κι αριστερά του αμαξά.

Το βλέμμα του Ρόλμαρ πήγε στους στρατιώτες της πύλης –έξι που στέκονταν στις επάλξεις και δύο δεξιά κι αριστερά της βόρειας εισόδου της Έριγκ–, οι οποίοι ατένιζαν το ερχόμενο όχημα και τους πά-

νοπλους καβαλάρηδες συνοφρυωμένοι, επιφυλακτικοί, και καχύποπτοι.

«Σταματήστε!» φώναξε ένας άντρας από τις επάλξεις, ξεθηκαρώνοντας το ξίφος του, η λεπίδα του οποίου άστραψε στον μεσημεριανό χειμερινό ήλιο. «Ποιοι είστε και γιατί έρχεστε;»

Οι δύο φύλακες της πύλης –ένας άντρας και μια γυναίκα, πρόσεξε ο Ρόλμαρ, τώρα που βρισκόταν πιο κοντά– διασταύρωσαν τα δόρατά τους, φέροντας μεγάλες, πυργόσχημες ασπίδες. Η άμαξα και τα άλογα του βόρειου Άρχοντα σταμάτησαν αρκετά μέτρα απόσταση απ'αυτούς.

Ο Ρόλμαρ άνοιξε την πόρτα του οχήματος και βγήκε. Ήταν ντυμένος με λευκό πουκάμισο με ψηλό, περίτεχνα κεντητό γιακά· πάνω απ'το πουκάμισο έπεφτε ένα αμάνικο ζεστό πανωφόρι από μαύρη γούνα· στο λαιμό του Ωθράγκος δενόταν ένας μελανός μανδύας, πιασμένος με αργυρή αγκράφα, φέρουσα το σύμβολό του (έναν δίσκο διαιρεμένο από μια κάθετη χαρακιά, δεξιά μαύρο κι αριστερά λευκό)· το παντελόνι του ήταν από μαύρο δέρμα, και οι μπότες του από ομόχρωμο πετσί, φτάνοντας μέχρι το γόνατο και δεμένες εκεί με κορδόνια· στη μέση φορούσε μια επίσης μαύρη ζώνη, με αργυρή αγκράφα παρόμοια μ'αυτή του μανδύα του.

«Είμαι ο Άρχοντας Ρόλμαρ,» δήλωσε, προτού κάποιος από τους μαχητές του προλάβει να μιλήσει για εκείνον, «γιος του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ του Ράλτον και της Αρχόντισσας Μανρούνα ε Νίλγκωρ. Ζητώ πρόσβαση στην πόλη και στο παλάτι.»

«Μπορείτε να περάσετε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο πολεμιστής που στεκόταν στις επάλξεις. «Καλωσορίσατε στην Έριγκ.»

Τα διασταυρωμένα δόρατα χώρισαν, και ο Ρόλμαρ μπήκε στην άμαξά του και έκλεισε την πόρτα. Ο αμαξάς μαστίγωσε τα άλογα, κι αυτά ξεκίνησαν να βαδίζουν στο πλακόστρωτο, περνώντας μέσα από το πέτρινο στόμα δράκου, για να εισέλθουν στην πόλη της Έριγκ, το κέντρο του Βασιλείου Νόρβηλ.

«Αναγνώρισαν το όνομά σου αμέσως,» είπε η Νίθρα στον Ρόλμαρ.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Η μητέρα μου είναι από αυτά τα μέρη. Η οικογένειά της, οι Νίλγκωρ, διοικούν ετούτη την πόλη, και κατοικούν στο παλάτι, εκεί.» Έδειξε προς τα δυτικά, τους γκριζούς

πυργίσκους που υψώνονταν πάνω από τα υπόλοιπα οικοδομήματα της Έριγκ.

Η Νίθρα κάθισε δίπλα του, για να κοιτάξει. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Έχω ξαναδεί αυτό το παλάτι... συγκεκριμένα, το είδα όταν κατευθυνόμουν βόρεια, κυνηγημένη από τον Σάβμιν και τους δικούς του. Για να πω την αλήθεια, μου φάνηκε λιγάκι άχαρο αξιοθέατο.»

«Είναι πολύ παλιό· και απέξω φαίνεται χειρότερο απ'ό,τι μέσα. Ο βόρειος αέρας έχει καταφάει τις πέτρες του, τόσα χρόνια που στέκονται εδώ...» Τα μάτια του συνέχιζαν ν'ατενίζουν το παλάτι των Νίλγκωρ. Γύρω του, μπορούσε ν'ακούσει τους θορύβους της πόλης, καθώς η άμαξά του διέσχιζε την κεντρική λεωφόρο της Έριγκ· όμως ο Ρόλμαρ δεν έδινε σημασία στον κόσμο που παραμέριζε από το διάβα του τροχοφόρου και των πάνοπλων ιππέων, σιγομουρμουρίζοντας και κουτσομπολεύοντας τον αρχοντικό επισκέπτη της πόλης: όχι, ο Ρόλμαρ σκεφτόταν τους ανθρώπους που θα συναντούσε μέσα στο παλάτι.

Από το νου του περνούσαν η θεία Φερνάλβιν, αδελφή της μητέρας του, Έπαρχος της Έριγκ, και Κεντροφύλαξ του Βασιλείου· ο σύζυγός της, Πρίγκιπας Ζάρναβ, τρίτος αδελφός του Βασιλιά Άργκελ· ο μοναχογιός τους, Άνγκεδβαρ, που είχε πάρει το όνομα του παππού του Ρόλμαρ, και είχε πλέον κλείσει τους δεκάξι του χειμώνες. Τα γενέθλιά του είχαν γίνει πριν από μερικούς μήνες, και οι δίδυμοι γιοι του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ είχαν κατεβεί από το συνοριακό τους φρούριο, για να του ευχηθούν· κανείς δεν τους είχε συντροφεύσει: ούτε ο Άσιλθαρ, ούτε η Μιάνη, ούτε ο πατέρας, ούτε η μητέρα τους.

Όμως, εκτός από την Φερνάλβιν, τον Ζάρναβ, και τον Άνγκεδβαρ, υπήρχαν κι άλλοι ένοικοι στο παλάτι της Έριγκ: η Αρχόντισσα Ρικέλη, δεύτερη σύζυγος του αποθανόντος Έπαρχου Άνγκεδβαρ, ύστερα από τη Σιρνάλβα, η οποία είχε πεθάνει νωρίς· ο Δάρβαν, πρώτος γιος της Ρικέλης και του Άνγκεδβαρ, ο οποίος είχε παντρευτεί τη Ζιάθραλ, κόρη του Έπαρχου της Σέλριγκ, και είχαν μία πεντάχρονη κόρη, τη Φάλμα· και τέλος, φυσικά, ο Χάφναρ, ο οποίος, επί του παρόντος, έλειπε, ευρισκόμενος στο Δρακοδάσος. Όλοι αυτοί ήταν γνωστοί και ως «η Σπορά της Ρικέλης», όπως πολλές φορές τους επονόμαζε μαζικά η Αρχόντισσα Φερνάλβιν, η οποία δεν είχε

και μεγάλη συμπάθεια για τη μητριά της, αλλά ήταν, δυστυχώς, υποχρεωμένη να αναγνωρίζει τη θέση της μέσα στο παλάτι της Έριγκ.

Δεν έχω πολύ καιρό να τους δω, σκεφτόταν ο Ρόλμαρ, καθώς η άμαξά του έστριβε δεξιά, κατευθυνόμενη προς την κιγκλιδωτή πύλη του παλατιού, μα πάντοτε αισθάνομαι αμήχανα μαζί τους: ένα πράγμα που δεν μπορώ να εξηγήσω, εγώ, που έχω σταθεί ευθυτενής και εύγλωττος μπροστά στον Βασιλιά Άργκελ και έχω διαπραγματευτεί μαζί του. Ωστόσο, οι Νίλγκωρ έχουν κάτι το... ακανόνιστα ασύμμετρο ως οικογένεια, σαν μια ζυγαριά βρισκόμενη σε επικίνδυνη και λεπτή ισορροπία, με τη νεκρή Σιρνάλβα στο ένα άκρο και τη ζωντανή Ρικέλθη στο άλλο. Παιχνίδια εξουσίας μέσα στον ίδιο Οίκο.

«Ο Άρχων Ρόλμαρ του Ράλτον, γιος του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ και της Αρχόντισσας Μανρούνα ε Νίλγκωρ, βρίσκεται εντός της άμαξης· ανοίξτε την πύλη!» άκουσε ο Ρόλμαρ έναν από τους μαχητές του να προστάζει: έναν από αυτούς που κάθονταν πλάι στον οδηγό.

«Ο Άρχων Ρόλμαρ είναι ευπρόσδεκτος στο παλάτι της Έριγκ,» αποκρίθηκε ένας φρουρός. Η καγκελωτή, σιδερένια πύλη ακούστηκε να τρίζει, ανοίγοντας. Και η άμαξα μπήκε στον κήπο του παλατιού.

Ο Ρόλμαρ δε χρειαζόταν άδεια από κανέναν για να μπει σε τούτο τον αρχοντικό οίκο, καθότι, ουσιαστικά, ήταν μέλος της οικογένειας· απλά, συνήθιζε να μένει στο Ράλτον και όχι εδώ.

«Θα έρχεσαι μαζί μου, όπου πηγαίνω,» είπε στη Νίθρα, «εντάξει;»

Εκείνη κατένευσε, χωρίς να μιλήσει.

«Και το όνομά σου είναι Μανρούνα.»

«Το θυμάμαι.» Υπήρχε κάτι το απότομο στην απόκρισή της.

Η άμαξα σταμάτησε, και ένας υπηρέτης, πλούσια ντυμένος, άνοιξε την πόρτα του Ρόλμαρ, υποκλινόμενος. «Καλωσορίσατε στο παλάτι της Έριγκ, Άρχοντά μου.»

Εκείνος κατέβηκε από το όχημα, κοιτάζοντας τριγύρω, ανάμεσα στα φυτά και στα δέντρα του κήπου, ψάχνοντας για κάποιο γνώριμο πρόσωπο και μη βρίσκοντας κανένα. Προφανώς, τα μέλη του Οίκου των Νίλγκωρ δεν είχαν ειδοποιηθεί ακόμα για την άφιξή του, ή κανένας δεν είχε προλάβει να έρθει, για να τον προϋπαντήσει. *Πράγμα που ελπίζω να μην είναι σκόπιμο...*

Η Νίθρα κατέβηκε από την άμαξα και στάθηκε δίπλα του, παραμένοντας ακίνητη και φορώντας την κουκούλα της στο κεφάλι. Αυτό

ίσως να φανεί παράξενο, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Η ημέρα είναι καλή· δεν κάνει τόσο κρύο, ώστε να φορά κανείς κουκούλα μέσα στον κήπο του παλατιού! Όμως, αν τη βγάλει, υπάρχει πάντα η πιθανότητα να την καταλάβουν για Ρουζβάνη. Μια πιθανότητα μονάχα, αλλά τολμώ να το ριγοκινδυνέψω; Δεν παίζεται μόνο η δική της ζωή, μα και η τιμή του κάστρου Ράλτον, και η τιμή του πατέρα μου.

«Δεν είναι κανείς εδώ, για να μας υποδεχτεί;» ρώτησε ο Ρόλμαρ τον υπηρέτη που στεκόταν εμπρός του.

«Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, σεβάσμια, «η οικογένεια είχε μόλις αρχίσει να γευματίζει, και εσείς είστε ανάμεσα στους καλεσμένους, φυσικά.» (Αν και λιγάκι απρόσκλητος, σκέφτηκε, ειρωνικά, ο γιος του Άραντιρ.) «Παρακαλώ, ακολουθήστε με. Οι πολεμιστές σας θα οδηγηθούν στον ξενώνα.»

Ο Ρόλμαρ κατένευσε. «Πολύ καλά.»

Ο υπηρέτης ξεκίνησε να βαδίζει, και ο Άρχοντας του Ράλτον κι η «υπηρέτριά» του τον ακολούθησαν καταπόδας.

«Βγάλε την κουκούλα σου,» ψιθύρισε ο Ρόλμαρ στη Νίθρα, «γιατί θα μας κράξουν.»

Η Ρουζβάνη υπάκουσε, διστακτικά. Τα μελιά της μάτια κοιτούσαν νευρικά τριγύρω, σα να περίμενε να δει τον Διοικητή Σάβμιν να πετάγεται, ξαφνικά, από τις φυλλωσιές, για να τη συλλάβει και να την οδηγήσει στην κρεμάλα της Βασίλισσας Καλβάρθα.

Ο υπηρέτης τούς πήγε μέχρι την κεντρική είσοδο του γκριζολίθινου παλατιού, όπου δύο πολεμίστριες υποκλίθηκαν, και όπου μια τρίτη γυναίκα φάνηκε να έρχεται από το βάθος του διαδρόμου.

Ο Ρόλμαρ μειδίασε, καθώς η Αρχόντισσα πλησίαζε. «Χαίρετε, θεία,» είπε, ατενίζοντας την Φερνάλβιν, η οποία ήταν ντυμένη με ένα μακρύ μενεξεδί φόρεμα με ψηλό κολάρο και κολλητά μανίκια. Από το λαιμό της κρεμόταν ένα χρυσό περιδέραιο, στολισμένο με μικρά σμαράγδια στο σχήμα ματιών. (Ο Ρόλμαρ είχε ξαναδεί πολλές φορές τη θεία του με αυτό το κόσμημα· ήταν της μητέρας της, Σιρνάλβα, και είχε μεγάλη συναισθηματική αξία γι' αυτήν· επιπλέον, όπως η ίδια υποστήριζε, της έδινε δύναμη, για να συνεχίζει τη ζωή της.) Τα καστανά της μαλλιά, που διανθίζονταν από κάμποσες λευκόχρωμες τούφες (η θεία Φερνάλβιν ποτέ δε χρησιμοποιούσε βαφές μαλλιών), έπεφταν λυτά στους ώμους της και, επί του παρόντος, αναδεύονταν,

καθώς η Αρχόντισσα διέσχιζε γρήγορα τον διάδρομο, για να φτάσει κοντά στον Ρόλμαρ, να τον αγκαλιάσει και να τον φιλήσει ζεστά στα μάγουλα.

«Καλωσόρισες, αγόρι μου,» είπε, χαμογελώντας. (*Ακούω ανησυχία στη φωνή της, ή λαθεύω;*) «Τώρα ξέρω ότι έχουμε κοντά άλλον έναν δικό μας άνθρωπο.» (*Σίγουρα ακούω ανησυχία.*)

«Θεία, τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Ρόλμαρ. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Τα... τα συνηθισμένα προβλήματα,» απάντησε η Έπαρχος Φερνάλβιν, «αλλά πιο... Έχω ένα κακό προαίσθημα, αυτή τη φορά, Ρόλμαρ. Όμως έλα να γευματίσουμε όλοι μαζί, κι ετούτα θα τα πούμε μετά.» Το βλέμμα της πήγε στη Νίθρα. «Η κοπέλα;»

«Μια υπηρέτρια από το κάστρο Ράλτον· Μανρούνα, τη λένε.» Ο Ρόλμαρ είδε μια ακαθόριστη έκφραση να περνά από το πρόσωπο της θείας του, καθώς ανέφερε το όνομα της αδελφής της. «Θα ήθελα κάποιος να την οδηγήσει στον ξενώνα.»

«Θα μπορούσε να φάει μαζί μας, αν το επιθυμείς.»

«Όχι, θεία,» διαφώνησε ο Ρόλμαρ. «Ο καθένας στη θέση του. Δεν είναι ταιριαστό οι ευγενείς να συντρώγουν με υπηρέτες.»

Η Φερνάλβιν έκανε νόημα στον υπηρέτη του παλατιού της να υποκούσει την προσταγή του Άρχοντα του Ράλτον. Εκείνος πλησίασε τη Νίθρα και της ζήτησε να τον ακολουθήσει, πράγμα που η Ρουζβάνη έκανε πρόθυμα. *Ελπίζω να αντιλαμβάνεται γιατί δεν τη θέλω μαζί μας*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Οι άρχοντες και οι αρχόντισσες ετούτου του παλατιού ίσως να καταλάβαιναν τη φυλή της –και, ύστερα, όλες του οι προσπάθειες, για να την κρύψει, θα πήγαιναν χαμένες. Η Φερνάλβιν, τουλάχιστον, δεν έμοιαζε να είχε προσέξει τίποτα· ήταν απορροφημένη από τις δικές της σκοτούρες.

«Και πρόσφερε στη Μανρούνα ό,τι φαγητό επιθυμήσει,» φώναξε η θεία του Ρόλμαρ στον υπηρέτη, καθώς εκείνος απομακρυνόταν μαζί με τη Νίθρα.

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

«Λοιπόν, θεία,» είπε ο Ρόλμαρ, «θα πάμε για φαγητό; Πεθαίνω της πείνας.»

Η Φερνάλβιν χαμογέλασε. Ο Ρόλμαρ ήταν ο αγαπημένος της ανιψιός, και η απρόσμενη άφιξή του στο παλάτι έμοιαζε να της είχε α-

ναπτερώσει το ηθικό. Ωστόσο, κάτω από ετούτη την προσωρινή μάσκα χαράς, ο Άρχοντας από το Ράλτον μπορούσε να διακρίνει μια πραγματικά προβληματισμένη όψη.

Στη μεγάλη τραπεζαρία βρισκόταν συγκεντρωμένη όλη η οικογένεια (πλην του Χάφναρ, ασφαλώς): η Αρχόντισσα Ρικέλθη, που ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερη από τη Φερνάλβιν, μα τα μαύρα της μαλλιά ήταν βαμμένα έτσι που θα νόμιζε κανείς πως δεν είχαν ποτέ τους ασπρίσει, παρότι είχε περάσει το σκαλοπάτι των πενήντα· ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, ο οποίος ήταν έντεκα χρόνια μικρότερος της συζύγου του και θείας του Ρόλμαρ (ένα γεγονός που πολλοί, ακόμα και σήμερα, σχολίαζαν με αρνητικό τόνο στη φωνή)· ο Άνγκεδβαρ, ο οποίος, μόλις είδε τον ξάδελφό του, φάνηκε να χάρηκε ιδιαίτερος, καθώς ένα χαμόγελο παρουσιάστηκε στο πρόσωπό του· ο Δάρβαν, που τα μάτια του στένεψαν, ατενίζοντας τον Ρόλμαρ, και έκλινε το κεφάλι του σε χαιρετισμό προς το μέρος του Άρχοντα του Ράλτον· η σύζυγός του, Ζιάθραλ, της οποίας το πρόσωπο έμεινε, ουσιαστικά, ανέκφραστο, παρότι χαμογέλασε τυπικά· και η κόρη του Δάρβαν και της γυναίκας του, η πεντάχρονη Φάλμα, που έκανε νάζια καθώς μια κουβερνάντα προσπαθούσε να την ταΐσει.

«Χαίρετε,» είπε ο Ρόλμαρ. «Και με συγχωρείτε που διακόπτω το μεσημεριανό σας.»

«Ρόλμαρ,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, καθώς όλοι τους –εκτός από τη Φάλμα– σηκώνονταν όρθιοι, «δε θα έπρεπε να το αναφέρεις καν αυτό, καλέ μου. Είσαι πάντα ευπρόσδεκτος στο παλάτι.» Χαμογέλασε, αλλά το χαμόγελο δε φάνηκε να αντανakλάται στα μάτια της. *Δε με θέλει εδώ· με θεωρεί «Σπορά της Σιρνάλβα», κι επομένως εχθρό της. Τα πράγματα φαίνεται να έχουν οξυνθεί από την τελευταία φορά που ήρθα.* «Παρακαλώ, κάθισε.»

Ο Ρόλμαρ πήρε θέση πλάι στον Ζάρναβ. «Πώς είστε, Υψηλότητα;»

«Πολύ καλά, Ρόλμαρ,» αποκρίθηκε εκείνος, χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο. «Χαίρομαι που σε βλέπω.» *Γιατί, όμως, τα μάτια του μοιάζουν φοβισμένα; Ή, μήπως, κάποιο άλλο συναίσθημα κρύβεται εντός του, το οποίο αδυνατώ να διακρίνω;*

«Κι εγώ.»

Η Φερνάλβιν πήρε θέση στη μια κορυφή του τραπεζιού –αντίκρου της Ρικέλθης– και όλοι κάθισαν ξανά. Οι υπηρέτες είχαν ήδη βάλει

φαγητό και κρασί μπροστά από το κάθισμα του Ρόλμαρ, και εκείνος έκοψε λίγο από το κρέας, για να το δοκιμάσει. Το ψήσιμο και η σάλτσα ήταν πολύ καλά, έπρεπε να παραδεχτεί.

«Λοιπόν, τι σε φέρνει εδώ, Ρόλμαρ;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Μια παρεξήγηση,» αποκρίθηκε εκείνος, «με το Βασιλιά.»

«Η οποία αφορά το κάστρο Ράλτον;» ρώτησε ο Δάρβαν.

«Ναι.»

«Παράξενο,» είπε η Ρικέλθη. «Ο Βασιλιάς σπάνια έχει διενέξεις με τα συνοριακά φρούρια του Βορρά...»

«Πρόκειται για παραπληροφόρηση,» εξήγησε ο Ρόλμαρ. «Όμως δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας· το ζήτημα θα λυθεί γρήγορα, πιστεύω. Γιαυτό, άλλωστε, κατευθύνομαι νότια, ώστε να μιλήσω στον μονάρχη μας προσωπικά.»

«Γιατί δεν ήρθε κι ο Βάνμιρ, Ρόλμαρ;» ρώτησε η μικρή Φάλμα, παραμερίζοντας το κουτάλι της παραμάνας της. Τα πήγαινε καλά με τον Βάνμιρ, επειδή της έκανε διάφορα «μαγικά» και την εντυπωσίαζε.

«Είχε άλλες δουλειές, στο κάστρο.»

Η Ζιάθραλ γέλασε. «Δουλειές σ'ένα συνοριακό κάστρο; Όπως;»

Ο Ρόλμαρ δεν τη συμπαθούσε τη γυναίκα του Δάρβαν, γιατί ήταν πάντα σαρκαστική. «Υπάρχουν αρκετές δουλειές ακόμα και στα συνοριακά κάστρα, Αρχόντισσά μου, οι οποίες, βέβαια, δεν περιλαμβάνουν δυσκολίες όπως την περιποίηση των δεντρόκηπων και τον καλλωπισμό ενώπιον του καθρέφτη, αλλά έχουν κι αυτές κάποιες άλλες, αξιοσημείωτες δυσκολίες, κάπου-κάπου.»

Τα γαλανά μάτια της Ζιάθραλ γούρλωσαν, προς στιγμή· ύστερα, στένεψαν, και μια σκιά θυμού πέρασε από το πρόσωπό της.

«Ελπίζω, πάντως, ο Βάνμιρ να είναι καλά στην υγεία του,» είπε η Φερνάλβιν, επιθυμώντας, προφανώς, να αποφύγει έναν τσακωμό.

«Σπάνια ο Βάνμιρ δεν είναι καλά, θεία,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Και, όταν συμβαίνει αυτό, φταίει, συνήθως, ο ίδιος για την κατάρπτωσή του.» Με την άκρια του δεξιού του ματιού, είδε τον Δάρβαν ν'ακουμπά το χέρι του στον ώμο της Ζιάθραλ και να σκύβει, για να της ψιθυρίσει κάτι στ'αφτί.

«Και η Μανρούνα;» ρώτησε η Ρικέλθη. «Πώς είναι η μητέρα σου, Ρόλμαρ;»

«Υγιαίνει,» απάντησε εκείνος· και ποτέ δεν έχει να πει καλά λόγια για σένα, πρόσθεσε νοερά. «Όπως επίσης και ο Άσιλθαρ κι η Μιάνη. Ο πατέρας, ωστόσο, είναι λιγάκι θυμωμένος με τα τελευταία γεγονότα...»

«Μιλάς για την παρεξήγηση με το Βασιληά μας, Ρόλμαρ;» θέλησε να μάθει η Φερνάλβιν.

Εκείνος κατένευσε, ενώ έτρωγε.

«Τι είναι ακριβώς αυτή η παρεξήγηση;» ρώτησε η Ρικέλθη.

Να τους πω; αναρωτήθηκε ο Ρόλμαρ. Αλλά, αν πάλι δεν τους πω, αυτό θα τους φανεί ύποπτο –σα να θέλω να κρύψω κάτι. «Πρόσφατα, κάποιοι Ρουζβάνοι από τη Λιάμνερ-Κρωθ είχαν έρθει στο Βασίλειο· το είχατε ακούσει;»

«Ο Διοικητής Σάβμιν και οι μαχητές του...» είπε η Φερνάλβιν, λες και τους θυμόταν.

«Ήρθαν κι απο δώ, δηλαδή;»

Η Έπαρχος ένευσε. «Ναι· και έψαχναν για μια καταζητούμενη, μια κακοποιό που είχε εγκληματήσει κατά του Στέμματος.»

«Και το αξιοσημείωτο ήταν πως είχαν Βασιλική Άδεια Έρευνας!» τόνισε η Ρικέλθη, «η οποία, όπως γνωρίζεις, δε δίνεται εύκολα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Αυτοί οι Ρουζβάνοι, λοιπόν, έφτασαν και στο Ράλτον και, με την Άδεια Έρευνας, απαίτησαν να το ερευνήσουν από πάνω ως κάτω, αρνούμενοι να πιστέψουν τα όσα τους λέγαμε, πως η κακοποιός δεν κρυβόταν εκεί.»

«Καλά, πίστεψαν, έστω και για μια στιγμή, ότι ήταν ποτέ δυνατόν ένα συνοριακό φρούριο να κρύβει μια αλλοδαπή εγκληματία;» απόρησε η Φερνάλβιν.

«Προφανώς, ναι, θεία. Και όχι μονάχα αυτό, μα, όταν επέστρεψαν στη Νουάλβορ με άδεια χέρια, μας κατηγορήσαν ενώπιον του Βασιληά. Έτσι, εκείνος έστειλε μια ταχυπομπό του στο Ράλτον, για να μας προειδοποιήσει να παραδώσουμε αμέσως την εγκληματία –την οποία, όμως, δεν έχουμε!»

Η Ρικέλθη κούνησε το κεφάλι. «Τσκ, τσκ, τσκ, απίστευτα πράγματα...!»

«Ελπίζω το ζήτημα να διευθετηθεί χωρίς να προκύψουν κι άλλα προβλήματα,» είπε ο Δάρβαν.

«Πώς, όμως, πίστεψαν οι Ρουζβάνοι ότι κρύβετε την κακοποιό;» ρώτησε ο Πρίγκιπας Έπαρχος Ζάρναβ.

Ο Ρόλμαρ ήπιε μια μεγάλη γουλιά κρασί. «Ερεύνησαν την πόλη Ράλτον, και δε βρήκαν πουθενά την καταζητούμενη. Ύστερα, θεώρησαν ότι μονάχα σε ένα άλλο μέρος θα μπορούσε να είχε πάει: στο κάστρο μας, δηλαδή. Επειδή, αν πήγαινε βόρεια, στη Στέπα, θα την έβλεπαν από μεγάλη απόσταση.»

«Και πού κρύφτηκε, τελικά, η κακοποιός;» ρώτησε ο Άνγκεδβαρ, που δεν είχε μιλήσει καθόλου μέχρι στιγμής.

«Αν το ξέραμε αυτό, το πρόβλημά μας θα είχε λύσει,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Θα τη συλλαμβάναμε και θα τη στέλναμε πίσω, στην ήπειρό της. Η προσωπική μου εκτίμηση, όμως, είναι ότι οι διώκτες της την έχασαν αρκετά χιλιόμετρα πριν από την πόλη Ράλτον, και, μάλλον, η καταζητούμενη βρίσκεται τώρα πολύ, πολύ μακριά τους.»

Όταν τελείωσαν το μεσημεριανό, ένας υπηρέτης οδήγησε τον Ρόλμαρ προς το δωμάτιό του. Ναι, του είχαν ιδιαίτερο δωμάτιο στο παλάτι της Έριγκ, όπου αναπαύοταν όλες τις φορές που ερχόταν εδώ, και είχε διαμορφώσει τον χώρο έτσι ώστε να τον βολεύει. Για τον Βάνμιρ, ασφαλώς, ίσχυε το ίδιο, καθώς και για τον Άσιλθαρ, τη Μιάνη, και τη μητέρα και τον πατέρα τους.

Καθώς ο Ρόλμαρ διέσχιζε τους διαδρόμους του παλατιού, ακολουθώντας τον υπηρέτη, είδε μια υπηρέτρια την οποία καλούσε συχνά στο δωμάτιό του, όταν βρισκόταν εδώ. Το όνομα της κοπέλας ήταν Δάρφη, και χαμογέλασε αντικρίζοντάς τον· μάλλον, είχε μάθει για την άφιξή του και τον περίμενε να περάσει από αυτό το σημείο.

«Καλωσορίσατε, Άρχοντά μου,» του είπε, υποκλινόμενη.

«Γεια σου, Δάρφη,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, τσιμπώντας της το μάγουλο, παιχνιδιάρικα, αλλά προσπερνώντας την, δίχως να της ζητήσει να έρθει μαζί του. Η όψη της φάνηκε δυσαρεστημένη, πράγμα που τον θύμωσε. *Θα πρέπει να γνωρίζει τη θέση της καλύτερα! Δεν μπορεί να με κοιτάζει σαν να απαιτεί να την καλέσω στο δωμάτιό μου!...*

Όταν, τελικά, έφτασε στο δωμάτιο, ο υπηρέτης ξεκλείδωσε γι' αυτόν και τον άφησε να περάσει, κάνοντας βαθιά υπόκλιση και λέγοντας: «Καλή ανάπαυση, Άρχοντά μου. Θα επιθυμούσατε κάτι, μήπως;»

«Ναι,» είπε ο Ρόλμαρ. «Φώναξε την υπηρέτριά μου. Μανρούνα, είναι το όνομά της.»

«Όπως επιθυμεί ο Άρχοντας.» Ο υπηρέτης έφυγε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Ο Ρόλμαρ έριξε μια γρήγορη ματιά στο δωμάτιο: τα πάντα ήταν όπως θυμόταν ότι τα είχε αφήσει. Πλησίασε το ντουλάπι με τα ποτά· το άνοιξε και γέμισε δύο ποτήρια με κρασί.

Ύστερα, η πόρτα χτύπησε. *Τόσο γρήγορα;* «Περάστε,» φώναξε.

Η πόρτα άνοιξε, και είδε τη Φερνάλβιν (!) να μπαίνει.

«Θεία, τι θέλεις εδώ;» απόρησε.

«Ενοχλώ;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Απλά, μου κάνει εντύπωση—» Μετά, όμως, θυμήθηκε πόσο ταραγμένη έμοιαζε η Έπαρχος. «Μίλησέ μου.»

Η Φερνάλβιν έκλεισε την πόρτα πίσω της και αναστέναξε, πλησιάζοντάς τον. «Ρόλμαρ,» είπε, «νομίζω...» Κόμπιασε. «Μην ανησυχήσεις από τούτο που θα σου πω.» Έγλειψε τα χείλη. «Ίσως και να υπερβάλω, μα πιστεύω πως η Ρικέλθη... Τα πράγματα έχουν αλλάξει και νομίζω πως προσπαθεί να κάνει κάτι πιο δραστικό: να με σκοτώσει.»

Ο Ρόλμαρ μόρφασε και ήπие μια γουλιά από το κρασί του. «Θεία... αυτό είναι, όντως, υπερβολή. Πώς σου γεννήθηκε τούτη η ιδέα;»

Η Φερνάλβιν ξεροκατάπιε. «Άκουσέ με. Μία νύχτα, ήμασταν στο υπνοδωμάτιό μας, εγώ και ο Ζάρναβ, και εκείνος σήκωσε τα σκεπάσματα του κρεβατιού, για να ξαπλώσει... κι από κάτω, Ρόλμαρ, ήταν ένα φίδι —μια δηλητηριώδης οχιά! Ο Ζάρναβ άρπαξε αμέσως ένα από τα σπαθιά που κρέμονται στον τοίχο και τη σκότωσε.»

Ο Ρόλμαρ ήπие ακόμα μία γουλιά κρασί. «Και είσαι σίγουρη ότι η Ρικέλθη ήταν που έβαλε το φίδι εκεί;»

Η Φερνάλβιν ένευσε. «Ναι, ποιος άλλος;» Ύστερα, μίλησε πιο ήρεμα: «Κοίτα, κι ο Ζάρναβ τα ίδια μου έλεγε: ότι, μάλλον, το φίδι βρέθηκε στο κρεβάτι κατά λάθος. Αλλά το υπνοδωμάτιό μας είναι πολύ ψηλά, όχι μες στον κήπο. Πώς να βρεθεί *εκεί πάνω* μια δηλητηριώδης οχιά;»

«Χμ...» Ο Ρόλμαρ ακούμπησε το ποτήρι στο κομοδίνο, συλλογισμένος. «Και τι σκέφτεσαι να κάνεις, θεία;» Αν όντως έτσι είχαν τα

πράγματα –αν, όντως, η Ρικέλθη ήθελε να τη δολοφονήσει–, τότε θα έπρεπε όλοι ν’αρχίσουν ν’ανησυχούν. *Κι εγώ τώρα δεν έχω χρόνο για να βοηθήσω. Να πάρει!*

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Φερνάλβιν. «Προσπάθησα να μάθω, από τους υπηρέτες, ποιος έβαλε το φίδι στο κρεβάτι μου, μα δεν κατάφερα τίποτα. Νομίζω, μάλιστα, ότι πολλοί απ’αυτούς είναι λακέδες της Ρικέλθης.»

«Κι άλλοι τόσοι δικοί σου,» της θύμισε ο Ρόλμαρ.

«Ναι, αλλά η επιρροή μου έχω την εντύπωση πως ολοένα και συρρικνώνεται. Φοβάμαι...»

«Να είσαι προετοιμασμένη. Και τόνισε στον Ζάρναβ ότι πρέπει να το πάρει πολύ σοβαρά το ζήτημα.»

Η Φερνάλβιν ένευσε. «Θα του το τονίσω, Ρόλμαρ, γιατί νομίζω ότι δε με πιστεύει.»

«Πες του ότι συμφωνώ μαζί σου.»

Η θεία του ήταν έτοιμη να μιλήσει, όταν η πόρτα χτύπησε, και μια αντρική φωνή ακούστηκε: «Άρχοντά μου. Η Μανρούνα είναι εδώ.»

«Να περάσει,» αποκρίθηκε, δυνατά, ο Ρόλμαρ.

Η πόρτα άνοιξε, και η Νίθρα μπήκε. Αντίκρισε την Έπαρχο της Έριγκ και κατέβασε το κεφάλι, κρύβοντας το πρόσωπο με τα μακριά, μαύρα της μαλλιά. *Έξυπνη κίνηση!* «Ενοχλώ, Αρχόντισσά μου;»

«Όχι,» είπε, καλοπροαίρετα, η Φερνάλβιν. «Μόλις έφευγα.» Και προς τον ανιψιό της: «Να θυμάσαι όσα σου είπα. Αν πάθω κάτι–»

«Θεία, τίποτα κακό δε θα συμβεί,» τη διέκοψε ο Ρόλμαρ. «Φτάνει να προσέχεις και να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά.»

Η Φερνάλβιν ένευσε κοφτά, αγγίζοντας, ασυναίσθητα, το περιδέραιο της μητέρας της. Ύστερα, στράφηκε και βγήκε απ’το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα.

«Για τι πράγμα μιλούσατε;» ρώτησε η Νίθρα. «Η Αρχόντισσα μου έμοιαζε ταρ–»

«Γδύσου,» τη διέκοψε ο Ρόλμαρ, παίρνοντας το κρασοπότηρο στο δεξί χέρι και πίνοντας μια γουλιά.

Τα μάτια της Ρουζβάνης άστραψαν. «Δεν είμαι, στην πραγματικότητα, υπηρ–!» Αυτή τη φορά, διέκοψε μόνη της τον εαυτό της, ατενίζοντάς τον ερευνητικά. Ο Ρόλμαρ δεν κινήθηκε, ούτε είπε τίποτα. Μονάχα την κοιτούσε, και είδε ότι τώρα το στήθος της ανεβοκατέ-

βαινε ελαφρώς γρηγορότερα· μια ερωτική γυαλάδα πέρασε από τα μελιά της μάτια, και ένα λεπτό χαμόγελο χάραξε το πρόσωπό της. Άρχισε να ξεκουμπώνει τα ρούχα της υπηρέτριας και να τα βγάζει αργά, μέχρι που δεν άφησε τίποτα επάνω της, ούτε το παραμικρό κομμάτι υφάσματος, ούτε το παραμικρό κόσμημα.

Πλησίασε τον Ρόλμαρ σε απόσταση αναπνοής, και ρώτησε: «Τι άλλο θα επιθυμούσε ο Άρχοντάς μου;»

Ο Ωθράγκος ήπιε το υπόλοιπο κρασί του μονομιάς. «Πήγαινε εκεί,» πρόσταξε, «στο τραπέζι, και ξάπλωσε, ανάσκελα.»

Η Νίθρα τού γύρισε την πλάτη, χαϊδεύοντας το μάγουλό του με τα μαύρα της μαλλιά. Βάδισε, αργά, ως το τραπέζι και ξάπλωσε, ανάσκελα, όπως της είχε πει. Ο Ρόλμαρ πήρε το άλλο ποτήρι, που ήταν ακόμα γεμάτο, και πήγε κοντά της. Το ακούμπησε πλάι της. Την άρπαξε από τους μηρούς και την τράβηξε κοντά του. Ύστερα, άδειασε, σταδιακά, το κρασί επάνω στα στήθη της, και έσκυψε για να πει.

Κεφάλαιο 5

Ειφομαχία μέσα στη Νύχτα

Η Έπαρχος της Έριγκ αναστέναξε, καθώς ο Πρίγκιπας Ζάρναβ την κοιτούσε, ξαπλωμένος στο μεγάλο τους κρεβάτι. Το πέτρινο τζάκι ήταν αναμμένο στ'αριστερά του, ενώ το παράθυρο, που βρισκόταν στη διπλάσια απόσταση δεξιά, είχε το ένα του πατζούρι ανοιχτό, αφήνοντας το φεγγαρόφωτο να μπαίνει στο δωμάτιο και ν'αναμιγνύεται με το φως της φωτιάς, φωτίζοντας τη μορφή της Φερνάλβιν. Η Αρχόντισσα είχε μόλις ξεφορτωθεί τα επίσημά της ρούχα και ρίξει μια κίτρινη ελαφριά ρόμπα πάνω από τα μαύρα της εσώρουχα. Ωστόσο, ένα πράγμα δεν είχε βγάλει: το περιδέραιο με τα σμαράγδια.

Το φοράει συνέχεια, από τότε που σκότωσα το φίδι, σκέφτηκε ο Ζάρναβ. Επουράνιε Βάνραλ, βοήθησέ μας...

Η Φερνάλβιν βάδισε, αργά, μέσα στο δωμάτιο, αναστενάζοντας πάλι. «Μακάρι να μην είχε φύγει τόσο γρήγορα...» σιγομουρμούρισε.

«Ο Ρόλμαρ;» Ο Ζάρναβ αισθάνθηκε ένα ξαφνικό ρίγος να τον διαπερνά.

«Ναι.» Η Φερνάλβιν πλησίασε το παράθυρο, για να κοιτάξει έξω, ελπίζοντας να δει την άμαξα του ανιψιού της να επιστρέφει. Όμως το μόνο που ατένισε ήταν ο ποταμός, η άδεια πέτρινη γέφυρα, και η λιθόστρωτη δημοσιά, που στα σημεία κοντά στην πόλη φωτιζόταν από λάμπες, ενώ πιο μακριά σκοτείνιαζε, και γινόταν ένα με τη νύχτα. Όχι, σκέφτηκε η Έπαρχος της Έριγκ, η Κεντροφύλαξ του Νόρβηλ, δεν επιστρέφει. *Το ζήτημα με το Βασιλιά είναι επείγον γ'αυτόν... Αλλά επίσης επείγουσα είναι και η δική μας κατάσταση...* «Δεν είναι από τούτο το παλάτι, δε μένει εδώ, κι επομένως, μπορώ να τον θεωρήσω άξιο εμπιστοσύνης.»

Τι θέλει να υπονοήσει; αναρωτήθηκε ο Ζάρναβ, κι αισθάνθηκε ένα μούδιασμα στη ράχη. «Δε με θεωρείς εμένα άξιο εμπιστοσύνης, καρδιά μου;»

Η Φερνάλβιν στράφηκε, για να τον αντικρίσει· η μισοξαπλωμένη του φιγούρα της έμοιαζε σκοτεινή, καθώς οι φλόγες του τζακιού τρεμόπαιζαν πίσω του. Όμως τα μάτια του γυάλιζαν επάνω στο πρόσωπο του, σαν πετράδια· και είχε τα χέρια του σταυρωμένα στο πλατύ, όμορφο στήθος του. *Τον αγαπώ τόσο πολύ, αλλά εκείνος δε μ'αγαπά πλέον· το ξέρω...* Η Έπαρχος ξεροκατάπιε, για να διώξει τον κόμπο που αισθανόταν στο λαιμό. «Φυσικά και σε θεωρώ άξιο εμπιστοσύνης. Πώς θα μπορούσα να *μη* σε θεωρώ άξιο εμπιστοσύνης, Ζάρναβ μου; Αναφερόμουν σε όλους τους υπόλοιπους: στους υπηρέτες, στους παλατιανούς μαχητές... στη Σπορά της Ρικέλθης. Με θέλουν νεκρή.» Πλησίασε το κρεβάτι και γονάτισε επάνω στο στρώμα, κοιτάζοντας το πρόσωπο του συζύγου της. «Με θέλουν νεκρή!»

Ο τόνος της φωνής της τρομοκράτησε τον Ζάρναβ· η Φερνάλβιν ήταν πραγματικά τρομαγμένη, και του μετέδιδε τον τρόμο της. Ο Πρίγκιπας δεν ήξερε πώς το κατάφερνε τούτο η σύζυγός του –δεν ήξερε καν αν το έκανε επίτηδες, ή αν της έβγαине υποσυνείδητα–, μα ήταν σα μάγια. *Όμως δεν είναι η Φερνάλβιν που προσπαθεί να υφάνει «μάγια» επάνω μου...*

«Υπερβάλλεις,» της είπε.

«Το φίδι –η οχιά –κάποιος την έβαλε εδώ, επίτηδες! Θα μας είχε σκοτώσει –θα είχαμε πεθάνει!» επέμεινε η Φερνάλβιν. *Γιατί δεν το βλέπει; απορούσε εντός της. Γιατί εθελotuφλεί; Προσπαθεί να κρατήσει τον Οίκο μας ενωμένο; Ναι, το καταλαβαίνω αυτό· όμως δεν υπάρχει πλέον θέμα ένωσης... Η οικογένειά μας έχει διαιρεθεί τόσο, τόσο που–*

«Ήταν ατύχημα,» είπε ο Ζάρναβ. «Το φίδι πρέπει, κάπως, να είχε μπει μέσα στα ρούχα των υπηρετών, σε κάποιο καλάθι–»

Η Φερνάλβιν δεν ήθελε ν'ακούσει άλλες από τις αμφιβολίες του· ήθελε μονάχα να ξεχαστεί για λίγο, να διώξει από πάνω της την απειλητική σκιά που έμοιαζε να είχε απλωθεί. Τεντώθηκε και τον φίλησε, αγγίζοντας το πρόσωπό του με τη δεξιά της παλάμη. *Αγκάλιασέ με όπως παλιά. Κάνε μου έρωτα όπως παλιά, όπως παλιά!*

Όμως εκείνος απλά ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της.

«Όχι,» είπε η Φερνάλβιν, κι απομακρύνθηκε απότομα. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και στάθηκε όρθια μέσα στο δωμάτιο. «Όχι,» επανέλαβε. «Δε μ'αγαπάς πλέον.»

Τα μάτια του Ζάρναβ στένεψαν. *Μιλά παραγμένη, σίγουρα.* «Πώς έφτασες σ'αυτό το συμπέρασμα;» ρώτησε, θυμωμένα, σταυρώνοντας ξανά τα χέρια στο στήρνο του.

«Δεν είναι συμπέρασμα· είναι η αλήθεια!» είπε η Φερνάλβιν, και βάδισε νευρικά μέσα στο δωμάτιο, ανεμίζοντας τη ρόμπα της. «Ίσως, τελικά, να έχουν δίκιο, ε, Ζάρναβ;» Σταμάτησε να βαδίζει και τον κοίταξε.

«Ποιοι;» ρώτησε εκείνος, απλά, σχεδόν ανέκφραστα.

«Όσοι λένε πως είσαι πολύ νέος για μένα κι επομένως χρειάζεσαι και μια πιο νέα—»

«Είναι ανόητοι αυτοί που το λένε τούτο, Φερνάλβιν!» τη διέκοψε ο Ζάρναβ, υψώνοντας τη φωνή του. «Γιατί ακούς τέτοια άτομα, μα τα Οκτώ Κέρατα και τις Πέντε Ουρές του Σάλ'γκρεμ'ρωθ;»

Η Έπαρχος έμεινε σιωπηλή, για λίγο, σχεδόν σοκαρισμένη. Ήταν από τους ανθρώπους που προτιμούν να μην επικαλούνται τους θεούς χωρίς λόγο, και πόσο μάλλον τους σκοτεινούς θεούς, σαν τον Σάλ'γκρεμ'ρωθ, το Θεό της Ανειλικρίνειας, του Ψεύδους, της Απιστίας, της Σοδομίας, και της Ακολασίας. Επρόκειτο για έναν θεό που δεν είχε ναούς σε καμια πόλη, και μονάχα μερικοί ανώμαλοι ευγενείς ή παλιάνθρωποι του δρόμου τον λάτρευαν.

Για να ανέφερε ο Ζάρναβ το όνομά του, πρέπει να ήταν πολύ παραγμένος· γιατί η Φερνάλβιν ήξερε πως δεν ήταν διεστραμμένη προσωπικότητα.

«Την πρώτη φορά που με αντίκρισες...» του είπε, «τι είδες σε μένα; Αυτό που είδες τότε δεν το βλέπεις τώρα!»

Ο Ζάρναβ γέλασε. «Την πρώτη φορά που σε αντίκρισα, Φερνάλβιν, βρισκόμουν στο παλάτι της Νουάλβορ, και ήμουν πολύ μικρός για να 'δω' κάτι όπως το εννοείς. Όμως,» πρόσθεσε, και οι αναμνήσεις άρχισαν να τον πλημμυρίζουν (*Η θύμηση είναι τόσο καθαρή... πεντακάθαρη: σα να ήταν χτες!*), «μπορώ να σου πω τι 'είδα' τότε που με κάλεσες στην Έριγκ, υποστηρίζοντας πως είχες αποφασίσει ποιον θα παντρευόσουν, και πως εγώ θα ήμουν αυτός, αν το επιθυμούσα.

»Η ημέρα ήταν ηλιόλουστη... Πέρασα από την κεντρική πύλη της αυλής του παλατιού... Είχα αργήσει να έρθω, γιατί μια καταιγίδα μας είχε πιάσει στο δρόμο, προτού ο ουρανός καθαρίσει... Πέρασα την πύλη, και δεν ήσουν έτοιμη να με δεχτείς. Εκπαιδευόσουν στο ξίφος, ανάμεσα στα δέντρα, όταν σε βρήκα. Με δύο παλατιανές πολεμίστριες. Πλησίασα και τράβηξα το ξίφος μου, και είπα—»

«—‘Θα ξιφομαχήσει η όμορφη Δέσποινα της Έριγκ μ’έναν Πρίγκιπα απ’το Νότο;’» άρθρωσε η Φερνάλβιν, χαμογελώντας, ενώ ένα δάκρυ κυλούσε επάνω στο δεξί της μάγουλο.

Ο Ζάρναβ κατένευσε, επιστρέφοντάς της το μειδίαμα. «Ναι, ακριβώς έτσι.»

«Κι απάντησα: ‘Αν μου κάνετε την τιμή, Υψηλότατε,’» συνέχισε η Φερνάλβιν, και, με μια ξαφνική κίνηση, τράβηξε τα δύο σπαθιά που κρέμονταν, διασταυρωμένα, στον τοίχο. «Και εάν σηκωθείτε από το κρεβάτι, πρώτα...»

Το μειδίαμα του Ζάρναβ βάθυνε. «Δεν εννοείς, φυσικά....»

«Ασφαλώς και το εννοώ!» τόνισε η Φερνάλβιν. «Το σπαθί σας σας περιμένει, Υψηλότατε· ελάτε.»

Ο Ζάρναβ παραμέρισε τα σκεπάσματα και σηκώθηκε απ’το κρεβάτι, κουνώντας το κεφάλι του και συνεχίζοντας να χαμογελά. Ήταν ντυμένος μόνο με μια λευκή περισκελίδα· και το σώμα του, λουσμένο από την ακτινοβολία της φωτιάς του τζακιού, έκανε το αίμα να κυλά γρηγορότερα στις φλέβες της Επάρχου της Έριγκ.

Η Φερνάλβιν τού πέταξε τη μία από τις δύο ατσάλινες λεπίδες, την οποία ο Πρίγκιπας του Βασιλείου έπιασε, επιδέξια, απ’τη λαβή. Ύστερα, η Αρχόντισσα επιτέθηκε, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο με το ξίφος της. Ο Ζάρναβ απέκρουσε και πλαγιοπάτησε.

«Επικίνδυνο παιχνίδι διάλεξες, Φερνάλβιν,» είπε, και προσπάθησε να την αφοπλίσει, αποτυχαίνοντας.

«Νομίζεις ότι είμαι πολύ γριά γι’αυτό;»

«Νομίζω ότι ο χώρος είναι πολύ στενός!» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ, σκύβοντας, για ν’αποφύγει τη λεπίδα της, η οποία χτύπησε τη μία από τις τέσσερις ξύλινες στήλες του κρεβατιού, σπάζοντάς την και κάνοντας τις κρεβατοκουρτίνες να καταρρεύσουν. Όμως η Φερνάλβιν δε σταμάτησε· συνέχισε την ξιφομαχία με το σύζυγό της. Οι παλιοί καιροί είχαν πλημμυρίσει το νου της, και το αίμα της είχε αρχί-

σει να βράζει ακόμα περισσότερο· η ρόμπα είχε λυθεί από τη μέση της και ανέμιζε γύρω της, σαν εξωπραγματική ομίχλη.

Και ο Ζάρναβ, παρά τα όσα έλεγε, έπρεπε να παραδεχτεί ότι απολάμβανε τούτο το «επικίνδυνο παιχνίδι», όπως το είχε ο ίδιος αποκαλέσει. Δεν είπε τίποτα στη σύζυγό του, μα εκείνη το κατάλαβε, βλέποντας τη γυαλάδα στα μάτια του: μια γυαλάδα την οποία η Φερνάλβιν ήξερε ότι προκαλούσε η θέα της: το ξίφος που βαστούσε στο χέρι, η ρόμπα που ανέμιζε γύρω της, και οι συνεχόμενες πολεμικές κινήσεις του σώματός της.

Η λεπίδα της καρφώθηκε στο ξύλο της ντουλάπας, και η λεπίδα του Ζάρναβ βρέθηκε μπροστά στα ιδρωμένα της στήθη.

«Παραδίνεσαι;» ρώτησε ο Πρίγκιπας απ'το Νότο, υπομειδώντας.

«Ποτέ,» σφύριξε ανάμεσα απ'τα δόντια η Δέσποινα της Έριγκ.

Η αιχμή του ξίφους του Ζάρναβ πέρασε κάτω απ'το στηθόδεσμό της και τον έκοψε, ελευθερώνοντας τα στήθη της. Η Φερνάλβιν τράβηξε, μ'ένα γρύλισμα, το σπαθί της από την ντουλάπα και του χίμησε, καθώς εκείνος οπισθοχωρούσε.

Απο κεί και πέρα, η αναμέτρησή τους αγρίεψε· οι κινήσεις τους έγιναν πιο γρήγορες και απότομες. Αλλά ήταν κι οι δυο τους άριστοι ξιφομάχοι, αδύνατον ο ένας να καταφέρει να στριμώξει και να νικήσει τον άλλο.

Σε κάποια στιγμή, το ατσάλινο σπαθί ξέφυγε από τον έλεγχο της Επάρχου της Έριγκ, και χτύπησε τον σύζυγό της.

Όμως η κοψιά ήταν στον αριστερό ώμο, και επιτόλαια· έτσι, συνέχισαν να μάχονται, μη σταματώντας παρά μονάχα για μερικά δευτερόλεπτα, οπότε και ο Ζάρναβ άγγιξε το τραύμα του, γελώντας.

Το υπνοδωμάτιο υπέφερε σαφώς περισσότερες πληγές από αυτόν ή από εκείνη: οι κουρτίνες του κρεβατιού, που είχαν ήδη πέσει, σκίστηκαν από τις ατσάλινες λεπίδες· το ξύλινο γραφείο δέχτηκε μπόλικα χτυπήματα και χαρακιές, και τα μελανοδοχεία ανατράπηκαν· ένα κερί του πολύφωτου έπεσε στο χαλί, σβήνοντας· ένας πίνακας κόπηκε στα δύο... και ύστερα ήταν που το πορσελάνινο βάζο έσπασε, μ'έναν δυνατό ήχο θραύσης, από το ξίφος του Ζάρναβ.

Ο Πρίγκιπας σταμάτησε να ξιφομαχεί, για λίγο, κοιτάζοντας τα θραύσματα. Αλλά η σύζυγός του δε σταμάτησε ούτε για μια στιγμή: Του έβαλε τρικλοποδιά, ρίχνοντάς τον στο χαλί ανάσκελα. Γονάτισε

από πάνω του, επιχειρώντας να βάλει το σπαθί της στο λαιμού του· αλλά βρήκε αντίσταση. Η δική του λεπίδα είχε ήδη βρεθεί στο δρόμο της, και τα όπλα τους διασταυρώθηκαν.

«Έχεις γίνει αργή,» είπε ο Πρίγκιπας απ'το Νότο, βγάζοντάς της τη γλώσσα.

«Έτσι λες, ε;» γρύλισε η Δέσποινα της Έριγκ. «Εσύ, όμως, είσαι από κάτω.» Έσκυψε το κεφάλι, πλησιάζοντας το πρόσωπό της στο δικό του, πάνω από τις διασταυρωμένες λεπίδες. Οι θηλές της χάιδεψαν το στέρνο του, και η γλώσσα της έγλειψε τα χείλη του.

Η πόρτα του υπνοδωματίου άνοιξε, ξαφνικά.

«Αρχόντισσά μου, είστε καλά;»

Η Φερνάλβιν και ο Ζάρναβ στράφηκαν, για να δουν έναν υπηρέτη να τους κοιτάζει έντρομος.

«Ασφαλώς και είμαι καλά!» αντιγύρισε η Έπαρχος, πετώντας το σπαθί της στο πλάι και τυλίγοντας, γρήγορα, τη ρόμπα γύρω της. «Ούτε να ξιφομαχήσω με τον άντρα μου δεν μπορώ;»

«Αρχόντισσά μου, με συγχωρείτε, αλλά ακούσαμε θορύβους, σαν – σαν να γινόταν εδώ μέσα – σαν–»

«Σαν κάποιοι να ξιφομαχούσαν, προφανώς!» είπε ο Ζάρναβ, γελώντας. «Τώρα, εξαφανίσου από μπροστά μας!»

«Ναι, βγες έξω!» μούγκρισε η Φερνάλβιν.

«Χίλια συγγνώμη, Αρχόντισσά μου. Χίλια συγγνώμη, Υψηλότητα. Με συγχωρείτε,» ψέλλισε ο υπηρέτης, και βγήκε, κλείνοντας βιαστικά την πόρτα.

Ο Ζάρναβ και η Φερνάλβιν αλληλοκοιτάχτηκαν, και γέλασαν δυνατά μέσα στο διαλυμένο υπνοδωμάτιο.

Ύστερα, ο Πρίγκιπας απ'το Νότο έδωσε στη Δέσποινα της Έριγκ εκείνο που αποζητούσε καιρό.

Ο υπηρέτης βάδιζε γρήγορα καταμήκος του διαδρόμου, και, όντας ταραγμένος, δεν είχε προσέξει τη σκιερή φιγούρα η οποία τον περίμενε στο πέρας αυτού –ώσπου παραλίγο να πέσει επάνω της.

Αμέσως, πετάχτηκε πίσω και υποκλίθηκε βαθιά. «Με συγχωρείτε, Αρχόντισσα Ζιάθραλ.»

«Μοιάζεις αναστατωμένος,» παρατήρησε η ξανθιά κόρη του Έπαρχου της Σέλριγκ· τα γαλανά της μάτια στένεψαν και γυάλισαν στο ασθενικό φως των δαυλών. «Τι είδες μέσα στα διαμερίσματα της Κυράς μας;»

«Αρχόντισσά μου, άκουσα θορύβους...»

Ναι, το ίδιο κι εγώ, σκέφτηκε η Ζιάθραλ, που, προηγουμένως, τ'αφτιά της είχαν πιάσει έναν δυνατό ήχο θραύσης από το βάθος.

«Μπήκα στο υπνοδωμάτιο γρήγορα, Αρχόντισσά μου, γιατί από εκεί έρχονταν οι θόρυβοι, και... Η Έπαρχος και ο σύζυγός της ξιφομαχούσαν.» Το τελευταίο ο παχύσαρκος άντρας –τον οποίο η Ζιάθραλ έβρισκε μακράν απωθητικό– το είπε σχεδόν ψιθυριστά, σα να φοβόταν μην τον κρυφακούσουν. «Ή, τουλάχιστον, έτσι υποστήριξε η Κυρά μας... αλλά ήταν παράξενο.»

«Τι εννοείς 'παράξενο';» απαίτησε η Ζιάθραλ, ψυχρά. «Μίλα καθαρά, γιατί αρχίζεις να μ'εκνευρίζεις.»

Ο υπηρέτης ξεροκατάπιε. «Εννοώ, Αρχόντισσά μου, ότι η Έπαρχος βρισκόταν πάνω από τον Έπαρχο, σαν να... ξέρετε...» Κουνούσε τα χέρια του νευρικά, καθώς μιλούσε, και το πρόσωπό του είχε κοκκινίσει. «Όμως κρατούσαν και σπαθιά· σίγουρα, τα είδα.»

«Ήταν ντυμένοι;» ρώτησε η Ζιάθραλ, διαδικαστικά, αγνοώντας το γεγονός ότι ο υπηρέτης αισθανόταν, προφανώς, άβολα να της διηγείται τη σκηνή που είδε στα διαμερίσματα της Επάρχου.

«...Περίπου, Αρχόντισσά μου. Θέλω να πω ήταν σχεδόν γυμνοί.»

«Κατάλαβα... Έχεις τίποτ'άλλο να μου αναφέρεις;»

«Αυτά ήταν, καλή μου Αρχόντισσα.» Ο υπηρέτης ξεφύσησε, ανακουφισμένος, και έκανε πάλι βαθιά υπόκλιση εμπρός της. Ύστερα, στάθηκε ευθυτενής, σα να περίμενε κάτι.

Θέλει να τον πληρώσω κιόλας; σκέφτηκε η Ζιάθραλ. Χα! Λες και μου πρόσφερε καμία ανεκτίμητη πληροφορία. Όχι πως η πληροφορία δεν είναι σημαντική, βέβαια, αλλά αυτή είναι η δουλειά του. Κι επιπλέον, όσο συλλογιόταν τα επακόλουθα ετούτου του γεγονότος στο υπνοδωμάτιο της Επάρχου, ένας δυνατός θυμός την κυρίευε... και ένας δυνατός φόβος, επίσης. Για μια στιγμή, της πέρασε απ'το νου να κρύψει την πληροφορία αυτή· όμως, ύστερα, άλλαξε γνώμη, γιατί ήξερε πως, αν μαθευόταν αργότερα, τα επακόλουθα ίσως να ήταν χειρότερα για εκείνη. Θα με σκοτώσει...

«Συνέχισε να παρακολουθείς την Έπαρχο, όσο πιο στενά μπορείς,» πρόσταξε τον υπηρέτη.

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» υποκλίθηκε εκείνος.

«Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο υπηρέτης δίστασε. «Αρχόντισσά μου... κάτι για να... εντείνει το ενδιαφέρον μου;»

Πώς τολμάει να μου ζητά; «Τι εννοείς, δούλε;»

«Εμ, ό,τι έχετε ευχαρίστηση, Αρχόντισσά μου,» χαμογέλασε αθώα ο χοντρός άντρας.

Η Ζιάθραλ έσφιξε το δαχτυλιδοφορεμένο της χέρι και τον γρονθοκόπησε ανάμεσα στους μηρούς. Ο υπηρέτης βόγκησε· τα γόνατά του λύθηκαν και γονάτισε, διπλωμένος.

«Την επόμενη φορά, να θυμάσαι τι σου έδωσα, όταν μου ζήτησες κάτι,» είπε, ήρεμα, η Ζιάθραλ. «Θα σου προσφέρω ό,τι θέλω εγώ, όποτε το θέλω. Κατάλαβες;»

Μονάχα ένα ακατανόητο μουγκρητό βγήκε απ'τα χείλη του γονατισμένου υπηρέτη. Η Αρχόντισσα τον κλότσησε κατακέφαλα, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα, με αίμα στο πρόσωπό του. Ύστερα, έφυγε από τον μισοσκότεινο διάδρομο, μ'ένα τίναγμα του φορέματός της.

Η Ζιάθραλ μπήκε στο μικρό καθιστικό, προσπαθώντας να κατορθώσει τρία πράγματα: να μαζέψει τις σκέψεις της, να διώξει το φόβο απ'το νου της, και να κάνει τα χέρια και τα γόνατά της να πάψουν να τρέμουν.

Η άλλη γυναίκα στεκόταν μπροστά στο τζάκι, κοιτάζοντας τις φλόγες. «Εσύ είσαι, Ζιάθραλ, καλή μου;» ρώτησε.

Όχι, δε θα τρανλίσω! «Ναι, Αρχόντισσά μου,» είπε, σταθερά.

«Τι σκέφτηκες τώρα; Κάποιο άλλο σχέδιο;» Η γυναίκα μετακίνησε τα ξύλα του τζακιού, με το σιδερένιο σκάλευθρο.

«Όχι ακριβώς...» Ξεροκατάπιε. Πλησίασε. «Έχω μια πληροφορία, όμως, Αρχόντισσά μου,» είπε, ψιθυριστά.

«Σ'ακούω, καλή μου.»

«Ένας υπηρέτης μόλις μου ανέφερε ότι η Έπαρχος και ο Πρίγκιπας ξιφομαχούσαν...»

«Ξιφομαχούσαν;»

«Ναι, μέσα στο δωμάτιό τους. Ακούστηκαν θόρυβοι, γιαντό πήγε εκεί ο υπηρέτης. Μάλιστα, έναν ήχο θραύσης τον άκουσα κι εγώ· ήταν πολύ δυνατός. Αλλά, Αρχόντισσά μου... απ'ό,τι κατάλαβα δεν ξιφομαχούσαν μόνο· ήταν, επίσης, ημίγυμνοι...»

«Δηλαδή, απέτυχες παταγωδώς, δύο φορές.»

«Μα... Μα, αυτή τη φορά, δεν προσπάθησα κάτι!» διαμαρτυρήθηκε η Ζιάθραλ. *Σταμάτα να τρέμεις!* πρόσταξε τον εαυτό της.

«Η αποτυχία, ωστόσο, εξακολουθεί να υφίσταται· σωστά;» Η Αρχόντισσα έβαλε το σκάλευθρο στη θέση του.

Η Ζιάθραλ έγλειψε τα χείλη, παλεύοντας να βρει κάτι έξυπνο, για να απαντήσει.

Η Ρικέλθη στράφηκε, απότομα, χαστουκίζοντάς την, ανάστροφα, στο δεξί μάγουλο.

Η Ζιάθραλ αισθάνθηκε έναν στιγμιαίο δυνατό πόνο σε όλο της το κεφάλι, ενώ γεύτηκε αίμα, δαγκώνοντας τα χείλη της. Δάκρυα είχαν γεμίσει τα μάτια της, προτού το καταλάβει. Και είχε πέσει στο πάτωμα! συνειδητοποίησε, ξαφνικά.

«Τόσος κόπος για το τίποτα,» είπε η Ρικέλθη, αργά, κουνώντας το κεφάλι. «Εννοώ τον κόπο που έκανα, για να σε παντρέψω με το γιο μου,» διευκρίνισε.

«Αγαπώ το γιο σας, Αρχόντισσά μου,» είπε αμέσως η Ζιάθραλ, σκουπίζοντας τα μάτια της από τα δάκρυα. Το δεξί της μάγουλο έμοιαζε να έχει πάρει φωτιά.

Η Ρικέλθη βάδισε ως ένα τραπεζάκι. Γέμισε ένα ποτήρι με νερό, από μια κρυστάλλινη καράφα, και ήπιε. Είχε κόψει από καιρό το κρασί, γιατί της είχε προκαλέσει προβλήματα. «Αν αγαπούσες το γιο μου, θα ήσουν στο κρεβάτι του, τέτοια ώρα, όχι στους διαδρόμους του παλατιού.»

«Μα, Αρχόντισσά μου, εσείς δε θέλετε να σας λέω τι συμβαίνει με την Έπαρχο και τον Πρίγκιπα;...»

Η Ρικέλθη στράφηκε να την αντικρίσει. Τα μαύρα της μάτια άστραψαν, αντανakλώντας τη φωτιά του τζακιού.

«Φ-φ-φ-φυσικά, δεν ήθελα να π-π-π-πω ότι—»

«Δε θέλω να μου λες τι *συμβαίνει* ανάμεσα στην προγονή μου και στον άντρα της. Ξέρεις πολύ καλά τι θέλω. Και τώρα, πραγματικά αναρωτιέμαι αν πρόκειται να το πετύχεις.» Η Ρικέλθη έβγαλε ένα

λευκό μαντίλι από τον κόρφο της και το μούσκεψε με νερό από την κρυστάλλινη καράφα. «Κι αναρωτιέμαι, επίσης, αν έκανα καλά που σε επέλεξα.» Πλησίασε τη νύφη της και της έδωσε το βρεγμένο μαντίλι. «Βάλτο στο μάγουλό σου. Δε θέλω να λένε ότι ο γιος μου σε δέρνει.» Η Ζιάθραλ υπάκουσε· το μάγουλό της πόνεσε, ακόμα και από αυτό το απαλό άγγιγμα. «Αν σε ρωτήσει κάποιος– αν σε ρωτήσει κάποιος στον οποίο *πρέπει* να απαντήσεις, πες του ότι εγώ σε χαστούκισα, επειδή σε άκουσα να βρίζεις μια υπηρέτρια με τρόπο που δεν ενέκρινα. Άλλωστε, αυτό είναι κάτι που κάνεις συχνά, σωστά, καλή μου;»

Η Ζιάθραλ ένενυσε, μην τολμώντας να αρθρώσει λέξη. Έπειτα, είπε: «Αρχόντισσά μου, θα τα καταφέρω.»

Η Ρικέλθη γέλασε, πηγαίνοντας να σταθεί κοντά σε ένα παράθυρο, ανάμεσα από τις κουρτίνες του οποίου περνούσαν οι ακτίνες του φεγγαριού, λούζοντας το πρόσωπό της. Η Αρχόντισσα στράφηκε, ακουμπώντας την πλάτη στον τοίχο. Ήπιε μια γουλιά νερό, ατενίζοντας ερευνητικά τη Ζιάθραλ· εκείνη αισθάνθηκε να τρέμει κάτω από το βλέμμα της πεθεράς της.

«Γιατί το πιστεύεις αυτό, καλή μου;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Ο Πρίγκιπας βρίσκεται υπό την κυριαρχία μου–»

«Α-χα-χα-χα-χα!» γέλασε η Ρικέλθη. «Αααααα, χρυσό μου, δεν καταλαβαίνεις τίποτα, ε;» Στράγγισε το ποτήρι της και το ακούμπησε στο περβάζι του παραθύρου. «Αρκετά σκούπισες το πάτωμα, με το φουστάνι σου· σήκω και φύγε. Και έλα να με βρεις όταν έχεις κάποιο σημαντικότερο *κατόρθωμα* να μου αναφέρεις.»

Η Ζιάθραλ σηκώθηκε, αργά, προσπαθώντας να μη σκοντάψει και πέσει· δε θα το άντεχε και αυτό, επάνω σ'όλα τ'άλλα! Η πεθερά της την είχε παρεξηγήσει· εκείνη έκανε ό,τι μπορούσε. Και ο Ζάρναβ βρισκόταν υπό τον έλεγχό της, σίγουρα. Το συμβάν στα διαμερίσματά της Ελάρχου ήταν συμπτωματικό!

Ωστόσο, η Ρικέλθη δεν είχε δικαίωμα να της φέρεται *έτσι*! Ναι, την είχε βοηθήσει να παντρευτεί τον Δάρβαν, αλλά–

«Έχεις κάτι ακόμα να πεις, καλή μου;»

Η Ζιάθραλ κούνησε το κεφάλι, αρνητικά. «Όχι.»

«Τότε, μπορείς να πηγαίνεις,» είπε η Ρικέλθη. «Και να έχεις όλο το βράδυ κάτι κρύο επάνω στο μάγουλό σου.»

Η Ζιάθραλ γύρισε και έφυγε, με βιαστικά βήματα.

Η Ρικέλθη αναστέναξε, θυμωμένη, συνεχίζοντας ν'ακουμπά στον τοίχο. Τράβηξε ένα κομπολόι από τη ζώνη της και άρχισε να παίζει με τις κοκάλινες χάντρες, καθώς πολύπλοκες σκέψεις ξιφομαχούσαν μέσα στο νου της.

Κεφάλαιο 6

Ο Κυνηγός του Σκοταδιού

Ο Βάνμιρ έβλεπε ένα άσχημο όνειρο. Όμως δεν μπορούσε να θυμηθεί τι ήταν, όταν ξύπνησε από τα χτυπήματα στην πόρτα του δωματίου του. Αισθανόταν το κεφάλι του βαρύ, αλλά τα μάτια του άνοιξαν και βλεφάρισαν, προσπαθώντας να συνηθίσουν στο ασθενικό φως του μοναδικού κεριού που ήταν αναμμένο επάνω στο πολύφωτο.

Τι ώρα είναι; αναρωτήθηκε ο Βάνμιρ, καθώς σηκωνόταν από το στενό του κρεβάτι. Ένα βάζο ανατράπηκε, ρίχνοντας στο πάτωμα νερό και πέντε άνθη από το Δρακοδάσος. «Να σας πάρει ο Μαύρος Άνεμος...!» μούγκρισε ο γιος του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ, κάτω απ'την ανάσα του, και έσκυψε, για να τα μαζέψει.

Τα χτυπήματα στην πόρτα συνεχίστηκαν, πιο δυνατά, και μια φωνή ακούστηκε: «Βάνμιρ! Βάνμιρ! Άνοιξε! Μεγάλος χαμός!» Ο Άσιλθαρ.

«Περίμενε! Τι ώρα είναι;» Μάζεψε τα άνθη και τα έβαλε πάλι στο βάζο.

«Μερικές ώρες μετά τα μεσάνυχτα. Βγες, Βάνμιρ! Κάτι ροκανίζει τα υπόγεια του φρουρίου! Έχουν μαζευτεί στρατιώτες, για να το σφάξουν!»

Ο Βάνμιρ ρουθούνισε. «Τι εφιάλτη έβλεπες πάλι;» Γέμισε το βάζο με νερό από μια κανάτα, και το ακούμπησε επάνω σ'ένα γραφείο, κάνοντας χώρο γι'αυτό.

«Δεν είναι εφιάλτης!» Ο Άσιλθαρ άρχισε να κοπανά την πόρτα ξανά –και να την κλοτσά, επίσης! Αυτά τα χτυπήματα πρέπει να ήταν, σίγουρα, κλοτσιές.

«Εεε!» γκάριξε ο Βάνμιρ. Πήγε στην πόρτα και την άνοιξε απότομα· άρπαξε τον Άσιλθαρ απ'το γιακά και τον τράβηξε μέσα. «Θες να μου καταστρέψεις την πόρτα;» Κοίταξε την εξωτερική της μεριά· υπήρχαν σημάδια εκεί όπου την είχε κλοτσήσει ο αδελφός του, μα, ευτυχώς, όχι πολύ μεγάλα.

«Βάνμιρ, γίνεται χαμός!» επέμεινε ο Άσιλθαρ. «Βγες έξω, και θ'ακούσεις!»

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε, ατενίζοντας την ανήσυχη όψη στο πρόσωπο του αδελφού του. *Ανήσυχη, όχι ενθουσιασμένη. Λέει αλήθεια.* Βγήκε στο διάδρομο του φρουρίου και αφουγκράστηκε. Από το βάθος, από κάτω, μπορούσε ν'ακούσει φωνές, βήματα από μπότες, και τον ήχο που κάνουν οι πανοπλίες όταν οι στρατιώτες που τις φοράνε τρέχουν.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε τον Άσιλθαρ.

«Κάτι ροκανίζει τον τοίχο του υπογείου, εκεί όπου βάλαμε τα παγανά του βαράθρου.»

«Τι;»

«Μάλλον, το τέρας που τους καταδίωκε.»

«Δεν είναι δυνατόν να ήρθε ως εδώ –μην τρελαθούμε!»

Ο Άσιλθαρ ανασήκωσε τους ώμους, δείχνοντας άγνοια. *Πράγμα που σημαίνει ότι είναι τρομαγμένος, αλλιώς θα μ'άρχιζε στα παραμύθια.*

Ο Βάνμιρ μπήκε στο δωμάτιό του, μάζεψε κάμποσα αντικείμενα που έκρινε ότι ίσως να του χρειαζόνταν, και τα έβαλε σ'έναν σάκο, τον οποίο πήρε στον δεξή ώμο. Υποδήματα δεν μπήκε στον κόπο να φορέσει.

«Πάμε,» είπε στον Άσιλθαρ, κι έτρεξε μέσα στους διαδρόμους του φρουρίου, χρησιμοποιώντας, συγκρατημένα, την Ταχύτητα. Ο αδελφός του έμεινε πίσω, αλλά εκείνος κατέβηκε γρήγορα τις σκάλες και διέσχισε τα περάσματα του Ράλτον, περνώντας δίπλα από σαστισμένους στρατιώτες, οι οποίοι επίσης έτρεχαν, μα, φυσικά, όχι σαν εκείνον.

Σύντομα, ο Βάνμιρ έφτασε στα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο υπόγειο, για να βρει εκεί συγκεντρωμένους καμια ντουζίνα πολεμιστές. Ένας από αυτούς φώναξε: «Άρχοντά μου, σταθείτε!»

«Τι είναι;» ρώτησε εκείνος. «Τι τρέχει εκεί κάτω, στρατιώτη;»

«Κάτι κοπανά τους τοίχους, Άρχοντά μου. Κάποιος δαίμονας του υπόγειου κόσμου, λένε. Η Καστελάνος Νιρμέα βρίσκεται εκεί κάτω, μαζί με είκοσι μαχητές, για να τον σκοτώσουν, άμα καταφέρει να σπάσει τις πέτρες. Και μαζί τους είναι κι αυτοί που μιλάνε τη γλώσσα των Ποιμένων, αυτοί που εσείς φέρατε στο κάστρο· έχουν ετοιμάσει τα όπλα τους, και περιμένουν.»

«Κι εσείς τι κάνετε εδώ;»

«Εμείς— Η Καστελάνος μάς ζήτησε να περιμένουμε εδώ, κι άμα δούμε το τέρας να βγαίνει από το υπόγειο, να του ρίξουμε.» Ύψωσε την οπλισμένη του βαλλίστρα, για να δείξει. «Δεν πρέπει με τίποτα να εισβάλει στο φρούριο.»

«Ο πατέρας μου, πού βρίσκεται;»

«Κάποιοι έχουν πάει να τον ειδοποιήσουν, Άρχοντά μου.»

«Ωραία. Πείτε του να μην πλησιάσει,» πρόσταξε ο Βάνμιρ, και προσπέρασε τους στρατιώτες, αρχίζοντας να κατεβαίνει τα πέτρινα σκαλοπάτια, που ήταν παγερά κάτω από τις ζεσταμένες από την Ταχύτητα σόλες των ποδιών του.

«Πού πάτε, Άρχοντά μου;» έκανε ταραγμένος ο στρατιώτης, ενώ μια πολεμίστρια είπε, την ίδια στιγμή: «Άρχοντά μου, η Καστελάνος Νιρμέα ζήτησε να μην κατεβεί κανείς!»

Όμως ο Βάνμιρ ήδη βρισκόταν στη μέση της σκάλας, και συνέχισε την κάθοδό του στο κρύο υπόγειο του φρουρίου Ράλτον.

Η βαριά ξύλινη πόρτα στο τέλος των σκαλοπατιών ήταν βαριά και κλειστή. Ο νεαρός Ωθράγκος πήρε μια βαθιά ανάσα και την έσπρωξε προς τα μέσα. Η θύρα παραμέρισε, και στ'αφτιά του Βάνμιρ ήρθε αμέσως ένας δυνατός θόρυβος, σαν κάποιος να κοπανούσε τις πέτρες ξανά και ξανά, και σαν οι πέτρες αυτές να θρυμματίζονταν!

Τραβώντας μία υαλόβομβα από το σάκο του, μπήκε στο υπόγειο, κλείνοντας την πόρτα και κοιτάζοντας μέσα στο ημίφως. Ανάμεσα από τα βαρέλια, τα κασόνια, τα παλιά έπιπλα, και τις κρεμάστρες με τα όπλα, βρίσκονταν οι *ριβογκάμι*, μαζί με τους μαχητές της Καστελάνου Νιρμέα, η οποία ήταν ντυμένη —βιαστικά, προφανώς— μονάχα με έναν πέτσινο θώρακα, ενώ ένα μακρύ, πλατύ ξίφος βρισκόταν στη δεξιά της γροθιά. Ο τοίχος αντίκρυ των πολεμιστών τρανταζόταν, και τα κιβώτια και τα βαρέλια έπεφταν το ένα μετά το άλλο.

Ο Βάνμιρ ζύγωσε, με σταθερά βήματα.

Η Σίλ'μο —η *γκάντι-μυ* των *ριβογκάμι*— στράφηκε στο μέρος του, ακούγοντάς τον να πλησιάζει· τ'αφτιά των υποχθόνιων σπάνια λάθευαν. «Βάνμιρ-*νάρμι*!» φώναξε.

Τότε, και η Νιρμέα γύρισε, για να τον κοιτάξει. «Άρχοντά μου! Τι κάνετε εδώ;»

«Έχω κάτι που μπορεί να βοηθήσει,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, υψώνοντας την υαλόβομβα που κρατούσε.

«Καλύτερα να πάτε επάνω,» είπε η Καστελάνος, δείχνοντας την έξοδο, με το σπαθί της. Κι άλλα βαρέλια σωριάστηκαν, και μερικές πέτρες του τοίχου έπεσαν. Από πίσω ακούστηκε ένας απάνθρωπος, θηριώδης βρυχηθμός. «Φύγετε!»

«*Κάρχ'νι!*» κραύγασε ο Θ'λεμ, δείχνοντας τον τοίχο να καταρρέει.

Ο Βάνμιρ, αγνοώντας την Νιρμέα, κοίταξε μέσα στο σκοτάδι του ανοίγματος που είχε δημιουργηθεί, και είδε δύο κίτρινα, φωσφορίζοντα μάτια να αστράφτουν. Μετά, πρόσεξε δόντια και νύχια. *Να γιατί οι υποχθόνιοι ζωγράφιζαν τον εχθρό τους όπως τον ζωγράφιζαν... Μάτια, δόντια, και νύχια...*

«Κάντε πέρα!» πρόσταξε ο Βάνμιρ, και άναψε την υαλόβομβα, με το τσακμάκι του. «*ΠΕΡΑ, ΟΛΟΙ!*»

Χώματα και σκόνη σηκώθηκαν από τον τοίχο, όταν, μ'άλλο ένα δυνατό χτύπημα, οι πέτρες σωριάστηκαν, τσακίζοντας βαρέλια και κιβώτια, ενώ το θηρίο βρυχιόταν μέσα στη θολούρα.

Ο Βάνμιρ εκτόξευσε την υαλόβομβα, καθώς οι μαχητές – υποχθόνιοι και μη – υποχωρούσαν, γρήγορα.

Ο Σάνγκτου γέλασε, μέσα στη νύχτα.

«Μπήκε;» ρώτησε η Μάντισσα. «Εισέβαλε η *Βι-Κάρχ'νι*;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο τηλαισθητικός. «Εισέβαλε στο φρούριο των Ωθράγκος.» Καθόταν οκλαδόν επάνω στην άμμο της Στέπας, μαζί με τη Βιάργκι, ενώ η Μάντισσα, ο Φύλαρχος Κάρντου, και κάμποσοι άλλοι Ποιμένες στέκονταν γύρω τους.

«Σκότωσέ τους, λοιπόν!»

Ο Σάνγκτου, όμως, δεν αποκρίθηκε στα λόγια της.

Ούρλιαξε.

Η υαλόβομβα εξερράγη.

Σκόνη, χώμα, πέτρες, και ξύλα τινάχτηκαν στον αέρα.

Η θολούρα έγινε απόλυτη.

Το θηρίο βρυχήθηκε, εκκωφαντικά. Ο βρυχηθμός του τούτος πρέπει ν'αντήχησε σ'όλες τις πετρόχτιστες γαλαρίες του φρουρίου Ράλτον.

Ο Βάνμυρ έχασε την ισορροπία του και πετάχτηκε προς τα πίσω, καταλήγοντας να κοπανήσει δυνατά στο έδαφος. Μούγκρισε, καθώς το τραυματισμένο του κεφάλι πήγαινε να σπάσει. Ύστερα, προσπάθησε να ανασηκωθεί, βλεφαρίζοντας, για να καθαρίσει την όρασή του· όχι πως η θολούρα θα του επέτρεπε να δει και πολλά, δηλαδή.

Πού είναι ο σάκος μου; Δεν το αισθανόταν πλέον στον ώμο του.

Ακουμπώντας στους αγκώνες, κοίταξε, ξέφρενα, τριγύρω, και εντόπισε κάτι μεγάλο και μαύρο στ'αριστερά του. Θα μπορούσε να ήταν ο σάκος. Άρχισε να σέρνεται προς τα κει, για να τον πλησιάσει. Γύρω του, τα πάντα ήταν ένα χάος από πέτρες, χώμα, και σπασμένα ξύλα, ενώ η σκόνη δεν είχε καταλαγιάσει, μειώνοντας την όραση στα ένα-δύο μέτρα, αν όχι λιγότερο.

Είναι, άραγε, το θηρίο νεκρό; αναρωτήθηκε ο Βάνμιρ. Γιατί, αν δεν είναι, σίγουρα θα μου χρειαστεί ο εξοπλισμός μου. Άπλωσε το χέρι, για να πιάσει το πράγμα που μπορεί να ήταν ο σάκος του.

«Ppppppppppp...!»

Το υπόκοφο γρύλισμα τον έκανε να γυρίσει, απότομα. Για να δει το θηρίο που οι υποχθόνιοι αποκαλούσαν *κάρχ'νι* να βγαίνει μέσα από την ομίχλη. Έμοιαζε με λύκο, αλλά ήταν τεράστιο: δύο φορές όσο ένας κανονικός λύκος, ή μάλλον τρεις, ή ακόμα και πέντε! Τα μάτια του άστραφταν, και τα δόντια του κροτάλιζαν, καθώς ζύγωνε τον Βάνμιρ· τα μακριά, επικίνδυνα νύχια των ποδιών του χάραζαν το λίθινο πάτωμα του υπογείου. Το τρίχωμα του τέρατος, όμως, ήταν καμένο, παρατήρησε ο νεαρός Ωθράγκος· και εγκαύματα είχαν γεμίσει το δέρμα του. Τα μάτια του –τόρα το πρόσεξε αυτό ο Βάνμιρ– έμοιαζαν να βλεφαρίζουν, πονεμένα, σα να μη μπορούσαν να εστιάσουν καλά.

Μα τους θεούς άπαντες! Αρχαιοφύλακα Ούργκολ, βοήθησέ μας!

Ο Βάνμιρ άρπαξε αμέσως το σάκο του –τελικά, ήταν ο σάκος του!– και τράβηξε από μέσα ένα κοντόσπαθο, ενώ, συγχρόνως, καταριόταν τον εαυτό του, που δεν το είχε αλείψει με κάποιο θανατηφόρο δηλητήριο, προτού έρθει εδώ.

«*PPPPPPPPPPPPPPPPPPPP!*» βρυχήθηκε το θηρίο, χιμώντας καταπάνω στον Βάνιρ.

«*Ἀρχοντά μου!*» Η Καστελάνος Νιρμέα πετάχτηκε μέσα από τη θολούρα, με το σημαδεμένο από τις μάχες πρόσωπό της μουντζουρωμένο, και το αστραφτερό της ξίφος στο δεξί χέρι.

Η ατσάλινη λεπίδα κατέβηκε επάνω στο κεφάλι του τέρατος, εκτοξεύοντας αίμα, ενώ η πολεμίστρια γάντζωσε την αριστερή της γροθιά στο τρίχωμα του εκτρώματος, ξεστομίζοντας μια σειρά από κατάρρες που θ'άκουγε κανείς μονάχα στα χειρότερα στρατόπεδα, κι ακόμα κι εκεί θα θεωρούνταν υπερβολικές.

Η *κάρχ'νι* σηκώθηκε, απότομα, στα πισινά της πόδια, βρυχόμενη δυνατά και κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά. Η δύναμής της πρέπει να ήταν μεγάλη, γιατί η Καστελάνος τινάχτηκε προς τα πίσω, παίρνοντας μαζί της μια τούφα από τρίχες, μα μη χάνοντας το ξίφος της.

Ο Βάνμιρ δεν είδε πού μέσα στη θολούρα κατέληξε η Νιρμέα, αλλά αμέσως χίμησε κι ο ίδιος, καθώς το πλάσμα ήταν ανασηκωμένο. Χίμησε και κάρφωσε το κοντόσπαθό του στο στέρνο της *κάρχ'νι*. Σπρώχνοντας, για να την ανατρέψει.

Όμως η δύναμή του δεν μπορούσε ν'αντιταχθεί σ'αυτή του θηρίου· η *κάρχ'νι* τον πήρε από κάτω, και ο Βάνμιρ αντίκρισε τα σαγόνια της κοντά στα μάτια του, αισθάνθηκε τη βρόμική της ανάσα να του χαϊδεύει το πρόσωπο, και ένιωσε το αίμα απ'το τραυματισμένο κεφάλι του τέρατος να τον πιτσιλά. Κραύγασε, όσο πιο δυνατά μπορούσε, ελπίζοντας να τρομάξει τον τερατώδη αντίπαλό του.

Φυσικά, απέτυχε.

Όμως, τότε, άκουσε φωνές από γύρω, και είδε όπλα ν'αστράφτουν μέσα στη θολούρα που είχε ξεκινήσει να διαλύεται.

«*Βάνμιρ-νάρμι!*» άκουσε, και νόμιζε πως ήταν η Σιλ'μο που είχε φωνάξει το όνομά του μαζί με τον τίτλο του «μάγου»· αλλά θα μπορούσε να ήταν κι οποιοσδήποτε άλλος από τους υποχθόνιους.

Η *κάρχ'νι* πετάχτηκε πίσω, παίρνοντας μαζί της το κοντόσπαθο του Βάνμιρ, το οποίο βρισκόταν ακόμα καρφωμένο μέσα της. Στράφηκε και χτύπησε κάποιον, με το δεξί από τα μπροστινά της πόδια. Ήταν ένας *ριβογκάμι*, ο οποίος κατέρρευσε, με θρυμματισμένο κρανίο.

Ένα Ωθράγκικο ατσαλένιο δόρυ διαπέρασε τη ράχη του θηρίου. Αλλά εκείνο δε φάνηκε να καταπονείται από τούτο· στράφηκε ξανά,

και τα νύχια του ξέσκισαν την κοιλιά της πολεμίστριας που το είχε χτυπήσει, χύνοντας τα σωθικά της στο πέτρινο πάτωμα.

Το κοντόσπαθο του Βάνμιρ εξακολουθούσε να είναι καρφωμένο επάνω στο τέρας. *Χίλιες-δύο κατάρες! Έπρεπε να είχα αλείψει τη λάμα με δηλητήριο –αναισθητικό, κατά προτίμηση, για να μελετήσω αυτό το ον, μετά.*

Για την ώρα, όμως, άρπαξε μία υαλόβομβα και το τσακμάκι του, ενώ η *κάρχ'νι* σκότωνε έναν ακόμα υποχθόνιο.

Ο Βάνμιρ σηκώθηκε όρθιος και φώναξε. «*ΦΥΤΕΤΕ, ΟΛΟΙ! ΒΟΓΚΑ BIZ! ΦΥΤΕΤΕ! ΒΟΓΚΑ BIZ!*» Άναψε την υαλόβομβα και ζύγωσε, με γρήγορα βήματα, το θηρίο, καθώς οι στρατιώτες διαλύονταν από γύρω του.

Η *κάρχ'νι* τον ατένισε με στενεμένα μάτια. «*PPPAAAAAPPPP!*» βρυχήθηκε, και του χίμησε, με ανοιχτό το στόμα και τα δόντια της ν'αστράφτουν.

Ναι, έτσι!...

Ο Βάνμιρ έχωσε την υαλόβομβα ανάμεσα στα σαγόνια του τέρατος, και χρησιμοποίησε την Ταχύτητα, για να φύγει.

Πίσω του, η έκρηξη έκανε κι άλλα ξύλα και πέτρες να τιναχτούν τριγύρω, μαζί με αίμα, ενώ η θολούρα έγινε πάλι πυκνή.

Η Ταχύτητα, όμως, έχει και τα μειονεκτήματά της. Και ένα από τα βασικότερα είναι ότι υπάρχει μεγάλος κίνδυνος στη χρήση της όταν δε βλέπεις καθαρά πού βρίσκεσαι και πού πιθανώς να είναι κάποιο εμπόδιο.

Ο Βάνμιρ χτύπησε κάπου, και έχασε τις αισθήσεις του.

Ο Σάνγκτου λιποθύμησε, πέφτοντας ανάσκελα στην άμμο της Στέπας.

«Τι συνέβη;» ρώτησε, ανήσυχα, ο Κάρντου, κοιτάζοντας μια τη Μάντισσα και μια τη Βιάργκι.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η πρώτη. Ήταν ελαφρώς συνοφρυωμένη· μια λεπτή γραμμή είχε παρουσιαστεί στο μέτωπό της. *Οι προβλέψεις μου αρχίζουν να βγαίνουν αληθινές, σκέφτηκε, δυσοίωνα· οι καταραμένοι ριβογκάμι έχουν, φαίνεται, τη δύναμη να νικήσουν τα θηρία.*

«Βιάργκι;» ρώτησε ο Κάρντου, σφίγγοντας την ποιμενική του γκλίτσα στο δεξί του χέρι.

«Η *Ιν-Κάρχ'νι* δεν είναι κοντά,» αποκρίθηκε η κοπέλα· «επομένως, δεν μπορώ να ξέρω. Αισθάνομαι ό,τι αισθάνεται κι εκείνη. Ίσως έπρεπε, τελικά, να περιμένουμε, μέχρι και τα δύο Τέκνα της *Λα-Κάρχ'νι* να συναντηθούν, και μετά να τα βάλουμε να εισβάλουν στο φρουύριο.»

Ο Κάρντου έριξε ένα επικριτικό βλέμμα στη Μάντισσα, η οποία είχε προτείνει άμεση εισβολή από την *Βι-Κάρχ'νι* μόνο. *Θα καταστρέψεις το κοπάδι μας!* σκέφτηκε, οργισμένος. *Για καλό ήρθες, ή για κακό;* «Την επόμενη φορά, να ρίξεις τα Οστά,» της είπε. Και ήταν από τις λίγες περιπτώσεις που της μιλούσε έτσι απότομα, αλλά τώρα είχαν μαζευτεί πολλά: Πρώτα, οι *ριβογκάμι* –η συγκεκριμένη φυλή των *ριβογκάμι* που υποτίθεται ότι ήταν η μόνη που μπορούσε να σκοτώσει τη *Λα-Κάρχ'νι*– είχαν κρυφτεί σ'αυτό το Ωθράγκικο φρουύριο· μετά, ο Χάρνουν είχε πεθάνει, επειδή κοιμήθηκε μαζί με τη Μάντισσα· και τώρα, τι είχε πάθει ο Σάνγκτου; Έμοιαζε ζωντανός, αλλά....

«Θα ρίξω τα Οστά της Μοίρας όταν εγώ κρίνω πως πρέπει να τα ρίξω, Φύλαρχε!» αντιγύρισε η Μάντισσα, και τα γαλανά της μάτια άστραψαν. Στράφηκε και βάδισε, ξυπόλυτη, επάνω στην άμμο της Στέπας, απομακρυνόμενη από τους υπόλοιπους, οι οποίοι δεν τόλμησαν να την ακολουθήσουν.

«Πηγαίνετε τον Σάνγκτου στη σκηνή του, για να ξεκουραστεί,» πρόσταξε ο Κάρντου τους Ποιμένες του κοπαδιού του, οι οποίοι κατένευσαν και σήκωσαν τον συνοδοιπόρο τους στα χέρια. Η μητέρα του Σάνγκτου κοιτούσε το γιο της με όψη χλομή και μάτια δακρυσμένα, ενώ ο πατέρας του ήταν ένας από τους άντρες που τον σήκωσαν, και η όψη του ήταν το ίδιο χλομή.

«Βιάργκι,» είπε ο Φύλαρχος, «πήγαινε μαζί τους. Δες αν είναι καλά. Εσύ ξέρεις, πιστεύω...»

Η κοπέλα, που είχε ήδη σηκωθεί όρθια, ένευσε. «Ναι, Φύλαρχε,» αποκρίθηκε. «Αν και φοβάμαι για...»

Τα μεγάλα φρυδιά του Κάρντου έσμιξαν. «Τι φοβάσαι;»

«Τη Μάντισσα,» τόνισε η Βιάργκι. «Ίσως θα έπρεπε να πάψουμε να την ακολουθούμε. Να τη σκοτώσουμε, άμα δε γίνεται αλλιώς, Φύλαρχε...»

«Και η Λα-Κάρχ'νι, κορίτσι μου;» ρώτησε ο Κάρντου, χαϊδεύοντας τη γενειάδα του κι αναστενάζοντας βαριά. «Τι θα γίνει με τη Λα-Κάρχ'νι;»

Η Βιάργκι κοίταξε, για λίγο, το έδαφος, δαγκώνοντας το κάτω της χείλος, σκεπτική.

«Πήγαινε στον Σάνγκτου τώρα, και θα δούμε.» Ο Κάρντου ακούμπησε το χέρι του συντροφικά στον ώμο της.

Η Βιάργκι κατένευσε, κοφτά, και έφυγε.

Ο Φρεγκ να πάρει τη Μάντισσα κι αυτά τα θηρία! σκέφτηκε, οργισμένος, ο Φύλαρχος. *Είναι σαν κατάρα να έχει πέσει επάνω στο κοπάδι μου, όλα τούτα τα χρόνια.* Παρότι η Λα-Κάρχ'νι ήταν ο λόγος που τα άλλα κοπάδια της Στέπας αντίκριζαν το δικό του με σεβασμό, δέος, και τρόμο πολλές φορές, ο Κάρντου ευχόταν ποτέ να μην είχε εμφανιστεί αυτό το τέρας.

Κεφάλαιο 7

Μαντείες

Ο παγερός νυχτερινός αγέρας της Στέπας έκανε τα μαύρα μαλλιά της Μάντισσας ν'ανεμίζουν, καθώς στεκόταν μόνη, μακριά από τους Ποιμένες.

Οι εχθροί της *Λα-Κάρχ'νι* είχαν κατορθώσει να νικήσουν τη *Βι-Κάρχ'νι*: ωστόσο, κανείς δεν ήξερε ακόμα αν το μικρό θηρίο ήταν νεκρό ή όχι. Επίσης, δεν ήταν γνωστό αν ο Σάνγκτου θα πέθαινε από ένα τέτοιο γεγονός, μιας και ήταν συνδεδεμένος τηλεισθητικά μαζί του.

Έπρεπε να είχαμε οργανώσει την επίθεση καλύτερα. Τώρα, πιθανώς να χάσουμε έναν πολύτιμο σύμμαχο. Η Μάντισσα μπορούσε να αισθανθεί, από απόσταση, τη δυσαρέσκεια της *Λα-Κάρχ'νι*, της Μεγάλης *Κάρχ'νι*, του Μεγάλου Θηρίου που την καθοδηγούσε, που την είχε φέρει εδώ, ενώ εκείνη ήταν ακόμα αναποφάσιστη σχετικά με το αν έπρεπε να έρθει στις Στέπες ή όχι.

Επί του παρόντος, η οργή του Μεγάλου Θηρίου φούντωνε. Η Μάντισσα ένιωσε το είναι της να πλημμυρίζει από τη μάνητα της *Λα-Κάρχ'νι*. Μια ζάλη... μια δυνατή ζάλη. Η γυναίκα έπιασε τις πλευρές του κεφαλιού της, παραμερίζοντας τα μαύρα της μαλλιά.

«*Σταμάτα...!*» υποτονθόρυσε, έντονα.

Η οργή του Θηρίου φούντωσε ακόμα περισσότερο.

Η Μάντισσα έτριξε τα δόντια και έπεσε στα γόνατα. Εντός της, αντήχησε μια εκκωφαντική κραυγή. Ύστερα, άκουσε την ίδια κραυγή να έρχεται από τα πέρατα της Στέπας, από εκεί όπου η *Λα-Κάρχ'νι* μαινόταν για την αποτυχία των πιστών της.

Η κραυγή έπαψε, και... Λόγια σε μια ανέγνωρη γλώσσα: ή, μήπως, επρόκειτο για άναρθρα γρυλίσματα; Η Μάντισσα δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν εκείνο που αντηχούσε τώρα μέσα στο κεφάλι της. Έμοιαζε με μια σειρά από μουγκρητά, μα θα μπορούσαν να είναι και φθόγγοι, λέξεις.

«Τι λες;... Δεν καταλαβαίνω...»

Η οργή του Μεγάλου Θηρίου καταλάγιασε, και η Μάντισσα το αισθάνθηκε να φεύγει απ' το μυαλό της. Ξεφύσησε και ακούμπησε τα χέρια στα γόνατά της, κάνοντας πίσω το κεφάλι, για να χτυπήσει ο άνεμος το μέτωπό της. Μα τους θεούς, έκανε τόση ζέστη εδώ! Πόσο πιο δροσερός ήταν ο καιρός στην πατρίδα της...

Αλλά τώρα δεν ήταν ώρα για αναπολήσεις. *Πώς κατάφεραν να νικήσουν τη Βι-Κάρχ'νι; Πώς τα κατάφεραν; Τι είδους δυνάμεις κατέχουν οι ριβογκάμι; Και τι είδους δυνάμεις κατέχουν οι Ωθράγκος αυτού του φρουρίου; Τι ξέρουν;*

Με το δεξί χέρι, διέγραψε έναν κύκλο στην άμμο, και τον περιστοίχισε με ρούνους της μοίρας. Ύστερα, τράβηξε το δερμάτινο σακούλι από την κάπα της, το ταρακούνησε, και άδειασε τα Οστά. Κοίταξε με προσοχή ποια έπεσαν κοντύτερα στο κέντρο.

Συμμαχική Δύναμη. *Η Βι-Κάρχ'νι.*

Πίστη. *Είναι οι Ωθράγκος πιστοί στους ριβογκάμι; Γιατί; Ή, μήπως, ετούτο σημαίνει κάτι άλλο;*

Θανάσιμος Εχθρός. *Οι ριβογκάμι. Εκτός αν έχουμε κι άλλο θανάσιμο εχθρό, δίχως να το γνωρίζουμε.*

Ο Μάγος. *Παράξενο τούτο... Ποιος είναι ο Μάγος, σ' αυτή την κατάσταση;*

Μετά, η Μάντισσα κοίταξε τις σχετικές θέσεις των Οστών, και είδε ότι η Συμμαχική Δύναμη βρισκόταν αντιδιαμετρικά του Μάγου: εκείνος ήταν επάνω, εκείνη από κάτω. *Αυτός νίκησε την Βι-Κάρχ'νι! όχι οι ριβογκάμι. Ποιος είναι; Τι ξέρει για μας;*

Πίστη... Το Οστό της Πίστης βρισκόταν στα δεξιά του Μάγου. Δικός του σύμμαχος, προφανώς. Κάποιος τον υποστήριζε, ή κάποιοι. Και ο Θανάσιμος Εχθρός ήταν σ' αριστερά του Μάγου. *Οι ριβογκάμι είναι μαζί του.*

Το ζήτημα είχε αρχίσει να περιπλέκεται. Η Μάντισσα μάζεψε τα Οστά από κάτω και τα έβαλε στο σακούλι της, καθώς σηκωνόταν όρθια, σβήνοντας τον κύκλο, με το πόδι.

Ο Μάγος...

Το θηρίο δάγκωσε την ναλόβομβα. Τη μάσησε και την κατάπιε. Και μετά, ένα καταχθόνιο γέλιο βγήκε από τα σαγόνια του· τα μάτια του

φλογίστηκαν, και τα νύχια του άρπαξαν τον Βάνμιρ, γδέρνοντας το πετσί του. Εκείνος αισθάνθηκε να καίγεται, σα να είχε πιάσει, ξαφνικά, φωτιά.

«Όχι!» φώναξε.

Το θηρίο γέλασε πάλι, και άνοιξε το αβυσσαλέο του στόμα, ξερνώντας φωτιά καταπάνω στον νεαρό Ωθράγκος: τη φωτιά της υαλόβομβας που είχε καταπιεί.

Ο Βάνμιρ ούρλιαξε.

Νερό χτύπησε το πρόσωπό του, και τα μάτια του άνοιξαν. Κοίταξε τριγύρω, ταραγμένος. Και δεν ήταν στα υπόγεια του φρουρίου· βρισκόταν στο δωμάτιό του, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Δίπλα του, στεκόταν όρθιος ο Άσιλθαρ, βαστώντας ένα άδειο ποτήρι.

Ο Βάνμιρ σκούπισε το νερό από το πρόσωπό του, με τον δεξή του πήχη, ξεφυσώντας.

Ο Άσιλθαρ κάθισε στο στρώμα, πλάι του. «Καλημέρα, αδελφέ. Ή, μάλλον, καλό μεσημέρι.»

Ο Βάνμιρ παρατήρησε ότι λίγο πιο πέρα, σε μια ξύλινη καρέκλα, καθόταν η Μιάνη· αλλά κανένας άλλος, εκτός απ' αυτήν και τον μικρό του αδελφό, δε βρισκόταν στο δωμάτιο.

«Τι έγινε στο υπόγειο; Είναι το θηρίο νεκρό;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άσιλθαρ. «Το εξαφάνισες· με μαγεία, άκουσα.»

«Μια υαλόβomba ήταν μονάχα,» είπε ο Βάνμιρ, και ανασηκώθηκε επάνω στο κρεβάτι. «Πώς έχασα τις αισθήσεις μου;»

Ο Άσιλθαρ σήκωσε τους ώμους. «Πρέπει να σκόνταψες κάπου. Οι άλλοι σε βρήκαν πεσμένο ανάμεσα στις πέτρες και στα ξύλα.»

«Μάλιστα...»

Η Μιάνη καθάρισε το λαιμό της. «Βάνμιρ,» είπε, «αυτή η... υαλόβomba σου μπορεί να κάνει κάποιον να χαθεί;»

Εκείνος βλεφάρισε. «Τι εννοείς;»

«Εννοώ ότι κανείς δε βρήκε το πτώμα αυτού του θηρίου...»

«Τι!» Ο Βάνμιρ σχεδόν αναπήδησε επάνω στο κρεβάτι. Ύστερα, κοίταξε τον Άσιλθαρ κατηγορηματικά. «Εσύ δεν είπες ότι είναι νεκρό;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μικρός του αδελφός. «Νεκρό πρέπει νάναι, γιατί χάθηκε.»

«Μα, οι υαλόβομβες δεν έχουν τη δυνατότητα να κάνουν κάτι να εξαφανιστεί!» γρύλισε ο Βάνμιρ. «Εκτός κι αν είναι ζώο...»

«Πράγμα που σημαίνει ότι το τέρας είναι ζωντανό,» συμπέρανε η Μιάνη. «Αλλά, υποχώρησε προς τα εκεί απ'όπου ήρθε, πίσω από τον τοίχο.»

«Η Καστελάνος Νιρμέα;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Είναι καλά;»

Η Μιάνη κατένευσε. «Ναι· και έχει γεμίσει το υπόγειο με βαλλιστροφόρους στρατιώτες, οι οποίοι επιβλέπουν την ανοικοδόμηση του τοίχου που έσπασε το τέρας.» Ύστερα, μια σκιά πέρασε από το πρόσωπό της. «Βάνμιρ, τι μπορεί να σκοτώσει αυτό το πλάσμα; Ο πατέρας μοιάζει πραγματικά ανήσυχος. Μόλις του περιέγραψαν το θηρίο... σα να χλόμιασε· δεν ξέρω γιατί. Αλλά δεν τον έχω ξαναδεί έτσι...»

Χλόμιασε; Μόλις του περιέγραψαν το θηρίο; Μια δυσοίωνη σκέψη πέρασε από το νου του Βάνμιρ. Δεν πιστεύω... δεν μπορεί να είναι το Θηρίο της Στέπας, που του κόστισε το δεξί του πόδι!

«Ναι...» είπε, συλλογισμένα. «Νομίζω ότι πρέπει να του μιλήσω για κάτι.» Έκανε να σηκωθεί από το κρεβάτι.

«Μη σηκώνεσαι,» αποκρίθηκε η Μιάνη, υψώνοντας το δεξί της χέρι. «Θα τον φωνάξω εγώ.»

«Ευχαριστώ,» είπε ο Βάνμιρ, και έκανε πίσω, παίρνοντας μισοκαθιστή θέση και σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. *Ναι, σκέφτηκε, καθώς η αδελφή του έφευγε από το δωμάτιο, έμοιαζε αρκετά τρομερό αυτό που αντιμετωπίσαμε στα υπόγεια. Όμως το Θηρίο της Στέπας, κανονικά, θα έπρεπε να είναι ακόμα τρομερότερο. Κανονικά, δε θα έπρεπε εγώ να μπορώ να το νικήσω.*

Από την άλλη, βέβαια, τι θα ήταν δυνατόν ποτέ να έχει αρκετή α-ντοχή, ώστε να ζήσει μετά από την έκρηξη μιας υαλόβομβας μέσα στο στόμα του;

«Γιατί θες να μιλήσεις στον πατέρα;» ρώτησε ο Άσιλθαρ.

«Σςς, μικρέ· σκέφτομαι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ.

Όταν ο Άρχοντας Άραντιρ μπήκε στο δωμάτιο, κλότσησε, με το αριστερό, μπουφορεμένο του πόδι, μια στοίβα βιβλίων, για να περάσει. «Πότε θα το καθαρίσεις τούτο το μέρος;» μούγκρισε στον μεγάλο του γιο.

«Αυτή την απορία έχω κι εγώ, πατέρα,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ.
«Δεν είναι τόσο εύκολο όσο φαίνεται.»

«Φυσικά και είναι!» είπε ο Άραντιρ, πλησιάζοντας το κρεβάτι. «Απλά, πρέπει να πετάξεις τα περισσότερα άχρηστα πράγματα που βρίσκονται εδώ μέσα.»

«Τα 'άχρηστα πράγματά' μου μας έδωσαν τη νίκη, χτες βράδυ,» τόνισε ο Βάνμιρ, που δεν του άρεσε να υποτιμούν τις ευρεσιτεχνίες του, ή οποιαδήποτε άλλα αντικείμενα βρίσκονταν στο δωμάτιό του – από αρχαίους δερματοδεμένους τόμους έως σπάνια βοτάνια των βουνών. Άλλωστε, όλα μπορούσαν να φανούν χρήσιμα, τις πιο απρόσμενες στιγμές.

Ο Άραντιρ αγριοκοίταξε το γιο του, μα δεν του απάντησε. «Βγες έξω,» πρόσταξε τον Άσιλθαρ.

«Γιατί να μην–;» άρχισε εκείνος, δειλιά.

«Έξω, τώρα!»

Ο Άσιλθαρ σηκώθηκε από το κρεβάτι και έφυγε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του, την οποία ο Άρχοντας-Φύλακας του Ράλτον είχε αφήσει ανοιχτή.

Ο Άραντιρ έστρεψε το γαλανό του βλέμμα στο γιο του. «Βάνμιρ,» είπε, «χαίρομαι που είσαι ζωντανός και καλά. Αλλά, δεν έπρεπε να είχες πάει καθόλου εκεί!» τόνισε. «Τα ίδια έκανες πάλι, όπως και με το βάραθρο.»

Εκείνος δε μίλησε για λίγο, αφήνοντας να περάσει η ηλεκτρισμένη στιγμή ανάμεσά τους. Ο Άραντιρ στράφηκε απ'την άλλη, μ'ένα αποδοκιμαστικό μούγκρισμα, και βάδισε άσκοπα μέσα στο δωμάτιο, κλοτσώντας έναν σάκο που βρήκε στο διάβα του.

«Πατέρα,» είπε ο Βάνμιρ, «τι σου θύμισε το θηρίο στο υπόγειο;»

Ο Άρχων-Φύλαξ του Ράλτον έπαψε να βαδίζει, σα να είχε ξαφνικά κοκαλώσει. Η πλάτη του φάνηκε να τεντώνεται και οι ώμοι του να σφίγγονται. «Τι έχεις στο νου σου, Βάνμιρ;» ρώτησε, χωρίς να γυρίσει.

«Ήταν το Θηρίο της Στέπας, μήπως;»

Ο Άραντιρ γέλασε, δυνατά. «Τόσο μικρό νομίζεις πως ήταν το Θηρίο, γιε μου;» Ύστερα, το γέλιο του αργοπέθανε, και στράφηκε, για να κοιτάξει τον Βάνμιρ, με σκιασμένα γαλανά μάτια. «Ωστόσο, έμοιαζε πολύ με το Θηρίο.»

«Πώς, δηλαδή;»

«Σε όλα! Σε όλα έμοιαζε με το Θηρίο. Όμως ήταν μικρότερο, πολύ μικρότερο. Και είχε και τα δυο του μάτια...»

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε. «Το Θηρίο της Στέπας ήταν μονόφθαλμο;»

«Στην αρχή, όχι,» αποκρίθηκε ο Άραντιρ. «μα το έκανα μονόφθαλμο.» Τα μάτια του γυάλισαν, με άγρια περηφάνια. «Έμπηξα το ξίφος μου στο δεξί του μάτι, και το τύφλωσα. Εκείνη τη στιγμή ήταν που τα νύχια του μου πήραν το πόδι, Βάνμιρ... Τα νύχια του... σαν σπαθιά: μακριά και κοφτερά, γυαλιστερά όπως τ'ατσάλι.»

«Και μετά, το Θηρίο έφυγε;» ρώτησε, σιγανά, ο Βάνμιρ.

Ο πατέρας του ένευσε. «Ναι, έφυγε μέσα στη Στέπα, ουρλιάζοντας. Κι από τότε, δεν το ξανάδαμε... Αλλά τώρα... Πώς εμφανίστηκε τώρα ετούτη η *μικρογραφία* του, δεν έχω ιδέα. Αναρωτιέμαι, όμως, αν γέννησε, κάπου στο Βορρά.»

«Πόσα τέτοια θηρία υπάρχουν;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Άραντιρ. «Εγώ ένα είδα. Κι αυτό είμαι σίγουρος πως ποτέ δε θα περιπλανιόταν σε υπόγεια. Στο ύψος, έφτανε μέχρι τα τείχη του Ράλτον. Με τα νύχια του μπορούσε να σκοτώσει τους στρατιώτες επάνω στις επάλξεις· και με το στόμα του τους κατάπινε ολόκληρους.»

Αν ο Βάνμιρ το άκουγε αυτό από τα χείλη του Άσιλθαρ –ή από τα χείλη του οποιουδήποτε, γενικότερα–, θα νόμιζε πως ήταν υπερβολή. Όμως, αφού το έλεγε ο Άρχοντας-Φύλακας του Ράλτον, δεν μπορούσε παρά να είναι αλήθεια.

«Πρέπει, όμως, να υπάρχουν κι άλλα, πατέρα,» είπε. «Αλλιώς, πώς να γεννήσει; Δεν είναι δυνατόν να γονιμοποιείται από μόνο του!»

«Εσύ ξέρεις γι'αυτά τα πράγματα,» έκανε ο Άραντιρ. «εγώ πιστεύω μονάχα σ'εκείνο που βλέπω.» (Σ'ετούτο –και ίσως μόνο σ'ετούτο– μοιάζεις με τον Ρόλμαρ.) «Και, τότε, είδα ένα Θηρίο από τη Στέπα να χτυπά τα τείχη μου, απειλώντας να τα γκρεμίσει· ενώ τώρα μου περιέγραψαν ένα άλλο θηρίο, ερχόμενο από τα έγκατα της γης, έχοντας σπάσει τον τοίχο του υπογείου μου, για να μου επιτεθεί μέσα στη νύχτα.»

«Τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Θα το σκοτώσω, φυσικά. Αν ξαναεισβάλει στο φρούριο, θα κατεβώ ο ίδιος εκεί κάτω, και θα το ξεκοιλιάσω. Αλλά, Βάνμιρ...» Συνοφρυώθηκε. «Λένε πως εσύ το εξαφάνισες, με μαγικά...»

«Δεν είναι αλήθεια,» τον διαβεβαίωσε εκείνος. «Προφανώς, το τραυμάτισα μονάχα, κάνοντάς το να υποχωρήσει στον υπόγειο κόσμο. Τα 'μαγικά' μου δεν είχαν τη δύναμη να το εξαφανίσουν, πατέρα. Ωστόσο, πιστεύω ότι οι πληγές που του προκάλεσα πρέπει να είναι πολύ βαριές.»

Ο Άραντιρ τον κοίταξε για λίγο, ανέκφραστος· ύστερα, ένα πλατύ μειδίαμα παρουσιάστηκε στο πρόσωπό του. «Χα-χα-χα-χα! Βάνμιρ, είμαι περήφανος για σένα, κάποιες φορές, γιε μου.» Πλησίασε το κρεβάτι και έσφιξε τον ώμο του νεαρού Ωθράγκος. «Δε σε είχα για τόσο δυνατό, όμως απέδειξες την αξία σου.»

Ο Βάνμιρ τον ατένισε σα χαζός, μην ξέροντας τι ν'αποκριθεί. Άλλωστε, σπάνια ο Άραντιρ τού έλεγε καλά πράγματα· συνήθως, ήταν επικριτικός μαζί του, ή ακόμα και επιθετικός. *Περίμενε να πολεμήσω ένα θηρίο των υπογείων, για να καταλάβει την αξία μου;*

«Τώρα, ξεκουράσου λιγάκι,» είπε ο πατέρας του, και τον χτύπησε, ελαφριά, στο μάγουλο. «Μετά από έναν καλό αγώνα, ο νικητής οφείλει να αναπαύεται... και να προετοιμάζεται για τον επόμενο,» πρόσθεσε, σμίγοντας τα φρύδια.

«Πιστεύεις ότι θα ξαναδεχτούμε επίθεση;»

Ο Άραντιρ κατένευσε. «Είμαι βέβαιος γι'αυτό.»

«Τι σου είπε ο πατέρας;» ρώτησε ο Άσιλθαρ, μπαίνοντας στο δωμάτιο του Βάνμιρ.

«Θέλεις να πιστέψω, δηλαδή, ότι δεν κρυφάκουγες;» αποκρίθηκε εκείνος, καρφώνοντάς τον με το βλέμμα.

«Εεε...» Ο Άσιλθαρ μειδίασε αθώα. «Κάτι πήρε τ'αφτί μου –καθώς έφευγα, βέβαια. Κάτι για ένα μεγάλο θηρίο που έφτανε σε ύψος τα τείχη του κάστρου!»

«Καθώς έφευγες;» γέλασε ο Βάνμιρ. «Τότε, πρέπει να κινείσαι, πραγματικά, πολύ, πολύ αργά, αδελφέ! Κάτσε κάπου, όμως· θέλω να μιλήσουμε για ένα ιδιαίτερος σημαντικό ζήτημα.»

Το ενδιαφέρον του Άσιλθαρ, πάραυτα, κορυφώθηκε, πράγμα φανερό από την έκφραση στο πρόσωπό του. Πήρε θέση σ'ένα ξύλινο σκαμνί και περίμενε τον αδελφό του να συνεχίσει.

«Πρέπει να μάθω περισσότερα πράγματα γι'αυτά τα θηρία,» είπε ο Βάνμιρ. «Γιατί νομίζω πως, με κάποιο τρόπο, πολλαπλασιάζονται. Τώρα, θα μου πεις 'Και ποιο ζώο δεν πολλαπλασιάζεται;'-» (Η αλήθεια ήταν πως δεν περίμενε ο Άσιλθαρ να του το πει αυτό, μα η υποθετική ερώτηση τον βοηθούσε, για να προχωρήσει τον συλλογισμό του.) «-και θα έχεις δίκιο, γιατί όλα τα ζώα πολλαπλασιάζονται, με τον έναν τρόπο ή με τον άλλο. Όμως, έχω την εντύπωση πως αυτό το συγκεκριμένο θηρίο -το Θηρίο της Στέπας, που πολέμησε ο πατέρας, πριν από χρόνια- πολλαπλασιάζεται κάπως παράξενα· γιατί, αλλιώς, θα βλέπαμε πολλά τέτοια να τριγυρίζουν στον κόσμο, όπως βλέπει κανείς και πολλούς λύκους. Σωστά;»

Ο Άσιλθαρ κούνησε το κεφάλι, αργά, καταφατικά.

Ελπίζω να τα καταλαβαίνει όλα όσα του λέω!... «Επομένως, φτάνουμε στο συμπέρασμα πως, όντως, το Θηρίο πολλαπλασιάζεται μυστηριωδώς και, μάλλον, το πλάσμα που εισέβαλε στα υπόγεια του φρουρίου είναι ένας από τους απογόνους του.»

«Οι οποιοί θέλουν να εκδικηθούν τον πατέρα;»

«Πιθανώς,» είπε ο Βάνμιρ. «Αλλά δεν είναι εκεί το ζήτημα. Το ζήτημα είναι ότι, σίγουρα, μας έχουν βάλει στο μάτι-»

«Μπορεί, όμως, και να ήθελαν να σκοτώσουν τους *ριβογκάμι*,» υπέθεσε ο Άσιλθαρ. «Μην ξεχνάς ότι τους κυνηγούσαν, στον υπόγειο κόσμο.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Βάνμιρ, «σωστό κι ετούτο. Όμως γιατί τέτοιο μένος εναντίον τους;»

Ο Άσιλθαρ έκανε μια γκριμάτσα άγνοιας. «Ίσως οι πρόγονοί τους να ήταν εχθροί. Ή, ίσως τα θηρία να είναι μεταμορφωμένοι *ριβογκάμι* άλλης φυλής.» Ο μικρός είχε αρχίσει πάλι τις φαντασιοπληξίες του!

«Ας μην υπερβάλλουμε,» είπε ο Βάνμιρ. «Όπως και νάχει, πάντως, εμείς δεν έχουμε τρόπο για να πάρουμε επιπλέον πληροφορίες για τους εχθρούς μας. Εκτός κι αν εσύ μπορείς να σκεφτείς κάτι...» *Όχι, βέβαια, πως αυτό που θα σκεφτείς θα είναι και πολύ εφικτό...*

«Αν αιχμαλωτίζαμε ένα από τα θηρία, ίσως να καταφέρναμε να μάθουμε διάφορα πράγματα από αυτό. Μάλιστα, μπορεί και να μιλάει σε κάποια άγνωστη σε μας γλώσσα. Την οποία, σίγουρα, θα καταφέρουμε να καταλάβουμε στο τέλος –εδώ έμαθες τη γλώσσα των *ριβογκάμι*!»

«Η γλώσσα των *ριβογκάμι* μοιάζει πολύ μ'αυτή των Ποιμένων της Στέπας,» του θύμισε ο Βάνμιρ, παρατηρώντας, συγχρόνως, πώς ο αδελφός του είχε περάσει από τον υποθετικό λόγο στον ευθύ! «Και δε νομίζω ότι τα θηρία μιλάνε,» τόνισε. «Όμως εμείς πρέπει να μάθουμε περισσότερα για τους εχθρούς μας...» Κοίταξε το βιβλίο που βρισκόταν ακουμπισμένο στους μηρούς του· το έπιασε και το σήκωσε, ανοίγοντας τις σελίδες του και κοιτάζοντάς τις διστακτικά.

«Τι βλέπεις εκεί;» τον ρώτησε ο Άσιλθαρ.

«Αυτή είναι η *Βίβλος της Μαντείας*, του Ενρεβήλιου Ερημίτη Μίριλαν,» εξήγησε ο Βάνμιρ.

«Και;»

«Και... σκέφτομαι αν θα μπορούσα να βρω κάποιες απαντήσεις στα ερωτήματά μου, χρησιμοποιώντας τις τεχνικές που περιγράφονται εδώ.»

Ο Άσιλθαρ γέλασε. «Θα γίνεις μάντης, Βάνμιρ;»

Ο Βάνμιρ τού έριξε ένα άγριο βλέμμα, για τον χλευαστικό τόνο στη φωνή του. «Σύμφωνα με τον Μίριλαν τον Ερημίτη, όλοι είμαστε δυνητικοί μάντεις,» είπε. «Ο Χρόνος και τα Πράγματα δεν υπάρχουν· όλα είναι μια μεγάλη ψευδαίσθηση –μία στιγμή στην ατέρμονα μεταβαλλόμενη Πρωτοπλασματική Μάζα.»

Ο Άσιλθαρ βλεφάρισε. «Τι;...»

«Χα! Βλέπεις, λοιπόν, που κοροϊδεύεις χωρίς να ξέρεις, μπασμένο;» έκανε, εκδικητικά, ο Βάνμιρ, και σηκώθηκε από το στενό κρεβάτι, για να καθίσει στην άκρη του. «Άκουσέ με, πρώτα, και μετά μιλά.

»Στην αρχή του Κόσμου και του Χρόνου, Άσιλθαρ, υπήρχε μονάχα η Πρωτοπλασματική Μάζα και τίποτ'άλλο. Φαντάσου την σαν ένα μεγάλο κομμάτι εύπλαστης ζύμης. Η Μάζα, όμως, δε χρειάζεται κάποιο χέρι για να την πλάσει και να φτιάξει διάφορα σχήματα μ'αυτήν· η Μάζα πλάθεται και αναπλάθεται από μόνη της. Ο κόσμος μας –ο δικός μας κόσμος, αυτός στον οποίο τώρα κατοικούμε– δεν είναι πάρα μία από τις ατελείωτες αναπλάσεις της Μάζας. Δηλαδή,

όλα όσα βλέπουμε γύρω μας είναι, ουσιαστικά, μέρη αυτής, και εμείς τα οράμε όπως τα οράμε επειδή νομίζουμε ότι είναι έτσι· αλλά πρόκειται για ψευδαισθηση. Καταλαβαίνεις;»

Ο Άσιλθαρ κατένευσε. Όμως, αν έκρινε κανείς από την έκφρασή του, μάλλον, δεν καταλάβαινε και πολλά.

«Εγώ, εσύ, αυτό το γραφείο» –το έδειξε– «είμαστε ενωμένοι. Είμαστε ένα, στην πραγματικότητα.»

«Μα, πώς είναι δυνατόν αυτό, Βάνμιρ; Εγώ μπορεί να πάω στην άλλη άκρη της Βάλγκριθμωρ κι εσύ να μην είσαι μαζί του. Το γραφείο μπορεί να καεί!»

«Κι αν καεί, τι έγινε; Αλλά, θα μετατραπεί σε στάχτη, η οποία θα είναι το γραφείο σε άλλη μορφή.»

«Κι αν εγώ–;»

«Αν εσύ πας στην άλλη άκρη της Βάλγκριθμωρ, αν πας ακόμα και στην άλλη άκρη της Κουαλανάρα, πάλι ο αέρας θα βρίσκεται ανάμεσά μας για να μας ενώνει, όσο μακριά κι αν είμαστε.»

«Μα, ο αέρας δεν είναι τίποτα...» Ο Άσιλθαρ κούνησε το δεξί του χέρι μπροστά του, σαν να ήθελε να αποδείξει πως, όντως, ο αέρας δεν ήταν τίποτα, αφού δεν του έφερνε καμία αντίσταση.

«Νομίζεις!» του είπε ο Βάνμιρ. «Σκέψου μόνο πόση δύναμη έχει όταν φυσά.»

«Ναι, αλλά τώρα δε φυσά.»

«Και πάλι, όμως, ο αέρας υπάρχει· αυτό είναι που μετράει. Τέλος πάντων, κατάλαβες τη βασική θεωρία του Μίριλαν, σε γενικές γραμμές;»

«Ναι,» είπε ο Άσιλθαρ. «Αλλά δεν κατάλαβα τι σχέση έχει με τη μαντεία.»

«Έχει απόλυτη σχέση, γιατί ανάγει όλα τα πράγματα στη μονάδα, στη μία και μόνη Πρωτοπλασματική Μάζα. Ακόμα και τον Χρόνο τον ίδιο στη μονάδα τον ανάγει, αφού, ουσιαστικά, ο κόσμος μας δεν είναι πάρα μία στιγμή στις ατέρμονες εναλλαγές της Μάζας, έτσι;»

«Για να το λες... Όμως εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω–»

«Περίμενε. Η μαντεία τι κάνει;»

«Θέλεις να σου απαντήσω;»

«Για να σε ρωτάω!»

«Η μαντεία,» είπε ο Άσιλθαρ, «προβλέπει τι θα γίνει στο μέλλον.»

«Και όχι μόνο. Για την ακρίβεια, το μέλλον είναι το δυσκολότερο σημείο για να κοιτάξει κανείς, καθότι το πιο εύπλαστο των χρονικών κατευθύνσεων· μεταβάλλεται συνέχεια, γιατί η Μάζα δεν έχει ακόμα ‘αποφασίσει’ τι μορφή να του δώσει.»

«Εντάξει. Αλλά τι άλλο μπορεί να κάνει κάποιος με τη μαντεία;»

«Κατ’αρχήν,» τόνισε ο Βάνμιρ, «μπορώ να προσπαθήσω να μάθω τι συμβαίνει με τα θηρία· επειδή, όπως σου είπα, η Μάζα είναι ένα πράγμα, κι επομένως, όλα τα μέρη της είναι ένα επίσης. Έτσι, έχει κανείς τη δυνατότητα να πληροφορηθεί τι συμβαίνει στην άλλη άκρη της Βάλγκριθμωρ σαν να μην υπήρχε καθόλου ενδιάμεση απόσταση· ή μπορεί να μαντέψει τι έγινε στο παρελθόν σαν να ζούσε εκείνη την περασμένη στιγμή.

»Όμως υπάρχει ένα πρόβλημα: Δεν έχω ξανακάνει ποτέ κάτι τέτοιο.»

«Μαντεία, εννοείς...»

Ο Βάνμιρ ένευσε, κοφτά. Γύρισε μερικές σελίδες της *Βίβλου* του Μίριλαν, ψάχνοντας το κομμάτι που ήθελε· ένα κομμάτι που είχε διαβάσει και παλιότερα, μα δεν ήταν σίγουρος αν είχε κατανοήσει πλήρως.

«Γιαυτό με ρωτούσες αν είχα σκεφτεί εγώ κάποιον άλλο τρόπο, για να πάρουμε πληροφορίες;»

«...Ναι...» μουρμούρισε ο Βάνμιρ, διαβάζοντας τη σελίδα μπροστά του και τρίβοντας το αξύριστο σαγόνι του. Ύστερα, ύψωσε το βλέμμα, για να κοιτάξει τον Άσιλθαρ. «Ναι, αλλά, απ’ό,τι βλέπω, δεν υπάρχει άλλος τρόπος· τελικά, πρέπει να κάνω τη μαντεία. Γιατί, άμα δε μάθουμε περισσότερα για τον εχθρό μας....»

«Τι θα συμβεί;»

«Δεν ξέρω τι *μπορεί* να συμβεί, κι αυτό είναι που με τρομάζει,» δήλωσε ο Βάνμιρ.

«Πότε θα κάνεις τη μαντεία, λοιπόν; Και πώς θα την κάνεις;» ρώτησε ο Άσιλθαρ.

Ο Βάνμιρ ξεφύσησε και ξάπλωσε πάλι στο κρεβάτι. «Σκεφτόμουν να την επιχειρήσω σήμερα το βράδυ, μα δε νομίζω ότι θα μπορώ· αισθάνομαι εξαντλημένος. Κι επιπλέον, πρέπει να διαβάσω κάποια κομμάτια της *Βίβλου* πιο προσεκτικά: όπως σου είπα, δεν έχω ξανακάνει κάτι τέτοιο.»

«Και πώς ακριβώς θα γίνει η μαντεία;» επέμεινε ο Άσιλθαρ.

«Θα δεις αύριο το βράδυ,» του είπε ο Βάνμιρ· «γιατί θα χρειαστώ τη βοήθειά σου.»

Τα μάτια του μικρού του αδελφού γυάλισαν από ενθουσιασμό και ενδιαφέρον.

Κεφάλαιο 8

Τέλη και Αλλαγές

Η Βιάργκι παραμέρισε τα μαλλιά από το μέτωπό του, ψιθυρίζοντας: «Τι συνέβη;»

Οι γονείς του, τα αδέρφια του, καθώς και ορισμένοι άλλοι Ποιμένες κάθονταν τριγύρω, μέσα στη σκηνή, με ανήσυχες, χλομές όψεις στα πρόσωπά τους. Θεωρούσαν τον Σάνγκτου ξεχωριστό –μονάχα εκείνος και η Βιάργκι είχαν την ικανότητα να έρχονται σε επαφή με τα Τέκνα της *Λα-Κάρχ'νι*–, επομένως, ξεχωριστή πρέπει να ήταν και αυτή η ασθένεια που τον είχε πιάσει. Ή, τουλάχιστον, ως «ασθένεια» την εκλάμβαναν οι Ποιμένες της Στέπας, με τον απλό τους νου, ο οποίος δε μπορούσε να συλλάβει τι γινόταν ετούτη τη στιγμή μέσα στο κεφάλι του Σάνγκτου.

Και η αλήθεια ήταν πως ακόμα κι ο ίδιος δεν το κατανοούσε επακριβώς. Ποτέ του δεν είχε αισθανθεί τέτοιο πόνο, που δεν ήταν δικός του, μα μεταφερόταν σ'αυτόν.

«...Δεν τ'αντέχω άλλο...» μουρμούρισε, σα να παραληρούσε. «Τα δόντια μου... Ζέστη... καίει τόσο πολύ...»

Η μητέρα του γέμισε μια πέτρινη κούπα με νερό, και την πλησίασε στα χείλη του, μα ο Σάνγκτου την παραμέρισε, με το δεξί χέρι. Η συνείδησή του ήταν χαμένη ανάμεσα στον εαυτό του και στη *Βι-Κάρχ'νι*.

Τα μάτια του έκαιγαν. Το καταραμένο φως, το καταραμένο καυτό φως, τα είχε χτυπήσει... το σκοτάδι ήταν τόσο γλυκό τώρα... Και το κεφάλι του· το φως είχε κάψει και αυτό, κι ακόμα έκαιγε, ΕΚΑΙΓΕ! Οι πέτρες του υπόγειου κόσμου: ψυχρές, αλλά όπου ακουμπούσαν το καμένο δέρμα του έστελναν διαπεραστικές λόγχες πόνου μέσα σ'όλο το κορμί του. Και η γλώσσα του· την αισθανόταν... σα να μην υπήρχε! Σα να ήταν πιο κοντή. Ενώ τα καψίματα και το αίμα φλόγιζαν το στόμα του. Τα δόντια του είχαν σπάσει, είχαν σπάσει· ακόμα μπορούσε να αισθανθεί τα κομμάτια τους επάνω στο εσωτερικό των μάγουλών του.

«...Τα δόντια μου...» μουρμούρισε ο Σάνγκτου, χαμένος μέσα στο πονεμένο νου της *Βι-Κάρχ'νι*. «Φως...»

«Τι έχουν τα δόντια του;» ρώτησε η μητέρα του –που το όνομά της ήταν Αλμάρι– την Βιάργκι. Ο Σάνγκτου δεν μπορούσε να την ακούσει να μιλά· τα λόγια της δεν είχαν κανένα νόημα για εκείνον. «Δε μου φαίνεται να έχουν κάτι...»

«Τα δικά του δόντια δεν έχουν τίποτα. Αλλά, προφανώς, η *Βι-Κάρχ'νι* έπαθε... κάποιο μεγάλο κακό, και αυτός το αισθάνεται. Βρίσκεται μέσα στο μυαλό της.» Η Βιάργκι κοίταξε τους Ποιμένες που κάθονταν τριγύρω· γνώριζε ότι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν τα όσα τους έλεγε, γιατί απλά ποτέ τους δεν τα είχαν αισθανθεί. *Και ούτε ποτέ θα τα αισθανθούν. Είναι τυχεροί...*

«Τι μεγάλο κακό;» ρώτησε η Αλμάρι.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Βιάργκι. «Αλλά η *Ιν-Κάρχ'νι* πλησιάζει· και, όταν είναι κοντά, ίσως τότε να καταλάβω.» Έκλεισε τα μάτια της και επικεντρώθηκε στο θηρίο...

...που έτρεχε μέσα στον υπόγειο κόσμο, με την ανάσα του λαχανιασμένη και επιθυμώντας να ξεκουραστεί κάπου και να πει νερό.

Τελικά, βρήκε μια υπόγεια λίμνη, και σταμάτησε για λίγο, ώστε να δροσιστεί.

Η Ζιάθραλ καθόταν σε μια μεγάλη πολυθρόνα, όταν ο Ζάρναβ μπήκε στο δωμάτιο. Στα χέρια της βαστούσε ένα μισογεμάτο κρασοπότηρο, και τα γαλανά της μάτια τον ατένιζαν ερευνητικά. Τα μακριά, ξανθά της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο πίσω από το κεφάλι της, αλλά δύο τούφες είχαν αφεθεί ελεύθερες να πέφτουν στους ώμους της. Φορούσε ένα πράσινο, μεταξωτό φόρεμα, με φαρδιά μανίκια, πλατιά λαιμόκοψη, και ένα μικρό σκίσιμο στην αριστερή μεριά της φούστας. Τα πόδια της ήταν σταυρωμένα στο γόνατο.

Ο Ζάρναβ έκλεισε την πόρτα, αθόρυβα. *Αναρωτιέμαι τι να θέλει τώρα*, συλλογίστηκε. Δεν άρχισε να μιλά εκείνος πρώτος· περίμενε να μιλήσει πρώτη αυτή. Άλλωστε, η Ζιάθραλ ήταν που τον είχε καλέσει εδώ, και όχι το αντίστροφο.

Η σύζυγος του Δάρβαν ήπие μια γουλιά από το κρασοπότηρό της. *Δεν έχει τίποτα να μου πει, μετά απ'όλα όσα συνέβησαν;* σκέφτηκε,

ενοχλημένη, ενώ τα μάτια της εξακολουθούσαν να τον παρατηρούν. Ο Ζάρναβ ήταν ντυμένος με μαύρο, πέτσινο παντελόνι και μακρύ, λευκό πουκάμισο, δεμένο στη μέση με μια καφετιά ζώνη, από την οποία κρεμόταν ένα διακοσμητικό ξιφίδιο μέσα σ'ένα περίτεχνα σκαλισμένο ξύλινο θηκάρι. Τα μαύρα του μαλλιά ήταν καλοχτενισμένα, και ένα αργυρό διάδημα στόλιζε το μέτωπό του. Τα μάτια του την κοιτούσαν με έναν... *περίεργο τρόπο* –η Ζιάθραλ δεν μπορούσε να τον ονομάσει διαφορετικά. *Μου οφείλει εξηγήσεις και, παραταύτα, με κοιτά και παράξενα!*

«Τι είναι, λοιπόν;» Ο Ζάρναβ αποφάσισε να μιλήσει πρώτος, γιατί, έτσι όπως πήγαινε το πράγμα, έκρινε πως, στο τέλος, θα κάθονταν εδώ όλη τη νύχτα, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο.

«Με ρωτάς 'τι είναι';» αποκρίθηκε, κοφτά, η Ζιάθραλ, και σηκώθηκε από την πολυθρόνα της, μ'έναν ψίθυρο μεταξιού από το φόρεμά της. «Γιατί, Ζάρναβ;»

Ο Πρίγκιπας Έπαρχος την αγριοκοίταξε. «Τι εννοείς;»

«*Προφανώς, μιλάω για το σχέδιό μας,*» τόνισε η Ζιάθραλ, ζυγώνοντάς τον, για να σταθεί εμπρός του. Δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλή –ο Ζάρναβ τής έριχνε ένα κεφάλι–, αλλά τα γαλανά της μάτια έκαιγαν σαν τη φωτιά του τζακιού πίσω απ'την πολυθρόνα της. «Τι έγινε το σχέδιό μας; Άλλαξες γνώμη, ξαφνικά;»

Ο Πρίγκιπας κατένευσε. «Ναι.» Και στράφηκε, βαδίζοντας μέσα στο δωμάτιο. *Απορώ, μάλιστα, πώς είχα συμφωνήσει, εξ αρχής... Ή, μάλλον, δεν απορώ –θυμάμαι πολύ καλά–, αλλά δεν ήταν σωστό. Ακόμα δεν είναι σωστό!*

Η Ζιάθραλ τον ακολούθησε, μπήγοντας τα νύχια της στο βραχιόνά του. «Μα ήσουν τόσο κοντά! Γιατί τράβηξες τα σκεπάσματα; Γιατί σκότωσες το φίδι; Εξήγησέ μου, Ζάρναβ! Γιατί;»

Εκείνος γύρισε, για να την κοιτάξει. «Γιατί *δεν μπορούσα να το κάνω,*» αποκρίθηκε, έντονα. «Ίσως να μην το καταλαβαίνεις, μα δεν μπορώ να σκοτώσω τη σύζυγό μου! Τόσα πράγματα ήρθαν στο νου μου, εκείνη τη στιγμή...»

«Μου είχες πει ότι δεν την αγαπούσες πλέον,» αντιγύρισε η Ζιάθραλ. «Άλλαξες γνώμη και γι'αυτό;»

Ο Ζάρναβ αναστέναξε. «Δεν την αγαπώ όπως πρώτα· αυτό είν'αλήθεια. Αλλά... ήταν λάθος οι σκέψεις μας, Ζιάθραλ,» είπε, αγ-

γίζοντας το μάγουλό της: το μάγουλο όπου χτες βράδυ την είχε χαστουκίσει η Ρικέλθη, αλλά όπου πλέον δεν είχε μείνει κανέναν εμφανές σημάδι. «Το να σκοτώνεις τους άλλους δεν είναι τόσο απλό. Θα το δεις, αν επιχειρήσεις να σκοτώσεις κι εσύ τον Δάρβαν, όπως είχες—»

«Δεν ξέρεις τίποτα για μένα, αν το λες αυτό!» Η Ζιάθραλ παραμέρισε, θυμωμένα, το χέρι του από το πρόσωπό της. «Εγώ δε θα δίσταζα! Ειδικά αν ήμουν τόσο κοντά και όλα πήγαιναν τέλεια.» Του έριξε ένα υποτιμητικό βλέμμα. «Νόμιζα ότι ένας πρίγκιπας του Βασιλείου θα είχε περισσότερες φιλοδοξίες από το να είναι απλός *έπαρχος!*» Ύστερα, σταμάτησε απότομα να μιλά· πήρε μια βαθιά ανάσα και αναστέναξε. «Με συγχωρείς, Ζάρναβ· δεν ήθελα να το κάνω ν'ακουστεί έτσι...» Τον αγκάλιασε, κρατώντας τον σφιχτά κοντά της.

Εκείνος τύλιξε τα χέρια του γύρω από τους ώμους της. *Γιατί να είμαι παγιδευμένος μ'αυτό τον τρόπο;* συλλογίστηκε. Μπορούσε να καταλάβει, ως ένα βαθμό, τη Ζιάθραλ· είχε κι αυτή παντρευτεί τον Δάρβαν για πολιτικές σκοπιμότητες... *όπως κι εγώ παντρεύτηκα τη Φερνάλβιν: επειδή ο πατέρας ήθελε να έχει έναν «δικό του άνθρωπο» στην Έριγκ. Ωστόσο, θυμάμαι ότι την είχα αγαπήσει. Επομένως, για μένα δεν ήταν μόνο ένας πολιτικός γάμος. Γιαυτό ίσως κιόλας δεν μπορώ να προβώ στην ενέργεια που μου προτείνει η Ζιάθραλ...* ενώ γι'αυτήν τα πράγματα, προφανώς, ήταν διαφορετικά. Σύμφωνα με ό,τι του είχε πει, η ζωή της με τον Δάρβαν δε θα μπορούσε ποτέ να συγκριθεί με τη ζωή που ήθελε να κάνει με εκείνον. Και πίστευε πως, αν και οι δυο σκότωναν τους συζύγους τους, τότε η διοίκηση της Έριγκ θα ερχόταν στα δικά τους χέρια, γιατί δεν υπήρχε κανείς για να τους εμποδίσει: Η Μανρούνα ήταν παντρεμένη με τον Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ του Ράλτον, η Φάλμα —η κόρη της Ζιάθραλ— ήταν μόλις πέντε χρονών, και ο Άνγκεδβαρ —ο γιος του Ζάρναβ και της Φερνάλβιν— ήταν στα δεκάξι του, ανέτοιμος για τη διαδοχή. Βέβαια, υπήρχε ένα εμπόδιο: ο Χάφναρ. Αλλά αυτόν θα έβρισκαν τρόπο για να τον βγάλουν από τη μέση. *«Ίσως, μάλιστα, να μην ενδιαφέρεται καν για τη διαδοχή,»* είχε πει η Ζιάθραλ. *«Δεν τον βλέπεις που όλο μακριά από την Έριγκ είναι, τριγυρίζοντας στα δάση;»*

Αυτά σκεφτόταν ο Ζάρναβ, καθώς κρατούσε την ερωμένη του στην αγκαλιά του, αμίλητος και προβληματισμένος σχετικά με το πώς έπρεπε να δράσει μετά.

Ωστόσο, από το νου της Ζιάθραλ περνούσαν άλλες σκέψεις, ακόμα πιο περίπλοκες. Δεν της άρεσε καθόλου που το σχέδιό της είχε χαλάσει έτσι, γιατί τώρα αισθανόταν αβέβαιη για το αν θα μπορούσε να επηρεάσει το ίδιο εύκολα τον Ζάρναβ, όπως πριν. *«Ο Πρίγκιπας βρίσκεται υπό την κυριαρχία μου,»* είχε πει στη Ρικέλθη. *Και τώρα εκείνη θα ξαναγελάσει μαζί μου, γιατί δεν είναι έτσι. Ο Ζάρναβ νιώθει περισσότερη συμπάθεια για τη σύζυγό του, απ'ό,τι είχα υπολογίσει. Δε θα τη σκοτώσει επειδή τη λυπάται! Χίλιες κατάρες επάνω του! Πρέπει να βρω έναν άλλο τρόπο, για να τον ωθήσω...*

Έκανε πίσω, ξεφεύγοντας από την αγκαλιά του. *«Τι θα κάνουμε, λοιπόν;»* ρώτησε. *«Δε θέλεις να με ξαναδείς;»*

«Ζιάθραλ...» είπε ο Ζάρναβ, ακουμπώντας τα χέρια του στους ώμους της. *«Θα σε βλέπω κάθε μέρα, μέσα στο παλάτι... κάθε μέρα. Αυτό είναι κιόλας το πρόβλημα.»*

«Τότε, πρέπει κάτι να κάνουμε,» αποκρίθηκε εκείνη, σφίγγοντας το πουκάμισό του με την αριστερή της γροθιά. *«Γιατί ούτε κι εγώ αντέχω να σε βλέπω να περνάς από μπροστά μου, και να μην μπορώ να σε αγγίξω, να σε φιλήσω...»* Και, σταυρώνοντας τους πήχεις της πίσω απ'το λαιμό του, τον φίλησε, δυνατά, στα χείλη, ακόμα κρατώντας το κρασοπότηρο στο δεξί της χέρι.

Ο Ζάρναβ έτριψε τις ανοιχτές του παλάμες στην πλάτη της, συνθλιβοντάς τη επάνω του. Θα ήταν, όντως, αφόρητο για εκείνον να τη βλέπει χωρίς να μπορεί να την αγγίξει· ειδικά ύστερα από όλα όσα είχαν περάσει μαζί. *Όμως δεν αντέχω να σκοτώσω τη Φερνάλβιν. Είναι αδύνατον... αδύνατον...*

«Σκότωσέ τη,» ψιθύρισε η Ζιάθραλ στ'αφτί του. *«Κανείς δε θα το μάθει... Και θα είμαστε για πάντα μαζί...»*

Η Φερνάλβιν γονάτισε μπροστά στον Βωμό των Τριών Θεών, ακουμπώντας τα χέρια της επάνω στη λαβή του σπαθιού της, του οποίου η αιχμή κέντριζε τις πέτρινες πλάκες του εδάφους.

Ταχύβαμον Ζικαράθορ, Ευσπλαχνική Φιάρνυ, Επουράνιε Βάνραλ, τι είναι αυτό το άσχημο προαίσθημα που δε μ'αφήνει να ησυχάσω; Τα δάχτυλα της Επάρχου άγγιξαν το περιδέραιο στο λαιμό της, έτριψαν τα μικρά σμαράγδια. Μητέρα... η παλιά σου εχθρά με κατατρέχει, και δεν ξέρω προς τα πού να στραφώ, πώς να προστατευτώ. Από πού θα έρθει το επόμενο της χτύπημα; Καθοδηγήσέ με.

Η Φερνάλβιν άκουσε τον αέρα να κάνει τις φυλλωσιές των δέντρων του κήπου να θροϊζουν· τον άκουσε να σφυρίζει ανάμεσα από τους κορμούς· τον άκουσε ακόμα και να χαϊδεύει τις θείες λίθους που περιστοιχίζουν το Βωμό των Τριών Θεών· και τον αισθάνθηκε να παρασέρνει τα μαλλιά και το φόρεμά της, να τα κάνει ν'ανεμίζουν. Και το θεώρησε σημάδι βοήθειας από τους θεούς κι από τη νεκρή της μητέρα.

Καθοδηγήστε με!

Επουράνιε Βάνραλ, Ταχύβαμον Ζικαράθορ, Ευσπλαχνική Φιάρνυ, προφυλάξτε με από το δηλητήριο του μίσους, κι οξύνεται την όρασή μου να διακρίνω τα κρυφά.

Βήματα πίσω της, επάνω στο πλακόστρωτο της περιοχής του Βωμού.

Μικρά βήματα, που την πλησίαζαν.

Η Φερνάλβιν περίμενε, γονατισμένη, αλλά τα χέρια της τώρα έσφιγγαν τη λαβή του σπαθιού της, και το κορμί της ήταν τσιτωμένο: έτοιμο να πεταχτεί επάνω και να περιστραφεί. Τόσα χρόνια πολεμικής εκπαίδευσης δεν ξεχνιούνται εύκολα.

Τα βήματα είχαν πλέον έρθει πολύ κοντά.

Μια γυναίκα. Και νομίζω ότι ξέρω ποια.

Η Φερνάλβιν γύρισε, απότομα, βάζοντας την αιχμή του ξίφους της στο λαιμό της μητριάς της, προτού εκείνη προλάβει να βλεφαρίσει.

Τα μαύρα μάτια της Ρικέλθης γούρλωσαν, προς στιγμή. Ύστερα, επανήλθαν στο συνηθισμένο τους σχήμα. «Καλή μου Φερνάλβιν, τι κάνεις; Εγώ είμαι μονάχα...»

Ναι, γιατί ανησύχησα, σκέφτηκε η Έπαρχος, αλλά κατέβασε το ξίφος της από το λαιμό της μητριάς της.

«Ποιον περίμενες; Κανέναν κλέφτη;» ρώτησε η Ρικέλθη, υπομειδώντας, ενώ συλλογιζόταν: *Τελικά, το φίδι σε τρόμαξε περισσότερο απ'ό,τι είχα υπολογίσει. Αυτό μπορεί να αποδειχτεί καλό, ή κακό...*

«Προσευχόμουν,» αποκρίθηκε η Φερνάλβιν. «Και δεν ήξερα ποιος μπορεί να ήταν.» Όμως δεν έπεσες και πολύ έξω. Κλέφτης, ναι... είσαι, σίγουρα, κλέφτρα, γιατί αποζητάς να σφετεριστείς ετούτο το παλάτι, να πάρεις εκείνο που δε σου ανήκει. Ο πατέρας δεν έπρεπε ποτέ να σε είχε παντρευτεί! Τυφλός ήταν; «Ήρθες κι εσύ για να προσευχηθείς, Ρικέλθη;»

Το μειδίαμα της μητριάς της έγινε λεπτό επάνω στα βαμμένα χείλη της. «Δεν έχω ανάγκη από προσευχές, καλή μου.» Και πρόσθεσε, βαδίζοντας εντός της περιοχής που διέγραφαν οι θείες λίθοι: «Οι προσευχές είναι για τους απελπισμένους. Οι υπόλοιποι προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν την ευφυΐα τους, για να λύσουν τα προβλήματά τους.

»Ποιο είναι, λοιπόν, το πρόβλημα που απασχολεί εσένα, καλή μου;» Η Ρικέλθη ήθελε να κάνει την προγονή της να ταραχτεί περισσότερο από ό,τι ήταν ήδη, πράγμα που ίσως να τη βοηθούσε στα σχέδιά της· ίσως να της παρουσίαζε ευκαιρίες οι οποίες τώρα ήταν κρυμμένες. *Επιπλέον, αναρωτιέμαι αν θα μου μιλήσει για το φίδι, ή αν θα με κατηγορήσει ευθέως γι' αυτό.*

«Δεν έχω κανένα πρόβλημα,» είπε η Φερνάλβιν, αναρωτούμενη γιατί πάντοτε αισθανόταν πως οι ερωτήσεις της μητριάς της την έφερναν σε δύσκολη θέση. «Ορισμένοι προσευχόμαστε επειδή απλά το έχουμε ανάγκη, Ρικέλθη. Τώρα, θα σε παρακαλούσα να με αφήσεις στην προσευχή μου, η οποία δεν έχει ολοκληρωθεί.»

Θέλεις να το παίξεις σκληρή, ώστε... σκέφτηκε η Ρικέλθη, υπομειδώντας. Νομίζεις ότι αυτό το σπαθί στο χέρι σου σε κάνει δυνατή· νομίζεις ότι το περιδέραιο στο λαιμό σου –το περιδέραιο της Σερνάλβα– σου προσφέρει προστασία. Δε μπορείς να φανταστείς πόσο λάθος έχεις. Κανένας νεκρός δε δύναται να σε προστατέψει από τους ζωντανούς, Φερνάλβιν, και κανένας θεός.

«Καληνύχτα, τότε, καλή μου,» είπε. «Ελπίζω οι θεοί ν' απαντήσουν στο κάλεσμά σου.» Και έφυγε από τον χώρο του βωμού.

Ο άνεμος φύσηξε δυνατότερος από πριν. Το θρόισμα των φύλλων γέμισε τ'αφτιά της Φερνάλβιν.

Ρικέλθη, συλλογίστηκε, μάλλον, θα πρέπει εγώ να σε σκοτώσω πρώτη. Δεν υπάρχει άλλη λύση· δεν μπορεί να υπάρξει άλλη λύση. Δε θα σ'αφήσω να με καταστρέψεις και να καθαρχάξεις πράγματα

που δε σου ανήκουν. Μακάρι μόνο να είχα περισσότερους συμμάχους εδώ πέρα...

Η Ζιάθραλ βάδιζε μέσα στο παλάτι, έχοντας φύγει από το δωμάτιο όπου συνάντησε τον Ζάρναβ. Οι φλόγες των δαυλών τρεμόπαιζαν, καθώς ένας παγερός αέρας έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο στο βάθος· οι σκιές παιχνιδίζαν επάνω στους τοίχους, παίρνοντας παράξενα σχήματα. *Σαν τέρατα από παραμύθι, σαν παγανά, αράχνες, και φίδια—*

«Ζιάθραλ.»

Η Ζιάθραλ αναπήδησε και κοίταξε στα δεξιά της, όπου στεκόταν μια σκιερή φιγούρα στην αρχή ενός διαδρόμου κάθετου σ' αυτόν όπου η ίδια βάδιζε. «Π-ποιος είναι;»

«Εγώ είμαι, ανόητη,» είπε η Ρικέλθη. «Έλα.» Στράφηκε και προχώρησε μέσα στο μισοσκοτάδο.

Η Ζιάθραλ την ακολούθησε, μέχρι που σταμάτησαν μπροστά από ένα κλειστό, τζαμωτό παράθυρο, το οποίο κοίταζε βόρεια.

«Τι γίνεται με τον Πρίγκιπα; Τι σου είπε;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«...Πώς το ξέρεις ότι τον συνάντησα;» απόρησε η Ζιάθραλ.

«Μη με ρωτάς χαζά πράγματα. Απάντησέ μου.»

Η Ζιάθραλ έγλειψε τα χείλη, νευρικά. *Τι να της πω τώρα; Δεν είναι πλέον πρόθυμος να τη σκοτώσει τη σύζυγό του. Πώς άλλαξε έτσι;*

Η Ρικέλθη ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά (και ειρωνικά;). «Εξακολουθεί να βρίσκεται 'υπό την κυριαρχία' σου, καλή μου;»

«Κοίταξε, Ρικέλθη... το προσπαθώ, έτσι; Ο Ζάρναβ με θέλει κοντά του· μου το είπε.»

«Εξακολουθεί να βρίσκεται 'υπό την κυριαρχία' σου;» επέμεινε η Ρικέλθη. «Μη με κάνεις να ρωτήσω και *τρίτη* φορά.»

Η Ζιάθραλ έγλειψε ξανά τα χείλη της. «Ο Πρίγκιπας έχει τις αμφιβολίες του,» κατάφερε να πει. «Φοβάται να τη σκοτώσει. Είναι... είναι πολύ διστακτικός.»

«Δηλαδή, δεν πρόκειται να μας φανεί χρήσιμος,» συμπέρανε η Ρικέλθη, στενεύοντας τα μάτια.

«Δεν ξέρω... ίσως και να μας φανεί,» είπε γρήγορα η Ζιάθραλ.

«Τελικά, ήσουν μεγάλη απογοήτευση, καλή μου,» δήλωσε, ευθέως, η Ρικέλθη. «Εγώ σε βοήθησα, αλλά εσύ δε με βοηθάς, καθόλου...»

Η Ζιάθραλ νόμιζε ότι είχε δυσκολία να αναπνεύσει. Χρωστούσε το γάμο της στην πεθερά της· δεν είχε καμία αμφιβολία για τούτο. Αλλά την ενοχλούσε το πόσο εκμεταλλευόταν η Ρικέλθη το γεγονός! «Προσπαθώ. Αλλά, για την ώρα, δε νομίζω ότι θα καταφέρω να τον κάνω να ενεργήσει εναντίον της Φερνάλβιν. Είναι πολύ ταραγμένος, αναποφάσιστος... Όμως, με τον καιρό, ποτέ δεν ξέρεις· μπορεί ν'αλλάξει.»

«Αρκετά έχω περιμένει,» είπε η Ρικέλθη. Επιπλέον, –σκέφτηκε– σε δύο χρόνια ο Άνγκεδβαρ –ο γιος της Φερνάλβιν, που έφερε το όνομα του παππού του– θα μπορούσε να διοικήσει· επομένως, μόλις πέθαινε η μάνα του, η Επαρχεία της Έριγκ θα πήγαινε σ'εκείνον. Πράγμα που έκανε την κατάσταση ακόμα πιο πιεστική για τη Ρικέλθη. *Όχι, δεν μπορώ να περιμένω άλλο.* «Τώρα, απλά θα πρέπει να αλλάξουμε σχέδιο. Εξακολουθείς να είσαι στο πλευρό μου, Ζιάθραλ, ή, μήπως, πέρασες στο αντίπαλο στρατόπεδο;»

«Ποτέ δε θα σε πρόδιδα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ποτέ.»

«Χαίρομαι που το ακούω,» είπε η Ρικέλθη· *αλλά δεν είμαι σίγουρη αν ακούω αλήθεια ή ψέματα.*

«Τι θα ήθελες να κάνω;» ρώτησε η Ζιάθραλ. «Κατ'αρχήν, να συνεχίσω να συναντώ τον Ζάρναβ, ή να τον απομακρύνω;»

«Απομάκρυνέ τον, για λίγο,» πρόσταξε η Ρικέλθη, «και δες την αντίδρασή του.»

Κεφάλαιο 9

«Εσύ ξανά, Μάγε!»

Ο Βάνμιρ δε βγήκε καθόλου από το δωμάτιό του, όλη την ημέρα. Έμεινε μέσα, μελετώντας αδιάκοπα τη *Βίβλο της Μαντείας* του Ενρεβήλιου Ερημίτη Μίριλαν. Το μεσημεριανό του το έφερε μια υπηρέτρια, την οποία εκείνος ίσα που κατάλαβε, καθώς η κοπέλα διέσχισε τον ακατάστατο χώρο, προσέχοντας μη σκοντάψει, και ακούμπησε το δίσκο στο ξύλινο γραφείο όπου ο γιος του Άρχοντα Άραντιρ διάβαζε.

Ο Βάνμιρ έφαγε μηχανικά, συνεχίζοντας τη μελέτη του· και, όταν τα πιάτα και η κούπα άδειασαν, ο νεαρός Ωθράγκος δε μπορούσε να θυμηθεί ούτε τι είχε φάει ούτε τι είχε πει –και αράχνες να του είχαν φέρει, θα τις έτρωγε, δίχως να το προσέξει. Η *Βίβλος της Μαντείας* τον είχε απορροφήσει.

Ωστόσο, δεν έμεινε μέχρι το βράδυ καθισμένος στην ίδια θέση· πολλές φορές, σηκώθηκε από το γραφείο του, για να ψάξει στα ράφια, τα συρτάρια, τα μπαούλα, και τις κρύπτες του δωματίου, ώστε να βρει κάτι στο οποίο αναφερόταν το σύγγραμμα του Ερημίτη Μίριλαν, είτε επρόκειτο για κάποιο βοτάνι, είτε για κάποιο κομμάτι σπάνιο ξύλο, είτε για κεριά, είτε για σκόνες, είτε για αίμα σπάνιων πλασμάτων –ο Βάνμιρ είχε συγκεντρώσει άπειρα πράγματα εδώ· ούτε κι ο ίδιος δε θυμόταν, καλά-καλά, τι βρισκόταν πλέον στο δωμάτιό του. Και, καθώς έψαχνε να εντοπίσει εκείνο που ήθελε, καταριόταν ξανά και ξανά, ώσπου να το βρει, μουρμουρίζοντας: «Μα εδώ ήταν!» – «Πού στα χίλια-δύο βάραθρα είν'αυτό τώρα;» – «Το είχα αγοράσει ή δεν το είχα;...» – «Εκείνος ο ξεμαλλiάρης έμπορος τόχε φέρει –είμαι σίγουρος!...»

Όταν η νύχτα έπεσε, ο Άσιλθαρ ήρθε να τον επισκεφτεί, όπως ο ίδιος ο Βάνμιρ τον είχε προστάξει. Χτύπησε την πόρτα, μα κανείς δεν του απάντησε· ωστόσο, εκείνος μπήκε· άλλωστε, σκέφτηκε ότι ίσως ο μεγάλος του αδελφός να είχε λιποθυμήσει από την κούραση, ύστερα από όσα πέρασε στο υπόγειο, με το θηρίο. Στο εσωτερικό του δωματίου, βλεφάρισε, καθώς η ξαφνική αντανάκλαση τον τύ-

φλώσε. Ύψωσε το δεξί του χέρι, για να προστατέψει τα μάτια του, προσπαθώντας να συνηθίσει στην πανδαισία των χρωμάτων. Μήπως ο αδελφός του είχε καλέσει κάποιον εξώτερο δαίμονα;

«Κλείσε την πόρτα, Άσιλθαρ,» ακούστηκε η φωνή του Βάνμιρ.

Εκείνος υπάκουσε, κλείνοντας τη θύρα με τη φτέρνα, ενώ εξακολουθούσε να προσπαθεί να συνηθίσει στον αλλόκοτο φωτισμό. Το δωμάτιο ήταν τόσο ακατάστατο όσο πάντα, αλλά η ποικιλόχρωμη ακτινοβολία τού έδινε μια εξώκοσμη όψη· τα έπιπλα και τα πράγματα έμοιαζαν πιο σκοτεινά και, ίσως, διάφανα –σχεδόν αιθέρια. Επίσης, σχετικά πυκνός αρωματικός καπνός έβγαινε από τέσσερα ψηλά κεριά, τα οποία στέκονταν σε τέσσερα αντίστοιχα κηροπήγια, από χρυσό, άργυρο, ή κάποιο άλλο μέταλλο· ο Άσιλθαρ δε μπορούσε να διακρίνει, λόγω του φωτισμού. Όμως υπήρχε και κάτι που ήταν αδύνατον να μην προσέξει: Στο κέντρο των τεσσάρων κεριών βρισκόταν ένα ψηλό (ξύλινο; –ναι, ξύλινο πρέπει να ήταν) κάθισμα, με πλάτη και βραχιόνες, σαν θρόνος. Στο τέλος των βραχιόνων, κεφάλια ήταν σκαλισμένα, αντρικά ή γυναικεία· ο Άσιλθαρ δε μπορούσε να ξεχωρίσει τη φύση τους, πάντως τα μάτια τους ήταν κατάμαυρα, κι έμοιαζαν ζωντανά! Επάνω σ'αυτόν τον δαιμονικό θρόνο καθόταν ο αδελφός του, φορώντας έναν μακρύ, μαύρο χιτώνα και κουκούλα στο κεφάλι· τα δικά του μάτια γυάλιζαν μέσα στο πολύχρωμο φως.

«Είσαι έτοιμος;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

Ο Άσιλθαρ ένευσε, με τα μάτια γουρλωμένα και το στόμα μισάνοιχτο. «Ναι...»

«Τότε, σταμάτα να με κοιτάς έτσι και πλησίασε. Κάθισε σ'ετούτο το σκαμνί.» Ο Βάνμιρ έδειξε ένα σκαμνί κοντά στα πόδια του θρόνου του.

Ο Άσιλθαρ κάθισε. «Τι ρίχνει αυτό το παράξενο φως, Βάνμιρ;» ρώτησε. «Τι δυνάμεις επικαλέστηκες;»

«Δυνάμεις;» Ο Βάνμιρ γέλασε. «Απλά, έστησα χρωματικούς κρυστάλλους στα σωστά σημεία του δωματίου, έτσι ώστε ν'αντανακλούν το φεγγαρόφωτο και το φως των κεριών, και να δημιουργούν το αποτέλεσμα που βλέπεις.»

«Και τι τον θέλεις αυτό το φωτισμό;»

«Θα με βοηθήσει, ελπίζω.»

«Σε τι πράγμα.»

«Να εξίσταμαι.»

«Τι;» απόρησε ο Άσιλθαρ.

«Να πλησιάσω την Πρωτοπλασματική Μάζα και να κάνω τη μαντεία μου. Ξέχασες τι λέγαμε τις προάλλες;»

«Όχι. Τι πρέπει να κάνω εγώ, όμως;»

«Εσύ, αγαπητέ μου αδελφέ, απλά θα είσαι ο φρουρός μου.»

«Φρουρός;» έκανε ο Άσιλθαρ. «Και γιατί δεν κάλεσες κάποιον πολεμιστή του φρουρίου;»

«Γιατί, αν κάτι κακό μου συμβεί, ούτε τα όπλα ούτε οι πανοπλίες δε θα μπορούν να με σώσουν. Αλλά εσένα σε εμπιστεύομαι. Μη μ'απογοητεύσεις. Αν δεις ότι κάτι δεν πάει καλά –ότι σταματάει η αναπνοή μου, ότι φαίνεται να πνίγομαι, ότι χτυπιέμαι σπασμωδικά και δεν μπορώ να ξυπνήσω, ή τίποτα παρόμοια άσχημο–, ξύπνησέ με. Αμέσως. Χαστούκισέ με. Ή ρίξε λίγο από κείνο το νερό στο πρόσωπό μου, αν δεν πιάσει το χαστούκι.» Έδειξε μια κούπα γεμάτη με νερό, η οποία βρισκόταν δίπλα από το σκαμνί του Άσιλθαρ. «Λίγο, όμως.»

«Δεν είναι κανονικό νερό;»

«Όχι. Έχεις καμία ερώτηση;»

Ο Άσιλθαρ ανασήκωσε τους ώμους. «Δε νομίζω.»

«Ωραία. Ησυχία, τώρα.» Ο Βάνμιρ πήρε μερικά φύλλα από ένα βάλαντιο στη μέση του, και τα έβαλε στο στόμα, δαγκώνοντάς τα και γευόμενος την πικρή τους γεύση. Χαλάρωσε επάνω στο θρόνο μαντείας του, συνεχίζοντας να τα μασά, με αργές κινήσεις των σιαγόνων του.

Αφέθηκε ελεύθερος, φέρνοντας στο νου του το θηρίο των υπογείων, καθώς και όλη την τωρινή κατάσταση.

Άρχισε να χάνει την αίσθηση του χρόνου.

Ο αρωματικός καπνός των κεριών από λίπος μο σ'άρκι – το εξώκοσμο φως των χρωματικών κρυστάλλων – η δάφνη στο στόμα του...

...τον οδηγούσαν αλλού, έξω απ'το κορμί του, προς το Ένα, την Πρωτοπλασματική Μάζα....

Ένας αρχέγονος μη-λαβύρινθος απλώθηκε γύρω του, και ο Βάνμιρ αρπάχτηκε από ένα πρωτοπλασματικό νήμα, το νήμα της μαντείας του. Γύρω του μπορούσε ν'ακούσει φασαρία, όπως κάνει μια παχύρρευστη μάζα που αργοκινείται, όπως κάνει ένα κοιμισμένο ογκώδες

ον ανασαίνοντας αργά. Το Σύμπαν ανέπνεε γύρω από τον Βάνμιρ. Και τον καλούσε να γίνει ένα με το Ένα. Ο πειρασμός της Ένωσης ήταν μεγάλος.

Μα ο Ωθράγκος είχε διαβάσει γι' αυτό τον κίνδυνο στη Βίβλο της Μαντείας: Μην αφήσεις τον Πειρασμό της Ολοκλήρωσης να σε Φυλακίσει· θυμήσου το Δρόμο σου.

Αγνοώντας το Κάλεσμα, ο Βάνμιρ ακολούθησε το νήμα. Κι αισθάνθηκε ένα ανείπωτο ψύχος να τον κατακλύζει από παντού, σα νάχε, ξαφνικά, ταξιδέψει στα βασίλεια των Καρμών, στη Βόρεια Βάλγκριθμωρ. Όμως, ύστερα από λίγο (Λίγο; τι σημαίνει «λίγο» εδώ; αναρωτήθηκε), αντιλήφθηκε ότι δεν πήγαινε βόρεια, ούτε νότια, ούτε ανατολικά, ούτε δυτικά. Πήγαινε κάτω, στα απύθμενα βάραθρα του υπόγειου κόσμου, όπου νόμιζε ότι μπορούσε να νιώσει τους σταλαγμίτες και τους σταλακτίτες να τον γδέρνουν (Όμως: Μην πιστέψεις τις Ψευδαισθήσεις του Σώματος, έλεγε η Βίβλος της Μαντείας, γιατί είναι αναληθείς), ενώ στ' αφτιά του έρχονταν τα φτερουγίσματα και τα τσιρίγματα μυριάδων νυχτερίδων, τα γρυλίσματα των κάτω όντων, και οι φωνές των φυλών των ριβογκάμι.

Αλλά το νήμα τον οδηγούσε σ' ένα συγκεκριμένο σημείο, όπου μια οργισμένη παρουσία περίμενε. Και, σα να μπορούσε να διαπεράσει τα πέπλα του σκότους με τη ματιά του, ο Βάνμιρ είδε το θηρίο που είχε απαντήσει στο υπόγειο του φρουρίου. Το είδε να μαίνεται και να ξεσκίζει ένα θήραμα, με τα μπροστινά του νύχια: μια μεγάλη, νεκρή σαύρα. Όμως το θηρίο ήταν τυφλό, τα μάτια του καμένα, όπως επίσης και το τρίχωμα του κεφαλιού του.

Προτού προλάβει ο Βάνμιρ να δει περισσότερα, αισθάνθηκε το νήμα να τον τραβά, απότομα, προς μια κατεύθυνση που μπορούσε να ονομάσει μονάχα «πλάγια», η οποία ήταν, μάλλον, η κατεύθυνση της χρονορροής, όπως την έλεγε ο Ερημίτης Μίριλαν στο σύγγραμμά του.

Ο υπόγειος κόσμος κινήθηκε σαν κουρτίνα μπροστά από τον νεαρό Ωθράγκος, ή εκείνος κινήθηκε ορίζοντα σε σχέση με τον υπόγειο κόσμο. Πάντως, όπως και να είχε, το αποτέλεσμα ήταν ένα: ο Βάνμιρ βρέθηκε ξανά στο ίδιο μέρος. Όμως τώρα η σαύρα δεν υπήρχε πλέον και τα θηρία ήταν δύο: το τραυματισμένο και ένα άλλο, το οποίο ε-

κείνος δεν είχε ξαναντικρίσει. Το αλώβητο έμοιαζε να γλείφει τα καψίματα του πληγιασμένου, που έκλαιγε μέσα στο σκοτάδι.

Μετά, ο Βάνμιρ διέκρινε περικεφαλαίες επάνω στα κεφάλια των θηρίων: περικεφαλαίες από ένα αχνό, λευκό φως, που έμοιαζε να βρίσκεται πίσω από τον υπόγειο κόσμο, αλλά μπροστά από τη χρονορροή όπου ταξίδευε ο Ωθράγκος.

Άπλωσε το δεξί του χέρι και άγγιξε την περικεφαλαία στο κεφάλι του τραυματισμένου θηρίου—

Ένα καινούργιο νήμα, και αρίφνητες χρονοδιόδοι. Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε πάλι να παρασέρνεται. Η χρονορροή κύλησε, τόσο περδεμένα που εκείνος έχασε προς στιγμή τον προσανατολισμό του.

Βρέθηκε σε μια μεγάλη πεδιάδα— στη Στέπα! ήταν η Στέπα. Είδε μια σκηνή, της οποίας η κουρτίνα σηκώθηκε και ένας νεαρός βγήκε. Είχε μακριά καστανά μαλλιά, τα οποία έπεφταν ως τη μέση του, δεμένα αλογοουρά, ενώ φορούσε δερμάτινο χιτώνα. Γύρω του είχαν συγκεντρωθεί άλλοι.

Ποιμένες της Στέπας! συμπέρανε ο Βάνμιρ.

Ο νεαρός ύψωσε τα χέρια του και φώναξε: «Εκδίκηση! Εκδίκηση για τούτο! Οι Επίδοξοι Φονιάδες και οι Προστάτες τους θα πεθάνουν!»

Οι Ποιμένες άρχισαν να κραυγάζουν γύρω του, επιδοκιμαστικά.

Ξαφνικά, μια απόλυτη σιγή έπεσε. Οι Ποιμένες συνέχιζαν να κινούνται και ν'ανοιγοκλείνουν τα στόματά τους, μα τίποτα πλέον δεν ακουγόταν. Ούτε οι δικές τους φωνές, ούτε η φωνή του νεαρού.

Και μονάχα μια γυναίκα ξεχώριζε ανάμεσά τους, όπως ένας κανονικός άνθρωπος ξεχωρίζει ανάμεσα στις άψυχες μαριονέτες. Είχε μαύρα, σγουρά μαλλιά, και ήταν ντυμένη μόνο με μια μακριά περισκελίδα και έναν μελανόχρωμο στηθόδεσμο, ενώ μια κάπα βρισκόταν στους ώμους της, χαλαρά δεμένη. Σε σχέση με τους υπόλοιπους Ποιμένες τα ρούχα της ήταν πολύ ελαφριά.

Δεν ήταν Ποιμένας.

Πρέπει να είναι Καρμώζ! σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Μία Καρμώζ ανάμεσα στους Ποιμένες της Στέπας. Δεν καταλαβαίνω...

Η γυναίκα πήρε ένα σακούλι στα χέρια της, το ταρακούνησε, και το άδειασε στην άμμο, χύνοντας κοκάλα και αίμα.

Μετά, τα μάτια της στράφηκαν προς τον Βάνμιρ, και στένεψαν, γυαλίζοντας στο λυκόφως.

«...Μάγε...!» άρθρωσε.

Και ένας βρυχηθμός αντήχησε από το πέρας. Κάνοντας ολάκερη τη χρονορροή να τριζει.

Ο Βάνμιρ είδε ένα θηρίο να ξεπροβάλει μέσα από τις Στέπες, ένα μονόφθαλμο θηρίο, ψηλό όσο τα τείχη του κάστρου Ράλτον –είναι το Θηρίο!–, πίσω από το οποίο προέλαυνε ένας ολόκληρος στρατός Ποιμένων, ενώ δύο άλλα μικρότερα θηρία –ένα τυφλωμένο και καμένο, και ένα αλώβητο– έτρεχαν δεξιά κι αριστερά του. Στα κεφάλια τους υπήρχαν οι περικεφαλαίες που είχε δει ο Βάνμιρ στον υπόγειο κόσμο, αλλά τώρα μπορούσε, επίσης, να δει παρόμοιες περικεφαλαίες και στα κεφάλια δύο άλλων: δύο Ποιμένων. Ο ένας ήταν ο καστανομάλλης νεαρός που είχε βγει από τη σκηνή, και ο δεύτερος μια κοπέλα, καστανομάλλα κι αυτή, και περίπου της ίδιας ηλικίας. Η γυναίκα των Καρμώζ καθόταν επάνω στο κεφάλι του Θηρίου, αλλά ο Βάνμιρ νόμιζε πως δεν το εξουσίαζε· νόμιζε πως εκείνο την εξουσίαζε.

Τι παράξενο... Πώς μπορούσε να την εξουσιάζει ένα θηρίο; Και ποια ήταν η γυναίκα; Πώς είχε έρθει εδώ;

Ο Βάνμιρ ένιωσε να υψώνεται στον ουρανό· και, ατενίζοντας τον Στρατό του Θηρίου αφ'ύψηλού, αντιλήφθηκε πως προέλαυνε προς τα νότια: προς το κάστρο Ράλτον!

Το Θηρίο επιστρέφει!

Ναι, η αντίμαχός μου φαίνεται πως επιστρέφει... ακούστηκε μια ακαθόριστη φωνή από το πουθενά.

Ποιος είσαι εσύ; απαίτησε ο Βάνμιρ.

Η Καρμώζ, που καβαλούσε το Θηρίο, ύψωσε το κεφάλι, και τα μάτια της τον ατένισαν, καθώς εκείνος ίπτατο ανάμεσα στα σύννεφα.

«Εσύ ξανά, Μάγε!» φώναξε.

Κρύψου, είτε η Φωνή. Η παρουσία σου είναι πολύ φανερή, νεαρέ φύλακα. Και ο Βάνμιρ αισθάνθηκε αόρατα χέρια να τον τραβάνε μακριά. Από κάτω του άκουσε το βρυχηθμό του Θηρίου. Άλλοτε να μάχεσαι, άλλοτε να προετοιμάζεσαι, άλλοτε να κρύβεσαι. Αλλά πάντοτε να φρουρείς.

Ποιος είσαι; Άσε με να φύγω! Ο Βάνμιρ συνέχισε να παλεύει, καθώς η εικόνα του Στρατού του Θηρίου χανόταν από μπροστά του και αντικαθίστατο από σύννεφα και ακαθόριστες μορφές.

Η Μάζα άρχισε να αναπνέει.

«ΑΣΕ ΜΕ!»

«Βάνμιρ!»

Νερό στο πρόσωπό του. Καυτό νερό που τον τοιμπούσε.

Ο Βάνμιρ άνοιξε τα μάτια, για να βρεθεί πίσω, στο δωμάτιό του, στο φρουρίο Ράλτον. Εμπρός του στεκόταν ο Άσιλθαρ, κρατώντας στο ένα χέρι την κούπα με το καρυκευμένο νερό.

«Είσαι καλά;» ρώτησε.

Ο Βάνμιρ κατένευσε, βαριανασαίνοντας. Θα δεχτούμε επίθεση, σύντομα, σκέφτηκε. Από κάτι που αμφιβάλλω αν ακόμα κι ο πατέρας θα μπορεί ν'αντιμετωπίσει. Ποια ήταν αυτή η Καρμώζ ανάμεσα στους Ποιμένες; Και εκείνες οι περικεφαλαίες... κάπως, τα δύο μικρότερα θηρία συνδέονται με την κοπέλα και το νεαρό. Όλοι είναι εχθροί... μα έχουμε κι έναν σύμμαχο, φαίνεται—

«Βάνμιρ, μ'ακούς;»

Ο Βάνμιρ βλεφάρισε.

«Μίλα: μ'ακούς;»

«Ναι, Άσιλθαρ, σ'ακούω.»

«Τι συνέβη εκεί... εκεί όπου ήσουν;» Ο Άσιλθαρ μπορούσε να δει ότι η έκφραση του Βάνμιρ ήταν χλομή, πιο χλομή από τότε που είχε ξυπνήσει στο δωμάτιό του, ύστερα από τη μάχη στο υπόγειο. Κάτι πρέπει να τον είχε ανησυχήσει ιδιαίτερα· τα μάτια του έμοιαζαν ν'ατενίζουν κάπου αλλού. Ο Άσιλθαρ αναρωτιόταν αν ο αδελφός του είχε επιστρέψει ολικά στον πραγματικό κόσμο, ή αν ήταν ακόμα εκεί όπου είχε πάει.

«Πρέπει να σκεφτώ,» είπε ο Βάνμιρ, καθώς σηκωνόταν από το θρόνο του.

«Να σκεφτείς; Τι να σκεφτείς, δηλαδή;»

Ο Βάνμιρ βάδισε μέχρι το γραφείο του, φτύνοντας τα φύλλα δάφνης που είχε μασήσει. Πόσο διψάω... σκέφτηκε, και πόσο ζαλισμένος νιώθω... Κάθισε βαριά στην πρώτη καρέκλα που βρήκε μπροστά του, βγάζοντας τη μαύρη κουκούλα απ'το κεφάλι του. Έτριψε τα μάτια, προσπαθώντας να συνέλθει. Οι καταραμένοι κρύσταλλοι! θα με

ξανακοιμήσου... «Άσιλθαρ, βγάλε τους κρυστάλλους από τις θέσεις τους· σβήσε τα αρωματικά κεριά.»

Ο Άσιλθαρ υπάκουσε. Πλησίασε τον έναν από τους κρυστάλλους, με μισόκλειστα μάτια, γιατί το φως του τον ενοχλούσε από τόσο κοντά. Τον μετακίνησε. Ο παράξενος φωτισμός διαλύθηκε, σα να μην ήταν παρά μια ψευδαίσθηση.

Ο Άσιλθαρ βλεφάρισε, προσπαθώντας να συνηθίσει σ' αυτή την καινούργια, μη-υπνωτική κατάσταση. Πλησίασε, ένα-ένα, τα αρωματικά κεριά και τα έσβησε, με την τοιμπίδα. Σκοτάδι έπεσε, το οποίο διαλυόταν μονάχα από το φεγγαρόφωτο.

Ο Βάνμυρ άναψε μια λάμπα λαδιού που βρισκόταν κοντά του.

«Τι θέλεις να κάνω τώρα;» ρώτησε ο Άσιλθαρ.

«Να φύγεις. Πρέπει να σκεφτώ.»

«Τι να σκεφτείς;» επανέλαβε ο μικρός του αδελφός.

Ο Βάνμυρ τον λοξοκοίταξε, υπομειδώντας. «Ορισμένες φορές, μερικοί άνθρωποι το κάνουν κι αυτό, ξέρεις; σκέφτονται,» είπε. «Τώρα, εξαφανίσου!»

Ο Άσιλθαρ τον ατένισε, διστακτικά.

Ο Βάνμυρ αναστέναξε. «Τι είναι, μπασμένο;»

«Δε μου φαίνεται καλά.»

«Δεν είμαι καλά. Έχω πολλά πράγματα να σκεφτώ.»

«Τι είδες;» τον ρώτησε ο Άσιλθαρ.

Αν του το πω, ως την αυγή, θα το έχει μάθει ο λάκερο το φρούριο, συλλογίστηκε ο Βάνμυρ. Βέβαια, μάλλον, πρέπει να το μάθει όλο το φρούριο, αν πρόκειται να δεχτούμε επίθεση... Από την άλλη, όμως, αυτή δεν θα είναι μια κανονική επίθεση. Πρέπει να βάλω τα πράγματα σε μια σειρά, να δω πώς θα αντιμετωπίσουμε τον κίνδυνο. Και το πρωί, θα μιλήσω στον πατέρα.

«Κάνε μου μια χάρη, Άσιλθαρ: φέρε μου κάτι να φάω.»

«Γιατί δε μου λες τι είδες;» απαίτησε εκείνος.

«Επειδή πρέπει κι εγώ να σκεφτώ, για να το καταλάβω, εντάξει;»

Ο Άσιλθαρ ένευσε. «Εντάξει. Πάω να σου φέρω κάτι να φας.» Και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο Βάνμυρ ξεφύσησε. Σηκώθηκε από το γραφείο του, πλησίασε το παράθυρο, και το άνοιξε, για να μπει καθαρός αέρας στον χώρο.

Ο βρυχηθμός της Λα-Κάρχ'νι αντήχησε μέσα στη νύχτα.

Αλλά στο μυαλό της Μάντισσας αντήχησε διπλά και τριπλά, σα να προερχόταν από τα τρίςβαθα κάποιου ανήλιαγου σπηλαίου.

Η γυναίκα σηκώθηκε από την πέτρα όπου καθόταν και βάδισε, διασχίζοντας τον καταυλισμό των Ποιμένων και προχωρώντας επάνω στην άμμο της Στέπας, προς το Βορρά.

Πίσω της, ο Φύλαρχος Κάρντου και το κοπάδι του την κοιτούσαν από μακριά· κανένας τους δεν κινήθηκε για να την ακολουθήσει.

Ένας κρύος άνεμος ερχόταν από τα βόρεια, παίρνοντας την κάπα της Μάντισσας και κάνοντάς τη ν'ανεμίζει. Ο αέρας ήταν αρκετά ευχάριστος, δροσερός· ωστόσο, η ζέστη εξακολουθούσε να είναι μεγάλη σε τούτα τα μέρη.

Η Λα-Κάρχ'νι φάνηκε να έρχεται, τρέχοντας. Το έδαφος τρανταζόταν από τα βήματά της· το τρίχωμά της ανέμιζε· το μοναδικό της μάτι στραφτάλιζε στο φεγγαρόφωτο.

Η Μάντισσα στάθηκε ακίνητη, περιμένοντάς τη να ζυγώσει.

Αρκετά μέτρα πίσω της, οι Ποιμένες κράτησαν την αναπνοή τους, αντικρίζοντας τη Θηριώδη Θεά.

Η Λα-Κάρχ'νι σταμάτησε μπροστά από τη Μάντισσα, κάνοντας τη μαυρομάλλα γυναίκα να μοιάζει ασήμαντη εμπρός της.

Η Καρμώζ υποκλίθηκε, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος. Η Θεά γρύλισε, επιδοκιμαστικά, στέλνοντας ψυχικά κύματα γύρω της, τα οποία έλεγαν στη Μάντισσα ότι η Κυρά της ήταν ακόμα εξοργισμένη, μα και πρόθυμη να πολεμήσει, γιατί αισθανόταν τον αρχαίο της εχθρό να κινείται κάπου στο Νότο.

Αναρωτιέμαι πώς τα ξέρει όλα τούτα, σκέφτηκε η Μάντισσα. Τι είδους αισθήσεις έχει στη διάθεσή της; Σίγουρα, εκατό φορές ισχυρότερες από αυτές των τηλαισθητικών Σάνγκτου και Βιάργκι...

Ο ρόλος, όμως, της Μάντισσας δεν ήταν να ρωτά· ήταν να πιστεύει. –Μια εντολή της Θεάς, η οποία πέρασε σαν ψυχικό κύμα στο συνειδητό της Καρμώζ.

«Πότε θ'αρχίσουμε την επίθεση, Μεγάλη Κυρά;»

Με την αυγή, θα άρχιζαν να ταξιδεύουν νότια, προς το κάστρο των Ωθράγκος.

«Τα Τέκνα σου, θα μας ακολουθήσουν;»

Θα τους ακολουθούσαν. Οι τηλαισθητικοί θα τα καλούσαν στο πλευρό τους. Ετούτη τη φορά, ο εχθρός της, και η ενσάρκωση αυτού, η οποία της είχε τυφλώσει το ένα μάτι, θα στέλνονταν στον αιώνιο θάνατο.

«Μεγάλη Κυρά,» ψιθύρισε η Μάντισσα, ατενίζοντας το πρόσωπο της *Λα-Κάρχ'νι*, που πυργωνόταν πάνωθ'εν της. «Γιατί μ'έφερεις εδώ;»

Καμία απάντηση.

Κεφάλαιο 10

Σχέδια και Απαγορεύσεις

Ο Βάνμιρ σκεφτόταν για πολλή ώρα, καθώς έτρωγε. Σκεφτόταν για ακόμα περισσότερη ώρα, όταν τελείωσε το φαγητό του. Ύστερα, κοιμήθηκε για σαφώς λιγότερη ώρα από ό,τι σκεφτόταν. Ξύπνησε νωρίς, από ένα αγχώδες όνειρο. Και άρχισε πάλι να σκέφτεται, καθώς ο ήλιος υψωνόταν από την ανατολή, λούζοντας τις πέτρες του μουντού κάστρου Ράλτον.

Ο Βάνμιρ νόμιζε πλέον πως είχε ένα σχέδιο στο μυαλό του. Μα δεν ήταν σίγουρος ότι θα μπορούσε να το εφαρμόσει. Και –το σημαντικό– δεν ήταν σίγουρος ότι ο πατέρας του θα το δεχόταν. Ωστόσο, αισθανόταν ότι έπρεπε να του μιλήσει επείγοντως. Δεν ήξερε σε πόσο καιρό θα γινόταν η επίθεση από το Στρατό του Θηρίου, αλλά, λογικά, δε θα αργούσε. *Και δε νομίζω ότι είμαστε σε θέση να αντιμετωπίσουμε έναν τέτοιο εχθρό. Ο πατέρας είχε, παλιότερα, νικήσει το Θηρίο, μα θα τα καταφέρει ξανά; Εξάλλου, τώρα δεν έρχεται μόνο: έχει έναν ολόκληρο στρατό Ποιμένων μαζί του, και άλλα δύο μικρότερα θηρία, επίσης... κι εκείνο τον νεαρό και την κοπέλα, οι οποίοι, μάλλον, έχουν κάποιο τηλεπαθητικό σύνδεσμο μ'αυτά... Ο Βάνμιρ δεν μπορούσε να εξηγήσει αλλιώς τις αιθέριες περικεφαλαίες που είχε δει.*

Και είναι, φυσικά, και η γυναίκα των Καρμών. Παρ'όλες του τις σκέψεις, δεν είχε βρει καμία απάντηση γι'αυτό το μυστηριώδες πλάσμα –ίσως πιο μυστηριώδες κι από το Θηρίο ακόμα! Γιατί είχε έρθει εδώ; Πώς την εξουσίαζε το Θηρίο; Τι θέση είχε ανάμεσα στους Ποιμένες; Μήπως ήταν εκείνη που τους οδηγούσε; Άλλωστε, το Θηρίο – μάλλον– δεν μπορούσε να τους μιλήσει το ίδιο, επομένως τη χρειαζόταν. Σωστά;

Δεν ξέρω, μα το Μαύρο Άνεμο! γρύλισε εντός του ο Βάνμιρ, κάνοντας πέρα-δώθε μέσα στο αιωνίως ακατάστατο δωμάτιο, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω από την πλάτη του και κλοτσώντας, πού και πού, κανένα πράγμα που βρισκόταν στο πάτωμα –κάτι το οποίο εκείνος, σε αντίθεση με τον πατέρα του, δεν έκανε ποτέ, εκτός από όταν ήταν

πολύ, πολύ ταραγμένος. *Πώς να σχεδιάσω, ενώ δεν ξέρω τις δυνάμεις του εχθρού μου; Η Καρμώζ μπορεί να διαλύσει όλο μου το σχέδιο, επειδή απλά παρέβλεπα μια «λεπτομέρεια»... Κι αυτό δεν είναι καθόλου απίθανο να συμβεί· καθόλου, μα καθόλου, απίθανο. Ο Βάνμιρ κούνησε το κεφάλι, στρεφόμενος απότομα, και κάνοντας το μαύρο του χιτώνα ν'ανεμίσει. Ένα φιαλίδιο ανατράπηκε, μα ο νεαρός Ωθράγκος δεν γύρισε για να του ρίξει ούτε μια ματιά. Το κρυστάλλινο δοχείο έπεσε στο πάτωμα, άνοιξε, και ένα δεκαεξάποδο έντομο βγήκε από μέσα, τρέχοντας να κρυφτεί κάτω από ένα πεταμένο βιβλίο, που σχημάτιζε ένα σπηλαιώδες Λ, στη θέση όπου βρισκόταν. Η Καρμώζ με είδε! Με είδε να την παρακολουθώ μέσα στο Χρόνο. Πρέπει να έχει αξιοσημείωτες δυνάμεις· πρέπει να γνωρίζει απόκρυφες τέχνες, άγνωστες σε μένα.*

Ωστόσο, δεν μπορώ να μείνω με σταυρωμένα χέρια. Θα πάω να του μιλήσω. Πρέπει ως τώρα να έχει επιστρέψει. Ο Βάνμιρ άνοιξε την πόρτα και βγήκε απ'το δωμάτιό του.

Τα πρωινά, ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ πήγαινε να προσευχηθεί στον ναό του Ούργκολ, έξω από το φρούριο Ράλτον. Μάλιστα, τον είχαν δει να πηγαίνει εκεί ακόμα και όταν έβρεχε, πράγμα το οποίο δε συνέβαινε και πολύ συχνά τόσο κοντά στη Μεγάλη Στέπα. Ο πατέρας του Βάνμιρ γονάτιζε ανάμεσα στις πέντε αρχαϊκές κολόνες, μπροστά από τον βωμό του Αρχαιοφύλακα, ακουμπώντας τα χέρια στη λαβή του ξίφους του, και προσευχόταν, σιωπηλά. Ύστερα από την προσευχή του, σηκωνόταν –με κάποια δυσκολία, λόγω του ακρωτηριασμένου δεξιού του ποδιού– και έμπαινε στο φρούριο, πηγαίνοντας στη μεγάλη αίθουσα και στο θρόνο του. Εκεί όπου τώρα τον συνάντησε ο Βάνμιρ.

Ο Άρχοντας Άραντιρ είχε μόλις μπει στο κεντρικό δωμάτιο του φρουρίου, το οποίο ήταν άδειο, εκτός από τον μαυροντυμένο του γιο, που είπε αργά: «Καλημέρα, πατέρα. Πρέπει να μιλήσουμε για ένα πλέον σημαντικό θέμα.»

«Βάνμιρ,» αποκρίθηκε ο Άρχοντας, σταματώντας να βαδίζει. «Καλημέρα. Χαίρομαι που σε βλέπω καλύτερα. Αν και μου φαίνεσαι...» Συνοφρυώθηκε. «Σαν να μην κοιμήθηκες και πολύ απόψε.»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Πράγματι, δεν κοιμήθηκα πολύ. Είχα άλλες ασχολίες.»

Ο Άραντιρ κάθισε σε μια από τις ξύλινες καρέκλες του τραπεζιού, αναστενάζοντας. «Όπως;»

«Συνέβη τίποτα στα υπόγεια του φρουρίου μας, ύστερα από τη μάχη με το θηρίο;» θέλησε να μάθει ο Βάνμιρ.

Τα φρύδια του πατέρα του έσμιζαν, ενοχλημένα. «Πότε θ' αρχίσεις ν' απαντάς σ' αυτό που σε ρωτάω;» μούγκρισε.

«Θα απαντήσω,» είπε ο Βάνμιρ. «Αλλά πρέπει, πρώτα, να ξέρω αν συνέβη κάτι.»

Ο Άραντιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, τίποτα δε συνέβη. Θα έπρεπε; Έχεις κάποια υποψία;»

«Χτες βράδυ, πατέρα, χρησιμοποίησα τις μαντικές μου ικανότητες—»

«Τις ποιες;»

«Τις μαντικές μου ικανότητες,» επανέλαβε ο Βάνμιρ. «Όστε να συλλέξω πληροφορίες για τους εχθρούς μας.»

Ο Άραντιρ ακούμπησε το γενειοφόρο του σαγόνι στη γροθιά του. «Και τι σου αποκάλυψαν οι... μαντικές σου ικανότητες;»

«Ότι θα δεχτούμε επίθεση από το Στρατό του Θηρίου.»

Τα μάτια του Άραντιρ στένεψαν. «...Ποιου θηρίου;»

«Του *Θηρίου*,» τόνισε ο Βάνμιρ. «Εκείνου που πολέμησες πριν από χρόνια. Το είδα, πατέρα, και ήταν πράγματι πανύψηλο, σαν τους τοίχους του κάστρου. Επίσης, είχε ένα μάτι.»

Ο Άραντιρ φάνηκε οργισμένος από τούτα τα νέα. Όμως στον γιο του έμοιαζε σα να προσπαθούσε να κρύψει τον τρόπο του πίσω από την οργή του: μια ψεύτικη, ίσως στημένη οργή, ή μια οργή ανάμικτη με φόβο, αλλά σίγουρα όχι καθαρή. «Πώς στο Μαύρο Άνεμο τα είδες όλ' αυτά;» απαίτησε, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Από πού τα είδες;»

«Είναι δύσκολο να σου εξηγήσω,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Τα είδα σαν... σαν μέσα σε όνειρο. Αλλά δεν ήταν όνειρο· ήταν μαντεία. Το Θηρίο προετοιμάζεται, και ο στρατός του σύντομα θα βρίσκεται εδώ—»

«Οι δαίμονες της Στέπας να το πάρουν!» γρύλισε ο Άραντιρ, βαδίζοντας εκνευρισμένα μέσα στη μεγάλη αίθουσα. «Γιατί έρχεται τώρα; Εκδίκηση είναι που θέλει; Και τι σχέση είχε το άλλο, το μικρό θηρίο μαζί του;»

«Υπάρχουν δύο τέτοια, μικρά θηρία, πατέρα,» τον πληροφόρησε ο Βάνμιρ, «και είναι τηλεπαθητικά συνδεδεμένα με δύο Ποιμένες της Στέπας.»

«Δηλαδή, και οι Ποιμένες της Στέπας θα μας πολιορκήσουν;»

«Ναι. Τι νόμιζες πως ήταν ο Στρατός του Θηρίου που σου ανέφερα;»

«Βάνμιρ, είσαι σίγουρος ότι δεν τα βγάζεις όλα τούτα από τη φαντασία σου;» Ο Άραντιρ τον ατένισε διαπεραστικά.

Ο γιο του δε βλεφάρισε. «Απόλυτα σίγουρος, πατέρα.»

«Πες μου, τότε, το εξής: Γιατί το ένα από τα μικρά θηρία κυνηγούσε τους *ριβογκάμι* που έφερες εδώ; Μήπως, τελικά, αυτοί είναι που μας προκαλούν όλα τούτα τα προβλήματα;»

Πράγματι, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, *γιατί τους κυνηγούσε*; Το μυστήριο ολοένα και μεγάλωνε! «Για να πω την αλήθεια, δεν έχω ιδέα γιατί το μικρό θηρίο ήθελε τους *ριβογκάμι* νεκρούς. Ούτε μπορώ να το εξηγήσω.»

«Δε σ'το αποκάλυψε η μαντεία σου;»

«Προφανώς, όχι.»

«Αν τους διώξουμε από δω, θα επιτεθεί το Θηρίο;» έθεσε το ερώτημα ο Άρχοντας-Φύλακας Άραντιρ.

Καλή ερώτηση... «Ούτε κι αυτή την απάντηση έχω, πατέρα,» παραδέχτηκε ο Βάνμιρ.

«Τότε, τι να τις κάνω τις μαντείες σου;» μούγκρισε ο Άραντιρ, και πήγε να καθίσει στο θρόνο του. «Τουλάχιστον, ξέρεις με πόσους θα έχουμε να κάνουμε; Πόσο μεγάλος σου φάνηκε ο Στρατός του Θηρίου;»

«Δεν μπορώ να πω ακριβώς· ήταν σαν όνειρο—»

«Πάλι τα ίδια!»

«Όμως,» είπε, έντονα, ο Βάνμιρ, αρχίζοντας να εκνευρίζεται με την αχαριστία του πατέρα του (*Γιατί ποτέ δε με παίρνει στα σοβαρά, να τον πάρει και να τον σηκώσει;*), «ξέρω ότι δεν ήταν μικρός στρατός. Κι επίσης, είχε... μυστηριώδεις συμμάχους.»

«Μυστηριώδεις συμμάχους;» Ο Άρχοντας έμοιαζε να χάνει την υπομονή του, με κάθε ακαθόριστη φράση του γιου του.

«Ήδη σου μίλησα για τους δύο Ποιμένες που έχουν τηλεπαθητικό σύνδεσμο με τα μικρά θηρία—»

«Τι είναι ο τηλεπαθητικός σύνδεσμος, Βάνμιρ;»

«Μάλλον, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί τους, χωρίς να είναι κοντά. Είδα περικεφαλαίες επάνω στα κεφάλια τους, πατέρα, αιθέριες περικεφαλαίες, που τους συνέδεαν.»

«Αυτά είναι παραφροσύνες!» μούγκρισε ο Άραντιρ. Και ρώτησε, σα να ήθελε να τελειώνει με το γιο του: «Τι άλλο είδες;»

«Μια γυναίκα της φυλής των Καρμώζ. Ήταν μαζί με τους Ποιμένες, και καβαλούσε το Θηρίο, το οποίο την εξουσίαζε.»

«Μια Καρμώζ σε τούτα τα μέρη; Ξέρεις από πότε έχουμε να δούμε Καρμώζ εδώ;»

«Όχι,» απάντησε ο Βάνμιρ. «Ούτε και κανείς άλλος.»

«Ακριβώς,» είπε ο Άραντιρ. «Οι Καρμώζ δεν κατεβαίνουν και πολύ συχνά από τα παγωμένα τους βασίλεια, παρά μονάχα για να εμπορευτούν με τους νοτιότερους λαούς.»

«Τα γνωρίζω όλα τούτα, πατέρα,» τον διαβεβαίωσε ο Βάνμιρ. «Ωστόσο, είμαι βέβαιος πως η γυναίκα ήταν Καρμώζ. Και με είδε, δύο φορές: μία όταν παρακολουθούσα την κατασκήνωση των Ποιμένων, και μία όταν ο Στρατός του Θηρίου ερχόταν νότια.»

Ο Άραντιρ κούνησε το κεφάλι, μπερδεμένος και εκνευρισμένος. «Νομίζεις ότι αυτό που λες βγάζει νόημα; Πόση ώρα τούς παρακολουθούσες;»

«Δεν έχει σημασία πόση ώρα τούς παρακολουθούσα,» εξήγησε ο Βάνμιρ. «Σημασία έχουν οι χρονορροές που ακολούθησα. Δεν τους είδα μονάχα σε μία χρονική στιγμή, αλλά σε διάφορες.»

«Αυτά τα πράγματα μού φαίνονται πολύ παράξενα, Βάνμιρ, ακόμα και για σένα,» είπε ο Άραντιρ.

«Ωστόσο, είναι αληθινά· όπως αληθινός είναι και ο Στρατός του Θηρίου. Πώς σκέφτεσαι να τον αντιμετωπίσεις, πατέρα;»

Μια συλλογιστική μάσκα κάλυψε το πρόσωπο του Άρχοντα Άραντιρ, ο οποίος είπε: «Κατ'αρχήν, θα πρέπει να στείλουμε ταχυπούς, νομίζω, στα άλλα συνοριακά φρούρια και στην Έριγκ—»

«Κι αν δε φτάσουν εγκαίρως; Ή, αν δε φτάσει εγκαίρως η βοήθεια από τα άλλα φρούρια ή—»

«Έχεις κάποια καλύτερη ιδέα;»

«Ναι.»

Από την όψη του Άρχοντα Άραντιρ, ο Βάνμιρ δεν μπορούσε να κρίνει αν ο πατέρας του είδε θετικά ή αρνητικά αυτή του την απάντηση. Τα μάτια του έμοιαζαν να περιέχουν θαυμασμό και επιφυλακτικότητα, συγχρόνως. *Γι'ακόμα μια φορά, δε μ'εμπιστεύεται...*

«Ας ακούσουμε την ιδέα σου, λοιπόν.»

«Δεν είναι απλώς μια ιδέα,» δήλωσε ο Βάνμιρ· «είναι ένα ολόκληρο σχέδιο δράσης.»

«Όχι, Βάνμιρ! Αποκλείεται!» απάντησε ο Άρχοντας Άραντιρ, όταν ο γιος του είχε ολοκληρώσει τις σκέψεις του. «Δεν πρόκειται να βασισιτώ στις αλχημείες σου! Δεν πρόκειται να ριψοκινδυνέψω την ασφάλεια του Βασιλείου με τέτοια... τέτοια *τεχνάσματα!*»

«Μα, πατέρα, τι έχεις να χάσεις;» είχε αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Μπορούμε να κάνουμε όλα τα άλλα και αυτό, μαζί. Ίσως το σχέδιό μου να *σώσει*, τελικά, το Ράλτον και το Βασίλειο!»

«Δεν ξέρεις τι λες τώρα! Δεν το συζητάω άλλο!» Ο Άραντιρ είχε κουνήσει το χέρι του απότομα, σα να τον πρόσταζε, εμμέσως, να φύγει. «Θα προετοιμαστούμε όπως προετοιμάζεται ένας *στρατός*, και θα καλέσουμε και βοήθεια.»

«Και θα σκοτωθείτε όλοι!» γρύλισε ο Βάνμιρ, τώρα που βρισκόταν πίσω, στο δωμάτιό του. Εκτόξευσε ένα φίλτρο φολιδοφυΐας επάνω στο τζάκι, κάνοντας το να θρυμματιστεί· ένα μικρό, πρασινόχρωμο σύννεφο υψώθηκε και, γρήγορα, διαλύθηκε. «Δε μπορείτε να πολεμήσετε το Θηρίο με κανονικά όπλα· είναι αδύνατον! Δεν έμαθες τίποτα, πατέρα, από την προηγούμενη φορά; Τότε, ήταν *μόνο* του και παραλίγο να διαλύσει όλο σου το στρατό· τώρα, τι θα γίνει; Ε;»

Πάψε να παραμιλάς! πρόσταξε τον εαυτό του, καθώς έκανε πέρα· δώθε μέσα στο δωμάτιο. *Πάψε να παραμιλάς, και σκέψου! Ηρέμησε και σκέψου.*

Κάθισε στο γραφείο.

Ο Βάνμιρ είχε, προς στιγμήν, πιστέψει ότι τα πράγματα ανάμεσα σ'εκείνον και τον πατέρα του θα άλλαζαν. Όταν ο Άρχοντας Άραντιρ είχε έρθει να του μιλήσει, ύστερα από τη μάχη στο υπόγειο, έμοιαζε διαφορετικός από τις άλλες φορές... η συμπεριφορά του ήταν διαφορετική. *Έμοιαζε να μ'εκτιμά περισσότερο από ποτέ άλλοτε.*

Ωστόσο, αυτό δεν είχε κρατήσει για πολύ, γιατί ο Άρχων-Φύλαξ του Ράλτον είχε απορρίψει, αμέσως και απερίφραστα, το σχέδιο του γιου του. *Φοβάται εκείνο που δεν μπορεί να καταλάβει, πανάθεμά τον! Και δε φαίνεται πως είναι δυνατόν να του αλλάξω γνώμη...*

Τι του έμενε για να κάνει;

Ίσως θα ήταν καλύτερα ν'αφήσω τα πράγματα να κυλήσουν από μόνα τους, συμπέρανε ο Βάνμιρ. Άλλωστε, νόμιζε ότι κάποιος φυλούσε το φρούριο Ράλτον: κάποια εξώκοσμη οντότητα: εκείνο το πλάσμα –το πνεύμα– που τον είχε αρπάξει και τον είχε απομακρύνει από τα μάτια της Καρμώζ και από το Θηρίο, την ώρα της μαντείας. Ο Βάνμιρ δεν είχε αναφέρει τίποτα στον πατέρα του γι'αυτό το περιστατικό, γιατί ούτε κι ο ίδιος δεν το είχε καταλάβει. Πόσο μάλλον ο Άρχων Άραντιρ, λοιπόν! Απλά, θα γελούσε μες στη μούρη του γιου του, λέγοντάς του ότι το είχε ονειρευτεί. *Κι όμως είναι βέβαιο ότι δεν το ονειρεύτηκε. Κάποιος είναι υπέρ μας, κι εναντίον του Θηρίου.*

Το Θηρίο. Άλλο ένα μυστήριο· γιατί, σίγουρα, δεν επρόκειτο για ένα απλό τέρας. Κατ'αρχήν, δεν υπήρχε σε κανένα ζωολόγιο ή τερατολόγιο του Βάνμιρ –και ο Βάνμιρ είχε πολλά ζωολόγια και τερατολόγια. Υποψιαζόταν πως η Φωνή που του είχε μιλήσει και το Θηρίο είχαν κάτι το συγγενικό.

Όμως, σκεπτόμενος αυτά τα πράγματα, δεν πρόκειται να βρω λύση! Σηκώθηκε από το γραφείο του. Ας ελπίσουμε ότι ο «κάποιος» που συνάντησα έξω από το σώμα μου θα βοηθήσει το Ράλτον, γιατί ο Άρχοντας πατέρας μου θα αποτύχει...

Και είχα το τέλειο σχέδιο...

Ποτέ, όμως, κανένας δεν εκτιμούσε τα δικά του σχέδια.

Ο Βάνμιρ αναστέναξε, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήρνο του και στέκομενος μπροστά στο παράθυρο, ατενίζοντας την ατέρμονη Στέπα και περιμένοντας να δει το Στρατό του Θηρίου να έρχεται –να έρχεται για να ποδοπατήσει τα πάντα στο πέρασμά του.

«Εσύ ξανά, Μάγε!»

Η φωνή της Καρμώζ αντηχούσε ακόμα μέσα στο κεφάλι του. *Νομίζω ότι με ξέρει... Νομίζω, μάλιστα, ότι με φοβάται.*

Και τότε, πήρε την απόφασή του, απότομα, όπως πολλές φορές παίρνονται οι μεγάλες αποφάσεις:

Στο Μαύρο Άνεμο ο πατέρας! Δε θ'αφήσω το Ράλτον να πέσει από μια απερισκεψία!

Ο Βάνμιρ έφυγε από το δωμάτιό του, αναζητώντας τον Άσιλθαρ. Ήδη ένα άλλο σχέδιο είχε αρχίσει να μορφοποιείται μέσα στο νου του. Ένα σχέδιο το οποίο θα του επέτρεπε να βάλει σε εφαρμογή το πρώτο, το αρχικό του σχέδιο.

Η Μάντισσα αποτελούσε εντυπωσιακή φιγούρα, καθισμένη στο κεφάλι της *Λα-Κάρχ'νι*. έμοιαζε με μια κορακομάλλα εξωτική δαιμόνισσα, επάνω στη Μεγάλη Θηριώδη Θεά. Φυσικά, δεν ήταν ντυμένη με τίποτα παραπάνω απ'ό,τι συνήθως: τη μακριά της περισκελίδα, το μαύρο της στηθόδεσμο, και την κάπα η οποία ανέμιζε πάνω απ'τους ώμους της στον πρωινό αγέρα που έσπαγε, κάπως, τη δυνατή ζέση ετούτων των νότιων περιοχών.

Γύρω της, μπορούσε να δει τους Ποιμένες του κοπαδιού του Φύλαρχου Κάρντου να ταξιδεύουν, μαζί με τη μεγάλη αγέλη των προβάτων τους. Ο ίδιος ο Φύλαρχος προχωρούσε μπροστά απ'όλους, δίπλα από τα πελώρια πόδια της *Λα-Κάρχ'νι*. Οι τηλαισθητικοί βρίσκονταν κοντά του. Ο Σάνγκτου είχε συνέλθει από τον ψυχικό κλονισμό που είχε υποστεί λόγω του τραυματισμού της *Βι-Κάρχ'νι*. ωστόσο, δεν ήταν ακόμα τελείως καλά. Πού και πού, ζαλιζόταν και παραπατούσε, αναγκαζόμενος να στηρίζεται στην ποιμενική γκλίτσα που του είχαν δώσει οι συνοδοιπόροι του. Η Βιάργκι ήταν συνεχώς δίπλα του, σε περίπτωση που χρειαζόταν τη βοήθειά της. Αλλά εκείνος ήταν πολύ περήφανος, για να παραδεχτεί κάτι τέτοιο, ακόμα και όταν αλήθευε· πράγμα που, πολλές φορές, θύμωνε τη νεαρή κοπέλα, η οποία, όμως, δεν τον εγκατέλειπε στην τύχη του. Γνώριζε πως ήταν η μόνη που μπορούσε, σ'αλήθεια, να τον καταλάβει: να κατανοήσει τι σήμαινε να βρίσκεσαι στο μυαλό ενός από τα Τέκνα της *Λα-Κάρχ'νι*.

Καθώς το κοπάδι των Ποιμένων του Κάρντου κατευθυνόταν νότια, το πλησίαζαν κι άλλα κοπάδια, για να κοιτάξουν από απόσταση, ν'ατενίσουν το Μεγάλο Θηρίο, τη Θεά που στεκόταν, σάρκα και οστά, ανάμεσά τους, έχοντας επιλέξει μια συγκεκριμένη ομάδα από αυτούς.

Όμως τούτο το τελευταίο δεν ήταν αλήθεια. Η Λα-Κάρχ'νι τούς ήθελε όλους στον αγώνα της· και θα τους αντάμειβε αναλόγως. Αυτή η πληροφορία/διαταγή έπεσε σαν αστροπελέκι στο νου της Μάντισσας· πράγμα που σήμαινε πως εκείνη έπρεπε να ενεργήσει αμέσως.

«Σταμάτησε!» φώναξε στο κοπάδι του Κάρντου, το οποίο υπάκουσε αδιαμαρτύρητα.

Η Λα-Κάρχ'νι έβγαλε ένα επιδοκιμαστικό γρύλισμα από τα τερατώδη της σαγόνια. Το μοναδικό της μάτι άστραψε στον πρωινό ήλιο.

Τα μαύρα μάτια της Μάντισσας στράφηκαν στους άλλους Ποιμένες, που ατένιζαν το κοπάδι του Κάρντου από απόσταση. «Κάτοικοι της Στέπας!» φώναξε. «Η Λα-Κάρχ'νι σάς καλεί στον Μεγάλο της Αγώνα. Και υπόσχεται ανταμοιβές σ'όσους θα πολεμήσουν στο πλευρό της, σε τούτη τη ζωή ή στην επόμενη! Τη γνωρίζετε όλοι σας, τη βλέπετε χρόνια, ή ακούτε γι'αυτήν· ξέρετε τη δύναμή της. Σίγουρα, δεν μπορείτε να ηττηθείτε στο Στρατό της Μεγάλης Θεάς! Συστρατευθείτε!»

Και οι Ποιμένες άρχισαν να έρχονται, ο ένας κατόπιν του άλλου, κατόπιν του άλλου, κατόπιν του άλλου, κατόπιν των άλλων, κατόπιν των ακόμα περισσότερων, μέχρι που όλοι μπήκαν στο κοπάδι του Κάρντου, εκείνοι και τα πρόβατά τους.

Η Μάντισσα μειδίασε. *Η νίκη θα είναι μεγάλη, πράγματι!* σκέφτηκε.

Από κάτω της άκουσε πολλούς να φωνάζουν: «*Εε Λα-Ράζι! Εε Λα-Ράζι! Εε Λα-Ράζι!*»

Για τον Μεγάλο Αγώνα, μετέφρασε από μέσα της η Μάντισσα. *Ναι, για τον Μεγάλο Αγώνα. Αλλά αναρωτιέμαι ποιοι είναι οι πραγματικοί σκοποί της Θεάς μου...*

Ωστόσο, η δουλειά της δεν ήταν ν'αναρωτιέται, ούτε ν'αμφισβητεί· η δουλειά της ήταν να πιστεύει. Μια σκέψη/προσταγή προερχόμενη από τη Λα-Κάρχ'νι.

Κεφάλαιο 11

Βασιλικοί Ταχυπομποί

Το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων ήταν ένα θέαμα που η ταχυπομπός Κάρλα είχε δει αμέτρητες φορές στη ζωή της. Ήταν, επίσης, ένα θέαμα που ποτέ δε θα συνήθιζε. Όσα χρόνια και να περνούσαν, δε νόμιζε πως θα μπορούσε να κοιτάξει το βασιλικό παλάτι της Νουάλβορ αδιάφορα και να στρέψει το βλέμμα της αλλού.

Τώρα, καθώς έπαινε να χρησιμοποιεί την Ταχύτητα αρκετά μέτρα μακριά από τη βόρεια πύλη της πρωτεύουσας, ατένιζε πάλι το παλάτι που υψωνόταν πάνω από τα τείχη: ένα περίπλοκο οικοδόμημα, φτιαγμένο από δεκαεννέα πύργους, οι οποίοι συνδέονταν ο ένας με τον άλλο σε διάφορα σημεία, σαν περιπλεγμένα φίδια, ενώ μεγάλες, τοξωτές γέφυρες τεντώνονταν ανάμεσά τους, γεμάτες με φυτά, στολίδια και αγάλματα. Μάλιστα, υπήρχαν και τρεις κρεμαστοί κήποι: ο Κήπος των Ανέμων, ο οποίος βρισκόταν προς τα νότια και πιο κοντά στη θάλασσα· ο Απάνεμος Κήπος, ο οποίος κρεμόταν, περίπου, στο κέντρο του πυργικού συμπλέγματος· και ο Ψηλός Κήπος, ο οποίος βρισκόταν πιο ψηλά από τους άλλους δύο, προς τη βόρεια μεριά.

Η Κάρλα, έχοντας πάψει να χρησιμοποιεί την Ταχύτητα, πλησίασε την πύλη της Νουάλβορ, η οποία ποτέ δεν έκλεινε, ούτε ακόμα και το βράδυ· γιατί η πρωτεύουσα του Νόρβηλ είχε κίνηση διαρκώς: οι έμποροι πήγαιναν και έρχονταν, και οι ταξιδιώτες επίσης. Ορισμένοι έλεγαν πως οι εμπορικές συντεχνίες της Νουάλβορ αντιμάχονταν αυτές της Νέλβορ, η οποία ήταν μια εξίσου μεγάλη πόλη-λιμάνι του Βασιλείου. Μάλιστα, η Κάρλα είχε ακούσει πως υπήρχε μια κάστα ατόμων –ευγενείς και έμποροι, ανάμικτοι– οι οποίοι επιθυμούσαν να μεταφέρουν την πρωτεύουσα και το θρόνο από τη Νουάλβορ στη Νέλβορ. Ωστόσο, γνώριζαν πολύ καλά πως ο Βασιληάς Άργκελ ποτέ δε θα εγκατέλειπε το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων (που, σίγουρα, δε μπορούσε να μεταφερθεί!)· έτσι, έπρεπε να κάνουν τη Νέλβορ να γίνει όχι, απλά, οικονομικά ισχυρότερη πόλη από τη Νουάλβορ, αλλά τέσσερις φορές πιο ισχυρή στην οικονομία. Η Κάρλα αμφέβαλε

αν θα το κατάφερναν ετούτο· όμως, ακόμα και αν το κατάφερναν, υπήρχε και το άλλο ζήτημα: Έξω από τη Νουάλβορ είχε, πριν από δεκαέξι δεκαετίες, πέσει ο Ουρανόλιθος, πράγμα που πολλοί ευγενείς και ιερείς θεωρούσαν πως ήταν σημαδιακό, και επέμεναν πως υπήρχε σημαντικός, αν και αόρατος, λόγος για να παραμείνει η πρωτεύουσα στη Νουάλβορ. Γιαντό κιόλας είχαν φτιάξει τον Θρόνο του Βασιλείου από το ουρανόθεν πέτρωμα, και τον είχαν ονομάσει Ουρανολίθινο Θρόνο. Ιδιαίτερη σημασία σ'ετούτο το σημάδι έδινε, φυσικά, ο Κλήρος του Βάνραλ, Θεού του Ουρανού και του Φωτός, ο οποίος είχε μεγάλη δύναμη στη Νουάλβορ.

Καθώς η Κάρλα πλησίαζε τη βόρεια πύλη της πρωτεύουσας, μπορούσε να δει μια σχετικά μεγάλη ομάδα εμπόρων συγκεντρωμένη εκεί. Το τοπίο ήταν λουσμένο στο απογευματινό φως του ήλιου, που κατηφόριζε προς τη Δύση. Οι φρουροί της Νουάλβορ έκαναν έλεγχο στους εμπόρους, οι οποίοι έμοιαζαν θυμωμένοι, ενώ οι στρατιώτες ήταν σκεπτικοί, προβληματισμένοι. *Βρήκαν τίποτα ύποπτο επάνω τους;* αναρωτήθηκε η Κάρλα. *Κρυμμένα εμπόρευμα, ή κάτι χειρότερο;* Ωστόσο, δεν την ενδιέφερε. Αν το γεγονός ήταν τόσο σημαντικό, θα άκουγε γι'αυτό αργότερα, στους δρόμους της πόλης.

Ύψωσε το δεξί της χέρι, φωνάζοντας: «Μήνυμα για το Βασιλιά!»

Οι φρουροί, βλέποντας τον πορφυρόχρυσό της μανδύα –σημάδι ότι ήταν βασιλική ταχυπομπός–, την άφησαν να περάσει από τη βόρεια πύλη, χωρίς κανέναν έλεγχο. Η Κάρλα νόμιζε πως οι έμποροι την ατένιζαν με κάποιο φθόνο στα βλέμματά τους.

«Καλωσορίσατε, ταχυπομπέ,» τη χαιρέτησε ένας μεσήλικας, με μακριά μουστάκια, ο οποίος ήταν ντυμένος με αλυσιδωτή πανοπλία και βαστούσε το κράνος του παραμάσκαλα, ενώ το άλλο του χέρι αναπαυόταν στη λαβή του θηκαρωμένου του σπαθιού.

«Καλησπέρα, Διοικητά Έντιμρ,» αποκρίθηκε η Κάρλα. Ο Διοικητής Έντιμρ ήταν ένας από τους πιο έμπιστους και καλούς στρατιωτικούς της πόλης, και Επόπτης της Βόρειας Περιφέρειας της Νουάλβορ.

Η βασιλική ταχυπομπός βάδισε γρήγορα μέσα στους δρόμους, αλλά χωρίς να χρησιμοποιεί Ταχύτητα. Ήταν επικίνδυνο κάτι τέτοιο εδώ πέρα, με τόσο κόσμο που περνούσε, παρότι οι άνθρωποι τής έκαναν χώρο, μόλις αντίκριζαν τον πορφυρόχρυσο μανδύα της.

Η Κάρλα διέσχισε την Οδό των Μεγαλειωδών Σκιών –έναν δρόμο γεμάτο μεγαλοπρεπείς καμάρες– και, σύντομα, έφτασε στην κεντρική πύλη του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων, όπου οι πάνοπλοι φρουροί τη χαιρέτησαν στρατιωτικά και την άφησαν να μπει, χωρίς καθυστέρηση για σωματική έρευνα ή ερωτήσεις. Οι βασιλικοί ταχυπομποί θεωρούνταν «άτομα πέραν πάσης υποψίας», μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου.

Η Κάρλα βάδισε μέσα στα περάσματα και στις γαλαρίες των Δεκαεννέα, ανεβαίνοντας πέτρινες σκάλες, στρωμένες με χαλιά, και κατευθυνόμενη προς την Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου. Όσοι φρουροί την ατένιζαν τη χαιρετούσαν στρατιωτικά, όπως οι φύλακες της κεντρικής πύλης, ενώ οι υπηρέτες υποκλίνονταν.

Προτού φτάσει στον προορισμό της, έπεσε επάνω σ'έναν γνωστό και φίλο. Ο άντρας ήταν ψηλόλιγνος, με σγουρά, πυρόξανθα μαλλιά και πράσινα μάτια –αρκετά όμορφος, έπρεπε να παραδεχτεί η Κάρλα–, και, ασφαλώς, φορούσε τον πορφυρόχρυσο μανδύα των βασιλικών ταχυπομπών.

«Φάλμορ!»

Ο άντρας χαμογέλασε. «Γεια σου, Κάρλα.» Της έδωσε το δεξί του χέρι και αντάλλαξαν μια γρήγορη χειραψία. «Φέρνεις νέα στο Βασιληά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, «από το Βορρά.»

«Από το φρούριο Ράλτον;»

Η Κάρλα ένευσε.

«Είχα ακούσει ότι κάτι παράξενο συμβαίνει εκεί. Λένε ότι ο Άρχων-Φύλαξ κρύβει μια καταζητούμενη Ρουζβάνη...»

«Ναι, έτσι λένε. Ωστόσο, δεν ξέρω αν είναι αλήθεια.»

«Ο Διοικητής Σάβμιν, πάντως, μου φαίνεται αρκετά πεπεισμένος για το γεγονός,» είπε ο Φάλμορ.

«Ο Διοικητής Σάβμιν, προφανώς, έχασε τα ίχνη της καταζητούμενης, κάπου στο Βορρά, και τώρα προσπαθεί να δικαιολογήσει την αποτυχία του.»

«Έμαθες κάτι επάνω στο ζήτημα; Τι νέα φέρνεις στο Βασιληά;»

«Ότι ο Άρχοντας Ρόλμαρ, ο γιος του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ και επίσημος διπλωμάτης του Ράλτον, έρχεται στο παλάτι, έχοντας ανησυχήσει από την απαίτηση του Μεγαλειότατου.»

«Μάλιστα...» είπε ο Φάλμορ, σκεπτικός.

«Εσύ;» τον ρώτησε η Κάρλα. «Τι νέα φέρνεις από τους γείτονές μας;»

«Τα πράγματα πάνε άσχημα στο Ένρεβηλ. Ο εμφύλιος πόλεμος είναι, τελικά, αναπόφευκτος.»

«Γιατί;»

Ο Φάλμορ ανασήκωσε τα χέρια. «Τι να λέμε τώρα, Κάρλα; Ο λαός είναι καταπιεσμένος· θέλει το Βασιληά Σάρναλ νεκρό, ή, για την ακρίβεια, τεμαχισμένο και το κεφάλι του παλουκωμένο έξω απ'το βασιλικό παλάτι.»

«Τόσο άσχημα, δηλαδή...» Η Κάρλα έσμιξε τα χείλη. «Και ο Πρίγκιπας Ήλμον; Έμαθες τίποτα γι'αυτόν;»

«Δυστυχώς όχι.»

«Δε μπορείς να κάνεις ούτε μια υπόθεση;» ρώτησε η Κάρλα· και χαμήλωσε τη φωνή της: «Είναι, τελικά, στην Επανάσταση ή όχι;»

«Θα σου πω αργότερα,» υποσχέθηκε ο Φάλμορ. «Θα περάσεις από τον *Χαριτωμένο Χορευτή*;»

«Ναι.»

«Θα σε δω το βράδυ, επομένως. Μόλις σκοτεινιάσει θα είμ' εκεί.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Κάρλα. «Έχουμε πολλά να πούμε.»

Χώρισαν· ο Φάλμορ πήγε προς την έξοδο του παλατιού, ενώ εκείνη συνέχισε προς την αίθουσα του θρόνου, και δεν άργησε να φτάσει.

«Φέρνω μήνυμα για το Βασιληά Άργκελ,» ανακοίνωσε στους φύλακες της μεγάλης, διπλής ξύλινης πόρτας, που επάνω σε κάθε φύλλο της είχε σκαλισμένο το ξίφος με τα έξι άστρα. Οι πάνοπλοι άντρες άνοιξαν, και η ταχυπομπός μπήκε.

Η Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου ήταν ίσως το μεγαλύτερο δωμάτιο σ'ολάκερο το Βασίλειο, και σίγουρα το πιο μεγαλοπρεπές. Δώδεκα μεγάλες κολόνες στήριζαν το ταβάνι του, ενώ σχεδόν σε όλους τους τοίχους υπήρχαν παράθυρα –η διάμετρος της αίθουσας ταυτιζόταν περίπου με τη διάμετρο του πύργου. Το πάτωμα ήταν στρωμένο με χαλιά· από την οροφή κρέμονταν πολύφωτα· δύο μεγάλα τραπέζια υπήρχαν εκατέρωθεν, καθώς και μια πλούσια σε υλικό βιβλιοθήκη στ'αριστερά. Στο πέρας του δωματίου, όμως, βρισκόταν εκείνο που τραβούσε αμέσως την προσοχή του επισκέπτη: ο Ουρανολίθινος Θρόνος.

Το ψηλό κάθισμα ήταν καμωμένο από ένα πέτρωμα μοναδικό σε όλο το Βασίλειο –ίσως και σ’ολάκερο τον κόσμο–, το οποίο είχε ένα χρώμα που θα μπορούσε κανείς να ονομάσει ανάμιξη γκριζου και γαλάζιου. Ωστόσο, η Κάρλα θα ορκιζόταν πως, ορισμένες φορές, έβλεπε και κόκκινο επάνω στον θρόνο, σαν να υπήρχε κάποια υποβόσκουσα δύναμη εντός του, η οποία περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να ξεπηδήσει. Βέβαια, η ταχυπομπός ίσως να ήταν επηρεασμένη και από τις ιστορίες που κυκλοφορούσαν για τον Ουρανολίθινο Θρόνο: ιστορίες οι οποίες μιλούσαν για πράγματα που ήταν μάλλον απίθανα...

«Ταχυπομπέ Κάρλα. Καλωσόρισες και καλησπέρα,» είπε ο Βασιλιάς Άργκελ, καθώς σηκωνόταν από το θρόνο του, για να την υποδεχτεί. Ο Μονάρχης του Νόρβηλ ήταν ένας πενήνταπεντάρης, παρομάλλης άντρας, πάντοτε ευγενικός και των τύπων. Ωστόσο, απαιτούσε από τους άλλους να του συμπεριφέρονται ακριβώς όπως τους συμπεριφερόταν εκείνος, κι ακόμα καλύτερα, γιατί, άλλωστε, ο Άργκελ ήταν ο Βασιλιάς, ο ανώτατος και ο ισχυρότερος ευγενής της χώρας.

«Καλησπέρα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η Κάρλα, πλησιάζοντας το θρόνο και κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση, «Κύρη του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων, Άρχοντα της Αστροφώτισης Νουάλβορ, και Κάτοχε του Ιερού Ουρανολίθινου Θρόνου.»

Είδε το Βασιλιά Άργκελ να υπομειδιά, ικανοποιημένος. Του άρεσε να τον αποκαλούν με όσο το δυνατόν περισσότερους πομπώδεις τίτλους· το απαιτούσε να τον αποκαλούν με όσο το δυνατόν περισσότερους πομπώδεις τίτλους. Και όσες φορές την ημέρα και αν τους άκουγε, πάντοτε ευχαριστιόταν να τους ακούσει ακόμα μία φορά.

«Τι νέα μού φέρνεις, ταχυπομπέ;» ρώτησε ο μονάρχης. «Θα παραδώσει ο Άρχων-Φύλαξ του Ράλτον την καταζητούμενη Ρουζβάνη;» Αν έκρινε κανείς από την όψη στο πρόσωπο του Άργκελ, μάλλον, ο μονάρχης περίμενε θετική απάντηση.

Ωστόσο, η Κάρλα δεν είχε θετική απάντηση για να του δώσει. «Όχι, Μεγαλειότατε–»

«Πώς! Γιατί;» Τώρα, η όψη του Άργκελ φανέρωνε μονάχα θυμό. Οι συμβουλάτορες και οι ευγενείς άρχισαν να μουρμουρίζουν, από τα πιο απόμακρα σημεία της αίθουσας έως τα πιο κεντρικά.

Η Κάρλα τούς αγνόησε, φυσικά, απευθυνόμενη στο Βασιλιά της. «Ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ, Μεγαλειότατε, υποστηρίζει πως δεν κρύβει καμία καταζητούμενη Ρουζβάνη στο φρούριο Ράλτον—»

«Επιμένει να ψεύδεται, δηλαδή!» Αυτά τα λόγια δεν προήλθαν από το στόμα του Μονάρχη του Νόρβηλ.

Η Κάρλα στράφηκε, για να δει τον Ρουζβάνο Διοικητή Σάβμιν να πλησιάζει, ντυμένος πλούσια και φορώντας τον μενεξεδένιο μανδύα που τον αναγνώριζε ως διοικητή της Βασιλικής Φρουράς της Βασίλισσας Καλβάρθα του Νούφρεκ. Στο δεξί του χέρι ο ξανθομάλλης άντρας κρατούσε ένα κρασοπότηρο με ψηλό πόδι, και έμοιαζε, γενικά, πολύ άνετος, σαν στο σπίτι του. *Αυτοί οι Ρουζβάνοι δείχνουν να έχουν τρομερό θράσος!*

«Βασιλιά μου, να συνεχίσω;» ρώτησε η Κάρλα.

«Διοικητά Σάβμιν,» είπε ο Άργκελ, «παρακαλώ, περιμένετε λίγο. Ταχυπομπέ, συνέχισε.»

Ο Σάβμιν φάνηκε δυσαρεστημένος από την παρέμβαση του Βασιλιά, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Ήπιε μια μικρή γουλιά κρασί από το ποτήρι του, παρατηρώντας την Κάρλα με στενεμένα μάτια –σα να την υποπτευόταν για κανένα έγκλημα!

Η ταχυπομπός προσπάθησε να αγνοήσει το βλέμμα του, πράγμα που, για κάποιο λόγο, βρήκε δύσκολο. «Θα ήθελα, επίσης, να σας ενημερώσω, Βασιλιά μου, πως ο Άρχων Ρόλμαρ, γιος του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ και επίσημος διπλωμάτης του φρουρίου Ράλτον, θα βρίσκεται σύντομα στη Νουάλβορ, για να σας μιλήσει σχετικά με το ζήτημα.»

«Υπάρχει κάτι άλλο, ταχυπομπέ;» ρώτησε ο Άργκελ.

«Όχι, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε η Κάρλα. «Αυτά ήταν όλα.» Υποκλίθηκε.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε, ευγενικά, ο Άργκελ. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

«Καληνύχτα, Μεγαλειότατε.» Η ταχυπομπός έκανε ακόμα μια υπόκλιση και στράφηκε προς την έξοδο, βαδίζοντας αργά, καθώς οι φρουροί εκεί άνοιγαν τη διπλή, ξύλινη πόρτα, η οποία είχε και από τη μέσα μεριά σκαλισμένο το ξίφος και τα έξι άστρα.

Πίσω της, η Κάρλα άκουσε τον Διοικητή Σάβμιν να λέει: «Βασιλιά μου, έχω την υποψία πως οι υπήκοοί σας δεν είναι και τόσο πιστοί σ'εσάς όσο νομίζετε.»

«Μου κάνει, όμως, εντύπωση που ένας *Φύλακας των Βόρειων Συνόρων* αποφάσισε να με προδώσει,» αποκρίθηκε ο Άργκελ. «Είναι παράλογο!»

Η ταχυπομπός πέρασε το κατώφλι της πόρτας, και οι φύλακες άρχισαν να την κλείνουν. Προτού τα δύο φύλλα συναντηθούν πίσω από την πλάτη της Κάρλα, εκείνη άκουσε τον μονάρχη της να συνεχίζει: «Αν ήταν κάποιος νότιος άρχοντας, ή ακόμα και....» Τα υπόλοιπα του λόγια χάθηκαν από το κλείσιμο της μεγάλης θύρας.

Η βασιλική ταχυπομπός έφυγε από την είσοδο της αίθουσας του θρόνου και βάδισε προς τα διαμερίσματά της μέσα στους Δεκαεννέα Πύργους. Θα έκανε ένα μπάνιο, για να ξεφορτωθεί τη σκόνη και τον ιδρώτα του δρόμου και της Ταχύτητας, και ύστερα θα πήγαινε στον *Χαριτωμένο Χορευτή*, όπου θα συναντούσε τον Φάλμορ. Είχε πολύ καιρό να τον δει και, σίγουρα, θα έβρισκαν πολλά να πουν. Εξάλλου, όλο αλλόκοτα πράγματα συνέβαιναν τελευταία· και, απ'ό,τι φαινόταν, όχι μονάχα στο Νόρβηλ...

Ο *Χαριτωμένος Χορευτής*. Ένα πανδοχείο στο κέντρο της Νουάλ-βορ, κοντά στην αγορά, οικοδομημένο με γκριζες πέτρες και διαθέτοντας τρεις ορόφους. Δίπλα από την είσοδό του κρεμόταν μια ξύλινη ταμπέλα, επάνω στην οποία ήταν ζωγραφισμένος ένας χορευτής με μεγάλο, κόκκινο, φτερωτό πλατύγυρο καπέλο.

Η θύρα άνοιξε, απότομα, κοπανώντας στον τοίχο με μεγάλο πάταγο. Ένας άντρας πετάχτηκε έξω, δεχόμενος μια κλοτσιά στα οπίσθια. Σωριάστηκε στο πλακόστρωτο του δρόμου, βογκώντας· το δεξί του μάτι ήταν μαυρισμένο. Εκείνος που τον είχε κλοτσήσει στάθηκε στο κατώφλι, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήρνο του. Ήταν αρκετά μωδής, μα όχι ιδιαίτερα μεγαλόσωμος, και φορούσε ένα μεγάλο, κόκκινο πλατύγυρο καπέλο, μ'ένα λευκό φτερό επάνω, όπως αυτό στην εικόνα της ταμπέλας.

«Σου έχω πει εκατό χιλιάδες φορές ότι θ'ανεχτώ να σε ποτίζω στο τζάμπα, αλλά δε θα ξαναανεχτώ να μπεκροπίνεις και να τσαντίζεις τους πελάτες μου!» μούγκρισε, αγριοκοιτάζοντας τον άντρα στο πλακόστρωτο. «Τώρα, τσακίσου απο δώ να χάμω, και μη σε ξαναδώ για δέκα μέρες, θα σ'ανοίξω το κεφάλι σαν καρπούζι!»

Ο ξυλοκοπημένος άντρας σηκώθηκε από το πλακόστρωτο κι έφυγε, τρέχοντας.

Η Κάρλα γέλασε.

Ο καπελοφόρος άντρας άγγιξε την άκρη του καπέλου του, ανασηκώνοντάς το σε ένδειξη χαιρετισμού. «Καλησπέρα, ταχυπομπέ. Πέρνα ελεύθερα. Και μη φοβάσαι· ο Ζώλναρ δε θα ξανάρθει απόψε.»

«Είσαι πολύ αυστηρός με τους πελάτες σου, Ράνιρ,» αποκρίθηκε η Κάρλα, πλησιάζοντας την είσοδο.

«Καθόλου,» αποκρίθηκε εκείνος, κάνοντάς της χώρο για να περάσει. «Ίσα-ίσα, που είμαι πολύ ελαστικός. Αλλά όχι να μας κάνουνε και το κατάστημα μπουρδέλο! μετά συγχωρήσεως...»

Η Κάρλα μπήκε στην τραπεζαρία του *Χαριτωμένου Χορευτή*, έναν αντικειμενικά αρκετά μεγάλο χώρο που, όμως, θα δυσκολευόσουν να τον αποκαλέσεις «μεγάλο» όταν είχες δει την Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου. Πάντως, ένα ήταν το βέβαιο: Η τραπεζαρία του *Χαριτωμένου Χορευτή* ήταν, σίγουρα, πολύ πιο ζεστό μέρος από τη βασιλική αίθουσα. Κι επίσης, ήταν ένα μέρος όπου η Κάρλα αισθανόταν περισσότερο ασφαλής. Το ήξερε ότι θα ακουγόταν περίεργο, αν το έλεγε σε κάποιον (εξάλλου, αν δεν υπήρχε ασφάλεια μέσα στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, πού υπήρχε;), όμως αλήθευε. Στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου νόμιζε πως, συνεχώς, κάποιος μηχανορραφούσε πίσω από την πλάτη της, πως κάποιο μαχαίρι ακονιζόταν στη σκιά ενός από τους μεγάλους κίονες που στήριζαν το απέραντο δωμάτιο.

Ο Φάλμορ ύψωσε το χέρι του, από το τραπέζι όπου καθόταν, κάνοντάς της νόημα να πλησιάσει. Η Κάρλα πλησίασε, παρατηρώντας πως ο φίλος της δεν ήταν μόνος: μαζί του βρισκόταν κι ένας άλλος, που φαινόταν μισθοφόρος, κρίνοντας από το σπαθί και την ασπίδα τα οποία ήταν ακουμπισμένα κοντά του. Ωστόσο, τέτοιοι άνθρωποι η ταχυπομπός δεν είχε ξαναδεί. Ήταν πραγματικός γίγαντας! Η θέση όπου καθόταν έμοιαζε να μην τον βολεύει. Αν σηκωνόταν, μάλλον, θα έφτανε τα τρία μέτρα! *Μα τους θεούς, τι τερατούργημα είναι τούτο;*

«Κάθισε, Κάρλα,» την προσκάλεσε ο Φάλμορ, κι εκείνη υπάκουσε. «Απο δώ ο Τάκροβ, της φυλή των Ρογκάνων. Τάκροβ, η Κάρλα, που σου έλεγα.»

Έτσι εξηγείται. Ρογκάνος, σκέφτηκε η ταχυπομπός. *Είπα κι εγώ...* «Γεια,» τον χαιρέτησε, χαμογελώντας.

Ο Τάκροβ την παρατήρησε, για μια στιγμή, με τα μαύρα του μάτια. Ύστερα, έσκασε ένα μεγάλο χαμόγελο (ανάλογο του μεγάλου του στόματος) και είπε, μιλώντας λιγάκι σπαστά τη Γλώσσα των Ωθράγκος: «Γεια.»

«Τι θα πεις, Κάρλα;» ρώτησε, φωναχτά, ο Ράνιρ, από κάποια απόσταση.

«Μπίρα,» αποκρίθηκε εκείνη· και προς τον Τάκροβ: «Πώς βρέθηκες εσύ εδώ;»

«Τον βρήκα στο Ένρεβηλ,» εξήγησε ο Φάλμορ. «Ήταν τραυματισμένος και τον βοήθησα.»

«Μεγάλη ευγνωμοσύνη χρωστάω,» δήλωσε ο Ρογκάνος, ακουμπώντας το δεξί χέρι στο στέρνο του. «Φάλμορ φίλος μου.»

«Έχουν αρχίσει να γίνονται μάχες στο Ένρεβηλ;» ρώτησε η Κάρλα, καθώς ο Ράνιρ τής έφερνε τη μπίρα που είχε παραγγείλει.

«Όχι επισήμως,» αποκρίθηκε ο Φάλμορ, «αλλά συμπλοκές ξεσπάνε απο δώ κι απο κεί, απροειδοποίητα, πράγμα που είναι πολύ χειρότερο.»

«Εγώ λέω πως καλά κάνουν!», είπε ο Ράνιρ. Τράβηξε μια καρέκλα, για να καθίσει κοντά τους, βγάζοντας το μεγάλο του καπέλο, κάτω απ'το οποίο κρυβόταν ένα κεφάλι με ελάχιστα μαύρα μαλλιά. «Ας τον πνίξουνε τον κερατά τον Σάρναλ, να ησυχάσουμε. Είναι τρελός· μπορεί να μας κηρύξει τον πόλεμο καμια μέρα.»

«Δεν το νομίζω, φίλε μου,» είπε ο Φάλμορ. «Ο Σάρναλ είναι αυταρχικός με το λαό του, αλλά διπλωματικός με τους άλλους μονάρχες.»

Ο Ράνιρ ρουθούνησε αποδοκιμαστικά. «Έτσι δείχνει! Όταν έσφαξε τη Βασίλισσα Κυρκάνα, δεν ήτανε και τόσο 'διπλωματικός', ε;»

«Αυτό συνέβη μετά από τον πόλεμο στην Φεν εν Ρωθ,» του θύμισε ο Φάλμορ, «που η κατάσταση είχε γίνει ασταθής, οι απώλειες ήταν μεγάλες, και οι Ενρεβήλιοι κατηγορούσαν τη Βασίλισσά τους για όλα τα δεινά.»

«Όπως και νάχει, άνθρωπος είναι τώρα ο Σάρναλ;...» έκανε ο Ράνιρ. «Στα τσακίδια να πάει αυτός, και στο Σάλ'γκρεμ'ρωθ η ψυχή του!»

«Τέλος πάντων,» είπε η Κάρλα. «Πού ακριβώς βρήκες τον Τάκροβ, Φάλμορ; Τι συμπλοκή γινόταν;»

«Οι μαχητές του Βασιληά Σάρναλ—»

(«Του Κοπρίτη...!» μουρμούρισε ο Ράνιρ μέσα στα δόντια του.)

«—νόμιζαν πως είχαν εντοπίσει έναν καταυλισμό Επαναστατών, στη δυτική μεριά του Ένρεβηλ· οπότε, έσπευσαν να τους εξολοθρεύσουν. Ο Τάκροβ ήταν μαζί τους.»

«Με τους Επαναστάτες;» ρώτησε η Κάρλα.

«Όχι· με τους ανθρώπους του Βασιληά. Βρισκόταν στη δούλεψη του Σάρναλ, ως μισθοφόρος.»

«Κακούς εργοδότες επιλέγεις, παλικάρι μου,» είπε ο Ράνιρ στον Ρογκάνο.

«Εγώ μισθοφόρος,» αποκρίθηκε εκείνος. «Με πληρώνουν, πηγαίνω.» Χαμογέλασε.

«Ναι, ξέρω,» είπε ο Ράνιρ. «Κι εγώ, ένα φεγγάρι, είχα κάνει φρουρός στη Νουάλβορ. Αλλά στη *Νουάλβορ*, έτσι; Δεν πήγαμε και στον Κοπρίτη να του κάνουμε το φύλακα!...»

«Σάρναλ πληρώνει καλύτερα από Άργκελ.»

«Γιαυτό κιόλας είναι ακόμα στην εξουσία,» τόνισε ο Φάλμορ. «Αλλιώς κάποιος από τους στρατηγούς του θα τον είχε σφάξει στον ύπνο του.»

«Πώς βρήκες τον Τάκροβ;» επέμεινε η Κάρλα. «Μπλέχτηκες στη μάχη;»

«Όχι,» απάντησε ο ταχυπομπός. «Εγώ πέρασα απο κεί αφότου η μάχη είχε τελειώσει. Ο Τάκροβ είχε χτυπηθεί στο κεφάλι, μα ήταν ακόμα ζωντανός, έτσι τον βοήθησα. Προφανώς, οι στρατιώτες του Σάρναλ δεν του είχαν δώσει σημασία.»

«Τα βλέπεις, λοιπόν, μπαγαπόντη μου;» είπε ο Ράνιρ στον Ρογκάνο. «Αυτή είναι η 'συντροφικότητα' που έχουνε μεταξύ τους οι μαχητές του Κοπρίτη.»

Ο Τάκροβ ήπια μια μεγάλη γουλιά από το κρασί του, χωρίς να μιλήσει.

«Για τον Πρίγκιπα Ήλμον τι πιστεύεις, τελικά;» ρώτησε η Κάρλα τον Φάλμορ.

Εκείνος μειδίασε. «Γι'αυτόν πήγα στο Ένρεβηλ.»

«Τι!»

Ο ταχυπομπός ένευσε. «Ναι. Ο Βασιληάς Άργκελ είχε δεχτεί, πρόσφατα, μια επιστολή από τον Βασιληά Σάρναλ. Μέσα στην επιστολή αυτή, ο Σάρναλ εξέφραζε στον μονάρχη μας την υποψία ότι ο Πρίγκιπας Ήλμον ήταν μπλεγμένος στην Επανάσταση. Κι επομένως, αφού ο αδελφός του Άργκελ ήταν μπλεγμένος στην Επανάσταση, τούτο ίσως να σήμαινε πως και το Νόρβηλ, γενικότερα, είναι υπέρ της Επανάστασης και, άρα, εχθρικό προς τον Σάρναλ.»

«Μα, ο Βασιληάς μας έχει χάσει τα ίχνη του αδελφού του εδώ και πέντε χρόνια!» είπε η Κάρλα.

«Έτσι υποστηρίζει.»

Η ταχυπομπός συνοφρυώθηκε. «Πιστεύεις, λοιπόν, ότι, όντως, είναι αναμιγμένος στην Ενρεβήλια Επανάσταση;»

«Δεν ξέρω τι να πιστέψω. Πάντως, ο Βασιληάς μας με έστειλε στο Ένρεβηλ για να μεταφέρω μια επιστολή του στον Σάρναλ και να διασκεδάσω τις υποψίες σχετικά με την ανάμιξη του Βασιλείου μας στην Επανάσταση.»

«Για τον Πρίγκιπα Ήλμον τι είπες;»

«Ότι ο Βασιληάς μας έχει να μάθει νέα του εδώ και μια πενταετία,» αποκρίθηκε ο Φάλμορ. «Αυτό που γνωρίζουμε όλοι, άλλωστε.»

«Και πώς το πήρε ο Σάρναλ;» ρώτησε η Κάρλα.

«Να σου πω την αλήθεια, δε νομίζω ότι με πίστεψε· ή, στην καλύτερη περίπτωση, δεν ήξερε αν έπρεπε να με πιστέψει. Όμως, η επιστολή του Βασιληά μας κρίνω ότι τον ηρέμησε, κάπως.»

«Τι έγραφε;»

«Δε γνωρίζω ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Φάλμορ. «ο Άργκελ δε μου είπε. Αλλά έχω μια υποψία... και δε μ'αρέσει και τόσο...»

«Τι υποψία;» ρώτησαν η Κάρλα κι ο Ράνιρ, σχεδόν συγχρόνως.

«Προτού φύγω από τη βασιλική αίθουσα του Σάρναλ, εκείνος μου είπε: 'Ταχυπομπέ, πες στο Βασιληά σου ότι μπορεί να ζητήσω τη βοήθεια που μου υποσχέθηκε, σύντομα.'»

«Βοήθεια;» έκανε ο Ράνιρ. «Τι βοήθεια τού υποσχέθηκε;»

«Μάλλον, πρόκειται για στρατιωτική αρωγή, προκειμένου να αντιμετωπίσει τους Επαναστάτες.»

«Αααα!...» μούγκρισε ο Ράνιρ. «Αυτό είναι μέγα χάλι, φίλε μου! Θ' αρχίσουμε τώρα να βοηθάμε τον Κοπρίτη;... Σκατά...»

Κεφάλαιο 12

Εσώτεροι Δαίμονες

Ο Άσιλθαρ είχε γίνει χλομός. «Βάνμιρ...» Ξεροκατάπιε. «Είσαι σίγουρος γι' αυτό, Βάνμιρ; Σίγουρος σίγουρος;»

«Ναι,» ένευσε εκείνος. «Δε γίνεται διαφορετικά. Προσπάθησα να βρω κάποια άλλη λύση, μα...» Βάδισε μέσα στο δωμάτιό του, προσέχοντας να μη σκοντάψει επάνω στα αντικείμενα που γέμιζαν το χώρο, πράγμα που του είχε γίνει πλέον δευτέρα φύση. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του. Ακόμα φορούσε το μαύρο χιτώνα· δεν τον είχε βγάλει καθόλου από χτες βράδυ, που είχε κάνει τη μαντεία. «Σκέφτηκα ακόμα και να τα παρατήσω, Άσιλθαρ, ν' αφήσω την κατάσταση να εξελιχτεί όπως είναι να εξελιχτεί. Αλλά δεν μπορώ!» Σηκώθηκε πάλι όρθιος, σφίγγοντας τις γροθιές του. «Δεν μπορώ όταν ξέρω πως έχω δίκιο!»

«Όμως, Βάνμιρ, ο πατέρας είναι Φύλακας των Συνόρων. Γνωρίζει καλά τη δουλειά του... είναι καλός μαχητής.» Ο Άσιλθαρ δεν έβρισκε λόγια ν' αποκριθεί σ' εκείνο που του είχε προτείνει πριν από λίγο ο αδελφός του. Και τούτη ήταν μία από τις λίγες φορές που κάτι τον εξέπληττε ή τον τρόμαζε τόσο. Για κάποιο λόγο, η ιδέα του Βάνμιρ τον τρομοκρατούσε περισσότερο από τον ερχόμενο Στρατό του Θηρίου, για τον οποίο ο μεγάλος του αδελφός τού είχε επίσης μιλήσει.

«Δηλαδή, δε θα με βοηθήσεις;» ρώτησε ο Βάνμιρ, παύοντας να βαδίζει και ατενίζοντας επίμονα τον Άσιλθαρ.

Εκείνος αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διαπερνά. Έμοιαζε να υπάρχει μια συγκαλυμμένη απειλή στο βλέμμα του αδελφού του. «Ίσως να έχεις δίκιο,» είπε, μετρημένα, «αλλά... μου φαίνεται αδιανόητο να φυλακίσουμε τον πατέρα. Τι θα γίνει μετά, Βάνμιρ;»

«Αν κάποιος πρέπει να κατηγορηθεί, εγώ θα είμαι αυτός,» τον διαβεβαίωσε ο Βάνμιρ. «Μη φοβάσαι ότι—»

«Δεν είναι αυτό που φοβάμαι,» τον διέκοψε ο Άσιλθαρ.

Ο Βάνμιρ ανασήκωσε ένα φρύδι. «Τότε;»

«Κατ' αρχήν, φοβάμαι τι θα συμβεί μ' εμένα—»

«Μη σε νοιάζει για μένα. Ξέρω τι πρέπει να κάνω.»

«Και φοβάμαι, επίσης, τι θα συμβεί στο κάστρο Ράλτον.»

«Το κάστρο Ράλτον θα συνεχίσει να υπάρχει,» τόνισε ο Βάνμιρ· «πράγμα που δε θα ισχύει αν αφήσουμε το Στρατό του Θηρίου να νικήσει.»

«Μια τελευταία ερώτηση: Τι θα γίνει αν αποτύχεις να αιχμαλωτίσεις τον πατέρα;»

Ο Βάνμιρ κούνησε το κεφάλι του. «Δε θ'αποτύχω, μικρέ. Είναι πολύ εύκολο, πίστεψέ με. Από εσένα, σου είπα τι θέλω: Θα είσαι κρυμμένος πίσω από το παραπέτασμα, για να τον μεταφέρουμε. Μη με προδώσεις, Άσιλθαρ.»

Αυτό το τελευταίο βλέμμα κι αν ήταν απειλητικό! Ο Άσιλθαρ ρίγησε ξανά. Ωστόσο, μίλησε με σταθερή φωνή: «Δε θα σε προδώσω. Πιστεύω πως δεν το κάνεις για κακό—»

«Ασφαλώς και δεν το κάνω για κακό!» τον έκοψε ο Βάνμιρ. «Το κακό θα ήταν να μην ενεργήσω.»

Ο Άσιλθαρ ένευσε. «Καταλαβαίνω. Πότε ξεκινάμε;»

«Τα μεσάνυχτα.»

Ο ήχος του ξύλινου ποδιού επάνω στις πέτρινες πλάκες πρόδωσε τον ερχομό του Άρχοντα Άραντιρ.

Ο Βάνμιρ βρισκόταν ήδη στο μικρό καθιστικό: ένα καθιστικό του φρουρίου που δεν πολυχρησιμοποιείτο τον τελευταίο καιρό, και θα μπορούσε κανείς να το χαρακτηρίσει σχεδόν εγκαταλειμμένο. Σκόνη γέμιζε τις γωνίες του· στο πολύφωτο υπήρχε το ένα τρίτο του κανονικού αριθμού κεριών· οι κουρτίνες του παραθύρου είχαν ένα σκούρο-γκρίζο χρώμα αντί του φυσιολογικού λευκού τους· και το παραπέτασμα που έκρυβε την πόρτα του μπαλκονιού (και τον Άσιλθαρ) έμοιαζε με κρεμασμένο κουρέλι. Από ετούτο το μέρος, ο επίσης εγκαταλειμμένος Πύργος των Μαρτυριών δεν ήταν μακριά.

Μόλις άκουσε τον πατέρα του να πλησιάζει, ο Βάνμιρ σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Καλησπέρα,» είπε, όταν ο Άρχοντας Άραντιρ άνοιξε την ξύλινη θύρα —της οποίας οι μεντεσέδες έτριξαν δυνατά— για να μπει.

«Τι τρέχει, Βάνμιρ;» ρώτησε εκείνος. «Τι είναι τέτοια ώρα;»

Πάντοτε ευθύς και άμεσος, ο αγαπητός μας πατέρας, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, και σήκωσε τα δύο κρασοπότηρα που είχε γεμίσει από πριν. «Θα ήθελα να μιλήσουμε, για λίγο.» Πρότεινε το ένα από τα ποτήρια – αυτό που περιείχε το υπνωτικό δηλητήριο– προς τον Άρχοντα Άραντιρ.

«Δε θέλω να πιω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πες μου ό,τι έχεις να μου πεις. Αλλά πρόσεξε! Μην είναι πάλι κάτι για τις... μαγείες σου!» πρόσθεσε, προειδοποιητικά.

Ο Βάνμιρ ακούμπησε, απογοητευμένα, τα ποτήρια επάνω στο τραπέζακι, απ' όπου τα είχε σηκώσει. Ααχ, πατέρα, σκέφτηκε, δυστυχώς, θα πρέπει να με μισήσεις, τελικά... Έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, χώνοντας τα χέρια στις μαύρες πτυχές του χιτώνα του.

«Φοβάμαι πως είναι κάτι που αφορά τις 'μαγείες' μου,» αποκρίθηκε.

«Τότε, μπορούμε να το συζητήσουμε αύριο,» δήλωσε ο Άραντιρ, και έκανε να γυρίσει απ' την άλλη, να πάει προς την πόρτα.

«Όχι, πατέρα: επιμένω.» Ο Βάνμιρ τράβηξε το σφαιροειδές φιαλίδιο από το χιτώνα του και το πέταξε στο πάτωμα, στα πόδια του γονιού του. Το γυαλί έσπασε, και καπνός σηκώθηκε.

«Τι!» έκανε, έκπληκτος, ο Άραντιρ. Παραπάτησε και σκόνταψε. Έπεσε στα γόνατα, βάζοντας τα χέρια στο πρόσωπό του και βογκώντας, σα να ζαλιζόταν.

Ο Βάνμιρ, φυσικά, παρέμεινε ανεπηρέαστος, έχοντας πει το αντίδοτο· όπως επίσης και ο αδελφός του, που βρισκόταν κρυμμένος πίσω από το παραπέτασμα, και περίμενε εκεί έντρομος, με τα μάτια κλειστά και κρατώντας την αναπνοή του, περιμένοντας το κάλεσμα... που δεν άργησε ν' ακούσει:

«Άσυλθαρ, βγες.»

Βγήκε. Για να δει τον πατέρα του σωριασμένο στο πάτωμα του καθιστικού, και τον υπνωτικό καπνό του αδελφού του απλωμένο σ' όλο το δωμάτιο. Στα ρουθούνια του ερχόταν μια μυρωδιά όπως το καμένο ξύλο. Παράξενη οσμή έχει τούτο το πράγμα. Αναρωτιέμαι από τι να το έφτιαξε ο Βάνμιρ.

«Άνοιξε το παράθυρο, Άσυλθαρ. Μην κοιτάς τον πατέρα σαν Ποιμένας που πρωτοείδε πάνοπλο καβαλάρη.»

Ο Άσιλθαρ αμέσως υπάκουσε· και, μόλις το παράθυρο άνοιξε, ο καπνός άρχισε να διαλύεται, από τον αέρα που εισέβαλε στο καθιστικό.

«Μόνο σε κλειστούς χώρους πάνει,» εξήγησε ο Βάνμιρ. «Στα ανοιχτά μέρη, ο άνεμος το διώχνει, προτού προκαλέσει λήθαργο.»

Ο Άσιλθαρ δε μίλησε, παρότι, συνήθως, έκανε πολλές ερωτήσεις περί τέτοιων πραγμάτων. Ωστόσο, τη συγκεκριμένη στιγμή, νόμιζε πως ένα (μεγάλο) κόκαλο είχε κολλήσει στο λαιμό του.

Ο Βάνμιρ περίμενε ο υπνωτικός καπνός να διαλυθεί τελείως· ύστερα, έκλεισε το παράθυρο και μάζεψε τα θρύψαλα του σφαιρικού φιαλιδίου από το πάτωμα. Τέλος, σκούπισε κάποιο από το υγρό που είχε απομείνει επάνω στις πλάκες και ορθώθηκε, λέγοντας στον Άσιλθαρ: «Πιάσ'τον απ'τα πόδια. Εγώ θα τον πιάσω από πάνω.»

Ο αδελφός του ένευσε κοφτά, και έπιασε τον πατέρα τους από τα γόνατα, φοβούμενος μη βγάλει το ξύλινο πόδι από τη θέση του. Ο Βάνμιρ πέρασε τα χέρια του κάτω απ'τις μασχάλες του Άρχοντα Άραντιρ, και τον σήκωσαν από το πάτωμα. Βγήκαν από το καθιστικό στον ημιφωτισμένο διάδρομο, ο οποίος ήταν αφρούρητος. Σε τούτη τη μεριά του φρουρίου Ράλτον ελάχιστα σημεία ήταν φρουρούμενα.

Τα δύο αδέρφια προχώρησαν γρήγορα προς την είσοδο του Πύργου των Μαρτυριών, μεταφέροντας τον υπνωτισμένο πατέρα τους.

Ο Άσιλθαρ κοιτούσε, νευρικά, γύρω-γύρω, φοβούμενος μην παρουσιαστεί κανένας και τους αιφνιδιάσει. Βέβαια, αυτό δεν ήταν και πολύ πιθανό, σε τούτο το έρημο μέρος, μα εκείνος εξακολουθούσε να νιώθει φοβισμένος, να νιώθει σαν... εγκληματίας.

Ο Βάνμιρ, από την άλλη, έμοιαζε ψύχραιμος· δεν κοιτούσε τριγύρω, γιατί ήξερε πως αποκλείεται να ερχόταν κάποιος —εκτός κι αν η Τύχη είχε αποφασίσει να τους κατατρέξει σήμερα όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή τους. Ωστόσο, βαθιά εντός του, πίσω από το προσωπείο της ψυχραιμίας, ο Βάνμιρ ένιωθε τον ίδιο φόβο που αισθανόταν κι ο μικρός του αδελφός. Ένιωθε σαν να είχε παραβεί κάποιον θείο νόμο, σαν να ήταν εγκληματίας μπροστά στα μάτια των θεών και της Φύσης. Τα παιδιά δεν ήταν προορισμένα για να σφετερίζονται την εξουσία των γονιών τους.

Αναρωτιέμαι... σκέφτηκε ο Βάνμιρ, καθώς προχωρούσαν, βιαστικά, μέσα στις σκιές του διαδρόμου. *Αναρωτιέμαι πώς να αισθάνονταν*

όλοι αυτοί οι τύποι για τους οποίους διαβάζουμε στα ιστορικά βιβλία: οι Πρίγκιπες και οι Πριγκίπισσες που δολοφόνησαν τη μάνα ή τον πατέρα τους, για να πάρουν το θρόνο. Αισθάνονταν κι εκείνοι τα μάτια των θεών στραμμένα επάνω τους, την ώρα του εγκλήματός τους; Αισθάνονταν πως ολάκερος ο κόσμος τούς κοιτούσε;

Έτσι, η ψυχή του Βάνμιρ βρισκόταν σε ύστατη αναστάτωση, όταν εκείνος κι ο αδελφός του έφτασαν μπροστά από την παλιά πόρτα του Πύργου των Μαρτυρίων. Ωστόσο, δεν άφησε τίποτα να φανεί στο πρόσωπό του. Έπρεπε να εμψυχώσει το μπασμένο, που έμοιαζε έτοιμο να βάλει τα κλάματα!

«Ας'τον εδώ,» είπε στον Άσιλθαρ, και ακούμπησαν τον πατέρα τους στο ψυχρό, πέτρινο πάτωμα.

Ο Βάνμιρ έβγαλε ένα κλειδί μέσα απ'το χιτώνα του, και το πέρασε στη μεγάλη κλειδαριά της πόρτας. Έλα... Το γύρισε με προσοχή. *Ωραία...*

«Πού το βρήκες αυτό;» τον ρώτησε ο Άσιλθαρ. «Το έκλεψες;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, βάζοντας το κλειδί πάλι μέσα στο χιτώνα του. «Αντικλειδί είναι. Το έφτιαξα από κάτι σχέδια που είχα για τον Πύργο των Μαρτυρίων.» Άνοιξε την πόρτα, η οποία έτριξε. Ένα ψύχος ήρθε από το εσωτερικό, για να παγώσει τα δύο αδέρφια, σαν αρχαία φαντάσματα να είχαν μόλις ξυπνήσει.

«Το μέρος μοιάζει στοιχειωμένο...» μουρμούρισε ο Άσιλθαρ, τρομαγμένα.

«Άμα ήταν στοιχειωμένο, θα το ήξερα. Πιάσε τα πόδια πάλι.»

«Κι αν σου διέφυγε, Βάνμιρ;»

«Πιάσε τα πόδια!»

Ο Άσιλθαρ υπάκουσε, και έβαλαν τον πατέρα τους σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, για να τον ακουμπήσουν στο βρόμικο πάτωμα, που ήταν γεμάτο με σκόνη και χώμα, τα οποία έτριζαν κάτω από τις μπότες των αδελφών.

Ο Βάνμιρ πήρε έναν δαυλό από τον διάδρομο και μπήκε ξανά στο δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω του και κάνοντας μερικά βήματα μέσα στο χώρο, για να τον φωτίσει και να μπορέσει να προσανατολιστεί.

Το μέρος ήταν ακριβώς όπως το είχε δει στους χάρτες του: στρογγυλό, με πόρτες γύρω-γύρω, και δύο σκάλες που ανέβαιναν στα α-

νώτερα επίπεδα του πύργου· ωστόσο, η μία από αυτές τις σκάλες κατέβαινε κιάλας, πηγαίνοντας σ'ένα σημείο των υπογείων όπου δεν μπορούσες να φτάσεις αλλιώς. Εκεί ο Βάνμιρ σκόπευε να κλειδώσει τον Άρχοντα Άραντιρ. *Κι οι θεοί ας με συγχωρέσουν.*

Ούργκολ, προσευχήθηκε σιωπηλά, όλα τούτα τα κάνω σ'όνομά σου, Μεγάλε Αρχαιοφύλακα, ώστε να διαφυλάξω το συνοριακό φρούριο Ράλτον και το Βασίλειο από το Θηρίο και τους απολίτιστους Κατοίκους της Στέπας.

Ένα συναίσθημα ανακούφισης τον πλημμύρισε, τότε. Σαν ο Ούργκολ να τον είχε ακούσει πραγματικά και να είχε προσπαθήσει να τον καθησυχάσει.

«Πάμε, Άσιλθαρ,» είπε στον μικρό του αδελφό, και του έδωσε τον δαυλό. «Εσύ θα προπορεύεσαι· εγώ θα τραβάω τον πατέρα.»

«Πού ακριβώς θα τον πάμε;» ρώτησε εκείνος, χλομός ακόμα. Προφανώς, ο Ούργκολ δεν τον είχε καθησυχάσει και αυτόν.

«Κάτω.» Ο Βάνμιρ έπιασε τον Άραντιρ από τις μασχάλες, όπως πριν. «Προχώρα.»

Ο Άσιλθαρ βάδισε ως τη σκάλα και κοίταξε τα πέτρινα σκαλοπάτια που κατέβαιναν. Το φως του δαυλού δεν έφτανε ως το τέλος, φωτίζοντας μονάχα μια μικρή περιοχή, ύστερα από την οποία φαινόταν απόλυτο σκοτάδι. *Ίσως δαίμονες να μας περιμένουν εκεί κάτω*, σκέφτηκε ο Άσιλθαρ. *Παγανά των Σκότιων Θεών του Υπόγειου Κόσμου.* Ωστόσο, ήξερε ότι, αν δίσταζε, αυτό θα εξόργιζε τον Βάνμιρ· έτσι, παραμέρισε το φόβο του και πάτησε στο πρώτο σκαλοπάτι. Μετά, στο δεύτερο... στο τρίτο... στο τέταρτο –Αφού δε συνέβη τίποτα κακό, άρχισε να παίρνει θάρρος –στο πέμπτο, στο έκτο, στο έβδομο, στο όγδοο... *Γιατί δεν έχουμε φτάσει ακόμα στο τέλος; Συνέχεια σκοτάδι βλέπω εμπρός μου...*

«Άσιλθαρ! Προχώρα, καθυστερημένε αδελφέ!» σφύριξε πίσω του ο Βάνμιρ.

Ο Άσιλθαρ συνέχισε, στο ένατο σκαλοπάτι, στο δέκατο, στο ενδέκατο, στο δωδέκατο, στο δέκατο-τρίτο –που ήταν και το τελευταίο. Είχαν, επιτέλους, φτάσει στο υπόγειο, και το κρύο ήταν δυνατότερο εδώ κάτω.

«Άνοιξε την αντικρινή πόρτα. Την ξύλινη,» πρόσταξε ο Βάνμιρ.

«Μα δε βλέπω καμία πόρτα...»

«Προχώρα και θα τη δεις!»

Ο Άσιλθαρ βάδισε, ακούγοντας το χώμα να τρίζει κάτω από τις μπότες του, καθώς και κανένα έντομο που συνθλιβόταν από τις σόλες των υποδημάτων του. Το φως του δαυλού έδιωχνε το σκοτάδι, το οποίο εκείνος νόμιζε πως απομακρυνόταν διστακτικά, παλεύοντας να γαντζωθεί επάνω στις πέτρες, διεκδικώντας το μέρος όπου βασιλευε για χρόνια. Όμως, τελικά, υποχώρησε· δε χάθηκε, αλλά μετατοπίστηκε, αφήνοντας την ξύλινη πόρτα να φανερωθεί.

«Άνοιξέ τη.»

Ο Άσιλθαρ πλησίασε. Έπιασε την ατσάλινη αμπάρα και την τράβηξε, με κάποια δυσκολία· είχε να μετακινηθεί χρόνια, κι έμοιαζε να διαμαρτύρεται τώρα, που κάποιος την ξυπνούσε από τον μακροχρόνιο ύπνο της.

Εντάξει, μέχρι στιγμής· τίποτα δεν πετάχτηκε... Ο Άσιλθαρ έπιασε το πόμολο και άνοιξε την πόρτα, για να μπει σε ένα δωμάτιο ακόμα πιο παγερό από το προηγούμενο. Στους τοίχους αυτού του δωματίου κρέμονταν αλυσίδες, καθώς και διάφορα εργαλεία βασανιστηρίων που έκαναν τις τρίχες του να σηκώνονται. Επίσης, στα δεξιά υπήρχε ένα πέτρινο τζάκι, και αντίκρυ μια επενδυμένη με σίδηρο πόρτα, αμπαρωμένη, όπως και η προηγούμενη.

«Άνοιξέ την,» ήρθε η φωνή του αδελφού του, από πίσω.

«Πού θα τον πας, Βάνμιρ;»

«Κάπου όπου δε θα υπάρχει λόγος να τον δέσω χειροπόδαρα και να του βουλώσω το στόμα.»

«Γιατί;»

«Γιατί εκεί κανένας δε θα μπορεί να τον ακούσει. Τώρα, άνοιξε!»

Ο Άσιλθαρ τράβηξε την αμπάρα, η οποία φάνηκε να του έφερε μεγαλύτερη αντίσταση από την προηγούμενη. Έπιασε τη σιδερένια, οξειδωμένη χειρολαβή και άνοιξε. Για ν'αποκαλύψει ένα κελί, γεμάτο με αλυσίδες.

«Κάνε πέρα.»

Ο Άσιλθαρ παραμέρισε, και ο Βάνμιρ μπήκε στο κελί. Έσυρε τον πατέρα τους ως τον αντικρινό τοίχο και πέρασε δύο χειροπέδες στους καρπούς του, οι οποίες συνδέονταν με μακριές αλυσίδες. Όλα τα κατασκευάσματα εδώ κάτω ήταν από ατσάλι, παρατήρησε· και, μάλιστα, ατσάλι επιστρωμένο με κασσίτερο, ώστε να μη σκουριάζει

εύκολα. *Τούτα τα δεσμά είναι ικανά να κρατήσουν ακόμα και τον Αρχοντα Αραντιρ*, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, που γνώριζε ότι οι στρατιώτες του κάστρου έδιναν, πολλές φορές, μυθικές διαστάσεις στον πατέρα του.

«Πότε θα ξυπνήσει;» ρώτησε ο Άσιλθαρ.

«Ως το πρωί, υποθέτω, θα έχει συνέλθει· και όλοι θα πιστεύουν ότι χάθηκε.» Βγήκε απ' το κελί, και έκανε νόημα στον αδελφό του να τον ακολουθήσει.

Όταν κι ο Άσιλθαρ ήταν έξω, έκλεισε την πόρτα και την αμπάρωσε με τη μεγάλη αμπάρα. «Θα τους πω ότι είχα ένα κακό προαίσθημα το βράδυ» —*πράγμα που είν' αλήθεια, εξάλλου...*— «και νομίζω πως οι εχθροί μας τον έκλεψαν κάπως, μέσω μαγείας.»

«Θα το πιστέψουν;»

Ο Βάνμιρ βγήκε από το δωμάτιο των μαρτυρίων, και ο Άσιλθαρ τον ακολούθησε. «Φυσικά και θα το πιστέψουν. Άλλωστε, είμαι ο μόνος εδώ μέσα που ξέρει από αυτά τα 'παράξενα' θέματα, ε;» Έκλεισε κι αυτή την πόρτα, και την αμπάρωσε. «Εκτός κι αν εσύ αποκαλύψεις κάτι—»

«Δεν πρόκειται να πω τίποτα,» υποσχέθηκε ο Άσιλθαρ.

«Ωραία,» είπε ο Βάνμιρ, και πήρε το δαυλό απ' το χέρι του. «Τότε, δε θα υπάρξει κανένα πρόβλημα.» Άρχισε ν' ανεβαίνει τη σκάλα, με το μικρό του αδελφό στο κατόπι.

«Και ποιος θα του φέρνει φαγητό;»

«Εγώ. Εσύ δεν είχες καμία ανάμιξη, όπως είπαμε.» *Άλλωστε, ποτέ δε θα επιχειρούσες κάτι τέτοιο από μόνος σου, Άσιλθαρ...*

Όταν ανέβηκαν τη σκάλα, ο Βάνμιρ άνοιξε την πόρτα του Πύργου των Μαρτυρίων και άφησε τον αδελφό του να βγει πρώτος. Ύστερα, βγήκε κι εκείνος και κλειδώσε με το αντικλείδι του. Έβαλε τον δαυλό εκεί απ' όπου τον είχε πάρει, και είπε στον Άσιλθαρ: «Πήγαινε στο δωμάτιό σου τώρα. Και μιλιά, σε κανέναν.»

Ο αδελφός του ένευσε, και έφυγε, βιαστικά.

Ο Βάνμιρ βάδισε πιο αργά, και, σύντομα, τον έχασε απ' τα μάτια του, καθώς ο Άσιλθαρ έστριψε σε μια γωνία των διαδρόμων του φρουρίου. Έτσι, συνέχισε μόνος προς το δωμάτιό του.

Αλλά η μοναξιά δίνει δύναμη στους εσώτερους δαίμονες.

...Τι έκανα;... Μπορούσε να αισθανθεί πάλι τα μάτια των θεών να είναι καρφωμένα επάνω του. Πόσο πιο χαμηλά να πέσω από τούτο;... Γιατί έπρεπε να το κάνω; Κοπάνησε τη γροθιά του σ'έναν τοίχο. Εσύ φταις, πατέρα! Όφειλες να με είχες ακούσει!

Ξεφύσησε. Οι σκέψεις τον βάραιναν· ήθελε να τις ξεφορτωθεί, να τις αποτινάξει, μα δε μπορούσε. Οι δαίμονες είχαν γαντζωθεί, με νύχια και με δόντια, επάνω του· ροκάνιζαν το κρανίο του και δάγκωναν το μυαλό του.

Αν ο Ρόλμαρ ήταν εδώ... Αν ήταν εδώ και είχα καταφέρει να τον πείσω για το σχέδιό μου— Εκτός κι αν μ'αγνοούσε κι εκείνος... Αλλά, όχι, ο Ρόλμαρ θα με άκουγε. Παρ'όλη την ξεροκεφαλιά, τον εγωισμό, και την άγνοιά του σε τέτοια θέματα, θα με άκουγε όταν του μιλούσα. Και μετά, θα πήγαινε στον πατέρα, και θα τον έπειθε. Δε θα υπήρχε λόγος να φτάσω σε τέτοια άκρα... να πέσω τόσο χαμηλά... στα μάτια του Άσιλθαρ, στα μάτια των θεών... στα μάτια της ψυχής μου.

Σταμάτησε να βαδίζει, αναρωτούμενος αν έπρεπε να επιστρέψει, για να ελευθερώσει τον πατέρα του και να του ζητήσει συχώρεση. Αλλ' αν το έκανε αυτό, θα είχε πάλι την ίδια μοναδική επιλογή, την ίδια ακριβώς επιλογή: Θα όφειλε να εγκαταλείψει το Ράλτον, για πάντα. Τουλάχιστον, τώρα ίσως να κατάφερνε να σώσει το φρουρίο από το Στρατό του Θηρίου, και, ύστερα από τη μάχη, θα αυτοεξοριζόταν, και δε θα επέστρεφε ποτέ ξανά εδώ. Αν, όμως, ελευθέρωνε τον Άρχοντα Άραντιρ, εκείνος θα ήταν καταδικασμένος να ηττηθεί, γιατί δεν είχε τα μέσα να πολεμήσει τους εχθρούς του. Ή, μάλλον, τα είχε —είχε τον Βάνμιρ —αλλά ποτέ του δε με παίρνει σοβαρά, ποτέ του! Και να που ήρθε η στιγμή να το πληρώσουμε, κι οι δύο.

Μακάρι να ήταν διαφορετικά...

Πλησιάζοντας το δωμάτιό του, είδε σε μια γωνία των διαδρόμων μια γνώριμη φιγούρα: μια μελαχρινή πολεμίστρια με κοντά, σγουρά μαλλιά, η οποία φυλούσε σκοπιά. Σιώλη, τη λέγανε· και ήταν η μόνη γυναίκα (εκτός από την αδελφή του, Μιάνη) η οποία έμπαινε στο δωμάτιό του χωρίς όψη απέχθειας ή φόβου στο πρόσωπό της. Οι άλλες πολεμίστριες και υπηρέτριες έρχονταν με δισταγμό και σφιγμένες, παρότι δεν αρνούνταν να τον επισκεφτούν, γιατί όλες επιθυμούσαν να έχουν την εύνοια ενός από τους άρχοντες του φρουρίου, καθώς και κάποιο φιλοδώρημα από εκείνον.

Ο Βάνμιρ νόμιζε πως είδε μια ευκαιρία, για να διώξει όλες τις σκέψεις και τις τύψεις που τον ταλαιπωρούσαν· να αποτινάξει τους εσώτερους δαίμονες από το κεφάλι του.

Βάδισε, σαν φάντασμα, μέσα στον μισοσκότεινο διάδρομο. Τα μάτια της Σιώλης γούρλωσαν, προς στιγμή, λες και δεν είχε καταλάβει ποιος ήταν. Ύστερα, είπε: «Άρχοντά μου. Καλησπέρα.»

«Είναι περασμένα μεσάνυχτα,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, και, πλησιάζοντας, στάθηκε εμπρός της. Η πολεμίστρια δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλή γυναίκα· έφτανε μέχρι το σαγόνι του.

Τα μαύρα της μάτια τον ατένισαν, γυαλίζοντας στο φως του δαυλού που κρεμόταν κοντά της. «Μοιάζετε χλομός, Άρχοντά μου. Καλύτερα να κοιμηθείτε.»

«Δεν μπορώ να κοιμηθώ,» δήλωσε ο Βάνμιρ. «Έχω ένα άσχημο προαίσθημα. Θα έρθεις στο δωμάτιό μου, Σιώλη;» Πάντα τις ρωτούσε· ποτέ δεν έπαιρνε μια γυναίκα που ήταν κουρασμένη από τις δουλειές της ημέρας. Σε αντίθεση με τον Ρόλμαρ, ο οποίος ποτέ δεν ρωτούσε.

Ένας στιγμιαίος δισταγμός στα μάτια της. «Αν το επιθυμείτε, Άρχοντά μου...»

«Τι είναι;» είπε ο Βάνμιρ.

«Αν μάθουν ότι εγκατέλειψα το πόστο μου, Άρχοντά μου....»

«Αν το μάθουν, πες τους να απευθυνθούν σε μένα.» Ο Βάνμιρ ακούμπησε το χέρι του στους σιδεροντυμένους της ώμους, και βάδισαν προς το δωμάτιό του, το οποίο δεν απείχε πολύ.

Ο πατέρας είναι κλειδωμένος σ'ένα κελί, στα υπόγεια. Ένα παγερό κελί. Δεμένος με αλυσίδες. Αλλά, ευτυχώς, κοιμάται. Όμως, ύστερα, θα ξυπνήσει... ίσως, μάλιστα, να ξυπνήσει γρηγορότερα, από το κρύο. Και θα ξέρει ποιος ήταν που τον πρόδωσε. Εγώ... Στο Μαύρο Άνεμο τούτη η χλιοκατάρατη μέρα! Το μετάνιωσα, μα δε μπορώ να κάνω πίσω.

Όχι! Λέω ψέματα στον εαυτό μου. Θα επαναλάβανα την πράξη μου, και το ξέρω. Θα την επαναλάβανα, αν πάλι αρνιόταν να μ'ακούσει· αν αρνιόταν να υπερασπιστεί το Ράλτον όπως πρέπει... όπως πρέπει, ανάλογα με τον εχθρό που έχει ν'αντιμετωπίσει—

«Άρχοντά μου;»

Ο Βάνμιρ βλεφάρισε. Είδε ότι στεκόταν έξω απ'το δωμάτιό του.

«Θ'ανοίξετε την πόρτα; Ίσως θα έπρεπε να κοιμηθείτε· δε μου φαίνεστε καλά.»

Ο Βάνμιρ διαπίστωσε πως η Σιώλη είχε περάσει το χέρι της γύρω απ'τη μέση του. Στην ουσία, τον στήριζε, για να μη σωριαστεί. Είχε αφεθεί στη μέριμνά της, δίχως να το καταλάβει.

«Καλά είμαι,» αποκρίθηκε, και άνοιξε την πόρτα. «Έλα μέσα· θέλω να διώξω πράγματα απ'το νου μου· θέλω να τα διώξω όλα απ'το νου μου.» Μπήκαν, και έκλεισε. Στάθηκε εμπρός της και άρχισε να λύνει την πανοπλία της.

«Άρχοντά μου, μπορώ να το κάνω εγώ· δε χρειάζεται να...» Σταμάτησε να μιλά, γιατί έβλεπε πως εκείνος δεν έδινε σημασία στα λόγια της.

Ο Βάνμιρ αφαίρεσε όλο το στρατιωτικό της εξοπλισμό και, μετά, αφαίρεσε και τα δέρματα που η γυναίκα φορούσε από μέσα, για να μη λαβώνει το σίδερο το δέρμα της. Την έριξε στο στενό του κρεβάτι, και οι δαίμονες τον εγκατέλειψαν... για λίγο. Γιατί, όταν τελείωσε μαζί της και ξάπλωσε για να κοιμηθεί, τους αισθάνθηκε να επιστρέφουν, ισχυρότεροι από πριν, για να μασήσουν το νου του. Ο ύπνος δεν μπορούσε να τον πάρει· στριφογύριζε, συνέχεια, μη βρίσκοντας γαλήνη.

Ο Άρχοντας Άραντιρ ξύπνησε μέσα στο σκοτάδι. Πού είμαι; αναρωτήθηκε. Πού στην Ατέρμονη Στέπα βρίσκομαι; Προσπάθησε να κινηθεί, αλλά οι αλυσίδες του τον τράβηξαν πίσω. «Όχι...» ψιθύρισε μοναχός, με μοναδικό ακροατή την ατελείωτη μαυρίλα. «Είμαι αιχμάλωτος...» Και θυμήθηκε. «Ο γιος μου... Ο Βάνμιρ!... Ο προδότης!» Σηκώθηκε όρθιος, τραβώντας τις αλυσίδες του, μα μη μπορώντας να τις σπάσει. «BANMIP! ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ, ΣΦΕΤΕΡΙΣΤΗ!» Οι χειροπέδες είχαν πληγιάσει τους καρπούς του, καθώς πάλευε: καθώς πάλευε το σκοτάδι και το κασσιτερωμένο ατσάλι.

«Άρχοντά μου, κοιμηθείτε.» Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε τη Σιώλη ν'αγκαλιάζει το κεφάλι του, να το κρατά κοντά στα στήθη της. «Τι σας συμβαίνει, Άρχοντά μου; Μιλήστε μου.» Φίλησε το μέτωπό του.

Ο Βάνμιρ έκλαψε, μα δε μίλησε καθόλου εκείνο το βράδυ.

Κεφάλαιο 13

Σφετερισμός

«**Ἄ**ρχοντά μου, ξυπνήστε! Ξυπνήστε, Ἀρχοντά μου!»
Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε κάποιον να τον ταρακουνά, δυνατά, από το μπράτσο. Ἄνοιξε τα μάτια και είδε τη Σιώλη, η οποία βρισκόταν ανακαθισμένη επάνω στο κρεβάτι, μ'ένα λευκό σεντόνι τυλιγμένο γύρω της.

«Κάποιος χτυπάει την πόρτα,» του είπε.

Ο Βάνμιρ αμέσως σκέφτηκε ότι θα ήταν ο πατέρας του, που είχε καταφέρει να ξεφύγει από το κελί στον Πύργο των Μαρτυρίων και είχε έρθει για να τον τιμωρήσει. Ωστόσο, έδωξε αυτή τη σκέψη απ'το νου του και φώναξε: «Ποιος είναι;»

«Ἀρχοντά μου!» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή απέξω. «Η Καστελάνος Νιρμέα είμαι. Παρακαλώ, βγείτε. Κάτι τρομερό συνέβη.»

Ο Βάνμιρ σηκώθηκε από το κρεβάτι, φορώντας το μαύρο του χιτώνα. «Τι συνέβη, Καστελάνε;» ρώτησε, σαν να μην ήξερε ήδη την απάντηση.

«Ο Ἀρχοντας Ἀραντιρ χάθηκε!»

Ο Βάνμιρ βάδισε ξυπόλητος ως την πόρτα και άνοιξε, για να δει τη Νιρμέα να στέκεται εμπρός του. Μια ανήσυχη, ταραγμένη όψη υπήρχε στο πρόσωπό της, και ήταν ντυμένη με την πανοπλία της, λες και θα πήγαινε σε μάχη, ενώ στη μέση της βρισκόταν περασμένο ένα μακρύ ξίφος.

«Πώς χάθηκε;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Πού πήγε;»

«Δεν ξέρουμε, Ἀρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Καστελάνος. «Μπορείτε να έρθετε στη μεγάλη αίθουσα;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Θα κατεβώ αμέσως. Περίμενέ με εκεί.»

Η Νιρμέα κατένευσε και έφυγε.

Ο Βάνμιρ έκλεισε την πόρτα. Στρεφόμενος στο εσωτερικό του δωματίου, είδε πως η Σιώλη είχε ήδη αρχίσει να ντύνεται, βιαστικά.

«Ἀρχοντά μου,» είπε, «πώς είναι δυνατόν να χάθηκε ο πατέρας σας;»

«Δεν έχω ιδέα,» απάντησε εκείνος, αναστενάζοντας. *Μακάρι να μπορούσα να διαγράψω από τη μνήμη μου όσα συνέβησαν χτες βράδυ. Μα δεν μπορώ. Και τώρα η προστασία του κάστρου Ράλτον προέχει.* Καθώς ετούτες οι σκέψεις περνούσαν από το νου του, έβαζε τις μπότες του και έδενε μια πέτσινη ζώνη στη μέση του.

Η Σιώλη δεν είχε τελειώσει ακόμα με την αρματωσιά της. «Όταν τελειώσεις,» της είπε ο Βάνμιρ, «φύγε και κλείσε την πόρτα.»

«Φυσικά, Άρχοντά μου.»

Ο γιος του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ βγήκε απ'το δωμάτιό του και βάδισε βιαστικά μέσα στους πετρόχτιστους διαδρόμους του φρουρίου. Από τα παράθυρα μπορούσε να δει ότι ήταν αυγή. Οι σκέψεις του ήταν πολύ μπερδεμένες και οι ενοχές τον πλημμύριζαν· έτσι, αποφάσισε να μη σκέφτεται καθόλου, προς το παρόν: να αφήσει το νου του κενό, ελεύθερο από βαρείς συλλογισμούς και σκοτεινές υποθέσεις.

Στη μεγάλη αίθουσα, τον περίμενε όλη του η οικογένεια· πλην του Ρόλμαρ και του πατέρα του, φυσικά. Η Μιάνη ήταν καθισμένη σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, μοιάζοντας χλομή. Η Μανρούνα καθόταν δίπλα της, πίνοντας νερό από μια μεγάλη κούπα· ήταν ακόμα πιο χλομή από την κόρη της, και δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της. Ο Άσιλθαρ στεκόταν, έχοντας τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του και χτυπώντας το πόδι του νευρικά στο πάτωμα.

Ο Αρχυπηρέτης Ζώλναρ, εκείνη τη στιγμή, έδινε προσταγές σε τρεις άλλους υπηρέτες, αλλά ο Βάνμιρ βρισκόταν πολύ μακριά για να ακούσει τι ακριβώς τους έλεγε. Ο Θεραπευτής Άλρεκ ήταν καθισμένος στη μια κορυφή του μακρύ τραπεζιού, έχοντας, ως συνήθως, μια στοχαστική έκφραση στο πρόσωπο· μόνο που ετούτη τη φορά η στοχαστική έκφραση δεν έμοιαζε να είναι ούτε τυχαία ούτε για κάποιο απόμακρο ζήτημα: προφανώς, αναλογιζόταν περί της εξαφάνισης του Άρχοντα Άραντιρ και αναρωτιόταν τι να είχε συμβεί. Ο Ιερέας Βάγκραμ στεκόταν δίπλα στον Θρόνο του Ράλτον, μοιάζοντας να στηρίζεται υπομονετικά στο μακρύ του μαστούνι. Τα τυφλά του μάτια στράφηκαν προς τον Βάνμιρ, μόλις εκείνος μπήκε στην αίθουσα, σαν ο πιστός υπηρέτης του Ούργκολ να μπορούσε να διαισθανθεί την παρουσία του. Τέλος, η Καστελάνος Νιρμέα έκανε πέρα-δώθε μέσα στο μεγάλο δωμάτιο, με το δεξί της χέρι ακουμπισμέ-

νο στη λαβή του ξίφους που κρεμόταν από τη μέση της. Οι πολεμιστές της είχαν παραταχθεί στην περίμετρο της αίθουσας, λες και ανέμεναν κάτι πολύ κακό να γίνει, από στιγμή σε στιγμή.

«Μητέρα, τι συνέβη;» ρώτησε ο Βάνμιρ, ζυγώνοντας το ξύλινο τραπέζι. «Πού είναι ο πατέρας;»

«Είχε πάει να συναντήσει εσένα,» αποκρίθηκε η Μανρούνα, καθώς σηκωνόταν όρθια, σκουπίζοντας τα δάκρυά της, μ'ένα λευκό μαντίλι. «Σε συνάντησε ή όχι;»

«Όχι,» δήλωσε ο Βάνμιρ. «Τον περίμενα πολύ ώρα, μα, τελικά, δε φάνηκε. Νόμιζα πως αποφάσισε να αγνοήσει την πρόσκλησή μου.» *Δεν είναι και τόσο εύκολο να ψεύδεται, παρατήρησε· μα δεν είναι και τόσο δύσκολο, επίσης...*

«Μα...» έκανε η Μανρούνα, «μα... έφυγε από το δωμάτιο, για να σε συναντήσει, Βάνμιρ.»

«Και πού πήγε, μητέρα;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν ξέρω. Σε σένα υπέθεσα ότι πήγε. Δεν τον είδες καθόλου;»

«Σου είπα, όχι. Τον περίμενα εκεί όπου είχαμε συμφωνήσει, μα δεν παρουσιάστηκε. Εσύ γιατί δε μας ειδοποίησες νωρίτερα;»

«Γιατί με πήρε ο ύπνος,» απάντησε η Μανρούνα. «Και, όταν ξύπνησα, ήταν λίγο πριν από την αυγή. Ο πατέρας σου δεν είχε επιστρέψει, Βάνμιρ...» Σκούπισε πάλι τα δάκρυα από τις άκριες των ματιών της.

«Πρέπει να υπάρχει μια λογική εξήγηση για όλα τούτα,» είπε, έντονα, η Καστελάνος Νιρμέα. «Δεν είναι δυνατόν να άνοιξε η γη και να τον κα...» Σταμάτησε από μόνη της. «Ακούστηκε κανένας θόρυβος από το υπόγειο, το βράδυ;» ρώτησε όλους τους παρευρισκόμενους στη μεγάλη αίθουσα. Το βλέμμα της δεν άφησε έξω ούτε τους στρατιώτες που διέγραφαν την περίμετρο του δωματίου.

Κανείς δε μίλησε.

«Καλύτερα να ελέγξουμε,» πρότεινε η Καστελάνος.

«Συμφωνώ,» ένευσε ο Βάνμιρ. «Δώστε μου ένα σπαθί.» Αμέσως, ένας στρατιώτης ξεσπάθωσε και του πρόσφερε το ξίφος του, με τη λαβή μπροστά. Ο γιος του Άρχοντα Άραντιρ το πήρε και ακολούθησε την Καστελάνο Νιρμέα, καθώς εκείνη ξεκινούσε να βαδίζει προς το

υπόγειο, μαζί με κάμποσους πολεμιστές του φρουρίου, οι οποίοι έρχονταν πίσω της.

Ο Βάνμιρ είδε και τον Άσιλθαρ να έρχεται, καθώς και τον Θεραπευτή Άλρεκ, την Αρχόντισσα Μανρούνα, και τη Μιάνη. Η αδελφή του, μάλιστα, βαστούσε ξίφος στο δεξί της χέρι: σπάνιο για εκείνη, εκτός από τις περιπτώσεις που ήταν πραγματικά ταραγμένη. Φυσικά, γνώριζε πώς να μάχεται με το σπαθί –όλοι οι ένοικοι του κάστρου Ράλτον γνώριζαν, περισσότερο ή λιγότερο–, αλλά προτιμούσε να μην το σηκώνει συνήθως, παρά μόνο όταν εκπαιδευόταν στην καστραυλή.

Το υπόγειο βρισκόταν σε κατάσταση πολιορκίας. Οι *ριβογκάμι* και οι στρατιώτες του φρουρίου ήταν όλοι οπλισμένοι και σε επιφυλακή. Τίποτα το ασυνήθιστο, δηλαδή, από τότε που το θηρίο έσπασε τον τοίχο, εισβάλλοντας. Όλα έμοιαζαν να είναι καλά.

«Ακούστηκε τίποτα παράξενο το βράδυ;» ρώτησε η Νιρμέα.

«Όχι, Καστελάνε,» αποκρίθηκε ένας μαχητής. «Φαίνεστε αναστατωμένη...» παρατήρησε, συνοφρυωμένος.

«Ο Άρχοντας Άραντιρ χάθηκε,» τον πληροφόρησε η Νιρμέα, κάνοντας τα μάτια του άντρα να γουρλώσουν, προς στιγμή. «*Σίγουρα* δεν ακούσατε κάτι ασυνήθιστο χτες;»

Ο πολεμιστής κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Ύστερα, ρώτησε τους στρατιώτες του: «Άκουσε κανείς τίποτα ασυνήθιστο; Μιλήστε!»

«Όχι, κύριε διοικητά,» αποκρίθηκαν κάποιοι, χαμηλόφωνα.

«Οι *ριβογκάμι*;» είπε η Νιρμέα, στρεφόμενη στον Βάνμιρ.

Εκείνος ρώτησε τους υποχθόνιους, μιλώντας στη γλώσσα τους: «Ακούσατε κάτι ασυνήθιστο χτες βράδυ; Είδατε κάτι ασυνήθιστο;»

«Όχι, Βάνμιρ-*νάρμι*,» αποκρίθηκε η Σίλ'μο. «Τίποτα. Τα θηρία δεν έχουν ζυγώσει.»

Ο Βάνμιρ μετέφερε τα λόγια της στη Νιρμέα, η οποία ξεφύσησε, λέγοντας: «Τότε, τι συνέβη; Πώς εξαφανίστηκε ο πατέρας σας, Άρχοντά μου;»

«Μήπως βρίσκεται κάπου μέσα στο φρούριο και κοιμάται;» υπέθεσε ο Θεραπευτής Άλρεκ.

«Οι υπηρέτες ψάχνουν παντού,» του είπε η Νιρμέα, «μα ακόμα δεν τον έχουν βρει.»

Όχι παντού, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Υπάρχει ένα μέρος όπου ποτέ κανείς δε θα ψάξει, γιατί θεωρείται εγκαταλειμμένο και κλειδωμένο. «Τότε... οι φόβοι μου αρχίζουν να βγαίνουν αληθινοί...»

Η Νιρμέα συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείτε, Άρχοντά μου;»

«Πάμε στη μεγάλη αίθουσα,» πρότεινε ο Βάνμιρ.

Καθώς ανέβαιναν τη σκάλα των υπογείων, είδε τον Άσιλθαρ να του ρίχνει ένα φευγαλέο βλέμμα, γεμάτο τύψεις και φόβους. Δεν είμαι, τελικά, ο μόνος που ταλαιπωρείται σήμερα, σκέφτηκε. Και, μάλλον, δεν είμαι ο μόνος που δεν κοιμήθηκε, πρόσθεσε νοερά, παρατηρώντας την όψη του αδελφού του.

Ύστερα, στο νου του ήρθε ο πατέρας του, στο παγερό υπόγειο του Πύργου των Μαρτυριών. Όχι, σίγουρα, δεν είμαι ο μόνος που ταλαιπωρείται σήμερα...

Οι ενοχές τον πλημμύρισαν.

Ο Άραντιρ εξακολουθούσε να παλεύει με τις αλυσίδες και το σκοτάδι, ουρλιάζοντας το όνομα του γιου του ο οποίος τον είχε κλειδώσει εδώ κάτω. Ο σφετεριστής. Αίμα είχε γεμίσει τα χέρια του Άρχοντα-Φύλακα, μα εκείνος δεν έπανε τις προσπάθειές του να ξεφύγει· θα ανέβαινε στα επάνω μέρη του φρουρίου και θα τιμωρούσε τον προδότη!

Ο Βάνμιρ κούνησε το κεφάλι του, για να το καθαρίσει από αυτές τις εικόνες. Όσο πιο γρήγορα ξεπαστρέψουμε τους εχθρούς μας, τόσο πιο γρήγορα θα ελευθερωθείς, πατέρα, συλλογίστηκε. Πιο νωρίς, δεν μπορώ –δεν τολμώ– να σ’απελευθερώσω. Θα μας καταστρέψεις όλους.

Όταν βρίσκονταν στη μεγάλη αίθουσα, βάδισε προς το θρόνο, ώστε να σταθεί εκεί όπου άπαντες μπορούσαν να τον δουν. Ο Βάνμιρ παρατήρησε ότι οι υπόλοιποι περίμεναν με ανυπομονησία αυτά που είχε να τους πει· έτσι δεν καθυστέρησε:

«Είχα αναφέρει ένα όραμά μου, μια μαντεία μου, στον Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ. Το γνωρίζετε όλοι ετούτο;»

«Εγώ δεν ήξερα τίποτα,» δήλωσε η Μιάνη.

«Εμένα ο Άρχοντας μού είχε πει κάτι, Άρχοντά μου Βάνμιρ. Μου είχε πει πως, με κάποιο μαγικό τρόπο, είδατε ότι οι εχθροί μας θα έρθουν,» είπε η Νιρμέα.

«Κι εμένα το ίδιο μού είχε πει,» συμφώνησε η Μανρούνα. «Επίσης, μου τόνισε ότι ασχολείσαι πολύ με πράγματα που δεν πρέπει, Βάνμιρ...»

«Δηλαδή, δε μίλησε σε κανέναν σας για την προειδοποίησή μου;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Ποια προειδοποίηση, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Νιρμέα.

«Του ζήτησα να προετοιμαστεί με ειδικούς τρόπους, αλλιώς θα έχανε τη μάχη,» εξήγησε ο Βάνμιρ. «Του είπα, επίσης, να φορά ένα φυλακτό, γιατί οι δυνάμεις της μάγισσας του Θηρίου μπορεί να τον χτυπήσουν, ακόμα κι εδώ.»

«Δεν τον είδα να φορά κανένα φυλακτό επάνω του!» τόνισε η Μανρούνα.

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Ναι· δυστυχώς, δε με άκουσε...»

«Και πιστεύεις πως γι' αυτό χάθηκε;» απόρησε η Μιάνη. «Δεν είναι, κάπως, παράλογο, Βάνμιρ; Επειδή δε φορούσε ένα *φυλακτό*;»

Τα μάτια του αδελφού της την κάρφωσαν. «Δεν ξέρεις με τι δυνάμεις έχουμε να κάνουμε. Ο Στρατός του Θηρίου είναι κάθε άλλο παρά φυσιολογικός. Σας μίλησε ο πατέρας για τα άλλα δύο μικρότερα θηρία που είναι μαζί με το μεγάλο;»

«Ναι, αυτό μας το είπε,» αποκρίθηκε η Νιρμέα.

«Μα, σας είπε επίσης ότι τα εν λόγω θηρία έχουν ιδιαίτερους ψυχικούς δεσμούς με δύο από τους Ποιμένες, έναν νεαρό και μια κοπέλα;»

«Όχι...»

Η Μανρούνα κατένευσε, συμφωνώντας με την Καστελάνο.

«Τι είναι αυτοί οι Ποιμένες;» ρώτησε η Μιάνη. «Μάγοι;»

«Ναι,» απάντησε ο Βάνμιρ. «Και μπορούν να επικοινωνούν με τα μικρά θηρία. Ενώ η μάγισσα μπορεί να επικοινωνεί με το μεγάλο, το Θηρίο που ο πατέρας αντιμετώπισε πριν από χρόνια.»

«Ποια είναι αυτή η μάγισσα, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Νιρμέα.

«Δε γνωρίζω,» είπε ο Βάνμιρ. «Όμως δεν είναι Ποιμένας της Στέπας. Ανήκει στη φυλή των Καρμώζ.»

«Και κατέβηκε εδώ;» απόρησε η Μιάνη.

«Προφανώς, ναι.»

«Γιατί;»

«Τους σκοπούς της δεν τους ξέρω. Ωστόσο, ξέρω τους σκοπούς του Θηρίου· κι αυτό μου φτάνει. Το Θηρίο επιθυμεί την καταστροφή μας. Επομένως, πρέπει να υπερασπιστούμε το κάστρο, όσο καλύτερα μπορούμε.»

«Ο πατέρας σας, Άρχοντά μου, έχει ήδη στείλει ταχυπομπούς στα άλλα συνοριακά φρούρια, ώστε να μας προσφέρουν τη βοήθειά τους,» τον πληροφόρησε η Νιρμέα.

«Και στο Νότο;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Δεν έστειλε στο Νότο;»

«Ναι,» ένευσε η Καστελάνος, «έχει στείλει κι εκεί. Στην Έριγκ.»

«Ωραία,» είπε ο Βάνμιρ, που αντιλαμβανόταν πως, εν τη απουσία του πατέρα του, εκείνος ήταν προσωρινός Άρχων-Φύλαξ του Ράλτον. «Όλες οι προετοιμασίες που είχε κάνει ισχύουν, φυσικά. Ωστόσο, θα προσθέσω και κάποια δικά μου πράγματα. Κάποια πράγματα που θα μας προσφέρουν τη νίκη. Γιατί, αλλιώς, δε θα καταφέρουμε να αντιμετωπίσουμε το Θηρίο· το έχω προδεί.»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Νιρμέα, κάνοντας μια υπόκλιση, με το δεξί της χέρι στη λαβή του θηκαρωμένου σπαθιού της. Δεν έμοιαζε να υπάρχει τίποτα προσποιητό στην κίνηση ή στην όψη της· τον θεωρούσε αδιαμφισβήτητο Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον.

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Βάνμιρ, «θα ήθελα να πάνσουν οι έρευνες για τον πατέρα μου, γιατί δεν είναι εδώ πλέον και το κάστρο χρειάζεται όσο το δυνατόν περισσότερα χέρια, ώστε να το προετοιμάσουν για την επερχόμενη μάχη.»

«Άρχοντά μου,» παρενέβη ο Θεραπευτής Άλρεκ, καθαρίζοντας το λαιμό του, «δε θέλω να αμφισβητήσω την κρίση σας, όμως μου φαίνεται αδιανόητο ο πατέρας σας να εξαφανίστηκε εντελώς από το φρούριο...»

Υπονοείς κάτι, Άλρεκ; αναρωτήθηκε ο Βάνμιρ. Έχεις καταλάβει, ή υποψιάζεσαι, τι πραγματικά συνέβη; Κι αν είναι έτσι, τότε τι θα κάνω μαζί σου;... «Μα, κανείς δεν μπορεί να τον βρει,» είπε. «Εσύ λες να μας κρύβεται;»

«Φυσικά και δε θέλω να πω αυτό, Άρχοντά μου. Ωστόσο, είναι πολύ παράξενο... Ακόμα κι αν, όπως υποστηρίζετε, η μαγεία του Θηρίου τον χτύπησε, είναι δυνατόν να τον έκανε να εξαφανιστεί; Κι αν τον εξαφάνισε από εδώ, τότε πού τον πήγε; Ή, μήπως, τον σκότωσε;»

Ένας λυγμός ξέφυγε από το λαιμό της Μανρούνα, και η Αρχόντισσα σκούπισε τα δάκρυα που είχαν πλημμυρίσει τα μάτια της. Η Μιάνη ακούμπησε το δεξί της χέρι στους ώμους της μητέρας της.

«Αυτό δεν μπορώ να το απαντήσω, Άλρεκ,» δήλωσε ο Βάνμιρ. «Όμως, μέσω της μαντείας μου, είχα προδεί ότι κάτι κακό θα συνέβαινε στον πατέρα, και είχα προσπαθήσει να τον προειδοποιήσω. Εκείνος, ωστόσο, δε με άκουσε, κι ετούτα είναι τα επακόλουθα...» Αναστέναξε. Το τελευταίο, πραγματικά, το εννοούσε. Ο Άρχων Άραντιρ, όντως, δεν τον είχε ακούσει και, όντως, ετούτα ήταν τα επακόλουθα. *Ααααχ, αν ο Ρόλμαρ βρισκόταν εδώ, ίσως τα πράγματα να είχαν πάρει εντελώς διαφορετική τροπή...*

«Υποθέτω πως γνωρίζετε την υπόθεση καλύτερα από μένα, Άρχοντά μου,» είπε ο θεραπευτής. «Όμως θα πρότεινα ορισμένοι υπηρέτες να συνεχίσουν να ψάχνουν για τον Άρχοντα Άραντιρ. Μια μικρή ομάδα, τουλάχιστον, πέντε-έξι ανθρώπων. Τι λέτε;»

Αν διαφωνήσω, ίσως να φανεί ύποπτο. Ή, πιο συγκεκριμένα, ίσως να φανεί ύποπτο στον Άλρεκ. «Συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Μια μικρή ομάδα έξι υπηρετών μπορεί να συνεχίσει την έρευνα. Οι υπόλοιποι θα προετοιμάσουμε το φρούριο για την πολιορκία. Έχουμε πολλά να κάνουμε.»

Τα Τέκνα της Λα-Κάρχ'νι είχαν βγει από τον υπόγειο κόσμο και είχαν μπει στο Στρατό του Μεγάλου Θηρίου, ο οποίος πλέον απαρτιζόταν όχι μόνο από το κοπάδι του Κάρντου, μα κι από άλλα κοπάδια Ποιμένων που είχαν αποφασίσει να συστρατευτούν. Η Βι-Κάρχ'νι ήταν τυφλή τώρα, και το τρίχωμά της καμένο, αλλά δεν είχε πρόβλημα στο βάδισμά της, γιατί μπορούσε να κινηθεί με τη βοήθεια των αισθήσεων του Σάνγκτου, ο οποίος την καθοδηγούσε, μοιραζόμενος τον πόνο της και γεμάτος επιθυμία εκδίκησης εναντίον εκείνων που τραυμάτισαν έτσι το θηρίο του και, επομένως, τον ίδιο.

Ο Μάγος, σκεφτόταν η Μάντισσα, καθισμένη επάνω στο κεφάλι της Λα-Κάρχ'νι, ο Μάγος που μου έδειξαν τα Οστά. Εκείνος ευθύνεται για όλα. Ποια σχέση, όμως, μπορεί να έχουν οι ριβογκάμι μ'αυτόν; Ποια σχέση ακριβώς; Στην αρχή, είχα δει πως η υπόγειά τους φυλή ήταν εχθρός μας, και έπρεπε να εξολοθρευτεί, γιατί θα

σκότωνε τη Μεγάλη Θεά... αλλά τώρα τα πράγματα σα νάχουν αλλάξει... Χτες βράδυ, είχε ρίξει πάλι τα Οστά και είχε δει τους ριβογκάμι να έχουν σχεδόν ολοκληρώσει το ρόλο τους, να έχουν οπλίσει το τόξο που σημάδευε την καρδιά της Λα-Κάρχ'νι, το τόξο που θα τη φόνευε. Το τόξο που πρέπει να καταστρέψουμε, προτού ρίξει. Είναι ο Μάγος αυτό το τόξο;

Είχε δεν είχε ολοκληρώσει τη σκέψη της, όταν την κατέλαβε ένα αλλόκοτο συναίσθημα. Νόμιζε ότι κάποιος έριξε, ξαφνικά, έναν μανδύα επάνω της, κι επάνω σ'ολάκερο το στρατό των Ποιμένων. Κάποιος που βρισκόταν ψηλά.

Η Μάντισσα ύψωσε το γαλανό της βλέμμα στον ουρανό. Και είδε τα σύννεφα να έχουν σχηματίσει ένα αντρικό πρόσωπο, το οποίο τους παρακολουθούσε άπαντες.

«Εσύ ξανά, Μάγε!» σφύριξε έντονα η Καρμώζ, κάτω απ'την ανάσα της· και αισθάνθηκε τη Λα-Κάρχ'νι να ανασαλεύει, σαν κι εκείνη να είχε νιώσει την παρουσία του παρατηρητή.

Τα μάτια της Μάντισσας στένεψαν. *Πού είσαι, Μάγε; Δεν είσαι στον ουρανό... Είσαι κρυμμένος πίσω από πέπλα... βρίσκεσαι παράλληλα...*

«ΓΡΡΡΑΑΑΑΑΑΑΡΡ!» Η Λα-Κάρχ'νι βρυχήθηκε, λες και κάτι την είχε εξοργίσει τρομερά. Ο στρατός σταμάτησε, και οι Ποιμένες ατένισαν τη Θεά τους με δέος, καθώς εκείνη σηκωνόταν στα πισινά της πόδια.

Η Μάντισσα κρατήθηκε γερά από το τρίχωμα του Θηρίου, νιώθοντας ένα δυνατό ρίγος να διατρέχει τη ράχη της –το οποίο, σίγουρα, δεν οφειλόταν στο κρύο, παρά στο ύψος. Η Καρμώζ κοιτάξε κάτω, το έδαφος της Στέπας· έτσι κι έπεφτε, κάθε της κόκαλο θα τσακίζόταν.

Έστρεψε το βλέμμα της ξανά στον ουρανό, εν μέρει για να διώξει την υποφοβία που την είχε καταλάβει, εν μέρει για να διαπιστώσει αν βρισκόταν ακόμα εκεί το πρόσωπο του Μάγου.

Το είδε να χάνεται, να ξεθωριάζει... ή, μάλλον, να *τραβιέται προς τα πίσω!* λες και κάτι το παρέσερνε. Τι ακριβώς, η Μάντισσα δεν μπορούσε να πει, μα αισθανόταν πως επρόκειτο για κάποια πανίσχυρη παρουσία, βρισκόμενη πίσω από πέπλα κι αυτή, παράλληλα, όπως ο Μάγος.

Θεός;

Ο εχθρός της *Λα-Κάρχ'νι*, ο εχθρός όλων τους. Αυτή η σκέψη πέρασε στο συνειδητό της Μάντισσας, προερχόμενη από το Μεγάλο Θηρίο.

Κεφάλαιο 14

Νυχτοπερπατήματα

Στην ανατολική μεριά της Έριγκ, στην άκρη της Αγοράς και κοντά στα τείχη, βρισκόταν ένα κατάστημα καμωμένο από αρχαίο ξύλο και χρονοφαγωμένη πέτρα. Το κατάστημα είχε δύο ορόφους, και ήταν σε τέτοιο σημείο που κοίταζε τις αποβάθρες, μέσα από ένα στενωρύμι. Στο ισόγειο γίνονταν οι περισσότερες συναλλαγές με τους πελάτες· στον πρώτο όροφο γίνονταν οι σημαντικές συμφωνίες και υπογράφονταν χαρτιά· στον τρίτο όροφο κανένας πελάτης δεν είχε ακουστεί ν'ανεβαίνει, γιατί εκεί ήταν μέρος συνάντησης των καταστηματαρχών.

Τα εμπορεύματα του καταστήματος ήταν αμφιλεγόμενου είδους, παράνομα αλλά και νόμιμα, συγχρόνως. Οι καταστηματάρχες, οι περαστικοί από εδώ έμποροι, και οι πελάτες ασχολούνταν με τους νεκρούς· και για την ακρίβεια, μ'ένα συγκεκριμένο είδος νεκρών: αυτούς της Φεν εν Ρωθ, της οποίας το όνομα σήμαινε Τόπος του Θανάτου, στη Γλώσσα των Νεκρών, που επέσταντο οι ιερείς, οι μύστες, και οι νεκρομάντες.

Οι άνθρωποι που επισκέπτονταν το κατάστημα ήταν διαφόρων φυλών: ντόπιοι Ωθράγκος, Μιρλίμιοι από την ανατολική ήπειρο της Μιρλίμης, Ρουζβάνοι από τη δυτική ήπειρο Λιάμνερ-Κρώθ, ακόμα και Ρογκάνοι από τη νότια Ναζ-Λορ, ή και σοφοί Νάθλιγκερ από το Φράλ'μπρίν'χ, το Νησί των Μύθων. Όλοι συγκεντρώνονταν εδώ, επειδή το κατάστημα είχε πράγματα που σπάνιζαν αλλού στην Κουαλανάρα· εκτός, φυσικά, από την Φεν εν Ρωθ: μα κανείς σώφρων άνθρωπος δεν ταξίδευε εκεί, όταν μπορούσε να το αποφύγει. Έτσι, το κατάστημα ποτέ δεν είχε έλλειψη πελατείας.

Οι καταστηματάρχες δεν του είχαν δώσει όνομα –ή, τουλάχιστον, δεν υπήρχε κάποια πινακίδα δίπλα από την εξώθυρά του–, αλλά οι πελάτες του –γνώστες απόκρυφων γνώσεων, οι περισσότεροι απ'αυτούς– το ονόμαζαν Ρελ εν Ρωθ, η Αγορά του Θανάτου.

Η φρουρά της πόλης δεν ανακατευόταν με τις δουλειές των καταστηματαρχών, γιατί απλά ποτέ δεν τους είχε πιάσει να κάνουν κάτι

παράνομο. Φυσικά, πάντοτε υπήρχε η υπόνοια ότι κάτι ύποπτο ίσως να συνέβαινε στα ενδότερα του καταστήματος, όμως κανένας από τους φρουρούς δεν έμοιαζε πρόθυμος να εισβάλει, για να κάνει έλεγχο. Οι φήμες που κυκλοφορούσαν για το εν λόγω μέρος δεν ήταν καθόλου ενθαρρυντικές· και μονάχα ένας ανόητος θα ήθελε να βρει, ξαφνικά, τον εαυτό του καταραμένο από τα πνεύματα των νεκρών της Φεν εν Ρωθ.

Απόψε, η βραδιά ήταν παγερή και ένα φιλοβρόχι έπεφτε, κάνοντας τα νερά του ποταμού Μάρνελ ν'αναπηδούν. Το στενορύμι όπου βρισκόταν το κατάστημα ήταν τυλιγμένο στις σκιές, που έσπαγαν μόνο από το φεγγαρόφωτο και από τη λυχνία που κρεμόταν δίπλα από την εξώθυρα του οικοδομήματος, μοιάζοντας ανεπηρέαστη από τη βροχή, μαγεμένη.

Η Φερνάλβιν τύλιξε γερά την κάπα γύρω της, καθώς βάδιζε επάνω στο γλιστερό πλακόστρωτο, με προσοχή. Η κουκούλα της σκίαζε το πρόσωπό της, αλλά τα μάτια της γυάλιζαν μέσα από τις σκιές, ερευνώντας κάθε σκοτεινή γωνία του στενορυμιού.

Η Έπαρχος της Έριγκ είχε εγκαταλείψει το παλάτι της πόλης κρυφά, χρησιμοποιώντας μια μικρή πίσω πόρτα του κήπου, η οποία ήταν, κατά κανόνα, κλειδωμένη, μα η Φερνάλβιν, ως Αρχόντισσα του τόπου, είχε τα κλειδιά για όλες τις πόρτες. Έτσι, άνοιξε και βγήκε, χωρίς να το έχει πει σε κανέναν· ούτε καν στον Ζάρναβ, τον σύζυγό της, γιατί αισθανόταν πως ακόμα κι εκείνον δεν μπορούσε πλέον να τον εμπιστευτεί. Όχι απόλυτα, τουλάχιστον. Τίποτα στο παλάτι δεν έμοιαζε πια φιλικό· όλα ήταν εχθρικά...

Αλλά η Φερνάλβιν ήξερε την πηγή του κακού. Ήξερε τη Ρικέλθη πολύ καλά. Και απόψε θα έκανε το πρώτο βήμα, για να την εξολοθρεύσει. Για να διώξει την απειλή από το παλάτι της, μια για πάντα.

Η Έπαρχος εστίασε το βλέμμα της στην εξώθυρα του καταστήματος, και προχώρησε. Κάτω από την κάπα της, είχε το δεξί της χέρι σφιγμένο επάνω στη λαβή του ξίφους που κρεμόταν από τη ζώνη της, γιατί ετούτη η συνοικία δεν ήταν κι απ'τις καλύτερες της πόλης.

Η Φερνάλβιν στάθηκε μπροστά στην ξύλινη πόρτα. Διπλοχτύπησε. Περίμενε, ενώ το φιλοβρόχι έγλειφε την κάπα της.

Η πόρτα άνοιξε, για να παρουσιάσει έναν άντρα, που πρέπει να ήταν στην ηλικία των σαράντα σαράντα-πέντε χρόνων. Τα μαλλιά του

ήταν γκριζόμαυρα και καλοχτενισμένα· τα μαύρα του μάτια έμοιαζαν να είναι λιγάκι αλλήθωρα· δεν είχε μούσι ή μουστάκι στο πρόσωπό του. Φορούσε ένα λευκό πουκάμισο και ένα μελανό γιλέκο, ενώ το κάτω μέρος του σώματός του έντυνε ένα πέτσινο παντελόνι και ψηλές μπότες. Στο πέτο του ήταν πιασμένη μια αρκετά μεγάλη αργυρή καρφίτσα, στο σχήμα κρανίου με δύο πουπουλένια φτερά εκατέρωθεν· τα μάτια του κρανίου γυάλιζαν, και η Φερνάλβιν έκρινε πως πρέπει να ήταν από οφιδιανό.

«Καλησπέρα, κυρά,» είπε ο άντρας. «Περάστε.»

Η Έπαρχος μπήκε στο κατάστημα, χωρίς να βγάλει την κουκούλα της. Ο χώρος ήταν αρκετά μεγάλος, παρατήρησε, και επενδυμένος με ξύλο. Το ταβάνι στηριζόταν σε έξι μεγάλα δοκάρια. Το πάτωμα ήταν στρωμένο με χαλιά, που είχαν μαιάνδρους κεντημένους επάνω. Στ'αριστερά της, η Φερνάλβιν μπορούσε να δει έναν τοίχο γεμάτο με ράφια και βιβλιοθήκες, όπου βρίσκονταν βιβλία και πάπυροι. Σε ένα σημείο, τα ράφια και οι βιβλιοθήκες παραμέριζαν, για να δώσουν τη θέση τους στον τοίχο, όπου ήταν καρφωμένοι δύο μεγάλοι χάρτες. Ο άνωθεν χάρτης έγραφε στην άκρη του, με καλλιγραφικά γράμματα: *Φεν εν Ρωθ Σέπουλα* –πράγμα που σήμαινε Ανώτερος (ή Πνευματικός) Τόπος του Θανάτου, και εννοούσε το μέρος όπου πηγαίνουν όλοι πεθαίνοντας· η Φερνάλβιν δεν ήταν αμόρφωτη επάνω σε βασικά θέματα αποκρυφισμού. Ο κάτωθεν χάρτης έγραφε, με επίσης καλλιγραφικά γράμματα, στην άκρη του: *Φεν εν Ρωθ Οσέπουλα*, Επίγειος Τόπος του Θανάτου –δηλαδή, η χώρα ανατολικά του Νόρβηλ, όπου πριν από κάποια χρόνια είχαν γίνει οι μεγάλοι πόλεμοι.

Και οι δύο χάρτες φαίνονταν παράξενοι στην Έπαρχο. Ο πρώτος δε ήταν τελείως ακατανόητος για εκείνη· γιατί, παρότι η Φερνάλβιν είχε μελετήσει λίγο αποκρυφισμό, δεν ήταν μύστης των κεκρυμμένων μυστηρίων του θανάτου. Ο δεύτερος χάρτης ήταν πιο κατανοητός για την Αρχόντισσα: Το σχήμα του της θύμιζε την (Επίγεια) Φεν εν Ρωθ, παρότι όλα τα υπόλοιπα σημάδια επάνω του την πέρδευαν.

Στη δεξιά μεριά του καταστήματος βρίσκονταν τέσσερις πολυθρόνες, ένα ξύλινο τραπέζι ανάμεσά τους, και ένα τζάκι. Οι πολυθρόνες ήταν ντυμένες με σκούρο-πράσινο βελούδο, κεντημένο με σχήματα που θύμιζαν γράμματα· μα η Φερνάλβιν δεν ήταν βέβαιη για τούτο. Το ξύλινο τραπέζι ήταν λαξεμένο έτσι που έμοιαζε να το κρατά στον

αέρα μια γυμνή γυναίκα με μακριά μαλλιά, τα οποία έκρυβαν τα επίμαχα σημεία του εύγραμμου σώματός της. Το τζάκι ήταν αναμμένο, και πάνω του κρέμονταν δυο μακριά, λιγνά ξίφη.

Στις πολυθρόνες κάθονταν, αντικριστά, ένας άντρας και μια γυναίκα. Ο άντρας πρέπει να ήταν αρκετά μεγάλος σε ηλικία· γύρω στα εξήντα, θα έλεγε η Φερνάλβιν. Είχε λευκά, μακριά μαλλιά, χτενισμένα προς τα πίσω, και μυτερό, λευκό μούσι· τα γαλανά του μάτια γυάλιζαν σαν ανεκτίμητοι λίθοι δυσεύρετης ευφύιας, καθώς στράφηκαν στην Έπαρχο της Έριγκ. Ήταν ντυμένος με έναν μακρύ μαύρο χιτώνα και μενεξεδί μανδύα· στο πέτο του υπήρχε μια αργυρή καρφίτσα στο σχήμα κρανίου με δύο πουπουλένια φτερά εκατέρωθεν.

Η γυναίκα, αντίθετα με τον άντρα, δεν πρέπει να ήταν μεγάλη· αποκλείεται να είχε δει πάνω από τριάντα χειμώνες. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και μακριά, και χύνονταν καλοχτενισμένα στους ώμους της, γυαλίζοντας στο φως των κεριών του πολύφωτου που κρεμόταν από το ταβάνι. Το φόρεμά της ήταν κυανόχρωμο και μακρύ· τα μανίκια του έμοιαζαν να τυλίγονται επίμονα επάνω στα χέρια της, ενώ φάρδαιναν στο σημείο του καρπού. Ωστόσο, η λαιμόκοψη ήταν αρκετά βαθιά και πλατιά, κάνοντας τη Φερνάλβιν να αναρωτιέται αν η εν λόγω κυρία σκόπευε να πάει σε δεξίωση, αργότερα. Στη μέση της γυναίκας ήταν περασμένη μια φαρδιά, μαύρη ζώνη με μεγάλη, αργυρή αγκράφα, στο σχήμα φιδιού τυλιγμένου γύρω από έναν κρύσταλλο... χαμηλής ποιότητας κρύσταλλο, έκρινε η Έπαρχος της Έριγκ, με ελάχιστη αξία. Επίσης, παρατήρησε πως η γυναίκα δεν έφερε καρφίτσα, όπως οι δύο προηγούμενοι άντρες. Μάλλον, δεν ήταν στην ομάδα τους. Μάλλον, ήταν πελάτισσα και όχι καταστηματούχος.

«Καλησπέρα, κυρία,» χαιρέτησε ο ασπρομάλλης άντρας, καθώς σηκώνόταν από την πολυθρόνα του. «Πώς θα μπορούσαμε να σας εξυπηρετήσουμε;»

Η Φερνάλβιν άκουσε τον πρώτο άντρα –εκείνον που της είχε ανοίξει την πόρτα– να πλησιάζει από πίσω της. Τα βήματά του ήταν σχεδόν αθόρυβα επάνω στο χαλί του δωματίου, μα η Αρχόντισσα είχε εκπαιδευτεί να πιάνει ακόμα και τον παραμικρό ήχο· γιατί στο πεδίο της μάχης ο παραμικρός ήχος μπορεί να σημαίνει τη διαφορά ανά-

μεσα στη ζωή και στο θάνατο· και κανείς δεν τολμούσε να αμφισβητήσει τη μαχητική δεινότητα της Επάρχου, ακόμα και τώρα που είχε πλέον μεγαλώσει.

Η Φερνάλβιν γύρισε και στάθηκε έτσι ώστε να μην έχει σε κανέναν στραμμένη την πλάτη της. Δεν τους εμπιστευόταν, άλλωστε, τους ανθρώπους εδώ μέσα. Είχε ακούσει πολλά γι'αυτούς, για να τους εμπιστευτείται.

«Υπάρχουν κάποιοι συγκεκριμένοι φονιάδες, οι οποίοι μ'ενδιαφέρουν,» δήλωσε, κοιτάζοντας τον γηραιό άντρα.

Τα γαλανά του μάτια γυάλισαν· είχε καταλάβει για τι πράγμα τού μιλούσε η Αρχόντισσα. «Νεκρολάτρη,» είπε, «πάρε, σε παρακαλώ, την κάπα της κυρίας.»

Όστε θέλει να δει το πρόσωπό μου, προτού συζητήσει μαζί μου ανοιχτά, σκέφτηκε η Φερνάλβιν. Πολύ καλά. Άρχισε να λύνει την κάπα από το λαιμό της, καθώς ο νεότερος άντρας πλησίαζε. Έβγαλε την κουκούλα της και έδωσε το ένδυμα στον καταστηματάρχη, ο οποίος το πήρε, αμίλητος, και το κρέμασε σε μια ξύλινη κρεμάστρα, εκεί κοντά.

Ο πρεσβύτερος αχνομειδίασε μέσα από τα γένια του. «Η Έπαρχος της Έριγκ ήρθε να μας επισκεφτεί,» είπε. «Τιμή μας, Αρχόντισσά μου.» Έκανε μια σύντομη υπόκλιση, η οποία, όμως, δεν του στερούσε τίποτα από την εξουσία του σε τούτο το μέρος. Η Φερνάλβιν αντιλαμβανόταν πεντακάθαρα πως εκείνη βρισκόταν σε μειονεκτική θέση εδώ μέσα.

«Χαίρετε, κύριοι,» αποκρίθηκε. «Κυρία μου.»

Η γυναίκα με το κυανόχρωμο φόρεμα σηκώθηκε, για να υποκλιθεί κι αυτή. Στο πρόσωπό της, η Φερνάλβιν μπορούσε να διακρίνει μια ανησυχία να ζωγραφίζεται. Δεν είναι καταστηματάρχισσα.

«Ονομάζομαι Νεκρογνώστης,» συστήθηκε ο πρεσβύτερος. «Ο κύριος απο δώ,» στράφηκε στον άλλο άντρα, ο οποίος έκλινε το κεφάλι ενώπιον της Αρχόντισσας, «ονομάζεται Νεκρολάτρης. Η κυρία είναι πελάτισσα.» Ούτε καν ανέφερε πως εκείνος και ο συνάδελφός του ήταν καταστηματάρχες· το άφησε να εννοηθεί. Ή ίσως να πίστευε πως αυτό ήταν φανερό από τις καρφίτσες στο πέτο τους.

«Να υποθέσω ότι δεν πρόκειται να μου αποκαλύψετε τα πραγματικά σας ονόματα;» ρώτησε η Φερνάλβιν.

Ο Νεκρογνώστης αχνομειδίασε ξανά. «Καλά υποθέτετε, Αρχόντισσα μου.»

«Θα ήθελα να μιλήσουμε μόνοι, ει δυνατόν,» ζήτησε η Φερνάλβιν.

«Νεκρολάτρη, μπορείς να οδηγήσεις την κυρία επάνω;» ρώτησε ο Νεκρογνώστης, αναφερόμενος στη γυναίκα με το κυανόχρωμο φόρεμα.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο νεότερος άντρας· και προς την πελάτισσα: «Κυρία μου, ακολουθήστε με, παρακαλώ.» Βάδισε προς τη σκάλα που υπήρχε στο πέρας του δωματίου. Η γυναίκα τον πήρε στο κατόπι, αμίλητη, μοιάζοντας ανακουφισμένη που απομακρυνόταν από την παρουσία της Ελάρχου.

«Παρακαλώ, Αρχόντισσά μου, καθίστε,» πρότεινε ο Νεκρογνώστης, όταν εκείνος και η Φερνάλβιν ήταν μόνοι. Δεν έμοιαζε να τον απασχολεί το γεγονός ότι από τη ζώνη της Αρχόντισσας κρεμόταν ένα θηκαρωμένο ξίφος.

«Ευχαριστώ,» είπε η Έπαρχος, και κάθισε στην πολυθρόνα όπου, προ ολίγου, καθόταν η άλλη πελάτισσα.

Ο Νεκρογνώστης πήρε θέση αντίκρου της, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο κάτω από το μαύρο του χιτώνα, και μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του. «Σας ακούω, Αρχόντισσά μου.»

«Χρειάζομαι έναν από τους... ιδιαίτερους φονιάδες σας, κύριε Νεκρογνώστη,» είπε η Φερνάλβιν. «Καταλαβαίνετε ποιους εννοώ;»

Ο άντρας ένευσε. «Ναι. Αλλά θα σας παρακαλούσα να μη με αποκαλείτε 'κύριο'. Το 'Νεκρογνώστης' είναι τίτλος από μόνος του.»

«Όπως επιθυμείτε,» αποκρίθηκε η Φερνάλβιν. Και ρώτησε: «Πόσο σύντομα θα μπορούσα να έχω το δολοφόνο;»

«Για τι είδους δουλειά τον θέλετε, αν επιτρέπεται, Αρχόντισσά μου;» αντερώτησε ο Νεκρογνώστης.

«Θα προτιμούσα να μη σας αποκαλύψω τίποτα, προτού έχω τον δολοφόνο μπροστά μου. Πότε, λοιπόν, θα τον έχω;»

«Κατανοητό,» είπε ο Νεκρογνώστης, μοιάζοντας, όντως, να κατανοεί το λόγο της μυστικοπάθειάς της. «Ωστόσο, να είστε βέβαιη πως η εχεμύθειά μας είναι απόλυτη, σε ό,τι αφορά τους πελάτες μας.»

«Δεν το αμφισβητώ, Νεκρογνώστη,» δήλωσε η Φερνάλβιν, περιμένοντας να της πει πότε θα είχε το φονιά εμπρός της.

«Ο νεκρενοικημένος θα πρέπει να βρίσκεται εδώ...» Ακούμπησε το γενειοφόρο σαγόνι στο χέρι του, σα να σκεφτόταν. «...σε μια-δυο ημέρες. Ήδη έχει καθυστερήσει πολύ. Είχαμε ακούσει πως θα μας ερχόταν κάποιος καινούργιος από τη Νίζβερ.»

«Δε θέλω κάποιον καινούργιο, Νεκρογνώστη,» είπε η Φερνάλβιν. «Θέλω κάποιον που να μπορεί να κάνει καλά τη δουλειά του.»

«Ω, μην ανησυχείτε, Αρχόντισσά μου,» την καθησύχασε ο Νεκρογνώστης· «όλοι οι φονιάδες μας κάνουν καλά τη δουλειά τους. Ο χειρότερος νεκρενοικημένος είναι πέντε φορές καλύτερος από έναν εκπαιδευμένο Μιρλίμιο δολοφόνο που στρέφει την Τύχη προς όφελός του.»

«Μάλιστα,» είπε η Φερνάλβιν. «Και η πληρωμή;»

«Την πληρωμή θα την κανονίσετε με τον ίδιο, Αρχόντισσά μου. Εμείς, ως συνήθως, θα λάβουμε το δεκαπέντε τοις εκατό της ανταμοιβής εκείνου, καθότι του βρήκαμε πελάτη.

»Τώρα. Υπάρχει κάτι άλλο που θα επιθυμούσατε να κουβεντιάσουμε;»

«Σε πόσες ημέρες να περάσω πάλι;»

«Θα μπορούσαμε να σας ειδοποιήσουμε εμείς,» προθυμοποιήθηκε ο Νεκρογνώστης.

«Όχι,» είπε η Φερνάλβιν. «Καλύτερα να έρθω εγώ.» *Το παλάτι είναι γεμάτο με ανθρώπους της Ρικέλθης.*

«Όπως αγαπάτε. Σε αυτή την περίπτωση, λοιπόν... θα σας προέτρεπα να περάσετε μεθαύριο, το βράδυ. Λογικά, ο άνθρωπός μας θα πρέπει να βρίσκεται εδώ.»

«Εντάξει,» είπε η Φερνάλβιν, και σηκώθηκε από την πολυθρόνα της. «Σας ευχαριστώ πολύ, Νεκρογνώστη.»

Ο Νεκρογνώστης σηκώθηκε επίσης, και έκλινε το κεφάλι σε ένδειξη σεβασμού. «Υποχρέωσή μου, Έλαρχε. Θα είμαι στη διάθεσή σας και για ό,τι άλλο μπορεί να επιθυμήσετε.»

Ύστερα, πήγε στην κρεμάστρα και πήρε την κάπα της Φερνάλβιν, βοηθώντας τη να τη φορέσει. Τη συνόδευσε μέχρι την εξώθυρα και άνοιξε, για να βγει η Αρχόντισσα στο στενορόμι και να παρατηρήσει πως το ψιλοβρόχι είχε πάψει, μα η παγωνιά εξακολουθούσε.

Ξεκίνησε να κατευθύνεται προς το παλάτι της, βαδίζοντας μέσα στους σιωπηλούς νυχτερινούς δρόμους. Τα βήματα των μποτοφορε-

μένων της ποδιών έμοιαζαν να είναι ο μόνος ήχος που τάρασσε την παγερή γαλήνη της παραποτάμιας πόλης.

Αισθανόταν αρκετά ικανοποιημένη. Σύντομα, θα έβγαζε την απειλή της Ρικέλθης από την πλάτη της. Μπορεί να είχε χάσει τον έλεγχο του ίδιου της του παλατιού, μα δεν ήταν τόσο ανίσχυρη όσο πίστευε η μητριά της. Ο νεκρενοικημένος δολοφόνος θα το αποδείκνυε αυτό. Και η Φερνάλβιν θα άρχιζε, επιτέλους, να νιώθει ασφαλής μέσα στο σπίτι και στην πόλη της. Γιατί τώρα κάθε άλλο *παρά* ασφαλής ήταν. Για την ακρίβεια, απόψε, φοβόταν τόσο πολύ να βγει στους δρόμους της Έριγκ, που είχε φορέσει, κατάσαρκα, κάτω από τα ρούχα της έναν λεπτό φολιδωτό θώρακα, σε περίπτωση που κάποιος άνθρωπος της Ρικέλθης την εντόπιζε και προσπαθούσε να τη δολοφονήσει. Βέβαια, επί του παρόντος, έβλεπε πως τα μέτρα προστασίας της είχαν αποδειχτεί λιγάκι υπερβολικά, αφού, προφανώς, κανείς δεν την είχε δει να βγαίνει από το παλάτι και κανείς, φυσικά, δεν την είχε δει να μπαίνει στο κατάστημα Ρελ εν Ρωθ.

Η Φερνάλβιν αναστέναξε μέσα στη σκιά της κουκούλας της, αισθανόμενη ένα βάρος να την εγκαταλείπει. Ή, τουλάχιστον, ένα μέρος του βάρους που την πλάκωνε τον τελευταίο καιρό.

Σύντομα, Ρικέλθη, σκέφτηκε, σύντομα, δε θα υπάρχουν πλέον για να μας τυραννάς...

Τότε ήταν που η Έπαρχος της Έριγκ άκουσε έναν ήχο τον οποίο γνώριζε πολύ καλά.

Τον ήχο που κάνει το βέλος της βαλλίστρας, καθώς εκτοξεύεται.

Θεοί!

Η Φερνάλβιν κινήθηκε πάραυτα. Δεν τινάχτηκε προς μια συγκεκριμένη, προσυλλογισμένη κατεύθυνση, αλλά τυχαία, ξέροντας πως, όταν έρχεται ένα βλήμα καταπάνω σου, είναι προτιμότερο να κινηθείς, παρά να το αφήσεις να σε πετύχει εκεί όπου στοχεύει ο εχθρός σου.

Και η κίνησή της αυτή ήταν που την έσωσε.

Το βέλος τη βρήκε στην πλάτη. Κατάφερε να περάσει το χοντρό ύφασμα της κάπας της, μα δεν κατάφερε να περάσει το πέτσινο γιλέκο και το φολιδωτό θώρακα από κάτω.

Όλα τούτα επειδή η Έπαρχος είχε κινηθεί, με αποτέλεσμα το βλήμα να μην την πετύχει ευθύγραμμα, με τη δύναμή του συγκεντρωμένη, παρά πλαγιαστά.

Η Φερνάλβιν κατάλαβε ότι η επίθεση είχε γίνει από κάπου στ'αριστερά, έτσι έτρεξε προς τα δεξιά, μπαίνοντας μέσα σ'ένα σκοτεινό σοκάκι. *Θεοί!...* Τελικά, είχε κάνει λάθος· τα μέτρα προστασίας της δεν ήταν καθόλου υπερβολικά!

Η Έπαρχος αισθανόταν τα γόνατά της να τρέμουν, καθώς έτρεχε, τυχαία, μέσα στις σκιές της νύχτας, μην ξέροντας από πού μπορεί να ερχόταν η επόμενη επίθεση, μα ξέροντας πως έπρεπε να *απομακρυνθεί*.

Σύντομα, διαπίστωσε πως όλα τα βήματα που ακούγονταν επάνω στο πλακόστρωτο δεν ήταν δικά της. *Μ'ακολουθούν!* Το δεξί της χέρι πήγε στη λαβή του σπαθιού της.

Τρεις σκιερές φιγούρες φάνηκαν να υλοποιούνται εμπρός της, εξερχόμενες από το σκοτάδι. Στα χέρια τους γυάλιζαν μακριά μαχαίρια.

Η Φερνάλβιν σταμάτησε. Τράβηξε το σπαθί της και το βάστηξε δι-
 λαβα· το φεγγαρόφωτο έλουζε τη λεπίδα.

Οι φονιάδες έκαναν να την περικυκλώσουν, βαδίζοντας αργά, προσπαθώντας να βρουν την κατάλληλη στιγμή για να της χιμήσουν και να την ξεκάνουν. Ο ένας απ'αυτούς ήταν γυναίκα, παρατήρησε η Έπαρχος, και ερχόταν από τα δεξιά, κρατώντας δύο ξιφίδια.

Από πίσω της, η Φερνάλβιν μπορούσε ν'ακούσει κι άλλους να ζυγώνουν. Έπρεπε να δράσει γρήγορα· ο χρόνος μετρούσε εναντίον της.

«Αααααααααααα!» Χιμήσε στη γυναίκα με τα ξιφίδια, ανεμίζοντας το σπαθί της σε μια μεγάλη τροχιά. Η ξαφνική της επίθεση έπιασε τη δολοφόνο απροετοίμαστη. Έκανε να πεταχτεί πίσω, για ν'αποφύγει τη μακριά λεπίδα της Επάρχου, μα το ξίφος δάγκωσε το δεξί της ώμο, πιτσιλίζοντας με αίμα το πρόσωπό της. Η γυναίκα σκόνταψε και έπεσε, με μια κραυγή.

Η Φερνάλβιν μπορούσε να *διαισθανθεί* τους άλλους δύο να της ορμούν από τα νώτα.

Το τραγούδι του μαχαιριού που σκίζει τον αέρα ήρθε στ'αφτιά της.

Η Έπαρχος έσκυψε· η λεπίδα πέρασε πάνω απ'το κεφάλι της: ο αριστερός αντίπαλος είχε αστοχήσει. Ο δεξής δεν είχε ακόμα επιτεθεί·

και η Φερνάλβιν τον πρόλαβε: Καθώς ήταν σκυμμένη, περιστράφηκε, χτυπώντας τον στην κοιλιά, με τη λαβή του σπαθιού της και κάνοντάς τον να διπλωθεί.

Αντίκρισε κι άλλους να έρχονται, τρέχοντας. Τρεις ακόμα. Ο προπορευόμενος έφερε ένα μακρύ μπαστούνι, με το οποίο επιτέθηκε άτεχνα, σαν χωρικός. Η Φερνάλβιν απέφυγε επιδέξια το χτύπημά του και το σπαθί της έχυσε τα σωθικά του στο πλακόστρωτο.

Αλλά τα πάντα γίνονταν πολύ γρήγορα.

Κάτι τη χτύπησε από τα δεξιά. Σκίζοντας την κουκούλα της και τραυματίζοντας το μάγουλό της.

Μια αλυσίδα.

Ο πόνος ήταν καυτός και ξαφνικός, και ζάλισε την Έπαρχο.

Ο άντρας με το μακρύ μαχαίρι επιτέθηκε, ενώ άλλος ένας με μπαστούνι πήγε για τα πόδια της.

Η Φερνάλβιν ανέμιση το σπαθί της προς τη μεριά του πρώτου, αναγκάζοντάς τον ν'απομακρυνθεί· μα ο δεύτερος πέτυχε τα γόνατά της. Η Αρχόντισσα έχασε την ισορροπία της· άπλωσε το αριστερό χέρι και πιάστηκε από τον τοίχο, για να μην πέσει. Ευτυχώς που η πάροδος ήταν στενή και οι τοίχοι δεν απείχαν και τόσο!

Ο άντρας με το μπαστούνι επιχείρησε να χτυπήσει την Έπαρχο κατακέφαλα. Εκείνη απέκρουσε, με το ξίφος της, κόβοντας το όπλο του στα δύο. Ο κακοποιός αιφνιδιάστηκε από τούτο, και η Φερνάλβιν τον σπάθισε στο στήρνο, σωριάζοντάς τον μέσα στο αίμα του.

Ο αλυσοφόρος άρχισε να περιστρέφει την αλυσίδα του, οπισθοχωρώντας. Ο φονιάς με το μακρύ μαχαίρι ατένισε την Αρχόντισσα επισταμένα, σα να φοβόταν να χιμήσει. Εκείνος που η Έπαρχος είχε χτυπήσει στην κοιλιά έμοιαζε να έχει συνέλθει κάπως, καθότι είχε σηκωθεί στα γόνατα. Η γυναίκα με τον τραυματισμένο ώμο βρισκόταν ήδη όρθια· τα σφιγμένα της δόντια γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο, τα μάτια της ήταν γεμάτα μίσος.

«Ποιος σας έστειλε να με σκοτώσετε;» ρώτησε η Φερνάλβιν, λαχνασμένη. «Πείτε μου, και δε θα πεθάνουν άλλοι από σας.»

«Εξακολουθούμε να είμαστε τέσσερις και εσύ μία,» αντιγύρισε ο αλυσοφόρος, εξαπολύοντας την αλυσίδα του εναντίον της.

Η Φερνάλβιν την απέφυγε, γιατί ήξερε πως ο άντρας ήθελε να χρησιμοποιήσει το σπαθί της, για να αποκρούσει, ώστε να μπορέσει να την αφοπλίσει.

Η γυναίκα με τα δύο ξιφίδια χίμησε, μαζί με τον κακοποιό που βαστούσε μακρύ μαχαίρι στη δεξιά γροθιά.

Δύο εναντίον μίας. Αλλά τα όπλα τους είναι πολύ μικρά.

Η Φερνάλβιν ανέμιση το σπαθί της, για να τους απομακρύνει. Ο άντρας πετάχτηκε πίσω, αποφεύγοντας τη λεπίδα. Η γυναίκα έσκυψε, για να ξεκοιλιάσει την Έλαρχο με τα ξιφίδια της. Όμως δέχτηκε μια κλοτσιά καταπρόσωπο, και σωριάστηκε στο πλακόστρωτο, αναίσθητη. Η Φερνάλβιν αισθάνθηκε τα δόντια και το σαγόνι της κακοποιού να σπάνε από το χτύπημά της.

Ο άντρας που, πριν από λίγο, ήταν διπλωμένος στο έδαφος είχε σηκωθεί. Στάθηκε όρθιος και εκτόξευσε το μαχαίρι του καταπάνω στην Έλαρχο. Δε στόχευσε ούτε πολύ ψηλά ούτε πολύ χαμηλά· στόχευσε την κοιλιά της αντιπάλου του, ώστε εκείνη να δυσκολευτεί ν'αποφύγει το βλήμα. Δεν ήταν ανίδεος.

Η Φερνάλβιν στηρίχτηκε στο δεξί της πόδι και έκανε στο πλάι. Το μαχαίρι του κακοποιού αστόχησε το σώμα της, μα πέτυχε την μακριά της κάπα και καρφώθηκε εκεί. Την ίδια στιγμή, λόγω της απότομης της κίνησης, η Αρχόντισσα γλίστρησε στο πλακόστρωτο και έχασε την ισορροπία της, με αποτέλεσμα να πέσει προς τα πίσω, όπου τώρα, ύστερα από όλες τις μανούβρες της μάχης, δε βρισκόταν τοίχος. Η πλάτη της Φερνάλβιν χτύπησε επώδυνα στις πλάκες.

Ο άντρας με το μακρύ μαχαίρι τής όρμησε, σκοπεύοντας να την καβαλήσει και να καρφώσει το λεπίδι του στο λαιμό της. Αλλά βρήκε εμπόδιο ένα κοφτερό ξίφος σε κάθετη θέση, το οποίο διαπέρασε την κοιλιά του και βγήκε απ'την πλάτη του. Ουσιαστικά, είχε σκοτωθεί από μόνος του. Η Φερνάλβιν είδε την απορημένη έκφραση στο πρόσωπό του, καθώς έφτυνε μαύρο αίμα απ'το στόμα του.

Η Έλαρχος της Έριγκ τον κλότσησε, για να τον βγάλει από πάνω της. Το σπαθί της, όμως, είχε μπηχτεί γερά εντός του, και δε γλίστρησε από το σώμα του, παρά ξέφυγε από τα ιδρωμένα χέρια της πολεμίστριας. *Θεοί! όντως, γερνάω!*

Αλλά δεν είχε χρόνο να σκεφτεί περισσότερο την ηλικία της, καθότι είδε τον αλυσοφόρο να έρχεται, ανεμίζοντας την αλυσίδα του πάνω απ'το κεφάλι και κατεβάζοντάς την καταπάνω της.

Η Φερνάλβιν κύλησε στο βρόμικο πλακόστρωτο, αντιλαμβανόμενη πως άφηνε το ξίφος της πίσω, μα μην τολμώντας να κάνει αλλιώς. Όσο γρηγορότερα μπορούσε, σηκώθηκε στο ένα γόνατο.

Ο αλυσοφόρος ήταν στραμμένος πάλι εναντίον της.

Όμως δεν είχε παρατηρήσει κάτι το οποίο είχε παρατηρήσει εκείνη: Καθώς η Έπαρχος κυλούσε στο πλακόστρωτο, είχε παρασύρει μαζί της το μακρύ μαχαίρι που της είχε πετάξει ο άλλος κακοποιός. Τώρα, το εν λόγω όπλο είχε πλέον ξεγαντζωθεί από την κάπα της και βρισκόταν στο έδαφος, πλάι της.

Η Φερνάλβιν το άδραξε, με τ'αριστερό χέρι –γιατί πιο κοντά σ'αυτό ήταν πεσμένο το φονικό εργαλείο–, ενώ άπλωσε το δεξί, για να πιάσει την αλυσίδα που ερχόταν καταπάνω της. Τα δάχτυλά της έκλεισαν επάνω στους σιδερένιους κρίκους, πολλοί από τους οποίους τυλίχτηκαν στον πήχη της Αρχόντισσας, σκίζοντας το μανίκι του πανωφοριού της και πληγιάζοντας τη σάρκα της.

Ο αλυσοφόρος την τράβηξε απότομα προς το μέρος του, ενώ το πόδι του σηκωνόταν, για να την πετύχει στην κοιλιά. Η μπότα του κακοποιού τη βρήκε, τελικά, στ'αριστερά πλευρά, μα η Φερνάλβιν δεν αισθάνθηκε και τίποτα το σπουδαίο, λόγω του φολιδωτού θώρακα που κρυβόταν κάτω από τα ρούχα της.

Το μακρύ μαχαίρι που είχε αρπάξει από το πλακόστρωτο δε λάθεψε: καρφώθηκε στα δεξιά πλευρά του άντρα. Εκείνος βόγκησε απ'τον ξαφνικό πόνο, και η Φερνάλβιν τον έσπρωξε δυνατά, σωριάζοντάς τον κάτω, καθώς η αλυσίδα ξετυλιγόταν από τον δεξή της πήχη.

Κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας για τον τελευταίο κακοποιό. Μα ο άντρας είχε φύγει.

Και καλύτερα ν'ακολουθήσω το παράδειγμά του, σκέφτηκε η Φερνάλβιν. *Ίσως νάρθουν κι άλλοι, αν αργοπορήσω.* Πάτησε, με το ένα πόδι, επάνω στο κουφάρι του μαχαιροβγάλτη που είχε επιχειρήσει να την καβαλήσει. Έπιασε τη λαβή του ξίφους της και, βάζοντας δύναμη, το τράβηξε έξω.

Δίχως να το σκουπίσει, το θηκάρωσε στη μέση της και έφυγε, τρέχοντας.

Η Ρικέλθη καθόταν δίπλα στο τζάκι, παίζοντας νευρικά με το κοκάλινο κομπολόι της. Επάνω στο χέρι της πολυθρόνας της βρισκόταν ένα ποτήρι νερό.

Η πόρτα χτύπησε.

«Πέρνα.» Ήξερε ποιος ήταν.

Ο υπηρέτης μπήκε, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση. «Αρχόντισσα Ρικέλθη, καλησπέρα σας...»

Η Ρικέλθη αναστέναξε, σιγανά. *Απέτυχαν, οι άχρηστοι κρετίνοι του δρόμου...!* Ήταν πασιφανές από την όψη του άντρα εμπρός, καθώς και από τον τρόπο που είχε μιλήσει.

«Πώς τα πήγαν οι άνθρωποί μας;» τον ρώτησε, διαδικαστικά, εξακολουθώντας να παίζει με το κομπολόι της.

«Δεν τα κατάφεραν, Αρχόντισσά μου...» Ο υπηρέτης φάνηκε να κρατά την ανάσα του.

Κλικ-κλακ. Δύο κοκάλινες χάντρες συγκρούστηκαν με τις υπόλοιπες του κομπολογιού. «Γιατί;» μίλησε ήρεμα η Ρικέλθη.

«Μου είπαν ότι το πρώτο βέλος αστόχησε—»

«Κι εσύ μου είχες πει ότι αυτοί οι αλήτες ήξεραν καλά τη δουλειά τους.» Ο τόνος της φωνής της δεν ήταν δυνατός, αλλά παγερός. Το βλέμμα της ήταν αρκετό, για να φανερώσει όλο το μέγεθος της οργής της. Κατά τα άλλα, η Ρικέλθη προσπαθούσε πάντοτε να διατηρεί την ψυχραιμία της.

«Έτσι πίστευα, Αρχόντισσά μου. Μα μου εξήγησαν ότι η— ο στόχος τους πρέπει να φορούσε κάποιου είδους πανοπλία κάτω από τα ρούχα και την κάπα.»

Η σκύλα! Είναι πολύ προσεκτική, παρατήρησε η Ρικέλθη, μην μπορώντας παρά να θαυμάσει την περίσκεψη της προγονής της.

«Μετά, Αρχόντισσά μου,» συνέχισε ο υπηρέτης, «η— ο στόχος έτρεξε. Οι άνθρωποί μου τον καταδίωξαν, και οι περισσότεροι απ'αυτούς πέθαναν...»

Η Ρικέλθη μειδίασε. Λογικό, παραδέχτηκε. *Η Φερνάλβιν είναι καλλιτέχνης του ξίφους· αυτοί είναι ερασιτέχνες της γκλίτσας.* «Μπορείς να πηγαίνεις,» είπε στον υπηρέτη.

Εκείνος υποκλίθηκε βαθιά. «Καλή σας νύχτα, Αρχόντισσά μου,» είπε, και έφυγε, κλείνοντας την πόρτα με κάθε δυνατή ευγένεια.

Η Ρικέλθη ήπια μια γουλιά από το νερό της, αναλογιζόμενη αν, τελικά, η προγονή της ήταν άτρωτη...

Οι κατάσκοποι της Ρικέλθης είχαν εντοπίσει τη Φερνάλβιν να βγαίνει από το παλάτι· είχαν ειδοποιήσει πάραυτα την κυρά τους ότι η Έπαρχος μόλις βγήκε· εκείνη τους είχε πει να πληρώσουν μερικούς φονιάδες και να την ξεκάνουν, αφού ήταν μόνη μέσα στη νύχτα. *Τα πάντα έμοιαζαν να κινούνται άψογα. Ωστόσο, κάτι στράβωσε στην εκτέλεση. Ξανά. Ίσως, τελικά, κάποιος θεός να προστατεύει την προγονή μου. Άλλωστε, η Φερνάλβιν συνέχεια προσεύχεται σ'αυτούς.*

Αλλά να δούμε μέχρι πότε θα κρατήσει η τύχη της! Θα νόμιζε κανείς πως είναι Μιρλίμια, όχι Ωθράγκι!

Κλικ-κλακ. Δύο κοκάλινες χάντρες συγκρούστηκαν με τις υπόλοιπες του κομπολογιού.

Μια σκέψη πέρασε από το νου της Ρικέλθης· κάτι το οποίο είχε παραβλέψει, πριν: *Αλήθεια, γιατί βγήκε η Φερνάλβιν, βραδιάτικα; Και γιατί βγήκε τόσο κρυφά; Πού ήθελε να πάει;*

Ο Ζάρναβ λαγοκοιμόταν, αναρωτούμενος πού βρισκόταν η σύζυγός του... ενώ, συγχρόνως, σκεφτόταν τη Ζιάθραλ. Παραπάνω από μία φορά, είχε πάρει την απόφαση να φύγει από το υπνοδωμάτιο και να πάει στην ερωμένη του, στο συνηθισμένο τους μέρος. Ωστόσο, δεν το είχε κάνει, γιατί δεν ήξερε αν κι εκείνη θα πήγαινε απόψε εκεί. Δεν έμοιαζε να είναι και τόσο ευχαριστημένη μαζί του· τον απέφευγε, επειδή είχε αρνηθεί να δολοφονήσει την Έπαρχο.

Είναι παράλογη. Δεν καταλαβαίνει πως δεν μπορώ να σκοτώσω τη Φερνάλβιν; Και δεν καταλαβαίνει πως θέλω εκείνη –τη Ζιάθραλ– κοντά μου; Τούτες οι σκέψεις είχαν περάσει πολλές φορές από το νου του, και τώρα περνούσαν για μια ακόμα φορά. Η εύρεση απα-

ντήσεων ήταν δύσκολη, και η αναζήτηση δεν οδηγούσε ποτέ πουθενά.

Ο Ζάρναβ ήξερε μόνο τι επιθυμούσε ετούτη τη στιγμή: Τη Ζιάθραλ.

Η πόρτα του υπνοδωματίου άνοιξε, και ο Πρίγκιπας Έπαρχος πίστεψε –ευχήθηκε– ότι ήταν η ερωμένη του.

Όμως το όνειρο διαλύθηκε αμέσως, γιατί ήταν η Φερνάλβιν, ντυμένη με κάπα και με το σπαθί της ζωσμένο. Αίμα έτρεχε από το δεξί της μάγουλο, ενώ το μανίκι του δεξιού της χεριού ήταν σκισμένο και τραύματα φαίνονταν από μέσα.

«Μα τους θεούς!» Ο Ζάρναβ πετάχτηκε όρθιος, παραμερίζοντας τα σκεπάσματα.

Η Φερνάλβιν στηρίχτηκε στην πόρτα. «Βοήθησέ με να βγάλω αυτή την πανοπλία, Ζάρναβ.»

«Ποια πανοπλία;»

«Αυτή που βρίσκεται κάτω απ'τα ρούχα μου... αυτή που μου έσωσε τη ζωή.»

Ο Πρίγκιπας πλησίασε. Έλυσε την κάπα της και την έριξε σε μια καρέκλα. «Τι σου συνέβη, Φερνάλβιν; Πού είχες πάει, αγάπη μου;»

«Η Ρικέλθ φταίει γι'αυτό,» είπε η Έπαρχος, καθώς άνοιγε τα κουμπιά του πέτσινού της πανωφοριού, σπάζοντας μερικά. «Τους είχε βάλει να με σκοτώσουν.»

Ο Ζάρναβ είδε το φολιδωτό θώρακα κάτω από τα ρούχα της. «Το ήξερες;» απόρησε. «Ήξερες ότι ήθελε να σε σκοτώσει και πήγες; Δεν καταλαβαίνω–»

«Όχι,» είπε η Φερνάλβιν. «Δεν το ήξερα ότι θα προσπαθούσε να με σκοτώσει. Μα το υποψιαζόμουν.» Έβγαλε το πανωφόρι, με τη βοήθεια του άντρα της. «Και νόμιζα –η ηλίθια!– ότι δε θα με καταλάβαινε. Έχει ανθρώπους της παντού, Ζάρναβ! Αμέσως μ'αντιλήφθηκε!»

Ο Πρίγκιπας άρχισε να λύνει το θώρακά της. «Πώς σ'αντιλήφθηκε; Τι έγινε ακριβώς; Προσπαθούσες να της κρυφτείς; Πού είχες πάει;»

«Στην πόλη. Είχα βγει από το παλάτι, από μια πίσω πόρτα. Είχα φορέσει κι αυτή την κάπα, και την κουκούλα. Έλεγα ότι κανείς δε θα με καταλάβαινε. Όμως με κατάλαβαν· κι όχι μονάχα τούτο, μα η Ρικέλθ έστειλε τους φονιάδες της να με σκοτώσουν.»

Ο Ζάρναβ τής έβγαλε το φολιδωτό θώρακα, αφού είχε λύσει όλα τα λουριά. «Είσαι σίγουρη ότι αυτοί οι κακοποιοί ήταν σταλμένοι από τη Ρικέλθη;»

Η Φερνάλβιν τον χαστούκισε. «Αηδίες! Ήταν δικοί της! Το ξέρω ότι ήταν δικοί της!» Δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της, καθώς φώναζε για ν'απελευθερώσει την οργή και το φόβο που είχαν συγκεντρωθεί μέσα της. Ύστερα, αισθάνθηκε τα δάκρυα να τρέχουν στο πρόσωπό της· κι ένιωσε το τραύμα στο δεξί της μάγουλο να την καίει.

Ο Ζάρναβ πέταξε στο δάπεδο τον φολιδωτό θώρακα, και πήρε τη Φερνάλβιν στην αγκαλιά του, σφίγγοντάς την επάνω του, καθώς εκείνη έκλαιγε δυνατά, μπήγοντας τα δάχτυλα των χεριών της στη γυμνή του πλάτη.

Ο Πρίγκιπας Έπαρχος αισθάνθηκε το αίμα από το μάγουλο της συζύγου του να τρέχει στο λαιμό του.

Κεφάλαιο 15 Το Κάλεσμα

Η πόρτα χτύπησε.
«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Βάνμιρ.
«Ο Άσιλθαρ.»
«Με ενοχλείς, αλλά πέρνα.»

Ο Άσιλθαρ μπήκε στο δωμάτιο, για να βρει τον αδελφό του να στέκεται μπροστά από έναν μεγάλο ξύλινο πάγκο και να πειραματίζεται. Επάνω στον πάγκο υπήρχαν διάφορα φιαλίδια, χαρτιά, και άλλα μπερδεμένα μικροαντικείμενα· αλλά εκείνο που ξεχώριζε ήταν ένα σιδερένιο κλουβί, μέσα στο οποίο βρισκόταν ένα ποντίκι με κέρατα.

«Τι κάνεις εκεί, Βάνμιρ;»

«Θα δεις.» Ο αδελφός του είχε περάσει ένα πιατάκι κάτω από τα κάγκελα. Μέσα στο πιατάκι υπήρχε κάποιου είδους υγρό, το οποίο το κερασφόρο τρωκτικό έγλειφε.

Ο Άσιλθαρ πλησίασε. «Αυτό είναι το ποντίκι που είχες ποτίσει με φίλτρο κερατοφυΐας, σωστά;»

«Ναι,» ένευσε ο Βάνμιρ, τραβώντας έξω το πιατάκι. Στο εσωτερικό του κλουβιού, το κερασφόρο ποντίκι άρχισε να χτυπιέται και να σφαδάζει.

«Τι του έκανες;»

«Τίποτα το σπουδαίο.» Ο Βάνμιρ άνοιξε την πόρτα του κλουβιού και άρπαξε το τρωκτικό από τον αυχένα, σηκώνοντάς το στον αέρα, καθώς εκείνο κλοτσούσε και δάγκωνε. Ο Ωθράγκος το κόλλησε στην επιφάνεια του γραφείου και έδεσε μια μαύρη ταινία γύρω από τα μάτια του. Ύστερα, το σήκωσε πάλι στον αέρα, ενώ το ποντίκι έμοιαζε αποπροσανατολισμένο.

Ο Βάνμιρ παραμέρισε μερικά από τα πράγματα που βρίσκονταν επάνω στον ξύλινο πάγκο, για να κάνει χώρο· ή, πιο συγκεκριμένα, για να φτιάξει έναν χώρο που έμοιαζε με ευθύ διάδρομο. Στο τέλος του διαδρόμου, έχτισε ένα τείχος, με μικρές πέτρες. Μετά, απόθεσε τον κερασφόρο ποντικό στην αρχή του τεχνητού περάσματος, και του έλυσε τα μάτια, δίνοντάς του μια στα οπίσθια.

Το τρωκτικό έτρεξε, μοιάζοντας αφηνιασμένο. Τα κέρατά του χτύπησαν το τειχάκι και το γκρέμισαν. Ύστερα, το πλασματάκι προσπάθησε να φύγει, να απομακρυνθεί, μα το χέρι του Βάνμιρ το άρπαξε πάλι και το έριξε μέσα στο κλουβί του.

«Γιατί το έκανες αυτό;» ρώτησε ο Άσιλθαρ.

«Το φίλτρο εξόργισης λειτουργεί κανονικά,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Το ποντίκι επιτίθεται, με περίσσια οργή, στο πρώτο πράγμα που αντικρίζει.»

«Και λοιπόν;» Ο Άσιλθαρ δε μπορούσε να καταλάβει γιατί ετούτο έπρεπε να είναι σημαντικό. Άλλωστε, σύντομα, θα τους επιτιθόταν ο Στρατός του Θηρίου. Γιατί ο αδελφός του δεν προετοιμαζόταν, όπως είχε πει ότι θα έκανε; Σίγουρα, δεν περίμενε να νικήσει τους εχθρούς τους με κερασφόρα ποντίκια!

Ο Βάνμιρ κάθισε σε μια ξύλινη καρέκλα, ξεφυσώντας. «Άσιλθαρ,» είπε. «Μπορείς να φέρεις λίγο φαγητό από την κουζίνα; Το θέλω για τον πατέρα...»

Φυσικά, σκέφτηκε ο Άσιλθαρ. Δεν του έχουμε πάει τίποτα να φάει, ακόμα. «Επιστρέφω αμέσως,» αποκρίθηκε· και έφυγε από το δωμάτιο.

Ο Βάνμιρ έμεινε μόνος, με τις σκέψεις και τις τύψεις του.

Ο μεγαλύτερός του φόβος ήταν ότι θα πήγαινε στον Πύργο των Μαρτυριών, θα κατέβαινε στο υπόγειο, θα άνοιγε το κελί του πατέρα του, και δε θα τον έβρισκε μέσα. Ο Άρχοντας Άραντιρ θα είχε καταφέρει να σπάσει τις αλυσίδες του και ν'αποδράσει.

Αλλ'αυτό είναι μάλλον απίθανο, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Αποκλείεται να έχει συμβεί. Ωστόσο, και πάλι θα έπρεπε να ανοίξει εκείνη την πόρτα και να σταθεί μπροστά στον πατέρα του, για ν'αφήσει το πιάτο με το φαγητό στο παγερό έδαφος. *Εγώ ίσως να μην τον δω, γιατί θα είναι καλυμμένος στο σκοτάδι, μα εκείνος θα δει εμένα, το γιο του, το δεσμοφύλακά του...* Αναστέναξε ξανά.

Όχι, συλλογίστηκε, αποφασιστικά. Τουλάχιστον, δε θα δει το πρόσωπό μου. Φόρεσε την κουκούλα του χιτώνα του.

...Αλλά, ούτως ή άλλως, θα καταλάβει ότι είμαι εγώ...

Ο Βάνμιρ έβγαλε την κουκούλα και σηκώθηκε όρθιος, εκνευρισμένος. *Να τον πάρει ο Μαύρος Άνεμος! Έπρεπε να με είχε ακούσει, έπρεπε να είχε εμπιστευτεί το σχέδιό μου!*

Όταν ο Άσιλθαρ επέστρεψε, βρήκε τον αδελφό του να στέκεται μπροστά στο παράθυρο, με τα χέρια πιασμένα πίσω από την πλάτη. «Τι βλέπεις εκεί;» τον ρώτησε, αναρωτούμενος αν ο Βάνμιρ μπορούσε, μέσω κάποιου τεχνάσματος, να δει χιλιόμετρα μακριά, το Στρατό του Θηρίου που πλησίαζε. Εξάλλου, είχε καταφέρει να τον «δει» μέσα στον Χρόνο, όπως υποστήριζε...

«Τίποτα συγκεκριμένο,» αποκρίθηκε εκείνος, στρεφόμενος να κοιτάξει τον Άσιλθαρ. «Έφερεις φαγητό;»

«Εδώ είναι.» Σήκωσε έναν μικρό σάκο που κρατούσε.

«Πιάτο έχει μέσα;»

«Ασφαλώς.»

«Ωραία.» Ο Βάνμιρ πήρε τον σάκο από το χέρι του Άσιλθαρ. «Σ'ευχαριστώ, αδελφέ. Τα υπόλοιπα είναι τώρα για μένα. Πήγαινε.»

Ο Άσιλθαρ ένευσε. «Κουράγιο,» είπε, και έφυγε ξανά.

Καταλαβαίνει πόσο δύσκολο είναι τούτο για μένα, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Φόρεσε την κουκούλα του και βγήκε κι εκείνος απ'το δωμάτιο, βαδίζοντας βιαστικά μέσα στους νυχτερινούς διαδρόμους του φρουρίου Ράλτον, κατευθυνόμενος προς τον Πύργο των Μαρτυρίων, ενώ τα πετρόχτιστα μέρη γύρω του γίνονταν ολοένα και πιο ερημικά, ολοένα και πιο σκονισμένα και εγκαταλειμμένα. Κανείς δεν ερχόταν απο δώ πλέον· τα πάντα είχαν πέσει σε αχρηστία.

Ο Βάνμιρ δεν άργησε να φτάσει στον προορισμό του. Έβγαλε το αντικλείδι του και ξεκλείδωσε την πόρτα. Πήρε έναν δαυλό από το διάδρομο (*Ευτυχώς που ακόμα ανάβουν δαυλούς σε τούτο το μέρος!* Ορισμένοι υπηρέτες πίστευαν ότι οι δαυλοί διώχνουν τα φαντάσματα, μην αφήνοντάς τα να στοιχειώσουν το φρούριο.) και μπήκε στον Πύργο των Μαρτυρίων, κλείνοντας πίσω του. Άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα, προσεκτικά, λες και φοβόταν ότι κάτι κακό μπορεί να συνέβαινε, ότι κάτι μπορεί να του επιτιθόταν από το σκοτάδι, πέρα από την εμβέλεια φωτός του δαυλού του.

Όμως δεν ήταν αυτός ο πραγματικός του φόβος. Εκείνο που φοβόταν, πραγματικά, ήταν μήπως ο πατέρας του είχε δραπετεύσει και περίμενε να τον στραγγαλίσει μέσα στις σκιές.

Ο Βάνμιρ προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία του. *Τι ανόητος που είμαι, ώστε να σκέφτομαι τέτοια πράγματα!... Μα τον Ούρ-*

γκολ, ίσως να έχουν δίκιο όσοι μου λένε πως ο νους μου καλπάζει σαν άγριο άλογο.

Έφτασε στο υπόγειο. Ξαμπάρωσε τη μία πόρτα, και μπήκε στο δωμάτιο των μαρτυριών. Πλησίασε τη δεύτερη, την πόρτα του κελιού, και στάθηκε εμπρός της, αναποφάσιτος, δειλιάζοντας.

«...Ποιος είναι;...» ακούστηκε μια βραχνή φωνή από μέσα. Μια φωνή που έμοιαζε να έρχεται από τον κόσμο των νεκρών. Η φωνή ενός καταραμένου φαντάσματος, που στοίχειωνε το κελί.

Η φωνή του πατέρα του.

Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει. Κρέμασε το δαυλό σ'έναν σιδερένιο βρόχο του δωματίου και άνοιξε το σάκο με τα τρόφιμα.

«Ποιος είναι;» φώναξε, από μέσα, ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ.

Ο Βάνμιρ έβαλε το φαγητό στο πιάτο.

«Σ'ακούω, σκύλε!» γρύλισε ο αιχμάλωτος. «Άνοιξε την πόρτα και φανερώσου, δειλέ!» Το κροτάλισμα αλυσίδων αντήχησε.

Ωραία, σκέφτηκε ο Βάνμιρ· είναι ακόμα αλυσοδεμένος. Τουλάχιστον, έτσι νομίζω...

Άνοιξε την πόρτα και έσπρωξε το πιάτο μέσα, κάνοντάς το να γλιστρήσει επάνω στο πάτωμα και να χαθεί ανάμεσα στις σκιές –όπου μπορούσε να δει το γυάλισμα των αλυσίδων, και το γυάλισμα των ματιών του Άρχοντα Άραντιρ.

«Ποιος είσαι;» φώναξε ο πατέρας του. «Πού βρίσκομαι;»

«Φαγητό,» είπε ο Βάνμιρ, προσπαθώντας ν'αλλάξει τη φωνή του, όσο το δυνατόν περισσότερο. Αμέσως, έκλεισε την πόρτα και την αμπάρωσε.

«Βάνμιρ!» άκουσε από μέσα την κραυγή του φαντάσματος. «Εσύ είσαι; ΠΡΟΔΟΤΗ! ΣΦΕΤΕΡΙΣΤΗ!» Δυνατό κροτάλισμα αλυσίδων.

Ο Βάνμιρ άρπαξε το δαυλό και το σάκο, και έφυγε γρήγορα από το δωμάτιο των μαρτυριών, κλείνοντας την πόρτα κι αμπαρώνοντάς την. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά κάτω απ'το στήθος του, ήταν έτοιμη να σπάσει.

Πίσω του, άκουσε μια άναρθρη κραυγή οργής.

Ο Βάνμιρ άρχισε ν'ανεβαίνει τις πέτρινες σκάλες, βιαστικά. *Τι έκανα; Τι έκανα; Τι έκανα;*

ΟΥΡΓΚΟΛ! ΓΙΑΤΙ Μ'ΑΦΗΣΕΣ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΩ ΑΥΤΟ;

Βγήκε απ' τον Πύργο των Μαρτυρίων και κλείδωσε, νιώθοντας σαν τον χειρότερο δαίμονα που είχε ποτέ πατήσει πόδι στην Κουαλανάρα. Πέρασε το δαυλό στον βρόχο απ' όπου τον είχε πάρει και ξεκίνησε να βαδίζει μέσα στους διαδρόμους του φρουρίου, κατευθυνόμενος προς το δωμάτιό του.

Οι σκέψεις του ήταν τόσο μπερδεμένες, που δεν μπορούσε, με καμία δυνατή προσπάθεια, να τις βάλει σε τάξη. Ενοχές και συλλογισμοί είχαν αναμιχθεί τόσο πολύ αναμεταξύ τους, ώστε να έχουν δημιουργήσει ένα καινούργιο αμάλγαμα διανοητικού μαρτυρίου.

Τα δαιμόνια είχαν αρχίσει πάλι να ροκανίζουν το κρανίο και το μυαλό του Βάνμιρ· και τώρα, εκείνος δεν μπορούσε ν' αντιδράσει, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, για να τα σταματήσει.

Σε κάποιο σημείο του φρουρίου, είδε μια φιγούρα να έρχεται προς το μέρος του. Η φιγούρα δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλή και κρατούσε μακρύ μπαστούνι στο δεξί χέρι.

«Άρχοντα Βάνμιρ,» είπε, με γηρασμένη φωνή, «ο Κύριός μου επιθυμεί να σου μιλήσει.»

Ο Βάνμιρ στάθηκε μπροστά στον Ιερέα Βάγκραμ. «Δεν καταλαβαίνω...» *Και δεν καταλαβαίνω, επίσης, πώς με βρήκες. Είσαι τυφλός.*

«Θα καταλάβεις,» αποκρίθηκε απλά ο ιερέας. «Έλα στο Ναό το συντομότερο δυνατό, Άρχοντά μου.»

«Πολύ καλά, θα έρθω.»

Ο Βάγκραμ ένευσε, αργά. Του γύρισε την πλάτη και βάδισε μέσα σ' έναν από τους διαδρόμους του φρουρίου.

Ο Βάνμιρ δεν κινήθηκε, για λίγο, προσπαθώντας να έρθει στα συγκαλά του. *Ο Κύριος του Βάγκραμ επιθυμεί να μου μιλήσει... Ο Ούργκολ επιθυμεί να μου μιλήσει!* Σύμφωνα με όσα ήξερε, ο Αρχαιοφύλακας Ούργκολ δεν είχε μιλήσει ποτέ σε κανέναν. *Ήταν, λοιπόν, το έγκλημά μου τόσο μεγάλο;... Τόσο μεγάλο, ώστε ένας θεός να αποζητά να με τιμωρήσει;*

Πήγε στο δωμάτιό του και άνοιξε την πόρτα, για ν' αφήσει εκεί το σάκο με τα λιγοστά τρόφιμα που είχαν απομείνει. Ύστερα, βγήκε στην αυλή του κάστρου Ράλτον, και πλησίαζε το Ναό του Ούργκολ: τις πέντε κολόνες και τον βωμό στο κέντρο. Οι πέτρες έμοιαζαν να αναδίδουν μια εξώκοσμη γυαλάδα στο φεγγαρόφωτο· μια γυαλάδα που έκανε τον Βάνμιρ ν' ανατριχιάζει.

Γιατί κλήθηκα εδώ; αναρωτήθηκε, καθώς περνούσε ανάμεσα από δύο χοντρούς κίονες.

«Βάγκραμ!» φώναξε, στρέφοντας το βλέμμα του προς την ιεροκατοικία, η οποία δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια λίθινη καλύβα. «Βάγκραμ, ήρθα!»

Κανείς δεν του απάντησε.

Ο Βάνμιρ άρχισε ν'αναρωτιέται μήπως όλα τούτα ήταν μια καλοστημένη παγίδα· μήπως είχε καταλάβει κάποιος –ο Άλρεκ, ίσως;– ότι είχε φυλακίσει τον πατέρα του...

Ωστόσο, θα έπαιρνε απαντήσεις μονάχα όταν στεκόταν κοντά στο βωμό.

Βλεφάρισε. Συνειδητοποίησε ότι αυτή η τελευταία σκέψη δεν είχε έρθει απ'το μυαλό του! Ήταν σαν κάτι –κάποιος– να τον καλούσε. *Ούργκολ;*

Ούργκολ! Είναι αλήθεια; Εσύ με καλείς;

Έπρεπε να ζυγώσει κι άλλο το βωμό, για να πάρει απαντήσεις.

Ο Βάνμιρ εισέπνευσε βαθιά. *Δεν είμαι ιερέας, πανάθεμά σε, Αρχαιοφύλακα...!* Βάδισε προς την πέτρινη τράπεζα που βρισκόταν ανάμεσα στις κολόνες. Τα γόνατά του έτρεμαν. Προσπάθησε να τα σταματήσει· και τα κατάφερε, εν μέρει. Ωστόσο, εξακολουθούσε να είναι φοβισμένος. Ο Ούργκολ δε μιλούσε σε κανέναν· γιατί, λοιπόν, είχε αποφασίσει να μιλήσει σ'εκείνον;

Επειδή εκείνος θα υπερασπιζόταν το κάστρο Ράλτον εναντίον της αρχαίας εχθράς του θεού.

Ο Βάνμιρ ακούμπησε τα χέρια του επάνω στον λίθινο βωμό, για να στηριχτεί. Αισθάνθηκε τη νυχτερινή παγωνιά της πέτρας να περνά μέσα απ'τα δάχτυλα και τις παλάμες του, να φτάνει στους καρπούς και στους πέλχους του, να φτάνει στην ψυχή του.

Ούργκολ. Ποια είναι η εχθρά σου;

Το Μεγάλο Θηρίο, που τώρα είχε δύο τέκνα, και ήταν ισχυρότερο από ποτέ.

Γιατί μου μιλάς, όμως; Ξέρεις τι έχω κάνει, Ούργκολ, Μεγάλε Αρχαιοφύλακα των Συνόρων του Βορρά; Έχω αμαρτήσει, Κύριέ μου... Ο Βάνμιρ έκλεισε τα μάτια, νιώθοντας δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά του, νιώθοντας τον ψυχρό αγέρα της νύχτας να παρασέρνει τα ατημέλητά του μαλλιά.

Ο Ούργκολ γνώριζε για τη φυλάκιση του Άρχοντα Άραντιρ. Και έκρινε πως η φυλάκιση τούτη ήταν αναγκαία, γιατί, αλλιώς, το Θηρίο δε θα μπορούσε ποτέ να ηττηθεί.

Τότε, έχω πράξει καλά, Άρχοντά μου;...

Είχε, όντως, πράξει καλά. Και τώρα, άρχιζαν τα δύσκολα· τώρα, άρχιζε ο πραγματικός αγώνας. Σαν τον πατέρα του, έπρεπε κι εκείνος να αντιμετωπίσει το Θηρίο. Αλλά χρειαζόταν και τη βοήθεια του Ούργκολ.

Δεν καταλαβαίνω, Άρχοντά μου...

Ο Αρχαιοφύλακας είχε συμπολεμήσει με τον πατέρα του Βάνμιρ, όταν εκείνος είχε αντιμετωπίσει το Θηρίο για πρώτη φορά. Ο Άρχων Άραντιρ είχε καταφέρει ένα δυνατό χτύπημα κατά του τέρατος, τυφλώνοντάς το δεξί του μάτι και κάνοντάς το να υποχωρήσει. Όμως δεν το είχε σκοτώσει· και ήταν γραφό το Θηρίο να επιστρέψει.

Ο θεός θα έδειχνε στον Βάνμιρ τι είχε συμβεί...

Ο νεαρός Ωθράγκος δεν είχε ακόμα ανοίξει τα βλέφαρά του, μα είδε μια σκηνή να εκτυλίσσεται, όπως όταν έκανε μαντεία· όμως, ετούτη τη φορά, νόμιζε πως βρισκόταν εκεί, πως πολεμούσε, πως έσφιγγε το ξίφος στο δεξί του χέρι...

Το Θηρίο κοπανά τα τείχη με τα μπροστινά του πόδια, καθώς στέκεται όρθιο στα πιασινά. Ανοίγει το στόμα του και καταπίνει τους στρατιώτες που τολμούν να του αντιταχθούν. Είναι τόσο ψηλό που φτάνει στις επάλξεις. Απλώνει τα νύχια του και τρεις μαχητές πεθαίνουν· το αίμα τους εκτοξεύεται τριγύρω.

Εγώ τρέχω να το πλησιάσω. Αισθάνομαι εκείνη τη δύναμη να με πλημμυρίζει· τη δύναμη που με επισκέφτηκε χτες βράδυ και μου υποσχέθηκε, εμμέσως, να με βοηθήσει να κατατροπώσω έναν μεγάλο κίνδυνο που θα ερχόταν από τη Στέπα, από το Βορρά. Είναι η ίδια η δύναμη της ψυχής μου.

Η πολεμική μου κραυγή είναι πιο δυνατή απ'ό,τι ποτέ θα περίμενα κι ο ίδιος. Σαν ένας άλλος, ισχυρότερος άντρας να κραυγάζει κι όχι εγώ.

Το Θηρίο στρέφει τα μάτια του προς το μέρος μου. Τα μάτια αυτά γυαλίζουν, λες και, ξαφνικά, να μ'αναγνώρισαν, λες και να με ξεχώρισαν ανάμεσα απ'τους υπόλοιπους στρατιώτες, λες και το Θηρίο να με φοβάται.

Ο εχθρός μου απλώνει ένα πελώριο, νυχάτο χέρι εναντίον μου, για να με λιανίσει. Τα νύχια του είναι βαμμένα κόκκινα απ'το αίμα. Υψώνω την ασπίδα μου κι αποκρούω. Το χτύπημα με τραντάζει σύγκορμο, μα δεν πέφτω, όπως είχαν πέσει δεκάδες από τους στρατιώτες μου πριν από εμένα – όπως είχαν εκτοξευτεί από τις επάλξεις, για να σωριαστούν μέσα στην καστραυλή, για να τσακίσουν τη ράχη τους.

Κραυγάζοντας, σπαθίζω το χέρι του Θηρίου, πιτσιλώντας τις πέτρες με το ανόσιό του αίμα· και ύστερα, χιμώ καταπάνω του, χτυπώντας το στο κεφάλι. Κι άλλο αίμα πετάγεται, βάφοντας την ασπίδα και την αρματωσιά μου πορφυρές.

Ο εχθρός ανοίγει τα τερατώδη του σαγόνια κι επιχειρεί να με καταπιεί ολάκερο. Χτυπώ τα δόντια του, με την ασπίδα μου, κι αποτραβιέται.

«ΠΗΓΑΙΝΕ ΣΤΗ ΣΤΕΠΑ ΑΠ'ΟΠΟΥ ΗΡΘΕΣ, ΤΕΡΑΤΟΥΡΓΗΜΑ!» κραυγάζω· και πάλι νομίζω πως η φωνή δεν είναι δική μου.

Το ξίφος μου επιτίθεται σαν κεντρισμένη οχιά – και μπηγεται στο δεξί μάτι του Θηρίου.

Το ουρλιαχτό του είναι τρομερό. Παραλίγο να με κουφάνει. Το κεφάλι του τινάζεται πίσω από τον πόνο. Το σπαθί μου φεύγει απ'το χέρι. Τα χτυπήματα του τέρατος τραντάζουν τα τείχη· κομμάτια από τις επάλξεις καταρρέουν. Τριγύρω, βλέπω τους μαχητές μου να έχουν σωριαστεί και κουλουριαστεί από τον τρόπο κι από τις εκκωφαντικές κραυγές του Θηρίου.

Ο εχθρός απλώνει τα νύχια του ξανά καταπάνω μου. Ο πόνος κι η οργή του τον κάνουν γρήγορο σαν τον άνεμο· δεν τον προλαβαίνω, και με χτυπά.

Αίμα πετάγεται.

Στην αρχή, δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει· μετά, παρατηρώ ότι το δεξί μου πόδι λείπει. Είναι κομμένο. Πέφτω, ουρλιάζοντας. Νιώθω τον κόσμο να περιστρέφεται. Ο πόνος με κατακλύζει· νομίζω ότι θα ΤΡΕΛΑΘΩ!

Αλλά το Θηρίο φεύγει· το δισαίσθάνομαι να υποχωρεί, τρέχοντας.

Τα ουρλιαχτά του ξεπερνούν τα δικά μου.

Ο Βάνμιρ σωριάστηκε στα γόνατα, καθώς το όραμα έληξε. Άνοιξε, αργά, τα μάτια, για να κοιτάξει τον πέτρινο βωμό, μέσα στη νύχτα.

Ήταν λουσιμένος στον ιδρώτα, κι όλο του το κορμί πονούσε. Το δεξί του πόδι, όμως, πονούσε περισσότερο από κάθε άλλο σημείο επάνω του.

Σηκώθηκε όρθιος, για να βεβαιωθεί ότι μπορούσε να το κινήσει. *Ήμουν μέσα στο κεφάλι του πατέρα μου, συλλογίστηκε, όταν εκείνος μαχόταν το Θηρίο, με τη θεϊκή αρωγή του Ούργκολ του Αρχαιοφύλακα.*

Ούργκολ. Σκοπεύεις να βοηθήσεις κι εμένα στον αγώνα μου;...

Ασφαλώς και σκόπευε να τον βοηθήσει. Ο Βάνμιρ θα χρειαζόταν πιο πολλή βοήθεια από τον Άρχοντα Άραντιρ, γιατί οι αντίμαχοί του θα ήταν περισσότεροι και χειρότεροι.

Ο άνεμος φύσηξε δυνατά, δροσίζοντας το πρόσωπο του νεαρού Ωθράγκος, κάνοντας το μαύρο χιτώνα και τα μαλλιά του ν'ανεμίσουν.

«Ο Κύριος μου σου μίλησε.»

Ο Βάνμιρ στράφηκε, για ν'ατενίσει τον Ιερέα Βάγκραμ να στέκεται κοντά του. *Πόση ώρα βρίσκεται εδώ;...*

Ένευσε. «Ναι, μου μίλησε,» είπε, αν και ήξερε πως ο δούλος του Ούργκολ δεν είχε ρωτήσει· είχε κάνει απλά μια διαπίστωση.

Κεφάλαιο 16

Η Τελευταία Φορά!

Η μεγάλη υαλόβομβα βρισκόταν επάνω στο χέρι του ξύλινου καταπέλτη. Η Σιώλη στεκόταν δίπλα από το μηχάνημα, ντυμένη με τη φολιδωτή της αρματωσιά και τους πήχεις σταυρωμένους εμπρός της. Στα δεξιά της ήταν ένας άλλος στρατιώτης, ο οποίος είχε το χέρι του ακουμπισμένο στο μοχλό.

Ο Βάνμιρ στεκόταν στις επάλξεις του κάστρου, ατενίζοντας βόρεια, όπου μπορούσε να δει το ανδρείκελο που ο ίδιος είχε στήσει εκεί. Τα κουρέλια του ξύλινου μαχητή ανέμιζαν στον παγερό βορινό αγέρα, σαν το άψυχο πλάσμα να χλεύαζε τους Ωθράγκος του Ράλτον.

Εκτός από τον γιο του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ, επάνω στις επάλξεις βρίσκονταν κι άλλοι μαχητές, καθώς και η Καστελάνος Νιρμέα.

Ο Βάνμιρ στράφηκε στο χειριστή του καταπέλτη, και φώναξε: «Τώρα, νομίζω ότι πρέπει να σημαδεύετε σωστά. Όταν πω *πυρ*, θα ρίξετε, εντάξει;»

Ο μαχητής που βαστούσε το μοχλό του καταπέλτη κατένευσε.

«Ωραία,» μουρμούρισε ο Βάνμιρ, στρέφοντας το βλέμμα του πάλι στο ανδρείκελο. «*ΠΥΡ!*» φώναξε.

Ο άντρας τράβηξε το μοχλό. Η μεγάλη υαλόβομβα εκτοξεύτηκε. Διέγραψε ένα μεγάλο ημικύκλιο στον αέρα και έπεσε επάνω στο ανδρείκελο. Η έκρηξη ανατίναξε τα ξύλα και τα πανιά, καταστρέφοντάς το. Αρκετοί από τους στρατιώτες που βρίσκονταν επάνω στις επάλξεις αναφώνησαν, ενθουσιασμένοι. Η Νιρμέα στράφηκε να κοιτάξει τον Βάνμιρ, μειδιώντας.

Τέλεια, σκέφτηκε εκείνος. *Δουλεύει ρολόι. Ή, ακόμα καλύτερα από ρολόι*, πρόσθεσε, αναλογιζόμενος πως το μοναδικό ρολόι που είχε φτιάξει κάποιες φορές δε μετρούσε σωστά το χρόνο, χάνοντας κάμποσα λεπτά ή ακόμα και μια ώρα ολόκληρη.

Κατέβηκε από τις επάλξεις. «Χρειάζομαι έναν ταχυανιχνευτή!» φώναξε στους μαχητές του.

Ένας πολεμιστής μπήκε στο στρατόνα του κάστρου και, σε λίγο, επέστρεψε μαζί με έναν άλλο άντρα, ο οποίος ήταν ψηλός, λιγνός και μαυρομάλλης.

«Με ζητήσατε, Άρχοντά μου;» είπε, υποκλινόμενος.

«Ποιο είναι τ' όνομά σου, ταχυανιχνευτή;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Νόρβορ, Άρχοντά μου.»

«Θέλω να πας βόρεια, να δεις πού βρίσκεται ο Στρατός του Θηρίου, και να υπολογίσεις περίπου σε πόσο καιρό θα είναι εδώ.»

«Πότε να ξεκινήσω;»

«Τώρα. Μόλις είσαι έτοιμος.»

Ο άντρας έκλινε το κεφάλι και πήγε στο στρατόνα.

Η Νιρμέα, που είχε ήδη κατεβεί από τις επάλξεις, πλησίασε τον Βάνμιρ. «Πιστεύεις ότι είναι κοντά;» τον ρώτησε.

«Εξαρχής, δεν πίστευα ότι ήταν και πολύ μακριά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τώρα, απλά θέλω να ξέρω ακριβώς πότε θα βρίσκονται εδώ. Έχω μια έκπληξη γι' αυτούς η οποία πρέπει να ενεργοποιηθεί σε συγκεκριμένο χρόνο.»

Η Νιρμέα συνοφρυώθηκε, απορημένη. Δεν της άρεσαν οι εκπλήξεις. Της άρεσε η στρατηγική και η προετοιμασία. Αυτά της είχαν διδάξει οι πόλεμοι στη Φεν εν Ρωθ... καθώς και πολλά άλλα, πολύ πιο δυσάρεστα πράγματα. «Τι εννοείτε, Άρχοντά μου; Δε θα έπρεπε να ξέρουμε;»

«Καστελάνε, στείλε τους στρατιώτες σου να βρουν τους βοσκούς της περιοχής και να μαζέψουν τα πρόβατά τους,» πρόσταξε ο Βάνμιρ. «Πείτε τους πως ο Άρχων-Φύλαξ του Ράλτον θα τους αποζημιώσει για τούτη τη ζημιά. Χρειάζομαι καμια πενηνταριά πρόβατα.»

Τώρα, η Νιρμέα είχε μπερδευτεί ακόμα περισσότερο! «Άρχοντά μου,» είπε, «δε σας καταλαβαίνω. Τι θα σας χρειαστούν τα πρόβατα;»

Ο Βάνμιρ μειδίασε. «Θα δεις. Για την ώρα, κάνε όπως σου ζήτησα, Καστελάνε. Στείλε στρατιώτες σου να μαζέψουν πενήντα πρόβατα από τους τριγυρινούς βοσκούς.»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Νιρμέα, απομακρυνόμενη από τον καινούργιο Φύλακα του Ράλτον.

Ο Βάνμιρ έμεινε πίσω, βλέποντας τον ταχυανιχνευτή Νόρβορ να βγαίνει από το στρατόνα, ντυμένος με κάπα. Ένα μακρύ σπαθί ήταν

περασμένο στη ζώνη του και μια φαρέτρα κι ένα τόξο στην πλάτη του.

«Να προσέχεις, ανιχνευτή! Αν δεις ότι τα πράγματα σκουραίνουν, επέστρεψε ολοταχώς.»

«Μην ανησυχείτε, Άρχοντά μου· δε θα σας απογοητέψω.»

Η βόρεια πύλη του κάστρου σηκώθηκε, και ο Νόρβορ βγήκε, χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα και τρέχοντας σαν τον άνεμο.

«Μην κλείσετε!» φώναξε ο Βάνμιρ στους στρατιώτες του. «Πηγαίνετε να στήσετε άλλα τρία ανδρείκελα. Θέλω να κάνω κάποιες δοκιμές ακόμα.»

Ήταν πρωί όταν ένας ταχυπομπός ήρθε από το φρούριο Ράλτον: ένας κοντός, αλλά γεροδεμένος άντρας, με καστανά μαλλιά, δεμένα κότσο.

«Αρχόντισσά μου,» είπε, υποκλινόμενος μπροστά στη Φερνάλβιν, καθώς η Ρικέλθη παρακολουθούσε σιωπηλά, καθισμένη κοντά στο τζάκι της μεγάλης αίθουσας. «Το φρούριο Ράλτον σύντομα θα δεχτεί επίθεση από το Βορρά. Οι Ποιμένες της Στέπας έχουν στραφεί εναντίον μας, και δεν είναι μόνοι. Έχουν μαζί τους τέρατα, άγνωστης προέλευσης. Ωστόσο, το ένα από αυτά είναι γνωστό στον Άρχοντά μας: Πρόκειται για το Μέγα Θηρίο που αντιμετώπισε πριν από χρόνια.»

Όλοι είχαν ακούσει για το περιώνυμο Θηρίο και για τη μάχη που είχε δώσει εναντίον του ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ. Τη μάχη που του είχε κοστίσει το δεξί του πόδι.

«Αρχόντισσά μου,» συνέχισε ο ταχυπομπός, «ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ του Ράλτον ζητά ό,τι βοήθεια έχετε να του προσφέρετε.»

Η Φερνάλβιν φάνηκε αναστατωμένη. Ήθελε να κουβεντιάσει το ζήτημα με κάποιον. Όμως, εκτός από εκείνη, τη Ρικέλθη, και δύο υπηρέτες, κανείς δε βρισκόταν μέσα στο μεγάλο δωμάτιο. Έτσι, αναγκαστικά, η Έπαρχος της Έριγκ στράφηκε στη μητριά της. «Ο Ρόλμαρ δε μας ανέφερε τίποτα τέτοιο, όταν ήρθε...»

«Προφανώς, τότε δεν είχε παρουσιαστεί ακόμα ο κίνδυνος, καλή μου,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, παραμερίζοντας από το μέτωπό της μια επαναστατημένη τρίχα βαμμένων μαύρων μαλλιών. Και προς

τον ταχυπομπό: «Πώς μάθατε για τον ερχομό αυτού του στρατού; Έχει ήδη φτάσει έξω απ'τα τείχη του Ράλτον;»

«Όχι, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο άντρας, μοιάζοντας να αισθάνεται άβολα, έτσι όπως τον κοιτούσε, διαπεραστικά, η Ρικέλθη. «Όμως ένα από τα τέρατα εισέβαλε στα υπόγεια του φρουρίου, σπάζοντας τον τοίχο—»

«Τι!» πετάχτηκε η Φερνάλβιν. «Πώς συνέβη τούτο;»

«Έχουμε την υποψία πως τα θηρία αυτά —δύο είναι, Αρχόντισσά μου— τριγύριζαν στον υπόγειο κόσμο. Για την ακρίβεια, κυνηγούσαν μια συγκεκριμένη φυλή *ριβογκάμι*, τους οποίους, μετά από διαταγή του Άρχοντα Άραντιρ, βάλαμε στο φρούριο, ώστε να τους προστατέψουμε.»

«Περίμενε λίγο,» τον διέκοψε η Ρικέλθη, παρατηρώντας ότι ο ταχυπομπός είχε αρχίσει να τα λέει μπερδεμένα και γρήγορα. «Ποιοι είναι οι *ριβογκάμι*;»

«Υποχθόνιοι άνθρωποι, Αρχόντισσά μου. Δεν ξέρουμε τίποτα περισσότερο γ'αυτούς... εκτός από τον Άρχοντα Βάνμιρ, ίσως. Εκείνος λένε ότι τους βρήκε, άλλωστε.»

«Μέχρι στιγμής, όμως, εγώ δεν καταλαβαίνω γιατί ανησυχείτε για μαζική επίθεση από στρατό Ποιμένων,» είπε η Ρικέλθη. «Η εισβολή ενός πλάσματος στα υπόγείά σας δε σημαίνει τίποτα... Κατ'αρχήν, το σκοτώσατε;»

«Ο Άρχοντας Βάνμιρ το κατατρόπωσε, Αρχόντισσά μου,» ανέφερε ο ταχυπομπός. «Του έριξε κάτι... δεν ξέρω τι ήταν. Φωτιά, λένε: μαγεία, Αρχόντισσά μου! Ό,τι και να ήταν, πάντως, έκανε το θηρίο να εξαφανιστεί.»

Η Ρικέλθη συνοφρυώθηκε. «Να εξαφανιστεί;...» *Τι ανόητες δεισιδαιμονίες είν'αυτές;* συλλογίστηκε. Οι υπερασπιστές των βόρειων συνόρων θα έλεγε κανείς πως ζούσαν σε άλλο κόσμο! Εκτός από τον Ρόλμαρ, ίσως...

Ο ταχυπομπός ένευσε. «Μάλιστα, Αρχόντισσά μου. Να εξαφανιστεί. Το θηρίο χάθηκε μέσα στη φωτιά.»

Τέλος πάντων... «Γιατί, όμως, πιστεύετε ότι θα δεχτείτε επίθεση από τους Ποιμένες;»

«Γιατί, Αρχόντισσά μου, το προείδε ο Άρχων Βάνμιρ.»

«Το... 'προείδε'...;»

Ο ταχυπομπός ένευσε πάλι. «Μάλιστα. Μέσω κάποιας μαντείας. Είδε έναν στρατό Ποιμένων να έρχεται. Και μαζί με το στρατό ήταν το Θηρίο που είχε πολεμήσει παλιότερα ο Άρχοντας-Φύλακας, καθώς κι άλλα δύο, μικρότερα θηρία. Το ένα από αυτά τα θηρία ήταν που είχε εισβάλει στα υπόγεια του Ράλτον, Αρχόντισσά μου.»

«Είναι σίγουρα όλα τούτα, ταχυπομπέ;» ρώτησε η Φερνάλβιν, που τα γεγονότα τής έμοιαζαν μάλλον απίθανα. Παρότι είχε μεγάλη αδυναμία στον Ρόλμαρ, δε συμπαθούσε και τόσο τον Βάνμυρ. Τον θεωρούσε πολύ φαντασμένο και παράξενο. Και τώρα τι ήταν τούτα που έλεγε; Είχε κάνει *μαντεία* για να δει πως θα ερχόταν στρατός; *Και το πιο παράξενο είναι ότι ο Άραντιρ τον πίστεψε! Απίθανα πράγματα...*

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου. Σίγουρα είναι όλα,» αποκρίθηκε ο ταχυπομπός. (Η Ρικέλθη έκρυψε ένα ειρωνικό μειδίαμα, στρέφοντας το βλέμμα της στις φλόγες του τζακιού.) «Θα προσφέρετε βοήθεια στον Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον;»

Η Φερνάλβιν ήξερε ότι βρισκόταν σε δύσκολη θέση. Αν δεν πρόσφερε βοήθεια στον Άραντιρ, αυτή της η απόφαση θα φάνταζε εχθρική προς εκείνον· επομένως, δεν έβλαπτε να του στείλει μερικούς στρατιώτες. Άλλωστε, αν, τελικά, δε συνέβαινε τίποτα, απλά θα επέστρεφαν στην Έριγκ, αλώβητοι.

«Εντάξει,» είπε. «Θα κανονίσω να σας δοθεί βοήθεια.» Σηκώθηκε από την καρέκλα, νιώθοντας κάθε σημείο του σώματός της να πονά. Η χτεσινοβραδινή οδομαχία την είχε κάνει ράκος. *Και το χειρότερο είναι πως τώρα βρίσκομαι στο ίδιο δωμάτιο με τη γυναίκα που τα είχε κανονίσει όλ' αυτά... Αλλά μη φοβάσαι, Ρικέλθη, η ώρα σου πλησιάζει.* «Υπηρέτες, οδηγήστε τον ταχυπομπό στον ξενώνα.»

«Ευχαριστώ, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά θα φύγω αμέσως, εάν δεν έχετε αντίρρηση. Πρέπει να επιστρέψω στο Ράλτον.»

«Όπως επιθυμείς,» είπε η Φερνάλβιν. «Καλό ταξίδι, και οι θεοί μαζί σου.»

Ο ταχυπομπός έκανε μια βαθιά υπόκλιση και βγήκε από τη μεγάλη αίθουσα.

Η Ρικέλθη γέλασε. «Δεν το πιστεύω ότι πήρες αυτά τα νέα στα σοβαρά, καλή μου...»

Η Φερνάλβιν δεν της μίλησε. Έφυγε κι εκείνη από τη μεγάλη αίθουσα, για να συναντήσει τους στρατιωτικούς της διοικητές και να κανονίσει τη βοήθεια που θα έστελνε στον Άραντρι. Ασφαλώς, μπορούσε να τους καλέσει όλους εδώ, κι εκείνοι θα έρχονταν αδιαμαρτύρητα στην Έπαρχό τους· αλλά προτιμούσε, ούτως ή άλλως, να φύγει, ώστε ν'απομακρυνθεί από τη Ρικέλθη. Οι αναμνήσεις της χτεσινοβραδινής ενέδρας ήταν ακόμα πολύ έντονες στο μυαλό της, και δεν ήξερε τι μπορεί να έκανε όσο βρισκόταν κοντά στη μητριά της.

Η Ρικέλθη έμεινε μόνη μέσα στο μεγάλο δωμάτιο (εκτός από τους δύο υπηρέτες). Σηκώθηκε από την καρέκλα της, που έτριξε, και πλησίασε την κάβα με τα ποτά. Άγγιξε το μπουκάλι με το κρασί. Το σήκωσε και έκανε να το ανοίξει. Μα σταμάτησε τον εαυτό της και το έβαλε πίσω, στη θέση του. Πήρε τη φιάλη με το νερό και γέμισε ένα ποτήρι, από το οποίο ήπие βαθιά.

Αναστέναξε. Οι θεραπευτές της είχαν πει ότι δεν έπρεπε ποτέ ξανά στη ζωή της να πει κρασί, μπίρα, ή άλλο ποτό, αλλιώς θα επέστρεφε στην παλιά της κατάσταση. *Αλλά δεν είναι δίκιο, μουγκρίσε εσωτερικά η Ρικέλθη. Κανονικά, έπρεπε να μπορούν να θεραπεύσουν την ασθένειά μου, οι άχρηστοι! Έπρεπε να μπορούν να με κάνουν καλά!*

Ήπие ακόμα μια γουλιά από το νερό της, όταν είδε μια υπηρέτρια να μπαίνει στο δωμάτιο και να την πλησιάζει.

«Τι είναι;» ρώτησε η Ρικέλθη.

«Αρχόντισσά μου, μπορώ να σας μιλήσω;» ρώτησε η κοπέλα. «Έχω μια πληροφορία για σας.»

«Φύγετε,» πρόσταξε η Ρικέλθη τους δύο υπηρέτες που βρίσκονταν στο δωμάτιο. Εκείνοι υπάκουσαν, κλίνοντας τα κεφάλια. «Τώρα μπορείς να μου μιλήσεις, καλή μου,» είπε στην υπηρέτρια.

Η κοπέλα έγλειψε τα χείλη της. «Αρχόντισσά μου, χτες βράδυ, μου ζητήσατε να μάθω πού πήγαινε η Έπαρχος...»

«Ακριβώς. Έμαθες;»

«Μάλιστα. Οι άνθρωποι που είχατε βάλει για να την... αυτοί οι άνθρωποι νομίζουν ότι την είδαν να μπαίνει στο Κατάστημα των Μάγων. Ή, μάλλον, είναι σίγουροι για τούτο, γιατί, μετά, βγήκε απο κεί.»

«Το 'Κατάστημα των Μάγων';»

Η κοπέλα ένευσε. «Ναι, Αρχόντισσά μου. Έτσι το ονομάζουν μερικοί. Είναι το μαγαζί όπου λένε πως συγκεντρώνονται μύστες, ενδιαφερόμενοι για τους νεκρούς της Φεν εν Ρωθ.»

«Αχά...» έκανε η Ρικέλθη, καταλαβαίνοντας. *Τι ήθελε η προγονή μου σ' αυτό το μέρος;* απόρησε. *Ποτέ δεν ασχολιόταν με τέτοια ζητήματα, και ούτε νομίζω τώρα να άρχισε. Περίεργο...* «Έχεις τίποτ' άλλο να αναφέρεις;»

«Όχι, Αρχόντισσά μου.»

«Για τον κόπο σου.» Η Ρικέλθη έβγαλε ένα κορονίδιο από το βαλάντιο στη μέση της και το έδωσε στην υπηρέτρια.

Τα μάτια της κοπέλας γυάλισαν, αντικρίζοντας το αργυρό νόμισμα, και το έβαλε, γρήγορα, μέσα στη φορεσιά της, σα να φοβόταν ότι κάποιος μπορεί να της το έκλεβε. «Ευχαριστώ πολύ, Αρχόντισσά μου. Οι θεοί να σας φυλάνε.» Υποκλίθηκε βαθιά και έφυγε.

Η Ρικέλθη ήπιε μια γουλιά νερό. *Φερνάλβιν... τι σκαρώνεις, Φερνάλβιν; Μέχρι στιγμής, δεν έμοιαζες με ταραχοποιό στοιχείο, σαν τη μητριά σου. Τόσο πολύ σε άλλαξε ο φόβος;* Ήπιε ακόμα μια γουλιά νερό. *Πρέπει να μάθω.*

«Πώς είσαι, γλυκέ μου;» Η Ρικέλθη φίλησε το μεγάλο της γιο στο μάγουλο, καθώς εκείνος έβγαινε από τα διαμερίσματά του, φορώντας λευκό πουκάμισο με ψηλό γιακά και ομόχρωμο παντελόνι.

«Καλά, μητέρα,» αποκρίθηκε ο Δάρβαν, επιστρέφοντάς της το φιλή. «Πού πηγαίνεις;»

«Θέλω να μιλήσω με τη Ζιάθραλ,» είπε η Ρικέλθη. «Είναι μέσα;»

«Ναι. Όταν έφυγα, λαγοκοιμόταν, αλλά μου είπε ότι θα σηκωθεί όπου νάναι.» Χτύπησε την πόρτα, δυνατά, με τις φάλαγγες των δαχτύλων του. «Ζιάθραλ! Η μητέρα μου είν' εδώ. Θέλει να σου μιλήσει.» Καμια απάντηση. «Ακούς, Ζιάθραλ;»

«Ναι,» ήρθε η φωνή της συζύγου του από μέσα. «Ας περάσει.»

Η Ρικέλθη έπιασε το πόμολο της πόρτας.

Ο Δάρβαν έπιασε το χέρι της μητέρας του. «Περίμενε λίγο,» είπε. «Θέλω να σε ρωτήσω κάτι.»

Η Ρικέλθη ύψωσε ένα φρύδι. «Τι συμβαίνει;»

«Πού βρίσκεται ο Χάφναρ;»

«Είχε πάει στο Δρακοδάσος. Τουλάχιστον, αυτό μου είπε.» *Κι όπως πάντα, με αγνόησε, όταν του ζήτησα να μείνει εδώ και να πάρει τις προσπάθειες να γίνει δράκαρχος.*

«Ακόμα εκεί είναι;»

«Υποθέτω!» Η Ρικέλθη δεν καταλάβαινε γιατί ο γιος της την καθυστέρουσε έτσι. Δεν έμοιαζε να είχε κάτι σημαντικό να της πει.

«Είσαι σίγουρη ότι είναι καλά, μητέρα; Απ'όσο ξέρω, είχε πάει εκεί για να πιάσει δράκο.»

Η Ρικέλθη ρουθούνισε. «Να πιάσει δράκο!... Ούτε να βρει δράκο δε θα καταφέρει. Και τότε, θα παρατήσει, επιτέλους, αυτή την ηλίθια ιδέα, να γίνει δράκαρχος!»

«Κι αν κάτι του συνέβη; Αν κάτι του συνέβη και γιαυτό έχει αργήσει;» ρώτησε ο Δάρβαν. «Λείπει αρκετές μέρες.»

«Δεν είναι η πρώτη φορά, καλέ μου. Ο Χάφναρ δεν μπορεί να καθίσει σ'ένα μέρος· το ξέρεις πολύ καλά αυτό. Τα πόδια του τον ξύνουν.»

«Να πάω στο Δρακοδάσος, να ρίξω μια ματιά;»

«Και πού θα τον βρεις, εκεί μέσα;» είπε η Ρικέλθη, αφήνοντας το πόμολο της πόρτας κι αγριοκοιτάζοντας το γιο της. «Το Δρακοδάσος δεν είναι τόσο μικρό όσο νομίζεις!»

«Δε νομίζω ότι είναι καθόλου μικρό, μητέρα,» αντιγύρισε ο Δάρβαν. «Ωστόσο, ανησυχώ για τον αδελφό μου. Οι δράκοι μπορεί να σε κάψουν ζωντανό...»

Η Ρικέλθη αναστέναξε. «Πάψε ν'ανησυχείς, γλυκέ μου,» του είπε. «Είναι ασφαλής· το ξέρω.»

«Πώς το ξέρεις;» απαίτησε ο Δάρβαν.

Γιατί γνωρίζω πολύ καλά σε ποιον έχει πάει. Και πιστεύω πως αυτός έχει αρκετό μυαλό, για να μην τον αφήσει να κάνει καμία μεγάλη βλακεία. «Μου υποσχέθηκε ότι δε θα προσπαθήσει να πιάσει δράκο, αυτή τη φορά. Απλά, θα προσπαθήσει να βρει έναν. Και, όπως σου είπα, δεν πιστεύω ότι θα τα καταφέρει.»

«Ο Χάφναρ μπορεί να άλλαξε γνώμη στο δρόμο,» επέμεινε ο Δάρβαν. «Θα πάω να κάνω μια μικρή έρευνα γ'αυτόν.» Δεν έμοιαζε να δέχεται αντιρρήσεις· είχε πάρει την απόφασή του.

«Καλά,» είπε η Ρικέλθη. «Πράξε όπως νομίζεις. Αλλά να προσέχεις.»

Ο Δάρβαν ένευσε, και έφυγε.

Αυτά τα παιδιά θα με τρελάνουν! σκέφτηκε η Ρικέλθη. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε στα διαμερίσματα του γιου της. Διέσχισε το καθιστικό και χτύπησε την πόρτα του υπνοδωματίου.

«Ζιάθραλ, είσαι μέσα;»

«Ναι.»

Η Ρικέλθη μπήκε, για να βρει τη νύφη της καθισμένη μπροστά στον καθρέφτη της τουαλέτας. Η Ζιάθραλ έβαφε τα χείλη της, και δε γύρισε να κοιτάξει την πεθερά της.

«Αποφάσισες να κοιμηθείς μέχρι αργά, σήμερα;»

«Ο γιος σου είναι... εξουθενωτικός, μερικές νύχτες.»

«Αυτό ελπίζω να αποτελεί θετικό σχόλιο,» είπε η Ρικέλθη, πλησιάζοντας το παράθυρο.

«Εννοούσα ότι ο Δάρβαν είναι πολύ καλός,» διευκρίνισε η Ζιάθραλ, εξακολουθώντας να βάφει τα χείλη της.

«Φυσικά και είναι πολύ καλός,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, ανοίγοντας το παράθυρο. «Είναι γιος μου, άλλωστε.»

«Κλείσε!» είπε η Ζιάθραλ, μαζεύοντας το νυχτικό γύρω της. «Θα παγώσω ζωντανή!»

Η Ρικέλθη απομακρύνθηκε απ'το παράθυρο. «Τότε, ρίξε κάτι επάνω σου. Το δωμάτιο χρειάζεται και λίγο αέρα...»

Η Ζιάθραλ σηκώθηκε, γρήγορα, από την καρέκλα και πλησίασε τη ντουλάπα, για να πάρει από εκεί μια μάλλινη ρόμπα και να τη δέσει γύρω από τη μέση της.

«Έχω μια αποστολή για σένα,» της είπε η Ρικέλθη, σταυρώνοντας τα χέρια κάτω απ'το στήθος της.

«Αποστολή;» έκανε η Ζιάθραλ. «Τι εννοείς 'αποστολή';»

«Μια δουλειά. Μια απλή, απλούστατη δουλειά. Επομένως, θα πρότεινα να μην τα θαλασσωσεις πάλι.»

Η Ζιάθραλ αισθάνθηκε το στομάχι της να σφίγγεται. Δεν της άρεσε καθόλου το άκουσμα αυτής της «απλής, απλούστατης» δουλειάς... «Εξήγησέ μου, πρώτα,» απαίτησε.

«Θέλω να πας κάπου και να ρωτήσεις τι ζητούσε εκεί η Έπαρχος Φερνάλβιν.»

«Πού, δηλαδή;»

«Έχεις υπόψη σου ένα κατάστημα στην ανατολική μεριά της πόλης; Ένα κατάστημα όπου συγκεντρώνονται μύστες και αποκρυφιστές;»

«Όχι.» *Μα τους θεούς, σκέφτηκε η Ζιάθραλ, τι είναι τούτα που λέει τώρα;*

«Σ' αυτό το κατάστημα θέλω να πας.»

«Θα χρειαστώ κάποιες οδηγίες, προφανώς... Και... και γιατί είχε πάει εκεί η Φερνάλβιν;»

«Ακριβώς αυτό είναι που επιθυμώ να μάθεις, καλή μου,» τόνισε η Ρικέλθη.

Η Ζιάθραλ συνοφρυώθηκε. *Γιατί δεν πας εσύ;* αναρωτήθηκε. «Είναι επικίνδυνο το μέρος;»

«Δε νομίζω. Δεν έχει ακουστεί κάτι πολύ παράξενο. Όπως, για παράδειγμα, ότι κάποιος μπήκε και δεν ξαναβγήκε.»

Η Ζιάθραλ ρίγησε. «Είστες, όμως, ότι είναι σημείο συγκέντρωσης μάγων...»

«Πιστεύεις σ' αυτά τα πράγματα, καλή μου;»

«Πιστεύω δεν πιστεύω, το μέρος πρέπει νάναι επικίνδυνο, Ρικέλθη!» είπε η Ζιάθραλ. «Γιατί δεν πας εσύ, ε;»

«Έχω τους λόγους μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά, σίγουρα, ο ένας απ' αυτούς δεν είναι ο φόβος.» Και δεν έλεγε ψέματα. Απλά, δεν ήθελε να μάθουν πως η Αρχόντισσα Ρικέλθη ρωτούσε για την προγονή της. «Θα πας, λοιπόν, Ζιάθραλ;»

Το βλέμμα της Ρικέλθης ήταν σα να την προκαλούσε· σα να της έλεγε: *Θα πας, ή θα με απογοητεύσεις ξανά;* Επίσης, έμοιαζε να υπήρχε και μια συγκαλυμμένη απειλή, αν η Ζιάθραλ διάλεγε το δεύτερο –δηλαδή, να απογοητεύσει ξανά την πεθερά της.

«Τι ακριβώς πρέπει να ρωτήσω;»

«Θα ρωτήσεις τι ήθελε η Έπαρχος στο κατάστημα. Και, φυσικά, θα δώσεις στους καταστηματάρχες την ανάλογη πληρωμή, για ν' αποκαλύψουν αυτή την πληροφορία –και για να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό, σχετικά μ' εμένα. Επίσης, καλή μου, μην τολμήσεις να αναφέρεις καν το δικό μου όνομα.»

Βγάζει την ουρά της έξω και βάζει εμένα να κάνω τη βρομοδουλειά! μούγκρισε εντός της η Ζιάθραλ. *Δεν είμαι υποχρεωμένη να το ανέχομαι τούτο, όποια κι αν είναι η Ρικέλθη κι ό,τι κι αν έκανε!*

Αυτή θα είναι η τελευταία φορά!

Κεφάλαιο 17

Σχέδιο Μάχης

Η Ζιάθραλ κοίταξε μέσα στο στενωρύμι, και τα μάτια της εστιάστηκαν σε ένα διώροφο κτίριο. Μάλλον, εδώ πρέπει να ήταν αυτό το κατάστημα που της είχε αναφέρει η Ρικέλθη. *Εκτός κι αν κάπου έχασα το δρόμο μου. Αλλά δε νομίζω...*

Βάδισε μέσα στο σοκάκι. Οι μαύρες της μπότες πάτησαν στα νερά που είχαν συγκεντρωθεί στις λακούβες του πλακόστρωτου και τα έκαναν ν'αναπηδήσουν. Το μέρος ήταν βρόμικο, και η κακοσμία πλημμύριζε τον αέρα. Η Ζιάθραλ σούφρωσε τη μύτη της. *Έπρεπε να της είχα πει όχι! σκέφτηκε, θυμωμένη. Ας ερχόταν εκείνη εδώ πέρα, σε τούτο τον υπόνομο! Ασε που μπορεί να είναι επικίνδυνα... Δεν είχε πιστέψει τη Ρικέλθη, όταν αυτή της είχε πει ότι δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος στην περιοχή. Τα μάτια της Ζιάθραλ κοίταξαν τριγύρω, ψάχνοντας να δει αν κανένας την παρακολουθούσε· όμως δεν εντόπισε κάποιον. Εκτός, φυσικά, αν την κατασκόπευαν πίσω από τα θαμπά τζάμια του καταστήματος ή ανάμεσα από χαραματιές πατζουριών ή πορτών... Αναρίγησε.*

Στράφηκε πίσω της. Από εδώ όπου στεκόταν, μπορούσε να δει τις αποβάθρες, καθώς και μερικούς αγνώστους οι οποίοι την ατένιζαν, καθισμένοι επάνω σε δέστρες. *Μάλλον, τυχαίο είναι. Αποκλείεται να με έχουν αναγνωρίσει, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της η Ζιάθραλ. Άλλωστε, φορούσε κουκούλα, ώστε να την περάσουν για απλή ταξιδιώτισσα και όχι κανένα σημαντικό πρόσωπο.*

Προς στιγμή, μετάνιωσε που δεν είχε πάρει κάποιο συνοδό μαζί της· ύστερα, όμως, παραμέρισε το φόβο της και πλησίασε την πόρτα του καταστήματος. Χτύπησε, δύο φορές, διακριτικά.

Σύντομα, ένας άντρας άνοιξε. Τα μαλλιά του ήταν γκριζόμαυρα και στο πέτο του λευκού του πουκαμίσου γυάλιζε μια αργυρή καρφίτσα σε σχήμα κρανίου με πουπουλένια φτερά εκατέρωθεν· τα μάτια του κρανίου γυάλιζαν. *Οψιδιανός, αναγνώρισε τους μικροσκοπικούς λίθους η Ζιάθραλ.*

«Χαίρετε,» είπε ο άντρας. «Τι θα θέλατε;»

«Θα μπορούσα να περάσω;» ρώτησε η Ζιάθραλ. «Θέλω να σας κά-
νω κάποιες ερωτήσεις.»

Ο άντρας φάνηκε να παραξενεύεται· τα μάτια του στένεψαν, και κοίταξαν ερευνητικά την Αρχόντισσα, σα να προσπαθούσαν να δια-
κρίνουν το πρόσωπό της, μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας της. Τελι-
κά: «Περάστε,» είπε, και παραμέρισε απ'την πόρτα.

Η Ζιάθραλ πέρασε το κατώφλι, για να βρεθεί σ'ένα δωμάτιο επεν-
δυμένο με ξύλο. Στ'αριστερά της βρίσκονταν ράφια γεμάτα με βι-
βλία και περγαμηνές, ενώ σ'ένα σημείο ήταν κρεμασμένοι δυο χάρ-
τες, τους οποίους δεν αναγνώριζε, μα δεν ενδιαφέρθηκε να τους κοι-
τάξει και πιο προσεκτικά. Στα δεξιά της υπήρχε ένα ξύλινο τραπέζι
και τέσσερις πολυθρόνες γύρω του. Το τραπέζι ήταν σκαλισμένο έτσι
ώστε να φαίνεται πως το κρατούσε στον αέρα μια γυναίκα με μονα-
δικό ρούχο τα μακριά της μαλλιά. Η Ζιάθραλ φαντάστηκε, για μια
φευγαλέα στιγμή, τον εαυτό της «ντυμένο» παρόμοια· ωστόσο, δεν
είχε ποτέ τόσο μακριά μαλλιά. Ίσως θα ήταν ενδιαφέρον να τα αφή-
σει να μακρύνουν...

Οι πολυθρόνες καλύπτονταν από σκούρο-πράσινο βελούδου, επά-
νω στο οποίο ήταν κεντημένα κάτι κακόγουστα σχήματα. *Αναρωτιέ-
μαι ποιος να τα έφτιαξε αυτά τα πράγματα...* Πίσω από τις πολυθρό-
νες βρισκόταν ένα πέτρινο τζάκι, όπου κρέμονταν δύο μακριά σπα-
θιά. Στο βάθος του δωματίου ήταν μια σκάλα.

«Παρακαλώ, καθίστε,» είπε ο άντρας, δείχνοντας τις πολυθρόνες.

Η Ζιάθραλ πήρε θέση σε μία απ'αυτές, κατεβάζοντας διστακτικά
την κουκούλα της. Δεν ήταν σίγουρη αν θα την αναγνώριζε ο ά-
ντρας. Ήλπιζε πως όχι, φυσικά· και πίστευε πως όχι, γιατί δεν έ-
βγαινε και τόσο συχνά σε δημόσιους χώρους, ώστε να την ξέρει καλά
όλη η Έριγκ.

Στο πρόσωπο του καταστηματοάρχη δε φάνηκε κάτι που να της λέει
πως την κατάλαβε. Ο άντρας κάθισε αντίκρυ της. Ακόμα την περιερ-
γαζόταν με το βλέμμα του –πράγμα εκνευριστικό.

«Θα ήθελα να σας κάνω μια ερώτηση,» είπε η Ζιάθραλ.
«Κατ'αρχήν, γνωρίζω πως η Έπαρχος Φερνάλβιν σάς επισκέφτηκε
χτες βράδυ, σωστά; Θα επιθυμούσα να μάθω το λόγο για τον οποίο
βρισκόταν εδώ.»

Ο άντρας ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα. «Λυπάμαι, κυρία μου. Ποτέ δεν αποκαλύπτουμε τις δουλειές των πελατών μας.»

«Πόσο... ακριβή είναι η εχεμύθειά σας;» ρώτησε η Ζιάθραλ.

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Η εχεμύθειά μας είναι ανεκτίμητη. Αποτελεί, μάλιστα, μία από τις βασικές αρχές του καταστήματός μας.»

Η Ζιάθραλ μειδίασε λεπτά. «Ναι, καταλαβαίνω. Από ποιο ποσό θα θέλατε ν'αρχίσουμε. Εκατό κορόνια, ίσως;»

«Λυπάμαι,» είπε ξανά ο άντρας· «δεν μπορούμε να αποκαλύψουμε τίποτα για τους πελάτες μας.»

Πόσο ακριβά πουλάνε τις πληροφορίες τους, εδώ πέρα; μούγκρισε εσωτερικά η Ζιάθραλ. Ελπίζω η Ρικέλθη να με ξεπληρώσει, μετά! «Εκατό κορόνες, θα ήταν εντάξει;»

«Νομίζω πως δεν καταλαβαινόμαστε, κυρία μου,» είπε ο άντρας, και σηκώθηκε από την πολυθρόνα του. «Το κατάστημα δεν μιλά ποτέ για τους πελάτες του. Δε νομίζω πως έχουμε κάτι άλλο να πούμε. Καλή σας ημέρα.»

Μιλάει σοβαρά!... διαπίστωσε η Ζιάθραλ, ξαφνιασμένη. Σηκώθηκε κι εκείνη όρθια, γιατί αισθανόταν άβολα να βρίσκεται σε χαμηλότερη θέση από τον άγνωστο. «Πρόκειται για πολύ σημαντική υπόθεση,» του τόνισε. «Είμαι διατεθειμένη να σας πληρώσω όσο χρειαστεί, για να—»

«Το θέμα δεν είναι υπό συζήτηση, κυρία μου. Μπορείτε να πηγαίνετε.»

Πώς τολμά να με διακόπτει έτσι; Ποιος νομίζει πως είναι; Η Ζιάθραλ πήρε μια βαθιά ανάσα, για να καλμάρει τον εαυτό της. «Αν αρνηθείτε να μου μιλήσετε, θα θυμώσετε κάποια πολύ ισχυρά πρόσωπα της πόλης —πράγμα το οποίο θα σας πρότεινα να αποφύγετε.»

Τα μάτια του άντρα γυάλισαν θυμωμένα. «Μας απειλείτε τώρα;»

«Μπορώ να σας προσφέρω ακόμα και χίλια κορόνια, αν επιθυμείτε.» Προτίμησε να πει *χίλια κορόνια*, αντί για *πεντακόσιες κορόνες*, γιατί το «χίλια» πάντα ακούγεται πιο μεγάλο, και ίσως να δελέαζε τον καταστηματάρχη.

«Θα σας παρακαλούσα να πηγαίνετε,» ήταν η μόνη απάντηση εκείνου, καθώς σταύρωνε τα χέρια μπροστά στο στέρνο του.

«Δεν ενδιαφέρεστε, λοιπόν;» είπε η Ζιάθραλ, πικαρισμένη. «Τι θα λέγατε για χίλιες κορόνες;» *Ας τον δοκιμάσουμε κι άλλο...*

«Πηγαίνετε, κυρία μου,» αποκρίθηκε ψυχρά ο άντρας. «Τώρα.»

Τι στα Οκτώ Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ θα πω στη Ρικέλθη; συλλογίστηκε, απεγνωσμένα, η Ζιάθραλ. «Όπως επιθυμείς,» είπε στον καταστηματοάρχη, και βάδισε ως την εξώπορτα. Την άνοιξε και βγήκε, κλείνοντάς τη θορυβωδώς πίσω της.

Έβαλε πάλι την κουκούλα της κάπας της και προχώρησε βιαστικά, περνώντας το στενορόυμι και αρχίζοντας να διασχίζει τις αποβάθρες της πόλης. *Ας πάει η Ρικέλθη, αν θέλει! Και σ'εκείνη τα ίδια θα πούνε! Αυτοί οι άνθρωποι είναι τρελοί! Χίλιες κορόνες τού πρόσφερα, και αρνήθηκε! Νόμιζε ότι αστειενόμουν; Μάλλον όχι, γιατί δεν αστειενόμουν καθόλου. Προφανώς, ο κύριος ήταν παράφρονas, ψυχοπαθής, άρρωστος! Ο ηλίθιος! Με τόσα λεφτά, θα μπορούσε να κάνει ανθρώπινο αυτό το άθλιο κατάστημά τους! Θα μπορούσε να του προσθέσει πέντε ορόφους ακόμα, δέκα φορές καλύτερους απ'αυτό το αχούρι που είναι!*

«Και το μισό παλάτι να του δίναμε, μάλλον, θα αρνείτο να μας αποκαλύψει τη δουλειά της Φερνάλβιν,» είπε η Ρικέλθη, όταν η Ζιάθραλ επέστρεψε και της διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί. Ευτυχώς, η πεθερά της δεν είχε εξοργιστεί, όπως αρχικά περίμενε εκείνη.

«Τι θα κάνεις, λοιπόν;» ρώτησε.

Η Ρικέλθη σούφρωσε τα χείλη, μοιάζοντας σκεπτική. «Δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω τίποτα, για την ώρα, καλή μου,» αποκρίθηκε. «Μέχρι στιγμής, κάνω ό,τι μπορώ, ούτως ή άλλως...»

Και μ'έστειλες εκεί πέρα άδικα; σκέφτηκε η Ζιάθραλ, καθώς βρισκόταν καθισμένη στον καναπέ του καθιστικού των διαμερισμάτων της. «Μάλιστα...» μουρμούρισε. Και μετά, πιο μεγαλόφωνα: «Πού είναι ο σύζυγός μου; Δεν τον είδα κάτω.»

«Ο Δάρβαν πήγε να βρει τον αδελφό του,» την ενημέρωσε η Ρικέλθη, που έκανε, αργά, πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο, παίζοντας με τις κοκάλινες χάντρες του κομπολογιού της.

«Τον Χάφναρ;» απόρησε η Ζιάθραλ.

«Ναι.»

«Γιατί;»

«Νομίζει πως ίσως να βρίσκεται σε κίνδυνο.»

«Συμφωνείς;»

«Όχι,» είπε η Ρικέλθη. «Δεν είναι η πρώτη φορά που έχει φύγει για καιρό από το παλάτι. Του έχω εμπιστοσύνη, καλή μου.»

«Είναι αλήθεια ότι θέλει να γίνει δράκαρχος;»

«Έτσι δεν έλεγε;»

Η Ζιάθραλ γέλασε. «Φαντάζεσαι τον Χάφναρ *δράκαρχο*;»

Η Ρικέλθη έπαψε να βαδίζει· την κάρφωσε με το βλέμμα της. «Γιατί; Δυσκολεύεσαι να τον φανταστείς;»

Η Ζιάθραλ αισθάνθηκε το γέλιο της να κόβεται, σαν ένα παγερό χέρι να της είχε κλέψει όλη την ξαφνική ευθυμία. «Για να πω την αλήθεια, Ρικέλθη... ναι. Δε νομίζω ότι κάνει για δράκαρχος. Δεν ξέρω· πράγματι, δεν μπορώ να τον φανταστώ... Αλλά κι εσύ δεν ήθελες να το προσπαθήσει, σωστά;»

Η Αρχόντισσα ένευσε, κοφτά. «Σωστά,» είπε, «γιατί φοβάμαι γι'αυτόν.» Κρέμασε το κομπολόι στη ζώνη της. «Τέλος πάντων. Πηγαίνω τώρα, καλή μου. Θα τα ξαναπούμε.»

Ναι, σκέφτηκε η Ζιάθραλ, αυτό είναι το μόνο βέβαιο...

Η Ρικέλθη βάδισε προς την εξώθυρα των διαμερισμάτων· αλλά σταμάτησε και στράφηκε να κοιτάξει τη νύφη της. «Με τον Ζάρναβ τι γίνεται;»

Τι θυμήθηκε πάλι! Ανασήκωσε τους ώμους. «Του είπα ότι είμαι θυμωμένη μαζί του.»

«Και;»

«Μου φάνηκε στενοχωρημένος...»

«Και;»

«Δεν προθυμοποιήθηκε να κινηθεί εναντίον της γυναίκας του, αν αυτή είναι η απορία σου, Ρικέλθη.»

«Και πώς θα ενεργήσεις, καλή μου;»

«Θα του δώσω χρόνο να 'το σκεφτεί,» είπε η Ζιάθραλ.

«Πιστεύεις ότι θα βγει τίποτα;»

«Μπορεί...»

«Είσαι άχρηστη,» είπε απλά η Ρικέλθη και, ανοίγοντας την πόρτα, έφυγε, προτού η νύφη της προλάβει ν'απαντήσει.

Η Ζιάθραλ σηκώθηκε όρθια, σφίγγοντας τις γροθιές της. «Ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να σε πάρει, διεστραμμένη στρυφνή τρελαμένη γίδα!» σφύριξε, εξοργισμένη.

Η νότια πύλη του κάστρου Ράλτον άνοιξε, για να μπει και το τελευταίο κοπάδι προβάτων.

«Πόσα είναι στο σύνολό τους;» ρώτησε ο Βάνμιρ την Καστελάνο Νιρμέα.

«Μετρήστε τα πρόβατα,» πρόσταξε εκείνη τους στρατιώτες της, ενώ ακόμα αναρωτιόταν τι ήθελε τα ζώα ο Άρχοντάς της.

Ύστερα από λίγο, μια πολεμίστρια –η Σιώλη– πλησίασε και είπε: «Μαζί με αυτά που έχουμε στο μαντρί, φτάνουν τα εξήντα-τρία.» Είχαν φτιάξει ένα πρόχειρο μαντρί, έξω απ’το στάβλο του κάστρου.

«Εντάξει,» είπε ο Βάνμιρ. «φτάνουν και περισσεύουν. Δε θα χρειαζούμαστε άλλα. Πώς πήραν οι τοπικοί βοσκοί την όλη κατάσταση; Θύμωσαν;»

«Ορισμένοι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Σιώλη. «Όμως τους είπαμε ότι τα χρειάζεστε για την άμυνα του κάστρου, έτσι σώπασαν.»

«Δεν τους αναφέρατε ότι θα τους ξεπληρώσουμε, μετά;»

«Το αναφέραμε, Άρχοντά μου.»

«Ωραία,» είπε ο Βάνμιρ.

«Επίσης, υπάρχει κι ένα άλλο θέμα, Άρχοντά μου...» ανέφερε η Σιώλη.

«Τι;»

«Οι βοσκοί, αλλά και οι άλλοι άνθρωποι της πόλης Ράλτον και των περιχώρων της, θέλησαν να μάθουν πότε θα χρειαστεί να έρθουν στο κάστρο, για να προστατευτούν.»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, «θα το μάθουμε μόλις γυρίσει ο ταχυανιχνευτής Νόρβोर.» Κοίταξε τον ουρανό και είδε πως το μεσημέρι είχε περάσει. Ο απεσταλμένος του ακόμα δεν είχε επιστρέψει: πράγμα που μπορούσε να σημαίνει πως είτε ο Στρατός του Θηρίου βρισκόταν μακριά –πιο μακριά απ’ό,τι πίστευε ο Βάνμιρ– είτε ο ταχυανιχνευτής είχε συναντήσει προβλήματα. *Ούργκολ, βοήθησέ τον, αν μπορείς*, προσευχήθηκε σιωπηλά, ξέροντας πως ο Αρχαιοφύλακας τον άκουγε ετούτη την ώρα.

«Άρχοντά μου,» είπε η Νιρμέα, «επιτρέπεται να σας κάνω μια ερώτηση;»

«Ασφαλώς, Καστελάνε.»

«Σε τι ακριβώς θα μας χρειαστούν τα πρόβατα; Ακόμα δεν έχω καταλάβει το σχέδιό σας...»

Ο Βάνμιρ έβγαλε ένα φιαλίδιο μέσα απ'το μαύρο του χιτώνα. «Ίσως να είναι η κατάλληλη ώρα για μια δοκιμή. Πάμε,» είπε, και ξεκίνησε να βαδίζει προς το μαντρί με τα πρόβατα.

«Γεμίστε έναν κουβά με νερό!» φώναξε στους στρατιώτες, καθώς πλησίαζε.

Εκείνοι υπάκουσαν και, σύντομα, ο Βάνμιρ είχε έναν ξύλινο κουβά εμπρός του. Ξετάπωσε το φιαλίδιο και έχυσε λίγο από το υγρό μέσα στο νερό. «Φέρτε ένα πρόβατο,» πρόσταξε.

Η Σιώλη άνοιξε το μαντρί και έβγαλε ένα από τα ζώα

«Βάλτο να πιει.»

Η πολεμίστρια το έβαλε.

Το πρόβατο ήπιε.

Αν δε δουλέψει, θα φάω τα κέρατα του ποντικού...! σκέφτηκε ο Βάνμιρ, παρακολουθώντας το ζώο να δροσίζεται. Σταύρωσε τα χέρια μπροστά του και περίμενε.

Το πρόβατο έβγαλε το κεφάλι του από τον κουβά.

«Απομακρυνθείτε!» είπε, μεγαλόφωνα, ο Βάνμιρ. Όσοι είχαν συγκεντρωθεί τριγύρω τον υπάκουσαν, καθώς κι ο ίδιος έκανε κάμποσα βήματα όπισθεν.

Μη μ'απογοητεύσεις τώρα... σκέφτηκε ο νέος Άρχων-Φύλαξ του Ράλτον, κοιτάζοντας επίμονα το πρόβατο, στο οποίο δεν έμοιαζε να συμβαίνει τίποτα το σπουδαίο.

Ο Άσιλθαρ πλησίασε, από την αντικρινή μεριά. «Τι κάνεις εκεί πέρα, Βάνμιρ;» ρώτησε.

«Δεν καταλαβαίνεις τι έχω στο μυαλό μου;»

Ο Άσιλθαρ ένευσε. «Νομίζω πως ναι. Αλλά δε μοιάζει να δουλεύει...»

«Μα, για τι πράγμα λέτε, τέλος πάντων;» ρώτησε η Νιρμέα.

Το πρόβατο βέλασε δυνατά. Το εμπρόσθιο μέρος του κεφαλιού του φάνηκε να φουσκώνει. Όλοι κράτησαν την ανάσα τους. Το πρόβατο βέλασε δυνατότερα, κι άρχισε να χτυπιέται. Το δέρμα του σκίστηκε και αίμα πετάχτηκε. Κέρατα ξεπρόβαλαν.

«Μα το Μαύρο Άνεμο!» αναφώνησε η Καστελάνος Νιρμέα, ενώ κι άλλοι στρατιώτες τριγύρω τη μιμήθηκαν.

Ο Βάνμιρ γέλασε, καθώς τα κέρατα του πρόβατου μεγάλωναν.

«Τα κατάφερες, αδελφέ,» του είπε ο Άσιλθαρ, παρακολουθώντας, μ'ένα μεγάλο μειδίαμα στο πρόσωπό του.

Ύστερα από περίπου πέντε λεπτά, τα κέρατα του προβάτου είχαν φτάσει στο μέγιστό τους μήκος, και το ζώο είχε πάψει να βελάζει πονεμένα. Τώρα το βέλασμά του έμοιαζε παραπονιάρικο, καθώς δύο βαριές κοκάλινες εκφύσεις βρίσκονταν στο κεφάλι του και η αιμορραγία δεν είχε σταματήσει τελείως ακόμα.

«Είναι τέλειο!» είπε ο Βάνμιρ, πλησιάζοντας το πρόβατο, για να το χαϊδέψει στο κεφάλι, ανάμεσα στα καινούργια του κέρατα.

«Τι είναι αυτό τέρας;»

Ο Βάνμιρ και ο Άσιλθαρ στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν τη μητέρα τους να κοιτάζει το ζώο με γουρλωμένα μάτια.

«Αυτό το τέρας,» αποκρίθηκε ο πρώτος, «θα μας δώσει τη νίκη.»

«Πιστεύεις ότι μερικά κερασφόρα πρόβατα μπορούν να κατατροπώσουν το Θηρίο και το στρατό του, αδελφέ;» ρώτησε ο Άσιλθαρ.

«Όχι από μόνα τους,» είπε ο Βάνμιρ. «Και μην ξεχνάς και το φίλτρο εξόργισης.»

«Αχά!» έκανε ο Άσιλθαρ, καθώς θυμόταν το ποντίκι επάνω στο οποίο πειραματιζόταν ο αδελφός του. «Αλλά και πάλι....»

«Μη φοβάσαι. Θα χρησιμοποιήσουμε τα πρόβατα όταν ο εχθρός πλησιάσει· δηλαδή, αφού θα έχει δεχτεί τις υαλόβομβες των καταπελτών μας, και προτού δεχτεί τη δική μας έφοδο.» *Και του Αρχαιοφύλακα Ούργκολ.* «Πρέπει να διαλύσουμε το στρατό τους, μέχρι να φτάσει στα τείχη, και πρέπει να αποδυναμώσουμε πολύ το Μεγάλο Θηρίο και τα μικρότερα θηρία –ή ίσως και να σκοτώσουμε κάποιο από τα τελευταία.»

«Δεν ακούγεται άσχημο το σχέδιό σας, Άρχοντά μου,» παραδέχτηκε η Νιρμέα, γελώντας. «Για την ακρίβεια, μου φαίνεται πολύ, πολύ καλό. Ωστόσο, νομίζω πως υπάρχει μια λεπτομέρεια που δεν έχετε σκεφτεί: Αυτό το κακόμοιρο ζωντανό» –χάιδεψε το τρίχωμα του κερασφόρου προβάτου– «μοιάζει με το πιο φιλήσυχο πλάσμα στο Βασίλειο. Αποκλείεται να επιτεθεί σ'ένα στρατό· μάλλον, θα στρέψει τα νώτα και θα τραπεί σε άτακτη φυγή...»

«Μα γι'αυτό το λόγο έχω το φίλτρο εξόργισης, Καστελάνε,» εξήγησε ο Βάνμιρ. «Όπως είπα και στον Άσιλθαρ, το φίλτρο είναι που θα κάνει τα πρόβατα αποτελεσματικά εναντίον των εχθρών μας.»

«Δεν το δοκιμάζουμε, για να είμαστε σίγουροι ότι θα δουλέψει;» πρότεινε ο αδελφός του.

«Εντάξει,» είπε ο Βάνμιρ. «Αλλά, ύστερα, θα πρέπει να σκοτώσουμε το πρόβατο, γιατί θα έχει γίνει εξαιρετικά επικίνδυνο.»

«Δε νομίζω ότι έχουμε έλλειψη προβάτων...» παρατήρησε ο Άσιλθαρ, κοιτάζοντας το μαντρί, που ήταν γεμάτο από δαύτα.

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Τοποθετήστε ένα ανδρείκελο στην άλλη άκρη της καστραυλής,» πρόσταξε τους στρατιώτες του. «Και οι τοξότες να είναι έτοιμοι να σκοτώσουν το ζώο. Θα επιτεθεί σε ό,τι δει πρώτο εμπρός του.» Σήκωσε τον κουβά από κάτω. «Αδειάστε τον και γεμίστε τον πάλι.»

Η Μιάνη πλησίασε τους αδελφούς της, ενώ η μητέρα τους στεκόταν παράμερα, εξακολουθώντας να ατενίζει το κερασφόρο πρόβατο με έκδηλη απορία και φόβο.

«Αν ήταν ο Ρόλμαρ εδώ, θα είχε φρυάξει μ'αυτά που κάνεις,» είπε η Μιάνη στον Βάνμιρ, γελώντας.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν είν'εδώ, όμως...» *Αλλά, άμα ήταν, θα συμφωνούσε μαζί μου –το ξέρω ότι θα συμφωνούσε– και θα είχε πείσει τον πατέρα να μ'ακούσει. Επομένως, θ'αποφεύγαμε– Αλλά καλύτερα να το αφήσω αυτό τώρα. Πρέπει να επικεντρωθώ στις προετοιμασίες για την πολιορκία. Μετά, θα πάρω τις αποφάσεις μου. Τις αποφάσεις που οφείλω να πάρω...*

Η Μιάνη άγγιξε τα κέρατα του προβάτου. «Το ήξερες από παλιά ετούτο το κόλπο;»

«Πώς να φυτρώνω κέρατα; Ναι. Αλλά δεν πίστευα ότι θα μου χρειαζόταν ποτέ...»

«Χα-χα-χα,» γέλασε η αδελφή του. «Πράγματι, ποιος θα το φανταζόταν...; Όμως πες μου, Βάνμιρ: Είσαι σίγουρος ότι όλ'αυτά θα μας σώσουν;»

«Είμαι σχεδόν σίγουρος,» αποκρίθηκε εκείνος. *Δεν είμαι καθόλου σίγουρος. Αλλά, τουλάχιστον, έτσι έχουμε κάποιες πιθανότητες νίκης. Κι ας μας βοηθήσει ο Ούργκολ, φυσικά... Ήταν περίεργο να ξέρει πως θα είχε τη βοήθεια ενός θεού, μα πάλι να μην είναι βέβαιος*

για τη νίκη. Μάλλον, το πρόβλημα ήταν πως και οι αντίπαλοί του είχαν ανάλογες δυνάμεις. Το Θηρίο δεν ήταν ένα φυσιολογικό πλάσμα, άλλωστε. *Από πού να προήλθε, άραγε; Τι είδους ανόσια θεότητα να το γέννησε;*

Ένας στρατιώτης ακούμπησε τον ξύλινο κουβά δίπλα του. Το ανδρείκελο ήταν έτοιμο, στην αντικρινή μεριά της καστραυλής, και ο Βάνμιρ πρόσταξε όλους τους μαχητές και τους υπηρέτες ν'απομακρυνθούν απ'αυτό· επίσης, τόνισε στους τοξότες να είναι προετοιμασμένοι για παν ενδεχόμενο.

Έβγαλε ένα φιαλίδιο από το χιτώνα του, το άνοιξε, και άδειασε λίγο από το περιεχόμενο μέσα στο νερό του κουβά. Έστρεψε το πρόβατο προς τη μεριά του ανδρείκελου και το έβαλε να πει.

Το ζωντανό ήπιε. Και ύψωσε το κεφάλι του. Ο Βάνμιρ περίμενε, στεκόμενος δίπλα του και έχοντας το χέρι του στο λαιμό του ζώου, ώστε εκείνο να συνεχίζει να κοιτά προς τη μεριά που ο Ωθράγκος επιθυμούσε.

Ξαφνικά, το πρόβατο άρχισε να τρέχει, βελάζοντας δυνατά και κατεβάζοντας τα κέρατά του, σα να ήταν τράγος. Έπεσε πάνω στο ανδρείκελο και το σώριασε στο έδαφος.

«Ρίξτε του!» φώναξε ο Βάνμιρ.

Ένα βέλος εκτοξεύτηκε, και καρφώθηκε στην πλάτη του εξαγριωμένου ζώου. Το κερασφόρο πρόβατο βέλασε πονεμένα. Στράφηκε, απότομα, προς τους τοξότες και εφόρμησε. Εκείνοι έτρεξαν, πανικόβλητοι. Ορισμένοι άλλοι τους μιμήθηκαν, ενώ μερικοί τράβηξαν τα όπλα τους απ'τα θηκάρια.

«Τι κάνετε εκεί;» φώναξε ο Βάνμιρ. «Σταματήστε το!»

Η Νιρμέα ξεσπάθωσε.

Ένας ασπιδοφόρος πετάχτηκε μπροστά στο πρόβατο. Τα κέρατα του εξαγριωμένου ζωντανού κοπάνησαν τη μεγάλη, ξύλινη ασπίδα, και καρφώθηκαν επάνω της. Ένας άλλος πολεμιστής χίμησε, ακριβώς εκείνη τη στιγμή, και έμπηξε το δόρυ του στα πλευρά του πλάσματος, διαπερνώντας το πέρα για πέρα και σκοτώνοντάς το.

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο ασπιδοφόρος, προσπαθώντας να ξεκαρφώσει τα κέρατα από την ασπίδα του. «Το αλλοφρονιασμένο!»

Ο Βάνμιρ, η Νιρμέα, ο Άσιλθαρ, και η Μιάνη πλησίασαν το σκοτωμένο ζωντανό.

«Μπράβο, παιδιά,» είπε η Καστελάνος στους πολεμιστές της. «Τα καταφέρατε καλά.»

Εκείνοι χαιρέτησαν στρατιωτικά, χαμογελώντας.

Η Μιάνη άγγιξε το νεκρό ζώο, με τη μύτη της μπότας της. «Αυτά τα... πρόβατα μπορεί και να μας κάψουν, Βάνμυρ.»

«Δε θα βρισκόμαστε μπροστά τους, όταν θα τα εξαπολύσουμε,» εξήγησε εκείνος. «Θα ανοίξουμε την πύλη και θα τ'αφήσουμε να πέσουν πάνω στους Ποιμένες και στο Θηρίο.»

«Βάνμυρ, είναι πολλά!» Η Μιάνη έδειξε το μαντρί, που ήταν γεμάτο. «Θα περδευτούν αναμεταξύ τους, θα γίνει χαμός.»

«Δε θα τα ξαμολήσουμε όλα μαζί. Θα τα δέσουμε δέκα-δέκα επάνω σε ξύλα, θα τα ποτίσουμε με φίλτρο εξόργισης, και τότε θ'ανοίξουμε, προς στιγμή, την πύλη.»

«Φαίνεται πως τα έχετε σκεφτεί όλα, Άρχοντα Βάνμυρ...» παρατήρησε η Νιρμέα.

«Ας το ελπίσουμε ότι τα έχω σκεφτεί όλα, Καστελάνε.»

«Ο ταχυανιχνευτής επιστρέφει!» φώναξε ένας στρατιώτης που στεκόταν στις επάλξεις. «Ανοίξτε την πύλη!»

Η βόρεια πύλη του Ράλτον σηκώθηκε, αργά.

Ο Βάνμυρ, που ακόμα βρισκόταν στην καστραυλή, μαζί με την Καστελάνο Νιρμέα, στράφηκε για να δει τον Νόρβορ να μπαίνει στο κάστρο, παύοντας τα χρησιμοποιεί την Ταχύτητα.

Ήταν λαχανιασμένος, καθώς πλησίασε το γιο του Φύλακα Άραντιρ, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Άρχοντά μου,» είπε, «ο στρατός των Ποιμένων της Στέπας δεν είναι μακριά. Και, πράγματι, μαζί τους είναι τρία θηρία, ένα μεγάλο και δύο μικρά.»

«Σε είδαν; Σε τι απόσταση βρίσκονται;»

«Κατά πάσα πιθανότητα, με είδαν, Άρχοντά μου· η Στέπα είναι ανοιχτό μέρος, και δεν υπάρχουν πολλά σημεία για να κρυφτεί κανείς. Ωστόσο, δε με καταδίωξαν, ξέροντας πως αυτό δε θα τους ωφελούσε σε τίποτα,» είπε ο Νόρβορ. «Τώρα, όσον αφορά την απόσταση, αύριο το βράδυ πρέπει, λογικά, να βρίσκονται εδώ.»

Η Νιρμέα καταράστηκε κάτω απ' την ανάσα της. «Καμια βοήθεια δε θα προλάβει να έρθει από τ' άλλα συνοριακά φρούρια ή από την Έριγκ...»

«Επομένως, πρέπει ν' αντιμετωπίσουμε το Στρατό του Θηρίου μόνοι,» είπε ο Βάνμυρ, νιώθοντας ένα σφίξιμο εντός του. «Ταχυανιχνευτή, πόσοι είναι οι Ποιμένες; Περισσότεροι από εμάς;» Στο κάστρο Ράλτον βρίσκονταν χίλιοι μαχητές.

«Ναι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Νόρβορ. «Πολύ περισσότεροι. Τους υπολογίζω γύρω στους δέκα χιλιάδες.»

Η Νιρμέα καταράστηκε πάλι. «Δέκα χιλιάδες και το Μεγάλο Θηρίο και τα δύο μικρότερα θηρία...! Αρχίζω ν' αμφισβητώ ότι θα σωθούμε, Άρχοντά μου, ακόμα και με το σχέδιό σας.»

Ο Ούργκολ θα είναι στο πλευρό μας, προσπάθησε να δώσει θάρρος στον εαυτό του ο Βάνμυρ. Ο Ούργκολ θα μας συντρέξει. Ωστόσο, αυτό του φαινόταν μικρή παρηγοριά.

«Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, Καστελάνε,» είπε, «και θα νικήσουμε. Το κάστρο Ράλτον δεν έχει πέσει μέχρι στιγμής· και δεν ήρθε τώρα η ώρα να πέσει.» *Η ίσως και να ήρθε...* «Πείτε στους κατοίκους της πόλης και των περιχώρων της να συγκεντρωθούν εδώ, για προστασία. Επίσης, ζητήστε εθελοντές. Εξηγήστε τους πως, αν δεν πολεμήσουν, είναι όλοι τους καταδικασμένοι. Στείλε ανθρώπους σου, Νιρμέα, τώρα.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, και έκανε να φύγει· ο Βάνμυρ, όμως, την έπιασε απ' τον ώμο.

«Και κάτι ακόμα, Καστελάνε: Υπάρχει κανένας εδώ πέρα ο οποίος να είχε πολεμήσει το Θηρίο παλιότερα; Να το είχε αντιμετωπίσει την πρώτη φορά, που το αντιμετώπισε κι ο πατέρας μου, προ τριανταετίας;»

«Ναι,» είπε η Νιρμέα. «Ο Διοικητής Ρόγκβιρ. Είναι μεγαλύτερος από τον πατέρα σας, Άρχοντά μου, για δυο-τρία χρόνια, αν θυμάμαι καλά· και, μάλιστα, ο Άρχων Άραντιρ τού είχε προτείνει τη θέση του Καστελάνου, μα εκείνος δεν τη δέχτηκε. Έτσι, την έδωσε σε μένα, που είχα έρθει από τους πολέμους στη Φεν εν Ρωθ. Όμως ο Ρόγκβιρ είναι παλιός και έμπειρος στρατιώτης.»

«Εντάξει,» είπε ο Βάνμυρ. «Στείλε αυτόν στην πόλη Ράλτον, για να ειδοποιήσει τους πολίτες· και ζήτησέ του να τονίσει πως το Θηρίο

που πολέμησε τότε επέστρεψε, ακόμα ισχυρότερο, και κάποιοι πρέπει να το αντιμετωπίσουν πάλι.»

Η Νιρμέα ένευσε. «Μάλιστα, Άρχοντά μου. Τίποτ'άλλο;»

«Αυτά, για την ώρα,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ.

Η Καστελάνος έφυγε, βαδίζοντας γρήγορα.

«Μπορώ να πηγαίνω, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο ταχυανιχνευτής Νόρβορ.

«Ναι,» είπε ο Βάνμιρ. «Ξεκουράσου.»

Ο άντρας έκλινε το κεφάλι και απομακρύνθηκε, βαδίζοντας προς το στρατώνα και ρίχνοντας μια παραξενεμένη ματιά στο μαντρί με τα πρόβατα, μπροστά απ'το στάβλο.

Ο Βάνμιρ έστρεψε το βλέμμα του στο φρούριο. *Τώρα*, σκέφτηκε, *πρέπει πάλι να πάω στον Πύργο των Μαρτυριών, για να δώσω φαγητό στον πατέρα... Ευτυχώς, όμως, το βασανιστήριο τούτο θα τελειώσει σύντομα, και για μένα και για εκείνον. Αύριο βράδυ, ή θα στεκόμαστε νικητές πάνω από το κουφάρι του Θηρίου, ή θα κειτόμαστε ηττημένοι κάτω από τα συντρίμια του κάστρου...*

Η Μάντισσα είχε δει τον ανιχνευτή των ταχύποδων Ωθράγκος από απόσταση· το ίδιο και ο Φύλαρχος Κάρντου και οι υπόλοιποι Ποιμένες που συμπορεύονταν με το Θηρίο, προς το Νότο. Ωστόσο, κανείς δεν είχε επιχειρήσει να τον ακολουθήσει, γιατί άπαντες ήξεραν πως δε θα τον προλάβαιναν. Κανείς δεν μπορούσε να προλάβει έναν Ωθράγκος δεινό στην Ταχύτητα. Μπορούσε μονάχα να τον παγιδέψει αν του έσπηνε ενέδρα· αλλά εδώ, πάνω στις αχανείς εκτάσεις της Στέπας, ήταν αδύνατο να στηθεί ενέδρα ικανή να πιάσει έναν ταχύποδα. Έτσι, οι Ποιμένες δεν είχαν ενδιαφερθεί· ούτως ή άλλως, γνώριζαν ότι βρίσκονταν πλέον κοντά στον προορισμό τους και, σύντομα, θα σμπαραλίαζαν το Ωθράγκικο κάστρο. Η Μεγάλη Θηριώδης Θεά τούς το είχε υποσχεθεί, μέσ'απ'τα χείλη της Μάντισσας... η οποία, καθώς ο στρατός προέλαυνε, αναρωτιόταν γιατί η *Λα-Κάρχ'νι* δεν επιχειρούσε να κυνηγήσει τον ανιχνευτή των Ωθράγκος· ίσως, λόγω του μεγέθους της, να τον πρόφταινε.

Αλλά, όχι, αυτός ο άντρας δεν ήταν σημαντικός· ο εχθρός της ήδη γνώριζε πως εκείνη ζύγωνε, και είχε προετοιμαστεί γι'αυτήν. —Η

απάντηση του Θηρίου πέρασε έμμεσα στο νου της δούλης και ιερειάς του.

Τώρα, είχε πλέον βραδιάσει και οι Ποιμένες είχαν σταματήσει, για να αναπαυθούν. Είχαν κατασκηνώσει και ανάψει φωτιές, για να διώξουν το κρύο της νύχτας. Η *Βι-Κάρχ'νι* και η *Ιν-Κάρχ'νι* είχαν κουλουριαστεί κοντά στον Σάνγκτου και τη Βιάργκι, όπως τα μέλη μιας οικογένειας συγκεντρώνονται, για να δώσουν το ένα θάρρος στο άλλο. Η *Λα-Κάρχ'νι*, όμως, είχε απομακρυνθεί. Θα επέστρεφε το πρωί, αλλά, για την ώρα, χρειαζόταν να μείνει μόνη, σα να επιθυμούσε ν'αυτοσυγκεντρωθεί, να βάλει σε τάξη τις σκέψεις της, να ενισχύσει την ψυχή της.

Η Μάντισσα είχε την ίδια επιθυμία. Στεκόταν αρκετά μέτρα μακριά από την κατασκήνωση των Ποιμένων και τους ατένιζε, φορώντας, ως συνήθως, μονάχα την κάπα και τα ελαφριά της ρούχα· το αίμα των Καρμώζ που έρεε στις φλέβες της δεν άφηνε την ψύχρα της νύχτας να την αγγίξει. Για την ακρίβεια, η Μάντισσα έβρισκε τον καιρό μάλλον γλυκό. Ωστόσο, υπήρχαν άλλα πράγματα που την έκαναν να αισθάνεται άβολα· πράγματα που οι κοινοί άνθρωποι δεν μπορούσαν καν να αντιληφθούν...

Μάγε... πρέπει να μάθω περισσότερα για σένα. Κρατούσε το δερμάτινο σακούλι στα χέρια της, και το έσφιγγε, διστάζοντας να το αδειάσει στην άμμο της Στέπας. *Γιατί η Θεά δε μου δίνει καμία πληροφορία για το άτομό σου; Δε σε γνωρίζει; Συνήθως, μιλάει για εκείνον τον εχθρό της. Κι όμως, εγώ νομίζω πως εσύ είσαι ο πραγματικός μας εχθρός...*

Ταρακούνησε το σακούλι, δυνατά. Με το μεγάλο δάχτυλο του δεξιού της ποδιού, διέγραψε έναν κύκλο επάνω στην άμμο και τον περιτριγύρισε με τους απαραίτητους ρούνους της Μοίρας. Ύστερα, άδειασε τα Οστά, και κοντοκάθισε μπροστά τους, κοιτάζοντάς τα στο φως του φεγγαριού. Ο Μάγος καταλάμβανε πάλι κεντρική θέση· την κεντρικότερη θέση, για την ακρίβεια. Και μετά...

Τι σημαίνει ετούτο; Είναι σα να λέει: «Πρόσεχε τη Φωτιά και τα Ζώα»... Φωτιά και Ζώα; Η Μάντισσα ατένισε, προσεκτικά, τις θέσεις των κοκάλων. Φωτιά και Ζώα, σε σημεία που φαινόταν καθαρά πως έπρεπε να τα προσέχει. *Θα επιχειρήσει κάτι ο Μάγος; Κάτι με τη φωτιά;*

Και τα ζώα; Θα μας επιτεθούν με ιππικό, μήπως;

Η Μάντισσα κοίταξε και τα υπόλοιπα Οστά: Η Πίστη, ξανά, καθώς και ο Θανάσιμος Εχθρός, ο οποίος τώρα βρισκόταν σε σημαντικότερη αλλά καλυμμένη θέση. *Οι ριβογκάμι... περιμένουν να μας χτυπήσουν· περιμένουν κρυμμένοι.* Η Μάντισσα αισθάνθηκε πως εκείνη, οι Ποιμένες, και η Μεγάλη Θεά πήγαιναν καταπάνω σε μια καλοστημένη παγίδα. Προσπάθησε, όμως, να αποτινάξει ετούτο το συναίσθημα, γιατί ήξερε πως η *Λα-Κάρχ'νι* είχε, σίγουρα, τη δύναμη να τσακίσει ένα απλό Ωθράγκικο φρούριο.

Ή, μήπως, τελικά, δεν είναι και τόσο «απλό»; Αυτός ο εχθρός της... δεν πρέπει νάναι οι ριβογκάμι. Δες νάχω κάνει λάθος;... Κοίταξε το Οστό Θανάσιμος Εχθρός. Δες να θέλει να δείξει τον άλλο εχθρό που σκέφτεται συνεχώς η Θέα μου;

Όλα τούτα ήταν πολύ μπερδεμένα. Για την ακρίβεια, ήταν από τις πιο μπερδεμένες προβλέψεις που είχε κάνει ποτέ στη ζωή της. Η Μάντισσα κάθισε οκλαδόν στην άμμο, γιατί τα γόνατά της είχαν πιαστεί.

Ο Μάγος: κάποιος άγνωστος για εκείνη. Η Πίστη: οι στρατιώτες του Μάγου, ίσως; Ο Θανάσιμος Εχθρός: καλυμμένος αλλά έτοιμος – οι *ριβογκάμι* ή ο περιβόητος αντίπαλος της Θεάς. Η Φωτιά: ένα όπλο για τους Ωθράγκους· όμως, τι ακριβώς σκόπευε να κάνει ο Μάγος; πώς σχεδίαζε να εκμεταλλευτεί τη φωτιά; Τα Ζώα: αυτό πρέπει να έδειχνε το ιππικό του Ωθράγκικου κάστρου...

...το ιππικό...

Η Μάντισσα θυμήθηκε την πατρίδα της. Θυμήθηκε τους ιππότες με τις αστραφτερές τους αρματωσιές, καθώς και τα πανύψηλα κάστρα των Καρμώζ, με τις σημαίες που κυμάτιζαν μεγάλοπρεπα στον καθαρό, ψυχρό άνεμο του Βορρά. Αναστέναξε. Είχε πλέον σιχαθεί αυτή την ατελείωτη αμμόδη έκταση με τα λιγοστά φυτά και τους βοσκούς. Μισούσε τη Στέπα, μα δε μπορούσε να φύγει. Η Μεγάλη Θεά την είχε καλέσει, και εκείνη είχε ακούσει το κάλεσμά της, γιατί πάντοτε ήταν ανοιχτή σε τέτοια καλέσματα. Χάρισμα ή κατάρα; Δεν ήξερε πώς να το αποκαλέσει, αλλά προτιμούσε να το λέει χάρισμα, γιατί υπήρχαν κι άλλα πράγματα... πράγματα που σίγουρα ήταν κα-
τάρες.

Η Μάντισσα θυμήθηκε τον πρώτο της εραστή: θυμήθηκε τα μάτια του να... *σβήνουν*, σαν κάτι να τους απομυζούσε τη ζωή, σαν κάτι να σκότωνε την ψυχή του νεαρού Καρμώζ.

Ακούμπησε το πρόσωπο στις παλάμες των χεριών της, κλαίγοντας σιωπηλά. Μετά, επέβαλε στον εαυτό της να σταματήσει, σκουπίζοντας δάκρυα από τα μάγουλά της. *Είναι ανώφελο να σκέφτομαι τα περασμένα· ανώφελο και επικίνδυνο, κάτι τέτοιες ώρες.*

Έβαλε τα χέρια στα γόνατά της και έκλεισε τα μάτια, νιώθοντας μονάχα τον αγέρα που έκανε τα μαλλιά της ν'αναδεύονται αργά, και προσπαθώντας ν'αδειάσει το νου της από κάθε αρνητικό συλλογισμό.

Όταν είχε επανακτήσει την αυτοκυριαρχία της, κοίταξε πάλι τα Οστά της Μοίρας μέσα στον κύκλο, μήπως και βγάλει νόημα.

Κεφάλαιο 18

Ο Μαύρος Ταξιδιώτης

Η ομάδα του ευγενούς Δάρβαν ε Νίλγκωρ ταξίδευε μέσα στο Δρακοδάσος σε αραιό σχηματισμό. Ο εν λόγω Άρχοντας είχε προστάξει τους καβαλάρηδες του –δώδεκα στο σύνολο– να απλωθούν, για να εντοπίσουν τον ίσως βρισκόμενο σε κίνδυνο αδελφό του, αλλά να μην απομακρυνθούν πολύ ο ένας από τον άλλο, γιατί τούτα τα μέρη ήταν επικίνδυνα. Οι δράκοι, παρότι δεν εμφανίζονταν συχνά, ποτέ δεν ήξερε κανείς πού και πότε μπορούσαν να πεταχτούν· και η φλογερή τους ανάσα έσπερνε θάνατο και πανικό. Οι φήμες έλεγαν ότι τα άλογα αφήνιαζαν και πετούσαν τους καβαλάρηδες από τις σέλες, για να καούν ζωντανοί.

Ο Δάρβαν φοβόταν μην είχε βρει τον Χάφναρ κανένα κακό. Χτες, εκείνος και η ομάδα του έψαχναν όλη την ημέρα ανάμεσα στους κορμούς και τις φυλλωσιές του Δρακοδάσους, μα δεν είχαν εντοπίσει το παραμικρό ίχνος του αδελφού του. Κι εκτός απ' αυτό, είχαν επίσης φωνάξει τ' όνομά του, πολλές φορές· *Χάφναρ! ... Χάφναρ! ... Χάφναρ!* ... αντηχούσε το δάσος, μέχρι το βράδυ, μα ο Χάφναρ δεν είχε ανταποκριθεί, ούτε κανείς άλλος. Έτσι, ο Δάρβαν είχε προτρέψει τους συνοδούς του να πάψουν να φωνάζουν, μην τραβήξουν την προσοχή κάποιου από τους περιβόητους δράκους της περιοχής. «Μάλλον, ο αδελφός μου βρίσκεται σε κίνδυνο, τελικά, ακριβώς όπως φοβόμουν,» τους είπε· «και, για κάποιο λόγο, δε μπορεί να μας απαντήσει. Ή ίσως εμείς να μην είμαστε αρκετά κοντά. Ας ψάξουμε κι άλλο· ας εισχωρήσουμε βαθύτερα στο δάσος.»

Ένας από τους υπηκόους του, όμως, τον είχε συμβουλέψει να μην το κάνουν από τώρα αυτό. «Ας ερευνήσουμε, πρώτα, τις παρυφές και την αρχή των δασότοπων, Άρχοντά μου· κι αν δεν τον βρούμε εκεί, πηγαίνουμε και πιο μέσα.»

Ο Δάρβαν αντιλήφθηκε το λόγο του δισταγμού του μαχητή του. Δεν ήταν δειλός· ήταν απλά προσεκτικός. *Όπως θα έπρεπε να είμαι κι εγώ ο ίδιος*, σκέφτηκε ο ευγενής, *αν δεν ανησυχούσα τόσο για τον αδελφό μου*. Επιπλέον, γνώριζε τον συγκεκριμένο άντρα από παλιά,

και ήταν βέβαιος πως δε θα του έδινε λανθασμένες συμβουλές. Τον ονόμαζαν Χάργκελ ο Αγριόγατος και ήταν πέντε χρόνια μεγαλύτερος του Δάρβαν –δηλαδή, πλησίαζε τα σαράντα. Το πραγματικό του όνομα ήταν Άργκελ, όπως και του Βασιληά του Νόρβηλ, μα ο Αγριόγατος καταγόταν από τις ορεινές περιοχές στα δυτικά της Επαρχίας της Έριγκ, όπου οι ντόπιοι πρόφεραν πιο βαριά το πρώτο φωνήεν των ονομάτων· έτσι, το Άργκελ γινόταν Χάργκελ.

Το βράδυ, ο Δάρβαν ε Νίλγκωρ και η ομάδα του κατασκήνωσαν στο εσωτερικό του δάσους, όμως όχι πολύ μακριά από την κεντρική δημοσιά του Βασιλείου· για την ακρίβεια, από το σημείο όπου βρίσκονταν μπορούσαν ν’ατενίσουν το λιθόστρωτο δρόμο ανάμεσα από τους κορμούς των δέντρων, που έμοιαζαν να σχηματίζουν φυσικές, αρχέγονες καμάρες. Η φωτιά της συντροφιάς του Δάρβαν ήταν το μοναδικό φως στην περιοχή, κάνοντας τις σκιές του Δρακοδάσους να ζωντανεύουν γύρω από τον ευγενή και τους συνοδούς του. Δύο από τους στρατιώτες (που ήταν ντυμένοι με δερμάτινους θώρακες και έφεραν ξίφη και κοντά τόξα) φυλούσαν σκοπιά, ενώ οι υπόλοιποι αναπαύονταν.

Ο Δάρβαν καθόταν επάνω σε έναν πεσμένο κορμό, με το σπαθί του καρφωμένο πλάι του, ν’αντανακλά το φως της φωτιάς. Οι αγκώνες του ευγενούς ήταν ακουμπισμένοι στα γόνατά του και το βλέμμα του στραμμένο στο έδαφος.

Ο Χάργκελ τον πλησίασε. Το πρόσωπό του έμοιαζε νάναι λαξευμένο επάνω σε πέτρα, και το μεγάλο, ξανθό του μουστάκι θάμνος που φύτρωνε μπροστά της· όμως τα γαλανά, σπιρτόζα μάτια του έδειχναν ότι κάτι πολύ ζωντανό βρισκόταν μέσα σ’αυτή την πέτρα.

«Άρχοντά μου,» είπε, «θα τον βρούμε· μη σκιάζεστε.»

«Κάτσε, Χάργκελ,» του πρότεινε ο Δάρβαν.

Ο Αγριόγατος κάθισε επάνω στον πεσμένο κορμό. «Δεν μπορεί να πήγε πολύ μακριά...»

«Δεν μπορεί; Λείπει πάνω από δέκα ημέρες, Χάργκελ!»

«Ναι, το ξέρω, Άρχοντά μου· όμως πιστεύω πως ο αδελφός σας πρέπει να είχε αρκετό μυαλό, ώστε να μη βάδισε προς την καρδιά του δάσους.»

«Θα δούμε...» αναστέναξε ο Δάρβαν. «Ο Βάνραλ ας τον βοηθήσει.» *Δεν έπρεπε ποτέ να του είχε κολλήσει αυτή η ιδέα στο μυαλό, να γί-*

νει δράκαρχος. Και η μητέρα δεν έπρεπε να τον είχε αφήσει να φύγει! Βέβαια, ο Χάφναρ δεν ήταν παιδάκι, για να του απαγορέψει να πάει όπου ήθελε· όμως η Ρικέλθη όφειλε να του είχε μιλήσει περισσότερο, να τον είχε αποτρέψει από το όλο εγχείρημα.

«Μου υποσχέθηκε ότι δε θα προσπαθήσει να πιάσει δράκο, αυτή τη φορά. Αλλά, θα προσπαθήσει να βρει έναν. Και, όπως σου είπα, δεν πιστεύω ότι θα τα καταφέρει.» Αυτά ήταν τα λόγια της μητέρας τους προς τον Δάρβαν· και εκείνος έκρινε πως έδειχναν μια κάποια αδιαφορία για τον αδελφό του. Δηλαδή, η Ρικέλθη θεωρούσε απλό το να προσπαθήσει κανείς να βρει δράκο; Άνθρωποι είχαν σκοτωθεί επάνω σε τέτοιες προσπάθειες!

Ο Δάρβαν κούνησε το κεφάλι, σιωπηλά, ατενίζοντας τις χορεύουσες φλόγες της φωτιάς. Φταίω κι εγώ, όμως. Έπρεπε να είχα μιλήσει, κάποια στιγμή, με τον Χάφναρ...

«Άρχοντά μου, καλύτερα να ξεκουραστείτε,» πρότεινε ο Αγκριόγατος. «Αύριο, θα έχουμε κι άλλο ψάξιμο στο δάσος.»

Ο Δάρβαν ένευσε. «Ναι, έχεις δίκιο, Χάργκελ.» Τώρα, το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να τον αναζητήσω, ελπίζοντας πως δε θα τον βρω νεκρό...

Με την αυγή, η ομάδα σηκώθηκε και διέλυσε την κατασκήνωση, ρίχνοντας χώμα επάνω στη φωτιά, για να σβήσει. Φόρεσαν σέλες και χαλινάρια στ'άλογά τους και τα έδεσαν γερά. Τύλιξαν τις κουβέρτες, όπου είχαν κοιμηθεί το βράδυ, και τις έβαλαν επάνω στις σέλες.

Ο Δάρβαν καβαλίκεψε πρώτος και, μόλις είχε ανεβεί στον ίππο του, ένας κοφτό ήχος ήρθε στ'αφτιά του. Σαν κάποιος να βάδιζε στη λιθόστρωτη δημοσιά, δυτικά του Δρακοδάσους. Ο ευγενής έστρεψε το αλόγό του προς τα εκεί και πλησίασε, για να κοιτάξει. Ο Αγκριόγατος και άλλος ένας στρατιώτης τον ακολούθησαν, έφιπποι, ενώ οι υπόλοιποι έκαναν τις τελευταίες ετοιμασίες, για να ξεκινήσουν.

«Τ'άκουσες κι εσύ;» ρώτησε ο Δάρβαν τον Χάργκελ.

«Ναι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κάποιος έρχεται.»

Ο Δάρβαν κατένευσε.

Περνώντας ανάμεσα από δύο μεγάλους, χοντρούς κορμούς, βγήκαν από το δάσος και ατένισαν τη δημοσιά. Έστρεψαν το βλέμμα τους προς τα βόρεια, και είδαν κάτι που τους άφησε άφωνους, για μερικές στιγμές.

Επάνω στο λιθόστρωτο δρόμο οδοιπορούσε ένας διαβάτης, ντυμένος στα μαύρα και με κουκούλα στο κεφάλι. Αλλά δεν ήταν αυτός το αξιοπερίεργο.

Δίπλα του προχωρούσε ένα πλάσμα που πρέπει να ήταν δράκος.

Ο Δάρβαν δεν είχε αντικρίσει πολλές φορές δράκους. Για την ακρίβεια, τους έβλεπε μονάχα όταν πήγαινε στη Νουάλβορ, και τότε όχι πάντα· οι βασιλικοί δράκαρχοι του Άργκελ δε βάδιζαν μες στη μέση του δρόμου.

Το πλάσμα που, επί του παρόντος, πορευόταν στα δεξιά του μαυροντυμένου ταξιδιώτη έμοιαζε με υπερμεγέθη σαύρα, η οποία έφτανε μέχρι το στέρνο του αγνώστου. Το κεφάλι της, όμως, το οποίο βρισκόταν στο πέρας ενός μακρύ λαιμού, σίγουρα θα έφτανε, ή ίσως και να ξεπερνούσε, το κεφάλι του ανθρώπου, αν αποφάσιζε να το υψώσει· γιατί τώρα το είχε κατεβασμένο, και ο Δάρβαν παρατήρησε πως γύρω από το δρακοκέφαλο και γύρω από τα ίσια κέρατα αυτού ήταν τυλιγμένα λουριά, τα οποία ο ταξιδιώτης βαστούσε γερά στη δεξιά, γαντοφορεμένη γροθιά του.

«Δράκαρχος...!» μουρμούρισε ο ευγενής, αρκετά δυνατά για να τον ακούσει ο Χάργκελ.

«Πώς βρέθηκε εδώ, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Αγκριόγατος, πιάνοντας τη λαβή του σπαθιού που ήταν θηκαρωμένο στη ζώνη του. «Είναι απεσταλμένος του Βασιλιά;»

«...Όχι. Δε φαίνεται για τέτοιος. Δεν είναι ντυμένος ανάλογα,» αποκρίθηκε ο Δάρβαν. Έγλειψε τα ξεραμένα του χείλη και πρόσθεσε: «Μάλλον, βρήκαμε έναν δράκαρχο που μόλις έπιασε τον πρώτο του δράκο.» *Ο Χάφναρ;... Μπορεί αυτός νάναι ο αδελφός μου;* αναρωτήθηκε. Παρατήρησε το ύψος του μαυροντυμένου ταξιδιώτη. *Ναι, θα μπορούσε να είναι αυτός... μα ο Χάφναρ δεν έφυγε με τέτοια ρούχα από το παλάτι.* Τα πάντα επάνω στον άγνωστο ήταν μαύρα, όχι μονάχα η κάπα του, αλλά και ό,τι φαινόταν από μέσα, καθώς και τα γάντια κι οι μπότες του. Επίσης, ο Δάρβαν νόμιζε πως ο ταξιδιώτης δεν είχε πρόσωπο (!), γιατί δεν μπορούσε να δει τίποτα στο εσωτερικό της κουκούλας του. Ένα ρίγος τον διαπέρασε πατόκορφα, καθώς θυμήθηκε διάφορες ιστορίες για απρόσωπα στοιχεία και φαντάσματα που τριγύριζαν στις ερημιές, μαυροφορεμένα.

Άκουσε καλασμό από πίσω του. Αλλά δεν ήταν τίποτ'άλλο παρά οι καβαλάρηδες του, οι οποίοι βγήκαν απ'το δάσος, για να διαμορφώσουν έναν κύκλο γύρω του. Σίγουρα, κι αυτοί είχαν πλέον δει τον μυστηριώδη ξένο.

Ο δράκαρχος σταμάτησε να βαδίζει, και στράφηκε στη μεριά τους. Ο άνεμος έκανε τη μαύρη του κάπα ν'ανεμίσει, για ν'αποκαλύψει κι άλλο μαύρο από μέσα. Ο Δάρβαν αναρωτήθηκε αν ο ταξιδευτής είχε καν σώμα. Προσπάθησε να διακρίνει πρόσωπο στο εσωτερικό της κουκούλας, μα δεν είδε τίποτα: μόνο σκοτάδι.

Ο δράκος τέντωσε το μακρύ του λαιμό προς τα πίσω, κι απ'τα σαγόνια του βγήκε μια κραυγή που ο Δάρβαν δεν είχε ξανακούσει στη ζωή του. Κάτι που έμοιαζε με *TuuueeEEEEEEEEerrrr!* και αλλοιωνόταν, παρασυρόμενο από τον άνεμο, ενώ όλος ο τόπος αντηχούσε απ'αυτό, λες και το θηρίο να είχε κάποιον ιδιαίτερο δεσμό με το φυσικό περιβάλλον.

«Άρχοντά μου, τι κάνουμε;» ρώτησε ο Χάργκελ ο Αγριόγατος, έχοντας ακόμα το χέρι στη λαβή του θηκαρωμένου σπαθιού του.

«Μην τον πλησιάσετε,» είπε ο Δάρβαν· «η ανάσα του θα σας κάψει. Τραβήξτε τα τόξα σας, και περιμένετε.»

Οι στρατιώτες υπάκουσαν, παίρνοντας τα κοντά τους τόξα από τις σέλες των αλόγων τους και περνώντας βέλη στις χορδές.

«Ποιος είσαι, ξέने;» φώναξε ο Δάρβαν στον άγνωστο.

Σιγή, για μερικές στιγμές.

Ύστερα: «*Δάρβαν ε Νίλγκωρ,*» αποκρίθηκε ο μαυροντυμένος ταξιδιώτης με κάπως βραχνή φωνή. «*Έρχομαι ειρηνικά. Να σου μιλήσω.*»

Ο *Χάφναρ*;... *Είναι ο Χάφναρ*; Η φωνή του: ο Δάρβαν θα μπορούσε να πει πως αυτή η φωνή έμοιαζε με του αδελφού του, μα δεν ήταν ακριβώς ίδια.

«*Ζύγωσε, ταξιδιώτη,*» τον προσκάλεσε. «*Οι τοξότες μου δε θα ρίξουν.*» Έκανε νόημα στους μαχητές του να κατεβάσουν τα τόξα τους, κι εκείνοι υπάκουσαν, χαλαρώνοντας τις τεντωμένες χορδές.

Ο μαυροντυμένος βάδισε προς την ομάδα του Δάρβαν, και ο δράκος πορεύτηκε πλάι του. Το θηρίο δε φαινόταν σκλαβωμένο, παρότι ο άγνωστος το κρατούσε από τα λουριά που ήταν τυλιγμένα γύρω

απ'το κεφάλι και τα κέρατά του· τουναντίον, φαινόταν να λατρεύει τον αφέντη του.

Ο ευγενής παρατήρησε προσεκτικά τον ταξιδιώτη, προσπαθώντας πάλι να κοιτάξει μέσα στην κουκούλα του· και, καθώς ο δράκαρχος ζύγωνε, ο Δάρβαν διαπίστωσε πως, αρχικά, δεν μπορούσε να διακρίνει πρόσωπο γιατί ο άγνωστος φορούσε μάσκα, μαύρη μάσκα.

Οι έφιπποι στρατιώτες έδειχναν να αισθάνονται άβολα, με κάθε βήμα του δράκαρχου. Θα νόμιζε κανείς ότι κρατούσαν την αναπνοή τους. Τα χέρια τους ήταν έτοιμα να υψώσουν ξανά τα τόξα τους και να σημαδέψουν· ν'αφήσουν τη χορδή και να ελευθερώσουν τα βέλη, για να εξολοθρεύσουν τον τρομακτικό άντρα και το δράκο του.

Ο μαυροντυμένος ταξιδιώτης σταμάτησε να πορεύεται και στάθηκε μπροστά τους. Το δεξί, γαντοφορεμένο του χέρι χάιδεψε το κεφάλι του θηρίου του.

«Δάρβαν,» είπε, με οικείο τόνο στη φωνή, «μπορεί να σου μοιάζω ξένος, μα δεν είμαι. Με γνωρίζεις.»

Επουράνιε Βάνραλ!... Ο Δάρβαν αφίππευσε αμέσως, πέρασε ανάμεσα απ'τους έφιππους στρατιώτες του, και πήγε μπροστά στον μαυροντυμένο άντρα, αγνοώντας το δράκο. «Χάφναρ;...»

«Καλημέρα, αδελφέ,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Μα τους θεούς!» αναφώνησε ο Δάρβαν. Έστρεψε το βλέμμα του στο ερπετό, που έτριβε το κεφάλι του σχεδόν ερωτικά επάνω στον βραχίονα του αφέντη του. «Έπιασες δράκο!...»

Ο Χάφναρ γέλασε. Αλλά το γέλιο του είχε μια ασυνήθιστη χροιά: σαν εκείνος να πονούσε. «Προφανώς, ναι. Μα δεν είναι δράκος· είναι δράκαινα, και τη λένε *Σρ'άερ*.»

Ο Δάρβαν συνοφρυώθηκε. «Γιατί είσαι ντυμένος έτσι, αδελφέ; Και γιατί φοράς αυτή τη μάσκα;»

«Γιατί, Δάρβαν... αλλιώς, ίσως να μη με γνώριζες.» Τώρα, υπήρχε μια βαθιά λύπη στη φωνή του.

«Τι; Τι εννοείς;» Ήξερε –υποπτευόταν– τι εννοούσε, μα δεν ήθελε να το πιστέψει.

«Μπορείς να κοιτάξεις, αν δεν έχεις φάει ακόμα πρωινό,» είπε, κυνικά, ο Χάφναρ, και τράβηξε τη μάσκα από το πρόσωπό του.

Ο Δάρβαν προσπάθησε να μη μορφάσει, αλλά ξεροκατάπιε· αυτό δεν μπόρεσε να το συγκρατήσει.

Όλη η αριστερή μεριά του αδελφού του ήταν καμένη, ενώ τα χαρακτηριστικά ολόκληρου του προσώπου του ήταν αλλοιωμένα, αλλαγμένα.

Επουράνιε Βάνραλ!... Ο Δάρβαν αναστέναξε. «Χάφναρ... Όταν η μητέρα το δει αυτό... Ω, θεοί!...»

«Δε θα το βλέπει για πολύ,» τον διαβεβαίωσε ο Χάφναρ, προσπαθώντας να ατσαλώσει τη φωνή του, μα μην καταφέρνοντάς το, όχι εντελώς. Άφησε, για λίγο, τα λουριά της δράκαινας του και φόρεσε πάλι τη μαύρη του μάσκα. «Θα ταξιδέψω νότια, αδελφέ, στην Αυλή του Βασιληά Άργκελ.» Έπιασε τα χαλινάρια της *Σρ'άερ*. «Ένας δράκαρχος δεν έχει θέση στην Έριγκ.»

«Μα, Χάφναρ... Δεν... Είσαι αδελφός μας... Είσαι της οικογένειας των Νίλγκωρ...» Ο Δάρβαν δεν ήξερε τι να πει· είχε χάσει τα λόγια του.

«Όχι, Δάρβαν,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τώρα, ο μοναδικός μου συγγενής είναι η *Σρ'άερ*.» Χάιδεψε το λαιμό της δράκαινας, η οποία έτριψε τη μουσούδα της μέσα στην κλείδωση του αγκώνα του.

Ο Δάρβαν έπιασε το αριστερό χέρι του αδελφού του. «Χάφναρ, άκουσέ με—»

«Όχι!» Εκείνος τον απομάκρυνε, απότομα· και η *Σρ'άερ* έβγαλε απ'τα σαγόνια της έναν απειλητικό ήχο, ανάλογο του ονόματός της. «Δε θα μείνω στην Έριγκ. Δεν έχω καμία θέση πλέον εκεί! Θα περάσω μόνο για να σας αποχαιρετήσω, και τίποτ'άλλο πέραν τούτου.»

Δε σκέφτεται καθαρά... «Πολύ καλά, Χάφναρ, όπως αγαπάς.»

«Τι έκανες σ'αυτά τα μέρη, αδελφέ; Πώς και σε βρήκα εδώ;» ρώτησε ο δράκαρχος.

«Έψαχνα για σένα,» απάντησε ο Δάρβαν. «Είχαμε ανησυχήσει.» Στράφηκε απ'την άλλη και βάδισε προς το άλογο του, περνώντας ανάμεσα απ'τους έφιππους στρατιώτες του, οι οποίοι είχαν πλέον χαλαρώσει κάπως. Ανέβηκε στη σέλα και κοίταξε τον αδελφό του. «Αλλά, προφανώς, η αναζήτησή μου τελείωσε, και ήρθε η ώρα της επιστροφής.»

»Παραχωρήστε ένα άλογο στον Άρχοντα Χάφναρ,» πρόσταξε τους συνοδούς του.

Ο Χάργκελ έκανε να αφιππεύσει, μα ο Χάφναρ ύψωσε το αριστερό, γαντοφορεμένο του χέρι, σταματώντας τον. «Όχι,» είπε. «Θα περ-

πατήσω.» Και πορεύτηκε προς τη λιθόστρωτη δημοσιά, μαζί τη δράκαινά του.

«Άρχοντά μου...» έκανε ο Αγριόγατος προς τον Δάρβαν.

«Δεν πειράζει, Χάργκελ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα πάμε με το ρυθμό του.»

Κεφάλαιο 19

Ένα Πλοίο Περιμένει

Ο ήλιος είχε αρχίσει να κατηφορίζει προς τη Δύση, όταν η άμαξα σταμάτησε μπροστά στη βόρεια πύλη της Νουάλβορ, περιτριγυρισμένη από έξι πάνοπλους καβαλάρηδες. Στρατιώτες της φρουράς έκλεισαν την είσοδο, οπλισμένοι με μεγάλες ασπίδες και δόρατα.

«Ποιος έρχεται;» ρώτησε, μεγαλόφωνα, ο διοικητής τους. Όλοι καταλάβαιναν ότι επρόκειτο για κάποιον άρχοντα του Βασιλείου, μα ήταν υποχρεωμένοι να κάνουν τις απαραίτητες ερωτήσεις σε μια ομάδα οπλισμένη έτσι.

Ο αμαξάς αποκρίθηκε: «Ο Άρχων Ρόλμαρ του Ράλτον ζητά πρόσβαση στη Νουάλβορ και στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων!»

«Ο Άρχων Ρόλμαρ είναι ευπρόσδεκτος στην πρωτεύουσα,» είπε ο διοικητής, και έκανε νόημα στους μαχητές του να παραμερίσουν. Οι πολεμιστές στάθηκαν εκατέρωθεν της πύλης, σε στάση προσοχής.

Η άμαξα κύλησε επάνω στο πλακόστρωτο, περνώντας ανάμεσά τους, περιστοιχισμένοι από τους πάνοπλους καβαλάρηδες.

Στο εσωτερικό του τροχοφόρου, ο Ρόλμαρ ρώτησε: «Λοιπόν, πώς σου φαίνεται η Νουάλβορ, Νίθρα;»

«Απειλητική,» απάντησε η μασκαρεμένη σαν υπηρέτρια Ρουζβάνη. «Το παλάτι μοιάζει με φίδια τυλιγμένα το ένα γύρω απ' το άλλο. Ποιος το έχτισε;»

«Αυτά τα φίδια είναι που βρίσκεις απειλητικά; Ή τα άλλα φίδια που κρύβονται μέσα τους;» είπε ο Ρόλμαρ, με μια σκεπτική έκφραση στο πρόσωπό του, καθώς ατένιζε το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων να υψώνεται πάνω απ' όλα τα υπόλοιπα οικοδομήματα της πόλης.

«Αναρωτιέμαι αν ο Σάβμιν μάς περιμένει εκεί πέρα. Θα μ'αναγνωρίσει αμέσως...»

«Ναι, αυτό είναι ένα πρόβλημα,» παραδέχτηκε ο Ρόλμαρ. «Δεν πρέπει να σε πάρω μέσα στο παλάτι, Νίθρα.»

«Θα μ'αφήσεις κάπου στην πόλη;»

«Αν προστάξω τώρα τον αμαξά να σταματήσει, για να κατεβεί η υπηρέτριά μου, θα φανεί περίεργο. Επιπλέον, ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να μας παρακολουθεί σε τούτους τους δρόμους...»

Ξαφνικά, ο ουρανός σκοτείνιασε.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Νίθρα, κάπως ταραγμένη. Κοίταξε έξω απ' το παράθυρο και είδε πως από πάνω τους βρίσκονταν μεγάλες, πέτρινες καμάρες.

«Διασχίζουμε την Οδό των Μεγαλειωδών Σκιών,» εξήγησε ο Ρόλμαρ, «η οποία οδηγεί στο παλάτι.»

Η Νίθρα ακούμπησε την πλάτη στο κάθισμα της άμαξας, και πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Μην αγχώνεσαι,» είπε ο Ρόλμαρ. «Έχω ένα σχέδιο κατά νου.»

«Ελπίζω νάναι καλό, γιατί, προφανώς, φτάνουμε στον προορισμό μας.»

«Θα μείνεις στην άμαξα, για να την καθαρίσεις.»

«Τι!» έκανε η Νίθρα.

«Ναι,» είπε ο Ρόλμαρ· «έτσι, δε θα έρθεις μαζί μου, στα ενδότερα του παλατιού, παρά θα περιμένεις στο στάβλο.»

«Για πόση ώρα, όμως; Δεν είναι δυνατόν να καθίσω εκεί για πάντα, Ρόλμαρ!»

«Μην ανησυχείς· θα έρθω αργότερα να σε πάρω. Κι επιπλέον, ακόμα κι αν ο Σάβμιν βρίσκεται εδώ, ποτέ δε θα σκεφτεί ότι θα σε έφερνα στο παλάτι, μέσα στο στόμα του λύκου. Επομένως, θα είσαι ασφαλής.»

«Η Μεγάλη Κύρα να βάλει το χέρι της...»

«Θα προτιμούσα το χέρι του Σνάρκαλ σ' αυτή την περίπτωση,» είπε ο Ρόλμαρ, μειδώντας λοξά.

«Ποιος είναι ο Σνάρκαλ;»

«Ο Θεός του Εμπορίου, αλλά και της Απάτης. Συνήθως, τον ονομάζουν ο Πολυμήχανος.»

«Έστω,» είπε η Νίθρα. «Πάντως, σίγουρα, χρειαζόμαστε θεϊκή βοήθεια στην προκειμένη περίπτωση.»

Ο Διοικητής Σάβμιν στεκόταν μπροστά σε ένα παράθυρο του δέκατου-πέμπτου πύργου του παλατιού, ή Πύργου των Ξένων, όπως τον ονόμαζαν, επειδή ήταν, ουσιαστικά, ένας μεγάλος ξενώνας.

Ο Ρουζβάνος είχε τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και ατένιζε τους δρόμους της Νουάλβορ. Τώρα, το βλέμμα του είχε εσπαστεί στην Οδό των Μεγαλειωδών Σκιών, όπου ανάμεσα από τις πέτρινες καμάρες μπορούσε να δει μια άμαξα να κυλά επάνω στο πλακόστρωτο, περιστοιχισμένη από έξι ιππείς και κατευθυνόμενη προς το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.

«Λοιπόν, είχα δίκιο ή όχι;» ρώτησε μια γυναικεία φωνή πίσω απ'τον Σάβμιν.

«Δε σ'άκουσα να μπαίνεις...» αποκρίθηκε ο διοικητής.

«Προφανώς, ήσουν απασχολημένος.» Τώρα την άκουσε να βαδίζει πίσω του. Τα τακούνια της χτυπούσαν ρυθμικά στο πέτρινο πάτωμα.

«Είχα δίκιο;»

«Ναι· έρχονται, ακριβώς όπως είχες προβλέψει,» παραδέχτηκε ο Σάβμιν. «*Πέντε ημέρες από σήμερα,*» του είχε πει, «*ενώ ο ήλιος θα βουλιάζει προς τη Δύση, ο Διπλωμάτης του Ράλτον θα έρθει στη Βασιλική Αυλή, φέρνοντας μαζί του την καταζητούμενη.*»

«Βλέπεις, λοιπόν; Η Μεγάλη Κυρά έχει δύναμη και εδώ, στη γη των Ωθράγκος...»

Η άμαξα σταμάτησε μπροστά στην κεντρική πύλη του παλατιού.

«Ο Άρχων Ρόλμαρ, Επίσημος Διπλωμάτης του Συνοριακού Κάστρου Ράλτον, ζητά πρόσβαση στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, και ακρόαση από την Αυτού Μεγαλειότητα Βασιληά Άργκελ του Νόρβηλ!» ανακοίνωσε ο αμαξάς, με στομφώδη τόνο.

Φαίνεται να του αρέσει αυτή η διαδικασία, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, υπομειδώντας.

«Ο Άρχων Ρόλμαρ μπορεί να περάσει,» αποκρίθηκε ο ένας από τους φρουρούς, ενώ ο άλλος έδωσε διαταγή σε μια υπηρέτρια, η οποία έφυγε, τρέχοντας.

Οι καβαλάρηδες του Ράλτον αφίππευσαν, και ένας απ'αυτούς άνοιξε την πόρτα της άμαξας για τον Άρχοντά του.

Εκείνος έριξε ένα τελευταίο βλέμμα στη Νίθρα, που έμοιαζε να κρατά την ανάσα της. «Όπως είπαμε,» της τόνισε.

Η Ρουζβάνη κατένευσε.

Ο Ρόλμαρ κατέβηκε από το τροχοφόρο, ενώ παλατιανοί ιπποκόμοι έρχονταν, για να πάρουν τα άλογα της συνοδείας του και να τα οδηγήσουν στους στάβλους.

«Η προσωπική μου υπηρέτρια θα μείνει στην άμαξα,» τους είπε ο Ρόλμαρ, «για να την καθαρίσει.»

«Μπορούμε να το αναλάβουμε εμείς, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ένας από τους ιπποκόμους, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση.

«Όχι,» αποκρίθηκε, επιτακτικά, ο Ρόλμαρ. «Εκείνη θα καθαρίσει την άμαξά μου, και κανείς άλλος. Έγινα κατανοητός από όλους σας;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.» Ο ιπποκόμος έκανε ακόμα μια υπόκλιση. «Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου. Καλωσορίσατε στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.»

Μια υπηρέτρια πλησίασε, η οποία φαινόταν για υπηρέτρια μόνο από τη συμπεριφορά της και από τη βαθιά υπόκλιση που έκανε μπροστά στον Ρόλμαρ, ανασηκώνοντας τη φούστα της· γιατί, κατά τα άλλα, ήταν πλούσια ντυμένη, σαν αρχόντισσα. Φορούσε ένα βαθυπράσινο φόρεμα, που άφηνε τους ώμους, την πλάτη, και ένα μεγάλο μέρος του στήθους της εκτεθειμένα. Το ένδυμα είχε χρυσά κουμπιά, τα οποία ξεκινούσαν από το μπούστο και χάνονταν κάπου πίσω από την πλατιά, μαύρη ζώνη της γυναίκας. Τα μανίκια ήταν κολλητά και άρχιζαν από τη μασχάλη, σαν υπερβολικά μακριά γάντια. Η φούστα του φορέματος ήταν φαρδιά και γεμάτη πτυχές. Τα μαλλιά της υπηρέτριας ήταν μαύρα και καλοχτενισμένα· τα περισσότερα χύνονταν στην πλάτη της, σαν μελανός καταρράκτης, αλλά δύο αρκετά μεγάλες τούφες περνούσαν πάνω απ'τους ώμους της γυναίκας και έπεφταν στα στήθη της. Στρογγυλά, αστραφτερά σκουλαρίκια στόλιζαν τ'αφτιά της, ενώ ένα μενταγιόν από πέρλες κρεμόταν γύρω απ'το λαιμό της. Στους καρπούς και στα δάχτυλά της υπήρχαν παραπάνω από αρκετά βραχιόλια και δαχτυλίδια. Τα μάτια της υπηρέτριας ήταν βαμμένα μοβ και οι βλεφαρίδες τραβηγμένες, ενώ τα χείλη της είχαν ένα αφύσικα έντονο πορφυρό χρώμα.

Ο Άργκελ πάντοτε επιθυμούσε οι υπηρέτες του να κάνουν την καλύτερη δυνατή εντύπωση στους φιλοξενούμενούς του.

«Καλωσορίσατε στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, Άρχοντα Ρόλμαρ,» είπε η γυναίκα. «Το όνομά μου είναι Σαντάνρα, και βρίσκομαι στις υπηρεσίες σας. Παρακαλώ, ακολουθήστε με· θα σας οδηγήσω στον Πύργων των Ξένων, όπου μπορείτε να περιμένετε, ώσπου ο Βασιληάς μας, ο Άρχοντας της Αστροφώπισης Νουάλβορ, ο Κάτοχος του Ουρανολίθινου Θρόνου και του Στέμματος των Χρυσών Κυμάτων, να μπορεί να σας δεχτεί.» Στράφηκε και άρχισε να βαδίζει με χάρη.

Ο Ρόλμαρ την ακολούθησε, περνώντας ανάμεσα από τους παλατιανούς φρουρούς και βλέποντας τους δικούς του μαχητές να τον χαιρετούν, με σύντομες κλίσεις της κεφαλής.

Οι διάδρομοι και οι γαλαρίες του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων ήταν, όπως πάντα, στριφτοί και δύσκολο να τους μάθει κανείς, εκτός κι αν έμενε εδώ για χρόνια. *Αλλά, δυστυχώς, εγώ έρχομαι σχετικά σπάνια*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, ατενίζοντας τις ταπετσαρίες που στόλιζαν τον αριστερό τοίχο ενός περάσματος.

Από τη δεξιά μεριά υπήρχαν παράθυρα, και ο διπλωμάτης του Ράλτον έριξε μια ματιά απο κεί. Όπως το περίμενε, αντίκρισε τους ιπποκόμους να πηγαίνουν τα άλογα των καβαλάρηδών του και την άμαξα στους βασιλικούς στάβλους. Ο Ρόλμαρ μπορούσε να δει τη σκηνή πολύ καθαρά από το σημείο όπου βρισκόταν, αφού είχε ήδη ανεβεί μια στριφτή, πέτρινη σκάλα, ακολουθώντας τα βήματα της όμορφα στολισμένης υπηρέτριας.

Ωραία, παρατήρησε· όλα φαίνεται να πηγαίνουν κατ'ευχήν. Περίμενε, Νίθρα, και, σε λίγο, θα έρθω να σε πάρω.

«Άρχοντά μου; Θα μπορούσα, κάπως, να σας εξυπηρετήσω;»

Ο Ρόλμαρ στράφηκε, για ν'αντικρίσει την υπηρέτρια-οδηγό του. Είχε σταματήσει μπροστά στο παράθυρο, χωρίς να την προειδοποιήσει. «Όχι,» της είπε. «Όλα είναι εντάξει. Πήγαινε με στον Πύργο των Ξένων.»

Η γυναίκα υποκλίθηκε και ξεκίνησε να βαδίζει. Ο Ρόλμαρ την πήρε στο κατόπι, βέβαιος πως δε θα υπήρχε πρόβλημα με τη Νίθρα. *Εκτός κι αν κάτι πάει στραβά... κάτι που δεν έχω προβλέψει.* Όμως δεν το

νόμιζε. Μάλλον, ανησυχούσε υπερβολικά. *Ωστόσο, καλό θα ήταν να πληροφορηθώ κάποια πράγματα...*

«Να σου κάνω μια ερώτηση;» είπε στην υπηρέτρια, καθώς προχωρούσαν. Βάδισε λίγο ταχύτερα, για να πάει δίπλα της.

«Στις υπηρεσίες σας, Άρχοντά μου.»

«Ο Βασιλιάς Άργκελ θα με δεχτεί απόψε;» Αυτή δεν ήταν η πραγματική ερώτηση που ήθελε να κάνει, αλλά αποφάσισε να αρχίσει έτσι.

«Δε γνωρίζω, Άρχοντά μου. Θα σας ειδοποιήσω, όμως, μόλις μάθω, εάν το επιθυμείτε.»

Ακριβώς αυτή την απάντηση περίμενε κι ο Ρόλμαρ. «Το επιθυμώ. Επίσης, πες μου...» Κι ετούτη ήταν η πραγματική ερώτηση που ήθελε να κάνει. «Ο Διοικητής Σάβμιν έφυγε ή βρίσκεται εδώ;»

«Εδώ βρίσκεται, Άρχοντά μου.»

Κακό αυτό, για τη Νίθρα, και για μένα επίσης... και για την τιμή του Ράλτον. Έβγαλε ένα κορονίδιο από το βαλάντιό του και το έδωσε στην υπηρέτρια. «Πού μένει μέσα στο παλάτι;»

«Στον Πύργο των Ξένων, Άρχοντά μου.»

«Σε ποιο δωμάτιο;»

«Πόσο καλά γνωρίζετε τον Πύργο, Άρχοντά μου;»

«Καθόλου καλά.»

«Τότε, δε θα καταλάβετε.»

«Δεν έχει σημασία αν θα καταλάβω,» είπε ο Ρόλμαρ. «Θέλω το δωμάτιό μου να είναι κάπου κοντά στο δικό του. Μπορείς να το κανονίσεις;» Της έδωσε ένα κορόνιο.

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου.»

«Ωραία. Φτάνουμε;»

«Έχουμε ήδη μπει στον Πύργο των Ξένων, Άρχοντά μου,» είπε η υπηρέτρια, υπομειδιώντας.

Ο Ρόλμαρ δεν το είχε καταλάβει. Για την ακρίβεια, δεν είχε καταλάβει ποτέ άλλαξαν πύργο. Υπήρχαν διάφορα σημεία όπου οι δεκαεννέα πύργοι του παλατιού συνδέονταν ο ένας με τον άλλο· όμως αυτά τα σημεία έπρεπε να τα γνωρίζει κανείς, αλλιώς δεν έβγαζε άκρη.

«Αχά...» είπε. «Φαίνεται πως ξέρεις καλά ετούτο το μέρος, Σαντάν-ρα...»

«Αυτή είναι η δουλειά μου, Άρχοντά μου.» Η γυναίκα τον λοξοκοίταξε, από τις άκριες των βαμμένων της ματιών, και ο Ρόλμαρ, εκείνη τη στιγμή, κατάλαβε ότι είχε κερδίσει τη συμπάθεια της συγκεκριμένης παλατιανής υπηρέτριας του μονάρχη του. Σκέφτηκε ότι ίσως να του χρειαζόταν...

«Γνωρίζεις τόσο καλά όλο το παλάτι;» τη ρώτησε.

«Γνωρίζω όλα τα βασικά μέρη του παλατιού, Άρχοντά μου.»

«Ωραία. Ίσως να χρειαστώ τη βοήθειά σου, Σαντάνρα.» Της έδωσε ακόμα ένα κορόνιο. Συνήθως, δεν ήταν τόσο γενναιοδωρος με τους υπηρέτες, αλλά έκρινε πως η συγκεκριμένη περίπτωση απαιτούσε περισσότερη γενναιοδωρία από μέρος του, εφόσον δεν ήταν και τόσο εξοικειωμένος εδώ πέρα. «Θα την έχω, για όσο θα είμαι στο παλάτι;»

«Ευχαρίστως, Άρχοντά μου. Βρίσκομαι στις υπηρεσίες σας πιο πολύ από πριν...

»Εδώ είμαστε, Άρχοντά μου. Ο 'άλλος μας φιλοξενούμενος' μένει πίσω από εκείνη την πόρτα.» Η υπηρέτρια έδειξε με το σαγόνι της. «Θα μπορούσα να σας βάλω ακόμα και στο διπλανό δωμάτιο, εάν επιθυμείτε.»

«Το διπλανό δωμάτιο θα ήταν ό,τι πρέπει,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ.

Η υπηρέτρια πλησίασε την ξύλινη θύρα και την ξεκλείδωσε. «Περάστε, Άρχοντά μου.»

Το δωμάτιο ήταν σκουπισμένο και στολισμένο, παρότι κανείς δεν έμενε εδώ. Το διπλό κρεβάτι ήταν στρωμένο με φρέσκα σεντόνια, και στον αέρα απλωνόταν ένα άρωμα λεβάντας. Τα παντζούρια του παραθύρου ήταν ανοιχτά, αφήνοντας το φως του δειλινού να μπαίνει, αλλά τα τζάμια ήταν κλειστά, προστατεύοντας το χώρο από το κρύο.

«Ν'ανάψω το τζάκι, Άρχοντά μου;»

«Ναι.» Ο Ρόλμαρ έλυσε τη ζώνη του και την έβγαλε, ρίχνοντάς την επάνω σε μια καρέκλα.

Η υπηρέτρια έκλεισε την πόρτα και πλησίασε το τζάκι, γονατίζοντας, για να τ'ανάψει.

Ο Ρόλμαρ είδε μια κρυστάλλινη καράφα με κρασί επάνω στο τραπέζακι του δωματίου. Γέμισε ένα ποτήρι και ήπιε. Το ποτό ήταν γλυ-

κό. Πήγε στην καρέκλα όπου είχε ρίξει τη ζώνη του και κάθισε, σταυρώνοντας τα πόδια.

Η φωτιά στο τζάκι είχε ήδη ανάψει. Η Σαντάνρα ήταν καλή και γρήγορη, απ'ό,τι φαινόταν.

«Υπάρχει κάποιος τρόπος για να ξέρει κανείς τι γίνεται δίπλα;» Ο Ρόλμαρ έδειξε, με τον αντίχειρα του αριστερού του χεριού, τον τοίχο πίσω του –τον τοίχο που χώριζε το δωμάτιό του από το δωμάτιο του Διοικητή Σάβμιν.

«Δε γνωρίζω, Άρχοντά μου.»

«Είσαι σίγουρη;» Ο Ρόλμαρ τράβηξε μια κορόνα –μια ολόκληρη, ολόχρυση κορόνα, ένα χρηματικό ποσό που δεν είχε δώσει ποτέ ξανά σε υπηρέτη!– και την τίναξε προς το μέρος της Σαντάνρα...

...η οποία την έπιασε στον αέρα, επιδέξια. *Καλή και γρήγορη, όντως...*

«Άρχοντά μου,» είπε, «με κάνετε να αισθάνομαι άσχημα. Πραγματικά, δε γνωρίζω τίποτα περισσότερο.» Πλησίασε, για να του επιστρέψει την κορόνα.

«Όχι, κράτησέ τη. Έτσι κι αλλιώς, θα χρειαστώ τη βοήθειά σου, όπως σου είπα και πριν.»

«Ο Άρχοντας Ρόλμαρ είναι πολύ γενναιόδωρος,» είπε η Σαντάνρα. «Και είμαι δική του.» Έκανε μια βαθιά υπόκλιση, σηκώνοντας τη φούστα της. «Θα επιθυμούσατε κάτι άλλο, Άρχοντά μου;»

Σε πόση ώρα να πάω να πάρω τη Νίθρα από την άμαξα; αναρωτήθηκε ο Ρόλμαρ. «Πες μου κάτι, Σαντάνρα: Πόσο πιθανό είναι ο Βασιληάς Άργκελ να με δεχτεί απόψε;»

«Θέλετε την προσωπική μου άποψη, Άρχοντά μου;»

«Ναι, από την εμπειρία σου.»

«Μάλλον απίθανο, θα έλεγα. Υποθέτω πως θα σας δεχτεί αύριο το πρωί. Εκτός κι αν συντρέχουν άλλοι λόγοι για τους οποίους δε γνωρίζω.»

Υπάρχουν λόγοι, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Το ζήτημα είναι, σε τι διάθεση βρήκα το μονάρχη μας... «Μάλιστα... Λοιπόν, άκου: Θέλω να μάθεις, όσο το δυνατόν γρηγορότερα, αν ο Βασιληάς θα με δεχτεί απόψε ή όχι. Είναι εφικτό;»

«Είναι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Σαντάνρα. «Θα τον ρωτήσω η ίδια, εκ μέρους σας· εάν συμφωνείτε, ασφαλώς...»

«Συμφωνώ.»

«Τίποτε άλλο, Άρχοντά μου;»

«Όχι· μπορείς να πηγαίνεις.»

Η υπηρέτρια υποκλίθηκε και έφυγε από το δωμάτιο.

Οι ιπποκόμοι έβαλαν τα άλογα στους στάβλους, όσο η Νίθρα βρισκόταν στο εσωτερικό της άμαξας, κρατώντας ένα πανί και παριστάνοντας πως ξεσκόνιζε τα καθίσματα και συμμαζεύε τις αποσκευές.

Σε κάποια στιγμή, ένας υπηρέτης την πλησίασε, και ρώτησε: «Θα επιθυμούσε ο Άρχοντας Ρόλμαρ να μεταφερθούν τα πράγματά του στον Πύργων των Ξένων;»

«Δε μου έχει δώσει κάποια τέτοια εντολή,» αποκρίθηκε η Νίθρα, μιλώντας με ευφράδεια τη γλώσσα των Ωθράγκος και χρησιμοποιώντας αρκετή από την Πειθώ της, για να μην υπάρξει καμία διαφωνία στα όσα έλεγε. «Επομένως, θα περιμένω.»

«Ασφαλώς,» είπε ο υπηρέτης, και έφυγε.

Οι Ωθράγκος είναι πολύ επιρρεπείς στην Πειθώ, σκέφτηκε η Νίθρα, πράγμα το οποίο είχε διαπιστώσει καθ'όλη τη διαμονή της στο Βασίλειο Νόρβηλ –καθ'όλη την καταδίωξή της, μάλλον. Αναστέναξε. Ήλπιζε τώρα πλέον ο Σάβμιν να την έχανε, και να γλίστωνε, επιτέλους, από τα μαντρόσκυλα της Καλβάρθα.

Το πρόβλημα, βέβαια, είναι ότι ο Ρόλμαρ θα με στείλει σε μέρη που δεν έχω καμία ιδέα, συλλογίστηκε η Νίθρα, συνεχίζοντας να σκουπίζει την άμαξα. Ωστόσο, δεν μπορώ να επιστρέψω στη Λιάμνερ-Κρωθ· όχι ακόμα, τουλάχιστον...

Σε λίγο, βαρέθηκε να καθαρίζει. Εξάλλου, το εσωτερικό του τροχοφόρου δεν ήταν και τόσο βρόμικο. *Κι επιπλέον, δεν είμαι υπηρέτρια!* Είχε κοντέψει να λησμονήσει τον εαυτό της, παίζοντας αυτό το ρόλο. Μάλιστα, πολλές φορές, είχε θυμώσει με τη συμπεριφορά του Ρόλμαρ προς το μέρος της. Όμως ήταν αναγκαίο, υπέθετε. Εκτός, φυσικά, από τότε που βρίσκονταν στην Έριγκ. Η Νίθρα είχε αρχίσει να του μιλάει, κι εκείνος την είχε διακόψει. «Γδύσου,» της είχε πει, στεκόμενος αντίκρυ της και παίρνοντας το κρασολόπηρό του στο χέρι, για να πει μια γουλιά. Εκείνη τη στιγμή, της είχε ανεβεί το αίμα στο

κεφάλι· όμως, μετά, κάτι στο βλέμμα του, στη στάση του, της είχε αλλάξει τη διάθεση: η καρδιά της είχε αρχίσει να χτυπά τόσο δυνατά που η Νίθρα νόμιζε ότι θα σπάσει· όλο της το σώμα είχε αντιδράσει θετικά στην πρόκλησή του –γιατί έμοιαζαν με πρόκληση η έκφραση, η ματιά, και ο τρόπος του–: τα στήθη της είχαν σφιχτεί επάνω στο στηθόδεσμό της, η γυναικεία της φύση έκαιγε... *Πρέπει να έχουν δίκιο που λένε ότι, όταν ερωτευτείς στον ύπνο σου, ποτέ δεν ξυπνάς...*

Η Νίθρα διαπίστωσε πως είχε καθίσει στο ένα από τα καθίσματα της άμαξας, κρατώντας το ξεσκονόπανο άσκοπα στα χέρια της. Κούνησε το κεφάλι, για να συνέλθει, και σηκώθηκε. Δεν υπήρχε τίποτ'άλλο πλέον να κάνει εδώ. Κοίταξε έξω. Δεν είδε κανέναν· όλοι οι σταβλίτες και οι ιπποκόμοι πρέπει να είχαν φύγει. Οι σκιές είχαν μεγαλώσει μέσα στο στάβλο.

Πού είναι ο Ρόλμαρ; Γιατί αργεί;

Η Νίθρα βγήκε απ'την άμαξα και τεντώθηκε, για να ξεπιαστεί. Το μέρος γύρω της ήταν σιωπηλό· μονάχα τα αδύναμα χρεμετίσματα των αλόγων ακούγονταν, πού και πού. Η Ρουζβάνη αναστέναξε. Ήταν αγχωμένη, αλλά δεν έπρεπε· όλα έμοιαζαν να πηγαίνουν καλά. Σύντομα, ο Ρόλμαρ θα ερχόταν να την πάρει απο δώ και να τη φυγαδέψει. Δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας –κανένας απολύτως λόγος.

Τι να κάνω τώρα;

Η Νίθρα στράφηκε, για να κοιτάξει την άμαξα από έξω. Ήταν σκοτισμένη από το δρόμο, παρατήρησε, και λασπωμένη στα χαμηλά σημεία. *Αλλά δε θα κάτσω να σκουπίσω και τις λάσπες!* Άρχισε να καθαρίζει τη σκόνη, με το πανί στο δεξί της χέρι.

Βήματα ακούστηκαν πίσω της.

Η Νίθρα κοκάλωσε. Κρύος ιδρώτας την έλουσε.

Δεν ερχόταν ένας. Ούτε δύο. Πρέπει να ήταν τουλάχιστον τρεις.

Ηρέμησε, ανόητη! Δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Σταβλίτες, κατά πάσα πιθανότητα. Ή, ίσως, ο Ρόλμαρ συνοδεύει υπηρετών. Συνέχισε να ξεσκονίζει το τροχοφόρο, μη γυρίζοντας. Όχι πως φοβόταν να κοιτάξει, δηλαδή· απλά, δεν είχε νόημα να αγχώνεται δίχως λόγο.

Τα βήματα σταμάτησαν κάποια μέτρα πίσω της.

«Νίθρα. Καλησπέρα.»

Η Ρουζβάνη στράφηκε, απότομα.

Το ξεσκονόπανο έπεσε απ'τα χέρια της.

Δεν επρόκειτο για σταβλίτες, τελικά. Ούτε για υπηρέτες. Ούτε για τον Ρόλμαρ.

Εμπρός της στεκόταν ο Σάβμιν, μαζί με τέσσερις στρατιώτες του.

Η Νίθρα αισθάνθηκε τα σωθικά της να σφίγγονται, τα χέρια της να παγώνουν, τα γόνατά της να λύνονται— *Όχι! Δεν πρέπει να πανικοβληθώ τώρα! Δεν πρέπει να πανικοβληθώ!* Πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Τι θέλετε εδώ;» είπε, χρησιμοποιώντας την Πειθώ της στο μέγιστο. *«Τούτος ο στάβλος ανήκει στο Βασιλιά Άργκελ. Δεν είστε φρουροί του παλατιού του, και δεν έχετε καμία άδεια να εισβάλετε εδώ. Φύγετε!»*

Οι μαχητές του Σάβμιν οπισθοχώρησαν, αποπροσανατολισμένοι από την «επίθεση» της Νίθρα. Αλλά ο διοικητής γέλασε.

«Προσπαθείς να χρησιμοποιήσεις Πειθώ εναντίον μέλους της Βασιλικής Φρουράς;» της είπε. «Εκτός του ότι γνωρίζεις πως είναι ανώφελο, επίσης γνωρίζεις πως είναι έγκλημα.»

«Θα με κρεμάσετε έτσι κι αλλιώς,» αποκρίθηκε, ξερά, η Νίθρα, σκεπτόμενη πυρετωδώς πώς να ξεφύγει από τούτη την κατάσταση.

«Αν έρθεις μαζί μας ήρεμα,» είπε ο Σάβμιν, πλησιάζοντάς την, «ίσως η Καλβάρθα να ξανασκεφτεί την ποινή σου.»

Ψέματα· η Βασίλισσα του Νούφρεκ θα τη σκότωνε: δεν υπήρχε αμφιβολία. Η Νίθρα ήξερε πως έπρεπε να δράσει *τώρα*, αν ήθελε να ξεφύγει. Καθώς ο Διοικητής Σάβμιν ερχόταν προς το μέρος της, ύψωσε το δεξί της πόδι, για να τον κλοτσήσει.

Το χέρι του την έπιασε από τον αστράγαλο και της έστριψε την κνήμη. Η Ρουζβάνη νόμιζε ότι τα κόκαλά της έφυγαν από τη θέση τους. Ούρλιαξε, καθώς έπεφτε στο ξύλινο δάπεδο του στάβλου, χτυπώντας τους αγκώνες της, επώδυνα.

Αμέσως, προσπάθησε να σηκωθεί. Έπρεπε να φύγει!

Μια μπότα την κλότσησε στην κοιλιά, κάνοντάς τη να διπλωθεί και κλέβοντας την ανάσα της. Ένα χέρι την άρπαξε, δυνατά, από τα μαλλιά. Ο πόνος απλώθηκε σ'όλο της το κεφάλι. Είδε χρώματα να χορεύουν εμπρός της, και μετά, σκοτάδι...

Ο Ρόλμαρ είχε βγάλει την κάπα, τις μπότες, και τις μάλλινες κάλτσες του. Είχε ξεκουμπώσει το πουκάμισό του και, επί του παρόντος, στεκόταν μπροστά από το παράθυρο του δωματίου του, μ'ένα ποτήρι κρασί στο χέρι. Από εδώ όπου βρισκόταν μπορούσε ν'ατενίσει τον Κήπο των Ανέμων, έναν από τους κρεμαστούς κήπους του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων, ο οποίος δεν είχε πάρει άδικα το όνομά του: Οι αγέρηδες που έρχονταν από τη θάλασσα τον έβαλαν συνεχώς, κάνοντας τα δέντρα του ν'αναδεύονται. Πού και πού, κανένα κλαδί έσπαγε και ταξίδευε πάνω από την πόλη, για να σωριαστεί σε κάποιο σοκάκι ή κεντρική οδό.

Η πόρτα χτύπησε. Η Σαντάνρα πρέπει να ήταν.

«Ανοιχτά είναι,» φώναξε ο Ρόλμαρ.

Η ξύλινη θύρα άνοιξε, μ'ένα ελαφρύ τρίξιμο.

«Ελπίζω να μην ενοχλώ, αγαπητέ Ρόλμαρ.» Η φωνή ήταν γυναικεία, αλλά δεν ανήκε στη Σαντάνρα.

Ο διπλωμάτης του Ράλτον στράφηκε, για ν'αντικρίσει μια ψηλή, όμορφη γυναίκα, με μακριά, σγουρά, ξανθά μαλλιά, τα οποία άστραφταν καθώς χύνονταν στους ώμους και στην πλάτη της. Ήταν ντυμένη με ένα φαρδύ, γαλανό φόρεμα, που έμοιαζε περισσότερο με κάτι ανάμεσα σε χιτώνα και πέπλο, καθώς αναδιπλωνόταν μπροστά στο στήθος της, σαν δύο ρούχα. Οι άκριες της αναδιπλωμένης μεριάς και των μανικιών ήταν γεμάτες με κρόσσια.

«Καλησπέρα, Πριγκίπισσα,» είπε ο Ρόλμαρ, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

Η Πριγκίπισσα Λιόλα χαμογέλασε. «Καλησπέρα, Ρόλμαρ. Μόλις έμαθα για την άφιξή σου, και ήρθα να σε χαιρετήσω.» Του μιλούσε στον ενικό γιατί είχαν φιλικές σχέσεις, παρότι εκείνος δεν ερχόταν και κάθε μέρα στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων: για την ακρίβεια, ερχόταν αραιά και πού, όταν υπήρχε ανάγκη να έρθει. Ωστόσο, με τη Λιόλα έμοιαζε να μοιράζονται κάτι που ο Ρόλμαρ θα μπορούσε να αποκαλέσει μόνο «κοινή νοοτροπία», σε μια προσπάθειά του να το προσδιορίσει.

«Κάθισε,» της πρότεινε. «Σαν στο παλάτι σου.»

Η Πριγκίπισσα πήρε θέση σε μια πολυθρόνα μπροστά απ'το αναμένο τζάκι. «Αφού επιμένεις,» είπε.

«Κρασί;» Ο Ρόλμαρ πλησίασε το τραπέζακι με τα ποτά.

«Ναι.»

Γέμισε ένα ποτήρι και της το έδωσε. Ύστερα, κάθισε αντίκρυ της, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο. «Συγχώρεσε την εμφάνισή μου, Πριγκίπισσα,» είπε, «αλλά μόλις ήρθα από την άκρη του Βασιλείου.»

Η Λιόλα ήπια μια γουλιά από το κρασί της, ατενίζοντας τον πάνω από το χείλος του ποτηριού. Ύψωσε ένα της φρύδι. «Φαίνεται θυμωμένος, Ρόλμαρ...»

«Δε θα έπρεπε να είμαι;» έθεσε το ερώτημα εκείνος. «Ο πατέρας σου μας κατηγορεί, ότι κρύβουμε μια καταζητούμενη μέσα στο φρούριο Ράλτον.»

«Δεν αληθεύει;» ρώτησε η Λιόλα.

Ο Ρόλμαρ ήπια μια γουλιά από το κρασί του. *Γιατί ήρθε εδώ; Για να με δοκιμάσει;* «Εσύ πιστεύεις, Πριγκίπισσα, πως θα κρύβαμε μια εγκληματία στο σπίτι μας; Γιατί; Τι λόγο μπορεί να είχαμε;»

«Αυτό με παραξενεύει κι εμένα, αγαπητέ Ρόλμαρ,» αποκρίθηκε η Λιόλα. «Τι λόγο μπορεί να έχετε για να καλύπτετε μια κυνηγημένη Ρουζβάνη...»

«Πίστρεψες τα ψέματα του Διοικητή Σάβμιν; Τι σας είπε;»

«Ο Διοικητής Σάβμιν μάς είπε ότι έφτασε ως τα βόρεια σύνορα και η γυναίκα που καταδίωκε είχε εξαφανιστεί... Ούτε στην πόλη Ράλτον βρισκόταν, ούτε στη Στέπα μπορούσε να τη δει—»

«Κι επομένως, υπέθεσε ότι *εμείς* την κρύβουμε; Τον αφήσαμε να ερευνήσει το φρούριο, αν δε σας το ανέφερε αυτό.»

«Μας το ανέφερε,» τον διαβεβαίωσε η Λιόλα. «Ωστόσο, θεωρεί πως την κρύψατε κάπου όπου δεν μπορούσε να τη βρει...»

«Είναι τρελός,» είπε ο Ρόλμαρ. «Κατά πάσα πιθανότητα, την έχασε στην πόλη Ράλτον, ή ακόμα πιο πριν.»

«Εμένα, πάντως, μου φάνηκε αρκετά σίγουρος...»

«Τον πιστεύεις, λοιπόν.» Δεν ήταν ερώτηση.

Η Πριγκίπισσα Λιόλα ήπια μια γουλιά κρασί, ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν είμαι σίγουρη για τίποτα.»

«Τι νομίζεις ότι συνέβη;»

«Ρόλμαρ...» Η Λιόλα τεντώθηκε προς το μέρος του, ακουμπώντας τους αγκώνες της στους βραχίονες της πολυθρόνας και κοιτάζοντάς

τον επίμονα. «Είσαι βέβαιος πως δεν κρύβετε τη Ρουζβάνη στο φρουριό σας; Ίσως εσύ απλά να μην το ξέρεις.»

«Τι θες να πεις τώρα, Πριγκίπισσα; Ότι ο πατέρας μου αποφάσισε να κρύψει την καταζητούμενη;»

«Εγώ δε μίλησα για κανέναν συγκεκριμένα,» τόνισε η Λιόλα. «Μπορεί, όμως, κάποιος να ευθύνεται γι' αυτό, ενώ εσύ δε γνωρίζεις τίποτα.»

«Ένας φρουρός, ίσως;» είπε, υποθετικά, ο Ρόλμαρ.

Η Λιόλα ανασήκωσε πάλι τους ώμους, καθώς ακουμπούσε την πλάτη στην πολυθρόνα της. «Πιθανώς. Γιατί όχι;»

Ο Ρόλμαρ γέλασε. «Αιτία;»

«Πού να ξέρω;»

«Είναι τραβηγμένο να υποθέτουμε ότι κάποιος από το Ράλτον είχε λόγο να κρύψει μια καταζητούμενη Ρουζβάνη, Πριγκίπισσα.»

«Η συγκεκριμένη Ρουζβάνη έχω ακούσει πως είναι μάγισσα...»

Ο Ρόλμαρ γέλασε κοφτά. «Μάγισσα, ε; Και μας μάγεψε όλους μέσα στο φρουριό, ώστε να την κρύψουμε;»

«Ένας από εσάς ίσως να έφτανε.» Τα μάτια της Λιόλα στένεψαν.

Τι σημαίνει αυτό το βλέμμα, Πριγκίπισσα; Με υποπτεύεσαι; Ο Ρόλμαρ ήπιε ακόμα μια γουλιά από το κρασί του, αφήνοντας λίγο μέσα στο ποτήρι. «Τίποτα τέτοιο δε συνέβη. Θα τον είχαμε βρει εύκολα και θα είχαμε παραδώσει τη Ρουζβάνη στον Σάβμιν.»

«Μάλιστα... Πάντως, ο πατέρας είναι αρκετά θυμωμένος μαζί σας.»

«Είναι παράλογο από μέρος του—»

Η πόρτα χτύπησε.

«Κι άλλος επισκέπτης,» παρατήρησε η Λιόλα. «Πρέπει νάσαι πολύ δημοφιλής, Ρόλμαρ.»

«Ανοιχτά είναι,» φώναξε εκείνος. Ετούτη τη φορά *πρέπει* να ήταν η Σαντάνρα· και είχε έρθει, μάλλον, σε άβολη στιγμή.

Η υπηρέτρια μπήκε στο δωμάτιο και, αντικρίζοντας την Πριγκίπισσα, έκανε μια βαθιά υπόκλιση, λέγοντας: «Υψηλοτάτη!»

«Τι θέλεις εσύ εδώ;» ρώτησε η Λιόλα, παραξενεμένη. «Δε μου είπες ότι είχες δουλειά στο ραφείο;»

Να πώς η Πριγκίπισσα έμαθε σε ποιο δωμάτιο με πήγαν. «Εγώ την κάλεσα,» είπε ο Ρόλμαρ. «Της ζήτησα να έρθει να με επισκεφτεί μό-

λις θα τελειώνει, και να μην αργήσει να τελειώσει. Ελπίζω να μην υπάρχει πρόβλημα μ' αυτό...»

«Μάλιστα, καταλαβαίνω,» είπε η Λιόλα, και σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Να μη σας ενοχλώ άλλο, επομένως.»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ· «κάθισε λίγο ακόμα. Θέλω να σε ρωτήσω κάτι.»

Η Λιόλα συνοφρυώθηκε ελαφρώς. «Τι είναι;»

«Με παραξένεψε ένα πράγμα, ξέρεις... Το γεγονός ότι ο πατέρας σου έδωσε τόσο εύκολα Βασιλική Άδεια Έρευνας στον Σάβμιν. Γιατί συνέβη αυτό;»

«Σε παραξένεψε; Απορώ γιατί. Το Βασίλειό μας επιθυμεί φιλικές σχέσεις με τους Ρουζβάνους του Νούφρεκ, νομίζω.»

«Και πάλι, όμως,» επέμεινε ο Ρόλμαρ, «δεν είναι λιγάκι τραβηγμένο; Με τη Βασιλική Άδεια Έρευνας μπορεί κανείς να ψάξει *οπουδήποτε*, να μπει όπου επιθυμεί, ακόμα και—»

«Ξέρω τι μπορεί να κάνει κανείς με την Άδεια Έρευνας, Ρόλμαρ,» τον διέκοψε η Λιόλα, ακουμπώντας το μισοτελειωμένο κρασί της στο τραπέζακι με τα ποτά. «Και δεν το θεωρώ καθόλου υπερβολικό από μέρος του πατέρα μου.»

«Όπως νομίζεις, Πριγκίπισσα,» είπε ο Ρόλμαρ. *Έχεις αλλάξει πολύ, από την τελευταία φορά που σε είχα συναντήσει...*

«Καλή ανάπαυση,» του ευχήθηκε η Λιόλα, στρεφόμενη προς την πόρτα. Το βλέμμα της σταμάτησε στη Σαντάνρα, που στεκόταν όρθια, μοιάζοντας να βρίσκεται σε αμηχανία. «Να είσαι καλή με τον Άρχοντα Ρόλμαρ,» της είπε. «Θα το καταλάβω.»

«Μάλιστα, Υψηλότητα.» Η υπηρέτρια υποκλίθηκε βαθιά, καθώς η Πριγκίπισσα της Νουάλβορ έφευγε. Όταν η πόρτα έκλεισε, η Σαντάνρα ελευθέρωσε την ανάσα που κρατούσε.

Ο Ρόλμαρ σηκώθηκε από την πολυθρόνα, βάζοντας τον δείκτη του δεξιού του χεριού μπροστά στα χείλη. Πλησίασε την κλειστή θύρα και κρυφάκουσε. Στ' αφτιά του ήρθαν τα βήματα της Λιόλα επάνω στο πλακόστρωτο. *Ωραία, φεύγει.* Πράγμα που σήμαινε ότι δεν ήθελε να τους κατασκοπεύσει.

Ο Ρόλμαρ στράφηκε στη Σαντάνρα. «Γιατί της είπες ψέματα;» απαίτησε, θυμωμένα. Η συμπεριφορά της υπηρέτριας μπορεί να τον έβαζε σε μελάδες, χωρίς λόγο!

«Σκέφτηκα πως ίσως να μη θέλατε να το μάθει, Άρχοντά μου—»

«Ποιο; Ότι σου ζήτησα να ρωτήσεις πότε θα με δεχτεί ο Βασιληάς; Δε σε καταλαβαίνω. Κι επιπλέον, δε σου είχα πει να κρύψεις τίποτα από κανέναν!»

Η Σαντάνρα είχε χλομιάσει. «Άρχοντά μου, συγχωρέστε με. Δε θα επαναληφθεί.»

Ο Ρόλμαρ κούνησε το κεφάλι, ξεφυσώντας. Πλησίασε το τραπεζάκι με τα ποτά και γέμισε πάλι το ποτήρι του. *Τι την έκανε να αντιδράσει έτσι, όμως;*

«Γιατί αποφάσισες να της πεις ψέματα, Σαντάνρα;» ρώτησε. «Θέλω να ξέρω.» Ήταν, όντως, περίεργο...

«Άρχοντά μου. Να σας μιλήσω ανοιχτά;» είπε, κάπως μαζεμένα, η υπηρέτρια.

«Ασφαλώς και να μου μιλήσεις ανοιχτά.» Ο Ρόλμαρ γέμισε ακόμα ένα ποτήρι με κρασί και της το πρόσφερε.

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου,» είπε η Σαντάνρα και ήπια μια μεγάλη γουλιά. «Ευχαριστώ.»

Ο Ρόλμαρ θρονιάστηκε στην πολυθρόνα του. «Κάθισε,» πρότεινε στην υπηρέτρια, η οποία πήρε θέση εκεί όπου, προ ολίγου, καθόταν η Πριγκίπισσα. Οι κινήσεις της ήταν διστακτικές. «Μίλησέ μου. Γιατί αποφάσισες να της το κρύψεις;» Η Σαντάνρα δεν του φαινόταν αφελής ή ανόητη γυναίκα· πρέπει να υπήρχε κάποιος λόγος για τούτο.

«Άρχοντά μου.» Ήπια μια γουλιά κρασί. «Σκέφτηκα πως ίσως να μη θέλατε να το μάθει η Πριγκίπισσα, επειδή δε νομίζω ότι είναι με το μέρος σας σ' αυτή την υπόθεση.»

Το ενδιαφέρον του Ρόλμαρ κεντρίστηκε. «Εξήγησέ μου.»

«Είναι αρκετά σύμφωνη με τον Διοικητή Σάβμιν· και, γενικά, έχει μια Ρουζβανόφιλη συμπεριφορά. Τους υποστηρίζει. Να, για παράδειγμα, Άρχοντά μου, τη ρωτήσατε για τη Βασιλική Άδεια Έρευνας...» Ήπια μια γουλιά κρασί. «Η Πριγκίπισσα ήταν που πίεσε το Βασιλιά να δώσει την άδεια.»

«Γιατί συμπαθεί τόσο τους Ρουζβάνους;» Ο Ρόλμαρ ακούμπησε το σαγόνι στα δάχτυλα του αριστερού του χεριού. *Πράγματι, έχει αλλάξει πολύ από την τελευταία φορά που την είδα...*

«Δε γνωρίζω, Άρχοντά μου.»

«Χμμ... Παρ'όλ'αυτά, όμως, της είπες σε ποιο δωμάτιο με έβα-
λες...»

«Δε μπορούσα να κάνω αλλιώς. Θα το μάθαινε, ούτως ή άλλως. Κα-
ταλαβαίνετε...»

«Το καταλαβαίνω,» συμφώνησε ο Ρόλμαρ. «Αλλά, με την ίδια λογι-
κή, θα μάθει ούτως ή άλλως και πότε θα δω το Βασιληά.»

«Άρχοντά μου, σας ορκίζομαι, δε λέω ψέματα!» είπε η Σαντάνρα.
«Απλά, σκέφτηκα ότι ίσως ο Βασιληάς να ήθελε να σας μιλήσει ιδι-
αιτέρως, δίχως να το γνωρίζει η κόρη του.»

«Τόσο τρομακτική, λοιπόν, έχει γίνει η Πριγκίπισσα Λιόλα;» από-
ρησε ο Ρόλμαρ, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

«Έχει... αλλάξει τελευταία.»

«Δηλαδή;»

«Δεν μπορώ να το προσδιορίσω, Άρχοντά μου. Πάντως, είναι κά-
πως διαφορετική, πιο... αρχοντική, πιο εξουσιαστική... Δεν ξέρω α-
κριβώς.»

«Της συνέβη κάτι που την άλλαξε;»

«Τίποτα που να έχει υποπέσει στην αντίληψή μου.»

Όλ'αυτά δε μ'αρέσουν καθόλου. Τι κρύβεται εδώ; «Ο Βασιληάς τι
σου απάντησε, Σαντάνρα;»

«Δεν μπόρεσα να τον δω, τελικά, Άρχοντά μου, γιατί ο Μεγαλειό-
τατος είχε μια συζήτηση με κάποιον ή κάποιους. Όμως οι πιο κοντι-
νοί του υπηρέτες με πληροφόρησαν ότι θα σας δεχτεί αύριο.»

Καλύτερα αύριο, παρά σήμερα. Ο Ρόλμαρ σηκώθηκε από την πο-
λυθρόνα του. Έβγαλε ένα κορόνιο και της το έδωσε.

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου,» είπε η Σαντάνρα, καθώς σηκωνόταν.

«Τώρα, θέλω κάτι άλλο από σένα.»

«Στη διάθεσή σας, Άρχοντά μου.»

«Θέλω να με πας στους στάβλους του παλατιού από τον πιο κρυφό
δρόμο που γνωρίζεις. Από εκεί όπου λίγοι θα με δουν. Και γρήγορα.»

Η Σαντάνρα έκλινε το κεφάλι. «Όπως επιθυμείτε.»

Ο Ρόλμαρ άρχισε να ντύνεται, βιαστικά.

Η Νίθρα επανέκτησε τις αισθήσεις της. Και είδε πάλι σκοτάδι.
Πού βρίσκομαι; Μεγάλη Θεά, πού είμαι;

Προσπάθησε να προσανατολιστεί. Έχω σκοιινιά στους καρπούς και στους αστραγάλους. Μπορούσε να τα νιώσει να τη σφίγγουν, κόβοντας τη ροή του αίματος της και απειλώντας να μουδιάσουν τα μέλη της.

Αλλά το σκοτάδι που την περιστοιχίζει...;

Τα πάντα τραντάχτηκαν. Και η Νίθρα, ξαφνικά, κατάλαβε. *Ναι, φυσικά! Βρίσκομαι επάνω σε άμαξα. Και... είμαι μέσα σε τσουβάλι.* Άγγιξε το ύφασμα, με τα μουδιασμένα της δάχτυλα. *Πού με πηγαίνει ο Σάβμιν;* Στο λιμάνι την πήγαινε, κατά πάσα πιθανότητα, για να τη βάλει στο πλοίο του και να τη μεταφέρει στο Νούφρεκ και στη Βασίλισσα Καλβάρθα.

Η Νίθρα αντιλαμβανόταν πως ήταν τυχερή, που είχε συνέλθει από τώρα. Αν είχε επανακτήσει τις αισθήσεις της εντός του καραβιού, όλα θα ήταν χαμένα για κείνη.

Τα λόγια του Ρόλμαρ ήρθαν στο νου της. Προτού ξεκινήσουν από το κάστρο Ράλτον, της είχε πει: *«Πάρε τούτο το στιλέτο, Νίθρα, και κρυπτό επάνω σου. Ίσως να σου χρειαστεί κάπου.»* Η Ρουζβάνη το είχε βάλει στο μπουστό της, ανάμεσα στα στήθη. Και ήταν ακόμα φωλιασμένο εκεί· ο Σάβμιν δεν είχε σκεφτεί να την ψάξει, μήπως κουβαλούσε όπλα επάνω της. Μεγάλη του απροσεξία.

Η Νίθρα άνοιξε τα κουμπιά της και τράβηξε το αιχμηρό εργαλείο έξω. Γρήγορα έκοψε τα σκοιινιά στους καρπούς της, ελευθερώνοντας τα χέρια της, και ήταν έτοιμη να σκίσει το σάκο, αλλά σταμάτησε τον εαυτό της. Αν κάποιοι την παρακολουθούσαν, θα την άρπαζαν πάλι και θα την έδεναν. *Με κοιτάνε ή όχι; Πώς θα το καταλάβω;*

Έπρεπε να το ρισκάρει· έστω λίγο.

Έκανε μια μικρή σχισμή στο τσουβάλι και κοίταξε έξω, με το ένα μάτι. Είδε ότι βρισκόταν μέσα σε ένα ανοιχτό κάρο, ανάμεσα σε άλλα σακιά και βαρέλια. Τριγύρω φαινόταν ένας σκοτεινός δρόμος της Νουάλβορ· ο ήλιος είχε δύσει, προ πολλού, και μονάχα μερικές λάμπες απομάκρυναν το σκοτάδι, γιατί το φεγγάρι ήταν κρυμμένο πίσω απ'τα σύννεφα.

Η Νίθρα κοίταξε προς τη θέση του οδηγού, και είδε τρεις άντρες καθισμένους εκεί. Μόνο ετούτοι φαινόταν να είναι οι φύλακές της. Δεν μπορούσε να διακρίνει αν κάποιος απ'αυτούς ήταν ο Σάβμιν. Όμως δεν είχε σημασία· έπρεπε να ξεφύγει το συντομότερο δυνατό.

Οι άντρες δε θα την πρόσεχαν, καθώς της είχαν γυρισμένη την πλάτη. Εκτός κι αν την άκουγαν. Όμως η Νίθρα θα φρόντιζε να είναι προσεκτική.

Έσκισε το τσουβάλι με το σπιλέτο της –ένα μάλλον εύκολο εγχείρημα– και ανασηκώθηκε, για να κόψει τα σκοινιά που παγίδευαν τους αστραγάλους της. Τεντώθηκε και τα άγγιξε με την κόψη του αιχμηρού εργαλείου. Τα έκοψε.

Στράφηκε στους τρεις άντρες, στη θέση του οδηγού. Δεν είχαν καταλάβει τίποτα. *Η Μεγάλη Θεά με βοηθά!*

Η Νίθρα σύρθηκε επάνω στα άλλα πράγματα. Έφτασε στην άκρη του κάρου, η οποία ήταν μπλοκαρισμένη από ένα ξύλινο τοίχωμα, φτιαγμένο ν'ανοιγοκλείνει, ώστε ν'αφήνει τηνπραμάτεια να βγαίνει αλλά όχι να πέφτει.

Η Ρουζβάνη ανασηκώθηκε. Πάτησε, με το ένα πόδι, στο χείλος του τροχοφόρου και πήδησε. Οι μπότες της χτύπησαν στο πλακόστρωτο, αντηχώντας μέσα στη σχετική ησυχία του δρόμου.

Οι άντρες στη θέση του οδηγού στράφηκαν.

Να πάρει!

Η Νίθρα έτρεξε μέσα στο πρώτο στενορόμι που είδε. Πίσω της άκουσε ένα άλογο να χρεμετίζει. Προφανώς, είχαν σταματήσει το κάρο τους, για να την καταδιώξουν. Και, ναι, άκουσε βήματα από μπότες να έρχονται.

Έτρεξε ακόμα πιο γρήγορα, μην ξέροντας πού να πάει. Δεν είχε ξανάρθει ποτέ της στη Νουάλβορ. Όμως έπρεπε ν'απομακρυνθεί όσο το δυνατόν περισσότερο από τους μαχητές του Σάβμιν.

Ο Ρόλμαρ μπήκε στους βασιλικούς στάβλους, μαζί με τη Σαντάνρα, η οποία δεν του είχε κάνει ούτε μια ερώτηση σχετικά με τη δουλειά του εδώ. Οι δυο τους πλησίασαν την άμαξα του. Είχε βραδιάσει και το μέρος ήταν σκοτεινό, όμως, όσο βαθιές κι αν ήταν οι σκιές εδώ πέρα, ο Ρόλμαρ ήταν σίγουρος πως θα μπορούσε να διακρίνει τη Νίθρα. Πού είχε πάει, η ανόητη Ρουζβάνη;

«Μανρούνα;» φώναξε, αποκαλώντας τη με το ψεύτικό της όνομα. «Μανρούνα, πού είσαι;» Καμια απάντηση. *Δεν το πιστεύω! Της είχα πει να περιμένει εδώ· γιατί έφυγε; Ή, μήπως, την πήραν;...*

«Ποια ψάχνετε, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Σαντάνρα.

«Την υπηρέτρια που είχα αφήσει εδώ, για να καθαρίσει την άμαξα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Την είδες πουθενά;»

Η Σαντάνρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Άρχοντά μου.»

«Μπορείς να μάθεις μήπως κάποιος άλλος την είδε;»

«Αν το επιθυμείτε.»

«Το επιθυμώ. Πήγαινε, γρήγορα.»

Η Σαντάνρα έφυγε, προτού εκείνος τελειώσει την πρότασή του.

Σταύρωσε τα χέρια μπροστά του και συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας το χώρο, μήπως βρει κανένα σημάδι... Η ματιά του έπεσε πάνω σ'ένα πανί, μπροστά από την άμαξα. Πλησίασε και γονάτισε δίπλα του, στο ένα γόνατο. Το σήκωσε. Ένα ξεσκονόπανο. Το ξεσκονόπανο που χρησιμοποιούσε η Νίθρα, παριστάνοντας την Ωθράγκι υπηρέτρια.

Την πήραν.

Ο Ρόλμαρ αισθάνθηκε μια μεγάλη λύπη, απογοήτευση, κι απόγνωση, που, σχεδόν αμέσως, αντικαταστάθηκαν από μια φλέγουσα οργή.

Σηκώθηκε όρθιος, σφίγγοντας το πανί μέσα στη δεξιά του γροθιά. *Σάβμιν!*

Το δεξί της πόδι τής έριχνε σουβλιές, από το στριφογύρισμα του Σάβμιν, και η Νίθρα δεν μπορούσε να τρέξει καλά. Οι Ρουζβάνοι που την κυνηγούσαν σύντομα θα την έφταναν. Κι αν την έφταναν, αποκλείεται να τους ξέφευγε ξανά.

Η Νίθρα σκέφτηκε να φωνάξει βοήθεια, μα, ύστερα, συμπέρανε πως ίσως αυτό να στρεφόταν εναντίον της, αφού ο Βασιλιάς του Νόρβηλ ήθελε να την παραδώσει στη Βασίλισσα Καλβάρθα. Επιπλέον, το σοκάκι όπου τώρα έτρεχε σαν τρελή ήταν άδειο από ανθρώπους.

Έστριψε στην τύχη. Η απότομη μεταβολή έκανε το πόδι της να της ρίξει ακόμα μια σουβλιά. Στο βάθος του στενορουμιού μπορούσε να δει κόσμο να κινείται. Πλησίαζε κάποιο πολυσύχναστο μέρος, πράγμα που πρέπει να ήταν καλό, γιατί οι διώκτες της ίσως να την έχα-

ναν. Κι επίσης, δε θα είχαν τη δυνατότητα να τρέχουν τόσο γρήγορα, όπως έτρεχαν μέσα στα άδεια σοκάκια.

Η Νίθρα βούτηξε μέσα στο πλήθος. *Εδώ πρέπει νάναι η αγορά της πόλης*, σκέφτηκε, λαχανιασμένη. Ορισμένοι στράφηκαν να την κοιτάξουν, καθώς διέσχιζε το δρόμο, περνώντας ανάμεσά τους. Οι εκφράσεις και τα μάτια τους έλεγαν καθαρά ότι τη θεωρούσαν τρελή, πράγμα που δεν την εξυπηρετούσε καθόλου, γιατί διευκόλυνε την καταδίωξη για τους ανθρώπους του Σάβμιν. Τώρα, όποιον και να ρωτούσαν προς τα πού πήγε «μια γυναίκα που έτρεχε ξέφρενα» εκείνος θα τους έδειχνε αμέσως. *Είμαι παγιδευμένη! Όλη τούτη η πόλη είναι μια παγίδα!*

Το βλέμμα της –το οποίο πολλοί της έλεγαν πως ήταν μακράν οξύτερο από του μέσου ανθρώπου– έπιασε ένα ανοιχτό παράθυρο μέσα σ'ένα σοκάκι. Από το παράθυρο έβγαινε ένα ασθενικό φως. *Εκεί!* Η Νίθρα διέσχισε το πλήθος και ζύγωσε το συγκεκριμένο σημείο. Χώθηκε στις σκιές του στενού δρόμου, ελπίζοντας πως οι διώκτες της θα την έχαναν. Ήταν λαχανιασμένη περισσότερο από ποτέ άλλοτε στη ζωή της. Ούτε όταν την κυνηγούσε ο Σάβμιν, στην αρχή, δεν ήταν τόσο λαχανιασμένη, γιατί βρισκόταν μακριά του και είχε καλή πιθανότητα να του ξεφύγει. Όχι σαν τώρα, που σχοινοβατούσε μεταξύ ζωής και θανάτου!

Κοίταξε μέσα στο παράθυρο, και είδε ένα δωμάτιο γεμάτο χαρτιά και βιβλία, το οποίο έμοιαζε με λογιστήριο. Ή, μάλλον, πρέπει να ήταν λογιστήριο. *Ποτέ δε θα με βρουν εδώ.*

Το παράθυρο ήταν μισάνοιχτο. Η Νίθρα σήκωσε το πατζούρι (που έκλεινε κατακόρυφα) και μπήκε, κλείνοντάς το τελείως πίσω της.

«Ε!» ακούστηκε μια δυνατή φωνή. «Τι κάνεις εκεί;»

Η Νίθρα αναπήδησε, τρομαγμένη. Παραλίγο να σκοντάψει και να πέσει, μα πιάστηκε από τον τοίχο και κρατήθηκε. Τα γόνατά της έτρεμαν και το δεξί της πόδι της έριξε άλλη μια διαπεραστική σουβλιά.

Εμπρός της αντίκρισε έναν γηραιό άντρα, με λευκά, αραιά μαλλιά και μούσι, ο οποίος στεκόταν πίσω από ένα εβένινο γραφείο, στο βάθος του δωματίου (γιαυτό κιόλας η Ρουζβάνη δεν τον είχε δει, προτού μπει).

Η Νίθρα προσπάθησε να πει: «Μη φωνάζετε· δε θέλω να προκαλέσω πρόβλημα,» αλλά η φωνή της την εγκατέλειψε από το τρέξιμο, και τα λόγια πνίγηκαν μέσα της.

«Νόμιζες ότι το μέρος ήταν εγκαταλειμμένο και ήρθες να κλέψεις, κλέφτρα;» έκανε ο άντρας, εξαγριωμένος. «Έξω απο δώ! Βγες έξω!»

Όχι, δεν είναι εξαγριωμένος, παρατήρησε καλύτερα η Νίθρα· φοβισμένος είναι. Και έκανε το θυμωμένο, για να την τρομάξει και να φύγει. Επιπλέον, η Ρουζβάνη πρόσεξε πως ο λογιστής δεν πρέπει να ήταν Ωθράγκος· μάλλον, Μιρλίμιος ήταν, αν έκρινε κανείς από τα στενόμακρά του χαρακτηριστικά.

«...Δεν είμαι κλέφτρα...» κατόρθωσε να πει η Νίθρα, προσπαθώντας να χρησιμοποιήσει την Πειθώ της, αλλά μη νομίζοντας ότι κατάρνε και τίποτα τρομερό μ'αυτήν, έτσι όπως είχε η κατάσταση.

«ΕΞΩ, λέω!» γκάριξε ο Μιρλίμιος. «Φύγε απ'το κατάστημά μου!» Έδειξε την πόρτα, με το δεξί του χέρι, που έτρεμε φανερά.

Η Νίθρα ξεροκατάπιε, για να σταθεροποιήσει τη φωνή της. «Σας παρακαλώ,» είπε· «δε θα σας προκαλέσω πρόβλημα.» Χρησιμοποίησε ξανά την Πειθώ. «Θέλω μονάχα να ξεκουραστώ λίγο, και ύστερα, θα φύγω αμέσως. Δε θα σας ενοχλήσω καθόλου· το υπόσχομαι.»

Η όψη του λογιστή φάνηκε να μαλακώνει· το υψωμένο του χέρι κατέβηκε. Την ατένισε ερευνητικά.

Η εξώπορτα τραντάχτηκε.

Μεγάλη Θεά! Η Νίθρα αναπήδησε, στρεφόμενη προς την ξύλινη θύρα, με γουρλωμένα μάτια. Με βρήκαν;

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο Μιρλίμιος.

Η πόρτα τραντάχτηκε πάλι και σκόνες έπεσαν. Τα ξύλα της ράγισαν.

«Ποιος χτυπά την πόρτα μου;» ούρλιαξε ο λογιστής, βγαίνοντας πίσω από το γραφείο κι αρπάζοντας ένα μακρύ μπαστούνι που ήταν ακουμπισμένο στον τοίχο. «Αλήτες, μακριά απ'την πόρτα μου! Είμαι οπλισμένος!»

Η Νίθρα στράφηκε κι επιχείρησε ν'ανοίξει το παράθυρο, αλλά το παντζούρι είχε κολλήσει. «Δεν ανοίγει!» είπε στον Μιρλίμιο, πανικόβλητη.

Ακόμα ένα δυνατό χτύπημα. Η πόρτα βούλιαξε προς τα μέσα.

«Φυσικά και δεν ανοίγει, έτσι όπως τόκλεισες!» αποκρίθηκε ο άντρας, το ίδιο πανικόβλητος μ'εκείνη. «Γιατί νομίζεις ότι τόχα αφήσει μισάνοιχτο; Είναι χαλασμένο! *Μακριά απ'την πόρτα μου!*»

Η εξώθυρα έσπασε, τινάζοντας τα ξύλα της στο εσωτερικό του λογιστηρίου.

«*ΜΑΚΡΙΑ!*» ούρλιαξε ο λογιστής, κραδαινοντας το μπαστούνι του απειλητικά προς το μέρος των τριών Ρουζβάνων μαχητών που εισέβαλαν, με τα ξίφη τους τραβηγμένα.

«Ηρεμήστε, κύριε,» είπε ο ένας απ'αυτούς. «Δεν έχουμε τίποτα μαζί σας. Ετούτη την εγκληματία θέλουμε.» Έδειξε τη Νίθρα, με το σπαθί του.

«Μα... η *πόρτα μου!*» φώναξε ο Μιρλίμιος.

Εν τω μεταξύ, η Νίθρα πάλευε ν'ανοίξει το φρακαρισμένο πατζούρι, κι εκείνη τη στιγμή τα κατάφερε. Το ξύλινο φράγμα σηκώθηκε, μ'έναν αδύνατο ήχο θραύσης· κάτι είχε σπάσει, αλλά αυτό λίγο ενδιαφέρει την κυνηγημένη Ρουζβάνη. Πάραυτα, έκανε να βγει απ'το λογιστήριο, περνώντας από το παράθυρο. Μα αισθάνθηκε κάποιον να την τραβά πίσω, αρπάζοντάς την από τη στολή της υπηρέτριας.

«*Όοοοχιι!*» ούρλιαξε η Νίθρα, πιάνοντας τον τοίχο και φέρνοντας αντίσταση σ'εκείνον που την τραβούσε, ο οποίος πρέπει να ήταν ένας από τους τρεις στρατιώτες του Σάβμιν. Κλότσησε τυχαία, για να τον χτυπήσει, μα πέτυχε μόνο αέρα. Και ύστερα, αισθάνθηκε άλλον έναν να την αρπάζει.

Την παρέσυραν πάλι μέσα στο λογιστήριο, σωριάζοντάς την στο πάτωμα, ανάμεσά τους.

«Τι συμβαίνει εδώ;» ακούστηκε μια επιβλητική γυναικεία φωνή, από την πόρτα.

Η Νίθρα σήκωσε το βλέμμα της και είδε μια Ωθράγκι πολεμίστρια να μπαίνει. Ήταν ντυμένη με αλυσιδωτή αρματωσιά και φορούσε περικεφαλαία, ενώ είχε το ξίφος της τραβηγμένο. Αμέσως, πίσω της ήρθαν άλλοι τέσσερις μαχητές, όλοι άντρες, ντυμένοι με φοιιδωτές πανοπλίες και κράνη, και βαστώντας σπαθιά. Η φρουρά της πόλης.

«Πετάξτε τα όπλα σας!» πρόσταξε τους Ρουζβάνους η γυναίκα, που, προφανώς, ήταν αρχηγός.

«Δυπόμαστε για τη φασαρία, κυρία μου,» είπε εκείνος που είχε μιλήσει και στο λογιστή, «αλλά έπρεπε να πιάσουμε ετούτη την εγκλη-

ματία,» έδειξε τη Νίθρα στο πάτωμα, «την οποία κυνηγούσαμε εδώ και καιρό. Ο Βασιληάς σας—»

«Λένε *ψέματα, κυρία μου!*» τον διέκοψε η Νίθρα, χρησιμοποιώντας Πειθώ. «*Δεν είμαι η εγκληματίας που ψάχνουν! Έχουν κάνει λάθος!*» Ήδη αισθανόταν τον εαυτό της να εξαντλείται από τη δύναμη της Πειθούς που περνούσε από μέσα της, καθώς και από το τρέξιμο που είχε ρίξει μέχρι να φτάσει εδώ.

«Έχετε αποδείξεις ότι αυτή η γυναίκα είναι η εγκληματίας που ψάχνετε;» ρώτησε η αρχηγός τους Ρουζβάνους.

«Φυσικά! Τη γνωρίζουμε,» επέμεινε ο άντρας, αρπάζοντας τη Νίθρα από το μπράτσο και σηκώνοντάς την όρθια. «Προσπαθεί να σας μαγ—»

«*Όχι, δεν είμαι αυτή που λέτε πως είμαι!*» φώναξε η Νίθρα. «*Σας παρακαλώ, διοικήτρια, βοηθήστε με! Δεν καταλαβαίνω τι λέ—*» Ένας από τους Ρουζβάνους τη χαστούκισε καταπρόσωπο· τα χείλη της άνοιξαν και αίμα γέμισε το στόμα της.

Η αρχηγός της φρουράς έμοιαζε θυμωμένη και μπερδεμένη, συγχρόνως. «Συλλαμβάνετε όλοι,» είπε. «Θα σας πάμε στο φρουραρχείο, για να δούμε ποιος ψεύδεται και ποιος λέει αλήθεια.»

«Μπορώ να επικοινωνήσω με το Διοικητή Σάβμιν, κυρία μου,» είπε ο Ρουζβάνος μαχητής. «Εκείνος θα σας διαβεβαιώσει ότι αυτή η γυναίκα είναι η Νίθρα, η εγκληματίας που ψάχνουμε.»

«Πρώτα, θα έρθετε στο φρουραρχείο και, μετά, θα φέρετε όποιον επιθυμείτε εκεί,» δήλωσε, κατηγορηματικά, η Ωθράγκι.

Ο Ρόλμαρ περίμενε μέσα στους βασιλικούς στάβλους, κάνοντας πέρα-δώθε, ενώ έσφιγγε το ξεσκονόπανο στα χέρια του και σκεφτόταν ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να ενεργήσει. Η θέση του ήταν πολύ λεπτή, και το ήξερε. Αν ο Σάβμιν είχε βρει τη Νίθρα να κρύβεται στο εσωτερικό της άμαξάς του, αυτομάτως θα αποδείκνυε εκείνο που ισχυριζόταν εξ αρχής: ότι ο Άρχοντας-Φύλακας του Ράλτον είχε προσφέρει καταφύγιο στην καταζητούμενη Ρουζβάνη.

Τι έκανα, ο ανόητος! συλλογίστηκε, εξοργισμένος, ο Ρόλμαρ. *Κατάδικασα τον πατέρα μου κι όλους μέσα στο κάστρο Ράλτον!* Ετούτη ήταν η πρώτη φορά που είχε διαπράξει ένα τόσο μεγάλο σφάλμα.

Συνήθως, δεν έκανε λάθη σε πολιτικά ζητήματα, και ποτέ, ποτέ, ποτέ τόσο μεγάλα!

Όλη μου τη ζωή ήμουν ένας ηλίθιος που νόμιζε τον εαυτό του έξυπνο!

Εκτόξευσε το ξεσκονόπανο σε μια τυχαία κατεύθυνση, γρυλίζοντας άναρθρα. *Εξαιτίας μου, το Ράλτον, η οικογένειά μου, όλοι τους, θα καταστραφούν! Δε θα τ'αφήσω ετούτο να συμβεί, δε θα τ'αφήσω να συμβεί! Εν ανάγκη, θα υποστώ εγώ τις συνέπειες, και μόνο εγώ. Θα υποστηρίξω ότι κανείς άλλος δεν ήξερε τίποτα. Μονάχα εγώ ήξερα. Ναι, αυτή είναι η μόνη λύση.*

Ηλίθιε Ρόλμαρ, έπρεπε να είχες παραδώσει τη Ρουζβάνη από τότε που ήρθε ο Σάβμιν στο φρούριο, αναζητώντας την.

Ναι, έτσι έπρεπε να είχε κάνει, μα τώρα ήταν πολύ αργά. Ίσως, τελικά, η Νίθρα να τον είχε μαγέψει. Ακόμα κι ο Βάνμιν τού το είχε πει απέξω-απέξω. Η Ρουζβάνη μάγισσα τον χρησιμοποιούσε –και τώρα, πάει το Ράλτον! Από μια απερισκεψία!

«...Δεν το πιστεύω... Δεν το πιστεύω...» υποτονθόρυσε ο Ρόλμαρ μέσα στο ημίφως, εξακολουθώντας να βαδίζει άσκοπα.

Πού να την είχε πάει ο Σάβμιν; Πού να την είχε βάλει; Στα κελιά του παλατιού; Ή, μήπως, την είχε μεταφέρει, κατευθείαν, στο λιμάνι, για να πλεύσει στο Νούφρεκ και να την παραδώσει στην Καλ-βάρθα, το ταχύτερο δυνατό;

Η σκέψη τούτη ήρθε αυθόρμητα στο νου του Ρόλμαρ, όπως επίσης και μια εικόνα: Η Νίθρα, δεμένη και φιμωμένη –πάντα φιμωμένη, για να μη μπορεί να χρησιμοποιήσει την Πειθώ της· ο Σάβμιν δε θα το παρέβλεπε αυτό– σε κάποιο σκοτεινό μέρος, είτε ήταν κελί είτε αμπάρι караβιού.

Και η εικόνα ετούτη έκανε τα σώψυχά του να τραντάζονται και να στριφογυρίζουν, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, για κάποια παράλογη αιτία. Άλλωστε, κανονικά, θα έπρεπε να είναι θυμωμένος, εξοργισμένος, μαζί της, επειδή τον είχε οδηγήσει σ'αυτή την άθλια κατάσταση. Κι όμως, ήταν περισσότερο εξοργισμένος με τον ίδιο του τον εαυτό.

Δεν είναι δυνατόν να απέτυχα έτσι! Τα είχε βάλει με κάτι πιο δύσκολο απ'ό,τι μπορούσε να αντιμετωπίσει. Και αυτό το κάτι, αυτές οι συνθήκες που έδιναν υπόσταση στο κάτι, τον είχαν νικήσει. Ο Ρόλ-

μαρ δεν είχε συνηθίσει το συναίσθημα της ήττα, και σίγουρα όχι το συναίσθημα μιας τόσο μεγάλης, μιας συντριπτικής, καταστροφικής ήττας. Άρχισε να αμφισβητεί τον εαυτό του.

Σταμάτησε το πέρα-δώθε μέσα στο στάβλο, κι ακούμπησε την πλάτη του επάνω στην άμαξα.

Αντίκρου του στεκόταν η Πριγκίπισσα Λιόλα.

«Ρόλμαρ, φαίνεσαι άρρωστος. Και γνωρίζω ποια είναι η ασθένειά σου.» Χαμογέλασε, αυτάρεσκα. «Ξέρω τα πάντα γι' αυτήν.»

Το υπόγειο του φρουραρχείου ήταν ένα σκοτεινό, υγρό μέρος που τρομοκρατούσε τη Νίθρα. Βέβαια, δεν ήταν μονάχα το μέρος αυτό καθαυτό που την τρομοκρατούσε, παρά η κατάσταση στην οποία βρισκόταν.

Προς το παρόν, ήταν μέσα σ' ένα κελί, κλειδωμένη, ξαπλωμένη επάνω σ' ένα αχυρόστρωμα, με τους καρπούς της δεμένους και μ' ένα φίμωτρο στο στόμα. Οι μαχητές του Σάβμιν είχαν πείσει την αρχηγό των φρουρών να τη φιμώσει, για να μην μπορεί να χρησιμοποιήσει την Πειθώ της. Φυσικά, δεν είχαν αναφέρει τίποτα μπροστά στη Νίθρα, φοβούμενοι πως η Ομιλήτρια της Βασιλίσσας τους θα άλλαζε γνώμη στην Ωθράγκι πολεμίστρια· έτσι, ένας από αυτούς είχε ζητήσει να μιλήσει στην αρχηγό ιδιαιτέρως, και η Ρουζβάνη ήταν σίγουρη πως της είχε πει να της βουλώσει το στόμα, για να μη μπορεί να δραπετεύσει.

Επιπλέον, οι φρουροί της είχαν πάρει το σπιλέτο του Ρόλμαρ, γιατί αυτοί, σε αντίθεση με τους ανθρώπους του Σάβμιν, είχαν μπει στον κόπο να την ψάξουν. Ωστόσο, και να είχε το μικρό όπλο, ετούτη τη φορά, θα της ήταν άχρηστο, αφού της είχαν δέσει τα χέρια πίσω απ' την πλάτη.

Έτσι, τώρα περίμενε την άφιξη του Σάβμιν. Ένας από τους στρατιώτες του είχε φύγει μαζί με δύο πολεμιστές της Νουαλβοριανής φρουράς, για να τον ειδοποιήσουν, ώστε να αναγνωρίσει τη Νίθρα ως την εγκληματία που κυνηγούσε και τους διώκτες της ως δικούς του ανθρώπους.

Η Ρουζβάνη, πραγματικά, δεν έβλεπε κάποιον εφικτό τρόπο, για να δραπετεύσει, και η απόγνωση την είχε γεμίσει. Ύστερα από όλα τού-

τα, η Βασίλισσα Καλβάρθα, η ξαδέλφη της, θα την αποκεφάλιζε, όπως επιθυμούσε...

«Καταλαβαίνω τις ανησυχίες σου, Ρόλμαρ,» είπε η Λιόλα, βλέποντας πως εκείνος δεν της απαντούσε, απλά την κοίταζε. «Αλλά, πραγματικά, δε χρειάζεται να σκιάζεσαι· δε θα σε προδώσω στον πατέρα. Ποτέ δεν έκρυψες καμία καταζητούμενη Ρουζβάνη· προσωπικά, δεν έχω ακούσει τίποτα τέτοιο.» Μειδίασε.

Ο Ρόλμαρ προσπάθησε να συνέλθει από την ξαφνική εμφάνιση της Πριγκίπισσας, την οποία δεν είχε ακούσει να μπαίνει στο στάβλο, σαν η μεγάλη κόρη του Βασιλιά Άργκελ να είχε ξεφυτρώσει από το έδαφος.

«Δεν αντιλαμβάνομαι...» είπε.

Η Λιόλα έκανε το κεφάλι πίσω, γελώντας. «Χα-χα-χα-χα-χα!... Ρόλμαρ,» χαμογέλασε πλατιά, «πράγματι, δεν είσαι καλά απόψε. Αλλιώς, ποτέ δε θα αποκρινόσουν έτσι.»

Έχει δίκιο, σκέφτηκε εκείνος. Όντως, ποτέ δε θα αποκρινόμουν τόσο ηλίθια. Προφανώς, γνωρίζει τα πάντα για τη Νίθρα· δεν έχει νόημα να κάνω τον ανήξερο, σαν κανένας βοσκός που τον πιάσανε στα πράσα με την κόρη του μωλωνά.

«Έλα,» είπε η Λιόλα, ανοίγοντας την πόρτα της άμαξας· «πάμε μέσα, να καθίσουμε.» Μπήκε πρώτη.

Ο Ρόλμαρ δίστασε.

«Τι περιμένεις;» τον ρώτησε η Πριγκίπισσα, από το εσωτερικό του τροχοφόρου. «Η Σαντάνρα δεν πρόκειται να έρθει.»

«Τι! Πώς...;»

«Καρδιά μου, στο παλάτι μου βρίσκεσαι· λες να μην ξέρω τα πάντα που συμβαίνουν εδώ μέσα; Λες να μη μπορώ να ελέγξω τους υπηρέτες μου; Έλα, να καθίσεις.» Η Πριγκίπισσα έμοιαζε να διασκεδάσει μετούτη την κατάσταση.

Ο Ρόλμαρ αισθανόταν μπερδεμένος. *Γιατί βοηθάει τον Σάβμιν; Γιατί είναι τόσο φιλική προς τους Ρουζβάνους;* Η Σαντάνρα τον είχε προειδοποιήσει γι' αυτό.

Ανέβηκε στην άμαξα και κάθισε αντίκρυ της Λιόλα, η οποία έκλεισε την πόρτα, με το πόδι, και είπε: «Ξέρεις τι μου θυμίζει ετούτη η περίπτωση, ε;»

Τι εννοεί; «Όχι...»

«Αποκλείεται να μη θυμάσαι κι εσύ, Ρόλμαρ.»

«Τι συνέβη στη Νίθρα;» ρώτησε εκείνος, αγνοώντας το σχόλιό της. «Την πήρε ο Σάβμιν;» Πραγματικά, δεν καταλάβαινε τι εννοούσε η Πριγκίπισσα.

Η Λιόλα τον αγριοκοίταξε (μάλλον, γιατί δε θυμόταν αυτό που, κανονικά –σύμφωνα με τη δική της άποψη–, έπρεπε να θυμάται). Είπε: «Ναι, ο Σάβμιν την έχει.»

«Α, μάλιστα. Και τι θα πει στο Βασιληά για μένα και τον πατέρα μου;»

«Τίποτα.»

«Γιατί;»

«Δε με πιστεύεις;» απαίτησε η Λιόλα.

«Δεν εμπιστεύομαι αυτόν τον καταχθόνιο Ρουζβάνο!» δήλωσε ο Ρόλμαρ. «Πού θα ισχυριστεί ότι βρήκε τη Νίθρα; Στο δρόμο, κατά τύχη;»

«Περίπου, αλλά όχι ακριβώς.»

«Δε σε καταλαβαίνω, Λιόλα. Τι θες να πεις;»

«Ας αρχίσουμε αλλιώς,» πρότεινε η Πριγκίπισσα. «Πες μου εσύ τι ακριβώς συνέβη στο κάστρο Ράλτον.»

Ο Ρόλμαρ δίστασε. *Προσπαθεί να μου αποσπάσει πληροφορίες; «Γιατί ρωτάς;»*

«Για να έχω λόγο να σε βοηθήσω,» αντιγύρισε η Λιόλα. «Διαφορετικά, ίσως να αναφέρω τα πάντα στον πατέρα. Και δε θα είναι καθόλου ευχαριστημένος που του κρύψατε την καταζητούμενη...»

«Από τότε έγινε τόσο Ρουζβανόφιλος ο Βασιληάς Άργκελ;» απαίτησε ο Ρόλμαρ.

«Απάντησε στην ερώτησή μου,» επέμεινε η Πριγκίπισσα.

«Εντάξει... Ήταν νύχτα. Εγώ και ο Βάνμρ βρισκόμασταν έξω από το κάστρο, στα βράχια πριν από τη Στέπα. Εκεί συναντήσαμε τη Νίθρα, η οποία ζήτησε τη βοήθειά μας. Την κρύψαμε σε μια σπηλιά, την οποία, προφανώς, οι Ρουζβάνοι διώκτες της δεν εντόπισαν. Ο Σάβμιν έψαξε όλο το φρούριο, μάταια.»

«Τι είπατε στον πατέρα σας;»

«Τίποτα. Μονάχα εγώ κι ο Βάνμιρ ξέραμε για τη Νίθρα.»

«Χμμ...» Η Λιόλα μειδίασε λεπτά. «Και, όταν η ταχυπομπός Κάρλα ήρθε στο φρούριο, αποφάσισες να κατεβείς ο ίδιος στην Αυλή του πατέρα μου, για να διασκεδάσεις τις υποψίες σχετικά με την ανάμιξη του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ.» Ο Ρόλμαρ ένευσε. «Αλλά, επ' ευκαιρία, είπες να φέρεις και τη Νίθρα ως εδώ, για να τη φυγαδέψεις με κάποιο καράβι.»

Ο Ρόλμαρ έμεινε ανέκφραστος.

«Ήταν πασιφανές ότι θα ενεργούσες έτσι,» είπε η Λιόλα. «Ο Διοικητής Σάβμιν δεν είχε παρά να περιμένει.»

«Εσύ του είπες ότι θα έφερνα τη Νίθρα, ε;»

Η Πριγκίπισσα χαμογέλασε. «Ναι. Ξέρω πώς σκέφτεσαι, Ρόλμαρ. Μοιάζουμε στη σκέψη. Ακόμα δεν έχεις θυμηθεί;»

«Να θυμηθώ τι, μα τα Οκτώ Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ;»

«Την τελευταία φορά που είχαμε βρεθεί σε άμαξα. Υπό άλλες συνθήκες, φυσικά... Ήταν πριν από πέντε χρόνια, στα γενέθλιά μου· εγώ ήμουν είκοσι, εσύ δεκαεφτά. Ο πατέρας μου είχε διοργανώσει αγώνες στη Νουάλβορ, και είχατε κατεβεί οικογενειακώς. Μια απ' τις λίγες φορές που κατεβαίνετε...»

«Ναι, Πριγκίπισσα, θυμάμαι τώρα,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, μειδώντας και κουνώντας το κεφάλι του. Τα πράγματα είχαν συμβεί όπως τα περιέγραφε η Λιόλα: Είχαν κατεβεί οικογενειακώς στη Νουάλβορ για τα εικοστά της γενέθλια και για τους αγώνες. Είχε γίνει μια μεγάλη γιορτή στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, επάνω στον Απάνεμο Κήπο. Ο Ρόλμαρ ήταν συνεπαρμένος, βλέποντας όλους τους ευγενείς, τα οικοδόμημα, και τα επίσημα ρούχα, ενώ μελετούσε τον τρόπο με τον οποίο μιλούσαν και συμπεριφέρονταν οι αριστοκράτες. Ο Βάνμιρ, ασφαλώς, ενδιαφερόταν περισσότερο για τα φυτά του κήπου, παρά για τους ανθρώπους. Τα ποτά, τα γλυκίσματα, και τα φαγητά ήταν το κάτι άλλο· και είχαν κάνει ιδιαίτερη εντύπωση στον Ρόλμαρ, γιατί ετούτη ήταν μία από τις λίγες φορές που εκείνος και η οικογένειά του κατέβαιναν στο Νότο –όπως είχε μόλις πει και η Λιόλα.

Σε κάποια στιγμή, βρέθηκε μόνος και έκανε μια άσκοπη βόλτα στον Απάνεμο Κήπο. Τότε ήταν που συνάντησε την Πριγκίπισσα να κόβει ένα άνθος και να το μυρίζει. Η Λιόλα τον είδε και γύρισε.

«Με κατασκοπεύεις;» του είπε, μοιάζοντας θυμωμένη.

Ο Ρόλμαρ αποκρίθηκε ότι, φυσικά, και δεν την κατασκόπευε· απλά, έτυχε να περνά απο δώ, επειδή είχε βαρεθεί κι αποφασίσει να κάνει μια βόλτα στον «πανέμορφο, μεθυστικό κήπο του πατέρα της».

«Είναι βαρετή γιορτή, ε;» είπε η Λιόλα.

«Καθόλου!» βιάστηκε ν'απαντήσει ο Ρόλμαρ. «Ίσα-ίσα που έχει μεγάλο ενδιαφέρον. Προσωπικά, Υψηλοτάτη, έχω εντ—»

«Εγώ βαριέμαι, πάντως,» τον διέκοψε η Πριγκίπισσα. «Πώς σε λένε;»

Ο Ρόλμαρ συστήθηκε, με τον πιο επίσημο τρόπο που γνώριζε, ενώ η Λιόλα τον κοιτούσε χαμογελώντας πίσω από το άνθος στο χέρι της.

«Εξακολουθείς να βαριέσαι, Πριγκίπισσα;» τη ρώτησε, ύστερα από τις συστάσεις.

«Πολύ,» δήλωσε η Λιόλα.

«Τότε, θα επιθυμούσες να μου δείξεις το πανέμορφο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων; Είναι σα λαβύρινθος εδώ μέσα –το λέω με την καλή έννοια, φυσικά! Είναι ένας λαβύρινθος που θα ήθελα να εξερευνήσω.»

«Πάμε, λοιπόν!» Η Λιόλα πέταξε το κομμένο άνθος παραδίπλα και τον έπιασε απ'το χέρι.

Η ξενάγησή του μέσα στους Δεκαεννέα Πύργους ήταν τόσο γρήγορη και μπλεγμένη, που όσα έμαθε τα ξέχασε σχεδόν αυτομάτως. Επιπλέον, η Πριγκίπισσα δε σταματούσε καθόλου να μιλά· του είχε φάει το κεφάλι! Του έλεγε για τα δωμάτια και τους χώρους, τα οποία συνέχεια συνέδεε με διάφορα πρόσωπα και κατάστασης, μύθους και μηχανορραφίες. Ο Ρόλμαρ σύντομα είχε μπερδευτεί, ωστόσο εξακολουθούσε ν'ακούει συνεπαρμένος· πάντοτε του άρεσαν αυτά. Βέβαια, δεν ήταν μονάχα ακροατής· έλεγε κι εκείνος τα δικά του: ρωτούσε τη Λιόλα διάφορα πράγματα και έκανε σχολιασμούς. Μέχρι που η Πριγκίπισσα γύρισε και του είπε:

«Νόμιζα ότι εσείς στα βόρεια σύνορα ήσασταν απολίτιστοι, Ρόλμαρ. Φαίνεται πως έκανα λάθος...»

«Δεν έκανες λάθος,» αποκρίθηκε εκείνος· «απλά, εγώ δεν είμαι σαν όλους.»

Η Λιόλα γέλασε, και συνέχισαν την ξενάγηση, που, στην ουσία, μόνο ξενάγηση δεν ήταν.

Τελικά, έφτασαν και στους βασιλικούς στάβλους. Ο Ρόλμαρ δε θυμόταν πώς κατέληξαν εκεί, πάντως κατέληξαν κάπως, και μπήκαν στην άμαξα του Άρχοντα Άραντιρ, για να ξεκουραστούν. Κάθισαν ανάμεσα στους καναπέδες, κουβεντιάζοντας. Η Πριγκίπισσα είχε πάρει μια φιάλη κρασί από κάποιο δωμάτιο του παλατιού, και έπιναν, συγχρόνως. Πρέπει να είχαν μεθύσει λιγάκι.

Σε κάποια στιγμή, η Λιόλα ανέβηκε στο ένα απ'τα καθίσματα, αναστενάζοντας και ακουμπώντας την πλάτη της πίσω, λέγοντας πως είχε πιαστεί τρομερά εκεί κάτω. Ο Ρόλμαρ τής απάντησε –δε θυμόταν πλέον τι της είχε πει. Η Πριγκίπισσα γέλασε, και του ανταπάντησε. Εκείνος της έβγαλε το ένα παπούτσι και τη γαργάλησε· η Λιόλα γέλασε πάλι, και τον κλότσησε παιχνιδιάρικα· ο Ρόλμαρ, όμως, δεν την άφησε, και είδε πως η Πριγκίπισσα το διασκεδάζε, οπότε συνέχισε έτσι. Σύντομα, το παιχνίδι τους σοβάρεψε, και ο Ρόλμαρ άρχισε να της φιλά τις κνήμες και τα γόνατα.

Τότε ήταν που τους έπιασαν μέσα στην άμαξα. Ο Βασιληάς Άργκελ ήταν έξαλλος με την κόρη του, που αφέθηκε έτσι στα «θωπεύματα ενός αγνώστου». Ο Άρχοντας Άραντιρ απλά κάρφωσε το γιο του μ'ένα παγερό, διαπεραστικό βλέμμα, που τον τρύπησε ως το κόκαλο. Η μητέρα του Ρόλμαρ, Μανρούνα, ήταν που του έδειξε περισσότερο την οργή της, έτσι όπως είχε «ξελογιάσει την κόρη του Βασιληά με τα καμώματά του και θα τους έβαζε όλους σε αχρείαστες σκοτούρες».

Ο Ρόλμαρ επέστρεψε στο παρόν. Όλα τούτα είχαν περάσει σαν σίφουνας από το νου του, σαν ένας άνεμος του παρελθόντος, που φυσά στιγμιαία, για να επαναφέρει στη μνήμη μισολησμονημένα συμβάντα.

«Αυτά συνέβησαν πριν από πολύ καιρό, Λιόλα. Την τελευταία φορά που σε είδα, ήταν να παντρευτείς τον γιο εκείνης της Σαρενθάλιας εμπόρισσας...»

«Άλλαξα γνώμη, όμως.»

«Έτσι άκουσα,» είπε ο Ρόλμαρ. «Γιατί;»

«Γιατί; Ήταν βαρετός, και χοντρός. Κι επιπλέον, δεν ήθελα να τον παντρευτώ μόνο και μόνο γιατί η μάνα του ήταν μεγαλεμπόρισα!»

«Όπως νομίζεις,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. Καθώς οι αναμνήσεις διαλύθηκαν από το νου του, η παρούσα κατάσταση είχε επιστρέψει, πιο σκληρή από πριν. Ο Άρχοντας του Ράλτον διαπίστωσε πως τώρα που είχε ηρεμήσει κάπως, μπορούσε να δει τα πράγματα πιο νηφάλια. Έπρεπε, με κάποιο τρόπο, να δράσει. Δεν ήθελε ν'αφήσει τη Νίθρα στα χέρια του Σάβμιν —όχι αν μπορούσε να κάνει κάτι για να το αποτρέψει!

«Πριγκίπισσα, πού βρίσκεται η κρατούμενη τώρα;»

Η Λιόλα συνοφρυώθηκε. «Τι σημασία έχει, Ρόλμαρ; Μην ανησυχείς· τίποτα δεν απειλεί το Ράλτον: σε διαβεβαιώνω.» Και χαμογέλασε παιχνιδιάρικα. «Θα το έβρισκες ενδιαφέρον να μου βγάλεις τα παπούτσια ξανά;» Άπλωσε το δεξί της πόδι, ακουμπώντας το επάνω στο γόνατό του.

Η Πριγκίπισσα παλινδρομεί! Ο Ρόλμαρ έβαλε το χέρι του στην κνήμη της· η κάλτσα της ήταν λεία και μαλακή. «Λιόλα, εσύ μπορεί να έχεις την καλή θέληση να με προστατέψεις από την οργή του Βασιληά, μα δε νομίζω πως κι ο Σάβμιν θα είναι πρόθυμος να κάνει το ίδιο. Για την ακρίβεια, πιστεύω ότι θα θέλει εκδίκηση. Όταν βγάλει τη Νίθρα από τα κελιά του παλατιού, για να τη—»

«Πάψε!» τον διέκοψε η Πριγκίπισσα. «Ο Σάβμιν δεν είναι καν εδώ, καρδιά μου! Άρπαξε την καταζητούμενη και την πήγε στο λιμάνι, για να τη μεταφέρει στη Βασίλισσά του—»

«Τι!» Αυτό του βγήκε αυθόρμητα. Αισθάνθηκε τα σωθικά του να σφίγγονται. *Νίθρα!*

«Φυσικά. Τι νόμιζες; Ότι θα καθόταν εδώ; Χα-χα. Δεν τον ενδιαφέρει για σένα, Ρόλμαρ. Να κάνει τη δουλειά του ήρθε ο άνθρωπος· αυτό είναι όλο.»

«Και έφυγε τώρα; Θέλω να πω έχει φύγει; Δεν είναι πλέον στο λιμάνι;»

Η Λιόλα ανασήκωσε τους ώμους, αδιάφορα. «Ξέρω γω; Υποθέτω πως θα φύγει το συντομότερο δυνατό. Αμφιβάλλω αν θα καθυστερήσει... Ρόλμαρ!»

Ο Άρχοντας του Ράλτον άνοιξε την πόρτα και πετάχτηκε έξω απ' την άμαξα. Χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα, εγκατέλειψε τους βασιλικούς στάβλους.

Ίσως υπήρχε ακόμα χρόνος, για να γλιτώσει –κάπως!– τη Νίθρα από τα χέρια του Ρουζβάνου διοικητή και να την επιβιβάσει σε κάποιο άλλο πλοίο.

Η Ταχύτητα τον οδήγησε γρήγορα στο λιμάνι της Νουάλβωρ, περνώντας τον μέσα απ' τα σκιερά στενωρύμια της πρωτεύουσας, όπου δεν υπήρχε πολύς κόσμος για να τον εμποδίσει. Όσοι τον είδαν εκεί τον νόμισαν για βασιλικό ταχυπομπό, έτσι όπως κινείτο. Ο Ρόλμαρ, ωστόσο, φορούσε την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι, μην τυχόν τον αναγνωρίσει κανείς. Ήταν βέβαιος πως η Πριγκίπισσα Λιόλα θα τον αναζητούσε αμέσως. Φυσικά, δε θα είναι και πολύ δύσκολο να με εντοπίσει στο τέλος. Όποιον και να ρωτήσει θα μπορεί να της πει ότι είδε να περνά ένας Ωθράγκος χρησιμοποιώντας Ταχύτητα. Όμως ας ελπίσουμε πως θα συναντήσει κάποια κωλύματα στο δρόμο της. Άλλωστε, δε διέσχισα και τα πιο πολυσύχναστα μέρη...

Ο Ρόλμαρ σταμάτησε, φτάνοντας στο λιμάνι. Ήταν λαχανιασμένος κι αισθανόταν τα μέλη του σώματός του βαριά. Ξεφύσησε και βάδισε φυσιολογικά. Στ' αριστερά του βρίσκονταν ολόκληρες σειρές από αραγμένα πλοία και βάρκες, και μέσα στη νύχτα ήταν δύσκολο να αναγνωρίσει το Ρουζβάνικο καράβι του Διοικητή Σάβμιν. Δεν έχω χρόνο να ψάξω όλο το λιμάνι, για να το βρω, σκέφτηκε, στρεφόμενος δεξιά, προς δύο άντρες οι οποίοι κουβέντιαζαν.

Έμοιαζαν με ναυτικοί. Ο ένας είχε την πλάτη του ακουμπισμένη στον τοίχο και κάπνιζε νωχελικά από ένα μεγάλο τσιμπούκι· στο κεφάλι του βρισκόταν ένα μικρό καπέλο. Ο άλλος είχε μακριά, μαύρα μαλλιά, δεμένα αλογοουρά, και μούσια· φαινόταν πολύ νεότερος από τον πρώτο και εκείνος ήταν που μιλούσε περισσότερο· ο άντρας με το τσιμπούκι καθόταν και τον άκουγε.

Ο Ρόλμαρ τούς ζύγωσε. «Καλησπέρα, κύριοι,» είπε. «Είμαι καινούργιος εδώ γύρω. Θα μπορούσα να κάνω μια ερώτηση;»

Ο μαυρομάλλης έπαψε να μιλά και στράφηκε να τον κοιτάξει, μοιάζοντας ενοχλημένος από τη διακοπή.

«Τι είναι, αδελφέ;» ρώτησε ο γηραιότερος ναυτικός, μασώντας την άκρη του τσιμπουκιού του.

«Ψάχνω για ένα Ρουζβάνικο καράβι,» είπε ο Ρόλμαρ, «το οποίο πρέπει νάναι αραγμένο σε τούτο το μέρος, εδώ και κάποιο καιρό.»

«Τι Ρουζβάνικο καράβι; Περνούνε μπόλικοι Ρουζβανέμποροι απ'τη Νουάλβορ...»

«Δεν ψάχνω έμπορο,» διευκρίνισε ο Ρόλμαρ. «Το σκάφος που ψάχνω πρέπει να είναι βασιλικό· για την ακρίβεια, από το Βασίλειο Νούφρεκ της νότιας ηπείρου Λιάμνερ-Κρωθ.»

«Αχά... αυτό λες.» Ο ναυτικός έβγαλε το τσιμπούκι απ'το στόμα του, φυσώντας καπνό. «Δεν είναι μακριά απο δώ, αδελφέ. Εκεί κάτω,» έδειξε, «βλέπεις εκείνη τη σημαία; Αυτό είναι.»

Ο Ρόλμαρ στράφηκε για να κοιτάξει. Πράγματι, μια σημαία φαινόταν ν'ανεμίζει, φωτισμένη από το λιγοστό φεγγαρόφωτο που περνούσε ανάμεσα από τα πυκνά σύννεφα. Ο Ωθράγκος δεν μπορούσε να διακρίνει τι ακριβώς ήταν κεντημένο επάνω της, αλλά υπέθετε πως επρόκειτο για το σύμβολο του Βασιλείου Νούφρεκ.

«Ευχαριστώ, φίλε,» είπε στον ναυτικό, και έφυγε, βιαστικά. Μη χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα, όμως, για να μη δίνει στόχο.

Πέρασε δίπλα από σκάφη μεγάλα και μικρά, και δίπλα από ανθρώπους διάφορους: ναυτικούς, ταξιδιώτες, πόρνες, ζητιάνους, μπεκρήδες· και, τελικά, έφτασε κοντά στο Ρουζβάνικο βασιλικό καράβι, ύστερα από μια αιωνιότητα, όπως του φάνηκε.

Σταμάτησε, απότομα, γιατί είδε τέσσερις άντρες να κατεβαίνουν από το σκάφος και να βαδίζουν επάνω στις αποβάθρες. Τους πλησίασε, εξ αποστάσεως, κουκουλωμένος και προσέχοντας να μην τραβά την προσοχή. Το λιγοστό φεγγαρόφωτο ετούτης της βραδιάς τον εξυπηρετούσε αφάνταστα.

Ατένισε τους τέσσερις πιο προσεκτικά. Ο ένας ήταν ο Σάβμιν! Τον αναγνώρισε αμέσως, από τον μενεξεδένιο μανδύα που φορούσε και από το χρυσό αετόσχημο κράνος που βρισκόταν στο κεφάλι του. Μαζί του βάδιζε άλλος ένας Ρουζβάνος, καθώς και δύο Ωθράγκος, οι οποίοι πρέπει να ήταν από τη Νουαλβοριανή φρουρά, αν δεν έκανε λάθος ο Ρόλμαρ.

Πού πηγαίνουν; Ο διοικητής και οι υπόλοιποι έφευγαν από το λιμάνι, κατευθυνόμενοι προς την Πύλη του Γλάρου, η οποία οδηγούσε

στο εσωτερικό της πόλης. Όπου και να πηγαίνουν, το καράβι αποκλείεται να φύγει χωρίς τον Σάβμιν.

Ο Ρόλμαρ τούς ακολούθησε, παρότι ήταν διχασμένος. Γιατί, βέβαια, σκεφτόταν ότι, τώρα που έφευγε ο Ρουζβάνος διοικητής, ίσως να κατάφερνε να εισβάλει στο πλοίο και να ελευθερώσει τη Νίθρα. Όμως αυτό θα ήταν, μάλλον, παράτολμο από μέρος του, αποφάσισε· και, κατά πάσα πιθανότητα, δε θα κατόρθωνε τίποτα. Από την άλλη, αν κατασκόπευε τον Σάβμιν, ίσως να πετύχαινε κάτι· ίσως, μάλιστα, συλλογίστηκε, να καταφέρω να τον αιχμαλωτίσω και, κάπως, να τον αναγκάσω να παραδώσει τη Νίθρα. Ωστόσο, κι ετούτο έμοιαζε παράτολμο, μα, σίγουρα, ήταν καλύτερο –και λιγότερο επικίνδυνο– από το να εισβάλει στο καράβι. Βέβαια, το γενικότερο πρόβλημα παρέμενε: Δεν ήξερε πώς ακριβώς να ενεργήσει, για να σώσει τη Ρουζβάνη. *Κι ετούτη τη φορά, δεν υπάρχουν περιθώρια για λάθη.*

Έτσι, πήγε πίσω από τον Σάβμιν και τους άλλους τρεις, μην έχοντας κάποιο καλύτερο σχέδιο. Σύντομα, βρέθηκε στις κεντρικές οδούς της πόλης και ήταν αναγκασμένος να βαδίζει γρήγορα –χωρίς, όμως, να χρησιμοποιεί Ταχύτητα–, για να μη χάσει τους κατασκοπευόμενους του.

Συγχρόνως, αναρωτιόταν τι σχέση μπορεί να είχε η φρουρά της Νουάλμπορ με τον Ρουζβάνο διοικητή...

Η Νίθρα είχε αποκοιμηθεί τον ύπνο της εξάντλησης και της απογοήτευσης.

Ο ήχος της κλειδαριάς που ξεκλειδώνεται τη συνέφερε. Τα μάτια της άνοιξαν και κοίταξε την πόρτα του κελιού της, η οποία άνοιγε, επίσης. Η αρχηγός της φρουράς μπήκε στο μικρό δωμάτιο, βαστώντας μια λάμπα.

«Εδώ είναι,» είπε στη Γλώσσα των Ωθράγκος. «Την αναγνωρίζετε;»

Ο Διοικητής Σάβμιν πέρασε το κατώφλι και έστρεψε το ψυχρό του βλέμμα στη Νίθρα, που βρισκόταν δεμένη και φιμωμένη επάνω στο αχυρόστρωμα. «Ναι. Αυτή είναι.»

«Τότε, μπορείτε να την πάρετε,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια. «Αλλά πρέπει να σας επισημάνω, Διοικητά Σάβμιν, πως οι άντρες σας προ-

κάλεσαν ζημιά σε έναν τοπικό λογιστή. Έσπασαν την πόρτα του λογιστηρίου του.»

«Κόστος ζημιάς;» ρώτησε, αδιάφορα, ο Ρουζβάνος, μην παίρνοντας το βλέμμα του από τη Νίθρα, λες κι εκείνη μπορούσε να ξεφύγει μέσω κάποιου παραμυθένιου μαγικού ξορκιού.

«Όχι παραπάνω από δύο κορόνες.»

«Ωραία, πάρτες.» Ο Σάβμιν έβαλε το χέρι στο βαλάντιό του και της έδωσε δύο χρυσά νομίσματα. Βγήκε απ'το κελί και πρόσταξε: «Φέρτε την έξω!»

Δύο Ρουζβάνοι μπήκαν. Ο ένας άρπαξε τη Νίθρα από τους δεμένους της καρπούς και τη σήκωσε, ενώ ο άλλος κοιτούσε, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του. Το βλέμμα του έλεγε πως ήταν πρόθυμος να της σπάσει τη μούρη, έτσι κι έκανε την παραμικρή κίνηση για να ξεφύγει.

«Προχώρα,» της μούγκρισε ο άντρας που την κρατούσε απ'τους καρπούς, και την έσπρωξε προς την πόρτα.

Η Νίθρα πέρασε το κατώφλι, για να βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο με τον Σάβμιν, ο οποίος τη χαστούκισε δυνατά, κάνοντάς το κεφάλι της να γυρίσει και το φως της να την εγκαταλείψει για μερικές στιγμές.

«Πάμε,» είπε ο Ρουζβάνος διοικητής στους δικούς του, «στο λιμάνι.»

Ο Ρόλμαρ περίμενε έξω από το φρουραρχείο, έχοντας αρχίσει να υποπτεύεται τι συνέβη. Η Νίθρα πρέπει να κρατείτο εκεί μέσα· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Αλλιώς, γιατί να μπει ο Σάβμιν, με τη συνοδεία δύο μαχητών της φρουράς;

Τώρα, το πώς είχε καταλήξει η Ρουζβάνη στο φρουραρχείο... ετούτο ήταν μια τελείως διαφορετική υπόθεση.

Πάντως, ο διοικητής της Βασιλικής Φρουράς της Καλβάρθα έπρεπε να βγει, σύντομα. Πόσο θα καθυστερούσε εκεί μέσα; Ο Ρόλμαρ είχε ακουμπισμένη την πλάτη στη γωνία ενός σοκακιού, και περίμενε, υπομονετικά. Ή, τουλάχιστον, *παρίστανε* τον υπομονετικό, γιατί, στην πραγματικότητα, κάθε λεπτό τού φαινόταν τεράστιο χρονικό διάστημα. Και κάθε λεπτό, επίσης, περνούσαν δεκάδες σχέδια από

το νου του: σχέδια για το πώς να βοηθήσει τη Νίθρα. Το ήξερε ότι ήταν μπερδεμένος, και το ήξερε πως, όταν είσαι μπερδεμένος, δεν φτάνεις σχεδόν ποτέ σε ορθά συμπεράσματα. Όμως δεν υπήρχε χρόνος, για να ξεμπερδευτεί και, ύστερα, να σκεφτεί με καθαρό νου· έπρεπε να τα κατορθώσει και τα δύο, ταυτόχρονα.

Όταν είδε τη Νίθρα να βγαίνει από το φρουραρχείο, κοκάλωσε, προς στιγμή. Η Ρουζβάνη ήταν δεμένη και φιμωμένη, και ένας άντρας τής βαστούσε τα χέρια, σπρώχνοντάς τη για να βαδίζει, και κάνοντάς τη να σκοντάφτει στο πλακόστρωτο του δρόμου. Ο Σάβμιν, φυσικά, βρισκόταν δίπλα της, καθώς και άλλοι τρεις άνθρωποι του.

Ο Ρόλμαρ έπιασε το ξιφίδιο που κρυβόταν κάτω απ'την κάπα του. Μα το άφησε, σχεδόν αμέσως. Δε θα τον ωφελούσε σε τίποτα να τους ορμήσει. Δεν ήταν παράνομοι· είχαν την άδεια του Βασιλιά να συλλάβουν τη Νίθρα. Εκείνος ήταν παράνομος, που ήθελε να τους σταματήσει.

Έπρεπε να βρει έναν τρόπο για να τη σώσει, χωρίς να τον δουν. Δεν ήθελε, σε καμια περίπτωση, να βάλει την υπόληψή του –και, κατ'επέκταση, την υπόληψη του Ράλτον– σε κίνδυνο.

Ακολούθησε πάλι τον Σάβμιν και τους δικούς του, καθώς πήγαιναν τη Νίθρα προς την Πύλη των Γλάρων.

Γιατί το κάνω αυτό; αναρωτήθηκε ο Ρόλμαρ. Γιατί δεν τους αφήνω να την πάρουν και να τελειώνουμε; Η Λιόλα δε θα πει τίποτα στο Βασιλιά, ούτως ή άλλως· και ο Σάβμιν δε μοιάζει πρόθυμος να αργοπορήσει. Ωστόσο, όσο έβλεπε τη Νίθρα δεμένη και φιμωμένη έτσι, τα σωθικά του σφίγγονταν και το αίμα του άναβε. Δεν μπορούσε να την αφήσει. Ακόμα κι αν υπήρχε μια μικρή πιθανότητα να τη σώσει –χωρίς, φυσικά, να διακινδυνέψει την τιμή του Ράλτον–, θα προσπαθούσε!

Επιπλέον, πόσο θα ήθελε να στραγγαλίσει αυτόν τον καταραμένο, ξιπασμένο λεχρίτη, τον Διοικητή Σάβμιν! Όχι μονάχα για τη Νίθρα, αλλά, κυρίως, για τον εαυτό του. Ο άθλιος Ρουζβάνος τον είχε ξεγελάσει, και ο Ρόλμαρ δεν ανεχόταν να τον ξεγελάει κανείς.

Πέρασαν την Πύλη των Γλάρων.

Αν είναι να κάνω κάτι, πρέπει να το κάνω τώρα! Το Ρουζβάνικο καράβι βρισκόταν εν όψει.

Μονάχα ένας τρόπος υπάρχει. Ή τα καταφέρνω ή όχι...

Ο Ρόλμαρ πήρε μια βαθιά ανάσα και επικαλέστηκε την Ταχύτητα. Αισθάνθηκε την ένταση να πλημμυρίζει το κορμί του.

Έτρεξε.

Πέρασε μπροστά από τον Σάβμιν.

Άρπαξε τη Νίθρα από το μπράτσο, και την τράβηξε μαζί του.

Αλλά βρήκε αντίσταση από τον Ρουζβάνο στρατιώτη που την κρατούσε σαν ανεκτίμητο κόσμημα.

Η Νίθρα ούρλιαξε, μην καταλαβαίνοντας τι συνέβαινε.

Το χέρι του Ρόλμαρ γλίστρησε από το μπράτσο της, και ο Ωθράγκος πέρασε και σταμάτησε αμέσως. Όμως ο άντρας που κρατούσε τη Ρουζβάνη είχε, επίσης, την ίδια στιγμή, χάσει τη λαβή του επάνω της· έτσι, η Νίθρα βρέθηκε στο πλακόστρωτο, ζαλισμένη και νομίζοντας ότι το αριστερό της χέρι είχε φύγει απ' τη θέση του.

Ο Σάβμιν ξεσπάθωσε, βλέποντας μονάχα μια σκιερή κουκουλοφόρο φιγούρα μπροστά του. «Πηγαίντε τη στο καράβι!» γκάριξε.

Ο Ρόλμαρ τράβηξε το ξιφίδιό του. «Αφήστε τη γυναίκα να φύγει. Διαταγές του Βασιληά.»

«Ωθράγκος!» γέλασε ο Σάβμιν, καθώς ένας από τους ανθρώπους του άρπαζε τη Νίθρα από τα δεσμά της και τη σήκωνε όρθια. Οι υπόλοιποι είχαν ξεσπαθώσει. «Μας βρήκες, ε; Χα-χα-χα! Φύγε. Βάζεις τον εαυτό σου σε δύσκολη θέση, ηλίθιε!»

«Είπα, αφήστε την. Διαταγές του Βασιληά Άργκελ.»

«Εύκολα αλλάζει γνώμη ο Βασιληάς Άργκελ, φαίνεται!» γέλασε ο Σάβμιν. Και προς τους άντρες του: «Μην κάθεστε –πηγαίνετε τη στο καράβι!» Ζύγωσε τον Ρόλμαρ, απειλητικά. «Και μην τολμήσεις να μπεις στα πόδια μας, Ωθράγκος!»

Ο Ρόλμαρ τού επιτέθηκε, με το ξιφίδιό του. Ο Σάβμιν απέκρουσε εύκολα κι αντεπιτέθηκε, γρυλίζοντας. «Όστε θες να παίξεις τον ξιφομάχο, Ωθράγκος;»

Ο Ρόλμαρ απέφυγε τη λεπίδα του Ρουζβάνου, ενώ, συγχρόνως, έβλεπε τους στρατιώτες να τραβάνε τη Νίθρα προς το καράβι. Ένας την είχε πιάσει από τα πόδια και ένας από τις μασχάλες, γιατί τους έφερνε αντίσταση.

Ο Άρχοντας του Ράλτον επιχείρησε να καρφώσει τον Σάβμιν στον πνεύμονα. Ο διοικητής έκανε στο πλάι και το ξιφίδιο του αντιπάλου

του αστόχησε. Την ίδια στιγμή, παγίδεψε τον πήχη του Ρόλμαρ με τον αγκώνα του και έδωσε δύο απανωτές γονατιές στα πλευρά του Ωθράγκος.

Εκείνος ούρλιαξε· η οργή τον πλημμύριζε. Προσπάθησε να γρονθοκοπήσει τον Σάβμιν, με το ελεύθερό του χέρι, αλλά ακόμα μία γονατιά του έκλεψε όλη του τη δύναμη, σωριάζοντάς τον στο βρεγμένο πλακόστρωτο του λιμανιού. Διαπίστωσε, ξαφνικά, ότι το ξιφίδιο είχε γλιστρήσει απ'τη χούφτα του. Πονούσε παντού, δε μπορούσε ν'αναπνεύσει.

«Χρειαζόσαστε καλύτερους συνοριακούς φύλακες, νομίζω,» άκουσε τον Σάβμιν να λέει από πάνω του.

Ο Ρόλμαρ σηκώθηκε, με τις γροθιές του σφιγμένες, έτοιμος να χιμήσει στον Ρουζβάνο. Εκείνος τον κλότσησε στη λεκάνη, σωριάζοντάς τον πάλι. Το σπαθί του κατέβηκε, και το πλατύ μέρος της λεπίδας βρήκε τον Ωθράγκος στο κεφάλι, κάνοντας χρώματα να γεμίσουν την όρασή του.

Ο Ρόλμαρ άκουσε τον Σάβμιν να φεύγει, τρέχοντας· μα δε μπορούσε να κουνηθεί, για να τον ακολουθήσει. Ο πόνος τον πολιορκούσε από παντού. Το μόνο που κατάφερε ήταν να σαλέψει, μάταια, επάνω στο πλακόστρωτο.

Προσπάθησε να συνέλθει. Αλλά οι πόνοι δεν ήταν ένα απλό συναίσθημα που μπορούσε εύκολα να καταπολεμήσει. Το σώμα του δεν τον υπάκουγε· ούτε οι πνεύμονές του δεν τον υπάκουγαν, καλά-καλά. Νόμιζε πως θα πνιγόταν.

«Φίλε, είσαι 'ντάξει;» Μια φωνή, από πάνω.

«Μας ακούς, παλικάρι;»

«Τι συνέβη μ'αυτόν τον τύπο; Ξέρεις ποιος ήταν;»

Κι άλλες φωνές, που μπερδεύονταν αναμεταξύ τους.

Κάποιος προσπάθησε να τον σηκώσει.

«Όχι!» γρύλισε ο Ρόλμαρ. «Αφήστε με!»

Στάθηκε στα γόνατα. Η όρασή του είχε καθαρίσει από τα χρώματα, αλλά παντού γύρω του βρίσκονταν άνθρωποι.

«Παραμερίστε!» τους φώναξε. «Φύγετε από μπροστά μου! Παραμερίστε, σας λέω!»

Οι άγνωστοι παραμέρισαν, και ο Ρόλμαρ κοίταξε προς τις αποβάθρες, προς το καράβι των Ρουζβάνων... για να το δει να φεύγει από

το λιμάνι, έχοντας σηκώσει άγκυρα. Τα πανιά του ήταν φουσκωμένα από τον άνεμο.

Στην πρύμνη στεκόταν ο Διοικητής Σάβμιν, με το χρυσό του κράνος στο κεφάλι και τον μενεξεδένιο του μανδύα ν'ανεμίζει πάνω απ'τους ώμους του.

Υψώνοντας το χέρι, φώναξε: «Αντίο, Ωθράγκος! Αντίο! Χα-χα-χα-χα!...» Το γέλιο του χάθηκε μέσα στον άνεμο.

«Είθε το σκαρί σου νάναι τρύπιο, μπάσταρδε...!» γρύλισε ο Ρόλμαρ κάτω απ'την ανάσα του.

«Έλα, φιλαράκο, σήκω πάνω,» του είπε κάποιος, ακουμπώντας τον ώμο του. Ο Ρόλμαρ στράφηκε, για να δει έναν τύπο με πλατύγυρο κόκκινο καπέλο, που στην κορφή είχε ένα λευκό φτερό. «Θα σε πάω στο μαγαζί μου, να συνέλθεις. Κερνάω και κρασί.»

Κεφάλαιο 20

Νεκρομέμνων

Αυτή τη φορά, η Φερνάλβιν δε θα προσπαθούσε να βγει από το παλάτι δίχως να την αντιληφθούν. Δεν είχε νόημα, άλλωστε· οι κατάσκοποι της Ρικέλθης, που βρίσκονταν παντού, θα την εντόπιζαν, ούτως ή άλλως, και θα το ανέφεραν στην κυρά τους. Έτσι, η Έπαρχος αποφάσισε πως ήταν σημαντικότερο να προστατέψει τον εαυτό της, παρά να τον κρύψει.

Καθώς η νύχτα σκέπασε την πόλη της Έριγκ, η Αρχόντισσα βγήκε από το παλάτι της με τη συνοδεία τεσσάρων φρουρών: δύο άντρες και δύο γυναίκες, όλοι τους ντυμένοι με αλυσιδωτές αρματωσιές και φορώντας ατσάλινα κράνη στο κεφάλι, τα οποία γυάλιζαν στο ασθενικό φεγγαρόφωτο. Στο αριστερό χέρι είχαν δεμένες στρογγυλές ασπίδες, ενώ η δεξιά, γαντοφορεμένη τους γροθιά ακουμπούσε στη λαβή του θηκαρωμένου τους ξίφους, έτοιμη να το τραβήξει. Οι κάπες των πολεμιστών ήταν γκριζες και οι κουκούλες έπεφταν στους ώμους τους. Η Φερνάλβιν δεν είχε καμία πρόθεση να καλύψει στο ελάχιστο την αποπνιγή της έξοδο, ούτε τους φύλακές της. Στο κάτω-κάτω, ας μάθαιναν όλοι πως η Έπαρχος της Έριγκ θεωρούσε τη ζωή της απειλημένη και έπαιρνε τα κατάλληλα μέτρα γι' αυτό. Ας το μάθαινε ακόμα κι ο σύζυγός της, Ζάρναβ, ο οποίος ήταν ακόμα (!) διστακτικός να κατηγορήσει τη Ρικέλθη για την επίθεση των κακοποιών εναντίον της γυναίκας του.

Τι άλλη απόδειξη χρειάζεται; αναρωτιόταν η Φερνάλβιν. Ποιος άλλος με θέλει νεκρή, εκτός απ' αυτή τη σκρόφα; Αλλά δεν πειράζει, γιατί πλέον οι μέρες της –οι ώρες της, ίσως– είναι μετρημένες! Η Αρχόντισσα ευχόταν μόνο οι καταστηματαρχες να της είχαν πει αλήθεια και, όντως, ο φονιάς να την περίμενε απόψε, να μην είχε αργήσει να έρθει από τη Νίζβερ.

Καθώς διέσχιζε τους δρόμους της πόλης, η Φερνάλβιν ρίγησε στη σκέψη τού τι πήγαινε να κάνει. Στη σκέψη τού από πού ζητούσε βοήθεια, ώστε να επιτύχει τους σκοπούς της. Η Νίζβερ δεν ήταν μια οποιαδήποτε πόλη. Ήταν μια πόλη στο νότιο άκρο της Φεν εν Ρωθ·

ουσιαστικά, η *μοναδική* πόλη εντός της εν λόγω χώρας. Παλιότερα, βρισκόταν στα σύνορα του Ένρεβηλ με το Νόρβηλ και, πάντοτε, γίνονταν διαμάχες ανάμεσα στα δύο βασίλεια για το ποιο, τελικά, θα την κρατήσει. Όμως, ύστερα από τους μεγάλους, αιματηρούς πολέμους της Φεν εν Ρωθ, κανένας δεν την επιθυμούσε πια. Προτιμούσαν να μην την έχουν μέσα στα σύνορά τους. Γιατί ήταν καταραμένη. Έτσι έλεγαν, τουλάχιστον.

Η Φερνάλβιν είχε αγωνιστεί στους πολέμους της Φεν εν Ρωθ, μα ουδέποτε είχε επισκεφτεί τη Νίζβερ· επομένως, δε γνώριζε τι ακριβώς είχε γίνει εκεί. Πάντως, απ'ό,τι είχε ακούσει, οι σφαγές στους δρόμους της ήταν μεγάλες. Γιαυτό φημολογείτο πως το μέρος είχε στοιχειώσει, όπως και η υπόλοιπη χώρα: η γη που παλιότερα μοιραζόταν ανάμεσα στα Ωθράγκικα βασίλεια Νόρβηλ, Ένρεβηλ, Σάρενθαλ, και Άρβενθλον, αλλά τώρα είχε πάρει την ονομασία Τόπος του Θανάτου, ή Φεν εν Ρωθ, όπως την αποκαλούσαν οι μύστες και όπως είχε μείνει στους χάρτες.

Κανείς πλέον δεν ήθελε να κατοικεί εκεί, πέραν από ανθρώπους παράφρονες, ή αποκρυφιστές και φιλοσόφους –οι οποίοι, πολλές φορές, δε διάφεραν και τόσο από τους παράφρονες. Έτσι, δεν είχαν οικοδομηθεί νέες πόλεις στη Φεν εν Ρωθ, που τώρα ήταν γεμάτη από τα ερείπια του προηγούμενου της πολιτισμού, του προπολεμικού πολιτισμού της. Μονάχα ένα πολιτισμένο –ή, ίσως, ημιπολιτισμένο– μέρος υπήρχε πλέον στον Τόπο του Θανάτου: η Νίζβερ, όπου κατοικούσαν, κυρίως, οι μυστικιστές και οι ερευνητές ετούτης της ανόσιας χώρας, αλλά και ορισμένοι παλιοί κάτοικοι, πολύ πεισματάρηδες για να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, καθώς και έμποροι ή πανδοχείς, ενασχολούμενοι με το διόλου ευκαταφρόνητου μεγέθους εμπόριο που διεξαγόταν στα νερά του ποταμού Μάρνελ. Ενός ποταμού ο οποίος ξεκινούσε από τα όρη δυτικά της Έριγκ, διέσχιζε το Νόρβηλ προς τα ανατολικά, περνούσε από τη Φεν εν Ρωθ και τη Νίζβερ, και συνέχιζε στο Σάρενθαλ, κατεβαίνοντας τα βουνά και κυλώντας στις πεδιάδες του, για να χυθεί στη θάλασσα.

Η Φερνάλβιν δεν ήταν ήρεμη, καθώς βάδιζε μέσα στους δρόμους της πόλης της. Εκτός από το γεγονός ότι την προβλημάτιζε το είδος της βοήθειας που ήταν αναγκασμένη να ζητήσει, φοβόταν μη δεχτεί πάλι επίθεση, παρά τους τέσσερις μαχητές οι οποίοι την περιστοίχι-

ζαν. Τα μάτια της ερευνούσαν κάθε σκιερό σημείο των δρόμων της Έριγκ και ιδιαίτερα των σοκακιών· μα δεν έβλεπε τίποτα το ανησυχητικό, τίποτα το ασυνήθιστο. *Η Ρικέλθη αποφάσισε να μην παίζει το φύλλο της, απόψε...*

Ή ίσως και να το έπαιζε, αλλά αργότερα. *Όταν θα επιστρέφω στο παλάτι, όπως και την προηγούμενη φορά.*

Φτάνοντας στην ανατολική άκρη του λιμανιού, η ανησυχία για ενέδρα την εγκατέλειψε, και η ματιά της στράφηκε στο στενορύμι όπου βρισκόταν το κατάστημα. Η λυχνία που ήταν κρεμασμένη δίπλα από την είσοδό του έκανε τη θύρα να μοιάζει με τη μοναδική πραγματική είσοδο μέσα στο σκοτεινό περιβάλλον.

Η Φερνάλβιν άρχισε να βαδίζει προς τα εκεί, και οι στρατιώτες της την ακολούθησαν.

«Θα περιμένετε απέξω,» τους είπε εκείνη, σταματώντας μπροστά από την πόρτα του καταστήματος. Της φαινόταν παράξενο τούτο, μα νόμιζε πως αισθανόταν πιο ασφαλής εκεί μέσα, μ'αυτούς τους αποκρυφιστές, παρά στο ίδιο της το παλάτι. Στο εσωτερικό του καταστήματος υπήρχε ένα κλίμα μυστηρίου, εχεμύθειας, και συγκάλυψης.

Η Έλαρχος χτύπησε την πόρτα, με τις φάλαγγες της γροθιάς της. Ετούτη τη φορά, ένιωθε πολύ πιο άνετα που ερχόταν εδώ· καμία σχέση με την πρώτη φορά, που φόβος και ανησυχία τη γέμιζαν. Μονάχα ένα πράγμα παρέμενε: το δέος. Αλλά η Φερνάλβιν δεν το έβρισκε καθόλου αρνητικό συναίσθημα, ειδικά για ένα μέρος σαν κι ετούτο.

Η πόρτα άνοιξε, για να παρουσιάσει τον άντρα που ονομαζόταν Νεκρολάτρης –όχι πως αυτό ήταν το πραγματικό του όνομα, φυσικά. Η ενδυμασία του δε διέφερε και πολύ από την προηγούμενη επίσκεψη της Αρχόντισσας, και η Φερνάλβιν τον είδε να αχνομειδιά, καθώς της αντίκρισε.

«Έλαρχε,» τη χαιρέτησε, «καλωσορίσατε. Περάστε.» Παραμέρισε από την είσοδο.

Η Φερνάλβιν μπήκε, και εκείνος έκλεισε την πόρτα πίσω της, αφήνοντας τους μαχητές της έξω. Το δωμάτιο στο οποίο βρέθηκε η Αρχόντισσα δεν είχε αλλάξει στο ελάχιστο· ήταν ακριβώς όπως το θυ-

μόταν, εκτός από το γεγονός ότι έλειπε ο Νεκρογνώστης και η άγνωστη πελάτισσα.

«Εδώ είναι ο άνθρωπός μου;» ρώτησε η Φερνάλβιν, στρεφόμενη να κοιτάξει τον Νεκρολάτρη.

«Για την ακρίβεια, Έπαρχε, ήρθε πριν από λίγο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Παρακαλώ, ακολουθήστε με.» Διέσχισε το δωμάτιο, έφτασε στη σκάλα, κι άρχισε να την ανεβαίνει.

Η Φερνάλβιν βάδισε πίσω του. Τα μπιτοφορεμένα της πόδια έκαναν τα ξύλινα σκαλοπάτια να τρίζουν, λες και ήταν ζωντανά.

Το πρώτο δωμάτιο του πάνω ορόφου έμοιαζε αρκετά με αυτό του ισόγειου, εκτός από το ότι φαινόταν να είναι φτιαγμένο περισσότερο για συγκεντρώσεις. Στο κέντρο του υπήρχε ένα μεγάλο ξύλινο τραπέζι και καρέκλες γύρω από αυτό, στις οποίες τώρα κάθονταν ο Νεκρογνώστης, που είχε ήδη γνωρίσει η Φερνάλβιν· μια γυναίκα με λευκά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά, η οποία πρέπει να ήταν στην ηλικία των πενήντα με εξήντα χρόνων· και ένας σχετικά νεαρός άντρας –σίγουρα, όχι πάνω από τα εικοσιπέντε– που είχε κοντά, μαύρα μαλλιά και ήταν ντυμένος με μαύρο δέρμα. Στη ζώνη του ήταν περασμένο ένα κοντόσπαθο. *Ο δολοφόνος! Αυτός πρέπει να είναι.*

«Έπαρχε, καλησπέρα,» είπε ο Νεκρογνώστης, καθώς σηκωνόταν από το κάθισμά του. «Ήρθατε επάνω στην ώρα, οφείλω να παρατηρήσω. Ο άνθρωπός σας βρίσκεται εδώ.» Έστρεψε το βλέμμα του στον νεαρό άντρα, ο οποίος είχε επίσης σηκωθεί όρθιος και έκλινε ανεπαίσθητα το κεφάλι προς το μέρος της Φερνάλβιν, δίχως να μιλήσει. Τα μάτια του έμοιαζαν να γυαλίζουν, σαν καθρέφτες που πίσω τους κρύβονταν δυνάμεις ανείπωτες. «Το όνομά του είναι Νεκρομένων.»

«Χαίρω πολύ, κύριε,» είπε η Αρχόντισσα, νιώθοντας λιγάκι αμήχανα που μιλούσε έτσι, ευγενικά, σ'έναν άνθρωπο που επαγγέλλετο το θάνατο. Ωστόσο, δεν ήταν μονάχα τούτος ο λόγος της αμηχανίας της. Υπήρχε κάτι στο πρόσωπο του Νεκρομένου... κάτι το ανατριχιαστικό, το *στοιχειωμένο*. Η Φερνάλβιν θυμήθηκε αυτά που είχε διαβάσει για τους νεκρονοικημένους: ότι, δηλαδή, το πνεύμα ενός νεκρού της Φεν εν Ρωθ οικούσε εντός τους, προσφέροντάς τους γνώσεις και δυνάμεις πέρα από τον κόσμο τούτο· δυνάμεις που τους

έφερναν στα σύνορα της *Φεν εν Ρωθ Σέπουλα*, του Πνευματικού – του Πραγματικού– Τόπου του Θανάτου.

«Παρακαλώ, Αρχόντισσά μου, καθίστε,» είπε ο Νεκρογνώστης, τραβώντας μια καρέκλα γι' αυτήν.

Η Φερνάλβιν κάθισε. Ο Νεκρολάτρης πήρε θέση κοντά της.

«Η κυρία,» είπε ο Νεκρογνώστης, ενώ καθόταν κι εκείνος, «είναι καταστηματάρχισσα.» Το βλέμμα του έδειχνε τη γυναίκα με τα λευκά μαλλιά. «Μπορείτε να την αποκαλείτε Νεκρογνώστρια, Αρχόντισσά μου.»

«Χάρηκα για τη γνωριμία, Έπαρχε.» Η Νεκρογνώστρια τέντωσε το δαχτυλιδιοφορεμένο της χέρι προς τη Φερνάλβιν, η οποία το έσφιξε.

«Παρομοίως,» αποκρίθηκε, παρατηρώντας πως το άγγιγμα της γυναίκας ήταν ιδιαίτερα –και, ίσως, αφύσικα– παγερό. Στα μάτια της έμοιαζε να κρύβεται μια σοφία όμοια μ' αυτή του Νεκρογνώστη. Όμως κανένας τους δεν είχε το βλέμμα του Νεκρομέμονος: αυτό το στοιχειωμένο, απόμακρο βλέμμα, που έμοιαζε να ζητά κάτι από τη Φερνάλβιν.

Η Έπαρχος καθάρισε το λαιμό της. «Σχετικά με τη δουλειά μας,» είπε, «θα ήθελα να ρωτήσω τον Νεκρομέμονο» (απέφυγε να πει «τον κύριο Νεκρομέμονο», γιατί δεν ήξερε αν κι αυτό το όνομα θεωρείτο τίτλος, όπως το *Νεκρογνώστης*) «αν θα ήταν διατεθειμένος να θέσει ως στόχο του μία αρχόντισσα η οποία βρίσκεται, τις περισσότερες φορές, υπό στενή φύλαξη.»

«Δε θα υπήρχε κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο δολοφόνος, «ακόμα και μια βασίλισσα να μου ζητούσατε να εκτελέσω.»

Είσαι τόσο καλός; αναρωτήθηκε η Φερνάλβιν, κάπως ξαφνιασμένη από την απάντησή του. «Μάλιστα,» είπε. «Και ποια θα ήταν η τιμή σου;»

«Διευκρινίστε μου, πρώτα, το στόχο, Αρχόντισσά μου. Θα ήθελα να τον ξέρω, προτού απαντήσω σ' αυτό.» Τα μάτια του μπορεί να έμοιαζαν να κοιτάζουν αλλού, μα ο νους του, σίγουρα, βρισκόταν εδώ, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

«Ο στόχος είναι η Αρχόντισσα Ρικέλθη της Έριγκ, η μητριά μου,» δήλωσε η Φερνάλβιν.

«Εντάξει,» είπε απλά ο Νεκρομέμων, ενώ καμια ιδιαίτερα ξαφνιασμένη έκφραση δε φάνηκε στο πρόσωπό του, ούτε στα πρόσωπα

των καταστηματαρχών. Ήταν σαν όλοι τους να περίμεναν αυτόν τον συγκεκριμένο στόχο.

Αλλά οι διαφορές ανάμεσα στη Σπορά της Σιρνάλβα και τη Σπορά της Ρικέλθης δεν είναι άγνωστες, σκέφτηκε η Φερνάλβιν· οπότε, δε θάπρεπε να παραξενεύομαι.

«Πόσο θα χρέωνες το θάνατό της;» ρώτησε τον δολοφόνο.

Ο Νεκρομέμων ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Χίλια κορόνια.»

Πολλά χρήματα. Αλλά, μάλλον, τα άξιζε. Αν, όντως, ήταν τόσο καλός όσο υποστήριζε. «Έγινε,» είπε η Φερνάλβιν. «Πόσα θέλεις τώρα και πόσα μετά;»

«Τώρα, μου δίνετε όσα έχετε ευχαρίστηση, Αρχόντισσά μου, και, ύστερα, τα υπόλοιπα.»

Δε φοβάται μήπως τον προδώσω και δεν του προσφέρω τίποτα στο τέλος. Είναι πολύ σίγουρος για τον εαυτό του. Κι επιπλέον, η Φερνάλβιν νόμιζε πως μπορούσε να διακρίνει μια συγκαλυμμένη απειλή στο βλέμμα του: Αν αρνείτο να του δώσει τα υπόλοιπα χρήματα, μετά από τη δουλειά, ο Νεκρομέμων θα έθετε εκείνη ως τον επόμενο του στόχο.

Η Έπαρχος έλυσε ένα βαλάντιο από τη ζώνη της και το ακούμπησε στο τραπέζι. Το έσπρωξε, ευγενικά, προς τη μεριά του δολοφόνου. «Εκατό, για αρχή.»

Ο Νεκρομέμων πήρε το πουγκί και το πέρασε μέσα στη δερμάτινή του τουνίκα, χωρίς κανένα σχόλιο. Ρώτησε: «Βλέπετε την Αρχόντισσα Ρικέλθη καθημερινά, Αρχόντισσά μου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, μην καταλαβαίνοντας γιατί της το έλεγε τούτο.

«Ωραία,» είπε ο Νεκρομέμων, «γιατί θέλω να μελετήσω τις συνήθειές της.»

«Θέλεις να σου περιγράψω...;»

«Όχι. Ο νεκραδελφός μου θα έρθει μαζί σας, στο παλάτι. Όσο πιο γρήγορα συναντήσετε το στόχο, τόσο πιο γρήγορα θα σας εγκαταλείψει και θ'ακολουθήσει αυτόν.»

Η Φερνάλβιν αισθάνθηκε ένα ψύχος, σα να βρέθηκε, ξαφνικά, γύρω της μια παγερή παρουσία. Μπορούσε να νιώσει μια ανόσια ανάσα επάνω στο λαιμό της. Ρίγησε.

«Φροντίστε να δείτε τη Ρικέλθη απόψε, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Νεκρομέμων. «Κι όταν τη δείτε, ψιθυρίστε τη λέξη *Χέντραμ*. Ο νεκραδελφός μου θα σας εγκαταλείψει, και θ'ακολουθήσει εκείνη, αθόρυβα και συγκαλυμμένα.»

Γιατί τώρα κάνει θόρυβο, δηλαδή; σκέφτηκε η Φερνάλβιν, νιώθοντας άβολα μ'αυτό το εξώκοσμο ψύχρος κοντά της. «Εντάξει,» είπε. «Υπάρχει κάτι άλλο να συζητήσουμε;»

«Κατ'εμέ όχι, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Νεκρομέμων.

Η Φερνάλβιν στράφηκε στους καταστηματαρχες, ερωτηματικά.

Ο Νεκρογνώστης σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Θα σας ξεπροβοδίσω, Έπαρχε.»

Η Φερνάλβιν τον ακολούθησε, καθώς εκείνος άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα. Η παγερή παρουσία ήρθε μαζί της. Ήταν σαν ένα πέπλο που την είχε τυλίξει, μη θέλοντας να φύγει από πάνω της.

Ο Νεκρογνώστης άνοιξε την εξώθυρα του καταστήματος. «Καλό σας βράδυ, Αρχόντισσά μου,» είπε. «Ελπίζω να βρήκατε στον Νεκρομέμονα εκείνο που επιθυμούσατε...»

«Είναι, όντως, ό,τι χρειαζόμουν, Νεκρογνώστη,» αποκρίθηκε η Φερνάλβιν. «Καληνύχτα.» Διάβηκε το κατώφλι και η πόρτα έκλεισε πίσω της, ελαφριά.

Οι πολεμιστές της την περίμεναν μέσα στο σκοτεινό στενορόμι. «Μπορούμε να πηγαίνουμε,» τους είπε η Έπαρχος.

«Επιστρέφουμε στο παλάτι, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε η μία πολεμίστρια.

«Ναι. Η δουλειά μου εδώ τελείωσε.»

Οι δρόμοι της πόλης ήταν σιωπηλοί και λίγος κόσμος περνούσε ετούτη την ώρα. Δεν ήταν ιδιαίτερα αργά, μα οι άνθρωποι έμοιαζαν να είχαν μαζευτεί στα σπίτια τους από νωρίς, απόψε. Σα να μπορούσαν να αισθανθούν ότι κάτι κρυφό κι επικίνδυνο συνέβαινε, ότι η Έπαρχος τους είχε μόλις κάνει μια «απαγορευμένη» συμφωνία.

Η Φερνάλβιν μάλωσε τον εαυτό της, που τέτοιες σκέψεις περνούσαν από το νου της. *Το μόνο που καταφέρνω έτσι, είναι να αισθάνομαι άσχημα και να μπερδεύομαι! Επιπλέον, αν υπήρχε διαφορετική λύση, δε θα στρεφόμουν ποτέ σε ερχόμενους από τη Φεν εν Ρωθ φονιάδες. Ωστόσο, δεν υπάρχει. Ή η Ρικέλθη θα πεθάνει ή εγώ· και προτιμώ νάναι η Ρικέλθη.* Η Φερνάλβιν άγγιξε την εφελκίδα που εί-

χε δημιουργεί στο δεξί της μάγουλο, εκεί όπου την είχε χτυπήσει η αλυσίδα του κακοποιού. Το μίσος της για τη μητριά της αμέσως ξαναφούντωσε. Και δεν αισθανόταν πλέον καθόλου άσχημα. Το μόνο που μετρούσε ήταν να ξεφορτωθεί τη Ρικέλθη, για πάντα!

Ο νεκραδελφός την τύλιξε πιο σφιχτά, σαν να φοβόταν μη χαθεί μέσα στις οδούς της Έριγκ.

Οι φρουροί της εισόδου του παλατιού άνοιξαν τη μεγάλη καγκελωτή πύλη, για να περάσει η Έπαρχος και οι συνοδοί της, να διασχίσουν το λιθόστρωτο μονοπάτι του κήπου, και να φτάσουν στο ανάκτορο.

Η Φερνάλβιν είχε πάψει να σκέφτεται. Προσπαθούσε να κρατήσει το νου της καθαρό για τη στιγμή που θα συναντούσε τη Ρικέλθη. Δεν ήθελε η μητριά της να καταλάβει ότι κάτι ασυνήθιστο συνέβαινε.

«Πηγαίνετε,» είπε στους φρουρούς της, και προχώρησε προς την αρχοντική αίθουσα του παλατιού, ενώ εκείνοι την εγκατέλειπαν.

Στο μεγάλο δωμάτιο, βρήκε τη Ρικέλθη και τη Ζιάθραλ, μαζί με τη μικρή Φάλμα. Η δεύτερη κρατούσε την κόρη της στα γόνατά της, και έπαιζαν ένα παιχνίδι με μεγάλες χάντρες. Όλες στράφηκαν να κοιτάξουν την Έπαρχο, μόλις εκείνη μπήκε.

«Καλησπέρα, καλή μου,» είπε η Ρικέλθη. «Πού ήσουν, τέτοια ώρα;»

Η Φερνάλβιν εστίασε το βλέμμα της στη μητριά της. «*Χέντραμ!*» ψιθύρισε, κι αμέσως αισθάνθηκε την παγερή παρουσία να την εγκαταλείπει.

«Πώς είπες;» ρώτησε η Ρικέλθη, μην καταλαβαίνοντας το μур-μουρητό της προγονής της.

«Στην αγορά,» αποκρίθηκε η Φερνάλβιν. «Έκανα μια βόλτα στην πόλη.»

Ψεύτρα! γρύλισε εντός της η Ρικέλθη. *Σ' αυτό το κατάστημα είχες πάει πάλι. Τι αναζητάς εκεί, τρισκατάρατη; Τι αναζητάς; Οι χάντρες του κοκάλινου κομπολογιού της έκαναν ένα ρυθμικό κλικ-κλακ-κλικ. «Βρήκες τίποτα ενδιαφέρον;»*

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Φερνάλβιν. «Και είμαι πολύ κουρασμένη. Θ' αποσυρθώ στα διαμερίσματά μου. Καληνύχτα, Ρικέλθη, Ζιάθραλ, Φάλμα;» Κούνησε το δεξί της χέρι προς το μέρος του πεντάχρονου κοριτσιού, χαμογελώντας.

«Πες καληνύχτα στη θεία Φερνάλβιν, Φάλμα,» είπε η Ζιάθραλ.

«Καληνύχτα, θεία.»

«Και όνειρα γλυκά,» πρόσθεσε η Ρικέλθη, καθώς η Έπαρχος έφευγε από τη μεγάλη αίθουσα. *Γιατί πηγαίνεις σ' αυτή την τρύπα των μάγων, Φερνάλβιν; Τι τους θέλεις; Σε τι τους χρειάζεσαι;* Άπλωσε το χέρι της, για να πιάσει το ποτήρι που βρισκόταν στο ξύλινο τραπεζάκι πλάι της. Το σήκωσε και ήπιε μια γουλιά.

Σχεδόν την ίδια στιγμή, αισθάνθηκε μια ψύχρα στο λαιμό της.

Έστρεψε το βλέμμα, να δει αν είχε μείνει κανένα παράθυρο ανοιχτό. Όμως όλα τους ήταν κλειστά. Η Ρικέλθη αναρωτήθηκε από πού να είχε έρθει αυτή η ξαφνική ψύχρα...

«Εκεί είχε πάει;» ρώτησε η Ζιάθραλ, διακόπτοντας τις σκέψεις της. «Στο κατάστημα;»

«Ναι, έτσι νομίζω,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Αν και αύριο θα βεβαιωθώ γι' αυτό.»

«Ποιο κατάστημα, μαμά;» είπε η Φάλμα.

«Ένα κατάστημα που πηγαίνει καμια φορά η θεία σου,» απάντησε η Ζιάθραλ. «Πουλάει ρούχα.»

Η Ρικέλθη άφησε το ποτήρι της στο τραπεζάκι και σηκώθηκε από την πολυθρόνα όπου καθόταν. «Πάω για ύπνο, Ζιάθραλ,» είπε. «Θα τα ξαναπούμε αύριο.»

Η νύφη της ένευσε καταφατικά.

«Καληνύχτα, γιαγιά,» είπε η Φάλμα.

«Καληνύχτα, Φάλμα,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη. «Εσύ πότε θα πας για ύπνο;» Της τσίμπησε τη μύτη, με δύο δάχτυλα.

«Σε λίγο...»

Η Ζιάθραλ μειδίασε, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της κόρης της και φιλώντας το μέτωπό της.

Η Ρικέλθη έφυγε από τη μεγάλη αίθουσα και βάδισε προς τα διαμερίσματά της.

Εκατό χιλιάδες απορίες και υποθέσεις έτρωγαν το νου της, συγχρόνως. Τι μπορεί να ήθελε η Φερνάλβιν στο κατάστημα των μυστικιστών; Ζητούσε κάποια μαγική προστασία; Ζητούσε να έρθει σε επαφή με τους νεκρούς – με τη μάνα της ίσως; Έπαχνε κάποιο απόκρυφο φυλαχτό; Κάποιο μαντζούνι; Κάποιο ξόρκι;

Και, ο Σάλλγκρεμ'ρωθ να πάρει αυτούς τους καταστηματάρχες! γιατί δε θέλουν ν'αποκαλύψουν τίποτα; Πρέπει να μάθω, με κάποιον άλλο τρόπο... Στο κάτω-κάτω, η προγονή της μπορεί να δολοποκούσε εναντίον της. Σίγουρα, η Φερνάλβιν αισθανόταν απειλημένη, ύστερα από όσα είχαν συμβεί· πράγμα το οποίο δεν κρατούσε κρυφό.

Η Ρικέλθη άνοιξε την πόρτα των διαμερισμάτων της και μπήκε. Χασμουρήθηκε. Μια ξαφνική νύστα την είχε πιάσει. Περίεργο· δεν είχε κάνει και τόσες πολλές δουλειές σήμερα. Αναστέναξε. *Ελπίζω να μη γερνάω. Όχι από τώρα...!* Πήγε στο υπνοδωμάτιο και έριξε μια ματιά στον καθρέφτη. Μια χαρά ήταν· καθόλου γηρασμένη δεν έμοιαζε. Εντάξει.

Άφησε το κομπολόι της επάνω στο γραφείο και κάθισε μπροστά στο τζάκι.

Ένα ψύχος της γαργάλησε το δεξί αφτί.

Η Ρικέλθη έστρεψε το βλέμμα στο παράθυρο του δωματίου... για να το βρει κλειστό. *Δεν είμαι καλά απόψε, σκέφτηκε. Καλύτερα να πάω για ύπνο...*

«Πού είχες πάει πάλι;» ρώτησε ο Ζάρναβ τη σύζυγό του, βλέποντάς τη ν'ανοίγει την πόρτα του δωματίου. Εκείνος καθόταν μπροστά από το τζάκι και διάβαζε ένα βιβλίο, ακούγοντας τον άνεμο να κάνει το τζάμι του παραθύρου να τρίζει. «Δεν πιστεύω να κινδύνεψες...»

«Όχι.» Η Φερνάλβιν έβγαλε την κάπα της και την κρέμασε μέσα στην ντουλάπα. «Τίποτα απρόοπτο δε συνέβη.»

Ο Ζάρναβ έκλεισε το βιβλίο. «Θα μου πεις, αυτή τη φορά, πού είχες πάει;» Την προηγούμενη φορά, η σύζυγός του είχε αρνηθεί να του δώσει συγκεκριμένες πληροφορίες· είχε αποκριθεί μονάχα ότι πήγε στην πόλη· και, όταν εκείνος την πίεσε, για να του αποκαλύψει περισσότερα, η Φερνάλβιν τού είπε πως ήταν καλύτερα να μην ξέρει από τώρα. Η μυστικοπάθειά της τον είχε τρομάξει, όφειλε να παραδεχτεί.

«Δεν είναι κάτι που πρέπει να γνωρίζεις.» Η Φερνάλβιν κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και άρχισε να λύνει τις μπότες της. Προτιμούσε ο σύζυγός της να μην ξέρει τίποτα. Προτιμούσε να του απο-

καλύπτει τα πάντα αφότου η Ρικέλθη θα ήταν... μακριά απο δώ, στη *Φεν εν Ρωθ Σέπουλα*.

Γιατί μου το κρύβει; αναρωτήθηκε ο Ζάρναβ, ακουμπώντας το σαγόνι στη γροθιά του και παρατηρώντας την, καθώς γδυνόταν, για να ρίξει μετά μια ελαφριά ρόμπα επάνω της.

«Πόσο σημαντικό είναι, Φερνάλβιν;» τη ρώτησε. «Αν πρόκειται για κάτι... κάτι που να έχει μεγάλη σημασία, κάτι που να μπορεί να μας προκαλέσει προβλήματα, *πες μου*· θέλω να ξέρω.»

Η Έπαρχος γέλασε. «Όχι, αγάπη μου, αυτό δεν πρόκειται να μας προκαλέσει κανένα πρόβλημα. Για την ακρίβεια, θα μας λύσει μερικά προβλήματα.» Πήρε το βιβλίο απ'τα χέρια του και κάθισε στα γόνατά του. «Αισθάνομαι σαν ένα βάρος να έχει αρχίσει να σηκώνεται από πάνω μου...»

«Δε σε καταλαβαίνω, Φερνάλβιν...» παραδέχτηκε ο Ζάρναβ, κοιτάζοντας το πρόσωπό της. Τα μάτια της έλαμπαν με μια ζωηράδα που είχε καιρό ν'αντικρίσει εκεί.

«Δε χρειάζεται, αγαπημένε μου,» αποκρίθηκε η Φερνάλβιν, και τον φίλησε, τυλίγοντας το ένα της χέρι πίσω απ'το λαιμό του.

Η Ρικέλθη στριφογύριζε επάνω στο κρεβάτι της, μπερδεύοντας τα σκεπάσματα αλλά μην ξυπνώντας. Ο ύπνος της ήταν ταραγμένος· δεν έβλεπε ακριβώς εφιάλτη, μα αισθανόταν κάτι να βρίσκεται κοντά της, δίπλα της, μια παρουσία που, μέσα στον ύπνο της, δε μπορούσε να κατονομάσει: την αντιλαμβανόταν μόνο ως ένα άβολο συναίσθημα.

Ο χώρος ήταν πολύ στενός. Δυσκολευόταν ν'αναπνεύσει.

Άνεμος δε φυσούσε· τα πάντα ήταν ακίνητα· μα ένα ψύχος την άγριζε, ένα δαιμονικό ψύχος, που την έκανε να τρέμει.

Το μυαλό της άρχισε να πλάθει ονειροφαντασίες.

—*Μια λίμνη, γεμάτη παχύρρευστο υγρό, το οποίο τραβούσε κάτω τη Ρικέλθη, ενώ εκείνη πάσχιζε να πιαστεί από ένα γλοιώδες κλωνάρι ιτιάς—*

—*Μια ξερή βουνοπλαγιά, με καυτές πέτρες, που έκαιγαν τα γυμνά της πόδια, ενώ ο αέρας ήταν ξηρός και καυτός, εισβάλλοντας στους πνεύμονές της βίαια και κακοποιώντας τους. Ένας δυνατός βρόντος*

αντηχούσε, σαν οι ουρανοί να ήθελαν ν'ανοίξουν για να δροσίσουν ετούτο τον φλεγόμενο τόπο, μα κάτι τους εμπόδιζε, και μούγκριζαν απ'την οργή τους—

—Ο πύργος ήταν σκοτεινός, γεμάτος με μπερδεμένες γαλαρίες και διαδρόμους, πόρτες που άνοιγαν για ν'αποκαλύψουν άλλες πόρτες πίσω τους, γκλαβανές που τα σκαλιά τους σε κατέβαζαν σε απύθμενα υπόγεια, παράθυρα που δεν κοίταζαν έξω αλλά μέσα, σε άλλα οικοδομήματα, πλημμυρισμένα από έντομα. Βήματα ακούγονταν παντού στον σκοτεινό πύργο, μα η Ρικέλθη δεν κατάφερνε να βρει τον βαδίζοντα—

—Ο άνεμος άρχισε να λυσομανά· μια τρομερή θύελλα είχε ξεσπάσει, παρασέρνοντας κλωνάρια, φύλλα, χορτάρι, και χώμα. Η Ρικέλθη δεν είχε πού να καλυφθεί· τρόμος την κατέλαβε. Σταύρωσε τους πήχεις μπροστά στο πρόσωπό της, ουρλιάζοντας. Το δαιμονικό ψύχος ήταν κοντά της, πολύ κοντά, τώρα. Την παρέλυνε. Τόλμησε να κοιτάξει, να ρίξει μια φευγαλέα ματιά, πίσω απ'τα χέρια της —και ο τρόμος της δεκαπλασιάστηκε. Η θύελλα είχε δημιουργήσει έναν ανεμοστρόβιλο μπροστά της, επάνω στον οποίο γυάλιζαν δύο κατάμαυρα μάτια, που την ατένιζαν σα να προσπαθούσαν να την κρίνουν, σα να ζύγιαζαν τις δυνάμεις και τις αδυναμίες της, σα να μελετούσαν το μυαλό της—

Η Ρικέλθη ξύπνησε, λουσμένη σε κρύο ιδρώτα. Το νυχτικό κολλούσε επάνω της. Απόλυτη ησυχία κυριαρχούσε στο δωμάτιο, εκτός από το τρίξιμο των ξύλων του τζακιού και τον ήχο του ανέμου έξω απ'το παράθυρο.

Η Αρχόντισσα σηκώθηκε, παίρνοντας καθιστή θέση στην άκρη του κρεβατιού. «...Θεοί...» μουρμούρισε· κι ετούτη ήταν μία από τις σπάνιες φορές που η Ρικέλθη επικαλείτο τους θεούς. Αισθανόταν πραγματικά τρομοκρατημένη. Εκείνα τα μάτια που την ατένιζαν μέσα απ'τον ανεμοστρόβιλο ήταν τόσο ζωντανά, τόσο αληθινά, λες και δεν επρόκειτο για όνειρο, παρά για πραγματικότητα.

«Αλλά ήταν όνειρο,» είπε στον εαυτό της, καθώς σηκωνόταν όρθια. «Μονάχα ένα όνειρο.»

Τώρα ήθελε ένα ποτό. Ένα ποτήρι κρασί. Αλλά δεν μπορούσε να το έχει...

Έβγαλε το μουσκεμένο από τον ιδρώτα νυχτικό και πλησίασε την τεράστια της ντουλάπα. Την άνοιξε και πήρε ένα άλλο από μέσα, το οποίο πέρασε πάνω απ'το κεφάλι της και κούμπωσε τα κουμπιά αργά, προσπαθώντας να κατανικήσει την επιθυμία για ποτό που την είχε καταλάβει.

Μετά, βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο και άνοιξε την κάβα της, που δεν περιείχε τίποτ'άλλο από νερό, πορτοκαλάδα, λεμονάδα, και κανένα γλυκό του κουταλιού, τα οποία οι υπηρέτες ανανέωναν τακτικά.

Αλλά εγώ θέλω ένα ποτό τώρα. Ένα ΠΟΤΟ!

Η Ρικέλθη πήρε μια βαθιά ανάσα, για να ηρεμήσει τον εαυτό της. Γέμισε ένα ποτήρι με νερό και ήπιε.

Ο Νεκρομένων έκανε βόλτα μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Έριγκ, ώστε να μάθει ετούτη την πόλη στην οποία ερχόταν για πρώτη φορά. Ήταν ντυμένος σαν ταξιδιώτης, με μακριά, μαύρη κάπα· αλλά κάτω απ'αυτή την κάπα, κρύβονταν διάφορα δολοφονικά εργαλεία, χρήσιμα στη δουλειά του, τα οποία, όμως, ήταν δευτερεύουσας σημασίας: ως βασικότερο όπλο θεωρούσε τον εαυτό του.

Βρισκόταν στις αποβάθρες, όταν αισθάνθηκε τον νεκραδελφό Χέντραμ να επιστρέφει. Σταμάτησε να βαδίζει, ώστε να τον δεχτεί εντός του. Αααα, ένιωθε όμορφα τώρα· ξανά ολόκληρος. Όσο έλειπε ο Χέντραμ, ήταν σα να έλειπε κι ένα κομμάτι της ψυχής του. Χωρίς τον νεκραδελφό, ο Νεκρομένων δεν μπορούσε πλέον να ζήσει· το πνεύμα είχε γίνει μέρος του εαυτού του.

Άφησε το συναίσθημα ολότητας να τον πλημμυρίσει, για λίγο, και, ύστερα, άντλησε πληροφορίες από τον Χέντραμ: ο οποίος του ψιθύρισε όσα είχε μάθει σε μια γλώσσα που μονάχα οι δυο τους μπορούσαν να κατανοήσουν, μια γλώσσα που δεν είχε καμία σχέση με τις διάφορες ηχητικές γλώσσες της Κουαλανάρα. Επρόκειτο για μια γλώσσα της ψυχής, μια γλώσσα που δεν ξεχώριζε ζώντες και νεκρούς.

Μάλιστα, σκέφτηκε ο Νεκρομένων, μάλιστα... Αυτή τη γριά μ'έβαλαν να δολοφονήσω ως πρώτη μου αποστολή... Όφειλε να παραδεχτεί ότι ένιωθε λιγάκι απογοητευμένος από το γεγονός. Το ίδιο κι ο Χέντραμ.

Θα ήταν απελπιστικά εύκολο...

Κεφάλαιο 21

Η Σύγκρουση

Ο δαιμονικός βρυχηθμός αντήχησε μέχρι το κάστρο Ράλτον, πολύ προτού οι υπερασπιστές του ατενίσουν τον στρατό των Ποιμένων να έρχεται από τα πέρατα της Μεγάλης Στέπας, με το πανύψηλο Θηρίο να ξεχωρίζει ανάμεσά τους.

Επί ώρες έβλεπαν το στράτευμα να πλησιάζει, όμως το βράδυ ήταν που έφτασε έξω απ'τα τείχη τους, σε απόσταση περίπου ενός χιλιόμετρου, και σταμάτησε εκεί, για ν'αγναντέψει το κάστρο και τους προμάχους αυτού. Το Θηρίο ορθωνόταν στην πρώτη γραμμή των Ποιμένων, και μια γυναίκα καθόταν επάνω στο κεφάλι του, έχοντας μαύρα μαλλιά, τα οποία κυμάτιζαν στον άνεμο, μαζί με την κάπα της, που έμοιαζε να είναι το μοναδικό της ρούχο, πέραν από ένα στηθόδεσμο και μια περισκελίδα. Οι Ποιμένες της Στέπας ήταν υπερβολικά πολλοί στον αριθμό· υπερβολικά πολλοί για τους μαχητές του Ράλτον, τουλάχιστον. Ακόμα και με τους εθελοντές, που είχαν έρθει από την πόλη και τα περίχωρα, οι Νορβήλιοι Ωθράγκος δεν ξεπερνούσαν τους τρεις χιλιάδες· ενώ τώρα αντίκρυ τους βρισκόταν ένας εχθρός που αριθμούσε περί τους δέκα χιλιάδες αγριανθρώπους της Στέπας, πολλοί από τους οποίους βαστούσαν αναμμένες δάδες, φωτίζοντας τη σκοτεινή νύχτα. Σε ένα μονάχα πράγμα υπερείχαν οι Ωθράγκος: στον ανώτερό τους εξοπλισμό. Όπλα και πανοπλίες, καμωμένα από σίδηρο και ατσάλι, είχαν στην κατοχή τους, σ'αντίθεση με τους Ποιμένες που έφεραν όπλα από χαλκό και μπρούτζο, και λιγοστά μόνο από σίδηρο, ενώ οι αρματωσιές τους δεν ήταν παρά τομάρια ζώων και δέρματα επεξεργασμένα. Όμως όλα τούτα έμοιαζαν να μη μετρούν, όταν οι υπερασπιστές του Ράλτον, οι Ακρίτες του Νόρβηλ, ατένιζαν το Θηρίο και τα ομοειδή Τέκνα του να στέκονται σα Θεοί της Αρχέγονης Νύχτας και της Καταστροφής, με μάτια φλογισμένα και δόντια που άστραφταν.

Ο Βάνμιρ βρισκόταν στις επάλξεις της βόρειας πύλης, ντυμένος με την αρθρωτή αρματωσιά του πατέρα του και έχοντας το αργυρό περιδέραιο των συνοριακών αρχόντων περασμένο στο λαιμό του, τον

Πέλεκυ και το Άστρο του Βορρά. Στο δεξί, ατσαλοντυμένο του χέρι έσφιγγε το ξίφος του, γυμνολέπιδο, κάτω από τις ακτίνες του φεγγαριού που περνούσαν ανάμεσα από τα νυχτερινά σύννεφα· ενώ παραμάσκαλα κρατούσε το κράνος της πανοπλίας του. Τα ατημέλητα του μαλλιά ανέμιζαν. Ο Άρχων Βάνμιρ μπορούσε να αισθανθεί τον αέρα να ηλεκτρίζεται παντού, εντός κι εκτός του κάστρου Ράλτον· μπορούσε να αισθανθεί τον τρόμο των υπερασπιστών του Βασιλείου, αλλά και την αποφασιστικότητά τους. Θα μάχονταν σαν δράκοι απόψε, ακόμα κι αν ετούτη εμέλλετο να ήταν η έσχατή τους μάχη.

Η Καστελάνος Νιρμέα στεκόταν αρκετή απόσταση μακριά από τον Βάνμιρ, ώστε, αν κάποιος από τους δυο τους βρισκόταν σε δύσκολη θέση, να μπορούσε ο άλλος να οδηγήσει τους στρατιώτες εναντίον των Ποιμένων. Η πολεμίστρια ήταν ντυμένη με αλυσιδωτή πανοπλία από την κορφή ως τα νύχια, ενώ το σπαθί και η στρογγυλή της ασπίδα βρίσκονταν στα χέρια της, και ο γκρίζος της μανδύας ανέμιζε. Το βλέμμα της ήταν εστιασμένο στο Στρατό του Θηρίου, και έπρεπε να παραδεχτεί πως είχε καιρό, πολύ καιρό, ν'αντικρίσει στρατεύματα τέτοιου μεγέθους και αγριότητας: για την ακρίβεια, από τότε που είχε αγωνιστεί στους πολέμους της Φεν εν Ρωθ. *Κι ας δώσουν οι θεοί, να μην ξαναγνωρίσουμε παρόμοια πράγματα*, προσευχήθηκε, και, ύστερα, γέμισε την ψυχή της μονάχα με αποφασιστικότητα και αυτοθυσία για το Ωθράγκικο Βασίλειο Νόρβηλ.

Η Μιάνη βρισκόταν σχετικά κοντά στη Νιρμέα, ντυμένη με φολιδωτή αρματωσιά (οι πιο βαριές την ενοχλούσαν και υποστήριζε ότι δεν την άφηναν να κινηθεί όπως ήθελε) και φέροντας ξίφος κι ασπίδα, όμοια με την Καστελάνο, η οποία, άλλωστε, είχε υπάρξει εκπαιδευτριά της παλιότερα.

Ο Άσιλθαρ είχε επιλέξει να ντυθεί μονάχα με μια δερμάτινη πανοπλία, επενδυμένη με ελάχιστο σίδερο, ενώ είχε αποφασίσει να πάρει για όπλο του ένα μακρύ δόρυ. Ωστόσο, δε στεκόταν στις επάλξεις· ο Βάνμιρ και η Νιρμέα τού το είχαν απαγορέψει· έτσι, βρισκόταν κοντά στους προετοιμασμένους καταπέλτες, αναμένοντας τη διαταγή του αδελφού του, ώστε να εξαπολύσει φωτιά.

Η Μανρούνα ήταν στο εσωτερικό του φρουρίου και, επί του παρόντος, κοιτούσε από ένα ψηλό παράθυρο το στρατό των Ποιμένων της Στέπας, ο οποίοςς ερχόταν από τα βόρεια, σαν κύμα θανάτου, για

να χτυπηθεί με τα παιδιά της, που τον περίμεναν στις επάλξεις του κάστρου.

Ο Θεραπευτής Άλρεκ είχε στήσει μια μεγάλη σκηνή πίσω απ'τα τείχη, περιμένοντας να βοηθήσει τους τραυματίες που, αναμφίβολα, θα υπήρχαν στο τέλος της μάχης. Αν, τότε, το Ράλτον στεκόταν ακόμα, κι αν ο ίδιος ο Άλρεκ ήταν ζωντανός.

Ο Αρχυπηρέτης Ζώλναρ είχε ντυθεί με πανοπλία και είχε πάρει το ξίφος, μαζί με όλους τους υπόλοιπους υπερασπιστές του κάστρου και τους ανθρώπους της πόλης και των περιχώρων, οι οποίοι είχαν συγκεντρωθεί εδώ για να σταθούν στο διάβα του βορειόθεν στρατεύματος των βαρβάρων.

Ο Ιερέας Βάγκραμ στεκόταν καρτερικά στο Ναό του Ούργκολ, ανάμεσα στις αρχαίες λίθους, και έδινε τις ευλογίες του και τις ευλογίες του θεού του σε όποιον μαχητή ερχόταν για να προσευχηθεί και να ζητήσει αρωγή από τον Αρχαιοφύλακα...

...ο οποίος ήταν μαζί τους περισσότερο απ'ό,τι πολλοί νόμιζαν.

Ο Βάνμιρ μπορούσε να αισθανθεί μια παρουσία τριγύρω, και είχε την εντύπωση πως κάποιος αρχαίος βασιλιάς καθόταν στον επουράνιο θρόνο του και τους κοιτούσε, με το γυμνολέπιδο ξίφος του ακουμπισμένο στα γόνατά του, περιμένοντας, ζυγιάζοντας τις δυνάμεις τους και προσπαθώντας ν'αποφασίσει την καλύτερη στιγμή για να επέμβει.

Τα πρόβατα που είχε συγκεντρώσει ο Βάνμιρ από τα περίχωρα της πόλης Ράλτον βρίσκονταν πίσω από την κλειστή βόρεια πύλη, δεμένη επάνω σε μακριά ξύλα σε σειρές των δώδεκα. Όλα τους έφεραν κέρατα, έχοντας ήδη πει το φίλτρο κερατοφυΐας του Άρχοντα-Φύλακα· ωστόσο, δεν ήταν εξαγριωμένα. Ο Βάνμιρ δεν τους είχε δώσει ακόμα το φίλτρο εξόργισης. Γι'αυτό το λόγο κίολας μπροστά από τα ζώα βρίσκονταν μεγάλες, ξύλινες γούρνες, γεμάτες με νερό, μέσα στις οποίες οι υπηρέτες του κάστρου θα έχυναν το ελιξίριο, επί προσταγή του Άρχοντά τους· και μετά, τα κερασφόρα, εξαγριωμένα πρόβατα θα χιμούσαν στους εχθρούς των Ωθράγκος.

Στην αντικρινή μεριά του πεδίου της μάχης, η Μάντισσα καθόταν επί της κεφαλής της *Λα-Κάρχ'νι* και ατένιζε το κάστρο Ράλτον. Τα γαλανά της μάτια ήταν καρφωμένα σ'έναν από τους υπερασπιστές στις επάλξεις: τον άντρα με την αρθρωτή πανοπλία, το ξίφος στο χέ-

ρι, και το κράνος παραμάσκαλα, του οποίου τα μαλλιά ανέμιζαν. *Ο Μάγος. Αυτός είναι, και μας περιμένει.* Η Μάντισσα αισθανόταν τα κοσμικοχρονικά ρεύματα της Μοίρας να κινούνται με φρενήρεις ρυθμούς πανταχόθεν, μπερδεύοντάς την.

Αλλά τώρα είχε έρθει η ώρα της επίθεσης. –Μια σκέψη της Μεγάλης Θεάς.

Η Μάντισσα ύψωσε τη γροθιά της, και την πρότεινε προς το κάστρο των Ωθράγκος. «*ΕΠΙΘΕΣΗ!*» φώναξε στους ακόλουθους της *Λα-Κάρχ'νι*, οι οποίοι εφόρμησαν προς το οχυρό.

Η Μεγάλη Θεά άρχισε να τρέχει μαζί τους, και η Μάντισσα κρατήθηκε γερά από το πυκνό τρίχωμα της κεφαλής της.

Οι Ωθράγκος είδαν το στρατό των Ποιμένων της Στέπας να έρχεται καταπάνω τους, με υψωμένα όπλα και δαυλούς. Μια δυνατή κραυγή αντηχούσε παντού:

«*Εε Λα-Ράζι!*»

Για τον Μεγάλο Αγώνα, μετέφρασε νοερά ο Βάνμιρ, καθώς έκανε νόημα στους καταπέλτες του να ρίξουν.

«*ΠΥΡ!*» φώναξε ο Άσιλθαρ.

Και ο ουρανός γέμισε, για μια στιγμή, με υαλόβομβες, οι οποίες έπεσαν ανάμεσα στους Ποιμένες, προκαλώντας εκρήξεις και βάζοντας φωτιά στα ρούχα των βαρβάρων. Οι γραμμές τους (που μόνο «γραμμές» τακτικού στρατού δεν ήταν) έσπασαν και η έφοδός τους αναχαιτίστηκε, σχεδόν στιγμιαία. Τα μικρά θηρία κραύγασαν, χορεύοντας ανάμεσα στις φλόγες. Το Μέγα Θηρίο βρυχήθηκε δυνατά, καθώς το τρίχωμά του άρπαξε φωτιά. Χτύπησε τα πόδια του στο έδαφος, για να σβήσει.

Φωτιά! σκέφτηκε η Μάντισσα, καθώς πάλευε να κρατηθεί επάνω στη *Λα-Κάρχ'νι*. *Ω όχι, η Φωτιά!* Την είχε δει στα Οστά της Μοίρας· έπρεπε να προσέχουν τη φωτιά.

Ο Βάνμιρ έκανε πάλι νόημα στους καταπέλτες να ρίξουν.

«*ΠΥΡ!*» κραύγασε ο Άσιλθαρ, καθώς οι χειριστές των πολεμικών μηχανών έσπευδαν να σπλίσουν ξανά τα ξύλινα κατασκευάσματα.

«*ΜΠΡΟΣΤΑ!*» φώναξε η Μάντισσα στους Ποιμένες. «*ΧΤΥΠΗΣΤΕ ΤΟΥΣ! ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΡΟΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΝΙΚΗ!*» Η *Λα-Κάρχ'νι* συνέχιζε την πορεία της προς το κάστρο.

Ο ουρανός γέμισε ξανά με υαλόβομβες.

«ΕΠΙΘΕΣΗ!» ούρλιαξε η Μάντισσα, σκύβοντας επάνω στο τρίχωμα της Θεάς της. «ΕΠΙΘΕΣΗ!»

Φωτιά πεταγόταν παντού, οι Ποιμένες κραύγαζαν από φόβο και τρόμο, μα δε σταματούσαν· συνέχιζαν την προέλασή τους, παρά τις απώλειες. Η Μεγάλη Θηριώδης Θεά θα τους οδηγούσε στη νίκη, όταν έφταναν στα τείχη. Τα νύχια της θα γκρέμιζαν τις πέτρες, τα σαγόνια της θα καταβρόχθιζαν τους υπερασπιστές. Το τρίχωμά της είχε πιάσει φωτιά, αλλά αυτό δεν έμοιαζε να την ενοχλεί· ούτε εκείνη ούτε τα Τέκνα της, που βρυχούνταν, εξοργισμένα.

«Ζυγώνουν, Άρχοντά μου!» φώναξε η Νιρμέα στον Βάνμιρ.

Εκείνος έκανε νόημα στους καταπέλτες να ρίξουν, ενώ, συγχρόνως, πρόσταζε: «Τα πρόβατα! Βγάλτε τα πρόβατα! Στρέψτε τα προς το Θηρίο!»

«ΠΥΡ!» φώναξε ο Άσυλθαρ.

«ΓΤΤΓΡΡΡΡΡΡΡΑΑΑΑΑΡΡΡΡ!» βρυχήθηκε η Λα-Κάρχ'νι, και ο βρυχηθμός της αντήχησε σ'όλο το πεδίο της μάχης, προσβάλλοντας βίαια τ'αφτιά της Μάντισσας, που κρατιόταν γερά από το τρίχωμά της.

Έβρεξε φωτιά, για τρίτη φορά.

Οι Ποιμένες άφηναν τους φλεγόμενους αδελφούς τους πίσω τους και συνέχιζαν την έφοδο· πηδούσαν πάνω απ'το χορτάρι και τους θάμνους που είχαν τυλιχτεί στις φλόγες· πηδούσαν πάνω απ'τα κουφάρια των σκοτωμένων.

Το θηρίο *Ιν-Κάρχ'νι* δέχτηκε μια υαλόβομβα στα πόδια και πετάχτηκε πίσω, λουσμένο στη φωτιά και ουρλιάζοντας. Η Βιάργκι, η τηλαιοθητική του, ούρλιαξε επίσης, νιώθοντας σαν οι φλόγες να ήταν επάνω της. Ο στρατός των Ποιμένων την προσπέρασε, καθώς εκείνη προσπαθούσε να συνέλθει, όπως και το θηρίο της.

«Ξαμολήστε τα!» φώναξε ο Βάνμιρ στους μαχητές του, ατενίζοντας το Μέγα Θηρίο να έρχεται ολοταχώς προς το κάστρο, φέροντας στην κεφαλή τη μαυρομάλλα Καρμώζ.

Η βόρεια πύλη του Ράλτον σηκώθηκε αμέσως, ίσα για να βγουν τα κερασφόρα πρόβατα, που είχαν μόλις πει το φίλτρο εξόργισης. Τα μάτια τους αντίκρισαν τη Λα-Κάρχ'νι και όρμησαν καταπάνω της, βελαζοντας δυνατά.

«Ξαμολήστε κι άλλα!» φώναξε ο Βάνμιρ. «Κατά των Ποιμένων!»

Ένα φίλτρο εξόργισης χύθηκε στη γούρνα της δεύτερης σειράς των προβάτων.

Η πρώτη σειρά βρισκόταν ήδη στο πεδίο της μάχης. Το Θηρίο έτρεχε προς τα τείχη. Τα κερασφόρα ζωντανά έτρεχαν προς το Θηρίο.

Η σύγκρουση ήταν δυνατή.

Τα κέρατά τους μπήχτηκαν στη σάρκα της *Λα-Κάρχ'νι*, η οποία ούρλιαξε από πόνο, και τα πελώριά της πόδια ποδοπάτησαν τα πρόβατα, τσακίζοντας τις ραχοκοκαλιές και τα κεφάλια τους, γεμίζοντας το πεδίο με αίμα και συμπαραλιασμένα κουφάρια. Τα κέρατα, όμως, εξακολουθούσαν να βρίσκονται μέσα της.

Το χτύπημα ήταν καλό, έπρεπε να παραδεχτεί ο Βάνμιρ από τα τείχη. «Κι άλλα πρόβατα! Κατά του Θηρίου!»

Η τρίτη σειρά έφυγε από τη πύλη, ενώ η δεύτερη έπεφτε επάνω στο στρατό των Ποιμένων, προκαλώντας πανικό ανάμεσά τους: Άλλοι έτρεχαν για να ξεφύγουν, άλλοι προσπαθούσαν να σκοτώσουν τα ζωντανά, άλλοι κατέληγαν επάνω στα κέρατά τους και παρασέρνονταν νεκροί, άλλοι ποδοπατούνταν από τις οπλές, άλλοι δέχονταν άγρια δαγκώματα.

«Ξαμολήστε τα πρόβατα!» φώναξε ο Βάνμιρ. «Ξαμολήστε όλα τα πρόβατα!» Και έκανε νόημα στους καταπέλτες να ρίξουν.

«*ΠΥΡ!*» πρόσταξε ο Άσιλθαρ, γεμίζοντας τον ουρανό με υαλόβομβες.

Κερασφόρα πρόβατα και φλόγες μάχονταν τον ερχόμενο από τη Στέπα Στρατό του Θηρίου, δυσκολεύοντάς τον να φτάσει στα τείχη του Ράλτον και προκαλώντας του τρομερές απώλειες. Εκτός από όσους είχαν ήδη σκοτωθεί, αρκετοί είχαν αρχίσει να υποχωρούν, λακίζοντας την τελευταία στιγμή και τρέχοντας προς το Βορρά.

Ακόμα μια σειρά κερασφόρων, εξοργισμένων προβάτων έπεσε επάνω στη *Λα-Κάρχ'νι*, σχεδόν τσακίζοντας τα πόδια του Θηρίου, που χτυπούσε τα ζώα στα τυφλά, μανιασμένο από τον πόνο και εξαγριωμένο που αδυνατούσε να φτάσει το στόχο του. Η Μάντισσα μπορούσε μονάχα να κρατιέται από το τρίχωμά του, για να μην πέσει και σπάσει όλα τα κόκαλά της επάνω στην πεδιάδα.

Η Μεγάλη Θεά καιγόταν και αιμορραγούσε.

Η ώρα είχε έρθει. Ο Βάνμιρ το αισθανόταν, το ήξερε· ο Ούργκολ ο ίδιος μιλούσε εντός του στη γλώσσα των συναισθημάτων και της ψυ-

χής. Η ώρα είχε έρθει. Μια έξωθεν δύναμη τον τύλιξε, μια δύναμη εχθρική προς το Μεγάλο Θηρίο, μια δύναμη που έκανε τον Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον να ορά όλους όσους βρίσκονταν τριγύρω με οίκτο. Του έμοιαζαν με ανίσχυρα έντομα, τα οποία μπορούσε να συνθλίψει μ'ένα χτύπημα του ξίφους του, δίχως να έχουν δυνατότητα αντίστασης.

«*Ανοίξτε την πύλη!*» κραύγασε. «Βγαίνουμε στη μάχη!» Φόρεσε το κράνος του και κατέβηκε από τις επάλξεις.

Ο Ούργκολ βρισκόταν εντός του.

Στην καστραυλή, ένας ιπποκόμος τον περίμενε, έχοντας το άλογό του έτοιμο. Ο Βάνμιρ το καβαλίκηψε, ενώ, την ίδια στιγμή, κι άλλοι υπερασπιστές του Ράλτον ανέβαιναν σ'άτια τους και τα τελευταία κερασφόρα πρόβατα ξαμολιόνταν.

Ο Άρχων-Φύλαξ έκανε νόημα στον αδελφό του να παύσει πυρ. Ύστερα, έβγαλε ένα τσακμάκι από τη ζώνη του και το κράτησε κάτω απ'τη λεπίδα του σπαθιού του. Οι υπερασπιστές του κάστρου που στέκονταν τριγύρω τον ατένισαν με γουρλωμένα μάτια, απορημένοι. Ο Βάνμιρ άναψε το τσακμάκι, και το ξίφος του άρχισε να φλέγεται.

Ο Άρχοντας πήρε την ασπίδα του από τη σέλα του αλόγου, τράβηξε τα γκέμια, και φώναξε, υψώνοντας στον αέρα το φλεγόμενο του λεπίδι: «*Υπερασπιστές του Ράλτον, Ακρίτες του Βορρά, ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΕ!*»

Έμπηξε τα τακουνιά των μποτών του στα πλευρά του ζώου, και πέρασε από τη βόρεια πύλη, καλπάζοντας.

Οι ιππείς του Ράλτον ήρθαν πίσω του, ακολουθούμενοι από τους πεζούς. Οι πολεμικές τους κραυγές γέμισαν τον αέρα, όπως οι υαλόβομβες των καταπελτών είχαν γεμίσει τον ουρανό:

«*Για το Ράλτον!*»

«*Για τον Άρχοντα Βάνμιρ!*»

«*Θάνατος στους βαρβάρους!*»

«*Θάνατος στο Ανόσιο Θηρίο!*»

Η Μάντισσα είδε τον Μάγο να βγαίνει από το κάστρο. Τώρα, είχε φορέσει το κράνος του, ενώ στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα σπαθί τυλιγμένο στις φλόγες. Και... υπήρχε και κάτι άλλο: κάποια νέα δύναμη εντός του. Κάποιος εχθρός.

Ο εχθρός της Μεγάλης Θεάς, στη μορφή του Μάγου.

Οι καβαλάρηδες των Ωθράγκος έπεσαν πάνω στους πανικόβλητους, αποδιοργανωμένους Ποιμένες, κατακόβοντάς τους με τα ξίφη τους, χύνοντας αίμα και γεμίζοντας το έδαφος με κομμένα μέλη, κεφάλια, και κουφάρια. Ό,τι απέμενε στο πέρασμά τους το άφηναν στο πεζικό.

Όμως τα Τέκνα της *Λα-Κάρχ'νι* ήταν δεινά στον πόλεμο, και οι Ωθράγκος δεν μπορούσαν εύκολα να τα βάλουν μαζί τους. Η *Βι-Κάρχ'νι* στάθηκε στο διάβα των ιππέων, καθοδηγούμενη από το βλέμμα του Σάνγκτου· και τα νύχια της έσχισαν σάρκα αλόγων και ανθρώπων, τα δόντια της τρύπησαν αρματωσιές κι έσπασαν λεπίδες.

Η *Ιν-Κάρχ'νι* είχε μόλις τώρα σβήσει τις φλόγες από πάνω της, και ερχόταν τρέχοντας, μαζί με την τηλαισθητική της, Βιάργκι, για να εμπλακεί στη μάχη.

Ο Βάνμιρ σπιρουνίσε το άτι του και χίμησε καταπάνω στη *Βι-Κάρχ'νι*. Η ισχύς του Ούργκολ τον γέμιζε. Γέλασε μέσα στον άνεμο, στις κραυγές, και στην κλαγγή των όπλων. Το μικρό θηρίο δεν του φαινόταν τόσο τρομερό πλέον. Το σπαθί του, και το χέρι που το κράδαινε, ήταν τρομερότερα!

Το έκτρωμα βρυχήθηκε δυνατά και όρμησε στον Ωθράγκος. Ο Σάνγκτου σήκωσε το δόρυ του (ένα μπαστούνι, ουσιαστικά, στην άκρη του όποιου ήταν δεμένο ένα σιδερένιο μαχαίρι) και επιχείρησε να καρφώσει την κοιλιά του αλόγου του ιππέα.

Το ξίφος του Βάνμιρ έσπασε το αξιοθρήνητο όπλο του Ποιμένα, ενώ η ασπίδα του κοπάνησε τη *Βι-Κάρχ'νι* στο κεφάλι, κάνοντας αίματα να τιναχτούν από το μέτωπό της. Μετά, ο Ωθράγκος έστρεψε τ'άτι του στον Σάνγκτου, κι εκείνος γέμισε τρόμο, αντικρίζοντας τη φλεγόμενη λεπίδα να υψώνεται από πάνω του, ενώ νόμιζε πως μέσα στο κλειστό κράνος του αντίμαχού του μπορούσε να δει δύο διαβολικά μάτια ν'αστράφτουν: δύο μάτια που έμοιαζαν νάχουν γνωρίσει ατέρμονους πολέμους, αιώνα μετά τον αιώνα.

Η λεπίδα κατέβηκε, και το κεφάλι του Ποιμένα εγκατέλειψε τους ώμους του, μ'ένα πίδακα αίματος που πιτσιλίσσε την αρθρωτή αρματωσιά του Βάνμιρ...

...ο οποίος στράφηκε, πάραυτα, για ν'αντικρίσει το θηρίο που είχε πολεμήσει και στα υπόγεια του φρουρίου να έρχεται καταπάνω του,

με τα σαγόνια ανοιχτά και τα νύχια έτοιμα να τον ξεσκίσουν. Έμοιαζε να τον μυρίζει, γιατί ήταν τυφλωμένο.

Ο Ωθράγκος Άρχοντας απέκρουσε το δεξί μπροστινό πόδι του αντιπάλου, με την ασπίδα του. Τα νύχια έκαναν μεγάλες χαρακιές εκεί, μα ούτε που τον ταρακούνησαν –ούτε που ταρακούνησαν τον Ούργκολ, τον Αρχαιοφύλακα του Βορρά, του οποίου το φλεγόμενο ξίφος στράφηκε κατά του Τέκνου του Θηρίου και τρύπησε την καρδιά του, σχίζοντας σάρκα και σπάζοντάς κόκαλα, ενώ η φωτιά τύλιγε το τριχωτό σώμα του.

Η *Βι-Κάρχ'νι* πέθανε, μ'ένα σπαραχτικό ουρλιαχτό πόνου, σαν κάτι να της ξερίζωνε την ψυχή.

Ο Βάνμιρ γέλασε, αλλά αισθανόταν ότι το γέλιο δεν ήταν πραγματικά δικό του.

Τράβηξε το σπαθί του έξω απ'το θηρίο, κι εκείνο σωριάστηκε στην πεδιάδα, τυλιγμένο στις φλόγες της νεκρικής του πυρράς.

Τώρα, όμως, η *Λα-Κάρχ'νι* είχε στρέψει το βλέμμα της προς τον πανάρχαιο της εχθρό. Δεν ήθελε πλέον να συμπαραλιάσει το Ράλτον, γιατί ο στόχος της είχε γίνει πολύ πιο συγκεκριμένος. Η Μάντισσα τα καταλάβαινε όλα τούτα, χωρίς να χρειάζεται ν'ακούσει τη Θεά της να μιλά σε κάποια γνωστή γλώσσα.

Η *Λα-Κάρχ'νι* πονούσε από τις πληγές και τα καψίματα, αλλά το μένος της δεν είχε μειωθεί· κάθε άλλο –είχε μεγαλώσει. Όρμησε καταπάνω στον Μάγο, τσακίζοντας στο διάβα της Ποιμένες και Ωθράγκος, μην ξεχωρίζοντας εχθρό και φίλο. Μόνο ο προαιώνιός της αντίμαχος μετρούσε. Κι αυτόν θα συνέθλιβε!

Ο Βάνμιρ είδε το Θηρίο να τον ζυγώνει γρήγορα, γεμάτο τραύματα στα πόδια, με κέρατα να προεξέχουν ακόμα από τη σάρκα του, με αίμα παντού επάνω του, και με φλόγες να καίνε σε μπόλικά σημεία του σώματός του, ενώ στην κεφαλή του κρατιόταν η μαυρομάλλα Καρμώζ.

Ο Ούργκολ γέλασε, και μίλησε μέσα απ'τον Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον: «*ΕΛΑ, ΣΚΥΛΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ! ΕΤΟΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ, Η ΑΝΤΙΠΑΛΟΤΗΤΑ ΜΑΣ ΘΑ ΛΗΞΕΙ!*»

Όμως ο Βάνμιρ δεν πρόσεξε την *Ιν-Κάρχ'νι*, που έτρεχε, με τη Βιάργκι στο πλευρό της, για να τον χτυπήσει απ'τα νώτα.

Αλλά την πρόσεξαν η Καστελάνος Νιρμέα και η Αρχόντισσα Μιάνη, οι οποίες μάχονταν έφιππες το στρατό των Ποιμένων, υποστηριζόμενες από τους υπόλοιπους υπερασπιστές του Ράλτον.

«Κοίτα!» φώναξε η Μιάνη στη Νιρμέα, δείχνοντας, με το αιματοβαμμένο σπαθί της, το μικρότερο θηρίο που έτρεχε με την Ποιμένα πλάι του, η οποία κρατούσε ένα μακρύ, πρωτόγονο δόρυ.

Η Καστελάνος έστρεψε το βλέμμα της και είδε έναν ιπέα να επιχειρεί να χτυπήσει το τέρας, κάνοντας έφοδο με το σπαθί του. Το θηρίο δεν προσπάθησε καν να τον αποφύγει· άπλωσε τα νύχια του, για να παραμερίσει τη λεπίδα, και η δορυφόρος κοπέλα λόγχισε τα πλευρά του ίππου του καβαλάρη, σωριάζοντάς τον στο χώμα, για να τον κατασπαράξει το έκτρωμα.

Γύρω από τη Νιρμέα, η σφαγή συνεχιζόταν άγρια· οι Ποιμένες είχαν χάσει πολλούς, μα είχαν κάθε άλλο παρά ηττηθεί. Η μάχη μαινόταν. Ωστόσο, η Καστελάνος έπρεπε ν'αφήσει, για λίγο, τους μαχητές της, επειδή αντιλαμβανόταν πως η εξολόθρευση του μικρότερου θηρίου αποτελούσε βασικό παράγοντα νίκης για εκείνη και τους υπόλοιπους υπερασπιστές του Ράλτον.

«Οκτώ ιππείς μαζί μου!» πρόσταξε, και κάλπασε προς το τέρας και την Ποιμένα σύντροφό του.

Η Μιάνη κι άλλοι έφιπποι μαχητές ακολούθησαν την Καστελάνο.

Εν τω μεταξύ, ο Βάνμυρ αντίκριζε το Μεγάλο Θηρίο να πλησιάζει, νιώθοντας τον Ούργκολ να θεριεύει μέσα του. Ο Ωθράγκος Άρχοντας ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Καταλάβαινε ότι, αν εκείνος βρισκόταν σε χαμηλότερο επίπεδο εδάφους από τον αντίπαλό του, δε θα νικούσε ποτέ, είτε είχε εντός του τον Αρχαιοφύλακα είτε όχι.

Κατέβηκε, γρήγορα, από τη σέλα του αλόγου του και ατένισε την κεφαλή του Θηρίου, ενώ, συγχρόνως, επικαλείτο τη δύναμη της Ταχύτητας. Το σώμα του τεντώθηκε, τα νεύρα του έγιναν σκληρά νήματα, οι μύες του πόνεσαν.

Το πελώριο τέρας ερχόταν, βρυχούμενο· το μοναδικό του μάτι γυάλιζε: ζητούσε εκδίκηση, ζητούσε θάνατο, ζητούσε την απόλυτη καταστροφή του Ούργκολ και της ενσάρκωσης του.

Ο Βάνμυρ άφησε την ασπίδα του να πέσει.

Η Ταχύτητα τον γέμιζε.

Τηλεμεταφορά!

Ο Μάγος εξαφανίστηκε, ξαφνιάζοντας τη Μάντισσα που βρισκόταν επάνω στο κεφάλι της *Λα-Κάρχ'νι*. Πού πήγ-;

Αναπάντεχα, τον είδε να κρατιέται κι εκείνος από το τρίχωμα του Θηρίου, λίγο πιο κάτω απ'την ίδια!

«Μεγάλη Θεά!» ούρλιαξε η Καρμώζ.

Η *Λα-Κάρχ'νι* βρυχήθηκε, μανιασμένη, και άρχισε να χτυπιέται, για να πετάξει τον προαιώνιο της εχθρό από πάνω της.

Ένα αλλόκοσμο γέλιο βγήκε μέσα απ'το κλειστό κράνος του πάνοπλου Μάγου, που με το ένα χέρι κρατιόταν από το τρίχωμα του Θηρίου και με το άλλο βαστούσε το φλεγόμενο ξίφος του. Η Μάντισσα νόμισε πως είδε τα μάτια του αντιπάλου της ν'αστράφτουν και να φλέγονται. Ποιος βρισκόταν μέσα στον Ωθράγκος;

Κι ετούτη ήταν η τελευταία σκέψη της Καρμώζ· γιατί απο κεί και πέρα δεν είχε πλέον χρόνο για τέτοιους συλλογισμούς, καθώς πάσχιζε να κρατηθεί από το τρίχωμα της Θεάς της, η οποία χτυπιόταν και λύσσαζε, για ν'αποτινάξει τον Μάγο.

Ο Βάνμιρ σκαρφάλωσε επάνω στο τέρας, με εκπληκτική ευκολία – μια ευκολία που ούτε εκείνος δεν περίμενε, ακόμα και με τον Αρχαιοφύλακα Ούργκολ εντός του. Ξαφνικά, αισθάνθηκε αήττητος. Δε βρισκόταν μακριά από το κεφάλι του Θηρίου· θα έφτανε εκεί και θα το διαπερνούσε, με το φλεγόμενο λεπίδι του. Η μαυρομάλλα Καρμώζ, σίγουρα, δεν μπορούσε να του σταθεί εμπόδιο!

Αρκετή απόσταση από τον Βάνμιρ, στην άλλη μεριά του πεδίου της μάχης, η Καστελάνος Νιρμέα, η Μιάνη, και οι ιππείς τους περικύκλωναν την *Ιν-Κάρχ'νι* και τη Βιάργκι, τσακίζοντας όσους Ποιμένες επιχειρούσαν να τους αναχαιτίσουν.

Το θηρίο βρυχήθηκε και χίμησε καταπάνω στην Καστελάνο, η οποία το είχε πλησιάσει περισσότερο, για να το σπαθίσει. Το λεπίδι της χτύπησε τον ώμο του τέρατος, χύνοντας αίμα. Ύστερα, η ασπίδα της υψώθηκε, για να δεχτεί τα νύχια του αποτρόπαιου όντος. Η σύγκρουση έκανε τη Νιρμέα να χάσει την ισορροπία της και να πέσει απ'τ'άλογό της.

Η Βιάργκι χίμησε κι έμπηξε το δόρυ της στο λαιμό του ίππου της Καστελάνου, την ίδια στιγμή που οι καβαλάρηδες του Ράλτον χιμούσαν από τριγύρω, βλέποντας την αρχηγό τους σε κίνδυνο. Οι λεπίδες τους χτύπησαν το θηρίο και την Ποιμένα. Η δεύτερη προσπάθησε να

αμυνθεί, με το ξύλινο δόρυ της, μα το όπλο γρήγορα έσπασε κι ένα σπαθί τη χτύπησε στο κεφάλι, τσακίζοντας το κρανίο της και σωριάζοντάς την.

Το σπαθί βαστούσε η Μιάνη στο γαντοφορεμένο δεξί της χέρι.

Το θηρίο γρύλισε, καθώς ένας ιππέας το τραυμάτισε· στράφηκε και τον έριξε απ'το άλογό του, κομματιάζοντάς τον, με νύχια και με δόντια. Δέχτηκε κι άλλα χτυπήματα, μα έμοιαζε άτρωτο. Σκότωσε ακόμα έναν μαχητή, βρυχούμενο δυνατά.

Η Νιρμέα σηκώθηκε απ'το έδαφος.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε η Μιάνη.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Φύγετε, Αρχόντισσά μου!»

«Όχι,» είπε η Μιάνη. «Πρέπει να το σκοτώσουμε τώρα. Θα μας κάνει καταστροφή.» Έστρεψε το πολεμικό της άτι προς το θηρίο και κάλπασε.

Η Νιρμέα την ακολούθησε, τρέχοντας.

Η Μάντισσα βρισκόταν στην άλλη παράταξη, αλλά σε παρόμοια κατάσταση. Ο πάνοπλος Μάγος με το φλεγόμενο σπαθί έμοιαζε στα μάτια της ως χειρότερο θηρίο από τα Τέκνα της Λα-Κάρχ'νι, καθώς ανέβαινε προς το κεφάλι της ωρυόμενης Μεγάλης Θεάς.

Η Καρμώζ προσπάθησε να κλοτσήσει τον εχθρό, για να τον ρίξει στο έδαφος, αλλά οι φλόγες του ξίφους έκαψαν το γυμνό της πόδι. «ΑΑΑΑαααα!» ούρλιαξε η Μάντισσα, χάνοντας την ισορροπία της και αρχίζοντας να πέφτει. Άπλωσε τα χέρια και πιάστηκε απ'το τριχωμά της Μεγάλης Θεάς, συνεχίζοντας να ουρλιάζει από τρόμο και απ'το κάψιμο στην πατούσα της. Οι Καρμώζ αποστρέφονταν τη θερμότητα επάνω τους· ειδικά την τόσο ισχυρή θερμότητα.

Ο Βάνμιρ ανέβηκε στην κεφαλή του Θηρίου, γρυλίζοντας θριαμβευτικά. Ο Ούργκολ οργίαζε εντός του. Ύψωσε το φλεγόμενό του ξίφος, ενώ με το άλλο χέρι κρατιόταν από τις τρίχες του τέρατος.

«ΕΝΑ ΠΥΡΩΜΕΝΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΝΟΥ ΣΟΥ, ΓΚΙΖΝΑΡΒΑΘ!» κραύγασε ο Άρχοντας-Φύλακας του Ράλτον, γνωρίζοντας πως η φωνή δεν ήταν δική του. «ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΟΥ ΘΑ ΚΑΕΙ!»

Εκείνη τη στιγμή, το Θηρίο έκανε στο πλάι. Αναποδογύρισε. Σωριάστηκε στη γη, βλέποντας αυτή την κίνηση ως τη μοναδική του σωτηρία.

Ο Βάνμιρ έχασε την ισορροπία του κι έπεσε απ'το κεφάλι, κοπανώντας οδυνηρά στο έδαφος. Ήξερε πως αν ο Ούργκολ δεν ήταν μέσα του, θα είχε σκοτωθεί από τούτη την πτώση. Αλλά'κόμα κι έτσι, κάθε κόκαλο του σώματός του είχε πονέσει, κι όλοι του οι μύες είχαν μουδιάσει. Το σπαθί είχε φύγει από τα χέρια του, πέφτοντας στο χορτάρι και πυρπολώντας το.

Η Μάντισσα ήταν πιο τυχερή. Καθώς η *Λα-Κάρχ'νι* σωριαζόταν, εκείνη κρατήθηκε γερά απ'το τρίχωμά της, και βρέθηκε στην πάνω μεριά του Θηρίου. Δεν μπορούσε να πει αν ετούτη η κίνηση της Μεγάλης Θεάς ήταν συνειδητή, ώστε η ιέρειά της να γλιτώσει από βέβαιο θάνατο, πάντως η Μάντισσα ήταν ευγνώμων. Και, δίχως να καθυστερήσει, σηκώθηκε και πήδησε παραδίπλα. Η δεξιά της πατούσε την έκαψε και η Καρμώζ χοροπήδησε ξανά, υψώνοντας το πόδι της από το έδαφος.

«Περιμένετε, Αρχόντισσά μου!» φώναξε η Νιρμέα στη Μιάνη. Όμως εκείνη βρισκόταν πολύ κοντά στο θηρίο, για να κάνει πίσω. Το άλογό της κάλπαζε, εφορμώντας. Η κόρη του Άρχοντα Άραντιρ ύψωσε το σπαθί της, βγάζοντας μια δυνατή πολεμική κραυγή:

«Ράαααααααλλτοοοοοοοοοοοοοοοοοοον!»

Η λεπίδα βρήκε το τέρας στο κεφάλι. Ένας διαπεραστικός ήχος θραύσης ακούστηκε και αίματα πετάχτηκαν. Τα νύχια του εκτρώματος, όμως, είχαν ήδη στραφεί εναντίον της Μιάνης, και τη χτύπησαν στα πλευρά.

Η πολεμική κραυγή της κοπέλας μετατράπηκε σε ουρλιαχτό πόνου, καθώς τινάζόταν μακριά από τη σέλα του αλόγου της και έπεφτε στη γη, αιμόφυρτη.

Την ίδια στιγμή, το θηρίο σωριαζόταν, ζαλισμένο από το χτύπημά της, μα όχι νεκρό. Έμοιαζε να προσπαθεί να έρθει στα συγκαλά του, για να ξανασηκωθεί.

«Αρχόντισσά μου!» Η Νιρμέα ζύγωσε την πεσμένη Μιάνη και γονάτισε δίπλα της, αφήνοντας σπαθί κι ασπίδα.

Ταυτόχρονα, οι καβαλάρηδες του Ράλτον εφορμούσαν στο θηρίο, μαζί με κάμποσους δορυφόρους πεζούς. Το τέρας βρυχήθηκε, καθώς αιχμηρές λάμες χώνονταν στο πετσί του, και κοπάνησε με τα νύχια

του στα τυφλά, σκοτώνοντας, ακρωτηριάζοντας, κι ανοίγοντας μεγάλα τραύματα στους αντίπαλους μαχητές. Μα η πίεση εναντίον του ήταν πολύ μεγάλη· όπλα παρέμεναν μπηγμένα μέσα του, ενώ, συνεχώς, καινούργια το χτυπούσαν.

Πέθανε, πνιγμένο στο αίμα.

Το Μεγάλο Θηρίο έμοιαζε να δυσκολεύεται να σηκωθεί, τώρα που είχε πέσει. Τα τραύματα στα πόδια του, καθώς και οι φλόγες, το είχαν καταβάλει. Ο Βάνμιρ αντιλαμβανόταν πως τούτη ήταν η κατάλληλη στιγμή να πηδήσει επάνω του και να το αποτελειώσει, με μια σπαθιά στο λαιμό. Μα το κορμί του είχε μουδιάσει από την πτώση. Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά έπεσε. Η ισχύς του Ούργκολ βρυχιόταν εντός του, όμως και πάλι νόμιζε πως το τέρας θα ορθωνόταν πριν απ' αυτόν, και ένα απ' τα νυχάτα πόδια του θα τον πολτοποιούσε.

Τότε ήταν που άκουσε πολεμικές κραυγές απ' τ' αριστερά του, και στράφηκε για να κοιτάξει.

Καλά το είχε καταλάβει· οι *ριβογκάμι* είχαν έρθει επάνω στην ώρα. Τώρα ήταν βράδυ και μπορούσαν να βγουν από τα υπόγεια του φρουρίου Ράλτον, χωρίς να φοβούνται το δυνατό φως: το *βίρι*, όπως το αποκαλούσαν. Είχαν προθυμοποιηθεί να βοηθήσουν στη μάχη, και ο Άρχων-Φύλαξ είχε πει στη Σίλ'μο πως κάθε βοήθεια ήταν ευπρόσδεκτη. Εκείνη και η φυλή της θα έβγαιναν από τη νότια πύλη του κάστρου, μόλις η μάχη αρχινούσε, θα έκαναν τον κύκλο των τειχών, και θα ορμούσαν, αιφνιδιαστικά, εκεί όπου θα έβλεπαν πως οι υπερασπιστές του Ράλτον τούς είχαν περισσότερο ανάγκη.

Και, προφανώς, εγώ τους έχω περισσότερο ανάγκη, ετούτη την ώρα, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, βλέποντάς τους να ορμούν καταπάνω στο Θηρίο, φέροντας δόρατα.

Το τέρας δεν προλάβαινε να σηκωθεί· αυτό ήταν σίγουρο. Θα δεχόταν την επίθεσή τους ενώ βρισκόταν ακόμα στο έδαφος, παλεύοντας με τα τραύματά του και τις φωτιές που είχαν φουντώσει επάνω του.

Η Μάντισσα είδε πως η Θεά της είχε λίγες ελπίδες επιβίωσης, έτσι έτρεξε ν' απομακρυνθεί. Η υποχθόνια φυλή – *Ο κρυμμένος εχθρός!* Αυτοί ήταν ο *κρυμμένος εχθρός!* – δεν είχε στόχο εκείνη, ούτως ή

άλλως· έμοιαζαν να την αγνοούν τελείως, και να έχουν βάλει στο μάτι τη *Λα-Κάρχνι* –*εκείνοι που ήταν προορισμένοι να τη φονεύσουν εκείνοι θα τη φονεύσουν!...*

Η Καρμώζ κρύφτηκε πίσω από δυο μεγάλους βράχους.

Οι *ριβογκάμι* πέρασαν δίπλα απ'τον Βάνμιρ και έπεσαν πάνω στο Θηρίο, σαν έντομα –τα οποία, όμως, είχαν πολύ μεγάλα κεντριά. Ένας απ'αυτούς εξαπέλυσε το δόρυ του, με οργή, κραυγάζοντας άναρθρα. Το όπλο πέτυχε το πελώριο τέρας στο μάτι, στο μοναδικό του μάτι –και καρφώθηκε εκεί.

«*TTTTTPPPRAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAPPPP!*»

Ο βρυχηθμός του Θηρίου ήταν εκκωφαντικός, καθώς εκείνο έκανε το κεφάλι του πίσω και άνοιγε τα σαγόνια. Το δεξί του νυχάτο χέρι χτύπησε τους *ριβογκάμι*· και πέτυχε τρεις απ'αυτούς, σωριάζοντάς τους στο έδαφος, με ξεσχισμένη σάρκα και τσακισμένα κόκαλα.

ΤΩΡΑ!

Η προσταγή του Ούργκολ ήταν έμμεση αλλά σαφής. Ο Βάνμιρ ένιωσε τη δύναμή του να επανέρχεται, και σηκώθηκε απ'το έδαφος. Το τελειωτικό χτύπημα ανήκε σ'εκείνον –ή, μάλλον, στον Αρχαιοφύλακα. Οι συλλογισμοί του θεού μπερδεύονταν με τους συλλογισμούς του Άρχοντα του Ράλτον. Οι δυο τους είχαν γίνει σχεδόν Ένα.

Ο Βάνμιρ είδε στρατιώτες του να έρχονται και να χιμούν στο Θηρίο, που έμοιαζε τραυματισμένο πέραν κάθε σωτηρίας. Οι Ωθράγκος χτυπούσαν το μεγάλο τέρας, σχίζοντας σάρκα, αλλά μονάχα ένα τυχαίο τίναγμα των χεριών εκείνου έφτανε για να σκοτώσει τουλάχιστον δύο μαχητές τη φορά.

Ο Βάνμιρ στράφηκε στο σπαθί του, που βρισκόταν μέσα στο φλεγόμενο χορτάρι. Πλησίασε και το άρπαξε από τη λαβή. Δεν αισθάνθηκε κανένα κάψιμο από τη φωτιά.

«*ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΤΕ!*» φώναξε στους μαχητές του· ή, μάλλον, ο Ούργκολ φώναξε. «*ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΜΟΥ!*»

Οι άντρες και οι γυναίκες απομακρύνθηκαν, λες και είχαν τρομάξει περισσότερο από τον Άρχοντά τους, παρά από το έκτρωμα που μάχονταν.

Από την κρυψώνα της πίσω απ'τους βράχους, η Μάντισσα παρακολουθούσε με ενδιαφέρον, νιώθοντας το κορμί της πετρωμένο σ'εκείνη τη θέση κι ανήμπορο να φύγει. Τα κοσμοχρονικά ρεύματα

της Μοίρας είχαν πάρει πλέον μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Ο θάνατος της *Λα-Κάρχ'νι* βρισκόταν κοντά. Η Μεγάλη Θεά καλούσε τη Μάντισσα προς βοήθεια της: την καλούσε να χτυπήσει την ενσάρκωση του προαιώνιου της εχθρού, για να τον νικήσουν, έστω και προσωρινά. Όμως έπρεπε να ενεργήσει ΤΩΡΑ!

Ο Βάνμιρ ζύγωσε το Θηρίο, καθώς εκείνο είχε ανασηκωθεί στα γόνατα και ακουμπούσε με τη μια του γροθιά το αιματοβαμμένο έδαφος, για να στηρίζεται. Και τα δύο του μάτια ήταν τυφλά, μα έμοιαζε να μπορεί να διαισθανθεί την παρουσία του.

Ωστε ο Ούργκολ ερχόταν τώρα για να παραλάβει το τρόπαιό του. – Ο Βάνμιρ «άκουγε» τις σκέψεις του Θηρίου, καθώς αυτές περνούσαν έμμεσα στο νου του. – Για να την ξαποστείλει αέναα από τούτο τον κόσμο που τη γέννησε. Για να νικήσει τη μάχη μια για πάντα. Μα είχε φανεί δειλός, όπως και παλιά. Την είχε ξεγελάσει! (Οργή, μεγάλη οργή.) Κάθε φορά, με τεχνάσματα την έδιωχνε, ό,τι μορφή κι αν έπαιρνε για να τον αντιμετωπίσει. Από την αρχή έτσι ήταν· ο Ούργκολ δεν μαχόταν δίκαια. Και τώρα, ζύγωνε για να την καρφώσει, ενώ εκείνη ήταν τυφλή.

Η Μάντισσα είδε τον Μάγο να σταματά μπροστά στη Μεγάλη Θεά, να κρατά το φλεγόμενο του ξίφος υψωμένο, μα να μην επιτίθεται. Οι στρατιώτες του βρίσκονταν τριγύρω, αλλά ούτε κι εκείνοι ενεργούσαν· φαίνονταν αποχαυνωμένοι, υπνωτισμένοι.

Ήταν η κατάλληλη στιγμή για να παρέμβει η Μάντισσα και να σώσει τη Θεά της! –Μια σκέψη της *Λα-Κάρχ'νι*. – Αλλά όσο αργούσε, τόσο το χειρότερο.

ΤΩΡΑ!

Η Καρμώζ δεν είχε επάνω της κανένα όπλο. Μα δεν ήταν δύσκολο να βρει κανείς όπλο σε τούτο το αιματοβαμμένο πεδίο. Τα μάτια της έπεσαν σ'ένα δόρυ που πρέπει ν'ανήκε σε κάποιον σκοτωμένο *ριβογκάμι*. Βγήκε απ'την κρυψώνα της κι έτρεξε να το πιάσει.

Το άρπαξε, με τα δύο χέρια, και χίμησε καταπάνω στο Μάγο, κραυγάζοντας.

Η κραυγή της ήταν σφάλμα, όμως.

Και η Μάντισσα –που ποτέ δεν είχε μάθει να μάχεται– το ανακάλυψε πάραυτα.

Ο Ούργκολ δεν την αντιλήφθηκε, συνεπαρμένος από τη συνάντηση με την προαιώνια εχθρά του· αλλά ο Βάνμιρ την άκουσε. Το πάνοπλο σώμα του γύρισε. Το φλεγόμενό του ξίφος κινήθηκε, γρήγορα, και χτύπησε το δόρυ της Καρμώζ, σπάζοντας την μεταλλική άκρη.

Η Μάντισσα σκόνταψε κι έπεσε.

«*ΤΩΡΑ, ΠΟΙΟΣ ΠΑΙΖΕΙ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ, ΣΚΥΛΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ;*» βρυχήθηκε ο Ούργκολ, μέσα απ'την ενσάρκωσή του. Ύψωσε το φλεγόμενο λεπίδι του και χίμησε στο Μεγάλο Θηρίο. Εκείνο άπλωσε το νυχάτο του χέρι, για να τον χτυπήσει, μα η φωτιά τού έκαψε το δέρμα και η κόψη το τραυμάτισε, κάνοντάς το ν'αποτραβηχτεί και φέροντας ακόμα ένα ουρλιαχτό στα χείλη του.

Ο Βάνμιρ έφτασε μπροστά στο τέρας και του διαπέρασε το στέρνο, με το ξίφος του. Πήγε για την καρδιά. Αισθάνθηκε αίμα να τον λούζει, ενώ το πετσί και το τρίχωμα του Θηρίου άρπαζαν φωτιά. Η ισχύς του Ούργκολ τον πλημμύριζε· το στόμα του αράδιαζε αρχαίες κατάρες και βρισιές εναντίον της αντιπάλου του.

Η ψυχή της Γκιζνάρβαθ (ο Βάνμιρ συνειδητοποίησε, ξαφνικά, ότι γνώριζε το όνομα του Θηρίου! το πραγματικό του όνομα) φλεγόταν, όπως και το σώμα της, αλλά από μια άλλου είδους, αόρατη φωτιά. Ο Άρχων-Φύλαξ μπορούσε να τα αντιληφθεί όλα τούτα, σαν νάχε αποκτήσει μια έκτη αίσθηση, μια άλλη-ματιά, μια ενόραση που κοίταζε στα βάθη της νόησης και του πνεύματος.

Το κεφάλι του Θηρίου έσκυψε· το σώμα του είχε χάσει τη δύναμή του· τα νυχάτα του χέρια δεν μπορούσαν να κινηθούν· τα πόδια του πρέπει να είχαν παραλύσει τελείως. Ο Βάνμιρ τράβηξε πίσω το σπαθί του κι απομακρύνθηκε, καθώς η Γκιζνάρβαθ κατέρρεε.

Ο Άρχων-Φύλαξ τα είχε καταφέρει καλά: ο Αρχαιοφύλακας Ούργκολ ήταν ευχαριστημένος μαζί του, πολύ ευχαριστημένος, γιατί είχε κερδίσει μια μάχη αιώνων.

Εγκατέλειψε τον Βάνμιρ, όπως ένας άνεμος σε αγγίζει και ύστερα φεύγει, για να πάει αλλού.

Ο νεαρός Ωθράγκος αισθάνθηκε μια δυνατή κόπωση να βαραίνει, ξαφνικά, το κορμί του, μα σκέφτηκε πως τούτο δεν ήταν τίποτα μπροστά στο τι θα έπρεπε κανονικά να ένιωθε, μετά απ'όλα αυτά.

Έστρεψε το βλέμμα του στη γυναίκα που του είχε επιτεθεί, στην Καρμώζ, η οποία τώρα βρισκόταν στα γόνατα, μοιάζοντας να θρηνηί, μοιάζοντας συντετριμμένη.

Ο Βάνμιρ πέρασε το σπαθί του στο θηκάρι, και η λεπίδα έσβησε εκεί μέσα (γιατί το εσωτερικό της θήκης ήταν αλειμμένο με μια ειδική αλοιφή που διέλυε τη φωτιά). Έβγαλε το κράνος του, με τα δύο χέρια, και το έριξε στο έδαφος, αφήνοντας τον άνεμο να παίξει με τα μαλλιά του. Από τους ήχους που ακούγονταν τριγύρω, μπορούσε να καταλάβει ότι η μάχη είχε τελειώσει: Η κλαγγή των όπλων είχε πάψει, καθώς και οι λυσσαλέες κραυγές πόνου, πανικού, τρόμου, έκστασης, και νίκης· σ'άφτιά του Βάνμιρ έρχονταν μονάχα οι κουβέντες των κουρασμένων μαχητών, το ποδοβολητό των υποχωρούντων Ποιμένων της Στέπας, το τρίζιμο από τις φωτιές, το χρεμέτισμα καενός αλόγου, και ο θρήνος της κορακομάλλας Καρμώζ.

Την πλησίασε, αμίλητος.

Η Μάντισσα ύψωσε το βλέμμα της, για να τον αντικρίσει. Ο θάνατος της Μεγάλης Θεάς είχε γεμίσει την ψυχή της με ένα τεράστιο κενό, όπως όταν χάνεις κάποιον τον οποίο θεωρείς δεδομένο στη ζωή σου και δε θα μπορούσες ποτέ να πιστέψεις ότι θα πέθαινε, ότι θα χανόταν. Η *Λα-Κάρχ'νι* ήταν σκληρή αφέντρα, πολύ σκληρή, έπρεπε να παραδεχτεί η Μάντισσα, μα, επίσης, ήταν μια δύναμη όπου μπορούσε να στηριχτεί κανείς, μια δύναμη που ήξερες ότι βρισκόταν εκεί, πλάι σου, μια δύναμη που η καταστροφή της φάνταζε απίθανη, αδύνατη.

Και τώρα, δεν υπήρχε πια...

Η Μεγάλη Θηριώδης Θεά είχε χάσει τη μάχη με τον πανάρχαιο εχθρό της. Είχε ηττηθεί με τον χειρότερο τρόπο: η ψυχή της είχε χαθεί. Η Μάντισσα δεν μπορούσε πλέον να την αισθανθεί μέσα στο κοσμικοχρονικό πλέγμα της Μοίρας.

Και τι θα κάνω δίχως αυτήν; Πώς θα ζήσω;

Φυσικά, δεν ήταν ιέρεια και προφήτισσα της *Λα-Κάρχ'νι* από την αρχή της ζωής της· μα ήταν τέτοια για ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα.

Τώρα, ο κόσμος της είχε αναποδογυρίσει.

«Πάρτε την,» πρόσταξε ο Μάγος στη Γλώσσα των Ωθράγκος, την οποία η Μάντισσα γνώριζε, καθώς την είχε μελετήσει παλιά, στην

πατρίδα της, μα και πάλι τα λόγια του πάνοπλου άντρα έρχονταν παράξενα σ'αφτιά της, γιατί δεν είχε συνηθίσει ν'ακούει αυτή τη μιλιά.

Στρατιώτες την περιτριγύρισαν, και η Μάντισσα έκανε να σηκωθεί –για να βρει αμέσως ένα ξίφος μπροστά στο λαιμό της.

Ο Μάγος είπε κάτι, γρήγορα, και η Καρμώζ δεν τον κατάλαβε. Όμως ο πολεμιστής του –αυτός που είχε βάλει το σπαθί στο λαιμό της– φάνηκε να τον κατανόησε πολύ καλά, και κατέβασε το όπλο του.

Ο Μάγος είπε κάτι άλλο, που η Μάντισσα κατάλαβε, αυτή τη φορά: «Πηγαίνετε τη στα μπουντρούμια.» Κι αμέσως, πρόσθεσε μία ακόμα πρόταση, την οποία η Καρμώζ κατανόησε εν μέρει: «Δεν _____ μαζί της.»

Ένας στρατιώτης άρπαξε τη Μάντισσα απ'το δεξί μπράτσο, τραβώντας την πίσω του, ενώ άλλοι τρεις την περιτριγύρισαν, με τα ξίφη τους γυμνολέπιδα.